

به نام خدای بخشاینده مهربان

۱ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سپاس و ستایش خدای راست، پروردگار جهانیان

۲ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

آن بخشاینده مهربان

۳ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

خداوند و فرمانروای روز پاداش.

۴ مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ

تو را میپرستیم و بس و از تو یاری میخواهیم و بس.

۵ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

ما را به راه راست راه بنمای

۶ أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

راه کسانی که به آنان نعمت دادی- نیکویی کردی- نه راه  
خشم‌گرفتگان بر آنها و نه راه گمراهان.

۷ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا  
الضَّالِّينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الْم

الف، لام، میم.

ذَٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ

۲

این کتاب، هیچ شکی در آن نیست، راهنمای پرهیزگاران است.

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

۳

آنان که به غیب- نهان و ناپیدا- ایمان دارند و نماز را برپا میدارند و از آنچه روزیشان کرده‌ایم انفاق میکنند.

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ  
وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ

۴

و آنان که به آنچه به تو و آنچه پیش از تو فرو فرستاده شده ایمان می‌آورند و به جهان واپسین بی‌گمان باور دارند.

أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

۵

ایشان بر رهنمونی [به راه راست] از پروردگار خویشند، و آنانند رستگاران.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

۷

خَتَمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ وَعَلَىٰ أَبْصَرِهِمْ غِشْوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

۸  
۳۳

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ

۹

يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ

۱۰

فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ

۱۱

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ

۱۲

أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِن لَّا يَشْعُرُونَ

۱۳

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا كَمَا ءَامَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا ءَامَنَ السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِن لَّا يَعْلَمُونَ

۱۴

وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزَءُونَ

۱۵

اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ

۱۶

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهَدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَرَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ

کسانی که کافر شدند بر ایشان یکسان است که بیم دهیشان یا بیم ندهی، ایمان نمی‌آورند.

خداوند بر دلهاشان و بر گوشه‌اشان مُهر نهاده و بر دیدگان‌شان پرده‌ای است و آنها را عذابی است بزرگ.

و از مردمان کسانی گویند: به خدا و به روز واپسین ایمان آوردیم و حال آنکه ایمان ندارند

[به پندار خود] خدا و کسانی را که ایمان آورده‌اند فریب می‌دهند در حالی که جز خود را فریب نمی‌دهند و نمی‌فهمند.

در دلهاشان بیماریی– از شک و نفاق– هست، پس خدا بیماری آنان را بیفزود– یا بیفزاید– و به سزای اینکه دروغ می‌گفتند عذابی دردناک دارند.

و چون گویندشان: در زمین تباہکاری مکنید، گویند: همانا ما نیکوکار و سامان آوریم.

آگاه باشید که آنان خود تباہکارانند ولی نمی‌فهمند.

و چون به آنان گفته شود: ایمان آورید چنانکه مردم ایمان آورده‌اند، گویند: آیا مانند بیخردان ایمان بیاوریم؟ آگاه باشید که آنها خود بیخردند ولی نمی‌دانند.

و چون کسانی را که ایمان آورده‌اند دیدار کنند گویند: ایمان آورده‌ایم، و چون با دیوسیرتان خود تنها شوند، گویند: ما با شما ییم، ما تنها [اینان را] ریشخند می‌کنیم.

خداوند آنها را ریشخند می‌کند و مهلتشان می‌دهد تا در سرکشی خویش سرگشته و کوردل بمانند.

اینانند که گمراهی را به بهای رهیابی خریده‌اند، از این رو بازرگانشان سود نکرد و راه‌یافتگان نبودند.

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ  
ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ

۱۸

صُمُّ بُكْمٌ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ

۱۹

أَوْ كَصَيِّبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ  
أَصْبِعَهُمْ فِيْٓءَاذَانِهِمْ مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ  
مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ

۲۰

يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَرَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَّشَوْا فِيهِ  
وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ  
وَأَبْصَرِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

۲۱

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ  
قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

۲۲

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ  
السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ فَلَا  
تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

۲۳

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّنْ  
مِّثْلِهِ ۚ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

۲۴

فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا  
النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ

داستان آنان، داستان کسانی را ماند که آتشی برافروختند-  
تا راه خود را بیابند- و چون آتش پیرامونشان را روشن  
ساخت خداوند روشناییشان را ببرد و آنها را در تاریکیها  
وا گذاشت که هیچ نبینند.

کرانند- از شنیدن حق-، گنگانند- از گفتن حق-، کورانند-  
از دیدن حق-، و [از گمراهی] باز نمی‌گردند.

یا [داستان گرفتاران در] بارانی تند از آسمان را ماند که در  
آن تاریکیهاست و رعد و برقی که از بیم مرگ از صاعقه‌ها  
انگشتان خویش را در گوشه‌هایشان کنند و خدا فراگیرنده  
کافران است

نزدیک است که [روشنایی خیره‌کننده] برق دیدگان‌شان را  
برباید، هر گاه برق برای آنها بدرخشد در [پرتو] آن می‌روند  
و چون بر آنان تاریک شود بایستند. و اگر خدا بخواهد هر  
آینه شنوایی و بینایی‌شان را می‌برد، که خدا بر همه چیز  
تواناست.

ای مردم، پروردگار خویش را که شما و پیشینیان شما را  
آفریده بپرستید، باشد که پرهیزگار شوید

آن که زمین را برای شما بستری [گسترده] و آسمان را  
بنائی- سقفی برافراشته- ساخت و از آسمان آبی فرو آورد  
پس بدان [آب] از میوه‌ها روزی برای شما بیرون آورد، پس  
برای خدا هم‌تایان قرار مدهید، و خود می‌دانید [که خدا  
بی‌هم‌ناست].

و اگر در باره آنچه بر بنده خویش فرو فرستادیم در شک و  
گمانید سوره‌ای مانند آن- یا از کسی همانند او

و اگر نکردید و هرگز نتوانید کرد، پس از آتشی که  
همیشه‌اش آدمیان و سنگها- بتها یا سنگ کبریت- است و  
برای کافران آماده شده، بپرهیزید.

وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ  
تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِزْقًا  
قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأُتُوا بِهِ مُتَشَابِهًا وَلَهُمْ  
فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

۲۰  
بقره  
۲۵  
/۲۸۶

إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا  
فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ  
كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ  
كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ

۲۶  
حزب  
۲

الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا  
أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ هُمُ  
الْخَاسِرُونَ

۲۷

كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ  
يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

۲۸

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَىٰ  
السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

۲۹

و کسانی را که ایمان آورده و کارهای نیک و شایسته  
کرده‌اند مژده ده که ایشان را بهشتهاست که از زیر آنها  
جویها روان است، هر گاه میوه‌ای از آنها روزی آنان شود  
گویند: این همان است که پیش از این- در دنیا- روزی ما  
شده بود، و آن میوه‌های همانند بدیشان دهند، و در آنجا  
همسرانی پاک و پاکیزه دارند، و در آنجا جاودانه‌اند.

خدا شرم ندارد از اینکه مثلی بزند، پشه باشد و فراتر از  
آن، اما آنان که ایمان دارند می‌دانند که آن

آنان که پیمان خدای را پس از بستن و استوارکردن آن  
می‌شکنند و آنچه را که خدا به پیوند آن فرمان داده  
می‌گسلند، و در زمین تباهی می‌کنند اینانند زیانکاران.

چسان به خدا کافر می‌شوید و حال آنکه مردگان- بی‌جان-  
بودید پس شما را زنده کرد- جان داد- و دیگر بار شما را  
بمیراند و سپس زنده کند و آنگاه به او باز می‌گردید؟

اوست که هر چه در زمین است همه را برای شما آفرید،  
آنگاه به آسمان پرداخت و هفت آسمان بساخت، و او به همه  
چیز داناست.

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً ۖ قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَآءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ ۗ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ

وَعَلَّمَ ءَادَمَ الْأَسْمَآءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلٰٓئِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَآءِ هٰٓؤُلَآءِ إِن كُنْتُمْ صٰدِقِينَ

قَالُوا سُبْحٰنَكَ لَا عِلْمَ لَنَا بِهٰذَا مَا عَلَّمْتَنَا ۖ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

قَالَ يٰٓءَادَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَآئِهِمْ ۖ فَلَمَّآ أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَآئِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَّكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوا لِءَادَمَ فَسَجَدُوا ۖ اِلَّاۤ اِبٰلِیْسَ اَبٰی وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكٰفِرِیْنَ

وَقُلْنَا يٰٓءَادَمُ اَسْكُنْ اَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّٰلِمِیْنَ

فَازْلٰهُمَا الشَّیْطٰنُ عَنْهَا فَاَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيْهِ ۖ وَقُلْنَا اهْبِطُوْا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْاَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَعٌ اِلٰی حِیْنٍ

فَتَلَقٰی ءَادَمُ مِنْ رَّبِّهٖ ۚ كَلِمَتٍ فِتَابَ عَلَیْهِ ۚ اِنَّهٗ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِیْمُ

و [به یاد آر] آنگاه که پروردگارت فرشتگان را گفت: من در زمین جانشینی- برای مخلوق پیشین یا نماینده‌ای از خود- خواهم آفرید، گفتند: آیا کسی را در آن می‌آفرینی که تباہکاری کند و خونها ریزد، در حالی که ما تو را به پاکی می‌ستاییم و تقدیس می‌کنیم؟ [خداوند] گفت: من می‌دانم آنچه شما نمی‌دانید.

و همه نامها را به آدم آموخت. سپس آن [چیز] ها را بر فرشتگان عرضه کرد و گفت: اگر راست می‌گویید مرا از نامهای اینها خبر دهید.

گفتند: پاکی تو راست، ما را دانشی نیست مگر آنچه به ما آموخته‌ای، که تویی دانای با حکمت- استوارکار و درست‌گفتار-.

گفت: ای آدم، آنان را از نامهای اینها آگاه کن، و چون از نامهای آنها آگاهشان کرد، گفت: آیا به شما نگفتم که من نهان آسمانها و زمین را می‌دانم و آنچه را آشکار می‌کنید و آنچه را پنهان می‌داشتید می‌دانم.

و [یاد کن] آنگاه که فرشتگان را گفتیم: آدم را سجده کنید، پس سجده کردند مگر ابلیس، سرپیچی و گردنکشی کرد، و از کافران گشت.

و گفتیم: ای آدم، با همسر خویش در بهشت ببارام، و از آن از هر جا که خواهید به فراوانی بخورید و نزدیک این درخت مشوید که از ستمکاران می‌شوید.

پس شیطان آن دو را از آن

آنگاه آدم از پروردگار خویش سخنانی فرا گرفت، پس خدا [با رحمت خود] بر او بازگشت و توبه او را پذیرفت، همانا او توبه‌پذیر و مهربان است.

قُلْنَا أَهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا ۖ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

گفتیم: همه از آن

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

يَبْنَیٰٓ اِسْرَٔیْلَ اٰذْكُرُوْا نِعْمَتِیْ الَّتِیْ اَنْعَمْتُ عَلَیْكُمْ وَاَوْفُوا بِعَهْدِیْ اَوْفِ بِعَهْدِكُمْ وَاِیَّیْ فَاَرْهَبُوْنَ

وَعَامِنُوا بِمَا اَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا اَوَّلَ كَافِرٍ بِهٖ ۚ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِیْ ثَمَنًا قَلِيْلًا وَاِیَّیْ فَاتَّقُوا

وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَاَنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ

وَأَقِمْوْا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاكِعِينَ

أَتَاْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ

الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَقُّوْا رَبَّهُمْ وَاِنَّهُمْ اِلَيْهِ رَاجِعُونَ

يَبْنَیٰٓ اِسْرَٔیْلَ اٰذْكُرُوْا نِعْمَتِیْ الَّتِیْ اَنْعَمْتُ عَلَیْكُمْ وَاِنِّیْ فَضَّلْتُكُمْ عَلَی الْعٰلَمِیْنَ

وَاتَّقُوا یَوْمًا لَا تَجْزِیْ نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ وَلَا یُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ یُنصَرُونَ

و کسانی که کافر شوند و آیات ما را دروغ شمرند دوزخیانند و در آن جاودانه‌اند.

ای فرزندان اسرائیل– یعقوب– نعمت مرا که ارزانی شما داشتم به یاد آرید و به پیمان من وفا کنید تا به پیمان شما وفا کنم و از من بترسید و بس.

و به آنچه فرو فرستادم– قرآن– که آنچه را نزد شماست– تورات– باور دارد بگروید و نخستین کافر به آن مباحثید، و چیز اندکی را به بهای آیات من مخريد و از من پروا کنید و بس.

و حق را به باطل میامیزید و حق را پنهان مکنید در حالی که می‌دانید.

و نماز را برپا دارید و زکات بدهید و با رکوع‌کنان رکوع کنید – با نمازگزاران نماز گزارید–.

آیا مردم را به نیکی فرمان می‌دهید و خود را از یاد می‌برید و حال آنکه کتاب– تورات– را می‌خوانید؟ آیا خرد را کار نمی‌بندید؟

و به شکیبایی و نماز یاری خواهید، و این [کار] هر آینه گران و دشوار است مگر بر فروتنان خداترس

آنان که می‌دانند که دیدارکنندگان پروردگار خویشند و به سوی او بازمی‌گردند.

ای فرزندان اسرائیل، به یاد آرید نعمت مرا که بر شما ارزانی داشتم و این که شما را بر جهانیان– مردم زمانه– برتری دادم.

و بترسید از روزی که کسی به کار کسی نیاید و از او شفاعتی پذیرفته نشود و از او برابری– عوضی که خود را باز خرد– نستانند و نه یاری شوند.

وَإِذْ نَجَّيْنَاكَ مِنَ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكَ سُوءَ الْعَذَابِ  
يُذِجُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ فِي ذَلِكُمْ  
بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ

۵۰

وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمْ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ  
وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ

۵۱

وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِن  
بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ

۵۲

ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِّن بَعْدِ ذَلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

۵۳

وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

۵۴

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَقَوْمِ إِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ أَنْفُسَكُمْ  
بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ فَتُوبُوا إِلَىٰ بَارِيكُمْ فَاقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ  
ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِندَ بَارِيكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ  
التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

۵۵

وَإِذْ قُلْتُمْ يَمُوسَىٰ لَن نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً  
فَأَخَذْتَكُمُ الصَّعِقَةَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ

۵۶

ثُمَّ بَعَثْنَاكَ مِّن بَعْدِ مَوْتِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

۵۷

وَوَهَبْنَا لَكُمْ أَلْغَمًا وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلَوىَ  
كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِن كَانُوا  
أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

و [به یاد آرید] هنگامی که شما را از فرعونیان رهانیدیم،  
که شما را شکنجه بد و سختی می‌چشانند: پسرانتان را سر  
می‌بریدند و زنانتان را زنده می‌گذاشتند و در این [کار] شما  
را آرمونی بزرگ از پروردگارتان بود.

و هنگامی که دریا را به [ورود] شما شکافتیم، پس شما را  
رهانیدیم و فرعونیان را غرق کردیم و شما می‌نگریستید.

و هنگامی که با موسیٰ چهل شب وعده کردیم آنگاه از پس  
[رفتن] او گوساله را [به خدایی] گرفتید و شما ستمکار  
بودید.

پس از آن از شما درگذشتیم تا مگر سپاس دارید.

و هنگامی که به موسیٰ کتاب و فرقان– جداکننده میان حق و  
باطل– دادیم تا مگر راه یابید.

و هنگامی که موسیٰ به قوم خویش گفت: ای قوم من، شما با  
فراگرفتنتان گوساله را [به خدایی] به خویشتن ستم  
کردید، اکنون به آفریدگار خویش بازگردید– توبه کنید– و  
خود– یکدیگر– را بکشید، که این [به کفاره کردارتان] برای  
شما نزد آفریدگارتان بهتر است. پس [چون چنین کردید]  
خداوند [به رحمت خود] بر شما بازگشت و توبه شما را  
پذیرفت که او توبه‌پذیر و مهربان است.

و هنگامی که گفتید: ای موسیٰ، هرگز تو را باور نداریم تا  
خدای را آشکارا ببینیم، پس صاعقه– آتش هلاک‌کننده  
آسمانی– شما را در گرفت و شما می‌نگریستید.

سپس شما را از پس مُردنتان برانگیختیم تا مگر سپاس  
دارید.

و ابر را بر شما سایبان کردیم و برایتان منّ– ترنجبین– و  
سلوی– مرغی مخصوص– فرستادیم، [و گفتیم:] از چیزهای  
پاکیزه که روزیتان کرده‌ایم بخورید و آنان بر ما ستم  
نکردند بلکه بر خویشتن ستم می‌کردند.



وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا  
وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرَ لَكُمْ  
خَطَايَكُمْ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى  
الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ

وَإِذْ أَسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ  
فَانفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ  
مَّشْرَبَهُمْ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِن رِّزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعَثُّوا فِي الْأَرْضِ  
مُفْسِدِينَ

وَإِذْ قُلْتُمْ يَمُوسَىٰ لَن نَّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا  
رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا  
وَفُومِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصِلِهَا قَالَ أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ  
بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ أَهْبِطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَّا سَأَلْتُمْ  
وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ  
ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّ  
بِعِزِّ الْحَقِّ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ

و هنگامی که گفتیم: به این شهر- بیت المقدس- در آید و  
از [نعمتهای] آن هر جا که خواهید به فراوانی بخورید و به  
دروازه شهر سر فرو داشته در آید و بگوید: گناهان ما  
فروریز، تا گناهان شما را ببامرزیم، و زودا که [پاداش]  
نیکوکاران را بیفزاییم.

اما کسانی که ستم کردند سخنی را که به آنان گفته شد  
دگرگون ساختند، پس بر ستمکاران به سزای بدکاری و  
نافرمانیشان عذابی سخت از آسمان فرو فرستادیم.

و آنگاه که موسی برای قوم خود آب خواست، گفتیم: عصابت  
را بر آن سنگ بزن. پس دوازده چشمه از آن بشکافت. هر  
گروهی آبشخور خویش را دانست. از روزی خدا بخورید و  
بیاشامید و در زمین به تباهاکاری مپوید.

و هنگامی که گفتید: ای موسی، ما هرگز بر یک خوراک  
شکیبا نباشیم، پروردگارت را بخوان تا برای ما از آنچه زمین  
می‌رویانند از تره- سبزی- و خیار و گندم و عدس و پیاز آن  
بیرون آرد. گفت: آیا آنچه را که پست‌تر است به جای آنچه  
بهتر است می‌گیرید؟ به شهری فرود آید که آنچه خواستید  
بیاید. و بر آنها خواری و درماندگی زده شد و به خشمی از  
خدای بازگشتند- سزاوار خشم خدا گشتند-، زیرا به آیات  
خدا کفر می‌ورزیدند و پیامبران را به ناحق می‌کشتند، و این  
از آن رو بود که نافرمان شده و از حد درمی‌گذشتند.

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالنَّصْرَى وَالصَّبِئِينَ مَنْ ءَامَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا ءَاتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَآذِكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ أُعْتَدُوا مِنكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ

فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً ۖ قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا ۖ قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ

قَالُوا أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ ۚ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ عَوَانُ بَيْنَ ذَٰلِكَ ۖ فَافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ

قَالُوا أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْنُهَا ۚ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقِعٌ لَّوْنُهَا تَسُرُّ النَّاظِرِينَ

کسانی که ایمان آورده‌اند و یهودان و ترسایان و صابئان، هر که [از آنان] خدای و روز واپسین را باور داشته باشد و کار نیک و شایسته کند، پاداش آنان نزد پروردگارشان است، نه بیمی بر آنهاست و نه اندوهگین شوند.

و [به یاد آرید] آنگاه که از شما پیمان گرفتیم و کوه طور را بالای سرتان بداشتیم. آن [کتاب] را که به شما دادیم با همه نیرو و توان بگیرید و آنچه را که در آن است به یاد آرید شاید که پرهیزگار شوید.

آنگاه پس از آن پشت کردید، و اگر فزون بخشی خدا و مهربانی او بر شما نبود هر آینه از زیانکاران می‌شدید.

و هر آینه [حال] کسانی را از شما که در روز شنبه از حد بگذشتند دانستید، پس به آنها گفتیم: بوزینگان شوید، و خوار و رانده باشید.

پس آن

و [به یاد آرید] آنگاه که موسی به قوم خویش گفت: خداوند شما را می‌فرماید که گاوی را سر ببرید. گفتند: آیا ما را به ریشخند می‌گیری؟!— ما از تو می‌پرسیم فلان را چه کسی کشته؟ و تو می‌گویی گاوی بکشید!— گفت: به خدا پناه می‌برم که از نادانان باشم.

گفتند: خداوندت را بخوان تا برای ما روشن کند که آن

گفتند: خداوندت را بخوان تا برای ما بیان کند که رنگ آن چیست؟ گفت: او می‌گوید: گاوی است زرد پررنگ و یک دست که بینندگان را شاد می‌کند.

قَالُوا أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ تَشَبَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ

گفتند: خداوندت را بخوان تا برای ما روشن کند که آن چه گاوی است که آن گاو [در میان گاوان] بر ما پوشیده شده است و اگر خدای خواهد راه یافتگان باشیم.

۷۱

قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذَلُولٌ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا الْكَنَ جِئْتَ بِالْحَقِّ فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ

گفت: او می‌گوید: آن گاوی است نه چنان رام که زمین را شخم زند و کشت را آب دهد، بی‌عیب است و هیچ لکه‌ای [از رنگ دیگر] در آن نیست. گفتند: اکنون حق را بیاوردی پس آن

۷۲  
۱۰۰

وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَّرَأْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجُ مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ

و آنگاه که کسی را کشتید پس هر یک آن را از خود رد کردید- به گردن یکدیگر انداختید- و خدا آنچه را که پنهان می‌داشتید آشکار کننده بود.

۷۳

فَقُلْنَا أَضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

از این رو گفتیم: او

۷۴

ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

پس از آن دل‌هاتان سخت شد همچون سنگ یا سخت‌تر، و همانا از برخی سنگها جویها روان شود و برخی از آنها بشکافد و آب از آن بیرون آید، و برخی از آنها از بیم خدا [از کوه] فرو ریزد، و خدا از آنچه می‌کنید غافل نیست.

۷۵  
حزب  
۵

أَفَتَطْمَعُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِن بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

پس [ای مؤمنان،] آیا امید دارید که [جهودان] به شما بگروند، و حال آنکه گروهی از آنها سخن خدای را می‌شنوند و آن را از پس آنکه دریافتند می‌گردانند و خود می‌دانند [که چه می‌کنند]؟!

۷۶

وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَا بِبَعْضِهِمْ إِلَىٰ بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُم بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُم بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

و چون مؤمنان را دیدار کنند، گویند: ما نیز ایمان آورده‌ایم و چون برخی‌شان با برخی تنها نشینند گویند: آیا با آنان- مسلمانان- از آنچه خدا بر شما گشوده- به شما خبر داده

أَوْ لَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ

آیا نمی‌دانند که خدا آنچه را پنهان کنند و آنچه را آشکار کنند می‌داند؟

۷۸

وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِي وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ

و برخی از آنان- یعنی عوام جهودان- که خواندن و نوشتن نتوانند، از کتاب- تورات- ندانند مگر آرزوهایی بیهوده- سازگار با هوسها و خواهشهای دلشان- و تنها گمانهایی در سر می‌پرورند.

۷۹

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيُشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا ۖ فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ

پس وای بر آنان که کتاب را به دست خود می‌نویسند، آنگاه می‌گویند این از جانب خداست تا با آن بهایی اندک بستانند، پس وای بر آنان از آنچه با دست خویش نوشتند و وای بر آنان از آنچه به دست می‌آورند.

۸۰

وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَةً ۚ قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلَفَ اللَّهُ عَهْدَهُ ۖ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

و گفتند: آتش دوزخ به ما نرسد مگر روزی چند بگو: آیا از نزد خدا پیمانی گرفته‌اید، که خدا هرگز خلاف پیمان خود نخواهد کرد، یا چیزی بر خدا می‌بندید که نمی‌دانید؟

۸۱

بَلَىٰ مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ خَطِيئَتُهُ ۖ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

آری، هر که کار بدی کند و گناهش او را فراگیرد آنان دوزخیانند و در آن جاودانند

۸۲

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ۖ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کنند، آنان بهشتیانند و در آن جاودانند.

۸۳  
۱۱۲

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ ۖ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنْتُمْ مُّعْرِضُونَ

و [به یاد آرید] آنگاه که از فرزندان اسرائیل پیمان گرفتیم که جز خدای را نپرستید و به پدر و مادر و خویشان و یتیمان و تهیدستان نیکی کنید و به مردم سخن خوش و نیک بگویید و نماز را برپا دارید و زکات بدهید. سپس جز اندکی از شما پشت کردید در حالی که [از حق] رویگردان بودید.

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تَخْرُجُونَ  
أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ

و هنگامی که از شما پیمان گرفتیم که خونهای یکدیگر  
مریزید و همدیگر را از خانمان و دیارتان بیرون نکنید، پس  
اقرار کردید و خود گواهید.

ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا  
مِّنْكُمْ مِّن دِيَارِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِمْ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِنْ  
يَأْتُوكُمْ أُسْرَى تَفْذُوهُمْ وَهُمْ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ  
أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ  
مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ  
الْقِيَمَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا  
تَعْمَلُونَ

سپس همین شما یکدیگر را می‌کشید و گروهی از خودتان  
را از خانمان و دیارشان بیرون می‌رانید، بر ضد آنها به گناه  
و ستمگری با یکدیگر همپشت می‌شوید، و اگر همانان به  
صورت اسیران نزد شما آیند آنان را [از دشمن] بازخريد  
می‌کنید، در حالی که بیرون‌کردنشان بر شما حرام بود. آیا به  
برخی از کتاب ایمان می‌آورید و به برخی دیگر کافر  
می‌شوید؟! پس سزای کسی از شما که چنین کند جز  
رسوایی و خواری در دنیا نیست، و روز رستاخیز به  
سخت‌ترین عذاب بازبرده شوند، و خدای از آنچه می‌کنید  
غافل نیست.

أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يَخَفُفُ  
عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ

اینان همان کسانی که زندگی این جهان را به بهای آن جهان  
خریدند پس عذابشان سبک نگردد و یاری نشوند.

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ  
وَءَاتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ  
فَلَمَّا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنْفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ  
فَفَرِّقَهَا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ

هر آینه موسی را کتاب- تورات- دادیم و از پس او  
پیامبران فرستادیم و به عیسی پسر مریم حجت‌های روشن  
دادیم و او را به روح القدس- جبرئیل- نیرومند کردیم. آیا  
هر گاه پیامبری چیزی- احکام و دستورهای- برایتان آورد  
که دلتان نمی‌خواست بزرگ‌منشی و گردنکشی نمودید، پس  
گروهی را دروغگو شمردید و گروهی را می‌کشتید؟!

وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا  
يُؤْمِنُونَ

و گفتند: دلهای ما در پوشش است- سخنان به دلهای ما  
نرسد و آنها را نمی‌فهمیم- [چنین نیست] بلکه خدا آنان را  
به سبب کفرشان لعنت کرده- از رحمت و هدایت خود دور  
ساخته-، پس اندکی ایمان می‌آورند.

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا  
مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا  
عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ

و چون آنان را کتابی از نزد خدا آمد، که آنچه را با آنان  
است- تورات- باور دارد، با آنکه پیش از این [با آن] بر  
کافران پیروزی می‌خواستند، همین که آنچه- یا آن کس که  
- می‌شناختند بدیشان آمد به آن- یا به او- کافر شدند  
پس لعنت خدا بر کافران باد.

بِئْسَمَا اشْتَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ بَغْيًا  
أَنْ يُنَزِّلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ فَبَاءُوا  
بِغَضَبٍ عَلَى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ

خود را به بد چیزی فروختند که بدانچه خدا فروفرستاده  
کافر شوند از روی بدخواهی و ستم بر اینکه خدای از فضل  
خویش- یعنی کتاب و وحی- بر هر کس از بندگان- محمد

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنزَلَ  
عَلَيْنَا وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ  
قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلُ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ

و چون به آنان گفته شود که بدانچه خدا فروفرستاده ایمان  
آورید، گویند: بدانچه بر ما فروفرستاده شده ایمان داریم و  
بدانچه غیر از آن است با آنکه راست است و کتابشان را  
باور دارد، کافر می‌شوند. بگو: اگر ایمان داشتید پس چرا  
پیامبران خدا را پیش از این می‌کشتید؟!

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ  
بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ

و هر آینه موسی با حجت‌های روشن نزد شما آمد و از پس  
او گوساله را [به خدایی] گرفتید در حالی که ستمکار بودید.

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا  
ءَاتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَأَسْمِعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأُشْرِبُوا فِي  
قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ قُلْ بِئْسَمَا يَأْمُرُكُم بِهِ  
إِيمَانُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ

و [یاد کنید] هنگامی که از شما پیمان گرفتیم و کوه طور را  
بالای سرتان بداشتیم، [و گفتیم:] آنچه را به شما داده‌ایم با  
همه نیرو و توان بگیرید و بشنوید [و فرمان برید]. گفتند:  
شنیدیم و نافرمانی کردیم و دلهاشان به سبب کفرشان، از  
[دوستی] گوساله سیراب شد. بگو: اگر شما اهل ایمانید،  
ایماتان شما را به بد چیزی فرمان می‌دهد.

قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِّنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

وَلَنْ يَتَمَنَّوْهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْت أَيْدِيَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ

وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَوةٍ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرَ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُزَحِّزٍهُ مِنَ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ

قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ

مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ

وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ

أَوْ كَلَّمَا عَاهَدُوا عَهْدًا نَّبَذَهُ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

بگو: اگر سرای واپسین به نزد خداوند ویژه شماست نه دیگر مردمان، پس آرزوی مرگ کنید اگر راستگویید.

و به سبب آنچه کرده‌اند هرگز آرزوی آن نکنند، و خدا به [حال] ستمکاران داناست.

هر آینه آنان- جهودان- را آرمندترین مردم به زندگی [دنیا] خواهی یافت و [حتی آرمندتر] از کسانی که مشرک شده‌اند هر یک از آنها دوست دارد که هزار سال عمرش دهند، و حال آنکه این عمر دراز اگر هم داده شود، دورکننده او از عذاب نخواهد بود و خدا بدانچه می‌کنند بیناست.

بگو: هر که دشمن جبرئیل باشد پس [بداند که] او آن

هر که دشمن خدا و فرشتگان و فرستادگان او و جبرئیل و میکائیل باشد، پس خدا هم دشمن کافران است.

و هر آینه آیتهای روشن- آیات قرآن و دیگر نشانه‌ها و معجزه‌ها- به تو فروفرستادیم و جز بدکاران نافرمان به آنها کافر نشوند.

چرا هر گاه پیمانی بستند گروهیشان آن را شکستند و دور افکندند؟! بلکه بیشترشان ایمان ندارند.

و چون فرستاده‌ای از سوی خدا- یعنی محمد



وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطَانُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمَنَ ۖ وَمَا كَفَرَ  
 سُلَيْمَنُ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ  
 السِّحْرَ وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَرْوَتَ ۚ  
 وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا  
 تَكْفُرْ ۖ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ  
 وَزَوْجِهِ ۚ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۚ  
 وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ ۚ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ  
 اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ  
 أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

۲۰  
 بقره  
 ۱۰۲  
 /۲۸۶

وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا  
 يَعْلَمُونَ

۱۰۳

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انْظُرْنَا  
 وَاسْمِعُوا ۚ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ

۱۰۴  
 ر۱۴

مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ  
 أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِّنْ خَيْرٍ مِّن رَّبِّكُمْ ۚ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ  
 بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ

۱۰۵

و از آنچه دیوان در [روزگار] پادشاهی سلیمان می‌خواندند  
 پیروی کردند، و سلیمان [هرگز دست به سحر نیالود و] کافر  
 نشد بلکه دیوان کافر شدند که به مردم جادو می‌آموختند و  
 [نیز] از آنچه بر آن دو فرشته، هاروت و ماروت، در بابل  
 فرود آمده [پیروی کردند] و این دو هیچ کس را  
 نمی‌آموختند مگر اینکه می‌گفتند: ما آزمونیم، پس کافر مشو  
 و آنها از آن دو چیزی می‌آموختند که با آن میان مرد و  
 همسرش جدایی افکنند، و اینها با آن بی‌اذن خدا به هیچ  
 کس گزندی نمی‌توانستند رسانید و آنچه می‌آموختند آنان  
 را زیان داشت و سود نمی‌رسانید، و [جهودان] نیک  
 می‌دانستند که هر که خریدار آن

و اگر ایمان آورده و پرهیزگاری کرده بودند، هر آینه  
 پاداشی از نزد خدا [برایشان] بهتر بود، اگر می‌دانستند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، [به پیامبر] مگویید: «راعا»  
 و بگویید: «انظرنا»- ما را در نظر دار، به ما نگر- و گوش  
 فرادارید، و کافران را عذابی است دردناک.

کسانی که کافر شدند از اهل کتاب و مشرکان، دوست  
 ندارند که از پروردگارتان هیچ نیکی- وحی یا رحمتی- بر  
 شما فروآید، و خداوند هر که را خواهد به مهر و بخشایش  
 خود ویژه سازد، و خدا دارای فزونی و بخشش بزرگ است.



مَا نَنْسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَا أَوْ مِثْلَهَا ۗ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

هر آیتی را که نسخ کنیم- حکم آن را برداریم- یا از یادها ببریم- یا بازپس داریم-، بهتر از آن یا مانند آن را می‌آوریم آیا نمی‌دانی که خدا بر همه چیز تواناست؟

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

آیا نمی‌دانی که پادشاهی و فرمانروایی آسمانها و زمین خدای راست، و شما را جز خدا سرپرست و یاور نیست؟

أَمْ تُرِيدُونَ أَن تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سُئِلَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ ۗ وَمَن يَتَّبِعِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ

یا مگر می‌خواهید از پیامبرتان چنان درخواست کنید که پیش از این از موسی درخواستند؟ و هر که کفر را به جای ایمان گیرد همانا راه راست را گم کرده است.

وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِّنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِّنْ عِندِ أَنفُسِهِم مِّنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ ۖ فَاعْفُوا وَاصْفَحُوا ۚ حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

بسیاری از اهل کتاب با اینکه حق برای آنها روشن و هویدا شده از روی حسدی که در دلشان هست دوست دارند که شما را پس از ایمان آوردنتان به کفر بازگردانند پس درگذرید و چشم بپوشید تا خدا فرمان خود بیاورد، که خدا بر همه چیز تواناست.

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِندَ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

و نماز را برپا دارید و زکات بدهید، و هر نیکی که برای خود پیش فرستید آن را نزد خدا باز یابید، که خدا بدانچه می‌کنید بیناست.

وَقَالُوا لَن يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَن كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرَىٰ ۚ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ ۗ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

و گفتند: هرگز به بهشت نرود مگر کسی که جهود یا ترسا باشد. اینها آرزوهای آنهاست، بگو: اگر راستگویید برهان- دلیل روشن- خویش بیاورید.

بَلَىٰ ۚ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ ۖ عِندَ رَبِّهِ ۖ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

آری، هر کس روی خود را به خدا سپارد- با اخلاص به خدا روی آورد- و نیکوکار باشد، مزد او نزد پروردگار اوست، و نه بیمی بر آنهاست و نه اندوهگین شوند.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتْ التَّصْرَىٰ عَلَىٰ شَيْءٍ وَقَالَتِ  
التَّصْرَىٰ لَيْسَتْ الْيَهُودُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ<sup>ق</sup>  
كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ  
بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

یهودان گفتند: ترسایان بر چیزی نیستند، و ترسایان گفتند:  
یهودان بر چیزی نیستند، و حال آنکه کتاب- تورات و انجیل  
- را می‌خوانند همچنین کسانی که دانا نیستند- مشرکان-  
سخنی مانند سخن آنان گفتند، و خدا روز رستاخیز در باره  
آنچه اختلاف می‌ورزیدند داوری خواهد کرد.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن مَّنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ  
وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا  
خَافِينَ<sup>ع</sup> لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ  
عَظِيمٌ

کیست ستمکارتر از آن که نگذاشت در مسجدهای خدا نام  
او را یاد کنند و در ویرانی آنها کوشید؟ اینان را نرسد که  
در آنها در آیند مگر بیمناک و هراسان آنان را در این جهان،  
خواری و رسوایی و در آن جهان عذابی بزرگ است.

وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُولُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ إِنَّ  
اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

خاور و باختر خدای راست پس به هر سو که روی آرید  
همانجا روی خداست- زیرا خدا در همه جا هست-، که خدا  
گشایش‌بخش و داناست.

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا<sup>ط</sup> سُبْحَنَهُ<sup>ط</sup> بَلْ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ  
وَالْأَرْضِ<sup>ط</sup> كُلُّ لَّهُ قَنِيتُونَ

و گفتند: خدا فرزندی گرفت پاک و منزّه است او بلکه او  
راست آنچه در آسمانها و زمین است، و همه او را با فروتنی  
فرمانبردارند.

بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ<sup>ط</sup> وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ  
كُنْ فَيَكُونُ

نو پدیدآورنده آسمانها و زمین است و چون خواهد کاری  
گزارد آن را همین گوید: باش، پس می‌باشد.

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا<sup>ظ</sup> آيَةٌ  
كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ تَشَبَّهَتْ<sup>ظ</sup> قُلُوبُهُمْ  
قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ

آنان که دانا نیستند گفتند: چرا خدا با ما سخن نمی‌گوید یا  
نشانه‌ای برای ما نمی‌آید؟ کسانی هم که پیش از آنها بودند  
چنین می‌گفتند، دلهاشان همانند است. ما نشانه‌ها- آیات-  
را برای گروهی که یقین دارند روشن و آشکار کرده‌ایم.

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا<sup>ط</sup> وَلَا تُسْأَلُ عَنْ  
أَصْحَابِ الْجَحِيمِ

ما تو را براستی نویدرسان و بیم‌دهنده فرستادیم، و تو را  
از دوزخیان نپرسند.

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ ۖ قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ ۗ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

الَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ ۖ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۗ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ ۖ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ

يَبْنِي إِسْرَءِيلَ أَذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ

وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنْفَعُهَا شَفَعَةُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ

وَإِذْ أَتَاكَ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ ۖ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا ۖ قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي ۖ قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ

وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا وَاتَّخِذُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ أَنَّ طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ ۖ مَنْ ءَامَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۖ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

جهودان و ترسایان هرگز از تو خشنود نخواهند شد تا آنکه از کیش آنان پیروی کنی. بگو: رهنمونی [راستین] همان رهنمونی خداست. و اگر پس از دانشی که سوی تو آمده از خواهشها و هوسهاشان پیروی کنی در برابر خدا هیچ دوست کارساز و یابوری نخواهی داشت.

آنان که کتابشان داده‌ایم و آن را چنانکه سزاوار آن است می‌خوانند، همینانند که به آن ایمان می‌آورند، و هر که بدان کافر شود ایشانند زینکاران.

ای فرزندان اسرائیل، نعمت مرا که بر شما ارزانی داشتم و شما را بر جهانیان- مردم زمانه- برتری دادم، یاد کنید.

و بترسید از روزی که کسی به کار کسی نیاید و از او برابری - عوضی که خود را باز خرد- نپذیرند و او را هیچ شفاعتی سود ندهد و نه یاری شوند.

و [به یاد آر] آنگاه که ابراهیم را پروردگار وی به اموری چند بیازمود و او آنها را به انجام رسانید. [خدای] گفت: تو را پیشوای مردم خواهم کرد، [ابراهیم] گفت: و از فرزندان من [نیز پیشوایان قرار ده]، گفت: پیمان من به ستمکاران نرسد.

و هنگامی که آن خانه- کعبه- را برای مردم بازگشتگاه- یا جایگاه رسیدن به ثواب و پاداش- و جای امن ساختیم، و از جای ایستادن ابراهیم نمازگاه بگیرید. و به ابراهیم و اسماعیل سفارش کردیم- فرمان دادیم- که خانه مرا برای طوافکنان و باشندگان آنجا- ساکنان حرم- و رکوعکنان و سجودکنان پاک و پاکیزه دارید.

و آنگاه که ابراهیم گفت: پروردگارا، اینجا را شهر امنی ساز و از مردم آن کسانی را که به خدا و روز بازپسین ایمان دارند از میوه‌ها روزی ده [خدای] گفت: و هر که کافر شود او را اندکی برخوردار کنم، سپس به عذاب دوزخ گرفتارش سازم، و بد بازگشتگاهی است.

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

و آنگاه که ابراهیم و اسماعیل پایه‌های خانه را بالا می‌بردند، [و می‌گفتند:] پروردگارا، از ما بپذیر، که تویی شنوا و دانا.

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

پروردگارا، ما را دو مسلمان- گردن‌نهاد و فرمانبردار- خویش گردان و از فرزندان ما نیز امتی مسلمان خود کن و به ما احکام عبادت‌مان- حج را بنمای و [به مهر و بخشایش خود] بر ما بازگرد و توبه ما بپذیر، که تویی توبه‌پذیر و مهربان.

رَبَّنَا وَأَبْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

پروردگارا، در میان ایشان پیامبری از آنان برانگیز که آیات تو را بر ایشان بخواند و آنان را کتاب و حکمت- اندیشه درست و گفتار و کردار درست- بیاموزد و پاکشان سازد، که تویی توانای بی‌همتا و دانای استوارکار.

وَمَنْ يَرْغَبْ عَن مِّلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَن سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدِ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ

و کیست که از کیش ابراهیم روی بگرداند مگر آن که خود را نابخرد شمارد؟ و هر آینه او را در این جهان برگزیدیم و در آن جهان از شایستگان است.

إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ

آنگاه که پروردگارش به او گفت: گردن نهاده و تسلیم باش گفت: پروردگار جهانیان را گردن‌نهاد و تسلیم.

وَوَصَّىٰ بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يٰبَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُّسْلِمُونَ

و ابراهیم فرزندان خود را به همین [کیش] سفارش کرد و یعقوب نیز، که ای فرزندان من، خدا این دین را برای شما برگزیده است پس ممیرید مگر آنکه مسلمان- گردن نهاده و تسلیم- باشید.

أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَٰهَكَ وَإِلَٰهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَٰهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُّسْلِمُونَ

مگر شما حاضر و گواه بودید آنگاه که یعقوب را مرگ فرا رسید، آن دم که فرزندان خود را گفت: پس از من چه خواهید پرستید؟! گفتند: خدای تو و خدای پدرانت ابراهیم و اسماعیل و اسحاق را که خدایی یکتاست می‌پرستیم و تسلیم و گردن‌نهاده اویسیم.

تِلْكَ أُمَمٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ

آنها گروهی بودند که درگذشتند ایشان راست آنچه کردند و شما راست آنچه کرده باشید و شما را از آنچه آنان می‌کردند نپرسند.

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

و گفتند: جهود یا ترسا شوید تا [به حق] راه یابید. بگو: بلکه آیین ابراهیم حق‌گرای را [پیروی می‌کنیم]، و او از مشرکان نبود.

۱۳۶

قُولُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ

بگویید: به خدای یکتا و آنچه به ما فرود آمده و آنچه به ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط- نوادگان یعقوب- فرود آمده و آنچه به موسی و عیسی داده شده و به آنچه به پیامبران از پروردگارشان داده شده ایمان آوردیم میان هیچ یک از ایشان جدا نکنیم- فرق نگذاریم، - و او را فرمانبردار و گردن‌نهاده‌ایم.

۱۳۷

فَإِنْ ءَامَنُوا بِمِثْلِ مَا ءَامَنْتُمْ بِهِ ۖ فَقَدِ اهْتَدَوْا ۖ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ ۖ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ ۚ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

پس اگر به مانند آنچه شما بدان ایمان آورده‌اید ایمان آورند همانا [به حق] راه یافته‌اند، و اگر روی برتابند جز این نیست که در ناسازی و ستیزند و خدا تو را از [شر و گزند] آنها نگاه خواهد داشت، و اوست شنوا و دانا.

۱۳۸

صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً ۖ وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ

[بگویید:] رنگ خدا [بی داریم]- یعنی ایمان ما رنگ خدایی دارد و دین خدای را که همان یکتا پرستی و کیش ابراهیم است پذیرنده‌ایم- و کیست نیکوتر از خدای در رنگ- دین فطرت-؟ و ما او را پرستندگانیم.

۱۳۹

قُلْ أَتُحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ

بگو: آیا با ما در باره خدا ستیزه می‌کنید و حال آنکه او پروردگار ما و شماست؟! ما راست کردارهای ما و شما راست کردارهای شما و ما او را به پاکدلی- اخلاص- پرستنده‌ایم.

۱۴۰

أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى قُلْ ءَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمْ اللَّهُ ۚ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

یا مگر می‌گویید ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و نوادگان وی جهود بودند یا ترسا؟! بگو: شما داناترید یا خدا؟ و کیست ستمکارتر از آن که آن گواهی را که از خدا [در باره این پیامبران] نزد اوست پنهان کند؟ و خداوند از آنچه می‌کنید غافل نیست.

۱۴۱

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ

آنها گروهی بودند که درگذشتند آنان راست آنچه کردند و شما راست آنچه کرده باشید، و شما را از آنچه آنها می‌کردند نپرسند.

سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّيْنَاهُمْ عَنْ قِبَلَتِهِمْ الَّتِي  
كَانُوا عَلَيْهَا قُلٌ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ  
إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى  
النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا  
الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ مِمَّنْ  
يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ  
هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ إِيْمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ  
لَرَّءُوفٌ رَحِيمٌ

قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً  
تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا  
كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ  
لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ غَمَّا  
يَعْمَلُونَ

وَلَيْنَ أَتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ آيَةٍ مَا تَبِعُوا  
قِبْلَتَكَ وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قِبَلَتَهُمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ  
بَعْضٍ وَلَيْنَ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ  
الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ

زودا که نابخردان مردم گویند: چه چیزی آنان را از قبله‌ای  
که بر آن بودند- یعنی بیت المقدس- بگردانید؟ بگو: خاور  
و باختر خدای راست، هر که را خواهد به راه راست راه  
می‌نماید.

و اینچنین شما را امتی میانه ساختیم تا بر مردمان گواه  
باشید و پیامبر بر شما گواه باشد. و قبله‌ای را که بر آن  
بودی- بیت المقدس- قرار ندادیم مگر برای آنکه کسی را  
که از پیامبر پیروی می‌کند از کسی که بر پاشنه‌های خود  
می‌گردد- روی می‌گرداند- معلوم کنیم، و هر آینه این  
[قرار دادن قبله- مسجد الاقصی-] جز بر آنان که خدا  
ایشان را راه نموده است دشوار بود. و خداوند بر آن  
نیست که ایمان شما را تباه کند، زیرا که خداوند به مردم  
هر آینه رؤوف و مهربان است.

ما گردش روی تو را در آسمان [به انتظار وحی] می‌بینیم، و  
هر آینه تو را به قبله‌ای که آن را می‌پسندی بگردانیم پس  
روی خود را سوی مسجد الحرام- نمازگاه شکوهمند-  
بگردان، و هر جا که باشید رویتان را سوی آن بگردانید.  
همانا اهل کتاب می‌دانند که این [گردانیدن قبله] حق است  
از سوی پروردگارشان، و خدا از آنچه می‌کنند غافل نیست.

اهل کتاب را هر نشانه و حجتی بیاوری از قبله تو پیروی  
نکنند، و تو نیز پیرو قبله آنها نیستی، و آنها هم پیرو قبله  
یکدیگر نیستند. و اگر پس از دانشی که سوی تو آمده از  
هوسها و خواهشهای دل آنها پیروی کنی هر آینه تو آنگاه از  
ستمکاران خواهی بود.



الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ<sup>ط</sup>  
وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

کسانی که کتابشان داده‌ایم او- محمد

حق- آنچه درست و راست است- از پروردگار توست، پس،  
از شک‌داران مباش.

۱۴۷ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ

وَلِكُلِّ وِجْهَةً هُوَ مُوَلِّيَهَا<sup>ط</sup> فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ أَيْنَ مَا  
تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمُ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ  
قَدِيرٌ

هر گروهی- یا هر کسی- را جعتی است که رو سوی آن  
می‌گرداند. پس به نیکیها پیشی گیرید. هر جا که باشید خدا  
همه شما را فراهم آورد، که خدا بر هر چیزی تواناست.

و از هر جا که بیرون شوی روی خود را سوی مسجد الحرام  
کن و هر آینه این راست و درست است از پروردگار تو، و  
خدا از آنچه می‌کنید غافل نیست.

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ<sup>ط</sup>  
وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ<sup>ط</sup> وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

و از هر جا که بیرون شوی روی خود را سوی مسجد الحرام  
کن و هر که باشید روی خود را بدان سو کنید تا مردمان را  
بر شما بهانه و دستاویزی نباشد- مگر کسانی از آنها که  
ستم کردند- که هیچ گاه دست از بهانه‌جویی برنمی‌دارند-  
پس، از ایشان مترسید و از من بترسید- و تا نعمتم را بر  
شما تمام کنم، و باشد که راه یابید

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ<sup>ط</sup>  
وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ<sup>ط</sup> لِئَلَّا يَكُونَ  
لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا  
تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلَا تُمَنِّعْتَنِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ  
تَهْتَدُونَ

همچنان که در میان شما پیامبری از خودتان فرستادیم که  
آیات ما را بر شما می‌خواند و شما را پاک می‌سازد و شما را  
کتاب و حکمت- گفتار و کردار درست- می‌آموزد و آنچه  
نمی‌دانستید به شما می‌آموزد.

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ ءَايَاتِنَا  
وَيُزَكِّيْكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا  
لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ

پس مرا یاد کنید تا شما را یاد کنم، و مرا سپاس گزارید و  
ناسپاسی من مکنید.

۱۵۲ فَادْكُرُونِيْ أذكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِيْ وَلَا تَكْفُرُونِ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، به شکیبایی و نماز یاری  
خواهید که خدا با شکیبایان است.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ  
مَعَ الصَّابِرِينَ

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتَ بَلْ أَحْيَاءٌ  
وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ

۱۵۵

وَلَتَبْلُغَنَّكُمْ بَشَىٰ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ  
الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ ۗ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ

۱۵۶

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

۱۵۷

أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ  
الْمُهْتَدُونَ

۱۵۸  
حزب  
۱۰

إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ ۖ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ  
اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطَّوَّفَ بِهِمَا ۚ وَمَن تَطَوَّعَ  
خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ

۱۵۹

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِن  
بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ  
وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ

۱۶۰

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوا فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ  
وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

۱۶۱

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ  
اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

۱۶۲

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ

۱۶۳

وَاللَّهُكُمْ إِلَهٌُ وَحِدٌ ۖ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

و آنان را که در راه خدا کشته می‌شوند مردگان مگوئید،  
بلکه زندگانند ولی شما در نمی‌یابید.

و هر آینه شما را به چیزی از بیم و گرسنگی و کاهش مالها و  
جانها و میوه‌ها می‌آزماییم و شکیبایان را مژده ده

آنان که چون مصیبتی- پیشامد ناخوشایندی- به ایشان  
رسد، گویند: ما از آن خداییم و به سوی او باز می‌گردیم.

آنانند که درودها و بخشایشی از پروردگارشان بر آنهاست و  
ایشانند راه‌یافتگان.

صفا و مروه از نشانه‌های [مراسم طاعت و عبادت] خداست.  
پس هر که حج- آهنگ- خانه کند یا عمره- زیارت- گزارد  
بر او ناروا و گناه نیست که به گرد آن دو بگردد. و هر که  
کار نیکی به خواست خویش کند خداوند سپاسدار و  
دانااست.

کسانی که آنچه را ما از حجت‌های روشن و رهنمونی  
فروفرستادیم، پس از آنکه آن را برای مردم در کتاب بیان  
کردیم، می‌پوشانند خدا و لعنت‌کنندگان لعنتشان می‌کنند

مگر آنان که بازآمدند- توبه کردند- و به اصلاح [کژیها و  
تباهیها] پرداختند و [حق را که پنهان داشته بودند] آشکار  
ساختند، پس [به مهر و بخشایش خود] بر آنان بازمی‌گردم و  
توبه آنها را می‌پذیرم که من توبه‌پذیر و مهربانم.

آنان که کافر شدند و کافر مُردند، لعنت خدا و فرشتگان و  
همه مردم بر آنهاست،

جاودانه در آن باشند، عذابشان سبک نشود و مهلت نیابند.

و خدای شما خدایی است یگانه، خدایی جز او نیست،  
بخشاینده است و مهربان.



إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ  
وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ  
اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا  
وَبَتْ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ  
الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

همانا در آفرینش آسمانها و زمین، و آمد و شد شب و روز، و کشتی‌ها که در دریا به سود مردم روان می‌شوند، و آبی که خدا از آسمان فرو فرستاد و با آن زمین را پس از مُردگی‌اش زنده کرد و از هر جنبنده‌ای در آن پراکند، و گرداندن بادها و ابر رام‌شده میان آسمان و زمین، نشانه‌هایی است برای مردمی که خرد را به کار برند.

از مردمان کسانی هستند که به جای خدا همتیانی [به عبادت] می‌گیرند و آنها را دوست می‌دارند مانند دوستی خدا ولی کسانی که ایمان آورده‌اند در دوستی خدا سخت‌ترند- خدا را بسی بیشتر از ایشان دوست می‌دارند- و اگر کسانی که ستم کردند آنگاه که عذاب را ببینند می‌دیدند که همه نیرو و توانایی خدای راست و عذاب خدا سخت و سهمگین است [البته پشیمان و حسرت‌زده خواهند شد]

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ  
كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ  
ظَلَمُوا إِذْ يَرُونَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ  
شَدِيدُ الْعَذَابِ

آنگاه که پیشوایان از پیروان بیزاری نمایند و عذاب را ببینند و رشته‌های پیوندشان گسسته گردد

إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ أُتْبِعُوا مِنْ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوُا الْعَذَابَ  
وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ

و آنان که پیروی کردند گویند: کاش ما را بازگشتی می‌بود تا از آنها بیزاری می‌نمودیم چنانکه از ما بیزاری نمودند. خداوند اینگونه کردارهایشان را مایه پشیمانی و اندوه به آنان می‌نماید و هرگز از آتش دوزخ بیرون نیابند.

وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوا  
مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ حَسَرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ  
بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ

ای مردم، از آنچه در زمین حلال و پاکیزه است بخورید و از پی گامهای شیطان مروید، که او شما را دشمنی است آشکار

يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلُوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا  
خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ

همانا او شما را به بدی و زشتکاری فرمان می‌دهد و اینکه در باره خدا آنچه نمی‌دانید بگویید.

إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا  
لَا تَعْلَمُونَ

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ

۱۷۱

وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بُكْمٌ عُمْى فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ

۱۷۲

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ

۱۷۳

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلَ بِهِ ۖ لَغَيْرِ اللَّهِ ۖ فَمَن اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

۱۷۴

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتُرُونَ بِهِ ۖ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

۱۷۵

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالََةَ بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ ۖ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ

۱۷۶

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَّلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ ۖ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ

و چون به آنها- مشرکان- گفته شود که از آنچه خدا فرو فرستاده پیروی کنید، گویند: بلکه از آنچه پدران خویش را بر آن یافته‌ایم پیروی می‌کنیم آیا [از آنها پیروی می‌کنند] هر چند که پدرانشان چیزی نمی‌فهمیدند و رهیافته نبودند؟

داستان [خواننده] کسانی که کافر شدند چون داستان کسی است که به چیزی بانگ می‌زند که نمی‌شنود مگر خواندنی و آوایی کرانند، گنگانند، کوراند پس هیچ در نمی‌یابند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از پاکیزه‌هایی که شما را روزی کرده‌ایم بخورید و خدای را سپاس گزارید اگر او را می‌پرستید و بس.

جز این نیست که مردار و خون و گوشت خوک و آنچه را که [هنگام کشتن] نام غیر خدا بر آن خوانده شده بر شما حرام کرده است و هر که [به خوردن اینها] ناچار شود در حالی که نه ستمکار و سرکش باشد و نه از حد گذرنده، گناهی بر او نیست، که خدا آمرزگار و مهربان است.

همانا کسانی که آنچه را خدا از کتاب فروفرستاده پنهان می‌کنند و چیز اندکی به بهای آن می‌ستانند، اینان در شکمهای خویش جز آتش نمی‌خورند و خداوند روز رستاخیز با آنان سخن نگوید و پاکشان سازد و آنها را عذابی است دردناک.

اینان کسانی‌اند که گمراهی را به [بهای] رهایی و عذاب را به [بهای از دست دادن] آموزش خریدند، پس چه شکایا و دلیرند بر آتش!

آن [عذاب] بدین سبب است که خداوند این کتاب را براستی و درستی فروفرستاده و کسانی که در کتاب- کتاب خدا- اختلاف کرده‌اند هر آینه در ستیزگی و جدایی دوری [از حق] اند.

۲۰  
بقره  
۱۷۷  
۲۸۶/۴  
حزب  
۱۱  
۲۳۳

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ  
وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ  
وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَءَاتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَى  
وَالْيَتَامَى وَالْمَسْكِينِ وَأَبْنَى السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ  
وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا  
وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ  
الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ

۱۷۸

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ  
الْحَرْبِ بِالْحَرْبِ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنْثَى بِالْأُنْثَى فَمَنْ عُفِيَ لَهُ  
مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتِّبَاعُ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَنٍ  
ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنِ اعْتَدَى بَعْدَ ذَلِكَ  
فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ

۱۷۹

وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَوةٌ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ  
تَتَّقُونَ

۱۸۰

كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِنْ تَرَكَ خَيْرًا  
الْوَصِيَّةَ لِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ

۱۸۱

فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ فَأْتَمَّا إِيْمُهُ عَلَى الَّذِينَ  
يَبْدُلُونَهُ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

نیکی [همه] آن نیست که روی خویش به سوی خاور و باختر  
فرا دارید بلکه نیکی [نیکی] آن کس است که به خدا و روز  
بازپسین و فرشتگان و کتاب و پیامبران ایمان آورده و مال  
را با اینکه دوست دارد- یا از بهر دوستی خدا- به  
خویشاوندان و یتیمان و بینوایان و واماندگان در راه و  
خواهندگان و در [راه آزادی] بردگان بدهد و نماز برپا دارد  
و زکات بدهد، و نیز وفاداران به پیمان خویش چون پیمان  
بندند، و [بویژه] شکیبایان در بینوایی و تنگدستی و رنج و  
سختی و به هنگام کارزار. آنانند که راست گفتند و آنانند  
پرهیزگاران.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، بر شما در باره کشتن‌گان  
قصاص- خونخواهی- نوشته شد: آزاد به آزاد و بنده به  
بنده و زن به زن پس هر که از سوی برادر [دینی] خود  
چیزی [از قصاص] برایش بخشوده شد- یعنی حکم قصاص  
به پرداخت خونبها بدل گردید- پس پیش‌گرفتن رفتاری  
نیک و پسندیده باید- بخشنده در پیگیری خونبها و  
بخشوده‌شده در سپاس‌داشتن- و پرداخت [خونبها از سوی  
قاتل] به او- ولی مقتول- به نیکی گزارده شود. این تخفیف  
و مهر و بخشایشی است از پروردگارتان، و هر که پس از آن  
- عفوکردن و دیه‌ستاندن- از اندازه درگذرد او را عذابی  
است دردناک.

ای خردمندان، شما را در قصاص، زندگانی است تا شاید  
پروا کنید.

بر شما نوشته شد که چون یکی از شما را [نشانه‌های] مرگ  
فرارسد هر گاه مالی [بسیار] به جا گذارد، برای پدر و مادر  
و خویشان- که ارث نمی‌برند- به نیکیوی وصیت کند، که  
این سزاوار پرهیزگاران است.

پس هر که وصیت را پس از آنکه شنید دگرگون سازد، هر  
آینه گناهش بر کسانی است که آن را دگرگون سازند، همانا  
خدا شنوا و داناست.

فَمَنْ خَافَ مِنْ مُوسٍ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا  
إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ  
عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ  
فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ  
مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَنْ تَصُومُوا  
خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْءَانُ هُدًى لِّلنَّاسِ  
وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ  
فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ  
أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ  
وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَيْتُكُمْ  
وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ  
إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ

پس کسی که از وصیت‌کننده‌ای ستم یا گناهی را بیم دارد،  
و از اینرو میانشان سازش دهد او را گناهی نیست، همانا  
خدا آمرزگار و مهربان است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، بر شما روزه نوشته شد  
چنانکه بر آنان که پیش از شما بودند نوشته شد، باشد که  
پرهیزگار شوید.

روزهایی چند، شمرده پس هر که از شما بیمار یا در سفر  
باشد، به شمار آن از روزهای دیگر روزه بدارد، و بر کسانی  
که روزه توانفرسا باشد بازخریدی است که آن طعام‌دادن  
درویش درمانده است- هر روز یک خوراک- پس هر که به  
خواست خود کار نیکی کند برای او بهتر است و روزه‌داشتن  
برای شما بهتر است اگر می‌دانستید

ماه رمضان، که در آن قرآن فروفرستاده شده، که راهنمایی  
برای مردم و نشانه‌های روشنی از رهنمونی [به راه راست]  
و جداکننده حق از باطل است پس هر کس از شما این ماه  
را دریابد باید آن را روزه بدارد و هر که بیمار یا در سفر  
باشد به شمار آن از روزهای دیگر. خدا برای شما آسانی  
می‌خواهد و برای شما دشواری نمی‌خواهد، و تا شمار آن را  
تمام کنید و خدای را به پاس آنکه شما را راه نمود به بزرگی  
بستایید و باشد که سپاس گزاریید.

و چون بندگانم در باره من از تو پرسند، همانا من نزدیکم  
خواندن خواننده را آنگاه که مرا بخواند پاسخ می‌دهم، پس  
باید دعوت مرا بپذیرند و به من ایمان آورند، باشد که ره  
یابند.

أَحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَى نِسَائِكُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالْآنَ بَاشِرُوهُنَّ وَابْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتُمُوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ وَلَا تُبَشِّرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَجِدِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ ءَايَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

۲۰  
بقره  
۱۸۷  
/۲۸۶

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

۱۸۸

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَى وَأَتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

۱۸۹  
حزب  
۱۲  
۲۵۹

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقْتُلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

۱۹۰

در شب روزه آمیزش با زناتان برای شما حلال شد آنان پوشش شمایند و شما پوشش آنان. خدای دانست که شما به خود خیانت می‌کردید، پس [به بخشایش خویش] بر شما بازگشت و توبه شما را پذیرفت و از شما درگذشت اکنون [توانید] با ایشان بیامیزید و آنچه خداوند برای شما نوشته بجوید، و بخورید و بیاشامید تا شما را رشته سپیدی [صبحدم] از رشته سیاه [شبانگاه] پایدار گردد، و سپس روزه را تا شب به پایان رسانید. و در حالی که در مسجدها معتکف هستید با زنان میامیزید. اینها حدود- احکام- خداست، پس پیرامون آنها مگردید. خداوند اینچنین آیات خویش را برای مردم بیان می‌کند تا مگر پرهیزگار شوند.

و مالهای یکدیگر را در میان خود به ناشایست مخورید و آن را به [رشوت] نزد حاکمان- قاضیان- میفکنید تا برخی از مالهای مردم را به گناه بخورید، در حالی که می‌دانید [که ستم می‌کنید].

تو را از ماههای نو پرسند، بگو: آنها گاهنماهاست برای مردم و حج. و نیکی آن نیست که به خانه‌ها از پشت آنها در آیید، و لیکن نیکی [نیکی] آن کس است که پرهیزگاری کند، و به خانه‌ها از درهای آنها در آیید و از خدا پروا کنید، باشد که رستگار شوید.

و در راه خدا با کسانی که با شما کارزار کنند کارزار کنید و از حد مگذرید که خدا از حدگذرندگان را دوست ندارد.

وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ  
أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تَقْتُلُوهُمْ عِنْدَ  
الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقْتَلُوا فِيهِ ۖ فَإِنْ قَتَلُوكُمْ  
فَأَقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ

فَإِنْ أَنْتَهُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

وَقَتِّلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ ۖ فَإِنْ  
أَنْتَهُوا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ

الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَتُ قِصَاصٌ ۚ فَمَنْ  
أَعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَأَعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا أَعْتَدَى  
عَلَيْكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ

وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ  
وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

وَاتِمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ  
الْهَدْيِ ۖ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ ۚ  
فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِّن رَّأْسِهِ ۖ فَفِدْيَةٌ  
مِّن صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ ۚ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ  
بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ ۚ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ  
فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ۚ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ ۚ تِلْكَ عَشْرَةٌ  
كَامِلَةٌ ۚ ذَٰلِكَ لِمَنْ لَّمْ يَكُنْ أَهْلُهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ  
الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

آنان- مشرکان و کافران حربی- را هر جا که یابید بکشید و  
از همان جا که بیروتان کردند- مکه- بیرونشان کنید و  
فتنه [ای که آنها کردند]- کفر و شرک و شکنجه کردن و  
بیرون راندن مؤمنان- از کشتار [ی که شما کنید] بدتر  
است. و نزد مسجد الحرام با آنها کارزار مکنید مگر آنکه در  
آنجا با شما کارزار کنند، پس اگر با شما کارزار کردند  
بکشیدشان، که سزای کافران چنین است.

و اگر باز ایستادند، خداوند آمرزگار و مهربان است.

با آنان کارزار کنید تا آشوبی نماند و دین از آن خدای باشد  
پس اگر باز ایستادند، تجاوز روا نیست مگر بر ستمکاران.

[این] ماه حرام به [آن] ماه حرام، و [شکستن حرامها و]  
حرمتها را قصاص است. پس هر که بر شما تجاوز کند بمانند  
آن بر او تجاوز کنید- از اندازه مگذرید- و از خدا پروا  
داشته باشید و بدانید که خدا با پرهیزگاران است.

در راه خدا هزینه کنید و [با ترک این هزینه] خود را به  
دست خویش به هلاکت میفکنید، و نیکویی کنید که خدا  
نیکوکاران را دوست دارد.

حج و عمره را برای خدا تمام به جای آورید، و اگر بازداشته  
شوید، پس آنچه از قربانی میسر است، و سرهای خویش  
متراشید تا قربانی به جایگاهش برسد، و هر که از شما  
بیمار است یا رنجی در سر دارد [که ناچار است سر را  
بتراشد] پس فدیهای [باید] از روزه یا صدقه یا قربانی و  
چون ایمن شدید، هر که از عمره تمتع به حج در آید پس  
آنچه از قربانی میسر است، و هر که قربانی نیابد- یا نتواند  
- سه روز در ایام حج روزه بدارد و هفت روز هنگامی که  
[از سفر] بازگردید. این ده روز کامل است. این حکم برای  
کسی است که خاندانش نزدیک مسجد الحرام نباشند-  
یعنی مقیم مکه و اطراف آن نباشد- و از خدا پروا کنید و  
بدانید که خدا سخت کیفر است.



الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ  
وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ  
يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِ  
يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ

حج در ماههایی دانسته- شوال، ذو القعدة و ذو الحجه- است، پس هر که در آن ماهها فريضه حج می‌گذارد [بداند که] در حج آمیزش [با همسران] و نافرمانی خدا- به گفتن دروغ و دشنام و مانند اینها- و ستیزه نیست. و هر کار نیکی که کنید خدا آن را می‌داند و توشه بر گیرید که بهترین توشه پرهیزگاری است و ای خردمندان، از من پروا داشته باشید.

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ فَإِذَا أَفَضْتُمْ مِّنْ عَرَفَاتٍ فَاذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ ۖ وَادْكُرُوهُ كَمَا هَدَيْكُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِّنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الضَّالِّينَ

بر شما گناهی نیست که فزونی- روزی از راه تجارت- از پروردگارتان بجویید. و چون از عرفات بازگشتید خدای را در مشعر الحرام- مُزدلفه- یاد کنید و او را یاد کنید به پاس آنکه شما را که پیش از آن هر آینه از گمراهان بودید راه نمود.

ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

آنگاه از آن راه که مردم بازمی‌گردند بازگردید و از خدا آمرزش بخواهید که او آمرزگار و مهربان است.

فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَاسِكَكُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا ۚ فَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ

و چون مناسک حج خود را گذاردید، خدای را یاد کنید آنگونه که پدران خود را یاد می‌کنید، یا بیشتر از آن. از مردمان کسانی هستند که گویند: پروردگارا، ما را [آنچه] در دنیا [خواهیم] بده و آنها را در آخرت بهره‌ای نیست.

وَمِنْهُمْ مَّن يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

و از آنان کسانی‌اند که گویند: پروردگارا، ما را در این جهان نیکویی- نعمت- ده و در آن جهان نیز نیکویی بخش و ما را از عذاب آتش دوزخ نگاه دار.

أُولَٰئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبُوا ۚ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ

اینان از آنچه کرده‌اند بهره‌ای- پاداشی- دارند، و خداوند زود حساب است.

وَاذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ

خدای را در روزهایی چند- سه روز تشریق- یاد کنید، پس هر که در دو روز شتاب کند- یعنی اعمال را در دو روز انجام دهد و بازگشت از منی را به روز سوم نکشاند- گناهی بر وی نیست، و هر که تاخیر کند- تا آخر روزهای تشریق- نیز گناهی بر او نیست، برای کسی که [از محرمات احرام] بهره‌یزد. و از خدا پروا کنید و بدانید که به سوی او برانگیخته و فراهم می‌شوید.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ ۖ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ

و از مردم کس هست که گفتار او در زندگی این جهان تو را به شگفت آورد و خدا را بر آنچه در دل دارد گواه گیرد و حال آنکه سخت‌ترین دشمنان- یا ستیزندگان- است.

وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ

و چون والی و سرپرست کاری شود- و قدرت و ریاست یابد یا چون پشت کند و از نزد تو بازگردد- می‌کوشد تا در زمین تباهی کند و کشت و نسل- دام یا نژاد- را نابود سازد و خدا تباهکاری را دوست نمی‌دارد.

وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ ۖ جَهَنَّمُ وَلَبِئْسَ الْمِهَادُ

و چون به او گویند: از خدای بترس، بزرگمنشی او را به گناه وادارد- یا عزت ظاهری که با گناه به دست آورده او را می‌گیرد-. دوزخ او را بس است و هر آینه بد بستری است.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ

و از مردم کس هست که جان خویش به جستن خشنودی خدا می‌فروشد و خدا به بندگان مهربان است.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَآفَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ ۚ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، همگی در آشتی و سازش- یا اسلام و اطاعت- در آید و در پی گامهای شیطان مروید که او شما را دشمنی هویدا است.

فَإِنْ زَلَلْتُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمْ الْبَيِّنَاتُ فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

پس اگر از پس آن نشانه‌های روشن که به شما رسید لغزش کردید، بدانید که خدا توانای بی‌همتا و دانای استوار کار است.

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِّنَ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ ۚ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ

آیا اینان جز این انتظار دارند که خدا با فرشتگان در سایبانهایی از ابر بدیشان آید- به نشانه عذاب- و کار گزارده شود؟ و همه کارها به خدا بازگردانده می‌شود.



سَلْ بَنِي إِسْرَءِيلَ كَمْ ءَاتَيْنَهُم مِّنْ ءَايَةٍ بَيِّنَةٍ وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

از فرزندان اسرائیل- یعقوب- بپرس که چند از نشانه‌های روشن به آنان دادیم و هر که نعمت خدا را پس از آنکه به او رسید دیگرگون سازد، پس [بداند که] خدا سخت کیفر است.

زَيْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۗ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

برای کسانی که کافر شدند زندگی دنیا آرایش یافته است و مؤمنان را ریشخند می‌کنند و کسانی که پرهیزگارند روز رستخیز از آنان بالاترند و خداوند هر که را خواهد بی‌شمار روزی می‌دهد.

كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۚ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ ۗ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

مردم همه یک گروه- یکسان و بر یک راه و روش و آیین- بودند، [سپس اختلاف کردند] پس خدا پیامبران را برانگیخت نویددهنده و بیم‌کننده، و با ایشان کتاب فرو فرستاد بر راستی و درستی، تا میان مردم در آنچه اختلاف کردند حکم کند، و در آن اختلاف نکردند مگر همان کسان که آن

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ ۖ مَسْتَهْمُ الْبَاسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَزُلْزَلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ ۗ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ

آیا پنداشته‌اید که به بهشت می‌روید و حال آنکه هنوز داستان آنان- خبر دردها و رنجهای آنها- که پیش از شما بگذشتند به شما نرسیده است؟ بدیشان سختی و رنج و گزند رسید و چنان پریشان و لرزان شدند که پیامبر و مؤمنانی که با او بودند گفتند: یاری خدا کی خواهد رسید؟ آگاه باشید که یاری خدا نزدیک است.

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ ۖ قُلْ مَا أَنْفَقْتُ مِنْ خَيْرٍ فَلِللَّوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ ۗ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ

از تو می‌پرسند چه چیز انفاق کنند؟ بگو: آنچه از مال انفاق می‌کنید برای پدر و مادر و خویشان و یتیمان و نیازمندان درمانده و در راه‌ماندگان باشد، و هر کار نیکی که کنید خدا به آن داناست.

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ  
تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا  
وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ  
كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ  
وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ  
الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ يُقَاتِلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَن دِينِكُمْ  
إِنْ أَسْتَطَاعُوا وَمَن يَرْتَدِدْ مِنْكُم عَن دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ  
كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ  
وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ  
أُولَئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ  
وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ نَّفْعِهِمَا وَيَسْأَلُونَكَ  
مَاذَا يَنْفِقُونَ قُلِ الْعَفْوَ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ  
لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ

بر شما کارزار نوشته شد و آن شما را دشوار و ناخوش  
است و شاید که چیزی را خوش ندارید و آن برای شما بهتر  
باشد و شاید که چیزی را دوست دارید و آن برای شما بدتر  
باشد، و خدا [صالح شما را] می‌داند و شما نمی‌دانید.

تو را کارزار کردن در ماه حرام- محترم و شکوهمند-  
پرسند، بگو: کارزار کردن در آن [کاری] بزرگ است و  
[لیکن] بازداشتن [مردم] از راه خدا و کفر ورزیدن به او و  
مسجد الحرام و بیرون کردن اهل آن نزد خدا [ناروایی]  
بزرگتر است و فتنه [کفر و شرک و بیرون راندن مؤمنان] از  
کشتن بزرگتر- بدتر- است. و [مشرکان] پیوسته با شما  
کارزار می‌کنند تا اگر بتوانند شما را از دیتان برگردانند و  
هر که از شما از دین خود برگردد و کافر بمیرد، کارهای اینها  
در این جهان و آن جهان تباه و نابود شود و همینان  
دوزخیانند و همیشه در آن بمانند.

همانا کسانی که ایمان آورده‌اند و کسانی که هجرت کرده و  
در راه خدا جهاد کرده‌اند، به مهر و بخشایش خدا امید  
دارند، و خدا آمرزگار و مهربان است.

تو را از می و قمار می‌پرسند، بگو: در آنها گناهی است بزرگ  
و سودهایی برای مردم و گناه آنها از سودشان بزرگتر است.  
و از تو می‌پرسند که چه انفاق کنند؟ بگو: افزون [از نیاز]  
را. بدین گونه خدا آیات را برای شما روشن بیان می‌کند،  
شاید بیندیشید،

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۖ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الَّتِي مَنَىٰ ۖ قُلْ إِصْلَاحٌ  
لَّهُمْ خَيْرٌ ۖ وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ  
مِنَ الْمُصْلِحِ ۚ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْنَتَكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ  
حَكِيمٌ

در باره این جهان و آن جهان. و تو را از یتیمان پرسند، بگو: اصلاح کارشان بهتر است، و اگر با ایشان [در زندگی] بیامیزید، برادران شمايند- پس با آنان برادرانه رفتار کنید - و خدا تباهاکار را از نیکوکار باز می‌شناسد و اگر خدا بخواهد شما را به تنگی و رنج می‌افکند، همانا خدا توانای بی‌همتا و دانای استوارکار است.

وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ حَتَّىٰ يُؤْمِنَ ۚ وَلَأَمَةٌ مُّؤْمِنَةٌ خَيْرٌ  
مِّنْ مُّشْرِكَةٍ ۚ وَلَوْ أَعْجَبَتْكُمْ ۚ وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ  
يُؤْمِنُوا ۚ وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ ۚ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ ۚ  
أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ ۚ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ  
بِإِذْنِهِ ۚ وَيُبَيِّنُ ءَايَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

و زنان مشرک را به همسری مگیرید تا ایمان آورند، و کنیز با ایمان به از زن مشرک است هر چند که شما را خوش آید و به شگفت آرد و به مردان مشرک زن با ایمان مدهید تا ایمان آورند، و بنده مؤمن به از مرد مشرک است هر چند که شما را خوش آید و به شگفت آرد آنها به آتش دوزخ می‌خوانند و خداوند به خواست و فرمان خویش به بهشت و آمرزش می‌خواند و آیات خود را برای مردم روشن بیان می‌کند، باشد که به یاد آرند و پند گیرند.

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ ۖ قُلْ هُوَ أَذَىٰ فَأَعْتَزِلُوا النِّسَاءَ  
فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهُرْنَ ۖ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ  
فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ  
وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ

تو را از حیض می‌پرسند، بگو: آن رنج و آزاری است. پس در حال حیض از [آمیزش با] زنان کناره گیرید و به آنان نزدیک مشوید تا پاک شوند. پس چون خود را پاک کنند- غسل کنند-، آنسان که خدا فرماتان داده است به آنان در آبیید، که خدا توبه‌کاران را دوست دارد و پاکیزگان را دوست دارد.

نِسَاؤُكُمْ حَرْثٌ لَّكُمْ فَأَتُوا حَرْثَكُمْ أَنَّىٰ شِئْتُمْ ۚ وَقَدِّمُوا  
لِأَنفُسِكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ مُّلَقَوهُ ۚ وَبَشِّرِ  
الْمُؤْمِنِينَ

زنانتان کشتزار شمايند به کشتزار خویش هر جا و هر گاه که خواهید در آبیید- مگر در موارد ممنوع که در فقه آمده است- و برای خود [کار نیک] پیش فرستید و از خدا بترسید و بدانید که با او دیدار خواهید کرد و مؤمنان را مژده ده.

وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِأَيْمَانِكُمْ أَن تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا  
وَتُصْلِحُوا بَيْنَ النَّاسِ ۚ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

و خدای را دستاویزی برای سوگندهای خویش مسازید که نیکی و پرهیزگاری و اصلاح میان مردم نکنید، و خدا شنوا و داناست.

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ  
يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ

لِلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُوا  
فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ  
أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنَنَّ  
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ  
أَرَادُوا إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ  
وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

الطَّلَاقُ مَرَّتَانٍ فَإِمْسَاكٌ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌ بِإِحْسَانٍ  
وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ  
يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ  
اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ تِلْكَ حُدُودُ  
اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ  
الظَّالِمُونَ

فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدُ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا  
غَيْرَهُ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا  
أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ  
يَعْلَمُونَ

خداوند شما را به سوگندهای بیهوده و ناسنجیده‌تان بازخواست نمی‌کند و لیکن به آنچه دلهای شما [قصد] کرده است- سوگند خوردن از روی قصد و عمد و آهنگ شکستن آن- بازخواست می‌کند و خدا آمرزگار و بردبار است.

آنان که سوگند می‌خورند که از زنان خود دور باشند چهار ماه درنگ کنند، پس اگر بازآیند خداوند آمرزگار و مهربان است.

و اگر آهنگ طلاق کردند هر آینه خدا شنوا و داناست.

و زنان طلاق‌داده تا سه پاکی درنگ کنند- منتظر بمانند و از شوهر کردن باز ایستند- و اگر به خدا و روز واپسین ایمان دارند برای آنها روا نیست که آنچه را خدا در زهدان آنان آفریده است پنهان کنند و شوهرانشان در آن [مدت] اگر خواهان اصلاح باشند به بازگرداندن آنها سزاوارترند. و برای آن زنان [حقوقی] است مانند آنچه [از تکالیف] بر آنهاست به شیوه نیکو و پسندیده، و مردان را بر آنان پایه‌ای [برتر] است و خدا توانای بی‌همتا و دانای با حکمت است.

طلاق- طلاق رجعی که در آن شوهر به زن باز تواند گشت- دو بار است. پس از آن به نیکویی نگاهداشتن یا به نیکی رهاساختن. و شما را حلال نیست که از آنچه به ایشان داده‌اید چیزی باز ستانید مگر آنکه هر دو بترسند که نتوانند حدود- مرزها و احکام- خدا را برپا دارند- به سبب ناسازگاری اخلاق زن و شوهر- پس اگر ترسیدید که حدود خدا را برپا ندارند- به سبب بی‌میلی زن به شوهر- گاهی بر آن دو نیست در آنچه زن عوض [طلاق خود] بدهد- کابین بخشد تا خود را برهاند- اینها مرزهای خداست، از آنها فراتر مروید و هر که از مرزهای خدا فراتر رود چنین کسان ستمکارند.

پس اگر [بار سوم] وی را طلاق داد دیگر بر او حلال نیست تا آنکه شوهری جز او کند پس اگر [این شوهر] زن را طلاق دهد، گاهی بر آن دو نیست که به یکدیگر بازگردند، اگر گمان داشته باشند که حدود خدا را برپا می‌دارند. اینها مرزهای خداست که برای گروهی که بدانند بیان می‌کند.

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ  
أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لِّتَعْتَدُوا  
وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ وَلَا تَتَّخِذُوا عَآئِلَتِ  
اللَّهِ هُزُوعًا وَادْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ  
عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ يَعِظُكُمْ بِهِ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ  
وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ  
يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَاضُوا بَيْنَهُم بِالْمَعْرُوفِ ۚ ذَلِكَ  
يُوعِظُ بِهِ ۚ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ  
ذَلِكَ أَرْكَى لَكُمْ وَأَظْهَرٌ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَدَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ  
يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ  
بِالْمَعْرُوفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا لَا تُضَارَّ وَالِدَةٌ  
بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ بِوَلَدِهِ ۚ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ ۚ فَإِنْ  
أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ  
عَلَيْهِمَا ۚ وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْتَرْضِعُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ  
عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ  
وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

و چون زنان را طلاق دادید و به [نزدیک] پایان عده خود رسیدند یا به نیکویی نگاهشان دارید یا به نیکویی رهشان سازید، و برای زیان رساندن نگاهشان مدارید تا ستم کرده باشید. و هر که چنین کند برآستی بر خود ستم کرده است. و آیات خدا را به شوخی و ریشخند مگیرید، و نعمتی را که خدا به شما ارزانی داشته و آنچه را از کتاب و حکمت بر شما فرو فرستاده است که شما را بدان پند می‌دهد به یاد آرید، و از خدا پروا کنید و بدانید که خدا به همه چیز داناست.

و چون زنان را طلاق دادید و به پایان عده خود رسیدند، آنها را باز مدارید از اینکه با شوهران خویش زناشویی کنند آنگاه که میان خود به شیوه‌ای پسندیده خشنود شوند. به این [دستورها] پند داده می‌شود هر کسی از شما که به خدا و روز واپسین ایمان دارد این برای شما بهتر و پاکیزه‌تر است، و خدا [صلاح کار را] می‌داند و شما نمی‌دانید.

و مادران، فرزندان خود را دو سال تمام شیر دهند [این حکم] برای کسی است که بخواهد شیردادن را تمام کند. و خوراک و پوشاک آنان به وجه شایسته و پسندیده بر آن کس است که فرزند از اوست، هیچ کس بیش از توانش مکلف نیست. هیچ مادری و هیچ پدری نباید به سبب فرزندش زیان ببندد و [اگر پدر نباشد] بر وارث نیز همچنان [هزینه خوراک و پوشاک] است، و اگر پدر و مادر با خشنودی و مشورت یکدیگر بخواهند [کودک را] از شیر بازگیرند گناهی بر آنها نیست، و اگر بخواهید برای شیردادن فرزندان دایه بگیرید هر گاه آنچه را که باید بدهید به شایستگی داده باشید گناهی بر شما نیست و از خدا پروا کنید و بدانید که خداوند بدانچه می‌کنید بیناست.

وَالَّذِينَ يُتَوَقَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ  
بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا ۖ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا  
جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ ۗ وَاللَّهُ  
بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

و از شما کسانی که بمیرند و زنانی باز گذارند، این زنان باید چهار ماه و ده روز درنگ کنند- عده بدارند- و چون به پایان عده خویش رسیدند در کار شایسته و پسندیده‌ای که در باره خویشتن کنند- ازدواج با همسر دلخواه- گناهی بر شما نیست و خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است.

وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ  
أَوْ أَكَنَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ ۚ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ سَتَذْكُرُونَهُنَّ  
وَلَكِنْ لَا تُوَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا ۚ  
وَلَا تَعْزِمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّى يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ ۚ  
وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ ۚ وَأَعْلَمُوا  
أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ

و در آنچه از خواستاری آن زنان- که در عده هستند- به اشاره و در پرده گویند یا در دل خویش نهان دارید گناهی بر شما نیست خدا می‌داند که از آنها یاد خواهید کرد، و لیکن با آنان وعده پنهانی [برای نکاح] مکنید مگر آنکه سخنی نیکو- به اشاره و در پرده- گویند اما آهنگ بستن عقد زناشویی مکنید تا مدت مقرر به سر آید و بدانید که خدا آنچه را در دل دارید می‌داند پس، از [نافرمانی و کیفر] او بترسید و بدانید که خدا آمرزگار و بردبار است.

لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ أَوْ  
تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً ۚ وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَى الْمَوْسِعِ قَدَرُهُ ۚ وَعَلَى  
الْمُقْتَرِ قَدَرُهُ مَتَّعًا بِالْمَعْرُوفِ ۚ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ

گناهی بر شما نیست اگر زنانی را که با آنها نزدیکی نکرده‌اید یا کابینی برایشان مقرر نکرده‌اید طلاق دهید و برخوردار و بهره‌مندشان سازید، فراخ‌دست به اندازه توان خود و تنگ‌دست به اندازه توان خود، که [این] سزاوار نیکوکاران است.

وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ  
فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوا الَّذِي  
بِيَدِهِ عُقْدَةُ النِّكَاحِ ۚ وَأَنْ تَعْفُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَلَا تَنْسُوا  
الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

و اگر زنان را پیش از آنکه با آنها نزدیکی کرده باشید طلاق دهید و کابینی معین کرده‌اید نیم آنچه مقرر داشته‌اید بر شماست، مگر آنکه خود آنها یا کسی که گره زناشویی به دست اوست گذشت کند و گذشت شما به پرهیزگاری نزدیکتر است و بخشش و بزرگواری را میان خودتان فراموش مکنید که خدا بدانچه می‌کنید بیناست.



حَفِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَىٰ وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ

بر نمازها و [بویژه] نماز میانه مواظبت کنید، و خدا را با فروتنی به فرمانبرداری بایستید.

۲۳۹

فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ

پس اگر [از دشمنی یا خطری] بیم داشتید، پیاده یا سواره نماز کنید، و چون ایمن شدید خدا را یاد کنید، به پاس آنکه به شما آنچه را نمی‌دانستید آموخت.

۲۴۰

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً لِأَزْوَاجِهِمْ مَتَّعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرِ إِخْرَاجٍ فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُم فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَّعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

و از شما کسانی که بمیرند و زنانی باز گذارند برای زنانشان سفارش کنند که تا یک سال برخوردار شوند بدون بیرون‌کردن [از خانه]. پس اگر خود بیرون شوند، در آنچه به وجه شایسته و پسندیده برای خود کنند گناهی بر شما نیست. و خدا توانای بی‌همتا و دانای با حکمت است.

۲۴۱

وَالْمُطَلَّقَاتِ مَتَّعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ

و زنان طلاق داده را بهره‌ای است به شیوه پسندیده، که بر پرهیزگاران سزااست.

۲۴۲

كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

خدا آیات خود را اینچنین برای شما روشن بیان می‌کند شاید خرد را کار بندید.

۲۴۳

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ

آیا ننگریستی به آن هزاران تن که از بیم مرگ از خانه‌های خود بیرون رفتند؟ پس خدا آنان را گفت: بمیرید سپس زنده‌شان کرد. هر آینه خدا خداوند نیکویی و افزون‌دهی [نعمت] بر مردم است ولی بیشتر مردم سپاس نمی‌گذارند.

حزب  
۱۶  
۲۳۳

۲۴۴

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

در راه خدا کارزار کنید و بدانید که خدا شنوا و داناست.

۲۴۵

مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ وَأُضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

کیست که خدای را وام دهد وامی نیکو، تا او را افزون دهد افزونیهای بسیار؟ و خدا [روزی را] تنگ و فراخ می‌کند، و بازگشت شما به سوی اوست.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَأِ مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّ لَهُمْ أُبْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَانَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَأَتَىٰ يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِّنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ أُصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ ءَالُ مُوسَىٰ وَعَالُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ

آیا ننگریستی به آن گروه از فرزندان اسرائیل پس از موسی که به پیامبر خود گفتند: برای ما پادشاهی برانگیز تا در راه خدا کارزار کنیم؟ گفت: آیا احتمال می‌دهید که اگر کارزار بر شما نوشته شود کارزار نکنید؟ گفتند: ما را چیست که در راه خدا کارزار نکنیم و حال آنکه از خانمان و فرزندانمان بیرون رانده شده‌ایم؟ و چون کارزار بر آنها نوشته شد جز اندکی پشت کردند، و خداوند به ستمکاران داناست.

و پیامبرشان به آنها گفت: خداوند طالوت را به پادشاهی شما برانگیخت. گفتند: چگونه او را بر ما پادشاهی باشد و ما به پادشاهی از وی سزاوارتریم و او را گشایشی از مال نداده‌اند. گفت: خدا او را بر شما برگزیده است و در دانش و تن فزونی و فراخی داده است، و خداوند پادشاهی خود را به هر که خواهد دهد و خدا فراخی‌بخش و داناست.

و پیامبرشان به آنها گفت که نشانه پادشاهی او این است که آن صندوق [عهد] که در آن آرامشی از پروردگارتان و بازمانده‌ای از میراث خاندان موسی و خاندان هارون است و فرشتگان آن را برمی‌دارند نزد شما آید. همانا در این برای شما نشانه‌ای است، اگر مؤمن باشید.



فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ  
فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي  
إِلَّا مَنْ أَغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ  
فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا  
الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُّلْقُوا  
اللَّهِ كَم مِّن فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ  
وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ

۲۰  
بقره  
۲۴۹  
/۲۸۶  
۳۴ ر

وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا  
وَتَبَّتْ أَقْدَامُنَا وَانْصَرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

۲۵۰

فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَءَاتَاهُ اللَّهُ  
الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ  
النَّاسَ بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ ذُو  
فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ

۲۵۱

تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ  
الْمُرْسَلِينَ

۲۵۲

چون طالوت با سپاهیان بیرون آمد، گفت: خداوند شما را به جوی آبی می‌آزماید، پس هر که از آن بیاشامد از من نیست، و هر که از آن نخورد از من است، مگر آن که کف دستی آب برگیرد- که از نافرمانان به شمار نیاید- پس جز اندکی همه از آن بیاشامیدند. پس چون او و مؤمنان همراهش از جوی گذشتند، گفتند: امروز ما را توان برابری با جالوت و لشکریان او نیست [اما] کسانی که می‌دانستند که خدای را دیدار خواهند کرد گفتند: چه بسا گروهی اندک که به خواست خدا بر گروهی بسیار پیروز شده‌اند و خدا با شکیبایان است.

و چون با جالوت و سپاه او روبرو شدند، گفتند: پروردگارا، بر ما شکیبایی فروریز و گامهامان استوار بدار و ما را بر گروه کافران یاری و پیروزی ده.

پس به خواست و فرمان خدا آنها را در هم شکستند و داوود، جالوت را بکشت و خداوند به او پادشاهی و حکمت داد و از آنچه می‌خواست او را بیاموخت. و اگر نبود بازداشتن خدا برخی از مردم را به برخی دیگر، هر آینه زمین- و اهل آن- تباه شده بود، و لیکن خدا خداوند فزون‌بخشی بر جهانیان است.

این آیات خداست که براستی و درستی بر تو می‌خوانیم و همانا تو از فرستادگانی.

تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِّنْهُمْ مَّنْ كَلَّمَ اللَّهُ<sup>ص</sup>  
وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَعَاتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ  
وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ<sup>ق</sup> وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَتَلَ الَّذِينَ مِنْ  
بَعْدِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنْ اخْتَلَفُوا  
فَمِنْهُمْ مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَّنْ كَفَرَ<sup>ج</sup> وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا  
أَقْتَتَلُوا وَلَكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِّنْ قَبْلِ أَنْ  
يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعُ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفْعَةٌ<sup>وَق</sup> وَالْكَافِرُونَ هُمُ  
الظَّالِمُونَ

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ<sup>ج</sup> لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ<sup>ج</sup>  
لَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ<sup>ق</sup> مَن ذَا الَّذِي يَشْفَعُ  
عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ<sup>ع</sup> يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ<sup>ص</sup> وَلَا  
يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ<sup>ج</sup> وَسِعَ كُرْسِيُّهُ  
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ<sup>ص</sup> وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ  
الْعَظِيمُ

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ<sup>ص</sup> قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ<sup>ج</sup> فَمَن يَكْفُرْ  
بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لَا  
انْفِصَامَ لَهَا<sup>ط</sup> وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

آن پیامبران، برخی‌شان را بر برخی برتری دادیم از ایشان  
کس بود که خدا با وی سخن گفت، و برخی‌شان را پایه‌ها بالا  
برد و عیسی پسر مریم را حجت‌ها و نشانه‌های روشن دادیم  
و او را به روح القدس- جبرئیل- نیرومند گردانیدیم. و اگر  
خدا می‌خواست آنان که پس از ایشان بودند بعد از آنکه  
نشانه‌های روشن به آنها رسید با یکدیگر پیکار نمی‌کردند، و  
لیکن اختلاف کردند، از آنها کس بود که ایمان داشت و کس  
بود که کافر شد و اگر خدا می‌خواست با هم پیکار  
نمی‌کردند و لیکن خدا آنچه خواهد می‌کند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از آنچه شما را روزی کرده‌ایم  
انفاق کنید پیش از آنکه روزی بیاید که در آن نه داد و  
ستدی باشد و نه دوستی و نه شفاعتی و کافران همان  
ستمکارانند.

خدا یکتا- الله- جز او خدایی نیست، زنده پاینده است،  
او را نه خواب سبک فرا گیرد و نه خواب گران او راست  
آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است. کیست آن که جز به  
خواست و فرمان او نزد وی شفاعت کند؟ آنچه پیش رو و  
آنچه از پشت سر ایشان است می‌داند، و به چیزی از علم او  
دست نیابد مگر بدانچه خود خواهد. کرسی- دامنه علم و  
قلمرو فرمانروایی- او آسمانها و زمین را فرا گرفته است، و  
نگاهداشت آنها بر او دشوار نیست و اوست والا و بزرگ.

در دین اکراه- به ناخواه واداشتن- نیست. رهیابی [به راه  
راست] از بیراهی، روشن و نموده شده پس هر که به  
طاغوت کافر شود و به خدای ایمان آرد براستی به دستاویز  
استوار چنگ زده که آن را گسستن نیست و خدا شنوا و  
داناست.

اللَّهُ وَلِیُّ الَّذِینَ ءَامَنُوا یُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ  
وَالَّذِینَ كَفَرُوا أَوْلِیَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ یُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ  
إِلَى الظُّلُمَاتِ ۚ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِی حَآجَّ إِبْرَاهِیمَ فِی رَبِّهِۦ أَنْ ءَاتَاهُ اللَّهُ  
الْمُلْکَ ۖ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِیمُ رَبِّیَ الَّذِی یُحِیۡءُ وَیُمِیتُ قَالَ أَنَا  
أَحِیُّ وَأُمِیتُ ۖ قَالَ إِبْرَاهِیمُ فَإِنَّ اللَّهَ یَأْتِی بِالشَّمْسِ مِنَ  
الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِی کَفَرَ ۗ وَاللَّهُ  
لَا یَهْدِی الْقَوْمَ الظَّالِمِینَ

أَوْ كَالَّذِی مَرَّ عَلَىٰ قَرْیَةٍ وَهِيَ خَاوِیَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا قَالَ أَنِی  
یُحِیۡءُ هَذِهِ ۚ اللَّهُ بَعَدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ  
بَعَثَهُ ۖ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ ۖ قَالَ لَبِثْتُ یَوْمًا أَوْ بَعْضَ یَوْمٍ ۖ قَالَ  
بَل لَّبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانْظُرْ إِلَىٰ طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ  
یَتَسَنَّهْ ۖ وَانْظُرْ إِلَىٰ حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ ءَایَةً لِلنَّاسِ ۖ وَانْظُرْ  
إِلَى الْعِظَامِ كَیْفَ نُنْشِرُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا ۖ فَلَمَّا تَبَيَّنَ  
لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَیْءٍ قَدِیرٌ

خدا دوست و کارساز مؤمنان است آنان را از تاریکیها به  
روشنایی می‌برد. و کسانی که کافر شدند دوستان و  
کارسازانشان طاغوت‌هایند، آنها را از روشنایی به تاریکی  
می‌برند. اینان دوزخیانند و همیشه در آن باشند.

آیا ننگریستی به آن کس که با ابراهیم در باره [هستی]  
پروردگارش گفت و گو و ستیزه می‌کرد از آن رو که خدا به  
او پادشاهی داده بود آنگاه که ابراهیم گفت: پروردگار من  
آن است که زنده می‌کند و می‌میراند، او گفت: من هم زنده  
می‌کنم و می‌میرانم. ابراهیم گفت: همانا خدا آفتاب را از  
سوی خاور برآرد تو آن را از سوی باختر برآر. پس آن که  
کافر شده بود فروماند و سرگشته شد و خدا مردم ستمکار  
را راه ننماید.

یا مانند آن کس- عزیز- که بر دهکده‌ای گذر کرد که  
دیوارها و سقف‌هایش فرو ریخته بود گفت: خدا چگونه این-  
اهل این ده- را پس از مردنش زنده می‌کند؟ خداوند او را  
صد سال میراند و بازش برانگیخت- زنده‌اش ساخت-،  
گفت: چند درنگ کرده‌ای؟ گفت: روزی یا برخی از روزی  
درنگ کردم. گفت: بلکه صد سال است که درنگ کرده‌ای،  
به خورش و آشامیدنات بنگر که دیگرگون نشده است، و  
به دراز گوش خود بنگر [که استخوان‌هایش پوسیده، تا پاسخ  
خود را بیابی] و تا تو را برای مردم دلیل و نشانه‌ای [بر  
رستاخیز] کنیم، و به استخوان‌ها بنگر که چگونه می‌جنبانیم و  
به هم می‌آوریم و سپس گوشت بر آن می‌پوشانیم. پس  
چون [توانایی خداوند در زنده‌کردن مردگان] برای او روشن  
و هویدا شد گفت: می‌دانم که خدا بر هر چیزی تواناست.

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ ارْنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوْ لَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَظْمِنَ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ أَجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

و [یاد کن] آنگاه که ابراهیم گفت: پروردگارا، به من بنمای که چگونه مردگان را زنده می‌کنی؟ گفت: مگر باور نداری؟ گفت: چرا، و لیکن تا دلم آرام گیرد. گفت: چهار پرنده بگیر و آنها را نزد خود جمع و پاره پاره کن، سپس بر هر کوه پاره‌ای از آنها پنه، آنگاه بخوانشان تا شتابان سوی تو آیند و بدان که خدا توانای بی‌همتا و دانای استوارکار است.

مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنبُلَةٍ مِّائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

داستان آنان که مالهای خویش را در راه خدا انفاق می‌کنند داستان دانه‌ای است که هفت خوشه برویاند و در هر خوشه صد دانه باشد، و خدا هر که را خواهد- دو یا چند برابر- فزونی دهد و خداوند فراخی‌بخش و داناست.

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتَّبَعُونَ مِمَّا انْفَقَوْا مَنًّا وَلَا أَذَىٰ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

کسانی که مالهای خود را در راه خدا انفاق کنند و از پی انفاقی که کرده‌اند متنی ننهند و نرنجانند، مزد آنان نزد پروردگارشان است، نه بیمی بر آنهاست و نه اندوهگین شوند.

قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ يَتْبَعُهَا أَذَىٰ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ

سخنی نیکو و پسندیده و گذشت [از بدی و درشتی نیازمندان] بهتر از صدقه‌ای است که در پی آن رنجاندنی باشد و خدا بی‌نیاز و بردبار است.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، صدقه‌های خود را به منت‌نهادن و رنجاندن تباه مکنید مانند آن کس که مال خویش را برای نمایاندن به مردم انفاق می‌کند و به خدا و روز واپسین ایمان ندارد [و نتیجه‌ای از انفاق خود نمی‌یابد] داستان او چون داستان سنگ سخت صافی است که بر آن خاکی- غباری- باشد و تندبارانی به آن برسد [و آن خاک را ببرد] و سنگ را همچنان سخت و صاف- بدون خاک- بگذارد [ریاکاران نیز] بر هیچ چیز از آنچه کرده‌اند دست نمی‌یابند و خداوند مردم کافر را راه ننماید.

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ آتِبْعَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَثْبِيتًا  
مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَآتَتْ  
أَكْلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطُلٌّ ۖ وَاللَّهُ بِمَا  
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

و داستان کسانی که مالهای خود را برای جستن خشنودی  
خدا و استوارکردن [باور و اخلاص] دلهای خویش انفاق  
میکنند چون داستان بوستانی است بر جایی بلند که  
تندبارانی بدان رسد پس بار و بر خود را دو چندان دهد و  
اگر باران درشت و تندی بدان نرسد باران خرد و نرمی  
رسد و خداوند به آنچه میکنید بیناست.

أَيُّودُ أَحَدُكُمْ أَن تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ  
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ  
الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضِعْفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ  
فَأَحْتَرَقَتْ ۚ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ  
تَتَفَكَّرُونَ

آیا یکی از شما دوست دارد که او را بوستانی باشد از خرما  
و انگور، که جویها از زیر آن روان باشد و او را در آن هر  
گونه میوه‌ای باشد، و پیری بدو فرارسد و او را فرزندان  
خرد و ناتوان باشند، پس ناگهان گردبادی آتشبار به آن  
بوستان رسد و بسوزد؟ خدا آیات خود را برای شما اینچنین  
روشن بیان میکند شاید بیندیشید.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا  
أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ ۖ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ  
تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِآخِذِيهِ إِلَّا أَن تُغْمِضُوا فِيهِ ۚ وَاعْلَمُوا أَنَّ  
اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از چیزهای پاک و نیکو که به  
دست آورده‌اید و از آنچه از زمین برای شما بیرون  
آورده‌ایم انفاق کنید، و آهنگ انفاق از پلید و ناپاک آن- که  
خود نمی‌گیرید مگر با چشم‌پوشی- نکنید، و بدانید که  
خداوند بی نیاز و ستوده است.

الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ ۗ وَاللَّهُ  
يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

شیطان شما را از درویشی و بینوایی می‌ترساند و به  
زشتکاری و ناشایست- بخل و منع صدقات- فرمان می‌دهد،  
و خدا شما را به آمرزش خویش و فزونی- درخواست و  
پاداش- نوید می‌دهد و خداوند فراخی‌بخش و داناست.

يُوتِي الْحِكْمَةَ مَن يَشَاءُ ۚ وَمَن يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ  
خَيْرًا كَثِيرًا ۚ وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ

حکمت- درستی گفتار و کردار- را به هر که خواهد  
می‌دهد، و هر که را حکمت دهند برآستی او را نیکیهای  
بسیار داده‌اند و جز خردمندان یاد نکنند و پند نگیرند.

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِّنْ نَّذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ<sup>ط</sup>  
وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

و هر انفاق یا نذری که کرده‌اید همانا خدا آن را می‌داند و  
ستمکاران را هیچ یاورانی نیست.

۲۷۱

إِنْ تُبْدُوا الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ<sup>ط</sup> وَإِنْ تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا  
الْفُقَرََاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ<sup>ج</sup> وَيُكَفِّرُ عَنْكُمْ مِّنْ  
سَيِّئَاتِكُمْ<sup>ط</sup> وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

اگر صدقه‌ها را آشکارا دهید نیک است و اگر آن را پنهان  
دارید و به بینوایان دهید برای شما بهتر است و برخی از  
گناهاتتان را از شما می‌زداید و خدا بدانچه می‌کنید آگاه  
است.

۲۷۲  
حزب  
۱۹

لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَن يَشَاءُ<sup>ط</sup> وَمَا  
تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَأَنْفُسِكُمْ<sup>ج</sup> وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ  
اللَّهِ<sup>ج</sup> وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُؤَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ

هدایت- به راه آوردن- آنان بر [عهد] تو نیست بلکه خدا  
هر که را بخواهد راه نماید- به راه آورد-. و هر خیری-  
مالی- که انفاق کنید برای خودتان است، و جز برای جستن  
خشنودی خدا انفاق نمی‌کنید [پس بر کسی منت منهد]. و  
هر خیری- مالی- که انفاق کنید شما را بتمامی باز دهند و  
بر شما ستم نرود.

۲۷۳

لِلْفُقَرََاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ  
ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ  
تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِحْافًا<sup>ط</sup> وَمَا تُنْفِقُوا  
مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ<sup>ع</sup> عَلِيمٌ

[صدقه‌ها] برای نیازمندی است که در راه خدا باز داشته  
شده‌اند و نتوانند [برای جستن روزی] در زمین سفر کنند،  
[ولی] نادان ایشان را به سبب خویشتن داری توانگر  
پندارد آنان را به نشان چهره‌شان می‌شناسی، از مردم به  
اصرار چیزی نخواهند. و هر مالی که بخشش کنید همانا  
خداوند بدان داناست.

۲۷۴  
۳۹

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ  
أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

آنان که مالهای خود را در شب و روز، پنهان و آشکارا، انفاق  
می‌کنند مزدشان نزد پروردگارشان است، نه بیمی بر  
آنهاست و نه اندوهگین شوند.

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي  
يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ  
مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ  
مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ  
وَمَنْ عَادَ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُرِي الصَّدَقَتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ  
كَفَّارٍ أَثِيمٍ

۲۷۶

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ  
وَعَاتُوا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ  
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

۲۷۷

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن  
كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

۲۷۸

فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْتُمْ  
فَلََكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ

۲۷۹

وَإِنْ كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ  
لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

۲۸۰

وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا  
كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

۲۸۱

آنها که ربا می‌خورند برنخیزند مگر مانند برخاستن کسی که  
شیطان او را به سبب آسیب رساندن آشفته و دیوانه  
گرداند- تعادل روحی و عملی او به هم می‌خورد-. این  
[آسیب] از آن روست که گفتند خرید و فروش مانند  
رباست با اینکه خدا خرید و فروش را حلال و ربا را حرام  
کرده است. پس هر که پند خداوند بدو رسید و [از  
رباخواری] باز ایستاد، آنچه گذشت از آن اوست، و کار او با  
خداست، و هر که [به ربا خواری] باز گردد، چنین کسان  
دوزخیانند و در آن جاودانه باشند.

خداوند ربا را می‌کاهد و نابود می‌گرداند و صدقه‌ها را  
فزونی می‌بخشد خدا هیچ ناسپاس- یا کفرپیشه- گنهکاری  
را دوست نمی‌دارد.

آنان که ایمان آوردند و کارهای شایسته کردند و نماز را بر  
پا داشتند و زکات دادند مزدشان نزد پروردگارشان است  
نه بیمی بر آنهاست و نه اندوهگین شوند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید از خدا بترسید و اگر ایمان  
دارید هر چه از ربا [بر مردم] مانده است رها کنید

و اگر [رها] نکنید پس بدانید که از سوی خدا و پیامبر او  
در جنگید و اگر توبه کنید سرمایه‌های شما از آن شماس،  
در حالی که نه ستم می‌کنید- به خواستن ربا- و نه بر شما  
ستم می‌کنند- به باز ندادن سرمایه-.

و اگر [وامدار] تنگدست بود او را تا فراخدستی مهلتی باید  
داد و بخشیدن و صدقه‌دادن شما [به آن تنگدست] برای  
شما بهتر است، اگر می‌دانستید.

و بترسید از روزی که شما را به سوی خدا باز گردانند، آنگاه  
به هر کسی [پاداش] آنچه کرده است بتمای دهند و بر  
آنان ستم نرود.



يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدَيْنٍ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى  
فَاكْتُبُوهُ وَلْيَكْتُبَ بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْب  
كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلْيُمْلِلِ  
الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسَ مِنْهُ شَيْئًا  
فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا  
يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمِلَّ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ وَاسْتَشْهِدُوا  
شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ  
وَأَمْرَتَانِ مِمَّنْ تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا  
فَتَذْكُرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا  
وَلَا تَسْمُوا أَنْ تَكْتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلٍ  
ذَٰلِكُمْ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا  
إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَرَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ  
عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا تَكْتُبُوهَا ۖ وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا  
يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ وَإِنْ تَفَعَّلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ  
وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

۲:  
بقره  
۲۸۲  
/۲۸۶  
۴۵ر

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، هر گاه به یکدیگر دینی پیدا کردید- به سبب خرید و فروش، وام و جز اینها- تا سرآمدی نامبرده، پس آن را بنویسید و نویسنده‌ای میان شما آن را به درستی و داد بنویسد. و نویسنده به پاس اینکه خدا به او آموخته است نباید از نوشتن سر باز زند پس باید بنویسد. و کسی که حق بر گردن اوست- وامدار و بدهکار- باید وام‌نامه را املا کند و از خدای، پروردگار خویش، پروا داشته باشد و چیزی از آن نکاهد. پس اگر کسی که حق بر گردن اوست کم خرد یا ناتوان- کودک و مانند آن- بود یا نتواند املا کند سرپرست او به درستی و داد املا کند و دو گواه از مرداتان به گواهی گیرید، و اگر دو مرد نبود یک مرد و دو زن از گواهانی که بپسندید که اگر یکی از آن دو فراموش [یا اشتباه] کند دیگری به یادش آرد. و چون گواهان را بخوانند نباید سر باز زنند. و از نوشتن آن- وام یا بدهی-، کوچک باشد یا بزرگ، تا مهلت آن، دلتنگ و آزرده مشوید. این [نوشتن شما] نزد خداوند عادلانه‌تر و گواهی را پاینده‌تر و به آنکه در شک و بدگمانی نیفتید نزدیکتر است مگر آنکه بازرگانی نقد باشد که میان خود [دست به دست] می‌گردانید، پس گناهی بر شما نیست که آن را ننویسید. و چون خرید و فروش کنید گواه گیرید و به نویسنده و گواه نباید زیان رسد و اگر چنین کنید آن نافرمانی شماست. و از خدا پروا کنید، و خدا شما را می‌آموزد، و خدا به هر چیزی داناست.

وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَى سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهَنْ مَّقْبُوضَةً فَإِنْ  
أَمِنْ بَعْضُكُمْ بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِمِنَ أَمْنَتَهُ وَلْيَتَّقِ  
اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ عِشْمٌ  
قَلْبُهُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ

لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبْذَرُوا مَا فِي  
أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوْهُ يُحَاسِبْكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ  
وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

عَمَّا نَزَلَ إِلَيْهِ مِنَ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ  
عَمَّا بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ  
أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا  
وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ

لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا  
مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا  
وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِنَا  
رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ  
لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

و اگر در سفر باشید و نویسنده‌ای نیابید پس گروگانی  
گرفته شود، و اگر یکی از شما دیگری را امین شمرد آن که  
امین شمرده شده است- امانت به وی سپرده شده- امانت  
را بازدهد و از خدای، پروردگار خویش، پروا کند. و گواهی  
را پنهان نکنید، و هر که آن را پنهان کند دل او گناهکار  
است، و خدا بدانچه می‌کنید داناست.

خدای راست هر چه در آسمانها و زمین است. و اگر آنچه در  
دل دارید آشکار یا پنهان کنید خدا شما را به آن حسابرسی  
می‌کند. پس هر که را خواهد- شایسته بیند- پیامزد و هر  
که را خواهد- سزاوار یابد- عذاب کند، و خدا بر هر چیزی  
تواناست.

پیامبر به آنچه از پروردگارش به او فرو فرستاده شده  
ایمان دارد، و همه مؤمنان به خدا و فرشتگان او و کتابها  
پیامبران او ایمان دارند، [و گویند:] میان هیچ یک از  
فرستادگان او جدا نکنیم- فرق ننهیم- و گفتند: شنیدیم و  
فرمان بردیم- و می‌شنویم و فرمان می‌بریم-، پروردگارا،  
آمرزش تو را خواهانیم و بازگشت [ما] به سوی توست.

خدا هیچ کس را تکلیف نکند مگر به اندازه توانش، او  
راست هر چه کرده [از کارهای نیک] و بر اوست هر چه  
کرده [از کارهای بد]. [و گویند:] پروردگارا، اگر فراموش یا  
خطا کردیم بر ما مگیر. پروردگارا، بر ما تکلیف گران منه  
چنانکه بر آنان که پیش از ما بودند نهادی، و آنچه را توان  
آن نداریم بر [دوش] ما منه، و از ما درگذر و ما را بیمارز و  
بر ما ببخشی، تو سرپرست و یاور مایی، پس ما را بر گروه  
کافران یاری و پیروزی ده.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الْم

۱  
۴۲

الف، لام، میم.

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ

۲

خدای یکتا جز او خدایی نیست، زنده و پاینده است.

نَزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنزَلَ  
التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ

۳

و این کتاب را، که باوردارنده کتابهای پیشین است، براستی  
و درستی بر تو فروفرستاد، و تورات و انجیل را  
فروفرستاده

مِن قَبْلُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَأَنزَلَ الْفُرْقَانَ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا  
بِآيَاتِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ

۴

پیش از آن، برای راهنمایی مردم، و فرقان- قرآن  
جداسازنده حق از باطل- را فرو فرستاد. آنان که به آیات  
خدا کافر شدند عذابی سخت دارند، و خدا توانای بی‌همتا و  
کین‌ستان است.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَىٰ عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ

۵

هیچ چیز نه در زمین و نه در آسمان بر خدا پوشیده نیست.

هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ  
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

۶

اوست که شما را در زهدانها چنانکه خواهد می‌نگارد. خدایی  
جز او نیست توانای بی‌همتا و دانای با حکمت است.

هُوَ الَّذِي أَنزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ  
الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ  
فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَبَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ ۚ وَمَا  
يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ ۗ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَأَمَّنَّا  
بِهِ ۚ كُلٌّ مِّنْ عِندِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ

۷

اوست [آن خدای] که [این] کتاب را بر تو فروفرستاد.  
برخی از آن، آیه‌های محکم‌اند که آنها مادر و اصل کتاب‌اند  
و برخی دیگر متشابه‌اند. اما آنها که در دلشان کژی-  
انحراف از راه راست- است آنچه را متشابه است پی  
می‌گیرند برای فتنه‌جویی و در جستن تأویل آن و حال آنکه  
تأویل آن را جز خدا نمی‌داند و آنان که در دانش استوارند  
گویند: ما بدان گرویده‌ایم، همه از سوی پروردگار ماست. و  
این را جز خردمندان یاد نکنند و پند نگیرند.

رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِن لَّدُنكَ  
رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ

۸

[و گویند:] پروردگارا، دل‌های ما را، پس از آنکه ما را راه  
نمودی، از راستی به کژی مگردان، و ما را از نزد خود  
بخشایشی ارزانی دار، که تویی بسیار بخشنده.

رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ  
الْمِيعَادَ

۹

پروردگارا، تویی فراهم‌آورنده مردمان برای روزی که هیچ  
شکی در آن نیست همانا خدا وعده را خلاف نکند.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ  
مِّنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَٰئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ

آنان که کافر شدند مالا و فرزندانشان هرگز آنان را در برابر [عذاب] خدا هیچ سودی نخواهد داشت- به کارشان نیاید و عذاب را از آنان دفع نکند-، و آنها هیمة دوزخند.

۱۱

كَذَّابٍ ءَالٍ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا  
فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ ۖ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ

همچون شیوه و روش فرعونیان و آنان که پیش از آنها بودند که آیات ما را دروغ انگاشتند، پس خدا آنان را به گناهشان بگرفت، و خدا سخت کیفر است.

۱۲

قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَتُغْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ  
وَبِئْسَ الْمِهَادُ

به آنها که کافر شدند بگو: بزودی شکسته و سرکوب خواهید شد و به دوزخ [رانده و] فراهم می‌شوید، و دوزخ بد آرامگاهی است.

۱۳

قَدْ كَانَ لَكُمْ ءَايَةٌ فِي فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ  
اللَّهِ وَأُخْرَىٰ كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُم مِّثْلَيْهِمْ رَأَىٰ الْعَيْنُ ۗ وَاللَّهُ  
يُؤَيِّدُ بِنَصَرِهِ مَن يَشَاءُ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ

همانا شما را در آن دو گروه که با هم روبرو شدند- در جنگ بدر- نشانه‌ای بود، گروهی در راه خدا کارزار می‌کردند و گروه دیگر کافر بودند که آنها- مؤمنان- را به دیدار چشم دو چندان- یا دو چندان خود- می‌دیدند. و خدا آن را که خواهد به یاری خویش نیرومند کند. همانا خداوندان بینش را در این عبرتی است.

۱۴

زِينٍ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ  
وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ  
الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ۚ ذَٰلِكَ مَتَّعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا  
وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَآبِ

دوستی کامها و آرزوها از زنان و پسران و مالهای گردکرده و بر هم نهاده از زر و سیم و اسبان نشانداز و دیگر چهارپایان - از شتران و گاوان و گوسفندان- و کشتزارها- و باغ و بوستان- در نظر مردم دلفریب آمده اینها کالای ناچیز زندگانی این جهان است و سرانجام نیک نزد خداست.

۱۵  
حزب ۲۱

قُلْ أُوْنَبِّئُكُم بِخَيْرٍ مِّنْ ذَٰلِكُمْ ۖ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِندَ رَبِّهِمْ  
جَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ  
مُّطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ ۖ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ

بگو: آیا شما را به چیزی بهتر از اینها آگاه کنم؟ برای کسانی که پرهیزگاری کردند در نزد پروردگارشان بهشتی است که جویها از زیر [درختان و کوشکهای] آنها روان است، در آنها جاویدانند، و همسران پاکیزه و خشنودی خدای. و خداوند به [حال] بندگان بیناست

الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّنَا عَامِنَا فَاعْفُ عَنَّا ذُنُوبَنَا وَقِنَا  
عَذَابَ النَّارِ

۱۷

الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْفَتِنِينَ وَالْمُنْفِقِينَ  
وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ

۱۸

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ  
قَابِئًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

۱۹

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا  
الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ  
يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ

۲۰

فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ وَقُلْ  
لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ أَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا  
فَقَدْ أَهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ  
بِالْعِبَادِ

۲۱  
۳۴

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّاتِ بَغْيٍ  
حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ  
فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

۲۲

أُولَئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا  
لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ

آنان که گویند: پروردگارا، ما ایمان آوردیم پس برای ما  
گناهانمان را بیامرز و ما را از آتش دوزخ نگاه دار

آن شکیبایان و راستان- راستگویان و راستکاران- و  
فرمانبرداران و انفاق‌کنندگان و آمرزش‌خواهان در  
سحرگاهان.

خدای یکتا- الله- که همیشه به عدل و داد بود و باشد،  
گواهی داد که جز او خدایی نیست و فرشتگان و  
دانشمندان نیز [گواهی دادند] جز او خدایی نیست، که  
توانای بی‌همتا و دانای استوار کار است.

همانا دین- دین راست و درست- نزد خدا اسلام است. و  
کسانی که کتابشان داده‌اند- یهودان و ترسایان- اختلاف  
نکردند مگر پس از آنکه دانش و آگاهی [به دین حق]  
بدیشان آمد، از روی بدخواهی و حسد میان خویش و هر که  
به آیات خدا کافر شود پس [بداند که] خدا زود حساب  
است.

اگر با تو ستیزه و گفتگو کنند، بگو: من روی خود را به سوی  
خدا نهاده‌ام و پیروانم نیز [چنین کرده‌اند]، و به آنان که  
کتابشان داده‌اند و به آنان که کتاب [آسمانی] ندارند-  
مشرکان- بگو: آیا شما هم [به خدا] روی نهاده‌اید- خدای  
را گردن نهاده‌اید؟ پس اگر [خدای را] گردن نهاده‌اند راه  
راست یافته‌اند و اگر روی بگردانند بر تو رساندن پیام  
است و بس، و خدا به [حال] بندگان بیناست.

آنان را که به آیات خدا کافر می‌شوند و پیامبران را به ناحق  
می‌کشند و کسانی از مردم را که به عدل و داد فرمان  
می‌دهند می‌کشند به عذابی دردناک مژده ده.

اینانند که کارهایشان در این جهان و آن جهان تباه شده است  
و هیچ یاری‌کننده‌ای ندارند.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُدْعَوْنَ إِلَى كِتَابِ اللَّهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّى فَرِيقٌ مِّنْهُمْ وَهُمْ مُّعْرِضُونَ

۲۴

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَن تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ وَغَرَّهُمْ فِي دِينِهِمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ

۲۵

فَكَيْفَ إِذَا جُمِعَتْ لَهُمْ لَيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

۲۶

قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمَلِكَ مَن تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمَلِكَ مِمَّن تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

۲۷

تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَمِيتِ وَتُخْرِجُ الْمَمِيتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَن تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

۲۸

لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقْلَةً وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ ۗ وَاللَّهُ الْمَصِيرُ

۲۹

قُلْ إِن تُخَفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْذَوْهُ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

آیا به کسانی که از کتاب- تورات- بهره‌ای بدادندشان ننگریستی که چون به کتاب خدا خوانده شوند تا میانشان داوری کند، گروهی از آنها پشت می‌کنند در حالی که [از حکم خدا] رویگردانند؟

این از آن روست که گفتند: آتش به ما نرسد مگر روزهایی چند. و این دروغها که می‌ساختند آنها را در دینشان فریفته کرده است.

پس چگونه خواهد بود [حال آنان] آنگاه که فراهم آوریمشان برای روزی که هیچ شکی در آن نیست و هر کسی را آنچه کرده است بتمامی پاداش دهند و بر آنان ستم نرود؟

بگو: بار خدایا، ای خداوند پادشاهی- فرمانروایی-، به هر که خواهی پادشاهی می‌دهی و از هر که خواهی پادشاهی باز می‌ستانی، هر که را خواهی بزرگی و ارجمندی می‌دهی و هر که را خواهی خوار می‌کنی نیکبها همه به دست توست، که تو بر همه چیز توانایی.

شب را در روز درمی‌آوری و روز را در شب درمی‌آوری، زنده را از مرده بیرون می‌آوری و مرده را از زنده بیرون می‌آوری، و به هر که خواهی بی‌شمار روزی می‌دهی.

مؤمنان نباید کافران را به جای مؤمنان به دوستی گیرند و هر کس چنین کند از خدای در چیزی- پیوندی- نیست- از دین حق و از دوستی و خشنودی خدای بهره‌ای ندارد- مگر اینکه از آنان تقیه کنید- یعنی مگر آنکه از شر آنها بترسید و بخواهید از گزندشان حذر کنید- خداوند شما را از [نافرمانی] خویش بیم می‌دهد، و بازگشت به سوی خداست.

بگو: اگر آنچه را که در سینه‌های شماست پنهان دارید یا آشکار کنید خدا آن را می‌داند و هر چه را که در آسمانها و زمین است می‌داند و خدا بر هر چیزی تواناست.



يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ رَعُوفٌ بِالْعِبَادِ

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ

إِنَّ اللَّهَ أَصْطَفَىٰ ءَادَمَ وَنُوحًا وَعَالَ إِبْرَاهِيمَ وَعَالَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ

ذُرِّيَّةَ بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّي أُعِيذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَمْرِئُمُ أَنَّىٰ لَكَ هَذَا قَالَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

روزی که هر کسی هر کار نیکی که کرده حاضر بیابد و هر کار بدی که کرده دوست دارد که کاش میان او و کارهای بدش جدایی دوری می‌بود. خدا شما را از [نافرمانی] خویش بیم می‌دهد، و خدا به بندگان مهربان است.

بگو: اگر خدا را دوست می‌دارید پس مرا پیروی کنید تا خدا شما را دوست دارد و گناهانتان را بیامرزد، و خداوند آمرزگار و مهربان است.

بگو: خدا و پیامبر را فرمان برید، پس اگر پشت کنند و برگردند خدا کافران را دوست ندارد.

همانا خداوند آدم و نوح و خاندان ابراهیم و خاندان عمران را بر جهانیان برگزید

فرزندانی که برخی‌شان از برخی دیگرند- فرزندانی که از پدران برگزیده زاده شده‌اند و در پاکی همانند یکدیگرند- و خدا شنوا و داناست.

[یاد کن] آنگاه که آن عمران گفت: پروردگارا، نذر کردم که آنچه در شکم من است آزاد باشد- آزاد از وابستگیهای دنیا، و در خدمت پرستشگاه تو باشد-. پس از من بپذیر، که تویی شنوا و دانا.

چون او را بزد، گفت: پروردگارا، او را دختر زادم!- و خدا بدانچه زاد داناتر است و پسر چون دختر نیست- و او را مریم نامیدم و او و فرزندان او را از [آسیب] شیطان رانده‌شده به پناه تو می‌سپارم.



هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ ۖ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً ۖ إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ

فَنَادَتْهُ الْمَلَائِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَىٰ مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ

قَالَ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ وَامْرَأَتِي عَاقِرٌ قَالَ كَذَلِكِ قَالَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّي ءَايَةً ۖ قَالَ ءَايَتُكَ إِلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمَزًا ۖ وَادْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَرِ

وَإِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَمْرُؤُا إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَاصْطَفَاكِ عَلَىٰ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ

يَمْرُؤُا أَقْنَتِي لِرَبِّكِ وَأَسْجُدِي وَارْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ

ذَٰلِكَ مِنْ أُنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ ۚ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يُلْقُونَ أَقْلَمَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ

إِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَمْرُؤُا إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِّنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ

آنگاه- یا در آنجا- زکریا پروردگار خویش را بخواند، گفت: پروردگارا، مرا از نزد خود فرزندی پاک ببخش، که تویی شنوای دعا.

پس فرشتگان او را، در حالی که در نمازخانه به نماز ایستاده بود، آواز دادند: خدا تو را به یحیی نوید می‌دهد، او کلمه خدا- یعنی عیسی- را باور دارد و مهتر و پارسا- خویشان‌دار از زنان- و پیامبری از شایستگان است.

گفت: پروردگارا، چگونه مرا پسری باشد، و حال آنکه پیری به من رسیده، و زخم نازاست؟ گفت: چنین است، خدا آنچه خواهد می‌کند.

گفت: پروردگارا، برای من نشانه‌ای پدید کن. گفت: نشانه تو این است که سه روز با مردم سخن نگویی مگر به اشاره و پروردگار خود را بسیار یاد کن و در شبانگاه و بامداد به پاکی بستانی.

و آنگاه که فرشتگان گفتند: ای مریم، خدا تو را برگزید و پاک گردانید و بر زنان جهانیان- زنان زمانه- برگزید.

ای مریم، خدای خود را با فروتنی فرمانبردار باش و با نمازگزاران سجود و رکوع کن.

این از خبرهای نهان- غیب- است که به تو وحی می‌کنیم و تو نزد آنان نبودی آنگاه که قلمهای خویش [به قرعه] می‌افکندند که کدامشان سرپرست مریم شود و تو نزدشان نبودی آنگاه که ستیزه و کشمکش می‌کردند.

آنگاه که فرشتگان گفتند: ای مریم، خدا تو را به کلمه‌ای از خود که نامش مسیح عیسی پسر مریم است نوید می‌دهد که در این جهان و آن جهان آبرومند و از مقربان- نزدیکان خداوند- است

وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ

و با مردم در گهواره و در بزرگسالی سخن می‌گوید و از نیکان و شایستگان است.

قَالَتْ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمَسِّنِي بَشَرٌ قَالَ  
كَذَلِكَ اللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ  
كُنْ فَيَكُونُ

مریم گفت: پروردگارا، چگونه مرا فرزندی تواند بود و حال آنکه هیچ آدمی مرا نسوده است؟ گفت: چنین است، خدای آنچه خواهد می‌آفریند چون چیزی را اراده کند به آن گوید: باش! پس می‌باشد.

وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ

و او را کتاب و حکمت و تورات و انجیل می‌آموزد

وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن  
رَّبِّكُمْ أَنِّي أَخْلُقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنْفُخُ  
فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ  
وَأُحْيِي الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُنَبِّئُكُم بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا  
تَدْخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِن كُنتُمْ  
مُؤْمِنِينَ

و فرستاده‌ای [گرداند] به سوی فرزندان اسرائیل که همانا شما را نشانه و حجتی از پروردگارتان آورده‌ام که به خواست و فرمان خدا برایتان از گل بسان پرنده‌ای می‌سازم و در آن می‌دمم پس پرنده‌ای می‌شود، و به خواست و فرمان خدا نابینایان مادرزاد و پیرس را بهبود می‌بخشم و مرده را زنده می‌کنم، و شما را از آنچه می‌خورید و در خانه‌هایتان انداخته می‌کنید خبر می‌دهم. هر آینه در این [کار] برای شما اگر مؤمن باشید نشانه‌ای است

وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَلَأُحِلَّ لَكُمْ بَعْضَ  
الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا  
اللَّهَ وَأَطِيعُوا

و تورات را که در پیش من است- پیش از من آمده است- باور دارنده‌ام و [آمده‌ام] تا برخی از آنچه را که بر شما حرام شده است برایتان حلال کنم و با نشانه‌ای از پروردگارتان نزد شما آمده‌ام، پس از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید

إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ

همانا خدای یکتا- الله- پروردگار من و شماست، پس او را بپرستید. این است راه راست.

فَلَمَّا أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى  
اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَأَشْهَدُ  
بِأَنَّا مُسْلِمُونَ

و چون عیسی کافری آنان را آشکارا دریافت، گفت: یاوران من به سوی خدا کیانند؟ حواریان- یاران ویژه او- گفتند: ما یاوران [دین] خداییم به خدا ایمان آوردیم و گواه باش که ما گردن‌نهاده و فرمانبرداریم

رَبَّنَا ءَامَنَّا بِمَا أُنزِلَتْ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ

۵۴

وَمَكْرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكِرِينَ

۵۵

۴۷ر

إِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ارْفَعْ يَدَيْكَ وَارْفَعْكَ إِلَىٰ مُطَهَّرٍ  
مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلِ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ  
كَفَرُوا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ ۖ ثُمَّ إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ فَأَحْكُمُ  
بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ

۵۶

فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأَعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا  
وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِّن نَّاصِرِينَ

۵۷

وَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ ۖ  
وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ

۵۸

ذَٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ

۵۹

إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ ءَادَمَ ۖ خَلَقَهُ مِن تُرَابٍ  
ثُمَّ قَالَ لَهُ ۖ كُنْ فَيَكُونُ

۶۰

الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ الْمُمْتَرِينَ

۶۱

فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِن بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ  
تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ  
وَأَنفُسَنَا وَأَنفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَل لَّعْنَتَ اللَّهِ عَلَى  
الْكَاذِبِينَ

آنها

پرودگارا، به آنچه فرو فرستادی ایمان آوردیم و [این]  
پیامبر را پیروی کردیم، پس [نام] ما را با گواهان- که به  
پیام رسانی پیامبران گواهی دادند- بنویس.

آنگاه که خداوند گفت: ای عیسی، من تمام‌گیرنده و  
بردارنده توام به سوی خود و پاک‌کننده توام از آنان که  
کافر شدند و کسانی را که از تو پیروی کردند تا روز  
رستاخیز بالادست آنان که کفر ورزیدند قرار خواهم داد.  
سپس بازگشتت‌ان به سوی من است، پس در آنچه اختلاف  
می‌کردید میان شما داوری خواهم کرد.

اما کسانی را که کافر شدند در این جهان و آن جهان عذابی  
سخت خواهم کرد و یاری‌کنندگانی ندارند.

و اما آنان که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند، پس  
[خدا] پاداششان را تمام دهد، و خدا ستمکاران را دوست  
نمی‌دارد.

این که بر تو می‌خوانیمش- داستان زکریا و یحیی و مریم و  
عیسی- از آیات- سخنان خداوند و نشانه‌های راستی و  
درستی رسالت تو- و یاد و پند- یعنی قرآن- با حکمت  
است.

همانا داستان عیسی نزد خداوند مانند داستان آدم است،  
او را از خاک آفرید سپس به او گفت: باش! پس بود.

[این] حق- سخن راست و درست- از پروردگار توست،  
پس از شک‌داران مباش.

پس هر که با تو، پس از آن دانشی که به تو رسید، در باره  
او- عیسی یا آن حق- ستیزه و جدل کند، بگو: بیایید تا ما و  
شما پسران خویش و زنان خویش و خودمان را- کسی را که  
به منزله خودمان است- بخوانیم، آنگاه دعا و زاری کنیم و  
لعنت خدای را بر دروغگویان بگردانیم.

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ وَإِنَّ اللَّهَ

لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

۶۳

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ

۶۴

۴۸ ر

قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ  
أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا  
بَعْضًا أَرْبَابًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا  
مُسْلِمُونَ

۶۵

يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا أُنزِلَتْ  
التَّوْرَةُ وَالْإِنْجِيلُ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

۶۶

هَٰأَنْتُمْ هَٰؤُلَاءِ حَاجَّجْتُمْ فِيمَا لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ  
تُحَاجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا  
تَعْلَمُونَ

۶۷

مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا  
مُّسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

۶۸

إِنَّ أَوَّلَى الْآلِاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لِلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَذَا النَّبِيُّ  
وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ

۶۹

وَدَّتْ طَّائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يُضِلُّونَكُمْ وَمَا  
يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ

۷۰

يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ  
تَشْهَدُونَ

همانا، این داستان راست و درست [مسیح] است. و خدایی  
جز خدای یکتا- الله- نیست و هر آینه خدا توانای بی‌همتا و  
دانای با حکمت است.

پس اگر پشت کنند و برگردند، خداوند به [حال] تباہکاران  
دانااست.

بگو: ای اهل کتاب بیایید به سوی سخنی [گراییم] که میان  
ما و شما یکسان است: این که جز خدای یکتا را نپرستیم و  
چیزی را با او انباز نسازیم و برخی از ما برخی را به جای  
خدای یکتا به خدایی نگیرد. پس اگر پشت کنند و برگردند  
بگویید: گواه باشید که ما مسلمانیم- خدای یکتا را گردن  
نهاده ایم-.

ای اهل کتاب چرا در باره ابراهیم ستیزه می‌کنید- هر کدام  
او را به کیش خود می‌پندارید- و حال آنکه تورات و انجیل  
فرو نیامده است مگر پس از او؟ آیا در نمی‌یابید؟

هان! شما همانهایید که در باره آنچه بدان دانشی دارید-  
در باره عیسی

ابراهیم نه جهود بود و نه ترسا بلکه حق‌گرایی مسلمان بود،  
و از مشرکان نبود.

هر آینه نزدیکترین مردم به ابراهیم کسانی‌اند که او را  
پیروی کردند و این پیامبر و آنان که [به این پیامبر] ایمان  
آورده‌اند، و خدا دوست و کارساز مؤمنان است.

گروهی از اهل کتاب دوست می‌دارند که کاش شما را گمراه  
کنند و حال آنکه گمراه نمی‌کنند مگر خود را، و نمی‌فهمند.

ای اهل کتاب، چرا به آیات خدا- نشانه‌های نبوت رسول  
الله

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُونَ  
الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

ای اهل کتاب، چرا حق را به باطل می‌آمیزید- مشتبه می‌سازید- و حق را پنهان می‌دارید و حال آنکه خود می‌دانید؟

۷۲  
۴۹۱

وَقَالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ ءَامِنُوا بِالَّذِي أُنْزِلَ عَلَى  
الَّذِينَ ءَامِنُوا وَجَهَ النَّهَارِ وَكُفِّرُوا ءَاخِرَهُ لَعَلَّهُمْ  
يَرْجِعُونَ

گروهی از اهل کتاب گفتند: به آنچه بر مؤمنان فرو آمده، در آغاز روز ایمان آرید و در پایان روز انکار کنید، تا مگر [از دین خود] باز گردند- یعنی در شک افتند-.

۷۳

وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا لِمَن تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّ الْهُدَىٰ هُدَىٰ  
اللَّهِ أَنْ يُؤْتَىٰ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيتُمْ أَوْ يُحَاجُّوكُمْ عِنْدَ  
رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ  
وَاسِعٌ عَلِيمٌ

و [با این ترفند گفتند:] اعتماد کنید مگر به کسی که پیرو دین شما باشد- بگو: رهنمونی [به راه راست] رهنمونی خداست- تا مبادا کسی را همانند آنچه به شما داده‌اند- قبله مستقل- بدهند، یا [بتوانند] نزد پروردگارتان بر شما حجت آورند. بگو: همانا فضل- نعمت نبوت و دین و قبله مستقل یا برتری و افزونی- به دست خداوند است، هر که را خواهد دهد، و خدا فراخی‌بخش و داناست.

۷۴

يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ

هر که را خواهد به مهر و بخشایش خویش ویژه گرداند و خدا خداوند افزونی و بخشش بزرگ است.

۷۵  
حزب ۲۴

وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنُ إِذَا تَأَمَّنْهُ بِقِنْطَارٍ يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ  
وَمِنْهُمْ مَّنُ إِذَا تَأَمَّنْهُ بِدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ  
عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيَّاتِ  
سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

و از اهل کتاب کس هست که اگر او را بر پوست گاوی پر از زر- کنایه از مال بسیار- امین داری- بدو سپاری- آن را به تو بازگرداند، و از آنها کس هست که اگر او را بر دیناری امین داری به تو بازگرداند مگر پیوسته بر سر او ایستاده باشی- که ناچار شود- این از آن روست که گفتند: بر ما در باره امی‌ها- غیر اهل کتاب- راهی [به اعتراض] نیست. و خود می‌دانند که بر خدا دروغ می‌بندند.

۷۶

بَلَىٰ مَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ وَاتَّقَىٰ فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ

آری هر که به پیمان خود وفا نماید و پرهیزگاری کند، خدا پرهیزگاران را دوست دارد.

۷۷

إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا  
أُولَٰئِكَ لَا خَلْقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا  
يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

همانا کسانی که در برابر پیمان خدا و سوگندهای خویش بهایی اندک می‌ستانند در آخرت بهره‌ای ندارند و خدا در روز رستخیز با آنان سخن نگوید و به آنها ننگرد و [از آلودگی گناهان] پاکشان نسازد- یا: آنان را نستاید- و ایشان را عذابی است دردناک.

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُودُونَ أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ  
مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ  
اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ  
وَهُمْ يَعْلَمُونَ

و از آنان گروهی هستند که زبان خویش را به خواندن کتاب  
– دستنوشته خودشان– چنان می‌گردانند تا پندارید که آن  
از کتاب– تورات– است و حال آنکه از کتاب نیست و گویند  
که آن از نزد خداست در حالی که از نزد خدا نیست، و بر  
خدا دروغ می‌بندند و خود می‌دانند.

مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ  
ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ  
كُونُوا رَبَّيْنَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ  
تَدْرُسُونَ

هیچ آدمی را نسزد که خداوند به او کتاب و حکم– حکمت؛  
دانش گفتار و کردار درست، یا فرمان حکم راندن– و  
پیامبری دهد آنگاه وی به مردم گوید: بندگان من باشید نه  
بندگان خدا و لیکن [گوید:] خداشناسان و خداپرستان  
باشید بدان سبب که کتاب خدا را به دیگران می‌آموختید و  
خود به خواندن آن می‌پرداختید

وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا  
أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

و نه شما را فرمان دهد که فرشتگان و پیامبران را به  
خدایی گیرید، آیا شما را پس از آنکه مسلمان– تسلیم حق–  
شده باشید به کفر فرمان می‌دهد؟!

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ  
وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ  
بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ  
إِصْرِي ۖ قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ  
الشَّاهِدِينَ

و [یاد کن] آنگاه که خدا از پیامبران [و امتهای ایشان]  
پیمان گرفت که چون شما را کتاب و حکمت دادم سپس  
پیامبری نزد شما آمد که آنچه را با شماست باور داشت و  
راست انگاشت باید به او بگروید و یاری‌اش کنید. [آنگاه]  
گفت: آیا اقرار دارید و بر این [کار] پیمان مرا پذیرفتید؟  
گفتند: اقرار داریم. فرمود: پس گواه باشید و من هم با  
شما از گواهانم.

فَمَنْ تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

پس هر که پس از آن [پیمان و اقرار] پشت کند و برگردد،  
آنانند بدکاران نافرمان.

أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ  
وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ

آیا جز دین خدا می‌جویند، و حال آنکه هر که [و هر چه] در  
آسمانها و زمین است خواه و ناخواه او را گردن نهاده است،  
و همه به سوی او بازگردانده می‌شوند.



قُلْ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ  
وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ  
وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ  
وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ

۸۵

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي  
الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ

۸۶

كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ  
الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ  
الظَّالِمِينَ

۸۷

أُولَٰئِكَ جَزَاءُهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ  
أَجْمَعِينَ

۸۸

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ

۸۹

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ  
رَّحِيمٌ

۹۰

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ ثُمَّ أَزْدَادُوا كُفْرًا لَّنْ  
تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الضَّالُّونَ

۹۱

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ  
أَحَدِهِمْ مِّلٌّ أَلَّا تَرْضَىٰ ذَهَبًا وَلَوْ افْتَدَىٰ بِهِ ۚ أُولَٰئِكَ لَهُمْ  
عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُمْ مِّن نَّاصِرِينَ

بگو: به خدا و آنچه بر ما و بر ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و فرزندان و نوادگان او فرو فرستاده شده، و به آنچه به موسی و عیسی و پیامبران از پروردگارشان داده شده ایمان داریم میان هیچ یک از ایشان جدا نکنیم- فرق ننهیم- و ما او را گردن‌نهاده و فرمانبرداریم.

و هر که جز اسلام دینی بجوید هرگز از او پذیرفته نشود و او در آن جهان از زیانکاران است.

چگونه خداوند گروهی را راه نماید که پس از ایمانشان و پس از آنکه گواهی دادند که این پیامبر- محمد

آنان سزایشان این است که لعنت خدا و فرشتگان و همه مردمان بر آنها باشد.

در آن- لعنت و آتش دوزخ- جاویدانند عذاب از ایشان سبک نشود و مهلتشان ندهند.

مگر کسانی که پس از آن [که کافر شدند] توبه کردند و نیکوکار و راست‌کردار شدند که خدا آمرزگار و مهربان است.

همانا کسانی که پس از ایمانشان کافر شدند و سپس بر کفر بیفزودند، توبه‌شان هرگز پذیرفته نشود و آنانند گمراهان.

همانا کسانی که کافر شدند و بر کفر مردند از هیچ یک از آنها اگر چه همه زمین را که پر از زر باشد برای بازخريد خود دهد [تا از عذاب دوزخ بازرهد] هرگز پذیرفته نشود، آنان را عذابی است دردناک و هیچ یاری‌کننده‌ای ندارند.



لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ

كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَءِيلُ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَةُ قُلْ فَأْتُوا بِالتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

فَمَنْ أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ

فِيهِ ءَايَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ ءَامِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ

قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ

قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ تَبِعُونَهَا عِوَجًا وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

يَٰأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَطِيعُوا فَرِيقًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ

هرگز به نیکی [راستین] دست نیابید مگر آنکه از آنچه دوست دارید انفاق کنید، و هر چه انفاق کنید خدا به آن داناست.

همه خوردنیها برای فرزندان اسرائیل حلال بود– پیش از آنکه تورات فرو آید–، مگر آنچه اسرائیل– یعقوب– بر خود حرام کرده بود. [ولی جهودان گویند: این حرامها از پیش بوده است.] بگو: اگر راست می‌گویید. پس تورات را بیاورید و آن را بخوانید.

پس هر کس از این پس بر خدا دروغ سازد آنانند ستمکاران.

بگو: خدا راست گفت، پس آیین ابراهیم را پیروی کنید که حق‌گرای بود و از مشرکان نبود.

هر آینه نخستین خانه‌ای که برای [پرستش] مردم نهاده شده همان است که در بکه– محل ازدحام جایگاه کعبه در مکه– است که با برکت است و جهانیان را راهنماست.

در آن

بگو: ای اهل کتاب، چرا به نشانه‌های خدا کفر می‌ورزید؟ و خدا بر آنچه می‌کنید گواه است.

بگو: ای اهل کتاب، چرا کسانی را که ایمان آورده‌اند از راه خدا باز می‌دارید در حالی که آن [راه راست] را کژ می‌خواهید؟ و شما خود [بر راستی و درستی آنچه انکار می‌کنید] گواهید، و خداوند از آنچه می‌کنید غافل نیست.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، اگر گروهی از کسانی را که کتاب داده شده‌اند فرمان برید شما را پس از ایمانتان به کافری برند.

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ ءَايَاتُ اللَّهِ  
وَفِيكُمْ رَسُولُهُ ۚ وَمَنْ يَعْتَصِم بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ  
صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ ۚ وَلَا تَمُوتُنَّ  
إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ۚ وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ  
اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءَ فَأَلَّفَ بَيْنَ فُلُوبِكُمْ  
فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ  
النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِّنْهَا ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ ۚ  
لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

وَلَتَكُن مِّنكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ  
بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنكَرِ ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا  
جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ ۚ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ فَأَمَّا الَّذِينَ أُسَوِّدَتْ  
وُجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا  
كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ

وَأَمَّا الَّذِينَ أَبْيَضَتْ وُجُوهُهُمْ فَفِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا  
خَالِدُونَ

تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ۖ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ  
ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ

و چگونه کافر می‌شوید و حال آنکه آیات خدا بر شما خوانده  
می‌شود و فرستاده او در میان شماست؟! و هر کس به [دین  
و کتاب] خدا چنگ زند هر آینه به راه راست راه یافته  
است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، ترس از خدای را چنانکه  
شایسته ترس از اوست پیشه کنید و ممیرید مگر در حالی  
که مسلمان باشید.

و همگی به ریسمان خدای- توحید، دین و کتاب خدا- چنگ  
زنید و پراکنده مشوید، و نعمت خدای را بر خود یاد کنید  
آنگاه که با یکدیگر دشمن بودید پس میان دلهای شما  
همدمی و پیوند داد تا به نعمت وی- اسلام و الفت- با هم  
برادر گشتید، و بر لبه پرتگاهی از آتش بودید پس شما را  
از آن رهانید. خدا اینچنین آیات خود را برای شما روشن  
بیان می‌کند تا مگر راه یابید.

و باید از شما گروهی باشند که به نیکی بخوانند و به کارهای  
پسندیده فرمان دهند و از کارهای زشت و ناپسند باز  
دارند، و آنانند رستگاران.

و همانند کسانی باشید که پس از آنکه دلایل روشن  
بدیشان رسید پراکندگی و اختلاف نمودند، و آنها را عذاب  
است بزرگ،

در روزی که رویهایی سپید گردد و رویهایی سیاه اما آنان که  
رویهاشان سیاه گردد [گویندشان:] آیا پس از ایمان  
آوردتان کافر شدید؟! پس بچشید عذاب را به سزای آنکه  
کفر می‌ورزیدید.

اما آنان که رویهاشان سپید شود، در مهر و بخشایش  
خدایند [و] در آن جاویدانند.

این آیات خداست که بر راستی و درستی بر تو می‌خوانیم، و  
خدای بر جهانیان هیچ ستمی نمی‌خواهد.

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ ءَامَنَ أَهْلُ الْأَكْتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ مِّنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ

لَنْ يَضُرَّكُمْ إِلَّا أَذًى وَإِنْ يُقْتِلُوكُمْ يُولُوكُمْ أَلَدَبَارَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ

ضَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الدِّلَّةَ أَيُّنَ مَا تُقِفُوا إِلَّا بِحَبْلِ مِّنَ اللَّهِ وَحَبْلِ مِّنَ النَّاسِ وَبَآءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَضَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةَ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقِّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ

لَيْسُوا سَوَاءً مِّنْ أَهْلِ الْأَكْتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ ءَايَاتِ اللَّهِ ءَانَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ

يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَٰئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ

وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ

و خدای راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، و همه کارها به خداوند باز می‌گردد.

شما بهترین امتی هستید که برای مردمان پدیدار شده‌اید، که به کارهای پسندیده فرمان می‌دهید و از کارهای زشت و ناپسند باز می‌دارید و به خدای ایمان دارید و اگر اهل کتاب ایمان آورده بودند هر آینه برایشان بهتر بود، برخی از آنان مؤمنند و بیشترشان بدکاران نافرمانند.

هرگز به شما زیان و گزند نمی‌رسانند، مگر اندک رنج و آزاری، و اگر با شما کارزار کنند به شما پشت نکنند- به هزیمت شوند- و آنگاه یاری و پیروزی نیابند.

هر جا یافته شوند [مهر] خواری بر آنان زده شده است، مگر به زنهاری- امانی یا پیمانی یا دستاویزی- از خدای و زنهاری از مردم [دست داشته باشند]. و به خشمی از خدای بازگشتند- یعنی سزاوار خشم خدای گشتند- و [مهر] درماندگی و بیچارگی بر آنان زده شده این بدان سبب است که به آیات خدا کفر می‌ورزیدند و پیامبران را به ناروا می‌کشتند، این از آن روست که نافرمانی کردند و از اندازه درمی‌گذشتند.

یکسان و برابر نیستند، از اهل کتاب گروهی [به فرمانبرداری خدای] ایستاده‌اند، آیات خدا را شبانگهان می‌خوانند و سجد می‌کنند.

به خدا و روز بازپسین ایمان دارند و به کار نیک و پسندیده فرمان می‌دهند و از بدی و زشتی باز می‌دارند و خود در کارهای نیک می‌شتابند، و اینان از نیکان و شایستگانند.

و هر کار نیکی که کنند هرگز ناسپاسی نبینند و خداوند به [حال] پرهیزگاران داناست.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ  
مِّنَ اللَّهِ شَيْئًا ۖ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا  
خَالِدُونَ

مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا  
صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ ۚ وَمَا  
ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَٰكِن أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بَطَانَةً مِّن دُونِكُمْ لَا  
يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُّوا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ  
أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ  
الْآيَاتِ إِن كُنتُمْ تَعْقِلُونَ

هَٰئَنتُمْ أَوْلَاءُ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ  
بِالْكِتَابِ كُلِّهِ ۚ وَإِذَا لَقُوكُمْ قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا عَضُّوا  
عَلَيْكُمْ الْأَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ قُلِ مُوتُوا بِغَيْظِكُمْ ۖ إِنَّ  
اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

إِن تَمَسَسْكُمُ حَسَنَةٌ تَسُوءُهُمْ وَإِن تُصِْبْكُمُ سَيِّئَةٌ  
يَفْرَحُوا بِهَا ۖ وَإِن تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ  
شَيْئًا ۖ إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ

وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقْعِدَ لِلْقِتَالِ  
وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

۱۱۷

۱۱۸

۱۱۹

۱۲۰

۱۲۱  
۵۴۲

کسانی که کافر شدند- گروهی دیگر از اهل کتاب که ایمان  
نیاورده‌اند- هرگز مالها و فرزندانشان آنان را از [عذاب]  
خدا هیچ سودی نخواهد داشت- به کارشان نیاید و  
نرهندشان- و آنان دوزخیانند و در آن جاویدانند.

داستان آنچه در این زندگی دنیا هزینه می‌کنند چون  
داستان بادی است با سرمایی سخت که به کشتزار گروهی  
که به خود ستم کرده‌اند برسد و آن را نابود کند و خدا به  
آنان ستم نکرد و لیکن خود بر خویشتن ستم می‌کنند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از غیر خودتان دوست همدل  
و همراهز مگیرید، که در کار شما از هیچ تباهی فروگذار  
نکنند، دوست دارند که شما در رنج باشید همانا دشمنی از  
دهانشان- گفتارشان- پیداست، و آنچه دلهاشان پنهان  
می‌دارد بزرگتر- بدتر و زشت‌تر- است، برآستی که این  
آیات را برای شما روشن بیان کردیم، اگر خرد را کار بندید.

این شما باید که آنان را دوست می‌دارید، اما آنها شما را  
دوست نمی‌دارند و حال آنکه شما به همه کتابها [ی آسمانی]  
ایمان دارید، و چون شما را دیدار کنند، گویند: ما نیز  
گرویده‌ایم و چون تنها شوند سرانگشتان خویش از خشم به  
دندان گزند. بگو: به خشم خویش بمیرید، که خدا بدانچه  
در سینه‌هاست- نیتهای شما- داناست.

اگر نیکی به شما رسد آنان را ناخوش آید و اندوهگین سازد  
و اگر بدی [و شکستی] به شما رسد بدان شاد شوند. و اگر  
شکیبایی و پرهیزکاری کنید ترفند و نیرنگشان هیچ زبانی  
به شما نرساند، که خدای بدانچه می‌کنند [دانایی]  
فراگیرنده است.

و [یاد کن] آنگاه که بامداد از نزد کسان خویش بیرون رفتی  
[و] مؤمنان را در جایگاه‌هایی برای جنگ- احد- جای  
می‌دادی، و خدا شنوا و داناست.

إِذْ هَمَّتْ طَّائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ وَلِيُهُمَا <sup>ظ</sup> وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

۱۲۳

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرِ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ <sup>ص</sup> فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ

تَشْكُرُونَ

۱۲۴

إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ

بِثَلَاثَةِ ءَالِفٍ مِّنَ الْمَلَكَةِ مُنْزَلِينَ

۱۲۵

بَلَىٰ إِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُم مِّنْ فَوْرِهِمْ هَذَا

يُمِدِّدْكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ ءَالِفٍ مِّنَ الْمَلَكَةِ

مُسَوِّمِينَ

۱۲۶

وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُمْ بِهِ <sup>ظ</sup>

وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ

۱۲۷

لَيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ يَكْبِتَهُمْ فَيَنْقَلِبُوا

خَآئِبِينَ

۱۲۸

لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ

فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ

۱۲۹

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ

وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

۱۳۰  
۵۵ر

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُم مَّزْمَاجًا <sup>ط</sup>

وَأَتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

۱۳۱

وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ

۱۳۲

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

آنگاه که دو گروه از شما آهنگ سستی [و اندیشه بددلی] کردند و حال آنکه خدا یار و کارساز آنان بود، و مؤمنان باید بر خدا توکل کنند و بس.

و هر آینه خداوند شما را در [جنگ] بدر در حالی که ناتوان بودید– به علت کمی سپاه و سازوبرگ جنگ– یاری داد، پس از خدا پروا کنید، باشد که سپاس گزارید.

آنگاه که به مؤمنان می‌گفتی: آیا شما را بسنده نیست که پروردگارتان شما را به سه هزار فرشته فروفرستاده مدد رساند؟

آری، اگر شکیبایی– پایداری– ورزید و پرهیزگاری پیشه کنید و آنان– دشمنان– در این خشم و شتاب خویش بر شما بتازند، پروردگارتان شما را با پنج هزار فرشته نشاندار مدد می‌رساند.

و این– مدد فرشتگان– را خدا جز مژده‌ای برای شما نکرد و تا دلهایتان بدان آرام گیرد، و یاری و پیروزی نیست مگر از نزد خدای توانای بی‌همتا و دانای استوارکار.

[شما را یاری و پیروز کرد] تا گروهی از [سپاه] آنها را که کافر شدند بریده گرداند [و براندازد] یا سرکوبشان کند پس نومید و شکست‌خورده باز گردند.

از این کار– عذاب یا پذیرفتن توبه آنها– چیزی به دست تو نیست، یا توبه آنان را بپذیرد یا عذابشان کند که آنها ستمکارند.

و خدای راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، هر که را خواهد– شایسته بیند– بیامرزد و هر که را خواهد– سزاوار یابد– عذاب کند. و خدا آمرزگار و مهربان است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، ربا را که افزودنیها بر افزوده‌هاست– سودهایی است چند برابر– مخورید و از خدا بترسید باشد که رستگار شوید.

و از آتشی که برای کافران آماده شده بپرهیزید.

و خدا و پیامبر را فرمان برید باشد که در خور رحمت– مهر و بخشایش– شوید.

وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ  
وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ

۱۳۴

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكُظُمِينَ الْغَيْظِ  
وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ ۗ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

۱۳۵

وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ  
فَاسْتَعَفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ  
يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ

۱۳۶

أُولَٰئِكَ جَزَاءُهم مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهم وَجَنَّتْ تَجْرِي مِن  
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۖ وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَمِلِينَ

۱۳۷

قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا  
كَيْفَ كَانَ عَقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ

۱۳۸

هَٰذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ

۱۳۹

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ

۱۴۰

إِن يَمَسُّكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ ۚ وَتِلْكَ  
الْآيَاتُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا  
وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ

و بشتابید به سوی آمرزشی از پروردگارتان و بهشتی که  
فراختی آن آسمانها و زمین است که از بهر پرهیزگاران  
آماده شده است،

آنان که در آسانی- توانگری و فراخی و خوشی- و سختی-  
تنگدستی و زیان و ناخوشی- انفاق می‌کنند، و  
فروخورندگان خشم و درگذرندگان از مردم اند، و خدا  
نیکوکاران را دوست دارد،

و آنان که چون کار نکوهیده و زشتی کنند یا [با ارتکاب  
دیگر گناهان- یا گناهان کوچک-] بر خویشتن ستم کنند  
خدا را به یاد آرند و برای گناهانشان آمرزش خواهند- و  
جز خدا کیست که گناهان را ببامرزد؟- و بر آنچه کرده‌اند،  
در حالی که [بدی و زشتی و کیفر آن را] می‌دانند، نپایند

اینان پاداششان آمرزشی است از پروردگارشان و  
بهشت‌هایی که جویها از زیر آنها روان است در آنها  
جاویدانند، و نیکو مزدی است مزد عمل کنندگان.

پیش از شما روشها و نهادهایی- ستهای الهی در هلاک امته  
- بود که گذشت، پس در زمین بگردید و بنگرید که  
سرانجام آنها که [پیامها و نشانه‌های خدا را] دروغ انگاشتند  
چگونه بود.

این بیانی است برای مردم، و رهنمونی [به راه راست] و  
پندی برای پرهیزگاران.

و سستی مکنید و اندوهگین مباشید که شما برترید، اگر  
مؤمن باشید.

اگر شما را زخمی رسد آن گروه- کافران- را نیز زخمی  
مانند آن رسید، و این روزها- پیروزیها و شکستها- را میان  
مردمان می‌گردانیم [تا آنها را بیازماییم] و تا خدا کسانی را  
که ایمان آورده‌اند باز شناسد- یعنی تا معلوم سازد و  
بشناساند، و آنان که نمی‌دانند بدانند- و از شما شهیدانی-  
یا گواهانی- برگیرد و خدا ستمکاران را دوست ندارد- اگر  
چه گاهی به ظاهر پیروز شوند-



وَلِيْمَحِصَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَيَمْحَقَ الْكٰفِرِيْنَ

و تا کسانی را که ایمان آورده‌اند پاک و ناب گرداند و کافران را تباه و نابود کند.

۱۴۲

اَمْ حَسِبْتُمْ اَنْ تَدْخُلُوْا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللّٰهُ الَّذِيْنَ جَٰهَدُوْا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصّٰبِرِيْنَ

آیا پنداشته‌اید که به بهشت درمی‌آیید و حال آنکه هنوز خدا کسانی از شما را که جهاد کردند و شکیبایان- پایداران - را معلوم نکرده است؟

۱۴۳

وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّوْنَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ اَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَاَيْتُمُوْهُ وَاَنْتُمْ تَنْظُرُوْنَ

و شما پیش از آنکه با مرگ رویاروی شوید آرزوی آن می‌کردید- پس از جنگ بدر- اینک آن را دیدید- در جنگ احد- و به آن می‌نگرید [و به آن تن در نمی‌دهید]

۱۴۴  
۵۶ ر

وَمَا مُحَمَّدٌ اِلَّا رَسُوْلٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهٖ الرُّسُلُ ۚ اَفَاِيْنْ مَّاتَ اَوْ قُتِلَ اَنْقَلَبْتُمْ عَلٰٓى اَعْقَبِكُمْ ۚ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلٰٓى عَقْبِهٖ فَلَنْ يَضُرَّ اللّٰهَ شَيْئًا ۗ وَسَيَجْزِي اللّٰهُ الشّٰكِرِيْنَ

و محمد

و هیچ کس جز به فرمان خدا نمیرد، نبشته‌ای [است] مدّت دار. و هر که پاداش این جهان خواهد او را از آن دهیم و هر که پاداش آن جهان خواهد او را از آن دهیم، و زودا که سپاسگزاران را پاداش دهیم.

۱۴۵

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ اَنْ تَمُوْتَ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ۚ كِتٰبًا مُّوَجَّلًا ۚ وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهٖ ۚ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْاٰخِرَةِ نُؤْتِهٖ ۚ مِنْهَا ۚ وَسَنَجْزِي الشّٰكِرِيْنَ

و بسا پیامبری که خدا پرستان بسیار- یا هزاران تن- همراه وی کارزار کردند، پس بدانچه در راه خدا بدیشان رسید سستی و ناتوانی نکردند و [در برابر دشمن] زبونی و درماندگی ننمودند، و خدا شکیبایان را دوست دارد.

۱۴۶

وَكَايْنِ مِّنْ نَّبِيٍّ قَتَلَ مَعَهُ رِبِّيُّونَ كَثِيْرٌ فَمَا وَهَنُوْا لِمَا اَصَابَهُمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَمَا ضَعُفُوْا وَمَا اسْتَكَانُوْا ۗ وَاللّٰهُ يُحِبُّ الصّٰبِرِيْنَ

و گفتارشان جز این نبود که گفتند: پرودگارا، گناهان ما را بیمارز و از گزافکاری ما در کارمان در گذر و گامهای ما را بر جای و استوار بدار و ما را بر گروه کافران یاری و پیروزی ده.

۱۴۷

وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ اِلَّا اَنْ قَالُوْا رَبَّنَا اَغْفِرْ لَنَا ذُنُوْبَنَا وَاِسْرَافَنَا فِيْ اَمْرِنَا وَثَبَّتْ اَقْدَامَنَا وَاَنْصُرْنَا عَلٰٓى الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ

پس خدا پاداش این جهان- به یاری و پیروزی- و پاداش نیکوی آن جهان بدادشان و خدا نیکوکاران را دوست می‌دارد.

۱۴۸

فَعَاثَلَهُمْ اللّٰهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ الْاٰخِرَةِ ۗ وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِيْنَ



يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا يَرُدُّوكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ

۱۵۰

بَلِ اللّٰهُ مَوْلَاكُمْ ۖ وَهُوَ خَيْرُ النَّصِيرِينَ

۱۵۱

سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ ۖ سُلْطَانًا ۖ وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَبِئْسَ مَثْوًى لِّلظَالِمِينَ

۱۵۲

وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللّٰهُ وَعْدَهُ ۖ إِذْ تَحُسُّونَهُم بِآذِنِهِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَزَّعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِّنۢ بَعْدِ مَا أَرْسَلْنَاكُمْ مَّا تُحِبُّونَ ۖ مِّنْكُمْ مَّنۢ يُّرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّنۢ يُّرِيدُ الْآخِرَةَ ۖ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ ۖ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ ۗ وَاللّٰهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ

۱۵۳  
حزب ۲۸

إِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا تَلَوْنَهَا عَلَىٰ أَحَدٍ ۖ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أُخْرَاكُمْ فَأَتَّبَكُمُ غَمًّا بَعِيمًا لِّكَيْلَا تَحْزَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ ۗ وَاللّٰهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، اگر آنها را که کافر شدند فرمان برید شما را بر پاشنه‌هایتان- به واپس‌تان: به دوران جاهلیت- باز می‌گردانند پس زیانکار خواهید گشت- یا زیان دیده باز خواهید گشت-.

[آنها یار و سرپرست شما نیستند] بلکه خداوند یار و سرپرست شماست و او بهترین یاری‌کنان است.

بزودی در دل کسانی که کافر شدند بیم و هراس افکنیم بدان سبب که برای خداوند چیزی را انباز گرفتند که برای آن دلیل و حجتی فرو نفرستاده است- یعنی باوری بی‌پایه است- و جایگاهشان آتش دوزخ است و ستمکاران را بد جایگاهی است.

خداوند وعده خویش با شما راست کرد، هنگامی که [در جنگ بدر و در آغاز جنگ احد] به فرمان او دشمنان را می‌کشید، تا آنگاه که سستی و بددلی کردید و در کار [جنگ]- خالی کردن سنگر در گردنه احد- با یکدیگر اختلاف و کشمکش نمودید، و پس از آنکه آنچه دوست دارید به شما بنمود نافرمانی کردید، برخی از شما خواهان این جهان و برخی خواستار آن جهانند سپس شما را [به هزیمت]- در جنگ احد- از آنها واگردانید تا شما را بیازماید، و هر آینه از شما درگذشت، و خدا خداوند فزون‌بخشی بر مؤمنان است.

آنگاه که می‌گریختید و دور می‌شدید- از میدان احد- و به هیچ کس توجه و التفات نمی‌کردید و پیامبر در پی شما می‌خواندتان- که به جای خود بازگردید- پس شما را در برابر اندوهی- اندوه از دست‌دادن غنایم و کشته شدن برخی و برداشتن زخمها- اندوهی [دیگر]- ننگ شکست و شرم از خدا و رسول- سزا داد- اندوهتان را به اندوهی مهمتر بدل کرد-، تا بر آنچه از دست دادید- از غنیمت و پیروزی- و بر آنچه به شما رسید- از رنج و آسیب- اندوهگین مشوید. و خدا بدانچه می‌کنید آگاه است.

ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُم مِّن بَعْدِ الْغَمِّ أَمَنَةً نُّعَاسًا يَغْشَى طَآئِفَةً مِّنْكُمْ وَطَآئِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ يَقُولُونَ هَل لَّنَا مِنَ الْأَمْرِ مِن شَيْءٍ قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ يُخْفُونَ فِي أَنفُسِهِم مَّا لَا يُبْدُونَ لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَّا قُتِلْنَا هَاهُنَا قُل لَّو كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُمَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْجُمُعَانَ إِنَّمَا أَسْتَرْزَلَهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُرَى لَّوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَٰلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

وَلَيْن قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتْتَمَّ لِمَغْفِرَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٍ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ

سپس از پی آن غم، ایمنی و آرامشی بر شما فرستاد که گروهی از شما را خوابی سبک فرا گرفت. و گروهی در اندیشه خویشتن بودند، به خدا گمان ناروا داشتند، گمان دوران جاهلیت. می‌گویند: آیا ما را از این کار- جنگ و نتیجه آن- چیزی- اختیاری- هست؟ بگو: همه کارها خدای راست. در دلهای خویش چیزی را نهان می‌دارند که برای تو آشکار نمی‌کنند. می‌گویند: اگر ما را از این کار چیزی- اختیاری- بود در اینجا کشته نمی‌شدیم. بگو: اگر در خانه‌های خود [هم] می‌بودید، کسانی که کشته شدن بر آنان نوشته شده بود هر آینه به سوی بسترهای مرگشان بیرون می‌آمدند، [تا آنچه خدا می‌داند بشود] و تا خدای آنچه را که در سینه‌های شماست بیازماید و آنچه را که در دلهای شماست پاک کند و بپالاید و خداوند بدانچه در سینه‌هاست - نیتها- داناست.

کسانی از شما که روز رویارویی دو گروه- مسلمین و کفار- پشت کرده [از میدان کارزار] برگشتند همانا شیطان آنان را به سبب برخی از آنچه کرده بودند بلغزانید- یا خواست بلغزاند-. و هر آینه خدای از آنان درگذشت، که خدا آمرزگار و بردبار است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، مانند کسانی مباشید که کافر شدند و در باره برادرانشان که به سفر یا به جنگ رفته بودند [و مردند یا به شهادت رسیدند] گفتند: اگر نزد ما بودند نمی‌مردند و کشته نمی‌شدند تا خدای آن را دریغ و اندوهی کند در دلهایشان. و خداست که زنده می‌کند و می‌میراند و خدا بدانچه می‌کنید بیناست.

و اگر در راه خدا کشته شدید یا مردید، هر آینه آمرزش و بخشایش خدای از آنچه آنان گرد می‌آورند بهتر است.

وَلَيْنَ مُتَمِّمٌ أَوْ قَتَلْتُمْ لِإِلَى اللَّهِ تُحْشَرُونَ

و اگر بمیرید یا کشته شوید هر آینه به سوی خدا برانگیخته و فراهم می‌شوید.

۱۵۹

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ  
الْقَلْبِ لَآنْفَضُوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ  
وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ  
يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

[ای پیامبر،] به مهر و بخشایشی از خداست که برای ایشان نرم شدی، و اگر درشتخوی سخت‌دل بودی از گرد تو پراکنده می‌شدند. پس، از آنان درگذر و برای ایشان آمرزش بخواه و با آنان در کار [جنگ] مشورت کن، و چون بر [کاری] دل بنهادی بر خدای توکل کن که خدا توکل کنندگان را دوست دارد.

۱۶۰

إِن يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِن يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ  
ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِّنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ  
الْمُؤْمِنُونَ

اگر خدا شما را یاری دهد هیچ کس بر شما چیره نخواهد شد، و اگر شما را فرو گذارد کیست که پس از [فرو گذاشتن] او شما را یاری کند؟ پس مؤمنان باید بر خدا توکل کنند و بس.

۱۶۱

وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ  
الْقِيَمَةِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

و هیچ پیامبری را نرسد که خیانت کند و هر که خیانت کند با آن خیانتی که کرده روز رستاخیز بیاید و آنگاه به هر کسی [پاداش] آنچه کرده تمام داده شود و بر آنان ستم نرود.

۱۶۲

أَفَمَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَنْ بَاءَ بِسَخَطٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَا وَهْ  
جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

آیا آن کس که خشنودی خدا را پیروی کرده مانند کسی است که به خشم خدا بازگشته- سزاوار خشم خدا شده- و جایگاه او دوزخ است؟ و بد بازگشتگاهی است.

۱۶۳

هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِمَا يَعْمَلُونَ

ایشان- پیروان خشنودی خدا- نزد خدا پایه‌ها دارند، و خدا بدانچه می‌کنند بیناست.

۱۶۴

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ  
أَنْفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ  
الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

هر آینه خدای بر مؤمنان منت نهاد که در میانشان پیامبری از خودشان برانگیخت که آیات او را بر آنان می‌خواند و پاکشان می‌سازد و کتاب و حکمتشان می‌آموزد، در حالی که پیش از آن- آمدن پیامبر- هر آینه در گمراهی آشکاری بودند.

۱۶۵

أَوَلَمْآ أَصَبْتُكُمْ مُّصِيبَةً قَدْ أَصَبْتُمْ مِثْلَهَا قُلْتُمْ أَلَيْسَ  
هَذَا قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ  
قَدِيرٌ

و آیا چون آسیبی به شما رسد که دو چندانش را- در جنگ بدر- [به دشمن] رسانده بودید می‌گویید: این از کجاست؟ بگو: آن از سوی خودتان است- که بر خلاف فرمان پیامبر سنگر را رها کردید-، همانا خدا بر همه چیز تواناست.

وَمَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ فَيَاذَنْ اللَّهُ وَلِيَعْلَمَ  
الْمُؤْمِنِينَ

۱۶۷

وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ  
اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَّاتَّبَعْنَاكُمْ هُمْ  
لِلْكَفْرِ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا  
لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ

۱۶۸

الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ  
فَادْرَعُوا عَنْ أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

۱۶۹

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءُ  
عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ

۱۷۰

فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ  
لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِّنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ  
يَحْزَنُونَ

۱۷۱  
حزب ۲۹

يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ  
أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ

۱۷۲  
۵۹ر

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ  
لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرٌ عَظِيمٌ

۱۷۳

الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ  
فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

و آنچه روز رویارویی دو گروه- مسلمانان و مشرکان- به  
شما رسید به اذن خدا بود [تا شما را بیازماید] و تا مؤمنان  
را باز شناسد

و تا کسانی را که دورویی کردند معلوم گرداند و [چون] به  
آنها گفته شد: بیایید در راه خدا کارزار یا دفاع کنید،  
گفتند: اگر می‌دانستیم که جنگی خواهد بود هر آینه شما را  
پیروی می‌کردیم، آنان در آن روز به کفر نزدیکتر بودند تا  
به ایمان با دهانشان چیزی می‌گویند که در دلهایشان  
نیست، و خدا بدانچه پنهان می‌دارند داناتر است.

آنان که [از جنگ] بنشستند در باره برادرانشان- شهیدان  
- گفتند: اگر از ما فرمان برده بودند کشته نمی‌شدند بگو:  
اگر راست می‌گویید مرگ را از خود باز دارید.

و کسانی را که در راه خدا کشته شدند مرده مپندار، بلکه  
زندگاند و نزد پروردگارشان روزی داده می‌شوند

در حالی که بدانچه خداوند از فزونی و بخشش خود به آنان  
داده است شادمانند، و به [نیکویی حال] آن کسانی که از  
پس ایشان هنوز به آنان نیویسته اند شادی همی کنند که  
نه بیمی بر ایشان است و نه اندوهگین شوند.

ایشان به نعمت و بخششی که از خداست و به این که  
خداوند مزد مؤمنان را تباه نمی‌کند، شادمانند.

آنان که پس از آنکه زخمها بدیشان رسید- در اُحد- خدا و  
پیامبر را- در دعوت به پی گیری لشکر مشرکان- پاسخ  
[نیکو] دادند، برای کسانی از آنان که نیکویی و پرهیزگاری  
کردند مزدی بزرگ است

آنان که مردمان ایشان را گفتند که [سپاهی از] مردم-  
کافران مکه- برای [جنگ با] شما گرد آمده‌اند پس از آنها  
بترسید، اما [این سخن] بر ایمانشان افزود و گفتند: خدا ما  
را بس است و نیکو کارگزار و پشتیبانی است.

فَأَنْقَلِبُوا بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمَسَّ لَهُمْ سُوءٌ  
وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ

۱۷۵

إِنَّمَا ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَآءَهُ فَلَا تَخَافُوهُمْ  
وَخَافُوا إِن كُنتُمْ مُّؤْمِنِينَ

۱۷۶

وَلَا يَحْزَنكَ الَّذِينَ يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَن يَضُرُّوْا  
اللَّهَ شَيْئًا ۚ يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا فِي الْآخِرَةِ ۚ وَلَهُمْ  
عَذَابٌ عَظِيمٌ

۱۷۷

إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ لَن يَضُرُّوْا اللَّهَ شَيْئًا  
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

۱۷۸

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُمِّلِي لَهُمْ خَيْرٌ لِّأَنفُسِهِمْ ۚ  
إِنَّمَا نُمِّلِي لَهُمْ لِيَزْدَادُوا إِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ

۱۷۹

مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ  
الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ ۚ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِعَكُمْ عَلَى  
الْغَيْبِ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِيٰ مِن رُّسُلِهِ مَن يَشَاءُ ۚ فَآمِنُوا  
بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۚ وَإِن تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ

۱۸۰

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا ءَاتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ  
هُوَ خَيْرٌ لَّهُمْ ۚ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ ۚ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخِلُوا بِهِ  
يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۚ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَاللَّهُ بِمَا  
تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

پس با نعمت و فرونی و بخشی از خدا [از میدان جنگ] بازگشتند در حالی که هیچ بدی و گزندى به ایشان نرسید و خشنودى خدا را پیروى کردند و خدا خداوند فرونى و بخشش بزرگ است.

همانا این شیطان است که دوستان خود را می‌ترساند. پس اگر ایمان دارید از آنها تترسید و از من بترسید.

و آنان که در کافری می‌شتابند تو را اندوهگین نکنند، که آنها هیچ زیانی به خدا نتوانند رسانید. خدا می‌خواهد برای آنان در آن جهان بهره‌ای قرار ندهد، و آنها را عذابی است بزرگ.

همانا کسانی که کفر را به بهای ایمان خریدند هیچ زیانی به خدا نتوانند رسانید و آنان را عذابی است دردناک.

و کسانی که کافر شدند مپندارند که مهلتی که به آنان می‌دهیم خیر آنهاست همانا مهلتشان می‌دهیم تا بر گناه بیفزایند و آنها را عذابی است خوارکننده.

خداوند بر آن نیست که مؤمنان را بر این حال که شمايید- که با هم آمیخته‌اید- بگذارد [بلکه بر آنست که] تا پلید را از پاک جدا سازد، و خداوند بر آن نیست که شما را بر نهان و ناپیدا- غیب- آگاه سازد و لیکن خدا از فرستادگان خود هر که را خواهد بر می‌گزیند. پس به خدا و فرستادگان او بگروید، و اگر ایمان آورید و پرهیزگاری کنید شما را مزدی بزرگ باشد.

و کسانی که به آنچه خدا از فرونی و بخشش خود به آنان داده است بخل می‌ورزند مپندارند که برایشان بهتر است بلکه برای آنها بدتر است، زودا که آنچه بخل ورزیدند در روز رستاخیز طوق گردنشان شود. و میراث آسمانها و زمین خدای راست و خدا بدانچه می‌کنید آگاه است.

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ

۱۸۲

ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ

۱۸۳

الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عَهِدَ إِلَيْنَا أَلاَّ نُؤْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّن قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالَّذِي قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

۱۸۴

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ

۱۸۵

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّقُونَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَمَن زُحْزِحَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ

۱۸۶  
حزب ۳۰

لَتَبْلَوُنَّ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ

هر آینه خدا سخن کسانی را که گفتند: خدا نیازمند است و ما توانگریم شنید. زودا که آنچه را گفتند و کشتار به ناحقشان مَر پیامبران را بنویسیم و گوییم: بچشید عذاب سوزان را.

آن [عذاب] به سبب کارهایی است که دستهای شما از پیش فرستاده، و خدا به بندگان ستمگر نیست.

همان کسان که گفتند: خدا با ما عهد کرده- به ما سفارش فرموده- که به هیچ فرستاده‌ای نگریم تا ما را قربانیی بیاورد که آتش آن را بخورد- بسوزاند، به نشانه پذیرفته‌شدن-. بگو: بی‌گمان پیش از من فرستادگانی با نشانه‌های روشن و آشکار و با آنچه گفتید نزد شما آمدند، پس چرا آنان را کشتید اگر راستگوید؟!

پس اگر تو را دروغگو شمردند همانا پیامبرانی که پیش از تو با نشانه‌ها و دلایل هویدا و نبشته‌ها [ی حکمت‌آموز]- یا سخنان استوار- و کتاب روشن و روشن‌کننده آمده بودند نیز دروغگو شمرده شدند.

هر کسی چشنده مرگ است. و جز این نیست که مردهاتان را روز رستاخیز تمام بدهند. پس هر که از آتش دوزخ دور داشته و به بهشت درآورده شود برآستی رستگار شده است. و زندگی دنیا چیزی جز کالای فریب نیست.

هر آینه شما در مالا و جانهااتان آرموده خواهید شد و از کسانی که پیش از شما به آنان کتاب داده شده و از کسانی که شرک ورزیده‌اند آزار- زخم زبان- بسیار خواهید شنید. و اگر شکیبایی و پرهیزگاری پیشه کنید، همانا این از استوارترین- جدی‌ترین و راست و درست‌ترین- کارهاست.



وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبُئْسَ مَا يَشْتَرُونَ

۱۸۸

لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

۱۸۹

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

۱۹۰  
۶۱ر

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ

۱۹۱

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَطْلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

۱۹۲

رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تَدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

۱۹۳

رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ ءَامِنُوا بِرَبِّكُمْ فَءَامَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَقَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ

۱۹۴

رَبَّنَا وَعَايِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَىٰ رُسْلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ

و [یاد کن] آنگاه که خدا از کسانی که به آنها کتاب داده شده پیمان گرفت که آن را برای مردم روشن بیان کنید و پنهانش نکنید، پس آن را پشت سر خویش افکندند و در برابر آن بهایی اندک ستانند، بد است آنچه می‌ستانند.

مپندار آن کسان را که بدانچه [از کارهای بد و زشت] کرده‌اند شادی می‌کنند و دوست می‌دارند که بدانچه نکرده‌اند ستایش شوند، مپندارشان که از عذاب برهند، و آنان را عذابی است دردناک.

و خدای راست فرمانروایی آسمانها و زمین، و خدا بر همه چیز تواناست.

همانا در آفرینش آسمانها و زمین و آمد و شد شب و روز خردمندان را نشانه‌هاست

همان کسان که ایستاده و نشسته و بر پهلوها خفته خدای را یاد می‌کنند و در آفرینش آسمانها و زمین می‌اندیشند [و گویند:] پروردگارا، این را به گزاف و بیهوده نیافریدی، تو پاکی- از اینکه کاری به گزاف و بیهوده کنی- پس ما را از عذاب آتش دوزخ نگاه دار.

پروردگارا، هر که را تو به آتش درآوری براستی خوار و رسوایش کرده‌ای، و ستمکاران را هیچ یاورانی نیست.

پروردگارا، ما ندادهنده‌ای را که به ایمان فرامیخواند- یعنی رسول خدا

پروردگارا، و آنچه را بر [زبان] فرستادگانت به ما وعده دادی به ما ارزانی دار و ما را در روز رستاخیز خوار و رسوا مگردان، که تو خلاف وعده نمی‌کنی.



فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَمَلٍ مِّنْكُمْ  
مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنْتُمْ بِبَعْضِكُمْ مِّنْ بَعْضٍ ۖ فَأَلْزِمْنَ هَاجِرُوا  
وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَرِهِمْ وَأُودُوا فِي سَبِيلِي وَقَتَلُوا وَقَتِلُوا  
لَا كُفْرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَا دُخْلَنَّهُمْ جَنَّتِ تَجْرِي مِنْ  
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ  
الْثَوَابِ

۱۹۶

لَا يَغُرَّتْكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبَلَدِ

۱۹۷

مَتَعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ

۱۹۸

لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا  
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ  
خَيْرٌ لِّلْأَبْرَارِ

۱۹۹

وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ  
وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ خَشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا  
قَلِيلًا ۖ أُولَٰئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ  
الْحِسَابِ

۲۰۰

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا  
اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

پس پروردگارشان آنان را پاسخ داد که من کار هیچ  
عمل‌کننده‌ای از شما را، از مرد یا زن، تباه نکنم برخی تان از  
برخی دیگری. پس کسانی که هجرت نمودند و [آنان که] از  
خانه‌های خویش بیرون رانده شدند و [آنان که] در راه من  
آزار دیدند و [آنان که] کارزار کردند و [آنان که] کشته  
شدند هر آینه گناهانشان را از ایشان بزدایم و آنان را به  
بهشت‌هایی در آورم که از زیر [درختان] آنها جویها روان  
است تا پاداشی باشد از نزد خدا، و خداست که پاداش نیکو  
نزد اوست.

رفت و آمد- سودجویی و کامیابی- کافران در شهرها تو را  
نفریب

[این] برخورداری اندک است سپس جایگاهشان دوزخ است  
و بد آرامگاهی است.

اما کسانی که ترس از پروردگار خویش را پیشه کردند  
ایشان را بهشت‌هایی است که از زیر آنها جویها روان است،  
در آنجا جاودانه باشند، تا پذیرایی باشد از نزد خدا و آنچه  
نزد خداست نیکوکاران را بهتر است.

و هر آینه از اهل کتاب کسانی هستند که به خدا و آنچه به  
شما و آنان فروفرستاده شده می‌گروند، در حالی که خدا را  
فروتن و گردن نهاده‌اند در برابر آیات خدا بهایی اندک  
نمی‌ستانند، اینان مزدشان نزد پروردگارشان است. همانا  
خدا زود حساب است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، شکیبایی کنید و [در برابر  
دشمن] با هم پایداری ورزید و آماده کارزار با دشمنان  
باشید- یا: مرزبانی کنید- و از خدا پروا کنید شاید رستگار  
شوید.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا

۱  
حزب  
۳۱  
۶۲

وَعَاثُوا الْيَتَامَىٰ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَتَبَدَّلُوا الْخَبِيثَ بِالطَّيِّبِ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا

۲

وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَىٰ فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَىٰ وَثُلَاثَ وَرُبْعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَلَّا تَعُولُوا

۳

وَعَاثُوا النِّسَاءَ صَدُقَتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِنْ طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَرِيئًا

۴

وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَمًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا

۵

وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبَرُوا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا

۶

ای مردم، از پروردگارتان پروا کنید، آن که شما را از یک تن - آدم

و مالهای یتیمان را به خودشان بدهید، و پلید- از اموال خودتان- را با پاکیزه- از اموال آنان- بدل مکنید، و مالهای آنان را با مالهای خودتان مخورید- در هم مکنید- که این گناهی بزرگ است.

و اگر بیم آن دارید که در باره یتیمان- در باره ازدواج با دختران یتیم- نتوانید به داد و انصاف رفتار کنید پس [با آنان نکاح مکنید و] آنچه شما را از [دیگر] آنان خوش آید، دو گانه و سه گانه، و چهار گانه، بگیرید، و اگر بیم آن دارید که به دادگری رفتار نکنید- در چند همسری- پس به یک زن بسنده کنید یا به آنچه مالک آئید- کنیزی که از آن شماست-، این نزدیکتر است به آنکه ستم نکنید.

و کابین‌های آنان را تمام و به خوش‌منشی بدیشان بدهید، پس اگر خودشان چیزی از آن به خوشدلی به شما بخشیدند آن را گوارا و نوش بخورید.

و مالهای خود را که خداوند وسیله برپابودن زندگی شما قرارداده به کم خردان مدهید- یا: و مالهای یتیمان را که در دست شماست به کم خردان آنها مدهید-، و در آن- یعنی از در آمد آن‌مالها- بخورانید و بپوشانیدشان و به آنها سخنی پسندیده گویید.

و یتیمان را بیازمایید تا آنگاه که به حد [بلوغ و توان] زناشویی برسند، پس اگر از آنان رشدی- خردمندی و حسن تدبیر- بدیدید مالشان را به خودشان بدهید، و آنها را به گزاف و شتاب [از ترس آن] که مبادا بزرگ شوند [و مالها را باز ستانند] مخورید، و هر که بی‌نیاز بود [از آن مال] خوشتن داری کند و هر که نیازمند و تهیدست بود به اندازه‌ای که شایسته باشد بخورد، و چون مالشان را بدیشان دهید بر آنان گواه گیرید، و خدا حسابرسی بسنده است.

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ  
نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ  
نَصِيبًا مَّفْرُوضًا

وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينُ  
فَارْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا

وَلْيَخْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكَوْا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَفًا خَافُوا  
عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا

إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي  
بُطُونِهِمْ نَارًا ۖ وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا

يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ ۖ فَإِن  
كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ ۖ وَإِن كَانَتْ  
وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ ۚ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ  
مِمَّا تَرَكَ ۖ إِن كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِن لَّمْ يَكُن لَّهُ وَلَدٌ وَوَرِثَهُ  
أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ ۚ فَإِن كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ ۚ مِن  
بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصَىٰ بِهَا أَوْ دَيْنٍ ۖ ءَابَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا  
تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفَعًا ۖ فَرِيضَةٌ مِّنَ اللَّهِ ۖ إِنَّ اللَّهَ  
كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا

مردان را از آنچه پدر و مادر و خویشان باز گذارند بهره‌ای  
است و زنان را نیز از آنچه پدر و مادر و خویشان باز گذارند  
بهره‌ای است، اندک باشد یا بسیار، بهره‌ای مقرر شده.

و چون به هنگام بخش‌کردن [میراث]، خویشان [فقیری که  
ارث نمی‌برند] و یتیمان و درماندگان حاضر آیند، از آن  
[مال] روزیشان دهید و به آنان سخنی نیکو و پسندیده  
گویید.

و کسانی که اگر پس از خود فرزندی ناتوان باز گذارند بر  
[بینوایی و تباه‌شدن] آنان بیمناکند باید [در باره یتیمان]  
بترسند و از خدا پروا کنند و سخنی راست و استوار گویند  
– و روشی درست پیش گیرند–.

همانا کسانی که مالهای یتیمان را به ستم می‌خورند جز این  
نیست که در شکم‌هایشان آتشی فرومی‌خورند و زودا که به  
آتش افروخته دوزخ در آیند.

خدا شما را در باره فرزندانان سفارش می‌کند: بهره پسر  
[در میراث] بهره دو دختر باشد. پس اگر [وارثان] دختر و  
بیش از دو باشند، دو سوم میراث از آنهاست، و اگر یک  
دختر باشد نیمی از میراث از آن اوست. و برای هر یک از  
پدر و مادر وی– آن مرده– شش یک میراث است اگر  
فرزندی داشته باشد، و اگر فرزندی ندارد و پدر و مادرش  
وارث اویند برای مادرش سه یک است، و اگر برادرانی  
دارد مادرش شش یک می‌برد. [این تقسیم میراث] پس از  
[گزاردن] وصیتی است که کرده یا پرداخت بدهی و وامی  
است که داشته. شما نمی‌دانید که پدرانان و فرزندانان  
کدامشان برای شما سودمندترند. این حکمی است مقرر  
شده از جانب خدا، همانا خدا دانا و با حکمت است.

وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُنَّ وَلَدٌ  
فَإِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمْ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّتِ  
يُوصِينَ بَهَا أَوْ دَيْنٍ وَلَهُنَّ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَتُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ  
لَكُمْ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمْنُ مِمَّا تَرَكَتُمْ مِنْ  
بَعْدِ وَصِيَّتِ تَوْصُونَ بَهَا أَوْ دَيْنٍ وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ  
كَلَلَةً أَوْ امْرَأَةً وَلَهُ أَخٌ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا  
السُّدُسُ فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ  
مِنْ بَعْدِ وَصِيَّتِ يُوصَى بَهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرِ مُضَارٍّ وَصِيَّةً مِّنَ  
اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ  
تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا  
خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُّهِينٌ

و اگر زناتان فرزندی نداشته باشند نیمی از آنچه به جا گذاشته‌اند از آن شماس، و اگر فرزندی دارند پس چهار یک از آنچه بر جای نهاده‌اند برای شماس، پس از [گزاردن] وصیتی که کرده‌اند یا پرداخت وامی که داشته‌اند. و اگر شما را فرزندی نباشد آنان را چهار یک میراث شماس و اگر فرزندی داشته باشید پس آنان را هشت یک میراث شماس، پس از [گزاردن] وصیتی که کرده‌اید یا پرداخت وامی که داشته‌اید. و اگر مردی یا زنی بمیرد و پدر و مادر و فرزندی نداشته باشد و او را برادر یا خواهری [مادری] باشد برای هر یک از آن دو شش یک میراث باشد، و اگر [برادران و خواهران] بیش از این بودند در سه یک [به تساوی] شریکند، پس از [گزاردن] وصیتی که به آن شده یا پرداخت دینی که داشته است، بی‌آنکه [این وصیت و بدهی] زیان‌آور باشد- یعنی به قصد زیان‌رساندن به ورثه و بیش از ثلث باشد-، سفارش و دستوری است از خدای، و خدا دانا و بردبار است.

اینجا حدود- مرزهای- خداست، و هر که خدا و پیامبرش را فرمان برد او را به بهشت‌هایی در آورد که از زیر [درختان] آنها جویها روان است، جاودانه در آن باشند و این است رستگاری و کامیابی بزرگ.

و هر که خدا و پیامبرش را نافرمانی کند و از حدود او درگذرد، وی را به آتشی در آورد که جاودانه در آن باشد و او را عذابی است خوارکننده.

وَالَّتِي يَأْتِيَنَّ الْفَحِشَةَ مِنْ نِسَائِكُمْ فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ  
أَرْبَعَةً مِّنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّى  
يَتَوَفَّيَهُنَّ الْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا

و از زنانتان آنان که کاری زشت- زنا- کنند چهار تن [مرد]  
از خودتان بر آنها گواه خواهید، پس اگر گواهی دادند آنها  
را در خانه‌ها بازداریدشان تا مرگشان فرا رسد یا خداوند  
راهی برای آنها پدید آورد.

وَالَّذَانِ يَأْتِيَنِهَا مِنْكُمْ فَأَازِوهُمَا فَإِنْ تَابَا وَأَصْلَحَا  
فَأَعْرِضُوا عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا رَّحِيمًا

و آن دو تن- مرد و زن- از شما که زشتکاری کنند  
ببازاریدشان، پس اگر توبه کردند و به شایستگی آمدند از  
آنها دست بردارید و در گذرید که خدا توبه پذیر و مهربان  
است.

إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهْلَةٍ ثُمَّ  
يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ  
عَلِيمًا حَكِيمًا

[قبول] توبه بر خدا تنها برای کسانی است که بدی به  
نادانی کنند سپس بزودی توبه کنند. آنانند که خدا [به  
بخشایش خویش] بر آنان باز گردد و توبه شان را بپذیرد و  
خداوند دانا و با حکمت است.

وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّى إِذَا حَضَرَ  
أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْإِسْلَامَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ  
كَفَّارٌ أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

و توبه برای کسانی نیست که کارهای بد می‌کنند تا چون  
مرگ یکیشان فرا رسد گوید اینک توبه کردم، و نه برای  
کسانی که با حال کفر بمیرند. آنان را عذابی دردناک آماده  
ساخته‌ایم.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرِثُوا النِّسَاءَ كَرِهًا  
وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذْهَبُوا بِبَعْضِ مَا ءَاتَيْتُمُوهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ  
بِفَحِشَةٍ مُّبِينَةٍ وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ  
فَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، شما را حلال نیست که از  
زنان به ناخواه ایشان میراث برید- به انتظار مرگ زنان  
ثروتمندتان بنشینید تا از آنان ارث برید- و بر آنان سخت و  
تنگ مگیرید تا برخی از آنچه به آنان داده‌اید بازستانید مگر  
آنکه آشکارا زشتکاری کنند. و با ایشان به شیوه‌ای نیکو و  
پسندیده زیست کنید. و اگر آنان را خوش ندارید چه بسا  
چیزی را خوش ندارید و خداوند در آن نیکی بسیار پدید  
می‌آورد.

وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَسْتَبْدَالَ زَوْجَ مَكَانَ زَوْجٍ وَءَاتَيْتُمْ إِحْدَهُنَّ  
قِنْطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَتَأْخُذُونَهُ بِهْتِنَا وَإِنَّمَا  
مُبِينًا

وَكَيفَ تَأْخُذُونَهُ وَقَدْ أَفْضَى بَعْضُكُمْ إِلَى بَعْضٍ وَأَخَذْنَ  
مِنْكُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا

وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ  
سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ سَبِيلًا

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ  
وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ الْأَخِ وَبَنَاتُ الْأُخْتِ  
وَأُمَّهَاتُكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتُكُمُ مِنَ الرَّضْعَةِ  
وَأُمَّهَاتُ نِسَائِكُمْ وَرَبَّائِبُكُمُ اللَّاتِي فِي حُجُورِكُمْ مِّنْ  
نِّسَائِكُمُ اللَّاتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَّمْ تَكُونُوا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ  
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ  
أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ  
اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا

و اگر خواستید به جای زنی، زنی دیگر بگیرید و به یکی از  
ایشان پوست گاوی پر از زر- یعنی مال بسیار- داده باشید  
چیزی از آن باز نستانید. آیا آن را با دروغ بستن و گناهی  
آشکار- یعنی تهمت بی‌عفتی زدن برای طلاق‌دادن و باز پس  
گرفتن مهر- باز می‌ستانید؟

و چگونه آن را باز می‌ستانید و حال آنکه به یکدیگر  
رسیده‌اید و آنان از شما پیمانی استوار گرفته‌اند؟!

و با زنی که پدرانتان به زنی گرفته‌اند زناشویی نکنید، مگر  
آنچه پیش از این گذشت- که گناهش آمرزیده شده ولی  
باید از هم جدا شوید-، که این کاری زشت- زنا- و ناپسند  
و دشمن داشته شده [خدا] و بد راه و رسمی است.

بر شما حرام شده است [ازدواج با] مادرانتان و دخترانتان و  
خواهرانتان و عمه‌هایتان و خاله‌هایتان و دختران برادر و  
دختران خواهر و آن مادرانتان که شما را شیر داده‌اند-  
دایه‌هاتان- و خواهرانتان از راه شیرخوارگی و مادران  
زنتان و دختران زنتان- از شوهر پیش- که در کنار شما  
پرورش یافته‌اند، از آن زانی که بدیشان در آمده‌اید، و اگر  
به آنان درنیامده‌اید باکی و گناهی بر شما نیست- در  
ازدواج با دختران آنها-، و زنان آن پسرانتان که از پشت  
شما باشند، و اینکه دو خواهر را با هم به زنی گیرید، مگر  
آنچه پیش از این گذشت- که گناهش آمرزیده شده ولی  
باید از یکی جدا شوید-، که خداوند آمرزگار و مهربان است

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ  
اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَّا وَرَاءَ ذَلِكَ أَن تَبْتَغُوا  
بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسْلِفِينَ فَمَا أُسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ  
مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا  
تَرَاضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا  
حَكِيمًا

وَمَنْ لَّمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَن يَنْكِحَ الْمُحْصَنَاتِ  
الْمُؤْمِنَاتِ فَمِنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِّن فَتَيَاتِكُمُ  
الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَيْمَانِكُمْ بَعْضُكُم مِّن بَعْضٍ  
فَإِنْ كُحُوهُنَّ بِإِذْنِ أَهْلِهِنَّ وَآتُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ  
مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ مُسْلِفَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ أَخْدَانٍ فَإِذَا  
أُحْصِنَ فَإِنَّ أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى  
الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ  
وَأَن تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَّكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

يُرِيدُ اللَّهُ لِيُبَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ الَّذِينَ مِنْ  
قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

و [همچنین ازدواج با] زنان شوهردار مگر زنی که مالک آن  
شده باشید. نوشته- حکم- خدا بر شماست، و آنچه جز این  
باشد برای شما حلال شده است که به مالهای خود بجوئید،  
در حالی که پاکدامن باشید نه زشتکاران- زناکنندگان- پس  
هر گاه از زنان به آمیزش بهره گرفتید- به نکاح موقت-  
کابین مقررشان را بدهید و در آنچه پس از کابین مقرر بر  
آن توافق کردید گناهی بر شما نیست. همانا خدا دانا و با  
حکمت است.

و هر کس از شما که توانگری و فراخدستی ندارد تا با زنان  
[آزاد] پاکدامن و با ایمان ازدواج کند، از کنیزان با ایمان که  
مالک آنید [به زنی گیرد]، و خدا به ایمان شما دانتر است،  
برخی-تان از برخی دیگری-د همه یکسان و برابرید-. پس  
آنان را با اجازه کسانشان به زنی گیرید و کابینشان را به  
شیوه‌ای نیکو بدهید، در حالی که پاکدامنان باشند نه  
زشتکاران- زناکاران- و نه دوست‌گیران به پنهانی. و چون  
شوهر کنند اگر زشتکاری- زنا- کنند بر آنهاست نیمی از  
شکنجه‌ای که بر آزادان است. این- ازدواج با کنیزان- برای  
کسی از شماست که از رنج و فشار [عزوبت و از گناه زنا بر  
خویشتن] بترسد، و اینکه شکیبایی و خودداری کنید برای  
شما بهتر است، و خدا آمرزگار و مهربان است.

خداوند می‌خواهد که [احکام شرع را] برای شما روشن بیان  
کند و شما را به نهادهای- سنتهای- کسانی که پیش از شما  
بودند راه نماید، و [به مهر و بخشایش خویش] بر شما  
بازگردد- با وضع و بیان احکام شما را از گناه دور و پاک  
سازد- و خدا دانا و با حکمت است.



وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ  
الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مِيلًا عَظِيمًا

يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُم بَيْنَكُم  
بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا  
تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا

وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيهِ نَارًا وَكَانَ  
ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا

إِنْ تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ  
سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلَكُمْ مُدْخَلًا كَرِيمًا

وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ لِّلرِّجَالِ  
نَصِيبٌ مِّمَّا أَكْتَسَبُوا وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا أَكْتَسَبْنَ  
وَسَأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا

وَلِكُلِّ جَعَلْنَا مَوْلًى مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلَّذِينَ  
عَقَدْتَ أَيْمَانُكُمْ فَعَاتُوهُمْ نَصِيبُهُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ  
شَيْءٍ شَهِيدًا

و خدا می‌خواهد که [به مهر و بخشایش خویش] بر شما بازگردد- و شما را از کارهای ناپسند توبه دهد-، و کسانی که از کامها و خواهشها [ی دل خویش] پیروی می‌کنند می‌خواهند که به کجروی و لغزشی بزرگ افتید.

خدا می‌خواهد که بارتان را سبک کند- تکالیف سخت و دشوار بر شما نهد-، و آدمی ناتوان آفریده شده است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، مالهای خود را میان خودتان به ناروا و ناشایست مغورید مگر اینکه بازرگانی با خشنودی همدیگر باشد، و خود [و یکدیگر] را مکشید- و دستخوش هلاکت و تباهی مسازید- که خدا به شما مهربان است

و هر که از روی تجاوز و ستم چنین کند زودا که او را به آتش دوزخ درآوریم، و این بر خدا آسان است.

اگر از گناهان بزرگی که از آن بازتان می‌دارند دوری کنید بدیها و گناهان [کوچک] شما را از شما بزداییم و شما را به جایگاهی گرامی درآوریم.

و آنچه را که خدا بدان چیز برخی از شما را بر برخی فزونی و برتری داده است آرزو مکنید. مردان را از آنچه به دست آورده‌اند بهره‌ای است و زنان را نیز از آنچه به دست آورده‌اند بهره‌ای است و از خداوند از فزونی و بخشش او بخواهید همانا خدا بر هر چیزی داناست.

برای هر کسی از آنچه پدر و مادر و خویشان نزدیک به جا گذاشته‌اند و ارثانی قرار داده‌ایم و کسانی که با آنان پیمان بسته‌اید پس بهره‌شان را [از ارث] بدهید. همانا خدا بر هر چیزی گواه است.

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ فَلَا صَلَاحَ لَكُمْ فِي شَيْءٍ قَدْ كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ  
حَفِظْتُ لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَالَّتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَأَهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوهُنَّ فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا

وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَأَبْعَثُوا حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَا إِنْ يُرِيدَا إِصْلَاحًا يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا

وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ مُخْتَلًا فَخُورًا

الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۚ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا

مردان بر زنان کارگزاران و سرپرستانند از آن روی که خدا برخی از ایشان- مردان- را بر برخی- زنان- فزونی و برتری داده و بدان سبب که از مالهای خویش هزینه میکنند. پس زنان نیک و شایسته [خدا و شوهران خود را] فرمانبردارند و [عفت خویش و حق شوهران را] در حال غیبت [آنان] به نگاهداشت [حقوقی که] خدا [برای آنان] قرار داده است [نگهدارنده‌اند. و زنانی که از سرکشی و نافرمانیشان بیم دارید، [نخست] پندشان دهید و [اگر مؤثر نیفتاد] جامه خواب را از آنها جدا کنید و [اگر باز سودمند نشد] بزیندشان. پس اگر از شما فرمان بردند، راهی- بپناه‌ای- بر آنان- برای ستم و آزار- مجوید. همانا خداوند والا و بزرگ است.

و اگر از ناسازگاری میان زن و شوهر بیم دارید، داوری از کسان مرد و داوری از کسان زن برانگیزید، اگر آن دو- زن و شوهر- سازش و آشتی خواهند خداوند میانشان سازگاری پدید آرد همانا خدا دانا و آگاه است.

و خدای را بپرستید و چیزی را با او انباز مسازید و به پدر و مادر و به خویشان و یتیمان و درماندگان و همسایه نزدیک و همسایه دور و یار همنشین و در راهمانده و آن که مالکش شده‌اید نیکی کنید. همانا خداوند خودپسند نازنده- متکبر فخر فروش- را دوست ندارد

همان کسان که بخل می‌ورزند و مردم را هم به بخل فرمان می‌دهند و آنچه را که خداوند از فزونی و بخشش خویش به آنان داده است پنهان می‌کنند و کافران را عذابی خوارکننده آماده کرده‌ایم.

وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا  
بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا

وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَنْفَقُوا مِمَّا  
رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِنْ تَكُ حَسَنَةً يُضْعِفْهَا  
وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا

فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى  
هَؤُلَاءِ شَهِيدًا

يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوُا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّى بِهِمُ  
الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَرَى حَتَّى  
تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّى  
تَغْتَسِلُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ  
مِنْكُمْ مِنَ الْغَايِطِ أَوْ لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً  
فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ إِنَّ  
اللَّهَ كَانَ عَفْوًا غَفُورًا

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يَشْتُرُونَ  
الضَّلَالََةَ وَيُرِيدُونَ أَنْ تَضِلُّوا السَّبِيلَ

و همان کسان که مالهای خود را به ریا- برای نمایاندن به مردم- انفاق می‌کنند و به خدا و روز واپسین ایمان ندارند، و کسی که شیطان یار و همدم وی باشد پس بد یار و همدمی است.

آنان را چه زیان داشت اگر به خدا و روز واپسین ایمان می‌آوردند و از آنچه خدا روزیشان داده انفاق می‌کردند، و خداوند بدیشان داناست.

خدا همسنگ ذره‌ای ستم نکند. و اگر آن، کار نیکی باشد دو چندانیش کند و از نزد خود مزدی بزرگ دهد.

پس چگونه خواهد بود آنگاه که از هر امتی گواهی بیاوریم و تو را بر اینان گواه آریم.

آن روز کسانی که کافر شدند و پیامبر را نافرمانی کردند آرزو کنند که کاش با خاک زمین یکسان می‌شدند و سخنی را از خدا پنهان نتوانند کرد.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، در حالی که مستید به نماز نزدیک مگردید تا بدانید چه می‌گویید، و نه [به نمازگاه] در حال جنب،- مگر راه‌گذر باشید،- تا اینکه شست و شو- غسل- کنید. و اگر بیمار یا در سفر باشید یا یکی از شما از حاجتگاه آمده باشد یا زنان را بسوده باشید- با آنها نزدیکی کرده باشید- و آب نیابید پس آهنگ خاکی- یا زمینی- پاک کنید و [آن را] به رویها و دستهای خود بمالید- تیمم کنید- زیرا که خداوند درگذرنده و آمرزگار است.

آیا کسانی را که بهره‌ای از کتاب به آنان داده شده ننگریستی که گمراهی را می‌خرند و می‌خواهند که شما نیز راه را گم کنید؟

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَى بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَى بِاللَّهِ نَصِيرًا

و خدا به دشمنان شما داناتر است، و خدا دوست و کارسازی بسنده و یآوری بسنده است.

مِّنَ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَسْمَعُ غَيْرَ مُسْمِعٍ وَرَاعِنَا لَيًّا بِالسِّنْتِهِمْ وَطَعْنًا فِي الدِّينِ وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأَسْمَعُ وَانْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَأَقْوَمَ وَلَكِن لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا

۴۶

از جهودان کسانی‌اند که سخنان [خدای] را از جایهایش می‌گردانند و گویند: شنیدیم و نافرمانی کردیم و بشنو که نشنوی- ناشنوا شوی، یا شنوده نشوی-، و [گویند:] «راعنا»- که به زبان جهودان ناسزا است و به عربی یعنی ما را مراعات کن- تا زبانشان را [از حق] بگردانند و در دین [اسلام] طعنه زنند، و اگر می‌گفتند: شنیدیم و فرمان بردیم و بشنو و به ما بنگر، هر آینه برای آنها بهتر و درست‌تر بود ولی خدا آنان را به سبب کفرشان لعنت کرده است، پس ایمان نمی‌آورند مگر اندکی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ ءَامِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ مِّن قَبْلِ أَن نَّطْمِسَ وُجُوهًا فَنَرُدَّهَا عَلَىٰ أَدْبَارِهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا

۴۷

ای کسانی که کتاب به شما داده شده، به آنچه فرو فرستادیم که باوردارنده آن [کتابی] است که با شماست، ایمان آورید پیش از آنکه چهره‌هایی را محو و ناپدید کنیم آنگونه که آنها را به پشت سرشان بگردانیم یا لعنتشان کنیم چنانکه اهل شنبه را- که نافرمانی کردند و در روز شنبه ماهی گرفتند- لعنت کردیم- تا به صورت بوزینگان در آمدند- و فرمان خدا انجام‌شدنی است.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاءُ وَمَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا

۴۸

همانا خدا این را که با وی انباز گیرند نمی‌آمرزد و آنچه را که فروتر از آن باشد- غیر شرک- برای آن که بخواهد می‌آمرزد. و هر که با خدای انباز گیرد هر آینه با دروغی که بافته گناهی بزرگ کرده است.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُزَكُّونَ أَنْفُسَهُمْ بَلِ اللَّهُ يُزَكِّي مَن يَشَاءُ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا

۴۹

آیا به کسانی ننگریستی که خویشان را به پاکی می‌ستایند؟ و حال آنکه خداست که هر که را بخواهد پاک می‌گرداند- یا به پاکی می‌ستاید-، و به اندازه رشته هسته خرمایی- یعنی به اندازه بسیار اندکی- ستم نشوند.

أَنْظُرْ كَيْفَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَفَىٰ بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا

۵۰

بنگر که چگونه بر خدا دروغ می‌بندند و همین گناهی آشکار را پس است.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا سَبِيلًا

۵۱  
۶۹

آیا به کسانی که بهره‌ای از کتاب- تورات- به آنها داده شده ننگریستی که به بت و طغیانگر می‌گروند و در باره کسانی که کافر شدند- مشرکان- گویند که آنها از کسانی که ایمان آورده‌اند ره‌یافته‌ترند؟!

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ وَمَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ  
نَصِيرًا

۵۳

أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّنَ الْمُلْكِ فَإِذَا لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا

۵۴

أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَىٰ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۖ فَقَدْ  
آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُم مُّلْكًا  
عَظِيمًا

۵۵

فَمِنْهُمْ مَنْ ءَامَنَ بِهِ ۖ وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُ وَكَفَىٰ بِجَهَنَّمَ  
سَعِيرًا

۵۶

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصْلِيهِمْ نَارًا كَلَّمًا  
نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بِدَلْنِهِمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ  
إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا

۵۷

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ  
تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ  
مُّطَهَّرَةٌ وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيلًا

۵۸  
حزب  
۳۵

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا  
حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا  
يَعِظُكُمْ بِهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا

۵۹

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي  
الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ  
وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۖ ذَٰلِكَ خَيْرٌ  
وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا

آنانند که خدای لعنتشان کرده است، و هر که را خدا لعنت  
کند هرگز برای او یاریگری نیابی.

مگر آنان را از فرمانروایی بهره‌ای است که در این حال به  
مردم به اندازه گودی پشت هسته خرما- یعنی اندکی-  
ندهند؟!

بلکه به مردم- پیامبر

پس، از آنان

کسانی که به آیات ما کافر شدند بزودی آنها را به آتشی  
درآوریم که هر گاه پوست تنشان پخته شود و بسوزد آنان  
را پوستهای دیگری جایگزین سازیم تا عذاب را بچشند، که  
خدا توانای بی‌همتا و دانای استوارکار است.

و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند  
ایشان را به بهشت‌هایی درآوریم که از زیر آنها جویها روان  
است، همیشه و جاودانه در آن بمانند برای آنان در آن  
بهشتها همسرانی پاکیزه هست و ایشان را به سایه‌ای  
پاینده درآوریم.

همانا خدای به شما فرمان می‌دهد که امانتها را به  
خداوندانش باز دهید و چون میان مردم داوری کنید به داد  
داوری کنید. خدا شما را به نیکوچیزی پند می‌دهد. همانا  
خداوند شنوا و بیناست.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، خدای را فرمان برید و پیامبر  
و صاحبان امر را، که از شمایند، فرمان برید، پس اگر در  
باره چیزی ستیزه و کشمکش کردید آن را به خدا- کتاب  
خدا- و پیامبر باز گردانید اگر به خدا و روز بازپسین ایمان  
دارید، که این بهتر است و سرانجام آن نیکوتر.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا  
أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ  
أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ ۗ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا  
بَعِيدًا

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ  
الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا

فَكَيْفَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ  
جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ  
وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ  
ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمْ  
الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ  
لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

آیا به کسانی که گمان می‌کنند که به آنچه به تو فرو  
فرستاده شده- قرآن- و به آنچه پیش از تو فرستاده شده  
- تورات- ایمان دارند ننگریستی که می‌خواهند داوری به  
طاغوت- سرکش- برند و حال آنکه فرمان یافته‌اند که به  
آن کافر شوند؟ و شیطان می‌خواهد که گمراهشان کند  
گمراهی دور [از حق].

و چون به آنان گفته شود به سوی آنچه خدا فرو فرستاده و  
به سوی پیامبر- برای داوری خواستن- بیايید منافقان را  
بینی که سخت از تو رویگردان می‌شوند.

پس چگونه است- چه عذر آرند- که چون به سبب آنچه  
دست‌هایشان پیش فرستاده پیشامد بدی به آنها رسد آنگاه  
نزد تو آمده به خدا سوگند می‌خورند که ما جز نیکویی و  
سازواری نخواستیم؟!

اینان کسانی‌اند که خدا آنچه را در دلهایشان هست می‌داند،  
پس از آنها روی بگردان و پندشان ده و به آنان گفتاری رسا  
که در جانیشان بنشیند بگو.

و هیچ پیامبری نفرستادیم مگر برای آنکه به فرمان خدا  
فرمانش برند. و اگر آنان هنگامی که بر خود ستم کردند نزد  
تو می‌آمدند و از خدا آمرزش می‌خواستند و پیامبر برای  
آنان آمرزش می‌خواست هر آینه خدای را توبه‌پذیر و  
مهربان می‌یافتند.

نه، به پروردگارت سوگند که ایمان ندارند تا تو را در آنچه  
میانشان گفت‌وگو و اختلاف است داور کنند و آنگاه در  
جانهای خویش از آنچه داوری کرده ای هیچ دلتنگی نیابند و  
براستی بر آن گردن نهند.



وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوْ أَخْرِجُوا مِنْ دِيرِكُمْ مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِّنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيتًا

وَإِذَا لَأَتَيْنَهُمْ مِّن لَّدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا

وَلَهَدَيْنَهُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيمًا

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا

ذَٰلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ عَلِيمًا

يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ فَانفِرُوا ثُبَاتٍ أَوْ انفِرُوا جَمِيعًا

وَإِنَّ مِنْكُمْ لَمَنْ لَّيَبْطِئَنَّ فَإِنْ أَصَابَتْكُمْ مُّصِيبَةٌ قَالْ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُن مَّعَهُمْ شَهِيدًا

وَلَيْنَ أَصَابَكُمْ فَضْلٌ مِّنَ اللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَنْ لَّمْ تَكُنْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَلَيْتَنِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا

فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيَهُ أَجْرًا عَظِيمًا

و اگر ما بر آنان مقرر می‌داشتیم که خود- یکدیگر- را بکشید یا از خانه‌های خویش بیرون شوید جز اندکیشان چنین نمی‌کردند، و اگر پندی را که به آنان داده می‌شد کار می‌بستند همانا برایشان بهتر و استوارتر بود- یعنی در استواری ایمانشان مؤثرتر بود

و آنگاه از نزد خویش مزدی بزرگ به آنها می‌دادیم

و هر آینه ایشان را راه راست می‌نمودیم.

و هر که خدا و پیامبر را فرمان برد، پس اینان با کسانی خواهند بود که خدا نعمتشان داده: از پیامبران و راستی پیشگان و شهیدان- یا گواهان اعمال- و شایسته کرداران، و ایشان نیکویاران و همنشینانند.

این فزونی و برتری از جانب خداست و خدا دانایی بسنده است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید [هنگام کارزار] سلاح و ساز و برگ خویش بگیرید- یعنی آماده شوید- و گروه گروه- در صورت کمی دشمن- یا همه با هم- در صورت افزونی آنان- بیرون شوید.

و هر آینه از شما کس هست که [در بیرون‌شدن] درنگ می‌کند، پس اگر به شما گزند و شکستی رسد گوید: خدا به من نیکویی کرد که با آنها همراه و حاضر نبودم.

و اگر از خدای به شما فزونی و بخشی- نعمتی- رسد هر آینه گوید:- چنانکه گویی میان شما و او هیچ دوستی و آشنایی نبوده- ای کاش با آنان می‌بودم تا به کامیابی بزرگ دست‌می‌یافتم.

پس کسانی باید در راه خدا کارزار کنند که زندگی این جهان را به آن جهان می‌فروشند، و هر که در راه خدا کارزار کند پس کشته شود یا پیروز گردد به او مزدی بزرگ خواهیم داد.



وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَّنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَّنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا

الَّذِينَ ءَامَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِمَنِ اتَّقَى وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا

أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكْكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُشِيدَةٍ وَإِنْ تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلُّ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ فَمَالِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا

مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنَ نَفْسِكَ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا

و شما را چه شده که کارزار نمی‌کنید در راه خدا و آن ناتوان شمرده‌شدگان از مردان و زنان و کودکانی که گویند: پروردگارا، ما را از این شهری که مردمش ستمکارند بیرون بر و برای ما از نزد خویش سرپرستی قرار ده و برای ما از نزد خویش یابری برگمار.

کسانی که ایمان آورده‌اند در راه خدا کارزار می‌کنند و کسانی که کافر شده‌اند در راه طاغوت- بت یا طغیانگر- پیکار می‌کنند، پس با دوستان شیطان بجنگید، که نیرنگ شیطان همواره سست است.

آیا به کسانی ننگریستی که [پیش از فرمان جهاد] به آنان گفته شد دستهای خویش [از پیکار] باز دارید و نماز برپا دارید و زکات بدهید [ولی آنها اعتراض داشتند و خواستار جنگ بودند] پس چون کارزار بر آنان نوشته شد آنگاه گروهی از ایشان از مردم می‌ترسیدند مانند ترس از خدا یا ترسی بیشتر، و گفتند: پروردگارا، چرا کارزار بر ما نوشتی؟ چرا ما را تا سرآمدی نزدیک- مرگ- مهلت ندادی؟ بگو: کالا و برخورداری این جهان اندک است و آن جهان برای کسی که پرهیزگار باشد بهتر است و بر شما به اندازه رشته هسته خرمایی- اندکی- ستم نرود.

هر کجا باشید مرگ شما را درخواهد یافت گر چه در کوشکها و دژهای سخت استوار باشید. و اگر خوبی- پیروزی- به آنان رسد گویند: این از نزد خداست، و اگر بدی- شکست - به آنان رسد گویند: این از نزد توست، بگو: همه از نزد خداست. پس این گروه را چیست که بر آن نیستند- نمی‌خواهند- که سخنی را دریابند.

هر نیکی که به تو رسد از خداست و هر بدی که به تو رسد از خود توست. و تو را پیامبری برای مردم فرستادیم و خدا گواهی بسنده است.

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا

هر که پیامبر را فرمان برد هر آینه خدای را فرمان برده و هر که پشت کند- سرباز زند- ما تو را بر آنان نگاهبان نفرستادیم.

۸۱

وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَزُوا مِنْ عِنْدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُونَ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا

و [در حضور تو] می‌گویند: فرمانبرداریم، و چون از نزد تو بیرون شوند شبانه گروهی از آنان جز آنچه می‌گویند- یا تو می‌گویی- در سر می‌پرورند و خدا آنچه را به شب در سر می‌پرورند می‌نویسد. از آنها روی بگردان و بر خدا توکل کن، و خدا کارسازی بسنده است.

۸۲

أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْفُرْعَانُ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا

آیا در قرآن نمی‌اندیشند؟ و اگر از نزد غیر خدا می‌بود در آن ناسازگاری و ناهمگونی بسیار می‌یافتند.

۸۳

وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا

و چون به آنان خبری- و شایعه‌ای- از ایمنی یا ترس برسد آن را فاش و پخش می‌کنند، و حال آنکه اگر آن را به پیامبر و صاحبان امر خویش- کارداران یا فرماندارانشان- باز می‌گرداندند هر آینه کسانی از آنان که [حقیقت] آن

۸۴

فَقَتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضَ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكُفَّ بَأْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنكِيلًا

پس در راه خدا کارزار کن، جز بر خودت مکلف نیستی، و مؤمنان را [به پیکار] برانگیز، باشد که خدا زور و گزند آنان را که کافر شدند باز دارد، و خدا زورآورتر- نیرومندتر- و به کیفر سخت‌تر است.

۸۵

مَنْ يَشْفَعْ شَفْعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِنْهَا وَمَنْ يَشْفَعْ شَفْعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُقْتِنًا

هر که شفاعتی نیکو کند او را از [نیکی] آن بهره‌ای است و هر که شفاعتی بد و ناپسند کند او را از [سرانجام بد] آن بهره‌ای است، و خداوند بر هر چیزی نگاهبانی تواناست.

۸۶

وَإِذَا حُيِّيتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا

و هنگامی که شما را به درودی درود گویند، پس به نیکوتر از آن درود گویید یا همان را باز گویید. همانا خداوند بر هر چیزی حسابگر است.

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا

فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِتْنَةٍ وَاللَّهُ أَرْكَسَهُمْ بِمَا كَسَبُوا أَتُرِيدُونَ أَنْ تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَنْ يُضِلِّ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا

وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ حَتَّى يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَخُذُوهُمْ وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا

إِلَّا الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ أَوْ جَاءُوكُمْ حَصِرَتْ صُدُورُهُمْ أَنْ يَقْتُلُوكُمْ أَوْ يُقَتِّلُوا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَتْلُوكُمْ فَإِنْ اعْتَزَلُوكُمْ فَلَمْ يُقَتِّلُوكُمْ وَالْقُوا إِلَيْكُمُ السَّلَامَ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا

سَتَجِدُونَ عَاخِرِينَ يُرِيدُونَ أَنْ يَأْمَنُوكُمْ وَيَأْمَنُوا قَوْمَهُمْ كُلٌّ مَا رُدُّوا إِلَى الْفِتْنَةِ أُرْكِسُوا فِيهَا فَإِنْ لَمْ يَعْتَزِلُوكُمْ وَيُلْقُوا إِلَيْكُمُ السَّلَامَ وَيَكْفُرُوا أَيْدِيَهُمْ فَخُذُوهُمْ وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأُولَئِكَ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُبِينًا

خدای یکتا، خدایی جز او نیست هر آینه شما را در روز رستاخیز که هیچ شکی در آن نیست فراهم خواهد آورد، و چه کسی راستگوتر از خداست؟

شما را چه شده است که در باره منافقان دو گروه شده‌اید- بر کفر و نفاق آنان اتفاق ندارید، گروهی آنها را طرد می‌کنید و گروهی ظاهربین و ساده لوح در باره آنها شفاعت می‌کنید- و حال آنکه خدا آنها را به سبب آنچه کردند نگویند و کرده است- به کفرشان باز گردانده-؟! آیا می‌خواهید آن را که خدا همراه کرده است راه نمایید؟ و هر که را خدا همراه کند هرگز راهی برای او نیابی.

دوست می‌دارند که کاش شما نیز مانند آنها کافر شوید تا یکسان باشید. پس، از آنان دوستانی بگیرید تا در راه خدا هجرت کنند. پس اگر [از اسلام و هجرت] روی برتافتند، هر جا آنان را یافتید دستگیرشان کنید و بکشیدشان، و از آنان کسی را دوست و یاور بگیرید

مگر آنان که به گروهی پیوندند که میان شما و ایشان پیمانی هست یا در حالی نزد شما آیند که سینه‌هاشان از اینکه با شما یا با قوم خود پیکار کنند به تنگ آمده. و اگر خدای خواهد آنان را بر شما برگمارد تا با شما بجنگند، پس اگر از شما کناره گرفتند و با شما ننجیدند و به شما پیشنهاد صلح و آشتی دادند، دیگر خداوند شما را بر آنان راهی [برای پیکار] قرار نداده است.

گروهی دیگر را خواهید یافت که می‌خواهند از شما و قوم خود ایمن باشند، [ولی] هر گاه به فتنه- کفر یا آشوب و پیکار- [خوانده و] باز گردانده شوند در آن نگویند گردند. پس اگر از شما کناره نگرفتند و به شما پیشنهاد صلح ندادند و دست [از پیکار با شما] بازداشتند هر جا آنان را یافتید دستگیرشان کنید و بکشیدشان. اینانند که شما را بر آنان حجتی هویدا دادیم- تا در چیرگی بر آنها عذری آشکار داشته باشید-.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَاً وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَّةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَّدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنَ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنَ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَدِيَّةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِّنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا

وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ أَلْفَىٰ إِلَيْكُمْ أَلْسَلَمَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ مَغَانِمُ كَثِيرَةٌ كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِّن قَبْلُ فَمَنَّ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوا إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

و هیچ مؤمنی را نسزد که مؤمنی را بکشد مگر بخطا، و هر که مؤمنی را بخطا بکشد بر اوست آزادکردن بنده مؤمنی و پرداخت خونیهایی به کسان او مگر آنکه ببخشند و اگر [کشته شده] مؤمنی از گروه دشمن شما بود- کسان و وارثان او کافر حربی بودند- آزادکردن بنده مؤمنی [بس] است- زیرا کافر از مؤمن ارث نمی برد تا خونهای مؤمن به او پرداخت شود- و اگر از گروهی بود که میان شما و آنان پیمانی هست پرداخت خونیهایی به کسان او و آزادکردن بنده مؤمنی باید پس هر که نیابد- بنده ای نیابد که آزاد کند یا توان مالی نداشته باشد- بر اوست که دو ماه پیاپی روزه بدارد، [این كفاره برای آن قرار داده شده] تا بازگشتی باشد از سوی خدا، و خدا دانا و با حکمت است.

و هر که مؤمنی را بعمد بکشد سزای او دوزخ است که جاودانه در آن باشد و خدا بر او خشم گرفته و او را لعنت کرده- از رحمت خود دور کرده- و برای او عذابی بزرگ آماده ساخته است.

ای کسانی که ایمان آورده اید، چون در راه خدا [برای کارزار] بیرون روید نیک بنگرید و واریسی کنید و به آن کسی که به شما سلام- یا پیشنهاد صلح- کند، مگوئید تو مؤمن نیستی در حالی که [با این دستاویز] کالای زندگی دنیا می جوئید، [و اگر این را می خواهی] پس نزد خدا غنیمت های بسیار است. شما پیش از این چنین بودید و خدا بر شما [به راه نمودن به اسلام] منت نهاد، پس نیک بنگرید و واریسی کنید، که خداوند بدانچه می کنید آگاه است.

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ  
وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ  
الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا  
وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ  
أَجْرًا عَظِيمًا

دَرَجَاتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً ۖ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيْتُمُ الْمُتَلَبِّكَةَ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ  
كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ  
أَرْضَ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ  
وَسَاءَتْ مَصِيرًا

إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا  
يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا

فَأُولَٰئِكَ عَسَى اللَّهُ أَن يَعْفُو عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفُورًا  
غَفُورًا

وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَاعِمًا كَثِيرًا  
وَسِعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ  
يُدْرِكُهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا  
رَّحِيمًا

وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ  
تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنَّ خِفَتُمْ أَنْ يُفْتِنَكُمْ الَّذِينَ  
كَفَرُوا إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا

وانشستگان از مؤمنان، بجز کسانی که گزندی دارند– بیمار  
یا معلولند–، با جهادکنندگان در راه خدا به مالها و جانهای  
خویش، برابر نیستند، که خدا پایه جهادکنندگان به مالها و  
جانهای خویش را بر وانشتگان افزونی و برتری داده است،  
و همه را خداوند وعده [پاداش] نیکو– بهشت– داده است،  
و خدا جهادکنندگان را بر وانشتگان به مزدی بزرگ برتری  
و افزونی نهاده است،

پایه‌هایی از نزد خود و آمرزشی و بخشایشی، و خداوند  
آمرزگار و مهربان است.

همانا فرشتگان به کسانی که جانشان را در حالی که ستمکار  
بر خویش بوده‌اند می‌ستانند گویند: [در کار دین] در چه  
[حال] بودید؟ گویند: ما در زمین ناتوان شمرده‌شدگان  
بودیم. گویند: مگر زمین خدا فراخ نبود تا در آن هجرت  
کنید؟ جایگاه اینان دوزخ است و بد بازگشتگاهی است

مگر ناتوان شمرده‌شدگان از مردان و زنان و کودکانی که  
چاره‌ای ندارند و راهی– برای هجرت– نیابند

اینانند که امید است خدا از آنان درگذرد، و خدا درگذرنده  
و آمرزگار است.

و هر که در راه خدا هجرت کند، در زمین هجرتگاه بسیار و  
فراخی و گشایشی یابد، و هر که از خانه خویش هجرت کنان  
به سوی خدا و پیامبرش بیرون آید سپس مرگ او را  
دریابد، همانا مزدش بر خدا باشد، و خدا آمرزگار و مهربان  
است.

و چون در زمین سفر کنید گناهی بر شما نیست که نماز را  
کوتاه کنید– از رکعات نماز بکاهید و آن را شکسته بخوانید  
– اگر بترسید که کافران به شما گزندی رسانند، که کافران  
شما را دشمنی آشکارند.

وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَافِيَةً مِنْهُمْ  
مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ ۖ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ  
وَرَائِكُمْ وَلَتَأْتِ طَافِيَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يَصْلُوا فَلْيَصْلُوا مَعَكَ  
وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ ۚ وَدَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ  
تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ  
مَيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَذًى مِّنْ  
مَّطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَّرْضَىٰ أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا  
حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا

۴۰  
نساء  
۱۰۲  
۱۷۶

فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَمًا وَقُعودًا وَعَلَىٰ  
جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ ۚ إِنَّ الصَّلَاةَ  
كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا

۱۰۳

وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ ۚ إِنْ تَكُونُوا تَأْلُمُونَ فَإِنَّهُمْ  
يَأْلُمُونَ كَمَا تَأْلُمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ ۗ وَكَانَ  
اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا

۱۰۴

إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا  
أَرْنَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِبِينَ خَصِيمًا

۱۰۵  
۷۷ج

و چون در میان ایشان باشی و برای آنان نماز برپا کنی پس  
گروهی از ایشان باید با تو برخیزند و سلاح خویش بگیرند،  
و چون سجود کردند- نماز را فردای تمام کردند- پس باید  
در پشت سر شما باشند و گروهی دیگر که نماز نگزارده‌اند  
بیایند و با تو نماز گزارند و باید پاس و پرهیز خویش نگاه  
دارند و سلاح خود بگیرند. کافران دوست دارند که شما از  
سلاحها و کالاهای خویش غافل شوید تا یکباره بر شما بتازند.  
و گناهی بر شما نیست که اگر از باران در رنج بوده یا بیمار  
باشید سلاحهای خویش بنهید ولی حالت پاس و پرهیز نگاه  
دارید. همانا خدا برای کافران عذابی خوارکننده آماده کرده  
است.

پس چون نماز- نماز خوف- گزاردید خدای را یاد کنید،  
ایستاده و نشسته و بر پهلو خفته، و همین که ایمن و  
دل‌آسوده شدید- در اقامتگاه- نماز را [تمام] برپا دارید،  
که نماز بر مؤمنان نوشته‌ای است مقرر و بهنگام.

و در جستن آن گروه [کافر] سستی مکنید، اگر شما [از زخم  
و جراحت] دردمندید آنها نیز چنانکه شما دردمند می‌شوید  
دردمند می‌شوند و شما چیزی- یاری و بهشت- را از خدا  
امید دارید که آنان امید ندارند. و خدا دانا و با حکمت  
است.

همان [این] کتاب- قرآن- را براستی و درستی سوی تو  
فروفرستادیم تا میان مردمان بدانچه خدا تو را بنمود حکم  
کنی، و مدافع- طرفگیر- خیانتکاران مباش.



وَأَسْتَغْفِرِ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا

و از خدا آمرزش بخواه که خدا آمرزگار و مهربان است.

۱۰۷

وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ أَنْفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ  
مَنْ كَانَ خَوَّانًا أَثِيمًا

و از جانب کسانی که به خود خیانت می‌کنند [در مقام دفاع از آنها] ستیزه مکن، که خداوند کسی را که خیانتگر و گنه‌پیشه باشد دوست ندارد.

۱۰۸

يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ  
إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَىٰ مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ  
مُحِيطًا

[آنان خیانت خود را] از مردم پنهان می‌دارند- شرم می‌کنند- و از خدا پنهان نمی‌دارند- شرم نمی‌کنند- و حال آنکه او با آنهاست هنگامی که به شب گفتاری را که او نمی‌پسندد در سر می‌پرورند، و خدا بدانچه می‌کنند [دانایی] فراگیر است.

۱۰۹

هَآأَنْتُمْ هَآؤُلَآءِ جَدَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَوةِ الدُّنْيَا فَمَنْ  
يُجَادِلُ اللَّهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَمْ مَّنْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ  
وَكِيلًا

هان! اینک شمايید که در زندگی دنیا [در دفاع] از آنان ستیزه کردید پس کیست که در روز رستاخیز [در دفاع] از آنها با خدا ستیزه کند یا کیست که کارساز آنان باشد؟

۱۱۰

وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ  
اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا

و هر که کار بدی کند یا به خود ستم کند آنگاه از خدا آمرزش بخواهد خدا را آمرزگار و مهربان یابد.

۱۱۱

وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهِ عَلَىٰ نَفْسِهِ وَكَانَ  
اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا

و هر که گناهی کند همانا به زیان خویشتن می‌کند، و خدا دانا و با حکمت است.

۱۱۲

وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدْ  
أَحْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا

و هر که خطا یا گناهی کند سپس آن را به گردن بیگناهی اندازد هر آینه بار دروغ‌بستنی آشکار و گناهی هویدا را بر دوش گرفته است.

۱۱۳  
۷۸ر

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ أَنْ  
يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ  
وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ  
تَكُن تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا

و اگر فضل خدای و مهر و بخشایش او بر تو نبود هر آینه گروهی از آنان اندیشه و آهنگ آن کرده بودند که تو را گمراه کنند- که از خیانت‌پیشگان دفاع کنی- و حال آنکه جز خود را گمراه نکنند و هیچ زیانی به تو نرسانند. و خدا کتاب و حکمت بر تو فروفرستاد و آنچه را نمی‌دانستی به تو آموخت و فضل خدا- لطف و نعمت ویژه او- بر تو بزرگ است.

لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّنْ نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا

در بسیاری از رازگویی‌های آنان خیری نیست مگر [در رازگفتن] آن کس که به [دادن] صدقه‌ای یا به کاری نیک و پسندیده یا اصلاح میان مردم فرمان دهد، و هر که برای جستن خشنودی خدا چنین کند او را مزدی بزرگ خواهیم داد.

وَمَن يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنۢ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

و هر که پس از آنکه راه راست برای او پدیدار شد با پیامبر مخالفت کند و راهی جز راه مؤمنان در پیش گیرد وی را بدان سو که روی کرده بگردانیم- به همان چیزی که برای خود برگزیده و گذاریم- و او را به دوزخ درآوریم و بد بازگشتگاهی است.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاءُ ۚ وَمَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا

خدا این [گناه] را که با او انباز گیرند نمی‌آمرزد و جز آن را برای هر که خواهد می‌آمرزد و هر که با خدا انباز گیرد هر آینه گمراه شده است گمراهی دور.

إِن يَدْعُونَ مِن دُونِهِ إِلَّا إِنثًا وَإِن يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا

آنان

که خدا لعنتش کرده، و [شیطان] گفته است: هر آینه از بندگان بهره‌ای معین- معلوم و مقرر شده- خواهم گرفت،

لَعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا

و هر آینه آنان را گمراه می‌کنم و در دلشان آرزوهای باطل می‌افکنم و آنان را فرمایم تا گوشه‌ای چارپایانشان را بشکافند- تا آنچه را خدا حلال کرده حرام کنند- و بفرمایمشان تا آفریده خداوند را دگرگون سازند. و هر کس شیطان را به جای خدا دوست و کارساز گیرد برآستی زبانی آشکار کرده است.

وَلَا ضَلَّتْهُمْ وَلَا مَنِيَّتْهُمْ وَلَا مَرَّتْهُمْ فَلَيَبْتَئِكُنَّ عَادَانِ الْأَنْعَامِ وَلَا مَرَّتْهُمْ فَلْيَغَيِّرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ وَمَن يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّن دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا

آنان را وعده می‌دهد و آرزو در دلشان می‌افکند و شیطان به آنان وعده نمی‌دهد مگر فریبی.

يَعِدُّهُمْ وَيُمْنِيَّتْهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا

اینانند که جایشان دوزخ است و از آن هیچ گریزگاهی نیابند.

أُولَٰئِكَ مَاؤُهُم جَهَنَّمُ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ  
تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا  
وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا

لَيْسَ بِأَمَانِيِّكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ  
سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا

وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ  
فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا

وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ  
وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ  
شَيْءٍ مُّحِيطًا

وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا يُتْلَىٰ  
عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتْلَىٰ النِّسَاءِ الَّتِي لَا تُوْتُونَهُنَّ  
مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرْغَبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ  
مِنَ الْوِلْدَانِ وَأَنْ تَقُومُوا لِلْيَتَامَىٰ بِالْقِسْطِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ  
خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا

و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند  
آنان را به بهشت‌هایی در آریم که از زیر [درختان] آنها جویها  
روان است، جاودانه و همیشه در آن باشند. وعده راست  
خداست و چه کسی از خدا راستگوتر است؟

نه به آرزوهای شماست و نه به آرزوهای اهل کتاب هر که  
کار بدی کند بدان کیفر شود، و جز خدا برای خود دوست و  
یاوری نیابد.

و هر کس از مرد و زن در حالی که مؤمن باشد کارهای نیک  
و شایسته کند، ایشان به بهشت در آیند و به اندازه شکاف  
هسته خرمایی- یعنی به مقدار بسیار اندکی- ستم نینند.

و کیست از جهت دین نیکوتر از آن که روی [دل] خود را به  
خدای سپرده در حالی که نیکوکار است و از آیین ابراهیم  
حق گرای پیروی نموده، و خدا ابراهیم را دوست گرفت.

هر چه در آسمانها و در زمین است خدای راست، و خدا به  
همه چیز [دانایی] فراگیر است.

از تو در باره زنان فتوا می‌خواهند، بگو: خدا شما را در باره  
آنان فتوا می‌دهد و [نیز در باره] آنچه در کتاب- قرآن- بر  
شما خوانده می‌شود در باره دختران پدرمرده‌ای که آنچه را  
برایشان [از ارث یا کابین و حقوقشان] نوشته و مقرر شده  
نمی‌دهید و می‌خواهید آنها را به زنی بگیرید- تا مالهاشان  
را بخورید-، و [نیز در باره] کودکان ناتوان شمرده‌شده و  
اینکه در باره یتیمان به داد و انصاف رفتار کنید و هر کار  
نیکی که کنید خدا به آن داناست.

وَإِنْ أَمْرًا خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

و اگر زنی از شوی خویش بیم ناسازگاری یا رویگردانی داشته باشد باکی بر آنها نیست که میان خود به گونه‌ای آشتی و سازش کنند و آشتی و سازش بهتر است. و جانها را بخیلی و آزمندی فراآمده، و اگر نیکی و پرهیزگاری کنید خدا به آنچه می‌کنید آگاه است.

وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمِيلِ فَتَذَرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِ وَإِنْ تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا

و هرگز نتوانید میان زنان به عدالت رفتار کنید هر چند بسیار خواستار آن باشید، پس یکسر [به یکی روی نیاورید و] از یکی روی مگردانید که او را چون آویخته واگذارید- یعنی بلا تکلیف که نه بیوه باشد و نه شوهردار- و اگر آشتی و سازش نمایید و پرهیزگاری کنید همانا خدا آمرزگار و مهربان است.

وَإِنْ يَتَفَرَّقَا يُغْنِ اللَّهُ كُلًّا مِّنْ سَعَتِهِ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا

و اگر آن دو از یکدیگر جدا شوند خدا هر دو را از فراخی و گشایش خویش بی‌نیاز کند، و خداوند فراخی‌بخش و با حکمت است.

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَإِيَّاكُمْ أَنْ اتَّقُوا اللَّهَ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا

و خدای راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، و هر آینه به کسانی که پیش از شما کتاب داده شده‌اند و به شما سفارش کردیم که از خدا پروا کنید، و اگر کافر شوید- این سفارش را کار نبندید- پس [بدانید که] آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن خداست و خدا بی‌نیاز و ستوده است.

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا

و خدای راست آنچه در آسمانها و زمین است، و خدا کارسازی پسند است.

إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِآخَرِينَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ قَدِيرًا

اگر خواهد شما را، ای مردم، ببرد و مردمی دیگر آرد، و خدا بر این کار تواناست.

مَنْ كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا

هر که پاداش این جهان خواهد پس [بداند که] پاداش این جهان و آن جهان نزد خداست، و خداوند شنوا و بیناست.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلّٰهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ إِن يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللّٰهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىٰ أَنْ تَعْدِلُوا وَإِن تَلَوُّوا أَوْ تَعْرِضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ءَامِنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ ؕ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ ؕ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللّٰهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ ؕ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ أَرَادُوا كُفْرًا لَّمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا

بَشِّرِ الْمُنَافِقِينَ بِأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَيْبَتُهُمْ عِنْدَهُمُ الْعِزَّةُ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ ءَايَتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۚ إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلُهُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، پیوسته به انصاف و داد برپا بوده، برای خدا گواهان باشید- برای رضای حق گواهی دهید- اگر چه به زیان خودتان یا پدر و مادر و خویشان باشد، [آن کس که برایش گواهی می‌دهید] اگر توانگر باشد یا درویش، خدا به آنها سزاوارتر است. پس [در گواهی‌دادن] از خواهش و کام دل پیروی نکنید که از حق به در روید- یا: تا گواهی بحق ندهید- و اگر زبان بیچانید - یعنی به ناحق گواهی دهید- یا روی بگردانید- از گواهی دادن- خدا بدانچه می‌کنید آگاه است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، به خدا و پیامبر او و کتابی که بر فرستاده‌اش فروفرستاده و کتابی که پیش از این فروفرستاده بگروید، و هر که به خدای و فرشتگان و کتابها و فرستادگان او و به روز بازپسین کافر شود هر آینه گمراه گشته گمراهی دور.

کسانی که ایمان آوردند سپس کافر شدند و پس از آن ایمان آوردند و باز کافر شدند و آنگاه بر کفر خویش افزودند خدای بر آن نیست که آنان را بیامزد و نه اینکه راهی بدیشان بنماید.

منافقان را مژده ده که آنان را عذابی است دردناک

آنان که کافران را به جای مؤمنان به دوستی می‌گیرند آیا ارجمندی را نزد آنان می‌جویند؟ پس [بدانند که] همه ارجمندی از آن خداست.

و همانا در [این] کتاب بر شما فروفرستاد که چون بشنوید که به آیات خدا کافر شوند و آنها را مسخره کنند با آنان منشنید تا به گفتاری دیگر پردازند که آنگاه- اگر بنشینید - شما هم مانند آنهايید. همانا خدا فراهم‌آورنده همه منافقان و کافران در دوزخ است.

الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِّنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ نَكُن مَّعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ نَسْتَحِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعُكُم مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَن يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَدِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَدِيعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَى يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا

مُذَبِّبِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَمَن يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَتُرِيدُونَ أَن تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُّبِينًا

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَن تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا

مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَذَابِكُمْ إِن شَكَرْتُمْ وَعَٰمَنْتُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا

همان کسان که [از سرِ بدخواهی] چشم به شما می‌دارند، پس اگر شما را پیروزی و گشایشی از جانب خدا باشد گویند: مگر ما با شما نبودیم؟ و اگر کافران را بهره‌ای باشد [به آنها] گویند: آیا بر شما دست-چیرگی- نداشتیم و شما را از [گزند] مؤمنان- یا تسلیم‌شدن به آنها- باز نداشتیم؟ پس خداوند در روز رستاخیز میان شما داوری خواهد کرد، و خدا هرگز برای کافران راهی [برای تسلط] بر مؤمنان ننهاده است.

منافقان با خدا فریبکاری می‌کنند، و حال آنکه او [به سزای فریبکاریشان] فریب‌دهنده آنهاست، و چون به نماز برخیزند با گرانی و کاهلی برخیزند، خود را به مردم می‌نمایند- ریا می‌کنند- و خدا را یاد نمی‌کنند مگر اندکی.

میان این و آن- کفر و ایمان- سرگردانند، نه با اینان- مؤمنان- اند و نه با آنان- کافران- و هر که را خدا گمراه کند راهی برای او نیابی.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، کافران را به جای مؤمنان، دوست مگیرید، آیا می‌خواهید برای خدا به زیان خودتان حجتی آشکار بسازید؟

همانا منافقان در فروترین طبقه دوزخند و هرگز برای آنها یآوری نیابی

مگر کسانی که توبه کنند و راه اصلاح- نیکوکاری و درستکاری- پیش گیرند و به [کتاب] خدا چنگ زنند و دین - اعتقاد و عبادت- خویش را برای خدا پاک و ویژه گردانند پس اینان با مؤمنانند و خداوند مؤمنان را مزدی بزرگ خواهد داد.

خدای را با عذاب شما چه کار، اگر سپاس گزارید و با ایمان باشید؟ و خدا سپاسدار و داناست.



لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلِمَ وَكَانَ  
اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا

خداوند بلندگفتن سخن بد را دوست نمی‌دارد مگر [از] کسی که بر او ستم رفته باشد، و خدا شنوا و داناست.

۱۴۹

إِنْ تُبْدُوا خَيْرًا أَوْ تُخْفُوهُ أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ  
عَفُوًّا قَدِيرًا

اگر کار نیک را آشکار کنید یا آن را پنهان دارید یا از بدی [دیگران] درگذرید پس خدا هم درگذرنده و تواناست.

۱۵۰

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا  
بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ  
وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا

کسانی که به خدا و فرستادگان او کافر می‌شوند و می‌خواهند میان خدا و پیامبران او جدایی افکنند و می‌گویند: به برخی ایمان می‌آوریم و به برخی کافر می‌شویم و می‌خواهند در این میان راهی فراگیرند،

۱۵۱

أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا  
مُّهِينًا

اینانند که براستی کافرند و ما برای کافران عذابی خوارکننده آماده ساخته‌ایم.

۱۵۲

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ  
أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجُورُهُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا

و کسانی که به خدا و فرستادگان او ایمان آورده‌اند و میان هیچ یک از ایشان جدایی نی‌فکنده‌اند اینانند که مزدهاشان را به آنان خواهد داد و خداوند آمرزگار و مهربان است.

۱۵۳  
۸۳ر

يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِّنَ السَّمَاءِ  
فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ أَكْبَرَ مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا أَرِنَا اللَّهَ جَهْرَةً  
فَأَخَذَتْهُمُ الصَّاعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ  
مَا جَاءَتْهُمْ أَلْبَيْنًا فَعَفَوْنَا عَنْ ذَلِكَ وَعَاتَيْنَا مُوسَىٰ  
سُلْطَانًا مُّبِينًا

اهل کتاب از تو می‌خواهند که کتابی از آسمان بر آنان فروآری، همانا از موسی بزرگتر از این خواستند که گفتند: خدای را آشکارا به ما بنما، پس صاعقه آنان را به سبب [گستاخی و] ستمشان بگرفت، سپس گوساله را پس از آنکه نشانه‌های روشن و آشکار- معجزات- برایشان آمده بود [به خدایی] گرفتند و ما از آن [گناه] درگذشتیم- پس از آنکه توبه کردند- و موسی را حجتی هویدا بدادیم.

۱۵۴

وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِيثَاقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ  
سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ  
مِيثَاقًا غَلِيظًا

و کوه طور را به سبب پیمانشان بالای سرشان بداشتیم و به آنان گفتیم: از دروازه [بیت المقدس] سجده‌کنان- سر فرودارندگان، به نشانه خضوع- در آیید و به آنها گفتیم: در روز شنبه از اندازه مگذرید- ماهی مگیرید و از حکم تجاوز مکنید- و از آنان پیمانی سخت و استوار گرفتیم.

فَمَا نَقْضِهِمْ مِّيثَقَهُمْ وَكُفْرِهِمْ بِآيَاتِ اللَّهِ وَقَتْلِهِمُ  
الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللَّهُ  
عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا

وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَى مَرْيَمَ بُهْتَنًا عَظِيمًا

۱۵۶

وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ  
وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ  
أَخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا  
اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا

۱۵۷

بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا

۱۵۸

وَإِنَّ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ  
الْقِيَمَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا

۱۵۹

فَيُظْلَمُ مِّنَ الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُحِلَّتْ  
لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا

۱۶۰

وَأَخَذَهُمُ الرِّبَا وَقَدْ نُهُوا عَنْهُ وَأَكْلِهِمْ أَمْوَالَ النَّاسِ  
بِالْبَاطِلِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

۱۶۱

لَّا كِنَ الرِّسْخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا  
أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ  
وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَئِكَ  
سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا

۱۶۲

پس به سبب پیمان شکنی‌شان و کفرشان به نشانه‌های خدا  
و کشتارشان پیامبران را به ناحق و گفتارشان که دل‌های ما  
بسته و در پوشش است– سخن پیامبران را نمی‌فهمیم– [و  
حال آنکه چنین نیست که می‌گویند] بلکه خداوند به سزای  
کفرشان بر دلهایشان مَهر نهاده و از اینرو جز اندکی ایمان  
نمی‌آورند،

و به سبب کفرشان و دروغ‌پستن بزرگشان بر مریم،

و این سخنشان که ما مسیح عیسی پسر مریم فرستاده خدا  
را کشتیم– و حال آنکه نه او را کشتند و نه بر دار کردند  
بلکه برایشان مشتبه شد– مردی را به صورت عیسی بر دار  
کردند– و کسانی که در باره او اختلاف نمودند هر آینه به  
گمان اندرند، آنان را به حال او هیچ دانشی نیست مگر  
پیروی از گمان، و به یقین او را نکشته‌اند،

بلکه خداوند او را به سوی خود برداشت، و خدا توانای  
بی‌همتا و دانای با حکمت است

و هیچ کس از اهل کتاب نیست مگر آنکه پیش از مرگ  
خویش– یا مرگ عیسی– به او بگردد، و او در روز رستاخیز  
بر [ایمان] آنان گواه خواهد بود

پس به سزای ستمی که جهودان کردند– آنچه در آیات پیش  
گذشت– و به سبب بازداشتن بسیاری [از مردم] را از راه  
خدا چیزهای پاکیزه‌ای را که برای آنان حلال شده بود حرام  
کردیم

و به سبب رباگرفتنشان و حال آنکه از آن بازداشته شده  
بودند، و نیز خوردنشان مال‌های مردم را به ناروا و برای  
کافرانشان عذابی دردناک آماده کرده‌ایم.

لیکن استواران در دانش از آنان و مؤمنان [آنها] ایمان  
می‌آورند به آنچه به تو فرو آمده و آنچه پیش از تو فرو  
آمده، و همچنین برپادارندگان نماز– بخصوص– و دهندگان  
زکات و کسانی که به خدا و روز بازپسین ایمان دارند اینان  
را پاداشی بزرگ خواهیم داد.

إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ  
بَعْدِهِ وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ  
وَالْأَسْبَاطِ وَعِيسَى وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ  
وَعَاتَيْنَا دَاوُودَ زَبُورًا

۱۶۴

وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ  
نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا

۱۶۵

رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ  
حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا

۱۶۶

لَٰكِنِ اللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ وَبِعِلْمِهِ  
وَالْمَلَائِكَةُ يَشْهَدُونَ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا

۱۶۷

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا  
ضَلَالًا بَعِيدًا

۱۶۸

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا  
لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا

۱۶۹

إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ  
يَسِيرًا

۱۷۰

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ  
فَآمِنُوا خَيْرًا لَّكُمْ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي  
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا

ما به تو وحی فرستادیم، همچنانکه به نوح و پیامبران پس از  
او وحی کردیم، و به ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و  
اسباط– فرزندان و نبیرگان وی– و عیسی و ایوب و یونس و  
هارون و سلیمان نیز وحی کردیم، و به داوود زبور دادیم

و پیامبرانی [فرستادیم] که سرگذشت ایشان را پیش از  
این بر تو گفته‌ایم و پیامبرانی که داستان‌شان را بر تو  
نگفته‌ایم، و خدا با موسی سخن گفت، به همسخنی

پیامبرانی نویدرسان و بیم‌کننده تا مردم را پس از  
[فرستادن] فرستادگان بر خدا بهانه و دستاویزی نباشد، و  
خدا توانای بی‌همتا و دانای با حکمت است.

لیکن خدا بدانچه سوی تو فروفرستاد گواهی می‌دهد، آن را  
به دانش خویش فروفرستاده، و فرشتگان نیز گواهی  
می‌دهند، و خداوند گواهی بسنده است.

کسانی که کافر شدند و [مردم را] از راه خدا بازداشتند،  
هر آینه گمراه شدند گمراهی دور.

کسانی که کافر شدند و ستم کردند خدا بر آن نیست که  
بیامرزده‌شان و نه آنکه راهی بنمایدشان،

جز راه دوزخ که همیشه در آن جاویدانند و این بر خدا  
آسان است.

ای مردم، این پیامبر از جانب پروردگارتان برآستی و  
درستی سوی شما آمده، پس ایمان بیاورید که برای شما  
بهتر است، و اگر کافر شوید پس [بدانید که] آنچه در  
آسمانها و زمین است خدای راست و خدا دانا و با حکمت  
است.

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ  
إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ  
وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِّنْهُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ  
وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ انْتَهُوا خَيْرًا لَّكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهُ  
وَاحِدٌ سُبْحَنَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ  
وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا

۴۴  
نساء  
۱۷۱  
/۱۷۶

لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا  
الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ وَمَنْ يَسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِهِ  
وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيْهِ جَمِيعًا

۱۷۲  
۸۵ر

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ  
وَيَزِيدُهُمْ مِّن فَضْلِهِ وَأَمَّا الَّذِينَ اسْتَنكَفُوا وَاسْتَكْبَرُوا  
فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا  
وَلَا نَصِيرًا

۱۷۳

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا  
إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا

۱۷۴

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَأَعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي  
رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمًا

۱۷۵

ای اهل کتاب، در دین خود از اندازه فراتر مروید و بر خدا  
جز راست مگویید، همانا مسیح عیسی پسر مریم پیامبر خدا  
و کلمه اوست که آن را به سوی مریم افکند و روحی است  
از او، پس به خدا و فرستادگان او ایمان آورید و مگویید  
[خدا] سه است- اب، ابن، روح القدس-، [از این گفته] باز  
ایستید که برای شما بهتر است. جز این نیست که «الله»  
خدایی یکتاست، پاک و منزّه است از اینکه او را فرزندی  
باشد، او راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، و  
خدا کارسازی بسنده است.

مسیح هرگز ننگ ندارد و سرنپیچد از اینکه بنده خدا باشد  
و فرشتگان مقرب نیز و هر که از پرستش او ننگ دارد و  
سرنپیچد و گردنکشی و بزرگمنشی نماید پس همه آنها را  
به سوی خویش برانگیخته و گرد خواهد آورد.

اما کسانی را که ایمان آورده و کارهای نیک و شایسته  
کرده‌اند مزدشان را بنامی دهد و از فزونی و بخشش  
خویش بیفزایدشان، و اما کسانی که ننگ داشته و سر باز  
زدند و گردنکشی و بزرگمنشی نمودند آنها را عذابی  
دردناک کند و برای خویش به جای خدا دوست و یاور  
نخواهند یافت.

ای مردم، شما را دلیل و حجتی- دین حق یا پیامبر- از  
پروردگارتان آمد و نوری آشکار- قرآن- به سوی شما فرو  
فرستادیم.

و اما کسانی که به خدا ایمان آورده و دست در [پناه] او  
زدند- به فرمانها و طاعت او چنگ زدند- بزودی آنان را در  
مهر و بخشایشی از خویش و برتری و افزونی در آورد و به  
راهی راست به سوی خود راهشان نماید.

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَالَةِ إِنْ أُمِرُوا هَلَكَ  
لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ وَهُوَ يَرِثُهَا  
إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهَا وَلَدٌ فَإِنْ كَانَتَا أُثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الشُّلْثَانِ مِمَّا  
تَرَكَ وَإِنْ كَانُوا إِخْوَةً رِجَالًا وَنِسَاءً فَلِلَّذَكَرِ مِثْلُ حِظِّ  
الْأُنثَيَيْنِ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ أَنْ تَضِلُّوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ  
عَلِيمٌ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ  
الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّي الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ  
إِنَّ اللَّهَ يُحْكُمُ مَا يُرِيدُ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَحِلُّوا شَعِيرَ اللَّهِ وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ  
وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ وَلَا ءَامِينَ الْبَيْتِ الْحَرَامِ يَبْتَغُونَ  
فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا وَلَا  
يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَا نُ قَوْمٍ أَنْ صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ  
أَنْ تَعْتَدُوا وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى  
الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

از تو فتوا می‌خواهند، بگو: خداوند شما را در باره [میراث]  
«کلاله»- برادر و خواهر آن مرده‌ای که پدر و مادر و فرزند  
ندارد- فتوا می‌دهد: اگر مردی که فرزندی [و پدر و مادر]  
ندارد بمیرد و خواهری دارد، خواهر نیمی از آنچه او به جا  
گذاشته می‌برد، و او- آن برادر- از خواهر خود اگر فرزندی  
ندارد ارث می‌برد. پس اگر دو خواهر باشند دو سوم میراث  
از آنچه [برادر] باز گذاشته می‌برند. و اگر برادران و  
خواهران باشند برادر را بهره دو خواهر خواهد بود. خدا  
برای شما [احکام را] روشن بیان می‌کند تا مبادا گمراه  
شوید. و خداوند به همه چیز داناست.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، به پیمانها و قراردادهای وفا  
کنید. [خوردن گوشت] چهارپایان زبان‌بسته، جز آنچه بر شما  
خوانده می‌شود، برای شما حلال شده است بی آنکه در حال  
احرام [حج یا عمره] شکار را حلال شمارید. همانا خدا هر چه  
بخواهد حکم می‌کند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، [شکستن حرمت] نشانه‌های  
خدا- مناسک حج- را روا مدارید و نه [شکستن حرمت] ماه  
حرام و نه قربانی بی‌نشان و نه قربانیان گردن‌بند بسته-  
نشاندار- و نه آهنگ‌کنندگان بیت الحرام- خانه شکوهمند  
یعنی کعبه- را که از پروردگار خویش بخشش و نیکی و  
خشنودی می‌جویند. و چون از احرام بیرون آمدید شکار  
توانید کرد. و دشمنی با قومی که از مسجد الحرام- نمازگاه  
شکوهمند- بازتان داشتند شما را بر آن ندارد که از اندازه  
درگذرید. و یکدیگر را بر نیکوکاری و پرهیزگاری یاری  
دهید، و یکدیگر را به گناهکاری و ستم بر دیگران یار  
مباشید و از خدا پروا کنید، که خدا سخت کیفر است.

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا أَهَلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصَبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَمِ ذَلِكُمْ فِسْقٌ الْيَوْمَ يَيسُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أَحَلَّ لَهُمْ قُلْ أَحَلَّ لَكُمْ الْطَيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُمْ مِنَ الْجَوَارِحِ مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ

الْيَوْمَ أَحَلَّ لَكُمْ الْطَيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَفِحِينَ وَلَا مُتَّخِذِي أَخْدَانٍ وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ

حرام شد بر شما مردار و خون و گوشت خوک و آنچه [به هنگام کشتنش] نام غیر خدا بر آن برده باشند و آنچه خفه شده و با زدن مرده و از بلندی افتاده و مرده و با شاخ زدن کشته شده و نیم خورده درنده، مگر آنچه [پیش از مردن] به کشتن آن برسید، و آنچه در برابر بتان- بر تخته سنگهایی که در جاهلیت بر آنها برای خدایان خویش قربانی می کردند و کم کم خود این تخته سنگها را مقدس شمردند - سر بریده و اینکه [گوشت حیوان را] به تیرهای قرعه بخش کنید، اینها همه بیرون شدن از فرمان [حق] است.- امروز کسانی که کافر شدند از دین شما- که بر شما یا دیتان پیروز شوند- نومید شدند، بنابر این از آنها مترسید و از من بترسید و بس. امروز دین شما را به کمال رساندم و نعمت خود را بر شما تمام کردم و اسلام را دین شما پسندیدم.- پس هر که در حال گرسنگی [به خوردن گوشتهای منع شده] ناچار شود بی آنکه گرایش به گناه داشته باشد همانا خداوند آمرزگار و مهربان است.

از تو می پرسند چه چیزها برایشان حلال شده است، بگو: چیزهای پاکیزه برای شما حلال شده است، و آنچه از جانوران شکاری- سگان شکاری- که تعلیم داده اید در حالی که از آنچه خداوند به شما آموخته به آن سگان آموخته باشید- که شکار را بگیرند و خود نخورند-، پس، از شکاری که برای شما گرفته اند بخورید و نام خدا را [هنگام فرستادن حیوان] بر آن یاد کنید و از خدا پروا نمایید- برای بازی و سرگرمی شکار نکنید-، که خدا زود حساب است.

امروز چیزهای- خوردنیهای- پاکیزه برای شما حلال شد و طعام کسانی که به آنان کتاب داده شده- غیر از گوشت کشتارهای آنها- برای شما حلال است و طعام شما برای آنها حلال است، و زنان پاکدامن با ایمان و زنان پاکدامن از کسانی که پیش از شما به آنان کتاب داده شده هر گاه کابینه اشان را بدهید در حالی که پاکدامن باشید نه زناکار و نه دوست گیرنده [به پنهانی]- رفیق باز- [برای شما حلال است]. و هر که ایمان را انکار کند- به اسلام کفر ورزد- براستی کردارش تباه گردد و در آخرت از زیانکاران خواهد بود.



يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا  
وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ  
وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ  
كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُمْ مِنَ الْغَايِطِ  
أَوْ لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا  
فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ  
عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَٰكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ  
وَعَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

۵:  
مانده  
۶  
۱۳۰/  
۸۷ر

وَأذْكُرُوا اللَّهَ عَلَيْكُمْ وَميثاقَهُ الَّذِي وَاتَقَكُم بِهِ  
إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ  
الصُّدُورِ

۷

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ  
وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا أَعْدِلُوا هُوَ  
أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

۸

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ  
وَأَجْرٌ عَظِيمٌ

۹

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، چون به نماز برخیزید- آهنگ  
نماز کنید- رویها و دستهایتان را تا آرنجها بشویید و سرها و  
پاهایتان را تا برآمدگیهای روی پا مسح کنید. و اگر جنب  
بودید خود را پاک سازید- غسل کنید- و اگر بیمار یا در  
سفر بودید یا یکی از شما از حاجتگاه آمد یا با زنان نزدیکی  
کردید و آبی نیافتید پس آهنگ خاکی پاک کنید و رویها و  
دستهایتان را مسح کنید- تیمم-. خدا نمی‌خواهد بر شما  
هیچ تنگی و دشواری نهد بلکه می‌خواهد شما را پاکیزه  
سازد و نعمت خویش را بر شما تمام کند شاید سپاس  
گزارید.

و به یاد آرید نعمت خدا را بر خودتان و پیمانی را که با شما  
استوار کرد آنگاه که گفتید شنیدیم و فرمان بردیم. و از  
خدا پروا کنید که خدا بدانچه در سینه‌هاست داناست.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، همواره برای خدا [به حق  
گفتن] برپا بوده گواهان به عدل و داد باشید، و دشمنی  
گروهی شما را بر آن ندارد که عدالت نکنید، عدالت کنید  
که آن به پرهیزکاری نزدیکتر است و از خدا پروا کنید که  
خدا بدانچه می‌کنید آگاه است.

خداوند به کسانی که ایمان آورده و کارهای نیک و شایسته  
کرده‌اند نوید داده است که آنان را آمرزش و مزدی بزرگ  
است.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ

۱۱

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ أَن يَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

۱۲  
حزب  
۴۴  
۸۸ر

وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا ۖ وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ ۖ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَءَاتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَءَامَنْتُمْ بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۚ فَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ

۱۳

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ ۚ وَنَسُوا حَظًّا مِّمَّا ذُكِّرُوا بِهِ ۚ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَآئِنَةٍ مِّنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ۖ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَأَصْفَحْ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُّحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

و کسانی که کافر شدند و آیات- نشانه‌های- ما را دروغ شمردند آنان دوزخیانند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، به یاد آرید نعمت خدای را بر خویش آنگاه که گروهی آهنگ کردند که به سوی شما دست بگشایند و او دستهای آنان را از شما بازداشت، و از خدا پروا کنید و مؤمنان باید بر خدا توکل کنند و بس.

و هر آینه خداوند از فرزندان یعقوب پیمان گرفت، و از ایشان دوازده مهتر و سرپرست برانگیختیم، و خدای گفت: من با شمایم اگر نماز را برپا دارید و زکات بدهید و به فرستادگانم ایمان آورید و ایشان را یاری کنید و بشکوه دارید و خدای را وامی نیکو دهید- به نیازمندان کمک کنید -، هر آینه بدهیهای شما را از شما بزدایم و شما را به بهشت‌هایی درآورم که از زیر [درختان] آنها جویها روان است. پس هر که از شما از این پس کافر شود براستی راه راست را گم کرده است.

پس به سبب شکستن پیمانشان آنان را لعنت کردیم و دلهایشان را سخت گردانیدیم. سخن را از جایگاه‌های آن می‌گردانند- تحریف می‌کنند- و بهری از آنچه را که به آن پند داده شدند فراموش کردند و همواره بر خیانتی از آنان آگاه می‌شوی مگر اندکی از ایشان. پس، از آنان درگذر و چشم ببوش، که خداوند نیکوکاران را دوست دارد.

وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِي أَخَذْنَا مِيثَقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا  
مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ  
الْقِيَمَةِ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا  
مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ قَدْ  
جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ

يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُمُ  
مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ  
مُسْتَقِيمٍ

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ  
فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحُ ابْنُ  
مَرْيَمَ وَأُمُّهُ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ  
وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ  
قَدِيرٌ

و از کسانی که گفتند ما ترساییم پیمان گرفتیم و لیکن  
بهری از آنچه را که به آن پند داده شدند از یاد بردند پس  
تا روز رستاخیز میان آنان دشمنی و کینه افکندیم و بزودی  
خدا آنان را از آنچه می‌کردند آگاه خواهد ساخت.

ای اهل کتاب، همانا فرستاده ما سوی شما آمده که برای  
شما بسیاری از آنچه را که از کتاب پنهان می‌کردید روشن  
بیان می‌کند و از بسیاری در می‌گذرد. براستی شما را از  
سوی خدا نوری- پیامبر

که خداوند به وسیله آن هر که را پیرو خشنودی او باشد به  
راه‌های سلامت راه می‌نماید و آنان را به خواست خود از  
تاریکی‌ها به روشنایی بیرون می‌آرد و به راه راست راه  
می‌نماید.

هر آینه کافر شدند کسانی که گفتند: خدا همان مسیح پسر  
مریم است. بگو: اگر خدا بخواهد مسیح پسر مریم و  
مادرش و هر که در زمین است همه را نابود کند چه کسی  
در برابر خدا توانایی دارد [که خدای را از آن باز دارد]؟ و  
خدای راست پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست،  
هر چه بخواهد می‌آفریند و خدا بر هر چیزی تواناست.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصْرَىٰ نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّوهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ

۵:  
مانده  
۱۸  
/۱۲۰

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَىٰ فَتْرَةٍ مِّنَ الرُّسُلِ أَن تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِن بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ ۖ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

۱۹

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ۖ يَقَوْمِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَجَعَلَكُمْ مُلُوكًا وَعَاقَبَكُمْ ۖ مَا لَمْ يَأْتِ أَحَدًا مِّنَ الْعَالَمِينَ

۲۰  
۸۹

يَقَوْمِ ادْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ

۲۱

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ وَإِنَّا لَن نَّدْخُلَهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِن يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ

۲۲

قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ اللَّهَ عَلَيْنِهَا أَدْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ غَالِبُونَ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

۲۳

و جهودان و ترسايان گفتند: ما پسران خدا و دوستان اوييم. بگو: پس چرا شما را به گناهاتتان عذاب می‌کند؟ [چنين نيست] بلکه شما آدميانيد از آنها که او آفريده است، هر که را خواهد بيامرزد و هر که را خواهد عذاب کند و خدای راست پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست و بازگشت به سوی اوست.

ای اهل کتاب، فرستاده ما به سوی شما آمد که در دوران گسستگی [آمدن] پیامبران، [حق را] برای شما روشن بیان می‌کند تا نگوئید ما را نویدرسان و بیم‌کننده‌ای نیامد. همانا مژده‌دهنده و بیم‌کننده‌ای سوی شما آمد، و خدا بر هر چیزی تواناست.

و [یاد کن] آنگاه که موسی به قوم خویش گفت: ای قوم من، نعمت خدا را بر خود یاد کنید هنگامی که در میان شما پیامبرانی پدید کرد و شما را پادشاهان گردانید و به شما چیزها داد که به هیچ یک از مردم جهان نداد.

ای قوم من، به این سرزمین مقدس- فلسطین و شامات- که خداوند برای ما نوشته است در آیید و [از ترس جباران] به پشت خویش بر مگردید- عقب‌نشینی مکنید- که زیانکار می‌گردید.

گفتند: ای موسی، در آنجا گروهی گردنکش و ستمگرند و ما هرگز اندر آن نشویم تا از آنجا بیرون شوند پس اگر از آن [سرزمین] بیرون شوند، ما در آییم.

دو مرد- یوشع و کالیب- از آنان که [از خدا] می‌ترسیدند و خدا بر آنان نعمت- ایمان و خردمندی و روشن‌بینی- ارزانی داشته بود گفتند: بر آنان از این دروازه در آیید، و چون اندر شدید همانا شما پیروز خواهید شد، و اگر ایمان دارید پس بر خدا توکل کنید و بس.

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّا لَن نَّدْخُلَهَا أَبَدًا مَّا دَامُوا فِيهَا فَادْهَبْ  
أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَتِلَا إِنَّا هَاهُنَا قَاعِدُونَ

۲۵

قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي ۖ فَافْرُقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ  
الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ

۲۶

قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ  
فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ

۲۷  
حزب  
۴۵  
۹۰

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنَيْ آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ  
مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ الْآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ ۖ قَالَ إِنَّمَا  
يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ

۲۸

لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسِطٍ يَدِيَ إِلَيْكَ  
لَأَقْتُلَنَّكَ ۖ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ

۲۹

إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ  
وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ

۳۰

فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ ۖ فَأَصْبَحَ مِنَ  
الْخَاسِرِينَ

۳۱

فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ لِيُرِيَهُ كَيْفَ يُورِي  
سَوْءَةَ أَخِيهِ ۖ قَالَ يُوزِلَتِي الْأَعْجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَذَا  
الْغُرَابِ فَأُوَارِي سَوْءَةَ أَخِي ۖ فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ

گفتند: ای موسی، تا آنان در آنجا باشند ما هرگز در آن  
[سرزمین] در نیاییم، پس تو و پروردگارت بروید و [با آنها]  
جنگ کنید که ما همین جا نشسته‌ایم.

[موسی] گفت: پروردگارا، من جز بر خود و برادریم اختیار و  
توانایی ندارم، پس میان ما و گروه نافرمان بدکار جدایی  
افکن.

[خدای] فرمود: همانا آن سرزمین چهل سال بر آنان حرام  
است و در این سرزمین سرگردان باشند، پس بر گروه  
نافرمان اندوه مخور.

و خبر دو فرزند آدم- هابیل و قابیل- را بر آنان بدرستی  
بخوان که چون قربانی کردند از یکی پذیرفته شد و از  
دیگری پذیرفته نشد. [آن که قربانش پذیرفته نشد-  
قابیل- به برادر] گفت: هر آینه تو را خواهم کشت.  
[برادرش- هابیل-] گفت: جز این نیست که خدا از  
پرهیزگاران می‌پذیرد

سوگند که اگر دست خویش به من دراز کنی تا مرا بکشی،  
من دست خویش دراز نمی‌کنم تا تو را بکشم زیرا که من از  
پروردگار جهانیان می‌ترسم،

من می‌خواهم گناه من و گناه خود را برگیری تا از دوزخیان  
باشی، و این است پاداش ستمکاران.

پس نفس او کشتن برادرش را برایش بیاراست و آسان  
نمود تا او را بکشت و از زیانکاران گشت.

آنگاه خداوند کلاغی را فرستاد که زمین را می‌کاوید تا به وی  
بنمایاند که چگونه جسد برادرش را پنهان کند. [قابیل]  
گفت: ای وای بر من، آیا ناتوانم از اینکه مانند این کلاغ  
باشم تا پیکر برادریم را پنهان کنم؟ آنگاه از پشیمانان گشت.

مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ نَفْسًا  
بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا  
وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ  
رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ بَعَدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ  
لَمُسْرِفُونَ

إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي  
الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ  
وَأَرْجُلُهُمْ مِّنْ خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ  
فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِن قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ  
اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ  
وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ  
مَعَهُ لَيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ  
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

از این رو بر فرزندان اسرائیل نوشتیم که هر که کسی را  
بکشد بی آنکه کسی را کشته یا تباهی در زمین کرده باشد  
چنان است که همه مردم را کشته باشد. و هر که کسی را  
زنده کند- از مرگ برهاند یا به حق راه نماید- چنان است  
که همه مردم را زنده کرده است. و هر آینه فرستادگان ما  
با نشانه‌های روشن سوی آنان آمدند، سپس بسیاری از آنان  
پس از آن در زمین گزافکار و زیاده‌رو شدند.

جز این نیست که سزای کسانی که با خدا و فرستاده او  
می‌جنگند و در زمین به تباهی می‌کوشند- در جامعه ایجاد  
ناامنی می‌کنند یا به راهزنی و قتل و غارت می‌پردازند- این  
است که آنان را بکشند یا بر دار کنند یا دستها و پاهایشان  
را بر خلاف یکدیگر- قسمتی از دست راست و پای چپ-  
ببرند یا از آن سرزمین بیرونشان کنند. این است خواری و  
رسوایی برای آنان در این جهان، و در آن جهان عذابی بزرگ  
دارند.

مگر کسانی که پیش از آنکه بر آنان دست یابید توبه کنند،  
و بدانید که خدا آمرزگار و مهربان است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از خدا پروا کنید و به سوی  
او دستاویز بجوئید و در راه او جهاد کنید، باشد که رستگار  
شوید.

همانا کسانی که کافر شدند اگر همه آنچه را که در زمین  
است و همچند آن را می‌داشتند تا خویشتن را بدان از  
عذاب روز رستاخیز باز خردند از آنها پذیرفته نشود و آنان  
راست عذابی دردناک،



يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوا مِنَ النَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزُنَكَ الَّذِينَ يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا سَمَّعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَّعُونَ لِقَوْمٍ ءَاخِرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرَ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ

میخواهند که از آتش دوزخ بیرون آیند و حال آنکه از آن بیرون آمدنی نیستند و آنان راست عذابی پاینده.

و مرد دزد و زن دزد [چهار انگشت] دستشان را به سزای آنچه کرده‌اند ببرید، کیفری است از سوی خدا و خدا توانای بی‌همتا و دانای با حکمت است.

پس هر که پس از ستمش توبه کند و کار خود را به صلاح آورد خدا [به رحمت خویش] بر او باز می‌گردد و توبه‌اش را می‌پذیرد که خدا آمرزگار و مهربان است.

آیا ندانسته‌ای که خدای راست پادشاهی آسمانها و زمین، آن را که بخواهد عذاب می‌کند و آن را که بخواهد می‌آمرزد و خدا بر هر چیزی تواناست؟

ای پیامبر، کسانی که در کفر می‌شتابند- اصرار می‌ورزند- تو را اندوهگین نسازند از آنان که به دهان خویش می‌گویند: گرویدیم و دلهاشان باور ندارد و از آنها که جهود شدند که سخت شنوندگان دروغند، شنوندگانند برای گروهی دیگر که نزد تو نیامده‌اند- یعنی جاسوسان آنهايند- سخن را پس از جای‌گرفتن در جایگاه‌هایش می‌گردانند- تحریف می‌کنند-، می‌گویند: اگر این [حکم تحریف شده] به شما داده شد بپذیرید و اگر داده نشد دوری و پرهیز کنید. و هر که خدا فتنه- گمراهی یا رسوایی یا هلاکت- او را خواهد، هرگز برای او چیزی را از خدا [در دفع آن فتنه] نتوانی به دست آورد- در برابر خدا برای او کاری نتوانی کرد- اینان کسانی‌اند که خدا نخواست است که دلهاشان را پاک کند، آنان را در این جهان رسوایی و خواری و در آن جهان عذابی است بزرگ.

سَمَّعُونَ لِلْكَذِبِ أَكْثَلُونَ لِلْحَقِّ فَإِنْ جَاءُوكَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ ۖ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَضُرُّوكَ شَيْئًا ۖ وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ

۵:  
مانده  
۴۲  
/۱۲۰

وَكَيفَ يُحْكِمُونَكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ

۴۳

إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءً فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْا اللَّهَ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا ۚ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

۴۴  
۹۲۰

وَكُتِبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنْ التَّائِبَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنِ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَاللِّسْنَ بِاللِّسَنِ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ ۚ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ ۖ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ ۚ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

۴۵

شنوندگان دروغ و خورندگان [مال] حرام‌اند پس اگر نزد تو آیند میانشان داوری کن یا از آنان روی بگردان، و اگر از آنان روی بگردانی هرگز زبانی به تو نتوانند رسانید و اگر داوری کنی به داد و انصاف میانشان داوری کن زیرا که خداوند دادگران را دوست دارد.

و چگونه تو را به داوری پسندند و حال آنکه تورات که حکم خدا در آن است نزد آنهاست و آنگاه پس از آن [که تو موافق آن کتاب حکم کردی] روی می‌گردانند، و اینان ایمان ندارند.

ما تورات را فرو فرستادیم که در آن رهنمونی [به حق] و روشنایی هست پیامبرانی که [حکم خدا را] گردن نهاده و فرمانبردارند با آن برای آنها که یهودی شدند حکم می‌کنند و [همچنین] مربیان خداپرست و دانشمندان ایشان، از آن رو که نگاهداشت کتاب خدا از آنان خواسته شده بود و بر آن گواه بودند. پس از مردم مترسید و از من بترسید و به بهای آیات من چیز اندکی مخريد. و هر که بدانچه خدا فروفرستاده حکم نکند پس اینانند کافران.

و در آن تورات بر آنان این حکم نوشتیم که تن را به تن و چشم را به چشم و بینی را به بینی و گوش را به گوش و دندان را به دندان و زخمها را [به برابرش] قصاص است، و هر که آن قصاص را ببخشد این کفاره‌ای برای [گناهان] اوست، و هر که بدانچه خدا فروفرستاده حکم نکند پس اینانند ستمکاران.

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ ۖ وَعَاتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ ۖ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ

و بر پی ایشان پیامبران عیسی پسر مریم را درآوردیم، باوردارنده آنچه پیش او بود از تورات- یعنی تورات را که پیش از او فرستاده شده بود راست انگاشت-، و او را انجیل دادیم که در آن رهنمونی و روشنائی بود و باوردارنده آنچه پیش آن بود از تورات، و رهنمونی و پندی برای پرهیزگاران.

وَلِيَحْكُمَ أَهْلَ الْإِنْجِيلِ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فِيهِ ۖ وَمَن لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

و اهل انجیل باید بدانچه خدا در آن فروفرستاده حکم کنند و هر کس بدانچه خدا فروفرستاده حکم نکند پس آنانند بدکاران نافرمان.

وَأَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ ۖ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ ۚ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُم شَرْعَةً وَمِنْهَا جَا ۖ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً ۚ وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ ۖ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ ۚ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ

و [این] کتاب- قرآن- را براستی و درستی سوی تو فرستادیم، باوردارنده آنچه پیش آن بوده از کتاب [الهی] و نگاهبان بر آن، پس میان آنان بدانچه خدا فرو فرستاده حکم کن و با روی گرداندن از آن حقّی که به سوی تو آمده است از هوی و هوس آنان پیروی مکن. برای هر امتی از شما- آدمیان- راه و روشی پدید کردیم، و اگر خدا میخواست شما را یک امت میساخت و لیکن میخواهد شما را در آنچه به شما داده بیازماید، پس به نیکیها پیشی گیرید. بازگشت همه شما به خداست و شما را بدانچه در آن اختلاف میکردید آگاه خواهد کرد.

وَأَن اُحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَن يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ ۚ فَإِن تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَن يُصِيبَهُم بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ ۚ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ

و [وحی کردیم به] اینکه میان آنان بدانچه خدا فروفرستاده حکم کن و از هوسها و آرزوهاشان پیروی مکن و از آنان بپرهیز که مبادا تو را در باره برخی از آنچه خدا به تو فروفرستاده فریب دهند و از آن بگردانند. پس اگر پشت کردند، بدان که خدا میخواهد به آنان به [سزای] برخی از گناهانشان عقوبت رساند، و براستی بسیاری از مردم بدکاران نافرمانند.

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ ۚ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ

آیا حکم [روزگار] جاهلیت میجویند؟ و چه کسی نیکو حکمتر از خداست برای مردمی که یقین دارند؟

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَرَىٰ أَوْلِيَآءَ  
بَعْضُهُمْ أَوْلِيَآءُ بَعْضٍ ۚ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ مِّنكُمْ فَإِنَّهُ مِنَّهُمْ ۚ إِنَّ  
اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ يُسْرِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ  
نَحْشَىٰ أَن تُصِيبَنَا دَآئِرَةٌ ۚ فَعَسَىٰ اللَّهُ أَن يَأْتِيَ بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ  
مِّنْ عِندِهِ ۖ فَيُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا أَسْرُوا فِي أَنفُسِهِمْ نَادِمِينَ

وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَهَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ  
أَيْمَانِهِمْ إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ فَأَصْبَحُوا  
خَاسِرِينَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مَن يَرْتَدَّ مِنكُمْ عَن دِينِهِ ۖ فَسَوْفَ  
يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ ۖ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ  
عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةً  
لَّأَيِّمٍ ۚ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ ۖ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ  
الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ

وَمَن يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ  
الْغَالِبُونَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ  
هُزُوءًا وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَالْكَفَّارَ  
أَوْلِيَآءَ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ كُنتُم مُّؤْمِنِينَ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، جهودان و ترسایان را دوست  
و همدل مگیرید. برخی از آنان دوستان برخی دیگرند و هر  
کس از شما که با آنها دوستی و همدلی دارد او از آنهاست.  
همانا خدا گروه ستمکاران را راه ننماید.

از این رو کسانی را که در دلشان بیماری- شک و نفاق-  
است می‌بینی که در [دوستی] آنان می‌شتابند و می‌گویند:  
می‌ترسیم که ما را رویداد بدی رسد. امید است که خدا  
پیروزی و گشایشی یا امری- فرمانی یا حادثه‌ای- از نزد  
خویش پدید آرد، پس بر آنچه در دلهاشان نهان داشتند  
پشیمان گردند.

و کسانی که ایمان آوردند [در این حال به یکدیگر] گویند:  
آیا اینان- منافقان- همان کسانی که سوگندهای سخت به  
خدا می‌خوردند که با شما خواهند بود؟ کردارهایشان تباه  
شد و زیانکار گشتند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، هر کس از شما که از دین  
خویش برگردد زودا که خداوند گروهی را بیاورد که ایشان  
را دوست دارد و ایشان او را دوست دارند، با مؤمنان نرم و  
خاکسارند و بر کافران سخت و گردنفراف، در راه خدا جهاد  
می‌کنند و از سرزنش هیچ سرزنش‌کننده‌ای نمی‌ترسند. این  
برتری و بخشش خداست که آن را به هر که بخواهد  
می‌دهد و خداوند فراخ‌بخشایشی داناست.

همانا دوست و سرپرست شما خداست و پیامبرش و کسانی  
که ایمان آورده‌اند، آنان که نماز را برپا می‌دارند و زکات  
می‌دهند در حالی که در رکوعند.

و هر که خدا و پیامبرش و [چنین] کسانی را که ایمان  
آورده‌اند به دوستی و سرپرستی برگزیند [از گروه خداست  
و] براستی گروه خدا پیروزند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، کسانی را که دین شما را به  
مسخره و بازی می‌گیرند از آنان که پیش از شما به آنها کتاب  
داده شده و نیز کافران را دوست مگیرید و اگر ایمان دارید  
از خدا پروا کنید

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوهَا هُزُوءًا وَلَعِبًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ

۵۹

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ تَنْقِمُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنْ أَكْثَرُكُمْ فَاسِقُونَ

۶۰

قُلْ هَلْ أَنْبِئُكُمْ بِشَرٍّ مِّنْ ذَلِكَ مَثُوبَةً عِنْدَ اللَّهِ مَنْ لَعَنَهُ اللَّهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمْ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتِ أُولَئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ

۶۱

وَإِذَا جَاءُوكُمْ قَالُوا ءَامَنَّا وَقَدْ دَخَلُوا بِالْكَفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِ ءَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا يَكْتُمُونَ

۶۲

وَتَرَى كَثِيرًا مِّنْهُمْ يُسْرِعُونَ فِي الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

۶۳

لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَنِ قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ

۶۴

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَالْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ

و چون به نماز فرامی‌خوانید- بانگ اذان سر می‌دهید- آن را به مسخره و بازی می‌گیرند، این از آن روست که آنها گروهی‌اند که خرد را کار نمی‌بندند.

بگو: ای اهل کتاب، آیا جز این بر ما خرده و عیب می‌گیرید که به خدا و آنچه به ما فروآمده و آنچه پیش از این فروآمده ایمان آورده‌ایم و حال آنکه بیشتر شما از فرمان حق بیرون رفته‌اید؟

بگو: آیا شما را به بدتر از این پاداشی نزد خدا خبر بدهم؟ [پاداش] آن کس که خدا او را لعنت کرده و بر او خشم گرفته و برخی از آنان را بوزینگان و خوکان گردانیده و کسی که طاغوت- بُت و طغیانگر- را پرستیده است اینان در جایگاهی بدترند و از راه راست گم‌تر.

و چون نزد شما آیند گویند: ایمان داریم و حال آنکه با کفر در آمدند و با همان کفر بیرون شدند، و خدا بدانچه پنهان می‌کردند داناست.

و بسیاری از آنها را می‌بینی که در گناهکاری و ستم به دیگران و حرام‌خواری می‌شتابند. هر آینه بد است آنچه می‌کنند.

چرا مربیان خداپرست و دانشمندان، آنان را از گفتار گناه‌آلودشان- دروغ‌گویی‌شان- و حرام‌خواری‌شان باز نمی‌دارند؟ هر آینه بد است آنچه می‌سازند- می‌کنند.

و یهودان گفتند: دست خدا بسته است. دست‌هایشان بسته باد و به سزای آنچه گفتند لعنت بر آنان باد بلکه دو دست [رحمت و قدرت] او گشوده است آنگونه که بخواهد می‌بخشد و روزی می‌دهد. و هر آینه آنچه از پروردگارت سوی تو فروآمده بسیاری از آنان را سرکشی و کفر می‌افزاید و میانشان تا روز رستاخیز دشمنی و کینه افکندیم هر گاه آتشی برای جنگ افروختند خدا آن را فرونشاند، و پیوسته در زمین به تبهکاری می‌کوشند و خدا تباهکاران را دوست ندارد.

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ  
سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأَدْخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ

و اگر اهل کتاب ایمان آورند و پرهیزگار شوند هر آینه  
بدیهایشان را از آنها بزدااییم و آنان را به بهشت‌های پُر نعمت  
درآوریم.

وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ  
رَبِّهِمْ لَأَكَلُوا مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ مِنْهُمْ أُمَّةٌ  
مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ

و اگر آنان تورات و انجیل و آنچه را که از پروردگارشان به  
سوی آنها فروآمده برپا می‌داشتند هر آینه از بالای سرشان  
– آسمان – و از زیر پایشان – زمین – برخوردار می‌شدند. از  
ایشان گروهی میانه‌رواند و بسیاری از آنان آنچه می‌کنند بد  
است.

يَا أَيُّهَا الرُّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ  
فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا  
يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ

ای پیامبر، آنچه را از سوی پروردگارت به تو فروآمده  
برسان و اگر این نکنی پیام او را نرسانده باشی و خدا تو را  
از [فتنه و گزند] مردم نگاه می‌دارد، همانا خدا گروه  
کافران را راه ننماید.

قُلْ يَٰ أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُوا التَّوْرَةَ  
وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا  
مِّنْهُمْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى  
الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

بگو: ای اهل کتاب، شما بر چیزی نیستید – پایگاه و ارزشی  
ندارید – تا آنکه تورات و انجیل و آنچه را که از خدای شما  
به شما فروفرستاده شده برپا دارید و هر آینه آنچه از  
پروردگارت سوی تو فروآمده بسیاری از آنان را سرکشی و  
کفر می‌افزاید. پس بر گروه کافران اندوه مخور.

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئُونَ وَالنَّصَارَىٰ مَنْ  
ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ  
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

همانا کسانی که ایمان آوردند و کسانی که یهودی شدند و  
صابئان و ترسایان هر که به خدا و روز بازپسین ایمان آورد  
و کار نیک و شایسته کند نه بیمی بر آنان باشد و نه  
اندوه‌گین شوند.

لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَارْسَلْنَا إِلَيْهِمْ رَسُولًا كُلَّمَا  
جَاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنْفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا وَفَرِيقًا  
يَقْتُلُونَ

هر آینه از فرزندان یعقوب پیمان گرفتیم و پیامبرانی سوی  
آنان گسیل داشتیم، هر گاه آنان را پیامبری آمد بدانچه  
خوشایندشان نبود، گروهی را دروغزن شمردند و گروهی را  
کشتند.



وَحَسِبُوا أَلَّا تَكُونَ فِتْنَةٌ فَعَمُوا وَصَمُوا ثُمَّ تَابَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا وَصَمُوا كَثِيرٌ مِنْهُمْ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ

و پنداشتند که گرفتاری و آزمایشی نخواهد بود پس کور و کر شدند، سپس خداوند [با رحمت خود] بر آنان بازگشت و توبه‌شان را پذیرفت بار دیگر بسیاری از آنها کور و کر شدند، و خدا بدانچه می‌کنند بیناست.

۷۲

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَبْنِي إِسْرَءِيلَ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

هر آینه کافر شدند کسانی که گفتند: خدا همان مسیح پسر مریم است و حال آنکه مسیح گفت: ای فرزندان یعقوب، خدای یکتا را بپرستید که پروردگار من و پروردگار شماست، که هر کس برای خدا انباز گیرد خدا بهشت را بر او حرام کرده و جایگاهش آتش دوزخ است، و ستمکاران را هیچ یاری‌کننده‌ای نیست.

۷۳

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِن لَّمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

هر آینه کافر شدند کسانی که گفتند: خداوند یکی از سه [خدا] است- اب و ابن و روح القدس- و حال آنکه هیچ خدایی جز خدای یگانه نیست، و اگر از آنچه می‌گویند باز نایستند البته به کسانی از آنها که کافر شدند عذابی دردناک خواهد رسید.

۷۴

أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

آیا به خدا باز نمی‌گردند- توبه نمی‌کنند- و از او آمرزش نمی‌خواهند؟ و حال آنکه خدا آمرزگار و مهربان است.

۷۵

مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَانَا يَأْكُلَانِ الطَّعَامَ أَنْظِرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ أَنْظِرْ أَتَى يُؤْفَكُونَ

مسیح پسر مریم جز فرستاده‌ای نیست، که پیش از او نیز فرستادگانی در گذشتند، و مادر او زنی راستی‌پیشه بود، هر دو غذا می‌خوردند- پس مسیح خدا نیست- بنگر که چگونه آیات را برایشان روشن بیان می‌کنیم آنگاه بنگر که چگونه [از حق] گردانیده می‌شوند!

۷۶

قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

بگو: آیا غیر خدای یکتا چیزی را می‌پرستید که برای شما زیان و سودی در توان ندارد؟ و حال آنکه خداست که شنوا و داناست.

قُلْ يَٰ أَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ لَا تَغْلُواْ فِى دِينِكُمْ غَيْرَ ٱلْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُواْ أَهْوَآءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّواْ مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّواْ كَثِيرًا وَضَلُّواْ عَنْ سَوَآءِ ٱلسَّبِيلِ

لَعَنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنْ بَنَىٰ إِسْرَءِيلَ عَلَىٰ لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ

كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

تَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنفُسُهُمْ أَن سَخِطَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِى ٱلْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ

وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلنَّبِىِّ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَآءَ وَلَٰكِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ فَسِقُونَ

لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ ٱلنَّاسِ عَدَاوَةً لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا ٱلْيَهُودَ وَٱلَّذِينَ أَشْرَكُواْ وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا ٱلَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِيْكَ ذَٰلِكَ بِأَنَّ مِنْهُمْ قِسِيَسِينَ وَرَهْبَانًا وَٱنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ

بگو: ای اهل کتاب در دیتان به ناروا گزافگویی مکنید و از هوسها و خواهشهای گروهی که پیش از این گمراه شدند و بسیاری را گمراه کردند و خود از راه راست به گمراهی رفتند پیروی مکنید.

کسانی از فرزندان اسرائیل که کافر شدند، بر زبان داوود و عیسی پسر مریم لعنت شدند، این از آن رو بود که نافرمانی کردند و از اندازه درمی گذشتند.

یکدیگر را از کار ناروا و زشتی که می‌کردند باز نمی‌داشتند هر آینه بد است آنچه می‌کردند.

بسیاری از آنان را می‌بینی که با کسانی که کافر شدند دوستی و همدلی دارند براستی بد است آنچه نفس آنان برایشان پیش آورده که خداوند بر آنها خشم گرفته است و در عذاب جاویدانند.

و اگر به خدا و پیامبر و آنچه به او فروآمده ایمان می‌آوردند آنها را دوست نمی‌گرفتند، و لیکن بسیاری از آنان بدکاران نافرمانند.

هر آینه سرسخت‌ترین مردم را در دشمنی با مؤمنان، جهودان و مشرکان می‌یابی، و نزدیکترینشان را به دوستی با مؤمنان کسانی می‌یابی که گویند ما ترساییم، این از آن‌روست که میان آنان کشیشان- دانشمندان مسیحی- و راهبان- صومعه‌داران- اند و آنان گردنکشی و بزرگ‌منشی - در برابر حق- نمی‌کنند

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنْزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا ءَمَّاذَا فَاكْتُتِبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ

۸۴

وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبَّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ

۸۵

فَأَثَبَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ وَذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ

۸۶

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ

۸۷  
۹۷ ر

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

۸۸

وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِء مُؤْمِنُونَ

۸۹

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَدْتُمُ الْأَيْمَانَ فَكَفَرْتُمْ ۖ وَإِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ ۖ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ۚ ذَٰلِكَ كَفَّارَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ ۚ وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ ۚ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

و چون آنچه را بر پیامبر فروآمده بشنوند می‌بینی که دیدگانشان از آنچه از حق شناخته‌اند اشک می‌بارد می‌گویند: پروردگارا، ایمان آوردیم پس [نام] ما را با گواهی‌دهندگان [به حق] - یعنی با نام دیگر مؤمنان - بنویس

و ما را چیست که به خدا و آنچه از حق سوی ما آمده نگریم و حال آنکه امیدواریم که پروردگارمان ما را با گروه نیکان و شایستگان در آورد؟

پس خداوند آنان را بدانچه گفتند بهشت‌هایی پاداش داد که از زیر [کوشکها و درختان] آنها جویها روان است، جاودانه در آیند، و این است پاداش نیکوکاران.

و کسانی که کافر شدند و آیات ما را دروغ انگاشتند آنها دوزخیانند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، چیزهای پاکیزه را که خدا برای شما حلال کرده حرام نکنید و از حد مگذرید، که خدا از حد‌گذرندگان را دوست ندارد.

و از آنچه خدا شما را حلال و پاکیزه روزی داده بخورید و از خدایی که به او ایمان دارید پروا داشته باشید.

خداوند شما را به سوگندهای بی‌قصد و بیهوده‌تان بازخواست نمی‌کند و لیکن شما را به سبب [شکستن] سوگندهایی که با قصد و نیت یاد کرده‌اید بازخواست می‌کند. پس کفارہ آن غذا دادن ده مستمند است از میانه - نه عالی و نه پست - آنچه به خانواده خویش می‌خورانید یا پوشاندن آنان یا آزاد کردن یک بنده. و هر که نیابد - یا نتواند - پس سه روز روزه بر اوست، این کفارہ سوگندهای شماسست چون سوگند خورید [و سپس آن را بشکنید] و سوگندهای خویش را نگاه دارید. اینچنین خداوند آیات خود را برای شما روشن بیان می‌کند شاید سپاس گزاریید.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ  
وَالْأَزْلَمُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ  
تُفْلِحُونَ

۹۱

إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي  
الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيُصَدِّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ  
فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ

۹۲

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَاطِيعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا فَإِن تَوَلَّيْتُمْ  
فَاعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا الْبَلَّغُ الْمُبِينُ

۹۳

لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا  
طَعِمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا وَءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا  
وَءَامَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

۹۴  
۹۸ ر

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَيَبْلُوَنَّكُمُ اللَّهُ بِشَيْءٍ مِّنَ الصَّيْدِ  
تَنَالُهُ أَيْدِيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ  
بِالْغَيْبِ فَمَنِ اعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ

۹۵

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ وَمَن  
قَتَلَهُ مِنْكُم مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعَمِ  
يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ هَدْيًا بَلِغَ الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَرَةٌ  
طَعَامُ مَسْكِينٍ أَوْ عَدْلٌ ذَلِكِ صِيَامًا لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِه  
عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ وَمَنْ عَادَ فَيَنْتَقِمُ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ  
عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، همانا می و قمار و بتها- با  
سنگهایی که مقدس می‌شمردند و بر آن قربانی می‌کردند-  
و تیرهای قرعه پلید و از کار شیطان است. پس، از آن  
بپرهیزید باشد که رستگار شوید.

همانا شیطان می‌خواهد در می و قمار میان شما دشمنی و  
کینه بیفکند و شما را از یاد خدا و از نماز بازدارد. پس آیا  
باز می‌ایستید؟!

و خدای را فرمان برید و پیامبر را فرمان برید و پروا داشته  
باشید. پس اگر روی برتابید بدانید که بر پیامبر ما  
رسانیدن روشن و آشکار پیام است و بس.

بر کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک و شایسته  
کرده‌اند گناهی نیست در آنچه خورده‌اند- پیش از حکم  
تحریم- هر گاه پرهیزگار بوده و ایمان داشته باشند- بر  
ایمان پایدار باشند- و کارهای شایسته کنند، سپس [از  
محرمات] پرهیز نمایند و [به تحریم آن] ایمان آورند و آنگاه  
نیز [از حرامها] بپرهیزند- بر پرهیزگاری پایداری ورزند- و  
کار نیک کنند، و خداوند نیکوکاران را دوست دارد.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، هر آینه خداوند شما را به  
چیزی از شکار که دستها و نیزه‌های شما بدان رسد  
می‌آزماید تا خدا کسی را که در نهان از او می‌ترسد معلوم  
گرداند، و هر که از این پس- که حرام‌بودن صید حرم  
دانست- از حد درگذرد پس او را عذابی است دردناک.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، در حالی که احرام بسته‌اید  
شکار مکشید، و هر که از شما آن را بعمد بکشد کیفری-  
قربانی‌کردن- باید مانند- برابر- آنچه کشته از جنس  
چهارپایان- شتر و گاو و گوسفند- به گواهی و حکم دو مرد  
عادل از شما- که حکم به برابری کنند-، قربانیی که به حرم  
برسد- در حرم ذبح شود- یا کفاره‌ای که غذا دادن  
مستمندان است یا برابر آن روزه داشتن، تا کیفر کار خود  
بچشد. خدا از آنچه گذشته درگذشت، و هر که باز گردد-  
باز به شکار در حرم پردازد- خدا از او انتقام گیرد و خدا  
توانای بی‌همتا و کین‌ستان است.

أُحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ  
وَحُرِّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا وَاتَّقُوا اللَّهَ  
الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ

شکار دریا و خوراک آن برای شما حلال شده است برای  
برخورداری شما و کاروانیان، و شکار خشکی تا هنگامی که  
در احرام هستید بر شما حرام شده است، و از خدایی که به  
سوی او برانگیخته و فراهم می‌شوید پروا کنید.

جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَمًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ  
الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلْبَ الَّذِي لَتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا  
فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

خداوند، کعبه، خانه شکوهمند، را وسیله برپایی مردم قرار  
داد و [نیز] ماه حرام- شکوهمند- و قربانی‌های بی‌نشان و  
قربانیهای گردنبندها را، این برای آنست که بدانید خدا  
آنچه را در آسمانها و در زمین است می‌داند و خداوند به هر  
چیزی داناست- آنچه حلال و حرام مقرر می‌کند از روی علم  
است-.

أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

بدانید که خدا سخت کیفر است و خدا آمرزگار و مهربان  
است.

مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا أَلْبَلُغُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا  
تَكْتُمُونَ

بر پیامبر جز رساندن پیام نیست، و خدا آنچه را آشکار  
می‌کنید و آنچه را پنهان می‌دارید می‌داند.

قُلْ لَا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ  
الْخَبِيثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَأُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

بگو: پلید و پاک یکسان نیستند هر چند فراوانی پلید تو را  
به شگفت آرد پس ای خردمندان، از خدا پروا کنید، باشد  
که رستگار شوید.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءَ إِنْ تُبَدَ لَكُمْ  
تَسْؤُكُمْ وَإِنْ تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ يُنَزَّلُ الْقُرْءَانُ تُبَدَ  
لَكُمْ عَفَا اللَّهُ عَنْهَا وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از چیزهایی می‌پرسید که اگر  
برای شما آشکار شود شما را بد آید و اندوهگین کند، و اگر  
[به اصرار] از آنها بپرسید آنگاه که قرآن فرومی‌آید برای  
شما آشکار می‌گردد [و از عهده آن بیرون نتوانید آمد].  
خداوند از آنها- پرسشهای بیجا- درگذشت و خدا آمرزگار و  
بردار است.

قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ

همانا گروهی پیش از شما از آنها- آنگونه چیزها- پرسش  
کردند سپس [همین که پاسخ شنیدند] بدان کافر گشتند.

مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ  
وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ  
وَكَثْرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ

خدا در باره هیچ گوش شکافته‌ای و نه هیچ واگذاشته‌ای و  
نه هیچ بهم پیوسته‌ای و نه هیچ پشت نگاه داشته‌ای حکمی  
نکرده است، بلکه کسانی که کافر شدند بر خدا دروغ  
می‌بندند و بیشترشان خرد را به کار نمی‌برند.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ عِبَادَةً أُولَٰئِكَ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَن ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

۱۰۵

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا شَهْدَةُ بَيْنِكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ أَوْ آخَرَانِ مِّنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَأَصْبَحْتُمْ مَصِيبَةُ الْمَوْتِ تَحِبُّوْنَهُمَا مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ إِنْ أُرْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِي بِهِ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَلَا نَكُتُمْ شَهْدَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذَا لَمِنَ الْأَثِمِينَ

۱۰۶

فَإِنْ عَثَرَ عَلَىٰ أَنَّهُمَا اسْتَحَقَّا إِثْمًا فَآخَرَانِ يَقُومَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأُولَايْنِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ لَشَهَدَتُنَا أَحَقُّ مِنْ شَهَدَتِهِمَا وَمَا اعْتَدَيْنَا إِنَّا إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ

۱۰۷

ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَن يَأْتُوا بِالشَّهَدَةِ عَلَىٰ وَجْهٍ أَوْ يَخَافُوا أَن تُرَدَّ أَيْمَنٌ بَعْدَ أَيْمَنِهِمْ ۖ وَأَتَّقُوا اللَّهَ وَاسْمَعُوا ۚ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

۱۰۸

و چون به آنان گفته شود: به سوی آنچه خدا فروفرستاده و به سوی پیامبر بیاوید، گویند: آنچه پدرانمان را بر آن یافتیم ما را بس است آیا هر چند که پدرانمان چیزی نمی‌دانستند و راه نمی‌یافتند [باز هم از آنان پیروی می‌کنند]؟!

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، بر شما باد [نگاهداشت] خویشتان چون شما راه‌یافته باشید هر که گمراه شد به شما زبانی نرساند. بازگشت همه شما به سوی خداست، پس شما را بدانچه می‌کردید آگاه می‌کند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، چون مرگ یکتان فرا رسد، گواهی میان شما هنگام وصیت [گواهی] دو تن عادل از شماست، یا اگر در سفر بودید و شما را پیشامد مرگ فرا رسد دو تن دیگر از غیر خود- اهل دینی دیگر- و اگر [از آن دو] به شک باشید پس از نماز آنان را نگاه دارید تا به خدا سوگند خورند که «ما هیچ بهایی را در برابر آن [گواهی] نستائیم هر چند وی خویشاوند باشد و گواهی خدا را پنهان نسازیم، که آنگاه هر آینه از گناهکاران باشیم».

و اگر پی برده شد که آن دو تن [در گواهی خود] مرتکب گناه شده‌اند،- یعنی خیانت ورزیده‌اند که دروغی را که ساخته بودند راست جلوه دادند- پس دو گواه دیگر از آنان که گواهان سزاوارتر [به گواهی‌دادن] در حق آنان خیانت ورزیده‌اند- یعنی دو تن از اولیای میت- به جای آن دو بایستند و به خدا سوگند خورند که گواهی ما درست‌تر است از گواهی آنها و ما [از راستی و حق] فراتر نرفته‌ایم، که آنگاه- در صورت تجاوز- هر آینه از ستمکاران باشیم.

این [روش] نزدیکتر است به اینکه آنگونه که باید گواهی دهند یا بترسند که سوگندهایی پس از سوگندهای ایشان [بر مدعیان] رد کرده شود- و در نتیجه دروغشان آشکار شده رسوا گردند- و از خدا پروا کنید و [به فرمان او] گوش فرا دارید و خداوند گروه بدکاران نافرمان را راه ننماید،



يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمْ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا  
إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

إِذْ قَالَ اللَّهُ يَٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَذْكُرُ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ  
وَالِدَتِكَ إِذْ أَيَّدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ  
وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ  
وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي  
فَتَنْفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ الْأَكْمَةَ  
وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِي وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِي  
إِسْرَءِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا  
مِنْهُمْ إِنَّا هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ

وَإِذْ أَوْحَيْتُ إِلَى الْحَوَارِيِّينَ أَنْ ءَامِنُوا بِي وَبِرُسُولِي قَالُوا  
ءَامَنَّا وَأَشْهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ

إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يَٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ  
أَنْ يُنْزِلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ  
كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ  
صَدَقْتَنَا وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ الشَّاهِدِينَ

۱۱۰

۱۱۱

۱۱۲

۱۱۳

[یاد کن] آنگاه که خداوند به عیسی پسر مریم گفت: به یاد آر نعمت مرا بر خود و مادرت، آنگاه که تو را به روح پاک - روح القدس، جبرئیل - نیرومند گردانیدم که با مردم در گاهواره و در بزرگسالی - میانسالی، هنگام دو مویی، میان پیری و جوانی - سخن گویی و آنگاه که تو را کتاب و حکمت - اندیشه و گفتار و کردار درست - و تورات و انجیل آموختیم و آنگاه که به فرمان من از گل بسان پرنده می‌ساختی و در آن می‌دمیدی پس به فرمان من پرنده‌ای میشد، و نابینای مادرزاد و پیس را به فرمان من بهبود می‌دادی و آنگاه که مردگان را به فرمان من بیرون می‌آوردی - زنده می‌ساختی - و آنگاه که [آسیب] فرزندان اسرائیل را از تو بازداشتیم هنگامی که با نشانه‌های روشن - معجزه‌ها - نزدشان آمدی پس کسانی از آنان که کافر شدند گفتند: این نیست مگر جادویی آشکار.

و [یاد کن] آنگاه که به حواریان - ویژگیان عیسی - وحی کردم - پیام دادم - که به من و به فرستاده‌ام ایمان آورید، گفتند: ایمان آوردیم و گواه باش که ما مسلمانیم - گردن نهاده و تسلیم فرمان خداییم -.

[و یاد کن] آنگاه که حواریان گفتند: ای عیسی پسر مریم، آیا پروردگار تو می‌تواند - دعای تو را اجابت می‌کند - که خوانی از آسمان بر ما فروفرستد؟ گفت: از خدا پروا کنید، اگر ایمان دارید.

گفتند: می‌خواهیم تا از آن بخوریم و دلهامان آرام گیرد و بدانیم که به ما راست گفته‌ای و بر آن از گواهان باشیم.

[یاد کن] آنگاه که خداوند به عیسی پسر مریم گفت: به یاد آر نعمت مرا بر خود و مادرت، آنگاه که تو را به روح پاک - روح القدس، جبرئیل - نیرومند گردانیدم که با مردم در گاهواره و در بزرگسالی - میانسالی، هنگام دو مویی، میان پیری و جوانی - سخن گویی و آنگاه که تو را کتاب و حکمت - اندیشه و گفتار و کردار درست - و تورات و انجیل آموختیم و آنگاه که به فرمان من از گل بسان پرنده می‌ساختی و در آن می‌دمیدی پس به فرمان من پرنده‌ای میشد، و نابینای مادرزاد و پیس را به فرمان من بهبود می‌دادی و آنگاه که مردگان را به فرمان من بیرون می‌آوردی - زنده می‌ساختی - و آنگاه که [آسیب] فرزندان اسرائیل را از تو بازداشتیم هنگامی که با نشانه‌های روشن - معجزه‌ها - نزدشان آمدی پس کسانی از آنان که کافر شدند گفتند: این نیست مگر جادویی آشکار.

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِّنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا وَآيَةً مِّنكَ ۖ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ

قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ ۖ فَمَن يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِّنَ الْعَالَمِينَ

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَعْيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّي إِلَهَيْنِ مِن دُونِ اللَّهِ ۖ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ ۖ إِن كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ ۖ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ ۚ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ ۚ أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ ۚ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَّا دُمْتُ فِيهِمْ ۖ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

إِن تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ ۖ وَإِن تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ ۚ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۖ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

عیسی پسر مریم گفت: بارخدایا، پروردگار ما، خوانی از آسمان بر ما فروفرست تا ما را، پیشینان و پسینان ما را- یعنی ما را و آنان را که از پس ما آیند-، عیدی باشد و نشانی از تو، و ما را روزی ده و تو بهترین روزی‌دهندگانی.

خدای گفت: من فروفرستنده آنم بر شما، پس هر که از شما پس از آن کافر شود او را عذابی کنم که هیچ یک از مردم جهان را چنان عذاب نکنم.

و آنگاه که [در روز رستاخیز] خدای گوید: ای عیسی پسر مریم، آیا تو به مردم گفتی که مرا و مادرم را سوای خدا به خدایی گیرید؟ گوید: پاک خدایا، مرا نسزد که آنچه سزاوار من نیست بگویم، اگر این را گفته بودم تو خود آن را دانسته‌ای، تو آنچه را در نهان من است می‌دانی و من آنچه را در ذات توست نمی‌دانم، که تویی دانای نهانها

من به آنان نگفتم مگر آنچه مرا فرمان دادی که خدای را که پروردگار من و پروردگار شماست بپرستید، و تا در میان آنها به سر می‌بردم بر آنان گواه و نگاهبان بودم و چون مرا از میان ایشان برگرفتی تو خود بر آنان نگاهبان بودی و تو بر هر چیزی گواهی

اگر عذابشان کنی بندگان تواند و اگر آنان را ببخشایی این تویی که توانای بی‌همتا و دانای با حکمتی.

خدای گفت: این روزی است که راستگویان را راستیشان سود دهد، ایشان را بهشت‌هایی است که از زیر [درختان] آنها جویها روان است، همیشه در آن جاویدانند. خدا از آنان خشنود است و آنان از خدا خشنودند. این است کامیابی و رستگاری بزرگ.

خدای راست پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه در آنهاست و او بر هر چیزی تواناست.

۱  
۱۰۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ  
وَالنُّورَ ۖ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ

۲

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلًا ۖ وَأَجَلٌ مُّسَمًّى  
عِنْدَهُ ۖ ثُمَّ أَنْتُمْ تَمْتَرُونَ

۳

وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ  
وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ

۴

وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ ءَايَةٍ مِنْ ءَايَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا  
مُعْرِضِينَ

۵

فَقَدْ كَذَبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنْبَأُ مَا  
كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ

۶

أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّاهُمْ فِي  
الْأَرْضِ مَا لَمْ نُمْكِنْ لَكُمْ وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ  
مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ  
بِذُنُوبِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا ءَاخِرِينَ

۷

وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ  
الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ

۸

وَقَالُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ ۖ وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكًا لَفُضِيَ الْأَمْرُ  
ثُمَّ لَا يَنْظُرُونَ

سپاس و ستایش خدای راست که آسمانها و زمین را  
بیافرید و تاریکیها و روشنایی را پدید کرد، سپس [با این  
همه نشانه‌ها] کسانی که کافر شدند [بتان را] با پروردگار  
خویش برابر می‌کنند- برای خدا همتا می‌گیرند-.

اوست که شما را از گلی بیافرید، سپس سرآمدی را [برای  
زندگی شما در دنیا] مقرر داشت، و سرآمدی نامبرده- معین  
- نزد اوست، آنگاه شما به شک اندرید.

و اوست خدای یگانه- الله- در آسمانها و زمین، نهان شما و  
آشکار شما را می‌داند و آنچه می‌کنید می‌داند.

هیچ نشانه‌ای از نشانه‌های پروردگارشان بدیشان نیامد مگر  
آنکه از آن رویگردان بودند.

همانا حق را هنگامی که بدیشان آمد دروغ انگاشتند، پس  
بزودی خبرهای آنچه بدان ریشخند می‌کردند به آنان  
می‌رسد.

آیا ندیدند که چه گروه‌هایی از مردم را پیش از آنان نابود  
کردیم، آنان را در زمین چنان جایگاه و توان دادیم که شما  
را ندادیم و بر آنان بارانهای پیاپی فرستادیم و جویها را در  
زیر [پای] آنها روان ساختیم، پس آنان را به سزای  
گناهانشان هلاک کردیم، و از پس ایشان مردمی دیگر پدید  
آوردیم.

و اگر کتابی نوشته در کاغذی بر تو فروفرستیم و آن را با  
دستهای خویش لمس کنند، کسانی که کافر شدند هر آینه  
گویند: این نیست مگر جادویی آشکار.

و گفتند چرا فرشته‌ای بر او فرو نیامد؟ و اگر فرشته‌ای  
می‌فرستادیم همانا کار گزارده می‌شد- هلاک می‌شدند- و  
دیگر مهلت نمی‌یافتند.

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَّجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِم مَّا يَلْبَسُونَ

۱۰

وَلَقَدْ أَسْتَهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ

۱۱  
۱۰۳۲

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ أَنْظِرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ

۱۲

قُلْ لِّمَن مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلْ لِلَّهِ كَتَبَ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةُ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

۱۳  
حزب  
۵۲

وَلَهُ مَا سَكَنَ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

۱۴

قُلْ أَغَيْرَ اللَّهِ أَتَّخِذُ وَلِيًّا فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

۱۵

قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ

۱۶

مَّن يُصْرِفْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ

۱۷

وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ ۖ وَإِنْ يَمْسَسْكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

۱۸

وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ ۚ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ

و اگر او را فرشته‌ای می‌کردیم باز هم او را [به صورت] مردی می‌ساختیم و آنچه را [اکنون بر خود و دیگران] پوشیده می‌دارند بر آنان پوشیده می‌داشتیم.

و هر آینه فرستادگان پیش از تو نیز استهزا شدند، پس به کسانی که ایشان را مسخره می‌کردند همان چیزی که به ریشخند می‌گرفتند- عذاب الهی- فرو آمد.

بگو: در زمین بگردید و بنگرید که سرانجام دروغ‌انگاران چگونه بود.

بگو: آنچه در آسمانها و زمین است که راست؟ بگو: خدای راست، مهر و بخشایش را بر خود نوشته است هر آینه شما را برای روز رستاخیز که شکی در آن نیست فراهم آورد. کسانی که خویشتن را در زیان افکندند، ایمان نمی‌آورند.

و او راست آنچه در شب و روز جای و آرام دارد و اوست شنوا و دانا.

بگو: آیا جز خدای را که آفریننده آسمانها و زمین است و او می‌خورد و خورنده نمی‌شود دوست و سرپرست بگیرم؟! بگو: هر آینه من فرمان یافته‌ام که نخستین کسی باشم که [او را] گردن نهاده است و البته از شرک‌آرندگان مباح.

بگو: من می‌ترسم که اگر پروردگار خویش را نافرمانی کنم گرفتار عذاب روزی بزرگ شوم.

هر که در آن روز، [عذاب] از او گردانده شود بی‌گمان [خداوند] او را بخشوده است و کامیابی و رستگاری آشکار همین است.

و اگر خدا گزندی به تو رساند، کسی جز او بازدارنده آن نیست، و اگر تو را نیکی رساند پس او بر هر چیزی تواناست.

و اوست چیره بر فراز بندگان خویش، و اوست درست‌کردار و آگاه.

قُلْ أَىُّ شَىْءٍ أَكْبَرُ شَهَدَةً ۖ قُلِ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ  
وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ ۖ وَمَنْ بَلَغَ أَئِنَّكُمْ  
لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ ءَالِهَةً أُخْرَىٰ قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا  
هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِنِّى بَرِئٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ

الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ ۖ كَمَا يَعْرِفُونَ آبَاءَهُمْ  
الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۚ  
إِنَّهُ لَا يَفْلِحُ الظَّالِمُونَ

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا أَيْنَ  
شُرَكَاءُكُمْ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ

ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فَتَنْتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبَّنَا مَا كُنَّا  
مُشْرِكِينَ

أَنْظِرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا  
يَفْتَرُونَ

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ ۖ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ  
يَفْقَهُوهُ وَفِي ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا ۚ وَإِنْ يَرَوْا كَلَّ ءَايَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا  
حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا  
إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ

وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْعَوْنَ عَنْهُ ۚ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ  
وَمَا يَشْعُرُونَ

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقَفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَلَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا  
نُكَذِّبَ بِآيَاتِ رَبِّنَا وَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

بگو: کدام چیز گواهی‌اش بزرگتر است؟ بگو: خدا میان من  
و شما گواه است. و این قرآن به من وحی شده است تا با آن  
شما و هر که را [که پیام آن] به او برسد بیم دهم. آیا شما  
براستی گواهی می‌دهید که با خدا خدایان دیگر هست؟!  
بگو: من گواهی نمی‌دهم. بگو: همانا او خدای یگانه است و  
من از آنچه شما [با خدا] انباز می‌گیرید بیزارم.

کسانی که به آنان کتاب داده‌ایم او– پیامبر– را می‌شناسند  
همچنانکه فرزندان خویش را می‌شناسند. آنان که خویشتن  
را در زیان افکندند، آنها ایمان نمی‌آورند.

و چه کسی ستمکارتر است از آن که بر خدا دروغ ساخته–  
برای او شریک گرفته– یا آیات او را دروغ انگاشته است؟  
همانا ستمکاران رستگار نخواهند شد.

روزی که همه آنان را برانگیزیم، آنگاه به کسانی که شرک  
آوردند گوییم: کجایند آن شریکاتنان که می‌پنداشتید  
[شریک خدایند]؟

آنگاه عذر [و پاسخ] آنها جز این نیست که گویند: سوگند به  
خدا، پروردگارمان، که ما مشرک نبودیم.

بنگر که چگونه بر خویشتن دروغ بستند و آنچه به دروغ  
می‌ساختند از آنها گم [و نابود] شد.

و از آنان کسانی‌اند که [چون قرآن می‌خوانی] به تو گوش  
فرامی‌دهند، و بر دل‌هایشان پوشش‌ها افکنده‌ایم تا آن را  
درنیابند و در گوش‌های [دل] آنها گرانی نهاده‌ایم، و اگر هر  
نشانه‌ای بینند بدان ایمان نمی‌آورند تا چون تو آیند آنها  
که کافر شدند ستیزه‌کنان با تو گویند: این نیست مگر  
افسانه‌های پیشینیان.

و آنان– کافران– [مردم را] از وی– پیامبر– باز می‌دارند و  
خود از او دور می‌شوند، و هلاک نمی‌کنند مگر خویشتن را و  
خود نمی‌فهمند.

و اگر ببینی آنگاه که بر آتش دوزخ بدارندشان [منظره‌ای  
سخت ناخوشایند خواهی دید]، گویند: ای کاش [به دنیا] باز  
گردانده شویم و آیات پروردگارمان را دروغ نشمریم و از  
مؤمنان باشیم.

بَلْ بَدَا لَهُمْ مَا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ

۲۹

وَقَالُوا إِن هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ

۳۰

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقَفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ قَالَ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ

۳۱  
۱۰۵۵

قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَتْهُمْ السَّاعَةُ بَعْتَهُ قَالُوا يَحْسَرْتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَّطْنَا فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ

۳۲

وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهُمْ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

۳۳

قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَٰكِنَّ الظَّالِمِينَ بَيَّاتٍ اللَّهُ يَجْحَدُونَ

۳۴

وَلَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كُذِّبُوا وَأَوْدُوا حَتَّىٰ أَتَاهُمْ نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِنْ نَبَائِ الْمُرْسَلِينَ

۳۵

وَإِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنْ أُسْطِطِعْتَ أَنْ تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَىٰ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ

[چنین نیست] بلکه آنچه بیشتر پوشیده و پنهان می‌داشتند بر آنها پدیدار شده، و اگر [به دنیا] بازگردانده شوند بی‌گمان بدانچه از آن نهی شده‌اند بازگردند، و هر آینه آنان دروغگویند.

و گفتند: جز زندگی ما در دنیا زندگی دیگری نیست و ما برانگیخته‌شدنی نیستیم.

و اگر ببینی آنگاه که در برابر پروردگارشان نگاهشان دارند، [حالشان را سخت ناگوار خواهی دید]، [خدای] گوید: آیا این [برانگیخته‌شدن] حق نیست؟ گویند: چرا، به پروردگاران سوگند. گوید: پس بچشید این عذاب را به سزای آنکه کفر می‌ورزیدید.

هر آینه کسانی که دیدار خدای را دروغ انگاشتند زیانکار شدند، تا چون رستاخیز ناگهان بدیشان فرا رسد گویند: ای دریغا بر آنچه در باره آن کوتاهی کردیم- یا: ای دریغ بر آن کوتاهی که در دنیا کردیم- و آنها بارهای [گناهان] خود را بر پشتهای خویش برمی‌دارند، هان که بد [باری] است آنچه برمی‌دارند.

و زندگی این جهان جز بازیچه و سرگرمی نیست و هر آینه سرای واپسین برای آنان که پرهیزکاری کنند بهتر است آیا خرد را کار نمی‌بندید؟

براستی می‌دانیم که آنچه می‌گویند هر آینه تو را اندوهگین می‌کند، ولی آنها تو را دروغگو نمی‌انگارند بلکه آن ستمکاران آیه‌های خدا را انکار می‌کنند.

و هر آینه پیامبرانی که پیش از تو بودند تکذیب شدند و بر تکذیب و آزاری که دیدند شکیبایی کردند تا یاری ما بدیشان رسید. و سخنان خدای را دگرگون‌کننده‌ای نیست و هر آینه از خبر [های] فرستادگان به تو رسیده است.

و اگر روی‌گرداندن آنان بر تو گران و دشوار می‌آید، اگر توانی سوراخی [برای فرو شدن] در زمین یا نردبانی [برای فرا شدن] در آسمان بجویی تا آیتی برایشان بیاوری [چنان کن- که البته نتوانی کرد-]. و اگر خدا می‌خواست آنان را بر راه راست گرد می‌آورد. پس، از نادانان مباش.



إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ

وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ ۚ قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَن يُنْزِلَ آيَةً وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَائِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَالُكُمْ مَّا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُمُّ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ مَن يَشَاءِ اللَّهُ يَضِلُّهُ وَمَن يَشَاءُ يَجْعَلُهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنِ اتَّكُمُ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

بَلْ إِلَٰهَ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِن شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُم بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ

فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَٰكِن قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُم بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ

همانا کسانی [دعوت حق را] می‌پذیرند و پاسخ می‌دهند که بشنوند [و دریابند، و کافران که نمی‌گروند مرده‌دلانند] و مُردگان را خدای بر انگیزد- آنگاه در خواهند یافت ولی آن دانستن سود نکند-، سپس همه به سوی او بازگردانده شوند.

و گفتند: چرا نشانه‌ای [به دلخواه ما] از خدایش بر او فرو نیامده؟ بگو: همانا خداوند تواناست که نشانه‌ای فروفرستد، ولی بیشترشان نمی‌دانند.

و هیچ جُنْده‌ای در زمین نیست و نه هیچ پرنده‌ای که به دو بال خوییش بپرد مگر آنکه گروه‌هایی مانند شمايند- آفریده و روزی خوار-. در کتاب- قرآن یا لوح محفوظ- هیچ چیزی را فروگذار نکرده‌ایم، سپس همه به سوی پروردگارشان برانگیخته و فراهم می‌شوند.

و کسانی که آیات ما را دروغ پنداشتند کرانند- از شنیدن حق- و گنگانند- از اقرار به حق- که در تاریکیها- نادانی‌ها - باشند. خدا هر که را خواهد گمراه می‌کند و هر که را خواهد بر راه راست فرا می‌دارد.

بگو: اگر راستگویید، مرا گویید که اگر عذاب خدا بر شما فروآید یا روز رستاخیز شما را فرا رسد آیا جز خدا را می‌خوانید؟

[نه،] بلکه او را می‌خوانید و بس، پس اگر خواهد آنچه را که برطرف شدنش را دعا می‌کردید برطرف می‌کند، و آنچه را برای او انباز می‌سازید از یاد می‌برید.

و هر آینه [پیامبرانی] به سوی امت‌های پیش از تو فرستادیم و آنان- امتها- را به تنگی و سختی و رنج و گزند بگرفتیم تا مگر زاری کنند.

پس چرا هنگامی که عذاب ما به آنها رسید زاری نکردند؟! بلکه دل‌هایشان سخت شد و شیطان کارهایشان را در نظرشان بیاراست.

پس چون آنچه را بدان پند داده شدند فراموش کردند درهای همه چیز را بر آنان بگشودیم تا چون بدانچه داده شدند شادمان گشتند ناگهان بگرفتیمشان پس همان دم [از نجات و رحمت] نومید شدند.

فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

۴۶

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَرَكُمْ وَخَتَمَ عَلَى قُلُوبِكُمْ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِ أَنْظِرْ كَيْفَ نَصَرَفُ الْأَيَاتِ ثُمَّ هُمْ يَصْدِفُونَ

۴۷

قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمُونَ

۴۸

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ ط فَمَنْ ءَامَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

۴۹

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ

۵۰

قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ ط إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ

۵۱

۱۰۷۲

وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

۵۲

وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ ط مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ

پس بیخ و بن گروهی که ستم کردند بریده شد و سپاس و ستایش خدای راست، پروردگار جهانیان.

بگو: مرا گویند که اگر خداوند شنوایی و بینایی شما را بازگیرد و بر دلهای شما مهر نهد کدام خداست جز خدای یکتا- الله- که آن را به شما بازآرد؟ بنگر که چسان آیات را می‌گردانیم- گونه‌گون بیان می‌کنیم- آنگاه آنان روی می‌گردانند.

بگو: مرا گویند که اگر عذاب خدا ناگاه یا آشکارا به شما رسد آیا جز گروه ستمکاران هلاک می‌شوند؟

ما پیامبران را نمی‌فرستیم مگر مژده‌دهندگان و بیم‌کنندگان، پس کسانی که ایمان آورند و کار نیک و شایسته کنند نه بیمی بر آنان است و نه اندوهگین شوند

و کسانی که آیات ما را دروغ شمردند، به سزای نافرمانی و بدکاریشان عذاب بدیشان رسد.

بگو: من شما را نمی‌گویم که گنجینه‌های خدا نزد من است و نه غیب می‌دانم و شما را نمی‌گویم که من فرشته‌ام من پیروی نمی‌کنم مگر آنچه را که به من وحی می‌شود. بگو: آیا نابینا و بینا یکسانند؟ آیا نمی‌اندیشید؟

و بدین [قرآن] هشدار ده کسانی را که می‌ترسند که به سوی پروردگارشان برانگیخته و گرد آورده شوند در حالی که جز او یاری و شفیع برای آنان نباشد، شاید پرهیزکاری پیشه کنند.

و کسانی را که پروردگار خویش را در بامداد و شبانگاه می‌خوانند و او را می‌خواهند از خود مران. چیزی از حساب ایشان بر تو نیست و چیزی از حساب تو بر آنان نیست تا از خود برانیشان پس در شمار ستمکاران شوی.

وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِّيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ

وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَمٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

۵۴

وَكَذَلِكَ نَفْصَلُ الْآيَاتِ وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلُ الْمُجْرِمِينَ

۵۵

قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قُلْ لَا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ

۵۶  
۱۰۸۲

قُلْ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ يَقْضُ الْحَقُّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِينَ

۵۷

قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَقُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ

۵۸

وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٌ فِي ظُلْمَتٍ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ

۵۹  
حزب  
۵۴

و اینچنین برخی‌شان را به برخی آزمودیم تا [توانگران و نیرومندان] بگویند: آیا اینانند که خدا از میان ما بر آنان منت نهاده است- به آنان توفیق ایمان داده و به ما نداده است-؟! آیا خداوند به سپاسگزاران داناتر نیست؟

و چون کسانی که به آیات ما ایمان دارند نزد تو آیند، بگو: درود بر شما، پروردگارتان مهر و بخشایش را بر خود نوشته - مقرر داشته- است که هر کس از شما کار بدی به نادانی کند سپس توبه آرد و به کار نیک و شایسته پردازد هر آینه او آمرزگار و مهربان است.

و بدین سان آیات را شرح و تفصیل می‌دهیم [تا حق روشن گردد] و تا راه گناهکاران آشکار شود.

بگو: من نهی شده‌ام از اینکه جز خدا آنهایی را بپرستم که شما می‌پرستید. بگو: من از هوسها و خواهشهای دل شما پیروی نخواهم کرد که آنگاه گمراه شوم و از راهیافتگان نباشم.

بگو: من بر دلیلی روشن از پروردگار خویشم و شما آن را دروغ پنداشتید. آنچه به شتاب می‌خواهید- یعنی عذاب و یکسره شدن کار- نزد من نیست. فرمانروایی نیست مگر خدای را. حق را [از باطل] جدا و بیان می‌کند و او بهترین جداکننده [حق از باطل] است.

بگو: اگر آنچه به شتاب می‌خواهید نزد من بود کار میان من و شما گزارد شده بود- عذاب می‌رسید و کار یکسره می‌شد و به پایان می‌رسید- و خدا به ستمکاران داناتر است.

و کلیدهای غیب نزد اوست، جز او کسی آنها را نمی‌داند، و آنچه را در خشکی و دریاست می‌داند، و هیچ برگی [از درخت] نیفتد مگر آنکه آن را می‌داند، و نه هیچ دانه‌ای در تاریکیهای- درون- زمین و نه هیچ تری و نه هیچ خشکی مگر آنکه در نوشته‌ای است روشن- لوح محفوظ.

وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ ۖ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفْرِطُونَ

ثُمَّ رُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقِّ ۖ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ  
الْحَسِبِينَ

قُلْ مَنْ يُنَجِّيكُمْ مِّنْ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ  
تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّئِنْ أَنجَيْنَا مِنْ هَذِهِ لَنُكَوِّنَنَّ مِنَ  
الشَّاكِرِينَ

قُلِ اللَّهُ يُنَجِّيكُمْ مِّنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ تُشْرِكُونَ

قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ  
أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبَسَكُمْ شِيعًا وَيُذِيقَ  
بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضٍ ۚ أَنْظِرْ كَيْفَ نُصْرِفُ الْأَيَّاتِ لَعَلَّهُمْ  
يَفْقَهُونَ

وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ ۚ قُلْ لَّسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ

لِكُلِّ نَبِيٍّ مُّسْتَقَرٌّ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ

وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ  
يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۚ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا  
تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرِىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

و قوم تو آن

و اوست که [روح] شما را به شب برمی‌گیرد و آنچه در روز کرده باشید می‌داند، سپس شما را در روز بر می‌انگیزد تا مدتی نامبرده سپری شود– مرگ فرا رسد–، سپس بازگشت شما به سوی اوست، آنگاه شما را از آنچه می‌کردید آگاه می‌کند.

و اوست چیره بر فراز بندگان خویش، و نگاهبانانی بر شما می‌فرستد، تا هنگامی که یکی از شما را مرگ فرا رسد فرستادگان ما [جان] او را بگیرند و آنان در کار خود کوتاهی نکنند.

سپس به سوی خدا، خداوند راستینشان، بازگردانده شوند. بدانید که فرمانروایی از آن اوست و او از همه حسابگران شتابنده‌تر است.

بگو: چه کسی شما را از تاریکیهای خشکی و دریا [به هنگام درماندگی] می‌رهاند؟ او را به زاری آشکارا و پنهانی می‌خوانید که اگر ما را از این [تاریکیها و رنجه‌ا] برهاند هر آینه از سپاسگزاران باشیم.

بگو: خدا شما را از اینها و از هر اندوه سختی می‌رهاند، آنگاه شما برای او انباز می‌گیرید.

بگو: اوست توانا بر آنکه بر شما عذابی از بالای سرتان یا از زیر پاهایتان فرستد یا شما را گروه‌های پراکنده کرده به هم اندازد و سختی‌گزند برخی‌تان را به برخ دیگر بچشاند. بنگر که چسان آیات را می‌گردانیم– گوناگون بیان می‌کنیم– باشد که دریابند.

هر خبری را– که از جانب خدا به شما داده شده– قرارگاهی – وقتی مقرر برای وقوع– است و بزودی خواهید دانست.

و چون کسانی را ببینی که در باره آیات ما به ناسزاگویی و یاهوسرایی پردازند از آنها روی بگردان تا به سخنی دیگر پردازند و اگر شیطان از یاد تو ببرد، پس از یاد آوری، دیگر با گروه ستمکاران منشین.

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَلَكِنْ ذَكَرُوا لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

و بر کسانی که [از سخنان آن یاوه‌گویان] می‌پرهیزند چیزی از حساب آنها نیست، بلکه این یادآوری و پندی است تا شاید آنها بپرهیزند.

وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَغَرَّتْهُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكَرَ بِهِمْ أَنْ تَبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ وَإِنْ تَعْدِلْ كُلُّ عَدْلٍ لَا يُؤْخَذَ مِنْهَا<sup>۱</sup> أُولَئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا<sup>۲</sup> لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ

۷۰

و کسانی را که دین خود را به بازی و سرگرمی گرفته‌اند و زندگی این جهان آنان را فریفته است واگذار و با آن

قُلْ أَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْنَا اللَّهَ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانًا لَهُوَ أَصْحَبُ يَدْعُونَهُوَ إِلَى الْهُدَىٰ اثْنَانَا<sup>۱</sup> قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ<sup>۲</sup> وَأْمُرْنَا لِنُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ

۷۱  
۱۱۰

بگو: آیا جز خدا چیزهایی را بخوانیم که نه سودی به ما می‌رساند و نه زیانی و پس از آنکه خداوند ما را راه نمود بر پاشنه‌های خود باز گردانده شویم- به گمراهی باز گردیم- مانند کسی که شیطان‌ها او را از راه راست به در برده‌اند و در زمین شوریده و سرگشته مانده است؟ در حالی که او را یارانی است [مشفق و دلسوز] که به راه راست می‌خوانندش که نزد ما بیا. بگو: همانا رهنمونی خدا رهنمونی [راستین] است و ما فرمان یافته‌ایم که پروردگار جهانیان را گردن نهمیم.

وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتَقُوا<sup>۱</sup> وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ

۷۲

و اینکه نماز را برپا دارید و از او پروا کنید، و اوست آن که به سویش برانگیخته و فراهم‌آورده می‌شوید.

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ<sup>۱</sup> وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ<sup>۲</sup> قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنفَخُ فِي الصُّورِ<sup>۳</sup> عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ

۷۳

و اوست که آسمانها و زمین را برآستی و درستی آفرید، و روزی که گوید: باش، پس می‌باشد. گفتار او راست و درست است، و فرمانروایی او راست در روزی که در صور- بوق، شاخ- دمیده شود- برای زنده شدن مردگان- دانای نهان و آشکار است و اوست درست‌کردار و آگاه.

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ عَازَرَ اتَّخِذْ أُصْنَامًا ءَالِهَةً إِنِّي أَرَاكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

۷۵

وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ

۷۶

فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَى كَوْكَبًا ۖ قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ الْآفِلِينَ

۷۷

فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِنْ لَمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ

۷۸

فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ ۖ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يُقَوْمُ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ

۷۹

إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا ۚ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

۸۰

وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ ۚ قَالَ أَتُحَاجُّونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ ۚ وَلَا أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِ ۚ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا ۚ وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ۚ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ

۸۱

وَكَيفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُم بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ ۚ عَلَيْكُمْ سُلْطَانٌ فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ ۖ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

و [یاد کن] هنگامی که ابراهیم به پدر خود آزر- عمویش که به جای پدر مربی او بود- گفت: آیا بتانی را به خدایی میگیری؟! همانا من تو و گروه تو را در گمراهی آشکار میبینم.

و بدین سان ابراهیم را ملکوت آسمانها و زمین می نمودیم [تا گمراهی قوم خود و یگانگی پروردگار را دریابد] و تا از اهل یقین باشد.

پس چون تاریکی شب بر وی در آمد ستاره ای دید، گفت: این خدای من است، پس چون فرو شد گفت: فرو شوندگان را دوست ندارم.

و چون ماه را بر آینده دید، گفت: این خدای من است، پس چون فروشد گفت: اگر پروردگارم مرا راه ننماید بیگمان از گمراهان باشم.

پس چون خورشید را برآینده دید گفت: این خدای من است، این بزرگتر است، و چون فروشد گفت: ای قوم من، من از آنچه [با خدا] انباز میگیرید بیزارم.

من یکسره روی [دل] خویش به سوی آن که آسمانها و زمین را آفریده است کردم در حالی که حق گرایم و از مشرکان نیستم.

و قوم او با وی گفت وگو و ستیزه کردند. گفت: آیا با من در باره خدا ستیزه میکنید و حال آنکه او مرا راه راست نموده است و من از آنچه با خدا انباز میگیرید هیچ نمی ترسم، مگر آنکه خدای من چیزی را بخواهد، دانش پروردگار من همه چیز را فرا گرفته است. آیا پند نمیگیرید؟

و چگونه از آنچه شما آن را [با خدا] انباز گرفتید بترسم و حال آنکه شما نمی ترسید از اینکه چیزی را با خدا انباز گرفته اید که هیچ جتنی برای آن بر شما فرو نفرستاده است. پس، اگر میدانید، کدام یک از این دو گروه- موحدان و مشرکان- به ایمنی سزاوارترند؟



الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُّهْتَدُونَ

وَتِلْكَ حُجَّتُنَا ءَاتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ ۚ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ نَّشَأٍ ۖ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ

وَوَهَبْنَا لَهُ ۖ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ ۚ كُلًّا هَدَيْنَا ۚ وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ ۖ وَمِن ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ ۚ كُلٌّ مِّنَ الصَّٰلِحِينَ

وَإِسْمَاعِيلَ ۚ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا ۚ وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ

وَمِنَ ءَابَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ ۖ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

ذَٰلِكَ هُدَىٰ اللَّهِ يَهْدِي بِهِ ۚ مَن يَشَآءُ ۚ مِّنْ عِبَادِهِ ۚ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ۚ فَإِن يَكْفُرْ بِهَا هَٰؤُلَاءِ فَقَدْ وَكَلْنَا بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَىٰ اللَّهُ فَبِهِدَاهُمْ أَقْتَدِهِ ۚ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا ۖ إِن هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ

کسانی که ایمان آوردند و ایمانشان را به ستمی- شرک- نیامیختند، ایشانند که ایمنی دارند و آنان راه یافتگانند.

و اینها حجت ما بود که به ابراهیم در برابر قومش دادیم. هر که را بخواهیم پایه‌ها بالا می‌بریم، که پروردگارت درستکار و داناست.

و او را اسحاق و یعقوب بخشیدیم، همه را راه نمودیم و نوح را پیش از آن راه نمودیم و از فرزندان او داوود و سلیمان و ایوب و یوسف و موسی و هارون را [راه نمودیم]، و نیکوکاران را اینچنین پاداش می‌دهیم

و زکریّا و یحیی و عیسی و الیاس را [راه نمودیم] که همه از شایستگان بودند

و اسماعیل و یسع و یونس و لوط را [راه نمودیم] و همه را بر مردم جهان برتری دادیم ۶

و از پدرانشان و فرزندانشان و برادرانشان نیز و ایشان را برگزیدیم و به راهی راست راه نمودیم.

این است رهنمونی خدا، که با آن هر که را از بندگان خویش بخواهد راه نماید. و اگر با خدا انباز گیرند هر آینه آنچه می‌کردند تباه و نابود گردد.

ایشانند که کتاب و حکم- حکمت یا فرمانروایی و داوری- و پیامبریشان دادیم. پس اگر اینان- کافران و منکران- به آنها- کتاب و حکم و نبوت- کافر شوند هر آینه گروهی را بدانها برگماشته‌ایم که بدانها کافر نباشند.

ایشانند کسانی که خداوند آنان را راه نمود، پس راه راست ایشان را پی گیر بگو: از شما بر این [پیام رسانی و راهنمایی] هیچ مزدی نمی‌خواهم، این نیست مگر یادآوری و پندی برای مردم جهان.

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَى بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ ۚ قُلْ مَنْ أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَى نُورًا وَهُدًى لِّلنَّاسِ ۚ تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَعُلِّمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا أَنْتُمْ وَلَا ءَابَاؤُكُمْ ۖ قُلِ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ

خدای را چنانکه سزاوار اوست نشناختند و ارج ننهادند آنگاه که گفتند: خدا بر هیچ آدمی هیچ چیز نفرستاد. بگو: چه کسی آن کتاب را که موسی آورد و برای مردم روشنایی و رهنمونی بود فرستاد؟ که شما آن را [به صورت پراکنده] در کاغذها کرده- نوشته- [بخشی از] آن را آشکار میکنید و بسیاری را- که وصف محمد

وَهَذَا كِتَابٌ أَنزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا ۚ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۖ وَهُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ

و این کتابی است که آن را فرو فرستادیم، با برکت است و باوردارنده آنچه پیش آن بوده، [تا مردم را به پادشاهی الهی مژده دهی] و تا [مردم] ام القری- مکه- و آنها را که پیرامون آنند بیم دهی، و کسانی که به جهان پسین ایمان دارند به آن نیز ایمان می‌آورند، و آنان بر نماز خویش مواظبت می‌کنند.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ مَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنفُسَكُمُ ۚ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ ءَايَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ

و چه کسی ستمکارتر است از آن که بر خدا دروغی سازد یا گوید به من وحی شده و حال آنکه چیزی بدو وحی نشده است و آن کس که گوید: من هم بزودی مانند آنچه خدا فرو فرستاده فرو می‌فرستم. و اگر ببینی آنگاه که ستمکاران در بی‌هوشیهای مرگ درافتند! در حالی که فرشتگان دستهای خویش گسترده [و به آنها گویند:] جانهای خویش بر آرید امروز- هنگام مرگتان یا وقتی که به عذاب برزخ و قیامت در می‌آیید- به سزای آن سخنان ناروا که در باره خدا می‌گفتید و در برابر آیات او گردنکشی می‌کردید به عذاب خوارکننده کیفر داده خواهید شد.

وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَىٰ كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ ۚ لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ

و هر آینه همان گونه که شما را بار نخست آفریدیم تنها نزد ما آمدید و آنچه به شما داده بودیم پشت سر خویش- در دنیا- واگذاشتید، و آن شفیعاتان- از بتان- را که می‌پنداشتید در باره [تربیت و تعیین سرنوشت] شما شریکان [ما] هستند، با شما نمی‌بینیم. براستی پیوند میان شما گسسته گشت و آنچه [شریکان ما و شفیعان خود] می‌پنداشتید از شما گم [و نابود] شد.

إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالْتَوَىٰ ۖ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ  
وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ ۚ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ ۖ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ

همانا خداوند شکافنده دانه و هسته است، زنده را از مرده بیرون می‌آورد و بیرون‌آورنده مرده از زنده است. این است خدای شما، پس کجا گردانیده می‌شوید؟!

فَالِقُ الْإِصْبَاحِ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا ۚ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ  
حُسْبَانًا ۚ ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ

شکافنده سپیده‌دم است و شب را برای آرامش قرار داد و خورشید و ماه را با حساب درست- یا معیار برای حساب- پدید کرد. این است اندازه نهادن آن بی‌همتا توانمند دانا.

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ  
الْبَرِّ وَالْبَحْرِ ۚ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

و اوست که برای شما ستارگان را آفرید تا در تاریکیهای خشکی و دریا بدانها راه یابید. ما نشانه‌ها را برای گروهی که می‌دانند به تفصیل بیان کرده ایم.

وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ  
وَمُسْتَوْدَعٌ ۚ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ

و اوست که شما را از یک تن آفرید پس [شما را] قرارگاهی - زمین- و سپردن جایی- شکم مادر و پشت پدر- است. ما نشانه‌ها را برای گروهی که در می‌یابند به تفصیل بیان کرده‌ایم.

وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ  
شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُّخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُّتَرَاكِبًا وَمِنَ  
التَّخْلِ مِنَ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِّنْ أَعْنَابٍ  
وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَبِهٍ ۚ انظُرُوا إِلَىٰ  
ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكُمْ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ  
يُؤْمِنُونَ

و اوست که از آسمان آبی فروفرستاد پس با آن هر چیز رویدنی را بیرون آوردیم و از آن، سبزه‌ای- گیاهی که از تخم رویده و ساقه و شاخه پیدا کرده- پدید کردیم که از آن

وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ ۖ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ  
وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۚ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُصِفُونَ

و برای خدا شریکانی از پریان انگاشتند و حال آنکه خدا آنها را آفریده است و به بی‌دانشی برای او پسران و دخترانی تراشیدند. او پاک و منزّه و برتر است از آنچه وصف می‌کنند.

بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُنْ  
لَهُ صَاحِبَةٌ ۖ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

نوپدیدآورنده آسمانها و زمین است. چگونه او را فرزندی باشد و حال آنکه برای او همسری نبوده است، و هر چیزی را آفریده و او به هر چیزی داناست.

ذَٰلِكُمْ أَلِلَّهُ رَبُّكُمْ ۖ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۖ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ  
فَاعْبُدُوهُ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ

لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَرَ ۖ وَهُوَ اللَّطِيفُ  
الْخَبِيرُ

قَدْ جَاءَكُمْ بَصَائِرُ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ فَمَن أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِ ۖ  
وَمَن عَمِيَٰ فَعَلَيْهَا ۚ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ

وَكَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ الْأَيَّاتِ وَلِيَقُولُوا دَرَسْتَ وَلِنُبَيِّنَهُ لِقَوْمٍ  
يَعْلَمُونَ

اتَّبِعْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِّن رَّبِّكَ ۚ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۖ وَأَعْرِضْ عَنِ  
الْمُشْرِكِينَ

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا ۚ وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۚ وَمَا  
أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ

وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ ۚ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدُوًّا  
بَغِيْرٍ عِلْمٍ ۚ كَذَٰلِكَ زَيْنًا لِّكُلِّ أُمَّةٍ ۚ عَمَلُهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ  
مَرْجِعُهُمْ ۚ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَنِهِمْ لَنِ جَاءَتْهُمْ ءَايَةٌ لِّيُؤْمِنُنَّ  
بَهَا ۚ قُلْ إِنَّمَا الْأَيَّاتُ عِنْدَ اللَّهِ ۖ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا  
جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ

وَنُقَلِّبُ أَفْعِدَتَهُمْ وَأَبْصَرَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ ۖ أَوَّلَ مَرَّةٍ  
وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ

این است خدای، پروردگار شما جز او خدایی نیست  
آفریدگار همه چیزهاست پس او را بپرستید و او بر همه  
چیز نگاهبان است

چشمها او را درنیابد و او چشمها را دریابد و اوست لطیف–  
بخشنده و نیکوکار یا باریکدان– و آگاه– به آشکار و نهان.

همانا شما را از پروردگارتان بینشهایی– نشانه‌ها و دلایل  
روشن و دل آگاهی– آمد پس هر که بینا [دل] گشت به  
سود خود اوست و هر که کور [دل] شد به زیان خود اوست،  
و من نگاهبان شما نیستم.

و بدین سان آیات را گونه گون می‌گردانیم [تا حق را  
دریابند] و تا مباد آنکه بگویند: تو [این را از دیگران]  
آموخته‌ای، و تا آن را برای گروهی که می‌دانند روشن بیان  
کنیم.

آنچه را از پروردگارت به تو وحی می‌شود پیروی کن، خدایی  
جز او نیست و از مشرکان روی بگردان.

و اگر خدا می‌خواست شرک نمی‌آوردند و تو را بر آنان  
نگاهبان قرار ندادیم و تو کارساز آنها نیستی.

و آنها– یعنی خدایان مشرکان– را که به جای خدای یکتا  
می‌خوانند دشنام مدهید که آنان نیز خدای را از روی ستم  
و دشمنی و بی‌دانشی دشنام گویند. این گونه برای هر  
گروهی کردارشان را آراسته‌ایم. سپس بازگشتشان به  
سوی پروردگارشان است، پس آنان را بدانچه می‌کردند آگاه  
می‌سازد.

و با سخت‌ترین سوگندهاشان به خدا سوگند خوردند که اگر  
آیتی– نشانه و معجزه‌ای– به آنان بیاید هر آینه بدان ایمان  
می‌آورند. بگو: همانا آیتها– معجزه‌ها– نزد خداوند است و  
شما– ای مؤمنان– چه می‌دانید که چون آنها

و ما دلها و دیدگانشان را دگرگون می‌کنیم [پس بدان ایمان  
نمی‌آرند] چنانکه نخستین‌بار بدان ایمان نیاوردند، و در  
سرکشی‌شان وامی‌گذاریم تا سرگشته باشند.

وَلَوْ أَنَّنَا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتَى وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ

و اگر ما فرشتگان را به سوی ایشان می‌فرستادیم و مردگان با آنان به سخن می‌آمدند و هر چیزی را رویارویشان فراهم می‌آوردیم باز هم ایمان نمی‌آوردند مگر آنکه خدای خواهد، و لیکن بیشترشان نادانی می‌کنند.

وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيْطِينَ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ ۖ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ

و همچنین هر پیامبری را- مانند تو- دشمنی از شیطانهای آدمی و پری قرار دادیم که برخی‌شان به برخی دیگر با گفتار آراسته و فریبنده پیام نهانی می‌فرستند تا فریب دهند، و اگر پروردگار تو می‌خواست چنین نمی‌کردند. پس آنان را با آنچه برمی‌بافند واگذار

وَلِتَصْغَىٰ إِلَيْهِ أَفْعَدَةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَرْضَوْهُ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُّقْتَرِفُونَ

[چنین کردیم تا بیازماییمشان] و تا دلهای کسانی که به سرای پسین ایمان ندارند به آن [گفتار آراسته فریبا] بگراید و آن را بپسندند و تا آنچه توانند کرد بکنند.

أَفَعَيِّرَ اللَّهُ أَبْتَغَىٰ حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِّن رَّبِّكَ بِالْحَقِّ ۖ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ

[بگو:] پس آیا جز خدا داوری بجویم و حال آنکه اوست که این کتاب را با شرح و بیان به سوی شما فروفرستاده است؟ و آنها که کتاب بدادیمشان می‌دانند که آن برآستی و درستی از جانب پروردگار تو فروفرستاده شده است، پس از دودلان و شک‌داران مباش.

وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا ۚ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ ۚ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

و سخن پروردگار تو- یعنی قرآن- بر راستی و داد تمام شد سخنان او را دگرگون‌کننده‌ای- به افزودن یا کاستن- نیست، و اوست شنوا و دانا.

وَإِنْ تُطِيعْ أَكْثَرُ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ۚ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ

و اگر بیشتر مردم زمین را فرمان بری تو را از راه خدا گمراه خواهند کرد. آنان جز گمان و پندار را پیروی نمی‌کنند و جز به گزاف و تخمین سخن نمی‌گویند.

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ ۚ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ

همانا پروردگار تو به کسانی که از راه او گم می‌شوند داناتر است و به راه‌یافتگان نیز داناتر است.

فَكُلُوا مِمَّا ذُكِّرَ أَسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ ۚ مُؤْمِنِينَ

پس، از آنچه [هنگام ذبح] نام خدا بر آن یاد شده است بخورید اگر به آیات خدا ایمان دارید.

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ  
فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنَّ  
كَثِيرًا لَيُضِلُّونَ بِأَهْوَائِهِمْ بَغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ  
بِالْمُعْتَدِينَ

وَذَرُوا ظَهْرَ الْإِثْمِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْإِثْمَ  
سَيَجْزَوْنَ بِمَا كَانُوا يَقْتَرِفُونَ

وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ  
وَإِنَّ الشَّيْطَانَ لِيُوحِيَ إِلَى أُولِيَائِهِمْ لِيُجْدِلُوكُمْ وَإِنْ  
أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ

أَوْ مَنْ كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي  
النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِّنْهَا  
كَذَلِكَ زَيْنٌ لِّلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا مُّجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا  
وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ

وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ حَتَّى نُؤْتَىٰ مِثْلَ مَا أُوتِيَ  
رُسُلُ اللَّهِ اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ سَيُصِيبُ  
الَّذِينَ أَجْرُمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا  
يَمْكُرُونَ

و شما را چیست که از آنچه نام خدا بر آن یاد شده  
نمی‌خورید و حال آنکه آنچه را بر شما حرام کرده است-  
مگر آنچه به [خوردن] آن ناچار شوید- برایتان به تفصیل  
بیان داشته است؟ و هر آینه بسیاری به سبب آرزوها و  
هوسهای بی‌هیچ دانشی [مردم را] گمراه می‌کنند و  
براستی پروردگار تو به ستمکاران- از حد گذرندگان-  
داناتر است.

و گناهان آشکار و پنهان را واگذارید زیرا کسانی که دست  
به گناه می‌بازند بزودی به سزای آنچه بدان دست  
می‌بازیدند کیفر خواهند شد.

و از آنچه نام خدا بر آن یاد نشده مغورید که آن نافرمانی  
است. و همانا شیطانها نهانی به گوش دوستان خود  
می‌خوانند تا با شما ستیزه کنند- که چه فرقی است میان  
حيوان مرده و حیوانی که خود می‌کشید- و اگر آنان را  
فرمان برید هر آینه مشرک خواهید بود.

آیا کسی که [به دل] مرده- گمراه- بود پس [به ایمان]  
زنده‌اش کردیم و برای او نوری [از علم و معرفت] قرار  
دادیم که بدان در میان مردم راه می‌رود همانند کسی است  
که در تاریکی‌هاست و از آن بیرون‌شدنی نیست؟ [همچنان  
که ایمان در دل مؤمنان آراسته شده] همچنین برای کافران  
آنچه می‌کردند آرایش یافته است.

و بدین سان در هر شهری سران بزهکارش را چنان کردیم  
تا در آن نیرنگ- تباهی و فریبکاری- همی‌کنند و نیرنگ  
نمی‌کنند مگر با خویشتن و خود نمی‌فهمند.

و چون آنان را نشانه‌ای آید گویند: هرگز ایمان نیاوریم تا  
آنکه همانند آنچه به فرستادگان خدا داده شده است، به ما  
نیز داده شود. [بگو:] خدا داناتر است که پیامبری خویش را  
کجا بنهد. بزودی بدانها که گناه کردند به سزای آن نیرنگها  
که می‌کردند خواری و عذاب سخت از نزد خدا خواهد  
رسید.



فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ ۖ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَثَمًا يَصْعَدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

وَهَذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا ۖ قَدْ فَضَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ

لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۖ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا يَمْعَشَرُ الْحِنِّ قَدْ اسْتَكْثَرْتُمْ مِّنَ الْإِنْسِ ۖ وَقَالَ أَوْلِيَاؤُهُمْ مِّنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَّغْنَا أَجَلَنَا الَّذِي أَجَلْتَ لَنَا ۚ قَالَ النَّارُ مَثْوًى لَّكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ ۚ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ

وَكَذَلِكَ نُؤَلِّى بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

يَمْعَشَرُ الْحِنِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ ءَايَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا ۚ قَالُوا شَهِدْنَا عَلَى أَنْفُسِنَا ۖ وَغَرَّتْهُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ

ذَلِكَ أَنْ لَّمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا غَافِلُونَ

پس هر که را خدا بخواهد که راه نماید سینه او را برای [پذیرش] اسلام می‌گشاید، و هر که را بخواهد که گمراه کند سینه او را تنگ و بسته می‌گرداند [تا پذیرای حق نباشد] که گویی به آسمان بر می‌شود. بدین سان خدا پلیدی- مرده‌دلی و انکار- را بر کسانی که ایمان نمی‌آورند می‌نهد.

و این است راه راست پروردگار تو هر آینه آیات را برای گروهی که یاد می‌کنند و پند می‌گیرند به تفصیل بیان کرده‌ایم.

ایشان را نزد پروردگارشان سرای سلامت و ایمنی است و همو به پاداش کارهایی که می‌کردند یار و سرپرست آنهاست.

و روزی که همه آنان را برانگیزد و فراهم آرد [گوید]: ای گروه پریان، شما از آدمیان بسیاری را پیرو خود گرفتید و دوستانشان از آدمیان گویند: پروردگارا، برخی از ما از برخی دیگر برخوردار شدند و به سرآمدی که برای ما نهاده رسیدیم [خدای] گوید: جایگاه شما آتش دوزخ است که جاودانه در آن باشید مگر آنچه خدا خواهد همانا پروردگار تو درست‌کردار و داناست.

و بدین گونه ستمکاران را به سزای آنچه می‌کردند بر یکدیگر می‌گماریم.

ای گروه پریان و آدمیان، آیا پیامبرانی از جنس خودتان سوی شما نیامدند که آیات مرا بر شما می‌خواندند و شما را از دیدار این روزتان بیم می‌دادند؟ گویند: ما بر خویشتن گواهی می‌دهیم و زندگی دنیا آنان را فریفت و بر خویشتن گواهی دادند که کافر بودند.

این [فرستادن پیامبران و بیم‌دادن ایشان] برای آن است که پروردگار تو به ستم هلاک‌کننده [مردم] شهرها در حالی که بی‌خبر و ناآگاه باشند نیست.

وَلِكُلِّ دَرَجَتٌ مِّمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ

و برای هر کسی از آنچه کرده است پایه‌هاست، و پروردگار تو از آنچه می‌کنند غافل نیست.

وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ إِنْ يَشَأْ يُدْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَةِ قَوْمٍ ءَاخِرِينَ

و پروردگار تو بی‌نیاز و خداوند مهر و بخشایش است. اگر بخواهد شما را می‌برد و پس از شما هر چه [از آفریدگان خود] را خواهد جانشین سازد، چنانکه شما را از نسل گروهی دیگر آفرید.

إِنَّ مَا تُوْعَدُونَ لَأَتِيٌ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ

همانا آنچه به شما وعده داده می‌شود آمدنی است و شما عاجزکننده نیستید- با گریز خود نمی‌توانید عذاب را دفع کنید-.

قُلْ يَقَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ تَكُونُ لَهُ عَقِيبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ

بگو: ای قوم من، بر جایگاه [و سیرت] خویش عمل کنید که من نیز عمل‌کننده‌ام پس بزودی خواهید دانست که سرانجام آن سرای که راست، همانا ستمکاران رستگار نمی‌شوند.

وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَذَا لِشُرَكَائِنَا فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَائِهِمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ

و برای خدا از آنچه آفریده است از کشت و چهارپایان بهره‌ای قرار دادند و گفتند: این برای خداست، به پندار خودشان، و این برای شریکان ما- یعنی بتهایی که برای خدا شریک ساخته‌اند-، اما آنچه برای شریکانشان است به خدا نمی‌رسد و آنچه برای خداست به شریکانشان می‌رسد! بد است این داوری که می‌کنند.

وَكَذَٰلِكَ زَيْنَ لِكَثِيرٍ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ قَتَلَ أَوْلَادِهِمْ شُرَكَائُهُمْ لِيَرُدُّوهُمْ وَلِيلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ

و همچنین شریکان آنها- بتها یا خادمان بتخانه- در نظر بسیاری از مشرکان کشتن فرزندانشان را- به عنوان قربانی برای خدایان- بیاراستند تا آنان را هلاک کنند- گمراهشان گردانند- و دینشان را بر آنها آشفته و پوشیده سازند. و اگر خدا می‌خواست این کار را نمی‌کردند- یعنی به اجبار جلو آنان را می‌گرفت اما سنت الهی چنین نیست- پس آنان را با آن دروغها که می‌سازند واگذار.

وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَمُ وَحَرَّتْ حِجْرٌ لَا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَنْ نَّشَأَ  
بِزَعْمِهِمْ وَأَنْعَمَ حَرِمَتْ طُهْرُهَا وَأَنْعَمَ لَا يَذْكُرُونَ أَسْمَ  
اللَّهِ عَلَيْهَا أَفْتِرَاءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ

و به پندار خویش گفتند: اینها چهارپایان و کشتزاری است  
ممنوع، که آن را نخورد مگر کسی که ما بخواهیم- مردان  
خدمتکار خدایان- و چهارپایانی که [سوارشدن بر] پشت  
آنها حرام شده است و چهارپایانی که [هنگام کشتن] نام  
خدا را بر آن یاد نمی‌کنند اینها همه دروغی است که بر خدا  
بستند، [و خداوند] بزودی آنها را به سزای این دروغها که  
می‌بافتند کیفر می‌دهد.

وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَمِ خَالِصَةٌ لِّذُكُورِنَا وَحَرَّمَ  
عَلَىٰ أَزْوَاجِنَا<sup>ط</sup> وَإِنْ يَكُن مَّيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ  
وَصَفَهُمْ إِنَّهُ<sup>ط</sup> حَكِيمٌ عَلِيمٌ

و گفتند: آنچه در شکمهای این چهارپایان است [اگر زنده به  
دنیا آمد] ویژه مردان ماست- برای مردان ما حلال است و  
بس- و بر آنان ما حرام است. و اگر مرده بود همه- مردان  
و زنان- در آن شریکند. [خداوند] بزودی آنان را به سزای  
این وصفکردنشان کیفر می‌دهد، که او با حکمت و داناست.

قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا  
مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ أَفْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا  
مُهْتَدِينَ

همانا کسانی که فرزندان خود را به نابرداری و بی‌دانشی  
کشتند و آنچه را خدا روزیشان کرد با دروغ‌بستن بر خدا  
حرام شمردند زیان کردند براستی که گمراه شدند و  
راه‌یافته نبودند.

وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَّعْرُوشَاتٍ وَغَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ  
وَالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أَكْلُهُ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ  
مُتَشَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَبِهٍ كُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَءَاتُوا  
حَقَّهُ وَيَوْمَ حَصَادِهِ<sup>ط</sup> وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ

و اوست که بوستانهایی چفته بسته و چفته نابسته و خرمابن  
و کشت با خوردنی‌های گوناگون، و زیتون و انار، مانند و  
نامانند، بیافرید. از میوه آن چون میوه دهد بخورید و حق  
آن را روز چیدن و دروکردنش بدهید و گزافکاری مکنید،  
که او گزافکاران را دوست ندارد.

وَمِنَ الْأَنْعَمِ حُمُولَةٌ وَفَرَّشًا<sup>ج</sup> كُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَلَا  
تَتَّبِعُوا خُطُوتَ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ

و از چهارپایان، بارکش و غیر بارکش- مانند گوسفند و کره  
چهارپایان بارکش- [بیافرید]. از آنچه خدا روزی شما کرده  
بخورید و در پی گامهای شیطان مروید که او دشمن آشکار  
شماست.

ثَمَنِيَّةَ أَزْوَاجٍ مِّنَ الضَّأْنِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعَزِ اثْنَيْنِ قُلْ  
ءَالَّذِكْرَيْنِ حَرَّمَ أُمُّ الْأُنثَيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ  
الْأُنثَيَيْنِ نَبِّئُونِي بِعِلْمٍ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

وَمِنَ الْإِبِلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِ قُلْ ءَالَّذِكْرَيْنِ حَرَّمَ أُمُّ  
الْأُنثَيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثَيَيْنِ أَمْ كُنْتُمْ  
شُهَدَاءَ إِذْ وَصَّيْتُكُمْ بِاللَّهِ بِهَذَا فَمَن أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى  
عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِّيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي  
الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوْحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا  
أَن يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَّسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنزِيرٍ فَإِنَّهُ  
رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهْلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَن اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ  
وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ  
حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُرُهُمَا أَوْ  
الْحَوَايَا أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ذَلِكَ جَزَيْنَهُمْ بِبَغْيِهِمْ وَإِنَّا  
لَصَادِقُونَ

هشت جفت، از میش دو- نر و ماده- و از بز دو- نر و ماده  
- [بیافرید]، بگو: آیا [خدا] دو نر را حرام کرده است یا دو  
ماده را یا آنچه را که زهدانهای آن دو ماده در بردارد؟ مرا  
از روی دانش خبر دهید، اگر راستگویید

و از شتر دو- نر و ماده- و از گاو دو- نر و ماده- [بیافرید]  
بگو: آیا دو نر را حرام کرده است یا دو ماده را یا آنچه را که  
زهدانهای دو ماده در بردارد؟ یا مگر آنگاه که خداوند شما  
را به این حکم سفارش می‌کرد حاضر و گواه بودید؟! پس  
کیست ستمکارتر از آن که بر خدا دروغ بافته تا مردم را به  
بی دانی گمراه کند؟ همانا خدا گروه ستمکاران را راه  
ننماید.

بگو: در آنچه به من وحی شده حرام شده‌ای- که شما خود  
حرام کرده‌اید- نمی‌یابم بر هیچ خورنده‌ای که آن را بخورد  
مگر آنکه مرداری باشد یا خون ریخته‌ای- جهنده‌ای- یا  
گوشت خوک، که آن پلید است، یا آن [حیوان سربریده‌ای]  
که به نافرمانی جز نام خدای بر آن آواز داده باشند. اما هر  
که [به خوردن آن] ناچار شود بی‌آنکه سرکش باشد و از  
اندازه درگذرنده، پس همانا پروردگار تو آمرزگار و مهربان  
است.

و بر کسانی که یهودی شدند هر ناخن‌داری را حرام کردیم و  
از گاو و گوسفند پیه آنها را بر آنان حرام کردیم مگر آنچه-  
از پیه- بر پشت آن دو باشد یا چربی رودها یا آنچه با  
استخوان آمیخته باشد. این را به سزای سرکشی‌کردنشان  
کیفر آنها ساختیم، و ما راستگویانیم.

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ  
عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ

پس اگر تو را دروغگو شمرند بگو: پروردگارتان خداوند مهر و بخشایشی گسترده است، و کیفر سخت او از گروه بدکاران بازداشته نشود.

سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا  
وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ  
حَتَّى ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ  
لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ

کسانی که شرک آوردند خواهند گفت: اگر خدا می‌خواست نه ما شرک می‌آوردیم و نه پدرانمان و چیزی را حرام نمی‌کردیم. همین گونه کسانی که پیش از آنان بودند [پیامبران را] تکذیب کردند تا سرانجام کیفر سخت ما را چشیدند، بگو: آیا نزد شما دانشی هست تا آن را برای ما آشکار کنید؟! پیروی نمی‌کنید مگر پندار را و جز به گراف و تخمین سخن نمی‌گویید.

قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَلِغَةُ ۖ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَيْكُمْ أَجْمَعِينَ

بگو: حجت رسا خدای راست، پس اگر می‌خواست همه شما را راه می‌نمود.

قُلْ هَلُمْ شُهَدَاءَكُمُ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا  
فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا  
بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ

بگو: گواهان خود را که گواهی می‌دهند که خدا این را حرام کرده است بیاورید. پس اگر گواهی دادند تو با آنان گواهی مده، و آرزوها و هوسهای کسانی را که آیات ما را دروغ شمردند و کسانی را که به سرای پسین ایمان ندارند و [بتان را] با پروردگار خویش برابر می‌کنند- برای خدا همتا می‌گیرند- پیروی مکن.

قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ ۖ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ  
شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۖ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِمَّنْ إِمْلَاقٍ  
نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ ۖ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ  
مِنْهَا وَمَا بَطْنٌ وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا  
بِالْحَقِّ ذَلِكُمْ وَصَدِّكُمْ بِهِ ۖ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

بگو: بیایید آنچه را پروردگارتان بر شما حرام کرده بخوانم: اینکه چیزی را با او شریک مگیرید و به پدر و مادر نیکی کنید و فرزندان خود را از بیم درویشی و تنگدستی مکشید، ما شما و آنان را روزی می‌دهیم، و پیرامون کارهای زشت، چه آشکار و چه نهانش، مگردید و کسی را که خدا [کشتن او را] حرام کرده مکشید مگر به حق. اینهاست که شما را به آن سفارش کرده است، باشد که خرد را کار بندید.

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۖ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ذَٰلِكُمْ وَصَّكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

و پیرامون مال یتیم مگردید- مگر به وجهی که نیکوتر است - تا به جوانی و نیروی خود برسد و پیمانه و ترازو را به عدل و انصاف، تمام بدهید هیچ کس را تکلیف نمی‌کنیم مگر به اندازه توانش و چون سخن گویند [یا گواهی می‌دهید] به عدل و داد گویند اگر چه خویشانند باشد، و به پیمان خدا وفا کنید اینهاست که [خدا] شما را به آن سفارش کرده است، تا شاید یاد کنید و پند گیرید.

وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ ذَٰلِكُمْ وَصَّكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

و این است راه راست من، پس آن را پیروی کنید و به راه‌های دیگر مروید که شما را از راه او جدا می‌کند اینهاست که شما را به آن سفارش کرده است شاید پرهیزگار شوید.

ثُمَّ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُم بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ

سپس به موسی کتاب- تورات- دادیم برای تمام کردن [نعمت و کرامت] بر کسی که نیکویی کرده، و نیز شرح و بیان هر چیزی و رهنمونی و بخشایشی تا شاید آنان- بنی اسرائیل- به دیدار پروردگارشان- روز رستاخیز- ایمان آورند.

وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

و این- قرآن- کتابی است که آن را فروفرستادیم، پر برکت است، پس آن را پیروی کنید و پرهیزگار باشید، شاید در خور رحمت گردید

أَن تَقُولُوا إِنَّمَا أُنْزِلَ الْكِتَابُ عَلَى طَائِفَتَيْنِ مِن قَبْلِنَا وَإِن كُنَّا عَن دِرَاسَتِهِمْ لَغَافِلِينَ

تا مبدا گویند که کتاب تنها بر دو گروه پیش از ما- یهود و نصاری- فروفرستاده شده و هر آینه ما از خواندن [کتاب] آنان ناآگاه بوده‌ایم

أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْكِتَابُ لَكُنَّا أَهْدَىٰ مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَذَّبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَن آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ

یا گویند که اگر بر ما کتاب فروفرستاده می‌شد ما راه‌یافته‌تر از آنان بودیم. اینک شما را دلیلی روشن از پروردگارتان و رهنمونی و بخشایشی آمد. پس کیست ستمکارتر از آن که آیات خدا را دروغ انگاشت و از آنها روی گردانید؟ بزودی کسانی را که از آیات ما روی می‌گردانند به سزای آنکه روی می‌گرداندند به عذابی بد و سخت کیفر می‌دهیم.



هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ ءَامَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيْمَانِهَا خَيْرًا قُلِ انْتَضِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ

إِنَّ الَّذِينَ فَزَعُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا لَسْتُ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

قُلْ إِنِّي هَدَيْتَنِي رَبِّيَ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيَمًا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ

قُلْ أَغْيَرَ اللَّهُ أَبْغَى رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا ءَاتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

آیا [کافران] جز این انتظار دارند که فرشتگان [به نشانه عذاب] نزدشان بیایند یا پروردگار تو بیاید یا برخی از نشانه‌های پروردگار تو بیاید؟ روزی که برخی از نشانه‌های پروردگار تو بیاید دیگر هیچ کس را که پیش از آن ایمان نیاورده یا در حال ایمانش کار نیکی نکرده ایمان آوردنش سود ندارد. بگو منتظر باشید که ما نیز منتظریم.

کسانی که دین خویش را دستخوش پراکندگی ساختند و گروه گروه شدند تو هیچ پیوند و بستگی با آنها نداری کارشان با خداست و بس، آنگاه- روز رستاخیز- از آنچه می‌کردند آگاهشان می‌کند.

هر که کار نیکی آورد ده چندان آن پاداش دارد، و هر که کار بدی آورد جز همانند آن کیفر نبیند و بر آنان ستم نرود - نیکی به نیکی و بدی به بدی پاداش داده شود نه جز آن- .

بگو: هر آینه پروردگارم مرا به راه راست ره نمود، دینی پایا و درست، آیین ابراهیم پاک و حق‌گرای، و او از مشرکان نبود.

بگو: نماز من و عبادتهای من- یا قربانی من یا حج من- و زندگانی من و مرگ من همه برای خدا، پروردگار جهانیان، است

که او را انبازی نیست، و مرا به این [آیین] فرمان داده‌اند و من نخستین مسلمانم.

بگو: آیا جز خدای یکتا پروردگاری بجویم و حال آنکه او خداوند همه چیز است؟ و هیچ کس کاری نکند مگر آنکه بر عهده خود اوست و هیچ کس بار گناه دیگری را بر ندارد- کسی گناه دیگری را از وی بر ندارد بلکه هر کس متحمل گناه خود است- سپس بازگشت شما به سوی پروردگارتان است و شما را بدانچه اختلاف می‌کردید آگاه می‌کند.

و اوست که شما را جانشینان [پیشینیان در] زمین کرد و برخی از شما را بر برخی دیگر به پایه‌ها بالا برد تا در آنچه به شما داد بیازمایندتان. همانا پروردگار تو زود کیفر است، و هر آینه او آمرزگار و مهربان است.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	الف، لام، میم، صاد.
حزب ۶۱ ۱۲۲ ر	الْمَصِّ	
۲	كِتَبُ أَنْزَلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِنْهُ لِيُنْذِرَ بِهِ ۚ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ	[این] کتابی است که به تو فروفرستاده شده– پس در سینه‌ات از آن تنگیی مباد– تا بدان بیم دهی و مؤمنان را یادکرد و پندی باشد.
۳	اتَّبِعُوا مَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِنْ دُونِهِ ۚ أُولَٰئِكَ قَلِيلًا ۖ مَا تَذَكَّرُونَ	آنچه را از پروردگارتان به شما فروفرستاده شده پیروی کنید، و از دوستان و سرپرستانی جز او پیروی مکنید [ولی] اندک یاد می‌کنید و پند می‌پذیرید.
۴	وَكَمْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيِّنًا أَوْ هُمْ قَائِلُونَ	و بسا [مردم] شهرها و آبادیها را که هلاک و نابود کردیم، و عذاب ما شبانگاه یا هنگامی که در خواب نیمروز بودند به آنها رسید.
۵	فَمَا كَانَ دَعْوَاهُمْ إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا إِلَّا أَنْ قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ	پس چون عذاب ما بدیشان رسید سخن و اعترافشان جز این نبود که گفتند: ما ستمکار بودیم.
۶	فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ	پس هر آینه کسانی را که به سویشان [پیامبر] فرستاده شده پرسش خواهیم کرد– از اجابت پیامبران– و از فرستادگان نیز خواهیم پرسید– از رسانیدن پیام–.
۷	فَلَنَقْصَنَّ عَلَيْهِمْ بِعِلْمٍ ۖ وَمَا كُنَّا غَائِبِينَ	و هر آینه [احوالشان را] بر آنان از روی دانش– دانشی گسترده و تمام– بر گوییم، و ما [از آنان] غایب– دور و بی‌خبر– نبودیم.
۸	وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ ۖ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ	و سنجش کردارها در آن روز– رستاخیز– حق است پس هر که کردارهای سنجیده او گران و سنگین باشد، ایشانند رستگاران.
۹	وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ ۖ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ	و هر که کردارهای سنجیده او سبک باشد، آنانند که به سبب آنکه به آیات ما ستم– انکار– می‌کردند به خویشتن زیان زدند– خود را تباه ساختند–.
۱۰	وَلَقَدْ مَكَنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشًا ۖ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ	و هر آینه شما را در زمین جای دادیم و برای شما در آن اسباب زندگی فراهم ساختیم [اما] اندک سپاس می‌گزارید.
۱۱	وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ ۖ لَمْ يَكُن مِّنَ السَّاجِدِينَ	و هر آینه شما را بیافریدیم سپس شما را در [زهدها] صورتگری کردیم، آنگاه به فرشتگان گفتیم آدم را سجده کنید پس سجده کردند مگر ابلیس که از سجده آرندگان نبود.

قَالَ مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ ۚ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ

قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ

قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ

قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ

قَالَ فَبِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ

ثُمَّ لَآتِيَنَّهُمْ مِّنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ ۖ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ

قَالَ اخْرُجْ مِنْهَا مَذْذُومًا مَّدْحُورًا ۚ لَّمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ

وَيَعَادِمُ أُسْكُنُ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ

فَوَسَّسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا مِنْ سَوْءَاتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ

وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ

فَدَلَّلَهُمَا بِغُرُورٍ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْءَاتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ ۖ وَنَادَاهُمَا رَبُّهُمَا أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكَمَا الشَّجَرَةِ وَأَقُلْ لَّكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُّبِينٌ

[خدای] گفت: چه باز داشت تو را که سجده نکنی آنگاه که به تو فرمان دادم؟ گفت: من از او بهترم، مرا از آتش آفریدی و او را از گل.

فرمود: پس، از این جایگاه فرو شو، تو را نرسد که در آن بزرگ‌منشی کنی، پس بیرون رو که تو از خوارشدگانی.

گفت: مرا تا روزی که برانگیخته شوند مهلت ده.

گفت: تو از مهلت‌یافتگانی.

گفت: پس به سبب آنکه مرا به راه هلاکت افکندی– یا از رحمت خود بی‌بهره و ناامید ساختی– هر آینه آنان را در راه راست تو [به کمین] می‌نشینم

آنگاه بدیشان از پیش روی و از پشت سر و از راست و چپشان در آیم، و [چنان کنم که] بیشترشان را سپاسگزار [نعمت خود] نیابی.

فرمود: از اینجا بیرون رو، نکوهیده و رانده شده، هر که از آنان تو را پیروی کند هر آینه دوزخ را از همه شما پر خواهم کرد.

و ای آدم، تو و همسرت در بهشت جای‌گزینید و از هر جا که خواهید بخورید و نزدیک این درخت مشوید که از ستمکاران خواهید شد.

پس شیطان آن دو را وسوسه کرد تا شرمگاهشان را که از آنان پوشیده بود در نظرشان نمایان سازد و گفت: خداوندتان شما را از این درخت باز نداشت مگر برای آنکه مبادا دو فرشته شوید یا جاویدان باشید.

و برای آن دو سوگند خورد که من شما را هر آینه از نیکخواهانم.

پس آن دو را به فریبی [از آن پایه بلند] فرود آورد و چون از آن درخت بپشیدند ایشان را شرمگاهشان پدیدار شد و شروع کردند از برگهای بهشت بر [شرمگاه] خویش چسبانیدن و خداوندشان آن دو را ندا کرد که مگر شما را از آن درخت باز نداشتم و به شما نگفتم که شیطان شما را دشمنی هویداست؟

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ  
مِنَ الْخَاسِرِينَ

۲۴

قَالَ أَهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ  
مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ

۲۵

قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ

۲۶  
۱۲۴ر

يَبْنَیٰٓ عَادَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ لِبَاسًا يُورِي سَوَآتِكَ  
وَرِيشًا وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ ءَايَاتِ اللَّهِ  
لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ

۲۷

يَبْنَیٰٓ عَادَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُمْ  
مِنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوَآتِهِمَا إِنَّهُ  
يَرَىٰكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا  
الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

۲۸

وَإِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا  
بِهَآٓءَ قُلْ إِنْ أَلَّفَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَآءِ أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا  
تَعْلَمُونَ

۲۹

قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ  
وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ

۳۰

فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا  
الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ

گفتند: بار خدایا، به خویشتن ستم کردیم و اگر ما را  
نیامرزی و نبخشایی براستی از زیانکاران باشیم.

فرمود: [از اینجا] فرو روید برخی از شما دشمن برخی  
دیگرید و شما را در زمین قرارگاه و برخورداری باشد تا  
هنگامی- مرگ-.

[و] فرمود: در آن

ای فرزندان آدم، همانا بر شما جامه‌ای فروفرستادیم که  
شرمگاه شما را بپوشاند و هم زیبایی و زیور باشد و جامه  
پرهیزگاری، این بهتر است. این از نشانه‌های خداست، باشد  
که یاد کنند و پند گیرند.

ای فرزندان آدم، مبدا شیطان فریبتان دهد [و شما را از  
راه راست بیرون برد] چنانکه پدر و مادران را از بهشت  
بیرون کرد در حالی که جامه‌شان را از آنها بر می‌کند تا  
شرمگاهشان را بدیشان بنماید. او و گروه او از جایی که آنها  
را نمی‌بینید شما را می‌بینند. ما شیطانها را دوستان و  
سرپرستان کسانی ساخته‌ایم که ایمان نمی‌آورند.

و چون کار زشتی کنند گویند: پدرانمان را بر آن یافتیم و  
خدا ما را بدان فرمان داده است بگو: خدا به زشتکاری  
فرمان نمی‌دهد آیا بر خدا چیزی می‌گویید که نمی‌دانید؟

بگو: پروردگار من به انصاف و داد فرمان داده و اینکه روی  
[و توجه] خویش نزد هر مسجدی [و هنگام هر نمازی به  
سوی او] فرا دارید، و او را بخوانید در حالی که دین را ویژه  
او کرده باشید- برای او انباز نگیرید-، همچنانکه در آغاز  
بیافریدتان باز می‌گردید.

گروهی را راه نموده و گروهی گمراهی بر آنها روا شده است  
زیرا که آنان شیطانها را به جای خدا دوستان و سرپرستان  
گرفتند و می‌پندارند که راه‌یافتگانند.

يَبْنِيْ عَادَمَ خُذُوْا زِيْنَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوْا وَاشْرَبُوْا  
وَلَا تُسْرِفُوْا اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِيْنَ

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِيْنَةَ اللّٰهِ الَّتِي اُخْرِجَ لِعِبَادِهٖۤهٗ وَالطَّيِّبَتِۙ مَنْ  
الرِّزْقِۙ قُلْ هِيَ لِلَّذِيْنَ ءَامَنُوْا فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَّوْمَ  
الْقِيَمَةِ ۗ كَذٰلِكَ نَفْصَلُ الْاٰیٰتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُوْنَ

قُلْ اِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَۙ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ  
وَالْاِثْمَ وَالْبَغْيَۙ بِغَيْرِ الْحَقِّۙ وَاَنْ تُشْرِكُوْا بِاللّٰهِۙ مَا لَمْ يُنَزَّلْ  
بِهٖۤهٗ سُلْطٰنًا وَاَنْ تَقُوْلُوْا عَلٰی اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ

وَلِكُلِّ اُمَّةٍۭ اَجَلٌۭ ۖ فَاِذَا جَآءَ اَجَلُهُمْۙ لَا يَسْتَاْخِرُوْنَ سَاعَةًۭ وَلَا  
يَسْتَقْدِمُوْنَ

يَبْنِيْ عَادَمَۙ اِمَّا يٰٓتِيْنَكُمْ رُّسُلٌۭ مِّنْكُمْ يَقْصُوْنَ عَلَيْكُمْ  
ءَاٰیٰتِيۙ فَمَنْ اَنْتَقٰی وَاَصْلَحَۙ فَلَا خَوْفٌ عَلَیْهِمْ وَلَا هُمْ  
يَحْزَنُوْنَ

وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِءَاٰیٰتِنَا وَاَسْتَكْبَرُوْا عَنْهَاۙ اُولٰٓئِكَ اَصْحَابُ  
النَّارِۙ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ

فَمَنْ اَظْلَمُۭ مِمَّنِ افْتَرٰی عَلٰی اللّٰهِ كَذْبًاۙ اَوْ كَذَّبَ بِءَاٰیٰتِهٖۚ  
اُولٰٓئِكَ يَنَالُهُمْ نَصِيْبُهُمْۙ مِّنَ الْكِتٰبِۙ حَتّٰیۙ اِذَا جَآءَتْهُمْ  
رُسُلُنَا يَتَوَقَّوْنَهُمْۙ قَالُوْا اٰیْنَمَا كُنْتُمْ تَدْعُوْنَۙ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِۙ  
قَالُوْا ضَلُّوْا عَنَّا وَشَهِدُوْا عَلٰی اَنْفُسِهِمْۙ اَنَّهُمْۙ كَانُوْا كٰفِرِيْنَ

ای فرزندان آدم، نزد هر مسجدی- به هنگام نماز- آرایش خویش- جامه و آنچه مایه آراستگی است- فرا گیرید، و بخورید و بیاشامید و اسراف مکنید، که خدا اسرافکاران را دوست ندارد.

بگو: چه کسی آرایشی را که خدا برای بندگان خود پدید آورده و روزیهای پاکیزه را حرام کرده است؟ بگو: اینها در زندگی دنیا برای مؤمنان است- ولی کفار هم بهره‌مندند- در حالی که در روز رستاخیز ویژه ایشان است. بدین گونه آیات- سخنان خود- را برای گروهی که بدانند به تفصیل بیان می‌کنیم.

بگو: همانا پروردگارم زشتکاریها را، چه آشکار آنها و چه پنهان، و گناهکاری و ستم و سرکشی به ناحق را حرام کرده، و این که چیزی را با خدا انباز گیرید که بدان دلیل و حجتی فرو نفرستاده، و این که بر خدا آنچه نمی‌دانید بگویید.

و هر گروهی را مدتی است. پس چون مدتشان به سر آید نه ساعتی درنگ توانند کرد و نه پیشی گیرند.

ای فرزندان آدم، چنانچه پیامبرانی از خودتان نزد شما آیند که آیات مرا بر شما بخوانند، پس آنان که پرهیزگاری کنند و به شایستگی آیند نه بیمی بر آنهاست و نه اندوه خورند

و کسانی که آیات- نشانه‌ها و سخنان- ما را دروغ انگارند و از آنها به گردنکشی روی برتابند اینان دوزخیانند که در آن جاودانه باشند.

پس ستمکارتر از آن کیست که بر خدا دروغی سازد- برای او انباز گیرد- یا آیات- نشانه‌ها و سخنان- او را دروغ شمرد؟ اینانند که بهره‌شان از کتاب- سرنوشت و کیفری که برای آنها نوشته شده- بدیشان رسد، تا چون فرستادگان ما - فرشتگان مرگ- نزدشان آیند که جانشان بگیرند، گویند: کجایند آنچه جز خدا می‌خواندید؟ گویند: از ما گم و ناپدید شدند، و بر خویشان گواهی دهند که کافر بوده‌اند.

قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَعَنَتْ أُخْتَهَا حَتَّى إِذَا آدَرَكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَاهُمْ لِأُولِهِمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَعَاتِبِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٍ وَلَكِنْ لَا تَعْلَمُونَ

وَقَالَتْ أُولَهُمْ لِأُخْرَاهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ

إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحْ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ

لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ وَنُودُوا أَنْ تِلْكَ الْجَنَّةُ أَوْرِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

[خدای] فرماید: با گروه‌هایی از پریان و آدمیان که پیش از شما گذشتند در آتش دوزخ روید هر گاه که گروهی در آید گروه همکیش خود را نفرین کند، تا چون همگی در آن به هم رسند گروه پسین- پیروان- درباره گروه پیشین- رهبران خود- گویند: خداوندا، اینان ما را گمراه کردند، پس آنها را دو چندان عذاب آتش بده. [خدای] گوید: هر کدام را [عذاب] دو چندان است و لیکن نمی‌دانید.

و گروه پیشین به گروه پسین گویند: شما را بر ما هیچ برتری نیست- تا بدان سبب در خور تخفیف عذاب باشید- پس عذاب را به سزای آنچه می‌کردید بچشید.

همانا کسانی که آیات ما را دروغ شمردند و از آنها به گردنکشی روی برتافتند درهای آسمان- عالم ملکوت- را برای آنان نگشایند و به بهشت تا نشوند تا شتر در سوراخ سوزن در آید- که این هم ناشدنی است-، و گناهکاران را چنین کیفر می‌دهیم.

آنان را از دوزخ بستری است و از بالای سرشان پوشش‌هایی [از آتش] است و ستمکاران را چنین کیفر می‌دهیم.

و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند [هر اندازه عمل نیک کرده‌اند بپذیریم، که] هیچ کس را جز به اندازه توانش تکلیف ننهیم. ایشان بهشتیانند و در آن جاودانه باشند

و هر چه از کینه و دشمنی در دلهای ایشان بود بر کنیم از زیر [کوشکهای] آنان جویها روان است و گویند: سپاس و ستایش خدای راست که ما را بدین [جایگاه و نعمتها] راه نمود و اگر خدا ما را راه ننمود بود راه نمی‌یافتیم. هر آینه فرستادگان پروردگارانم بر راستی و درستی آمدند. و ایشان را آواز دهند که این را به پاداش آنچه می‌کردید به شما میراث داده‌اند.



وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَإِنَّهُمْ لَكَ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ

الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كَافِرُونَ

وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَاهُمْ وَنَادَوْا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ سَلِّمُوا عَلَيْنَا لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ يَطْمَعُونَ

وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا يَعْرِفُونَهُمْ بِسِيمَاهُمْ قَالُوا مَا أَغْنَىٰ عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ

أَهَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ أَفِيضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى الْكَافِرِينَ

الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ نَنسِلُهُمْ كَمَا نَسُوا لِقَاءَ يَوْمِهِمْ هَذَا وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ

و بهشتیان، دوزخیان را آواز دهند که همانا ما آنچه را پروردگارمان به ما وعده داد راست و درست یافتیم، آیا شما هم آنچه را پروردگارتان وعده داد راست و درست یافتید؟ گویند: آری آنگاه آوازدهنده‌ای در میانشان آواز دهد که لعنت خدا بر ستمکاران باد

همانها که [مردم را] از راه خدا باز می‌دارند و آن را کج و ناراست می‌جویند- بر آنند که آن را کج جلوه دهند- و به جهان واپسین کافرنند.

و میان آن دو گروه- بهشتیان و دوزخیان- پرده‌ای است و بر اعراف- فراز آن پرده- مردانی هستند که همه را به نشان چهره‌هاشان می‌شناسند و بهشتیان را که هنوز به بهشت نرفته‌اند ولی امید می‌دارند آواز دهند که درود بر شما باد!

و چون دیدگان‌شان- دیدگان بهشتیانی که هنوز به بهشت نرفته‌اند- سوی دوزخیان گردانده شود، گویند: پروردگارا، ما را با گروه ستمکاران قرار مده.

و آنان که بر اعرافند، مردانی را که به نشان چهره‌هاشان می‌شناسند آواز دهند، گویند: فراهم‌آمدن شما- جمعیت شما یا گردآوردن اموالتان- و آن گردنکشی و بزرگ‌منشی که می‌نمودید هیچ به کارتان نیامد.

آیا اینان- بهشتیان- همان کسانی که سوگند می‌خوردید که خدا رحمتی- بخشایش و نعمتی- به ایشان نرساند؟ [ای بهشتیان] به بهشت در آیید نه بیمی بر شماست و نه اندوه می‌دارید.

و دوزخیان بهشتیان را آواز دهند که از آب یا از آنچه خداوند روزیتان کرده بر ما فرو ریزید. گویند: خداوند این دو را بر کافران حرام کرده است

آنان که دین خود را به سرگرمی و بازی گرفتند و زندگی دنیا آنان را بفریفت. پس امروز آنها را از یاد می‌بریم- فرومی‌گذاریم- به سزای آنکه آنها دیدار امروزشان را از یاد بردند و آیات ما را انکار می‌کردند.

وَلَقَدْ جِئْتَهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً  
لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

۵۳

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلُهُ يَقُولُ الَّذِينَ  
نَسُوهُ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ  
شُفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلْ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ  
قَدْ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ

۵۴  
۱۲۸

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ  
أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ  
حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ  
الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

۵۵

ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

۵۶

وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا  
وَطَمَعًا ۚ إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ

۵۷

وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَّحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۗ حَتَّىٰ إِذَا  
أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ  
فَأَخْرَجْنَا بِهِ ۚ مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ ۚ كَذَٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ  
لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

و هر آینه کتابی بدیشان آوردیم که آن را از روی دانش به  
تفصیل بیان کردیم تا برای گروهی که ایمان می‌آورند  
راهنمایی و بخشایشی باشد.

آیا جز تأویل آن- تحقق و وقوع وعده‌های قرآن، از رستخیز  
و حساب و جزا- را انتظار می‌برند؟ آن روز که تأویل آن فرا  
رسد آنها که از پیش آن را فراموش کردند گویند: همانا  
فرستادگان پروردگاران برآستی و درستی آمدند آیا ما را  
شفیعی هست که از بهر ما شفاعت کنند، یا بازگردانده  
شویم و جز آن کنیم که می‌کردیم؟ برآستی که خویشتن را  
زیان کردند و آنچه به دروغ می‌ساختند- یعنی بتها که  
شفیعیان خود می‌پنداشتند- از آنها گم شد.

همانا پروردگارتان خدایی است که آسمانها و زمین را در  
شش روز- شش دوره- بیافرید سپس بر عرش- در مقام  
استیلا و تدبیر امور جهان- برآمد شب را به روز می‌پوشاند  
که شتابان در پی آن است، و خورشید و ماه و ستارگان را  
[بیافرید] در حالی که رام فرمان اویند آگاه باشید که  
آفریدن و فرمان ویژه اوست. بس بزرگ و بزرگوار- یا با  
برکت در آفرینش خویش- است خدای، پروردگار جهانیان.

پروردگارتان را به زاری و نهانی بخوانید، [و از اندازه  
مگذرید] که او از اندازه درگذرندگان را دوست ندارد.

و در زمین پس از به سامان آوردنش تباهی مکنید، و او را  
با بیم و امید بخوانید، زیرا که مهر و بخشایش خداوند به  
نیکوکاران نزدیک است.

و اوست که بادها را پیشاپیش بخشایش خود- یعنی باران-  
مژده‌دهنده می‌فرستد، تا چون ابرهای گرانبار را بردارند آن  
را به سرزمین مرده برانیم آنگاه آب را به آن سرزمین  
فروفرستیم، پس با آن آب از هر گونه میوه‌ای بیرون آریم  
همچنین مردگان را بیرون آریم، شاید که یاد کنید و پند  
گیرید.

وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرِجُ نَبَاتَهُۥ بِإِذْنِ رَبِّهٖ ۖ وَالَّذِي خَبِثَ لَا يَخْرِجُ إِلَّا نَكِِدًاۚ كَذٰلِكَ نُنْصِرُ الْاٰلِیْتَ لِقَوْمٍ یَّشْكُرُوْنَ

لَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوحًاۤ اِلٰی قَوْمِهٖ فَقَالَ یَقَوْمُ اعْبُدُوْا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَیْرُهٗۚ اِنِّیْۤ اَخَافُ عَلَیْكُمْ عَذَابَ یَوْمٍ عَظِیْمٍ

قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهٖۚ اِنَّا لَنَرٰكَ فِی ضَلٰلٍ مُّبِیْنٍ

قَالَ یَقَوْمَ لَیْسَ بِیْ ضَلٰلَۃٌۭ وَّلٰكِنِّیْ رَسُوْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِیْنَ

اُبَلِّغُكُمْ رِسٰلَتِ رَبِّیْ وَاَنْصَحُ لَكُمْ وَاَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ

اَوْعَجِبْتُمْ اَنْ جَآءَكُمْ ذِكْرٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَلٰی رَجُلٍ مِّنْكُمْ لَیُنْذِرْكُمْ وَلِتَتَّقُوْا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ

فَكَذَّبُوْهُ فَاَنْجَيْنٰهُ وَاَلَّذِیْنَ مَعَهُۥ فِی الْفُلْكِ وَاَعْرَقْنَا الَّذِیْنَ كَذَّبُوْا بِاٰیٰتِنَاۚ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا عَمِیْنَ

وَ اِلٰی عَادٍ اٰخَاهُمْ هُوْدًاۙ قَالَ یَقَوْمُ اعْبُدُوْا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَیْرُهٗۚ اَفَلَا تَتَّقُوْنَ

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖۚ اِنَّا لَنَرٰكَ فِی سَفَاھَةٍ وَاِنَّا لَتَظُنُّكَ مِنَ الْكٰذِبِیْنَ

قَالَ یَقَوْمَ لَیْسَ بِیْ سَفَاھَۃٌ وَّلٰكِنِّیْ رَسُوْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِیْنَ

و سرزمین پاک گیاهش به خواست پروردگارش، بیرون آید – یعنی فراوان و پربار– و زمین ناپاک گیاهش بیرون نیاید مگر اندکی. بدین سان آیات را برای گروهی که سپاس می‌دارند گونه‌گون بیان می‌کنیم.

هر آینه نوح را به نزد قومش فرستادیم، گفت: ای قوم من، خدای را بپرستید که شما را جز او خدایی نیست همانا من از عذاب روزی بزرگ بر شما بیمناکم.

مهتران قومش گفتند: هر آینه تو را در گمراهی آشکار می‌بینیم.

گفت: ای قوم من، مرا گمراهیی نیست، بلکه فرستاده‌ای از پروردگار جهانیانم

پیامهای پروردگارم را به شما می‌رسانم و شما را نیکخواهی می‌کنم و از خدا چیزها می‌دانم– در باره پاداش مطیعان و کیفر عاصیان– که شما نمی دانید.

آیا شگفتی نمودید از اینکه شما را از پروردگارتان بر [زبان] مردی از شما یادآوری و پندی آمده است تا شما را بیم دهد و تا پرهیزگاری کنید و شاید در خور رحمت گردید؟

پس او را دروغزن شمردند، پس او و کسانی را که با او در کشتی بودند رهانیدیم و کسانی را که آیات– نشانه‌ها و سخنان– ما را دروغ پنداشتند غرق کردیم، زیرا گروهی کوردل بودند.

و به قوم عاد برادرشان هود را [فرستادیم] گفت: ای قوم من، خدای را بپرستید که شما را جز او خدایی نیست، آیا نمی‌پرهیزید؟

مهتران قوم او که کافر شده بودند گفتند: بی‌گمان تو را در بی‌خردی می‌بینیم و همانا تو را از دروغ‌زان می‌پنداریم.

گفت: ای قوم، مرا بی‌خردیی نیست، بلکه فرستاده‌ای از سوی پروردگار جهانیانم

أُبَلِّغُكُمْ رِسَالَتِ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ

پیامهای پروردگارم را به شما می‌رسانم و شما را نیکخواهی  
امینم.

۶۹

أَوْعَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ  
لِيُنذِرَكُمْ وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِن بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ  
وَزَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَصْطَةً ۖ فَاذْكُرُوا ءَالَآءَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ  
تُفْلِحُونَ

آیا شگفتی نمودید از اینکه شما را از پروردگارتان بر  
[زبان] مردی از شما یادآوری و پندی آمده است تا شما را  
بیم دهد؟ و به یاد آرید آنگاه که پس از قوم نوح شما را  
جانشین [آنها] کرد و شما را در آفرینش [تن، نیرومندی]  
افزود، پس نعمتهای خدا را یاد کنید تا شاید رستگار شوید.

۷۰

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا  
فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

گفتند: آیا سوی ما آمده‌ای تا خدا را به تنهایی بپرستیم و  
آنچه را پدرانمان می‌پرستیدند واگذاریم؟ پس اگر از  
راستگوییانی آنچه ما را وعده می‌دهی- یعنی عذاب خدا- به  
ما آر.

۷۱

قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ رِجْسٌ وَغَضَبٌ ۖ  
أَتَجِدِلُونِي فِي أَسْمَاءِ سَمَيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَعَبَاؤُكُمْ مَا نَزَّلَ  
اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ ۖ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ

گفت: بی‌گمان عذابی و خشمی از جانب خدایتان بر شما  
فروآمد. آیا در باره نامهایی- بی‌محتوا و بدون واقعیت- که  
شما و پدراتان [بر بتان] نهاده‌اید و خدا در باره آنها هیچ  
حجتی فرو نفرستاده است با من ستیزه می‌کنید؟! پس در  
انتظار [عذاب] باشید، من هم با شما در انتظارم.

۷۲

فَأَنجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَقَطَّعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ  
كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ

پس او و آنها را که با او بودند به مهر و بخشایش خویش  
رهانیدیم و بنیاد کسانی را که آیات- نشانه‌ها و سخنان- ما  
را دروغ انگاشتند و مؤمن نبودند برانداختیم.

۷۳

۱۳۱ر

وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَاقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ  
مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ ۖ قَدْ جَاءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ هَذِهِ نَاقَةُ  
اللَّهِ لَكُمْ ءَايَةٌ ۖ فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا  
بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ أَلِيمٍ

و به قوم ثمود برادرشان صالح را [فرستادیم]. گفت: ای  
قوم من، خدای را بپرستید که شما را جز او خدایی نیست.  
همانا شما را حجتی روشن و هویدا از جانب پروردگارتان  
آمد، این ماده‌شتر خدای، شما را آیتی است، پس او را  
واگذارید تا در زمین خدا بخورد و هیچ بدی به او نرسانید  
که شما را عذابی دردناک فرا خواهد گرفت.

وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا وَتَنْحِتُونَ الْجِبَالَ بُيُوتًا فَاذْكُرُوا آيَاتَ اللَّهِ وَلَا تَعْتَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ

و یاد کنید آنگاه که شما را از پس [قوم] عاد جانشین [آنها] کرد و شما را در این سرزمین جای داد که از جاهای نرم و هموار آن کوشکها می‌سازید و کوه‌ها را برای ساختن خانه‌ها می‌تراشید پس نعمتهای خدا را به یاد آرید و در زمین به تباہکاری مکوشید.

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتَضَعُوا لِمَنْ ءَامَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُّرْسَلٌ مِّن رَّبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ

مہتران قوم او که گردنکشی می‌کردند به ناتوان شمرده‌شدگان، به همانها که ایمان آورده بودند، گفتند: آیا شما می‌دانید که صالح فرستاده‌ای است از سوی پروردگار خویش؟ گفتند: ما بدانچه او بدان فرستاده شده ایمان داریم.

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي ءَامَنْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ

آنان که گردنکشی کردند گفتند: ما بدانچه شما بدان ایمان آورده‌اید کافریم.

فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يُصْلِحُ آتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ

پس ماده‌شتر را پی کردند- کشتند- و از فرمان پروردگارشان سر برتافتند و گفتند: ای صالح، اگر از فرستادگانی آنچه ما را وعده می‌دهی به ما آر.

فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثِيمِينَ

پس زمین لرزه- در اثر صاعقه آسمانی- آنان را بگرفت تا در خانه‌های خویش به رو در افتادند- و مُردند.

فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَ قَوْمٍ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَةَ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّصِيحِينَ

پس [صالح] از آنان روی گردانید و گفت: ای قوم من، هر آینه پیام پروردگارم را به شما رساندم و برای شما نیکخواهی کردم و لیکن شما نیکخواهان را دوست ندارید.

وَلَوْطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ

و لوط را [یاد کن] آنگاه که قوم خود را گفت: آیا کار زشت و پلید می‌کنید که هیچ یک از مردم جهان پیش از شما نکرده است؟

إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّن دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ

هر آینه شما از روی شهوت به جای زنان به مردان درمی‌آیید، بلکه شما گروهی گزافکارید.

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ<sup>ط</sup> إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ

فَأَنجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ وَكَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَّطَرًا<sup>ط</sup> فَأَنْظِرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ

وَالِى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَبْقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ<sup>ط</sup> قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ<sup>ط</sup> فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ

وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِهِ<sup>ط</sup> وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا<sup>ج</sup> وَأَذْكُرُوا<sup>ط</sup> إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا فَكَثَرْتُكُمْ<sup>ط</sup> وَأَنْظِرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ

وَإِنْ كَانَ طَآئِفَةٌ مِّنْكُمْ ءَامَنُوا بِالَّذِى أُرْسِلْتُ بِهِ<sup>ط</sup> وَطَآئِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوا فَاصْبِرُوا حَتَّى يَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ

و پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: اینها را از شهرتان بیرون کنید، که اینها مردمی پاکیزگی‌ورزند.

پس او و کسانش را رهانیدیم مگر زنش را که از ماندگان بود- و هلاک شد-.

و بر آنها بارانی- از سنگهای آتشین- بارانیدیم، پس بنگر که سرانجام بزهکاران چگونه بود.

و به سوی [مردم] مدین برادرشان شعیب را [فرستادیم]. گفت: ای قوم من، خدای را بپرستید که شما را جز او خدایی نیست. هر آینه شما را از سوی پروردگارتان دلیلی روشن و هویدا آمده است، پس پیمانه و ترازو را تمام دهید و کالاهای مردم را مکاهید و در زمین پس از به سامان آوردنش تباهاکاری مکنید. این برای شما بهتر است، اگر ایمان داشته باشید

و به هر راهی منشینید تا بترسانید و باز دارید از راه خدا کسانی را که به او ایمان آورده‌اند در حالی که آن

و اگر گروهی از شما بدانچه به آن فرستاده شده‌ام ایمان آوردند و گروهی ایمان نیاوردند، پس صبر کنید تا خدا میان ما داوری کند، و او بهترین داوران است.



قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ  
يَشْعِبُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي  
مِلَّتِنَا قَالَ أُولَٰؤُ كُنَّا كَرِهِينَ

قَدْ أَفْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ  
نَجَّيْنَا اللَّهُ مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ  
اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا  
أَفْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ

وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِنْ أَتَبَعْتُمْ شُعَيْبًا  
إِنَّا لَنَكُونَنَّ إِذَا لَخَسِرُونَ

فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثْمِينَ

الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَنْ لَّمْ يَعْنُوا فِيهَا الَّذِينَ كَذَّبُوا  
شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ

فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَاقَوْمُ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي  
وَنَصَحْتُ لَكُمْ فَكَيْفَ ءَاسَىٰ عَلَىٰ قَوْمٍ كَافِرِينَ

وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبَأْسَاءِ  
وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ

ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ  
ءَابَاءَنَا الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ فَأَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

مہتران قوم او کہ گردنکشی کردند گفتند: ای شعیب،  
بی‌گمان تو و کسانی را کہ با تو ایمان آورده‌اند از شهرمان  
بیرون می‌کنیم یا بہ کیش ما باز گردید. گفت: و گر چه  
ناخواہ باشیم؟

اگر بہ کیش شما باز گردیم پس از آنکہ خداوند ما را از آن  
رہایی داد، بی‌گمان بر خدا دروغ بسته باشیم و ما را نشاید  
کہ بہ آن بازگردیم مگر آنکہ خدا، پروردگار ما، بخواہد.  
دانش پروردگار ما ہر چیزی را فرا گرفتہ است. بر خدا  
توکل کردیم. پروردگارا، میان ما و قوم ما بہ حق داوری کن  
– یا: راہی بگشای– کہ تو بہترین داورانی– یا: راہگشایانی  
–.

و مہتران قوم او کہ کافر شدند گفتند: اگر از شعیب پیروی  
کنید آنگاہ شما ہر آینہ زیانکارید.

پس زمین‌لرزہ– در اثر صاعقہ آسمانی– آنان را بگرفت تا  
در خانہ‌های خویش بہ رو در افتادند [و مُردند].

کسانی کہ شعیب را دروغگو شمردند گویی ہرگز در آنجا  
نبودند. آنها کہ شعیب را دروغگو شمردند همانہا زیانکار  
بودند.

پس، از آنها روی گردانید و گفت: ای قوم من، ہر آینہ  
پیامہای پروردگارم را بہ شما رسانیدم و شما را نیکخواہی  
کردم پس چگونہ بر گروہی کافر اندوہ برم؟

و ما ہیچ پیامبری را در ہیچ آبادی و شہری نفرستادیم مگر  
آنکہ مردم آن را بہ سختی– بینوایی– و گزند– بیماری–  
گرفتار کردیم تا شاید زاری کنند.

سپس بہ جای بدی– سختی و رنج– نیکی– فراخی و خوشی–  
آوردیم تا فزونی یافتند و گفتند: پدران ما را نیز سختی و  
راحت رسید، پس آنها را ناگہان در حالی کہ آگاہی نداشتند  
– کہ عذاب بر آنان فرو خواہد آمد–، بگرفتیم.

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ  
مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَهُم بِمَا كَانُوا  
يَكْسِبُونَ

أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيَّتًا وَهُمْ نَائِمُونَ

أَوْ أَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحَىٰ وَهُمْ يَلْعَبُونَ

أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ  
الْخَاسِرُونَ

أَوْ لَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِن بَعْدِ أَهْلِهَا أَن لَّوْ  
نَشَاءُ أَصَبْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا  
يَسْمَعُونَ

تِلْكَ الْقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنبَاءِهَا ۚ وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ  
رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِن قَبْلُ  
كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْكَافِرِينَ

وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِم مِّنْ عَهْدٍ ۚ وَإِن وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ  
لَفَاسِقِينَ

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَٰٓئِهِۦ  
فَظَلَمُوا بِهَا ۖ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ

وَقَالَ مُوسَىٰ يَفِرْعَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ

۹۷

۹۸

۹۹

۱۰۰  
۱۳۴

۱۰۱

۱۰۲

۱۰۳

۱۰۴

و اگر مردم آبادیها ایمان آورده و پرهیزگاری کرده بودند هر  
آینه برکتها– نیکیها و نعمتها– از آسمان و زمین بر آنان  
می‌گشادیم و لیکن [پیامها و نشانه‌های ما را] دروغ شمردند،  
پس آنها را به سزای آنچه می‌کردند گرفتار ساختیم.

پس آیا مردم آبادیها ایمنند از اینکه شب هنگامی که  
خفته‌اند عذاب ما به آنها برسد؟

و آیا مردم آبادیها ایمنند از اینکه نیمروز هنگامی که  
سرگرم بازی‌اند عذاب ما به آنها برسد؟

پس آیا از مکر– ناگاه گرفتن– خدا ایمنند؟ و از مکر خدای  
جز مردم زیانکار ایمن نمی‌نشینند.

و آیا [سرگذشتهای پیشینیان] برای کسانی که زمین را پس  
از [هلاک] مردمش به ارث می‌برند ره نمود [و روشن  
نساخت] که اگر بخواهیم آنان را به گناهانشان گرفتار  
می‌سازیم و بر دلهایشان مَهر می‌نهم پس [حق را]  
نمی‌شنوند؟

این آبادیها و شهرهاست که از خبرهای آنها بر تو می‌خوانیم  
و هر آینه پیامبرانشان با نشانه‌های روشن و هویدا بدیشان  
آمدند، اما بر آن نبودند که به آنچه از پیش دروغ شمردند  
ایمان بیاورند اینچنین خدا بر دلهای کافران مَهر می‌نهد.

و بیشترشان را پایبند هیچ عهد و پیمانی نیافتیم و هر آینه  
بیشترشان را بدکاران و بیرون‌شوندگان از فرمان یافتیم.

سپس از پس ایشان– پیامبران گذشته– موسی را با  
نشانه‌های خویش به سوی فرعون و مهتران [قوم] او  
فرستادیم، اما به آن نشانه‌ها ستم– انکار– کردند پس بنگر  
که سرانجام تباهکاران چگونه بود.

و موسی گفت: ای فرعون، من فرستاده‌ای از پروردگار  
جهانیانم

حَقِيقٌ عَلَىٰ أَن لَّا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقُّ قَدْ جِئْتُكُمْ  
بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَءِيلَ

قَالَ إِن كُنتَ جِئْتَ بِآيَةٍ فَأْتِ بِهَا إِن كُنتَ مِنَ  
الصَّادِقِينَ

فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ

وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظَرِينَ

قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ

يُرِيدُ أَن يُخْرِجَكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ

قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ

يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ

وَجَاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ  
الْغَالِبِينَ

قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَن تُلْقَىٰ وَإِمَّا أَن نَّكُونَ نَحْنُ الْمُلْقِينَ

قَالَ أَلْقُوا فَلَمَّا أَلْقَوْا سَحَرُوا أَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَرْهَبُوهُمْ  
وَجَاءُوا بِسِحْرِ عَظِيمٍ

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَن أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا  
يَأْفِكُونَ

فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

فَغُلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صَغِيرِينَ

وَأَلْقَى السَّحَرَةُ سَجِدِينَ

سزاوارم که بر خدا جز راست و درست سخن نگویم همانا  
شما را از پروردگارتان نشانه و دلیلی روشن آورده‌ام، پس  
فرزندان اسرائیل را با من بفرست.

[فرعون] گفت: اگر تو با نشانه‌ای آمده‌ای آن را بیار، اگر از  
راستگویانی.

پس عصای خود را بیفکند که ناگاه اژدهایی هویدا شد

و دست خویش [از گریبان] بیرون آورد، پس آن برای  
بینندگان سفید و تابان می‌نمود.

مهتران قوم فرعون گفتند: همانا این جادوگری داناست

می‌خواهد شما را از سرزمیتان بیرون کند، اینک چه رأی  
می‌دهید؟

گفتند: [کار] او و برادرش را واپس دار و گردآوران را در  
شهرها فرست

تا هر جادوگر دانا را نزد تو آرند.

جادوگران نزد فرعون آمده گفتند: اگر ما پیروز شدیم  
بی‌گمان ما را مزدی هست.

گفت: آری، و هر آینه شما از نزدیکان [درگاه من] خواهید  
بود.

گفتند: ای موسی، تو می‌افکنی یا ما بیفکنیم؟

گفت: شما بیفکنید و چون بیفکندند، چشمهای مردم را جادو  
کردند و آنان را سخت ترسانیدند و جادویی بزرگ آوردند.

و ما به موسی وحی کردیم که عصایت را بیفکن ناگاه آن عصا  
آنچه را [به جادو و دروغ] ساخته بودند می‌بلعید.

پس حق پدیدار شد و آنچه آنها می‌کردند نابود گشت

و [فرعونیان] در آنجا شکست خوردند و خوار و زبون  
گشتند.

و جادوگران به سجده افکنده شدند.

قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ

گفتند: به خداوند جهانیان ایمان آوردیم

۱۲۲

رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ

خداوند موسی و هارون.

۱۲۳

قَالَ فِرْعَوْنُ ءَامَنْتُمْ بِهِۦ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّ هَذَا لَمَكْرٌ مَّكْرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنْهَا أَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ

فرعون گفت: پیش از آنکه شما را رخصت دهم به او ایمان آوردید؟ این ترفندی است که در این شهر اندیشیده‌اید تا مردمش را از آنجا بیرون کنید پس بزودی خواهید دانست.

۱۲۴

لَأَقْطِعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِّنْ خَلْفٍ ثُمَّ لَأَضَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ

هر آینه دستها و پاهای شما را به خلاف یکدیگر– یکی از راست و یکی از چپ– ببرم، سپس همه شما را بر دار کنم.

۱۲۵

قَالُوا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ

گفتند: ما به پروردگار خویش باز می‌گردیم

۱۲۶

وَمَا تَنْقِمُ مِنَّا إِلَّا أَنْ ءَامَنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَقَّفْنَا مُسْلِمِينَ

و تو هیچ خشم و کینه‌ای از ما به دل نداری مگر اینکه به نشانه‌های پروردگارمان آنگاه که ما را پیامد ایمان آوردیم. پروردگارا، بر ما شکیبایی فرو ریز و ما را مسلمان– گردن نهاده و فرمانبردار– بمیران.

۱۲۷  
۱۳۶

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَذَرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَءَالِهَتَكَ قَالَ سَنُقَتِّلُ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ

و مهتران قوم فرعون گفتند: آیا موسی و قوم او را وا می‌گذاری تا در این سرزمین تباهی کنند و تو و خدایانت را فروگذارند؟ گفت: هر آینه پسرانشان را خواهیم کشت و زنانشان را زنده نگه خواهیم داشت و ما بر آنها چیره‌ایم.

۱۲۸

قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَأَصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ۖ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ

موسی قوم خود را گفت: از خدا یاری بخواهید و شکیبایی ورزید، که زمین از آن خداست، آن را به هر کس از بندگان که بخواهد به میراث می‌دهد، و سرانجام [نیک]– پیروزی یا بهشت– پرهیزگاران راست.

۱۲۹

قَالُوا أُوذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ

[بنی اسرائیل] گفتند: پیش از آنکه نزد ما بیایی و پس از آنکه آمدی آزار و رنج دیده‌ایم. [موسی] گفت: امید است که پروردگارتان دشمن شما را نابود کند و شما را در این سرزمین جانشین [آنها] سازد آنگاه بنگرد که چگونه رفتار می‌کنید.

۱۳۰  
۱۳۷

وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصِ مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ

و هر آینه فرعونیان را به خشکسالاها و کاهش میوه‌ها– محصولات– گرفتار کردیم، شاید پند گیرند.

فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَّعَهُٗٓ إِلَّا إِنَّمَا ظَنُّهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

و چون نیکی- نعمتی- بدیشان می‌رسید، می‌گفتند: این از آن ماست- ما شایسته و سزاوار آنیم- و اگر بدی و گزندى به ایشان می‌رسید، به موسی و کسانی که با او بودند شگون بد می‌زدند آگاه باشید که همانا سرنوشت نیک و بدشان نزد خداست ولی بیشترشان نمی‌دانند.

وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ ءَايَةٍ لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ

و گفتند: [ای موسی،] هر نشانه‌ای- معجزه‌ای- که به ما بیاری تا ما را بدان جادو کنی، تو را باور نخواهیم داشت.

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجُرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالْذَّمَ ءَايَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ

پس بر آنها طوفان و ملخ و شپش و غوکان و خون، نشانه‌های جدا- و با فاصله- فرستادیم باز هم گردنکشی کردند و گروهی بزهکار بودند.

وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَمُوسَىٰ أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَءِيلَ

و چون عذاب بر آنان فروآمد، گفتند: ای موسی، خدای خویش را به آن پیمانی که با تو دارد- که چون او را بخوانی اجابت کند- بخوان، که اگر این عذاب را از ما برداری براستی به تو ایمان می‌آوریم و بی‌گمان فرزندان اسرائیل را با تو می‌فرستیم.

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَىٰ أَجَلٍ هُمْ بَلِغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُشُونَ

پس چون عذاب را تا سرآمدی که باید بدان می‌رسیدند از آنها برداشتیم باز هم پیمان‌شکنی می‌کردند.

فَأَنْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ

پس، از آنان کین ستانیدیم و آنها را در دریا غرق کردیم زیرا که نشانه‌های ما را دروغ پنداشتند و از آن غافل بودند.

وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضْعَفُونَ مَشْرِقَ الْأَرْضِ وَمَغْرِبَهَا الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا ۖ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ بِمَا صَبَرُوا ۖ وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ ۖ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ

و به مردمی که ناتوان و زبون شمرده می‌شدند خاورها و باخترهای آن سرزمین را که در آنها برکت نهادیم به میراث دادیم و سخن- یعنی وعده- نیکوی پروردگار تو بر فرزندان اسرائیل به پاداش آن شکیبایی که کردند انجام یافت. و آنچه را فرعون و قوم او می‌ساختند- از بناها و کوشکها- و آنچه را بر می‌افراشتند- از داربستها و سایه بانها- ویران کردیم.

وَجَوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَءِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ  
عَلَى أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَمُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ  
ءَالِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ

إِنَّ هَؤُلَاءِ مُتَبَرِّئُونَ مِمَّا هُمْ فِيهِ وَبَاطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ

قَالَ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ

وَإِذْ أَخْبَيْنَاكُمْ مِّنْ عَالٍ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ  
الْعَذَابِ يُقْتِلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي  
ذَلِكَ بَلَاءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ

وَوَاعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا بِعَشْرِ فِتْنَةٍ مِّمَّقَتِ  
رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ هَارُونَ اخْلُفْنِي فِي  
قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ

وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ  
إِلَيْكَ قَالَ لَنْ نَرِنِي وَلَكِنْ أَنْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ  
مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرِنِي فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ  
دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ  
إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ

و فرزندان اسرائیل را از دریا گذرانیدیم، پس بر گروهی در  
آمدند که بر بتانی که داشتند [به پرستش] گرد آمده و  
روی آورده بودند گفتند: ای موسی، برای ما خدایی قرار ده  
چنانکه آنها را خدایانی است. گفت: شما گروهی هستید که  
نادانی می‌کنید.

همانا آنچه اینان در آنند- کفر و شرک- نابود شونده است  
و آنچه می‌کردند بیهوده و تباه است.

گفت: آیا بجز خدای یکتا برای شما خدایی دیگر بجویم و حال  
آنکه اوست که شما را بر جهانیان- مردمان زمانه- برتری  
داد؟

و [به یاد آرید] آنگاه که شما را از فرعونیان رهانیدیم، که  
شما را به خواری سخت شکنجه می‌کردند، پسرانتان را  
می‌کشتند و زنانتان را زنده می‌گذاشتند، و شما را در این  
[گرفتاری] آزمونی بزرگ از پروردگارتان بود.

و با موسی سی شب وعده نهادیم و آن را به ده شب دیگر  
کامل کردیم پس هنگام وعده پروردگارش به چهل شب-  
شبانه روز- تمام شد. و موسی به برادر خود هارون گفت:  
در میان قوم من جانشین من باش و به صلاح و سامان کوش  
و راه تباهکاران را پیروی مکن.

و چون موسی به وعده‌گاه ما آمد و پروردگارش با او سخن  
گفت- بی‌میانجی-، گفت: پروردگارا [خود را] به من بنمای تا  
به تو بنگرم. گفت: هرگز مرا نخواهی دید، و لیکن به این  
کوه بنگر، پس اگر در جای خود قرار و آرام داشت مرا  
خواهی دید. و چون پروردگارش بر آن کوه تجلی کرد، آن را  
خرد و پراکنده ساخت و موسی مدهوش بیفتاد و چون به  
هوش باز آمد، گفت: [بارخدایا،] تو پاکی به تو بازگشتم و  
من نخستین باوردارنده‌ام.



قَالَ يَمُوسَىٰ إِنِّي أُصْطَفِيتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسَالَتِي  
وَبِكَلِمِي فَخُذْ مَا ءَاتَيْتُكَ وَكُن مِّنَ الشَّاكِرِينَ

[خدای] گفت: ای موسی، من تو را با پیامهای خویش و  
گفتارم- سخن گفتن بی میانجی- بر مردمان برگزیدم پس  
آنچه به تو دادم فرا گیر و از سپاسداران باش.

وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَاحِ مِن كُلِّ شَيْءٍ مَّوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا  
لِّكُلِّ شَيْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا  
سَأُورِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ

و برای او در آن لوحها از هر گونه پندی و شرح هر چیزی  
نوشتیم. پس [او را گفتیم:] آن را با همه نیرو فرا گیر و  
قوم خود را بفرمای تا بهترینش را فرا گیرند- کار بندند-  
زودا که سرای نافرمانان بدکار را به شما بنمایم.

سَأَصْرِفُ عَنْ ءَايَتِي الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ  
الْحَقِّ وَإِن يَرَوْا كُلَّ ءَايَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِن يَرَوْا سَبِيلَ  
الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِن يَرَوْا سَبِيلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوهُ  
سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ

بزودی کسانی را که در زمین به ناحق بزرگ منشی می‌کنند  
از آیات خویش بگردانم، و اگر هر آیه‌ای ببینند بدان ایمان  
نیاورند و اگر راه رُشد- رهیابی به راه راست و کمال- را  
ببینند آن را پیش نگیرند و اگر راه کژی و گمراهی را ببینند  
آن را پیش گیرند. این از آن روست که آیات ما را دروغ  
انگاشتند و از آن غافل بودند.

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ هَلْ  
يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

و کسانی که آیات ما و دیدار آن جهان را دروغ پنداشتند  
کارهایشان تباه و نابود شد. آیا جز آنچه می‌کردند پاداش  
می‌یابند؟

وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِن بَعْدِهِ مِن حُلِيِّهِمْ عِجْلًا جَسَدًا  
لَّهُ خُورٌ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا  
اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ

و قوم موسی از پس [رفتن] او [به طور] از زیورهایشان  
پیکر بی‌جان گوساله‌ای بر گرفتند- ساختند و پرستیدند-  
که بانگی داشت. آیا ندیدند که آن [گوساله] با آنها سخن  
نمی‌گوید و بدیشان راهی نمی‌نماید؟ آن را [به خدایی]  
گرفتند در حالی که ستمکار بودند- زیرا می‌دانستند که آن  
خدا نیست.

وَلَمَّا سَقَطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِن لَّمْ  
يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

و چون [آن زیانکاری] در دستشان افتاد- به خود آمدند و  
پشیمان و شرمنده شدند- و دیدند- یعنی دانستند- که  
همانا گمراه شده‌اند، گفتند: اگر پروردگارمان ما را نبخشد  
و نیامزد، هر آینه از زیانکاران باشیم.

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَنَ أَسَفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي ۖ أَعْجَلْتُمُ أَمْرَ رَبِّكُمْ ۖ وَأَلْقَى الْأُلُوحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ ۚ قَالَ ابْنُ أُمِّ إِيَّانَ الْقَوْمَ اسْتَضَعْفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ ۖ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُفْتِرِينَ

وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِن بَعْدِهَا وَعَٰمَنُوا ۖ إِنَّ رَبَّكَ مِن بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ

وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَى الْغَضَبُ أَخَذَ الْأُلُوحَ ۖ وَفِي نُسْخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْتَبُونَ

وَاخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَتِنَا ۖ فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلُ وَإِيَّيَّ أَتَهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا ۖ إِنَّ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَاءُ وَتَهْدِي مَن تَشَاءُ ۖ أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا ۖ وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ

و چون موسی با خشم و اندوه به قوم خود باز گشت، گفت: مرا پس از رفتنم بد جاننشینی کردید آیا از فرمان پروردگارتان شتاب کردید؟- چرا به پرستش گوساله پیشی گرفتید و صبر نکردید تا باز آییم و فرمان پروردگار را برسانم؟- و لوحها را بیفکند و سر برادر خود را گرفته به سوی خویش می‌کشد. [برادرش] گفت: پسر مادرم؟ این قوم مرا بیچاره و ناتوان شمردند و نزدیک بود مرا بکشند. پس دشمنان را به سبب [سرزنش] من شادمان مگردان و مرا با گروه ستمکاران در شمار میار.

گفت: پروردگارا، مرا و برادرم را بیامرز و ما را در مهر و بخشایش خود در آر، که تو مهربان‌ترین مهربانانی.

همانا کسانی که گوساله را [به خدایی] گرفتند بزودی خشمی از خدایشان و خواری در زندگی دنیا به آنها رسد و دروغ پردازان را این گونه کیفر می‌دهیم.

و کسانی که بدیها کردند و پس از آن توبه نمودند و ایمان آوردند همانا پروردگار تو از آن پس آمرزگار و مهربان است.

و چون خشم موسی فرو نشست آن لوحها برگرفت و در نوشته آن برای کسانی که از پروردگارشان بیم دارند راهنمایی و بخشایشی بود.

و موسی از قوم خود هفتاد مرد برای وعده‌گاه ما برگزید، پس چون- پس از درخواست دیدن خداوند- زلزله آنان را بگرفت، گفت: پروردگارا، اگر می‌خواستی آنها را پیش از این هلاک می‌کردی و مرا نیز آیا ما را بدانچه بی‌خردان ما کردند هلاک می‌کنی؟ این نیست مگر آزمون تو هر که را بخواهی بدان گمراه می‌کنی و هر که را بخواهی راه می‌نمایی تو سرپرست و یاور مایی، پس ما را بیامرز و بر ما ببخشی و تو بهترین آمرزندگان

وَكَتُبَ لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُدَّنَا إِلَيْكَ قَالَ عَذَابِيَ أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ<sup>ط</sup> وَرَحْمَتِي وَسَّعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ

و برای ما در این جهان نیکویی بنویس و در آن جهان نیز، که ما به تو بازگشتیم. [خدای] گفت: عذابم را به هر که بخواهم می‌رسانم، و مهر و بخشایشم همه چیز را فرا گرفته است، پس زودا که آن را برای کسانی بنویسم که پرهیزگاری می‌کنند و زکات می‌دهند و به آیات ما می‌گروند

الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ<sup>ط</sup> فَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ<sup>ط</sup> أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

آنان که پیروی می‌کنند آن فرستاده پیامبر درس ناخوانده و خط نانوخته‌ای را که [نام و نشانه‌های] او را نزد خویش در تورات و انجیل نوشته می‌یابند آنان را به نیکی فرمان می‌دهد و از بدی باز می‌دارد و چیزهای پاکیزه را برایشان حلال و پلیدیها را بر آنها حرام می‌کند و بار گرانشان- تکالیف سخت و دشوار- و بند و زنجیرشان- امور دست و پاگیر- را از آنها فرومی‌نهد- آزادشان می‌کند پس کسانی که به او گرویدند و او را بزرگ و گرامی داشتند و یاری‌اش کردند و از آن نوری که با او فروآمده- قرآن- پیروی نمودند، ایشانند رستگاران.

قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ<sup>ط</sup> لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ<sup>ط</sup> فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَتِهِ<sup>ط</sup> وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

بگو: ای مردم، من فرستاده خدا به همه شما هستم، آن [خدایی] که او راست پادشاهی آسمانها و زمین خدایی جز او نیست، زنده می‌کند و می‌میراند. پس به خدا و فرستاده او، آن پیامبر درس ناخوانده و خط نانوخته‌ای که به خدا و سخنان او ایمان دارد، ایمان بیاورید و او را پیروی کنید باشد که راه یابید.

وَمِنْ قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ

و از قوم موسی گروهی‌اند که [مردم را] به حق راه می‌نمایند و بدان [وسیله] دادگری می‌کنند.

وَقَطَّعْنَاهُمْ أَثْنَتَيْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا ۖ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ  
إِذِ اسْتَسْقَلَهُ قَوْمُهُ ۚ أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ ۖ  
فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ أَثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ۖ قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ  
مَّشْرِبَهُمْ ۖ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَمَ ۖ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّ  
وَالسَّلْوَىٰ ۖ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ ۚ وَمَا ظَلَمُونَا  
وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

۷:  
اعراف  
۱۶۰  
/۲۵۶

وَإِذْ قِيلَ لَهُمْ اسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ  
وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَّغْفِرَ لَكُمْ  
خَطِيئَتَكُمْ ۚ سَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ

۱۶۱

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ  
فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ

۱۶۲

وَسَأَلَهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ  
فِي السَّبْتِ ۖ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا  
يَسْبِتُونَ لَا تَأْتِيهِمْ ۚ كَذَٰلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ

۱۶۳  
۱۴۲

و آنان را به دوازده گروه- که هر یک شاخه‌ای از نوادگان  
یعقوب بودند- بخش کردیم و به موسی هنگامی که قوم وی  
از او آب خواستند وحی کردیم که عصایت را بر سنگ بزن،  
پس دوازده چشمه از آن جوشید، هر گروهی آبشخور  
خویش را بشناخت. و ابر را بر آنان سایبان ساختیم و بر  
آنان مَنّ و سلوی- دو نوع خوراکی- فروفرستادیم، [و  
گفتیم:] از پاکیزه‌های آنچه روزیتان کردیم بخورید. و بر ما  
ستم نکردند بلکه بر خویشتن ستم می‌کردند.

و [یاد کن] آنگاه که به آنان گفته شد در این شهر- اریحا یا  
بیت المقدس- جای گیرید و از نعمت آن هر جا که خواهید  
بخورید و گویید: [خدایا،] گناهان ما را فرونه و سجده‌کنان-  
به نشانه سپاسگزاری، یا سرها فروداشته به نشانه فروتنی  
- از دروازه در آید تا گناهاتان را ببامرزیم. زودا که  
نیکوکاران را [پاداش نیک] بیفزاییم.

اما کسانی از آنها که ستم کردند سخنی جز آن که به آنان  
گفته شده بود به جای آن گفتند پس به سزای آنکه ستم  
می‌کردند عذابی از آسمان بر آنها فرستادیم.

و آنان را از [مردم] شهری که کنار دریا بود- ایله، از بلاد  
فلسطین میان مدین و طور کنار دریای طبریه- بپرس آنگاه  
که در باره شنبه از اندازه درمی گذشتند- حکم روز شنبه  
را رعایت نمی‌کردند-، هنگامی که ماهیانشان در روز شنبه  
آشکارا- بر روی آب- و به انبوهی نزد آنها می‌آمدند و روزی  
که شنبه نمی‌گرفتند به نزدشان نمی‌آمدند. این گونه آنان  
را به سبب آنکه نافرمانی می‌کردند می‌آزمودیم.

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ  
مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ قَالُوا مَعَذَرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ  
يَتَّقُونَ

۱۶۵

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ ۖ أَنجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ  
وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَّيْسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ

۱۶۶

فَلَمَّا عَتَوْا عَن مَّا نُهَوُّ عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ

۱۶۷

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَن  
يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ ۚ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ  
لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ

۱۶۸

وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا ۖ مِّنْهُمْ الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ دُونَ  
ذَلِكَ وَبَلَغْنَاهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

۱۶۹

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ  
عَرَضَ هَذَا الْأَدْنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِن يَأْتِهِمْ عَرَضٌ  
مِّثْلُهُ يَأْخُذُوهُ ۚ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِّيثَقُ الْكِتَابِ أَنَّ لَا  
يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ ۚ وَالْأَوَّلُ  
خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

۱۷۰

وَالَّذِينَ يُمَسِّكُونَ بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نَضِيعُ  
أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ

و آنگاه که گروهی از آنان گفتند: چرا گروهی را پند  
می‌دهید که خدا هلاک‌کننده آنهاست یا عذاب‌کننده آنها به  
عذابی سخت است؟ گفتند: تا عذری باشد نزد پروردگارتان،  
و شاید که پرهیزگاری کنند.

پس چون پندی را که به آنها داده شده بود فراموش کردند،  
کسانی را که از بدی- نافرمانی، یعنی شکار ماهی در روز  
شنبه- باز می‌داشتند رهانیدیم و کسانی را که ستم کردند  
به سزای نافرمانی که می‌کردند به عذابی سخت بگرفتیم.

و چون از [ترک] آنچه از آن باز داشته شدند سربچی  
کردند، به آنان گفتیم: بوزینگان و رانده‌شدگان باشید.

و [یاد کن] آنگاه که پروردگار تو اعلام نمود که هر آینه تا  
روز رستاخیز [بیوسته] کسی را بر آنها برانگیزاند و بگمارد  
که عذاب سخت را به آنها بچشاند. همانا پروردگار تو زود  
کیفر است، و هم او آمرزگار و مهربان است.

و آنها را در زمین گروه گروه پراکنده کردیم، از آنان برخی  
شایستگانند و برخی فروتر از آن- که عوام یهودند- و آنها  
را به نیکبها و بدبها- خوشبها و ناخوشبها- بیازمودیم شاید  
باز گردند.

پس، از پی ایشان- که نیکان و دادگران بودند- آیندگانی  
[بدکار] جانشین شدند که کتاب- تورات- را به میراث  
بردند، کالای ناپایدار این جهان فروتر- دنیا- را می‌ستانند و  
گویند بزودی ما را بیمارزند و اگر کالایی همانند آن بدیشان  
رسد- و پیش آید- آن را نیز می‌گیرند آیا از آنان در آن  
کتاب، که آنچه را در آن است خوانده‌اند، پیمان گرفته نشد  
که بر خدا جز راست و درست نگویند؟ و سرای واپسین  
برای کسانی که پرهیزگاری کنند بهتر است. آیا خرد را به  
کار نمی‌بندید؟

و کسانی که به کتاب [خدا] چنگ درزنند و نماز به پای  
بدارند، برآستی ما مزد شایسته‌کاران را تباه نمی‌کنیم.

وَإِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظُلَّةٌ وَظَنُّوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى شَهِدْنَا أَن تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ

أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّنْ بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ

وَكَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

وَأْتِلْ عَلَيْهِمُ نَبَأَ الَّذِي ءَاتَيْنَاهُ ءَايَاتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ

وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلَ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرَكْهُ يَلْهَثْ ذَلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصُصِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

سَاءَ مَثَلًا الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَأَنْفُسَهُمْ كَانُوا يَظْلِمُونَ

مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ

و [یاد کن] آنگاه که کوه را برکندیم و بالای سرشان بردیم که گویی سایبانی است و پنداشتند که بر سرشان افتادنی است [گفتیم:] آنچه را به شما دادیم- یعنی کتاب- با همه نیرو بگیرید و آنچه را در آن است به یاد آرید شاید پرهیزگار شوید.

و [یاد کن] آنگاه که پروردگار تو از فرزندان آدم، از پشتهای ایشان، فرزندانشان را گرفت و آنان را بر خودشان گواه کرد [گفت:] آیا من پروردگار شما نیستم؟ گفتند: چرا، گواه شدیم [و این گواهی را گرفتیم] تا روز رستاخیز نگویند که ما از آن بی‌خبر بودیم.

یا نگویند که پدران ما از پیش شرک آوردند و ما فرزندانی از پس آنان بودیم آیا ما را به سزای آنچه کجروان و تبهکاران- کافران- کردند هلاک می‌کنی؟!

و این گونه، آیات- سخنان خویش- را به تفصیل بیان می‌کنیم [تا آیات ما را بفهمند] و شاید باز گردند.

و بر آنان خبر آن کس- بلعم باعورا- را برخوان که آیتهای خویش- برخی کرامات یا اجابت دعا- را به وی دادیم و او از آنها بیرون رفت- خود را از دانش آن برهنه ساخت- پس شیطان در پی او افتاد تا از گمراهان گشت.

و اگر می‌خواستیم هر آینه او را بدانها- آن آیتها- [به جایگاهی بلند] بر می‌داشتیم، و لیکن او به زمین- دنیا و مال و جاه آن- چسبید و کام و خواهش دل خود را پیروی کرد. پس داستان او چون داستان سگ است، اگر بر او بنازی زبان از دهان بیرون آرد یا واگذاریش باز زبان از دهان آویخته دارد. این است داستان گروهی که آیات ما را دروغ انگاشتند پس این سرگذشت را [بر آنان] بازگو، شاید بیندیشند.

بد نمونه‌ای هستند گروهی که آیات ما را دروغ شمردند و به خویشتن ستم می‌کردند.

هر که را خدای راه نماید او راه‌یافته است، و هر که را گمراه کند آنانند زیانکاران.



وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَٰئِكَ كَآلَ الْأَنْعَمِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ

وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةً يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ

وَأْمُرِي لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ

أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِهِم مِّنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ

أَوَلَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ فَلَبَّيْ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ

مَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ

يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ ثَقُلَتْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمُ إِلَّا بَغْةٌ يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

و هر آینه بسیاری از پریان و آدمیان را برای دوزخ بیافریدیم- سرانجامشان به دوزخ می‌رسد-، [زیرا] دلهایی دارند که به آن [حق را] در نمی‌یابند و چشمهایی دارند که به آن [حق را] نمی‌بینند، و گوشهایی دارند که به آن [حق را] نمی شنوند. اینان بسان چارپایانند بلکه گمراه‌ترند همینانند غافلان.

و نیکوترین نامها خدای راست، پس او را بدانها بخوانید و کسانی را که در باره نامهای او به کژی میل می‌کنند- یا به گفتگو و ستیزه می‌پردازند- واگذارید. بزودی [به سزای] آنچه می‌کردند کیفر داده شوند.

و از آنان که بیافریدیم گروهی هستند که [مردم را] به حق راه می‌نمایند و بدان [وسیله] به عدل و داد رفتار می‌کنند.

و کسانی که آیات ما را دروغ شمردند، اندک اندک از جایی که ندانند [به کیفر خود] گرفتارشان خواهیم ساخت.

و آنان را مهلت می‌دهم زیرا که تدبیر من استوار است.

آیا نیندیشیدند که در یارشان- رسول ما- هیچ گونه دیوانگی نیست؟ او جز بیم‌دهنده‌ای آشکارا نیست.

آیا در ملکوت- پادشاهی و فرمانروایی- آسمانها و زمین و هر چه خدای آفریده است نمی‌نگرند، و اینکه شاید سرآمد - مرگ- ایشان نزدیک شده باشد؟ پس به کدام سخن پس از این- قرآن- ایمان خواهند آورد؟

کسی را که خدا گمراه کند او را راه نمایی نیست و آنان را وامیگذارد تا در سرکشی خویش سرگشته و کوردل بمانند.

تو را از رستاخیز پرسند، که فرارسیدن آن کی باشد؟ بگو: دانش آن تنها نزد پروردگار من است جز او آن را به هنگامش آشکار نکند. [فرارسیدن آن] در آسمانها و زمین گران است، فرا نرسد شما را مگر ناگاه. از تو چنان می‌پرسند که گویا از آن آگاهی. بگو: دانش آن تنها نزد خداست، ولی بیشتر مردم نمی‌دانند.

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ  
كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَأَسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ  
السُّوءُ إِنَّ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا  
لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا فَلَمَّا تَغَشَّاهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيًّا فَمَرَّتْ  
بِهِ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ دَعَوَا اللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ ءَاتَيْتَنَا صَالِحًا  
لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ

فَلَمَّا ءَاتَاهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا ءَاتَاهُمَا  
فَتَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

أَيُّشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ

وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسُهُمْ يَنْصُرُونَ

وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُوكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ  
أَدْعَوْتُمُوهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَالِتُونَ

إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَالُكُمْ فَادْعُوهُمْ  
فَلَيْسَتْ جِبُوبُ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا ۖ أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبِطْشُونَ بِهَا ۖ أَمْ لَهُمْ  
أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَا ۖ أَمْ لَهُمْ ءَاذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا ۚ قُلِ ادْعُوا  
شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُوا فَلَا تُنْظَرُونَ

بگو: من مالک هیچ سود و زبانی برای خویش نیستم- من  
برای خود جلب سود و دفع زیان نتوانم- مگر آنچه خدای  
خواهد، و اگر غیب می‌دانستم هر آینه نیکی و خواسته  
بسیار گرد می‌کردم، و هیچ بدی و گزندى به من نمی‌رسید.  
من جز بیم‌دهنده و نویدرسانی برای مردمی که ایمان  
بیاورند نیستم.

اوست که شما را از یک تن آفرید و همسر او را از [نوع] او  
پدید کرد تا بدو آرام گیرد، و چون بر او در آمد بار گرفت  
باری سبک، پس با آن [مدتی] گذرانید. و چون گرانبار  
گشت، آن دو پروردگار خویش را خواندند که اگر ما را  
فرزندى نیک و شایسته- تندرست- دهی بی‌گمان از  
سپاسگزاران خواهیم بود.

پس چون آن دو را فرزندى نیک و شایسته- تندرست- داد  
در آنچه ایشان را بداد برای او شریکانى قرار دادند همانا  
خدا از آنچه [با او] شریک می‌سازند برتر است.

آیا چیزهایی را [با خدا] شریک می‌سازند که هیچ چیزی را  
نمی‌آفرینند و خود آفریده می‌شوند؟!

و نه می‌توانند آنان را یاری دهند و نه خودشان را یاری  
توانند کرد

و اگر [شما مشرکان] آنها- بُتان- را به راه راست بخوانید  
شما را پیروی نکنند. بر شما یکسان است که آنها را بخوانید  
یا خاموش باشید

همانا کسانی را که به جای خدای یکتا می‌خوانید بندگانى-  
آفریدگانى- مانند شمايند. پس آنها را بخوانید که اگر  
راستگويبید باید شما را پاسخ دهند.

آیا آنها را پاهایی هست که با آن بروند، یا آنها را دستهایی  
هست که با آن بگیرند- داد و ستد و حمله و دفاع کنند-، یا  
آنها را چشمهایی هست که با آن ببینند، یا آنها را گوشهایی  
هست که با آن بشنوند. بگو: انبازان خود را- که برای خدا  
ساخته‌اید- بخوانید آنگاه در باره من هر ترفند و نیرنگی که  
توانید به کار برید و مرا مهلت مدهید

إِنَّ وَلِيََّ اللَّهِ الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ ۖ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ

۱۹۷

أَنفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ

۱۹۸

وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ لَا يَسْمَعُوا ۚ وَتَرَاهُمْ يَنْظُرُونَ  
إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ

۱۹۹

خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ

۲۰۰

وَأَمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ ۚ إِنَّهُ  
سَمِيعٌ عَلِيمٌ

۲۰۱

إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَإِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا  
فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ

۲۰۲

وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّوْنَهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ

۲۰۳

وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِم بِآيَةٍ قَالُوا لَوْلَا اجْتَبَيْتَهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا  
يُوحَىٰ إِلَيَّ مِنْ رَبِّي ۚ هَذَا بَصَائِرُ مِّنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ  
لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

۲۰۴

وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ ۖ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ  
تُرْحَمُونَ

۲۰۵

وَاذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرَّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِّنَ  
الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُن مِّنَ الْغَافِلِينَ

۲۰۶  
سجده  
مستحب

إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ ۖ  
وَيُسَبِّحُونَهُ ۖ وَلَهُ يُسْجَدُونَ ﴿١٧٦﴾

همانا دوست و سرپرست من خدای یکتاست که [این] کتاب  
را فروفرستاد و او نیکان و شایستگان را سرپرستی و  
کارسازی می‌کند.

و آنان که به جای او می‌خوانید– بُتْها– نه می‌توانند شما را  
یاری کنند و نه خود را یاری می‌کنند

و اگر آنها را به راه راست بخوانید نمی‌شنوند، و می‌بینی که  
به تو می‌نگرند و حال آنکه نمی‌بینند.

عفو را پیشه کن– کار را بر مردم آسان گیر و گذشت و  
میان‌روی را پیشه ساز– و به کار نیک و پسندیده فرمان ده  
و از نادانان و نابخردان روی بگردان.

و اگر وسوسه‌ای از شیطان تو را برانگیزاند به خدای پناه بر،  
که او شنوا و داناست.

کسانی که پرهیزگاری کردند چون وسوسه‌ای از شیطان به  
آنان رسد [خدای را] یاد کنند، پس آنگاه بینایان باشند.

و برادرانشان– برادران کافران و مشرکان یعنی شیاطین–  
آنان را در گمراهی می‌کشند و هیچ کوتاهی نمی‌کنند.

و چون آیتی بدیشان نیاوری، گویند: چرا آیتی فراهم  
نساختی بگو: فقط چیزی را پیروی می‌کنم که از سوی  
پروردگارم به من وحی می‌شود. این [قرآن] بینش‌ها و  
حجتهای روشن از پروردگار شماس‌ت و رهنمونی و بخشایشی  
است برای مردمی که ایمان دارند.

و چون قرآن خوانند بدان گوش فرا دارید و خاموش باشید  
شاید در خور رحمت شوید.

و پروردگارت را در درون خویش به زاری و بیم و بدون  
آوای بلند گفتار، بامدادان و شبانگاهان یاد کن و از غافلان  
مباش.

همانا آنان که نزد پروردگار تواند– فرشتگان و مقرّبان– از  
پرستش او سرپیچی و گردنکشی نکنند و وی را به پاکی  
می‌ستایند و او را سجده می‌آرند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَنْفَالِ قُلِ الْأَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

۱  
حزب  
۷۱  
۱۴۶

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

۲

الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

۳

أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ

۴

كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ لَكَرِهُونَ

۵

يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُونَ

۶

وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ اللَّهُ أَن يُحَقِّقَ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكَافِرِينَ

۷

لِيُحَقِّقَ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ

۸

تو را از انفال- غنیمت‌های جنگی- می‌پرسند، بگو: آن غنیمت‌ها از آن خدا و پیامبر است. پس، از خدا پروا داشته باشید و میان خود آشتی و سازش کنید، و خدای و پیامبر او را فرمان برید اگر ایمان دارید.

جز این نیست که مؤمنان کسانی‌اند که چون خدا یاد شود دل‌هایشان ترسان گردد- از عظمت یا عقوبت او- و چون آیات او بر آنان خوانده شود بر ایمانشان بیفزاید و بر پروردگارشان توکل کنند

آنان که نماز را برپا می‌دارند و از آنچه روزیشان کرده‌ایم انفاق می‌کنند.

اینانند که بر راستی مؤمن‌اند ایشان را نزد پروردگارشان پایه‌هاست و آمرزشی و روزی نیکو و بزرگوارانه- در بهشت -.

چنانکه پروردگارت تو را از خانه‌ات بحق بیرون آورد- برای جنگ بدر- و همانا گروهی از مؤمنان ناخشنود بودند.

با تو در باره آن حق- جهاد- پس از آنکه روشن و هویدا شد ستیزه می‌کنند گویی آنها را به سوی مرگ می‌رانند و خود می‌نگرند.

و [یاد کنید] آنگاه که خدا یکی از آن دو گروه- کاروان بازرگانی و سپاه کافران- را به شما وعده می‌داد که از آن شما خواهد بود، و شما دوست می‌داشتید که گروه بی‌خار و بی‌سلاح- کاروان بازرگانی- شما را باشد و حال آنکه خدا می‌خواست که حق را با سخنان خود- نهادها و سستی‌هایی که برای یاری کردن پیامبران و پیروان حق قرار داده- استوار و پایدار کند و بنیاد کافران را براندازد.

تا حق- اسلام- را پایدار و باطل را نیست گرداند، هر چند بزهکاران خوش ندارند.

إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ  
بِأَلْفٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُرْدِفِينَ

۱۰

وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ بِهِ قُلُوبُكُمْ وَمَا  
النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

۱۱  
۱۴۷

إِذْ يُغَشِّيكُمُ الْغَاسَ أَمَنَةً مِّنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُمْ مِّنَ  
السَّمَاءِ مَاءً لِّيُطَهِّرَكُم بِهِ وَيُذْهِبَ عَنْكُمْ رِجْزَ الشَّيْطَانِ  
وَلِيَرْبِطَ عَلَى قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ

۱۲

إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلَائِكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا الَّذِينَ  
ءَامَنُوا سَأُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ فَاضْرِبُوا  
فَوْقَ الْأَعْنَاقِ وَاضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ

۱۳

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِقِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ  
فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

۱۴

ذَٰلِكُمْ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابَ النَّارِ

۱۵

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحَفًا فَلَا  
تُولُوهُمْ الْأَدْبَارَ

۱۶

وَمَنْ يُؤْلِهِم يَوْمَئِذٍ دُبْرَهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَى  
فِئَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ  
الْمَصِيرُ

آنگاه که از پروردگارتان فریادرسی [و یاری] می‌خواستید، پس شما را پاسخ داد که من شما را به هزاری از فرشتگان که از پی یکدیگر در آیند یاری‌کننده‌ام.

و خداوند آن را پدید نکرد مگر برای مزدگانی و تا دلها تن آید آرام گیرد و یاری نیست مگر از نزد خدا، که خدا توانای بی‌همتا و دانای با حکمت است.

آنگاه که از سوی خود برای ایمنی و آرامش خوابی سبک بر شما می‌پوشانید و از آسمان آبی فرو می‌آورد تا شما را بدان پاک کند و پلیدی و سوسه شیطان را از شما ببرد و تا بر دلها تن [شکیبایی و پایداری] بریند و گامها را بدان استوار بدارد.

آنگاه که پروردگارت به فرشتگان وحی کرد که من با شمایم، پس آنان را که ایمان آورده‌اند استوار سازید، زودا که در دلهای آنان که کافر شدند بیم افکنم، پس فراز گردنها- سرهاشان- بزنید و از آنها هر انگشتی را بزنید- تا نتوانند سلاح بگیرند-

این از آن روست که با خدا و فرستاده او مخالفت کردند و هر که با خدا و فرستاده او مخالفت کند پس [بداند که] خدا سخت کیفر است.

این است [کیفر ما] پس آن را بچشید، و همانا کافران را عذاب آتش است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، چون [در میدان جنگ] با انبوه حمله‌ور کافران روبرو شدید، پس پشتها را به آنها مگردانید- از آنها مگریزید-.

و هر که در آن روز- روز جنگ- پشت خویش به آنها بگرداند- مگر برای آنکه در کارزار کامگارتر باشد به سویی دیگر شود یا در گروهی [دیگر از سپاه مسلمانان] جای گیرد - پس به خشمی از خدا بازگشته- گرفتار خشم خدا شده- و جای او دوزخ است، و بد بازگشتگاهی است.

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ  
وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءً حَسَنًا إِنَّ  
اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

ذَٰلِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنُ كَيْدِ الْكَافِرِينَ

إِنْ تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمُ الْفَتْحُ وَإِنْ تَنْتَهُوا فَهُوَ خَيْرٌ  
لَّكُمْ وَإِنْ تَعُودُوا نَعُدْ وَلَنْ تُغْنِيَ عَنْكُمُ فِتْنَتُكُمْ شَيْئًا  
وَلَوْ كَثُرَتْ وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ  
وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ

إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ

وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَّأَسْمَعَهُمْ وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا  
وَهُمْ مُّعْرِضُونَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ  
لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ  
وَأَنَّهُ رَإِيَهُ تَحْشَرُونَ

وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً  
وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

پس شما آنها را نکشتید- به نیروی خود- بلکه خدا آنان را  
کشت- به امدادهای غیبی- و تو [تیر یا خاک] نیفکندی  
آنگاه که افکندی بلکه خدا افکند [تا کافران را مرعوب و  
مغلوب گرداند] و تا مؤمنان را به آرمونی نیکو از جانب  
خویش بیازماید- یا نعمتی نیکو که همان پیروزی است به  
آنان ارزانی دارد- که خدا شنوا و داناست.

این است شما را [یاری و پیروزی]، و خدا سستکننده  
نیرنگ کافران است.

[ای مشرکان،] اگر فتح و پیروزی خواهید، [علی رغم  
خواست شما] اینک فتح و پیروزی- که از آن مؤمنان است-  
شما را آمد و اگر [از کفر و دشمنی با پیامبر] باز ایستید  
پس آن شما را بهتر است، و اگر [به جنگ با مسلمانان]  
بازگردید ما نیز بازگردیم و هرگز گروه شما هر چند بسیار  
باشد برایتان سودی نخواهد داشت و همانا خدا با مؤمنان  
است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، خدا و پیامبر او را فرمان  
برید و از او روی مگردانید در حالی که [فرمان او را]  
می‌شنوید.

و مانند کسانی مباشید که گفتند شنیدیم و حال آنکه  
نمی‌شنوند.

همانا بدترین جنبنندگان به نزد خداوند، کران و گنگانند- از  
شنیدن و گفتن حق- که خرد را کار نمی‌بندند.

و اگر خدای در آنان خیری می‌شناخت، شنواشان می‌ساخت و  
اگر [در حالی که دلهاشان شنوایی ندارد] شنواشان  
می‌ساخت هر آینه رویگردان شده بر می‌گشتند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، خدای و پیامبر را پاسخ دهید  
هنگامی که شما را به چیزی خوانند که زنده‌تان می‌سازد-  
سبب زنده‌دلی شماس- و بدانید که خدا میان مرد و دل  
او حائل می‌شود و [بدانید که] به سوی او برانگیخته و  
فراهم می‌شوید.

و از فتنه‌ای بپرهیزید که تنها به کسانی از شما که ستم  
کردند نرسد، و بدانید که خدا سخت کیفر است.



وَأَذْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُّسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ تَخَافُونَ أَنْ يَتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَآوَاكُمْ وَأَيَّدَكُمْ بِنَصْرِهِ  
وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا  
أَمْنَتَكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

وَأَعْلَمُوا أَنَّ مَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ  
أَجْرٌ عَظِيمٌ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا  
وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو  
الْفَضْلِ الْعَظِيمِ

وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ  
يُخْرِجُوكَ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا  
مِثْلَ هَذَا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ

وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ  
عَلَيْنَا حِجَابًا مِنَ السَّمَاءِ أَوْ ارْتَعْنا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ  
وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ

و به یاد آرید هنگامی را که در زمین گروهی اندک و ناتوان  
شمرده شده بودید، بیم آن داشتید که مردمان- مشرکان  
مکه و قبیله‌های عرب- شما را بربایند، پس شما را جای داد  
- در مدینه- و به یاری خود نیرومند گردانید و از چیزهای  
پاکیزه روزیتان داد تا مگر سپاس دارید.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، به خدای و پیامبر خیانت  
مکنید و در امانتهای خود خیانت موزید در حالی که  
میدانید [که خیانت می‌کنید].

و بدانید که همانا مالها و فرزندانان آزمونی‌اند- پس  
دوستی مال و فرزندان شما را به گناه و ندارد- و بدانید  
که پاداشی بزرگ نزد خداوند است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، اگر از خدا پروا داشته باشید  
برای شما مایه تمیز [میان حق و باطل] قرار می‌دهد و  
بدیهاتان را از شما می‌زداید و شما را می‌آمزد و خدا،  
خداوند فزونی و بخشش بزرگ است.

و [یاد کن] آنگاه که کسانی که کافر شدند بداندیشی  
می‌کردند- در دار الندوة- که تو را به بند کشند یا بکشند  
یا بیرون کنند، آنها بداندیشی می‌کردند و خدا چاره نهم  
می‌کرد- مکرشان را بدیشان برمی‌گرداند- و خدا بهترین  
چاره‌کنندگان است.

و چون آیات ما بر آنها خوانده شود گویند: شنیدیم، اگر  
بخواهیم ما هم مانند این- قرآن- را خواهیم گفت، این  
نیست مگر افسانه‌های پیشینیان.

و [یاد کن] آنگاه که گفتند: خدایا، اگر این- قرآن- راست و  
درست است از نزد تو، پس بر ما سنگهایی از آسمان ببار، یا  
ما را عذابی دردناک ببار.

و خدا بر آن نیست که آنان را عذاب کند در حالی که تو در  
میان ایشان، و خدا عذاب‌کننده آنان نیست در حالی که  
آمرزش می‌خواهند.

وَمَا لَهُمْ إِلَّا يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ  
الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ ۖ إِنْ أُولِيَاؤُهُ إِلَّا الْمُتَّقُونَ وَلَكِنَّ  
أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

۳۵

وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً فَذُوقُوا  
الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ

۳۶

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ  
فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ  
كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ

۳۷

لِيَمِيزَ اللَّهُ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضُهُ  
عَلَىٰ بَعْضٍ فَيَرْكُمُهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلُهُ فِي جَهَنَّمَ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ  
الْخَاسِرُونَ

۳۸

۱۵۰

قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ  
يَعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ

۳۹

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ  
فَإِنْ أَنْتَهُوا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

۴۰

وَإِنْ تَوَلَّوْا فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَوْلَاكُمْ نِعَمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعَمَ  
التَّصِيرُ

و چیست آنان را- چه جای آن است- که خدا عذابشان نکند  
و آنهايند که [مردم را] از مسجد الحرام باز می‌دارند، و حال  
آنکه سرپرستان- سزاوار تولیت- آن نیستند سرپرستان  
آن جز پرهیزگاران نباشند و لیکن بیشترشان نمی‌دانند

و نماز و دعای آنان به نزد آن خانه جز سوت‌کشیدن و  
دست‌زدن نیست، پس عذاب را به سزای آنکه کفر  
می‌ورزیدید بچشید.

آنان که کافر شدند مالهای خود را هزینه می‌کنند تا [مردم  
را] از راه خدا بازدارند و بگردانند. زودا که آن را هزینه  
کنند آنگاه بر آنها مایه پشیمانی و حسرت شود و سپس  
شکست خورند و کسانی که کافر شدند به سوی دوزخ  
برانگیخته و فراهم شوند.

تا خدا پلید را از پاک جدا سازد و پلید را برخی بر برخی نهد  
پس همه را توده کند و در دوزخ افکند اینانند زیانکاران.

به کسانی که کافر شدند بگو: اگر باز ایستند، آنان را آنچه  
گذشته بخشوده و آمرزیده می‌شود و اگر [به روش خود و  
جنگ و فتنه‌انگیزی] بازگردند پس همان روش و نهاد است  
که بر پیشینیان گذشت.

و با آنان کارزار کنید تا آنگاه که فتنه‌ای- کفر و شرک و  
فتنه‌انگیزی- نماند و دین یکسره خدای را باشد. پس اگر  
باز ایستند همانا خدا به آنچه می‌کنند بیناست.

و اگر روی بگردانند بدانید که خدا سرپرست و یاور  
شماست، نیکو سرپرست و نیکو یآوری است.

وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِّن شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ  
وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ إِن كُنْتُمْ  
ءَامَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّقَىٰ  
الْجُمُعَانِ ۖ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوَىٰ وَالرَّكْبُ  
أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ لِاخْتَلَفْتُمْ فِي الْمِيعَدِ وَلَكِنَّ  
لِّيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا لِّيَهْلِكَ مَن هَلَكَ عَن بَيْنَةٍ  
وَيَحْيَىٰ مَن حَىٰ عَن بَيْنَةٍ ۖ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ

إِذْ يُرِيكَهُمُ اللَّهُ فِي مَنَايِكَ قَلِيلًا ۖ وَلَوْ أَرْنَاهُمْ كَثِيرًا  
لَّفَشِلْتُمْ وَلَتَنَزَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَلَكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ  
بِذَاتِ الصُّدُورِ

وَإِذْ يُرِيكُمُوهُمْ إِذِ الْتَقَيْتُمْ فِيَ أَعْيُنِكُمْ قَلِيلًا  
وَيُقَلِّلُكُمْ فِيَ أَعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا ۖ وَإِلَىٰ  
اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ  
كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

و بدانید که هر چه به چنگ آرید، پس پنج یک آن برای  
خدا و پیامبر و خویشان [پیامبر] و یتیمان و تهیدستان و  
در راه ماندگان [از خاندان پیامبر] است، اگر به خدا و  
آنچه [از قرآن] بر بنده خود روز جداشتن [حق از باطل]—  
روز بدر—، روزی که آن دو گروه—کافران و مؤمنان— به هم  
رسیدند، فروفرستادیم ایمان آورده‌اید و خدا بر هر چیزی  
تواناست.

آنگاه که شما به کناره نزدیکتر—کناره خشک رود که به  
مدینه نزدیکتر است—بودید و آنها—ابو جهل و سپاه او— به  
کناره دورتر— از مدینه— بودند و آن کاروان— شترسواران  
ابو سفیان— از شما فروتر بود— نزدیکتر به جانب دریا— و  
اگر با آنها وعده [مکان و زمان جنگ] می‌نهادید، در وعده‌گاه  
با یکدیگر اختلاف می‌کردید— و این گونه با هم روبرو  
نمی‌شدید— و لیکن [چنان شد] تا خدا کاری را که کردنی  
بود به انجام رساند، تا آن که [به گمراهی] هلاک می‌شود به  
حجتی روشن هلاک شود و آن که [به هدایت] زنده می‌ماند  
به حجتی روشن زنده بماند و هر آینه خدا شنوا و داناست.

[یاد کن] آنگاه که خدا آنها را در خوابت به تو اندک نمود، و  
اگر آنها را بسیار می‌نمود سست و بددل می‌شدید و در کار  
[جنگ] با یکدیگر ستیزه می‌کردید و لیکن خدا [شما را از  
این سستی و ستیزه] به سلامت داشت همانا او به آنچه در  
دلهاست داناست.

و آنگاه که آنان را چون با هم روبرو شدید در چشمهای شما  
اندک و شما را در چشمهای آنان اندک نمود تا خدا کاری را  
که کردنی بود به انجام رساند و کارها به خدا بازگردانده  
می‌شود.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، هر گاه به گروهی [از دشمن]  
برخوردید، پایداری نمایید و خدا را بسیار یاد کنید باشد که  
پیروز و رستگار شوید.

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَأَصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطَرًا وَرِئَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ

وَإِذْ زَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمْ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَإِنِّي جَارٌّ لَكُمْ فَلَمَّا تَرَآتِ الْفِئَتَانِ نَكَصَ عَلَى عَقَبَيْهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِّنْكُمْ إِنِّي أَرَىٰ مَا لَا تَرَوْنَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ

إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ غَرَّ هَؤُلَاءِ دِينُهُمْ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَتَوَقَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةَ يَصْرُبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ

ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَمٍ لِلْعَبِيدِ

كَذَّابٍ ءَالٍ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ

و خدا و پیامبرش را فرمان برید و با یکدیگر ستیزه و کشمکش مکنید که سست و بددل شوید و نیرو و دولتتان برود، و شکیبایی کنید، که خدا با شکیبایان است.

و مانند آن کسان- کفار قریش- مباحثید که از خانه‌های خویش با سرمستی از نعمت و خودنمایی به مردم بیرون آمدند و [مردم را] از راه خدا باز می‌دارند و می‌گردانند و خدا بدانچه می‌کنند [دانایی] فراگیرنده است.

و آنگاه که شیطان کارهای آنها را برایشان بیاراست و گفت: امروز از مردمان بر شما چیره‌شونده‌ای نیست و من پناه شمایم. و چون آن دو گروه رویاروی شدند بر دو پاشنه خود گردید- پشت کرد و گریخت- و گفت: من از شما بیزارم، من چیزی- فرشتگان یاری‌کننده مؤمنان- را می‌بینم که شما نمی‌بینید، من از خدای می‌ترسم، و خدا سخت کیفر است.

آنگاه که منافقان و کسانی که در دلهایشان بیماری است گفتند: اینان را دینشان فریفته است. و هر کس بر خدا توکل کند همانا خدا توانای بی‌همتا و دانای استوارکار است - از این‌رو متوکلان را یاری می‌کند و تنها نمی‌گذارد-.

و اگر می‌دیدید آنگاه که فرشتگان جان کافران را برگیرند! بر روی و پشتشان می‌زنند و [گویند:] عذاب سوزان را بجشید

این به سزای کارهایی است که دستهای شما پیش فرستاده - خودتان کرده‌اید- و هرگز خدا بر بندگان ستمگر نیست.

همانند عادت و روش فرعونیان و کسانی که پیش از آنان بودند که به آیات خدا کافر شدند، پس خدا آنها را به سزای گناهانشان بگرفت، زیرا که خدا نیرومند و سخت کیفر است.

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنفُسِهِمْ وَأَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

كَذَّٰبٍ ءَالٍ فِرْعَوْنَ وَٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَهُمْ إِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا ءَالَ فِرْعَوْنَ وَكُلُّ كَاٰنُوا ظَالِمِينَ

إِنَّ شَرَّ ٱلدَّوَآبِ عِندَ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

ٱلَّذِينَ عَاهَدَتْ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ

فَإِمَّا تَثْقَفَنَّهُمْ فِي ٱلْحَرْبِ فَشَرِّدْ بِهِم مِّنْ خَلْفَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَدْكُرُونَ

وَإِمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً فَٱنْبِذْ إِلَيْهِمْ عَلَىٰ سَوَآءٍ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلْخَآئِنِينَ

وَلَا يَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا سَبَقُوا إِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُونَ

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا أَصْطَٰعْتُمْ مِّنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِّبَاطِ ٱلْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ ۚ عَدُوَّ ٱللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَءَاخِرِينَ مِن دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ ٱللَّهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا مِن شَيْءٍ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنتُمْ لَا تُظْلَمُونَ

وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَٱجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ إِنَّهُ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ

این [کیفر] از آن روست که خدا هرگز بر آن نبوده است که نعمتی را که بر مردمی ارزانی داشته دگرگون کند تا آنکه آنها آنچه را که در خودشان است دگرگون سازند- حال خود را به کفر و ناسپاسی و ستمگری بگردانند-، و خدا شنوا و داناست.

همانند عادت و روش فرعونیان و کسانی که پیش از آنها بودند که نشانه‌های پروردگارشان را دروغ شمردند پس آنان را به سزای گناهانشان هلاک کردیم و فرعونیان را غرق کردیم و همگی- فرعونیان و کفار قریش- ستمکار بودند.

همانا بدترین جنبنندگان به نزد خدا کسانی‌اند که کافر شدند، پس آنها ایمان نخواهند آورد

کسانی از آنها- کافران- که با آنان پیمان بسته‌ای سپس پیمان خود را هر بار می‌شکنند و هیچ پروا نمی‌کنند.

پس اگر در جنگ به آنان دست یابی، با سختگیری به آنها آنان را که پشت سر ایشانند پراکنده ساز شاید یاد کنند و پند گیرند.

و اگر از گروهی بیم خیانت- پیمان شکنی- داشتی [پیمانشان را] برابر [عملکرد خودشان] به نزدشان افکن- اعلام نقض پیمان کن-، زیرا خدا خائنان را دوست ندارد.

و کسانی که کافر شدند نپندارند که پیشی گرفتند [و از عذاب ما جستند]، زیرا که آنها نمی‌توانند [ما را] عاجز کنند.

و برای [کارزار با] آنها آنچه می‌توانید نیرو و اسبان بسته [و زین کرده] آماده سازید تا بدین وسیله دشمن خدا و دشمن خودتان و دیگرانی جز اینان را که شما نمی‌شناسید خدا آنها را می‌شناسد بترسانید و آنچه در راه خدا انفاق کنید بتمامی به شما باز دهند و بر شما هیچ ستمی نخواهد شد.

و اگر به صلح و آشتی گراییدند- تمایل نشان دادند- تو نیز به آن بگرای و بر خدا توکل کن، که اوست شنوا و دانا.

وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي آتَاكَ  
بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ

و اگر بخواهند تو را بفریبند، خداوند تو را بسنده است،  
اوست که تو را به یاری خود و به مؤمنان نیرومند کرد

وَأَلْفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَّا  
أَلْفَتْ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلْفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ  
حَكِيمٌ

و در میان دلهاشان الفت و پیوند داد اگر همه آنچه در زمین  
است هزینه می‌کردی نمی‌توانستی میان دلهاشان الفت  
پدید کنی و لیکن خداوند میان آنها الفت داد، که او توانای  
بی‌همتا و دانای با حکمت است.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

ای پیامبر، خدا و مؤمنانی که از تو پیروی کرده‌اند تو را  
بسنده است.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ  
مِّنْكُمْ عِشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ  
مِّنْكُمْ مِّائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا  
يَفْقَهُونَ

ای پیامبر، مؤمنان را بر کارزار برانگیز اگر از شما بیست تن  
شکیبا باشند- که در جنگ پایداری کنند- بر دویست تن  
[از کافران] چیره شوند و اگر از شما صد تن باشند بر هزار  
تن از آنها که کافر شدند چیره شوند زیرا که آنها گروهی  
نافهم و نادانند- ایمان و انگیزه‌ای ندارند و از اینرو در  
کارزار شکیبایی و پایداری نمی‌کنند.

أَلَنْ خَفَّفَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ  
يَكُنْ مِّنْكُمْ مِّائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ  
مِّنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ

اکنون- پس از روز بدر- خدا بار شما را سبک کرد و  
دانست که در شما سستی و ناتوانی هست پس اگر از شما  
صد تن شکیبا باشند بر دویست تن چیره شوند و اگر از  
شما هزار تن باشند بر دو هزار تن چیره شوند- به خواست  
خدا-، و خدا با شکیبایان است.

مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَىٰ حَتَّىٰ يُثْخِنَ فِي الْأَرْضِ  
تُرِيدُونَ عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ  
حَكِيمٌ

هیچ پیامبری را نسزد که او را بندگان- اسیران جنگی برای  
فدیه‌گرفتن یا فروختن- باشد تا آنگاه که با کشتار [و  
خستن کافران در میدان جنگ] در زمین چیره و پیروز شود  
- یعنی روانیست که پیش از شکستن و سرکوب‌کردن  
دشمن، نیروی رزمندگان اسلام صرف گرفتن اسیر شود-  
شما کالای این جهان می‌خواهید و خدا [برای شما پاداش و  
نعمت جاوید] آن جهان را می‌خواهد و خدا توانای بی‌همتا و  
دانای با حکمت است.

لَوْلَا كِتَابٌ مِّنَ اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ  
عَظِيمٌ

اگر نوشته و فرمانی از خدا پیشی نگرفته بود- که مجاهدان  
را گرفتن غنیمت حلال و مباح خواهد شد-، در آنچه [از آن  
اسیران] ستاندید شما را عذابی بزرگ می‌رسید.

فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ  
رَّحِيمٌ

اینک از آنچه غنیمت گرفتید حلال و پاکیزه بخورید و ترس  
از خدا را پیشه کنید، که خدا آمرزگار و مهربان است.



يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِمَنْ فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَىٰ إِن يَعْلَمِ  
اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا أَخَذَ مِنْكُمْ  
وَيَغْفِرَ لَكُمْ ۖ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

۷۱

وَإِنْ يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ فَأَمْكَنَ  
مِنْهُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

۷۲

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي  
سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوُوا وَنَصَرُوا أُولَٰئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ  
بَعْضٍ ۗ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ وَلَدَتِهِمْ  
مِنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا ۚ وَإِنِ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ  
فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ ۗ وَاللَّهُ  
بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

۷۳

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ  
فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ

۷۴

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ  
ءَاوُوا وَنَصَرُوا أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ  
وَرِزْقٌ كَرِيمٌ

۷۵

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْ بَعْدِ وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ  
فَأُولَٰئِكَ مِنْكُمْ وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي  
كِتَابِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

ای پیامبر، به بندیانی که در دست شمايند بگو: اگر خداوند  
در دلهای شما نيکيى بداند به شما بهتر از آنچه از شما  
ستاندند بدهد و شما را بيمارزد، و خدا آمرزگار و مهربان  
است.

و اگر بخواهند به تو خيانت کنند همانا پيش از اين به خدا  
خيانت کردند، پس اينک [تو را] بر آنها توانايى و دستيابه  
داد، و خدا دانا و استوارکار است.

همانا کسانى که ايمان آوردند و هجرت کردند و با ماله‌ها و  
جانهاى خويش در راه خدا جهاد کردند و کسانى که [مهاجران  
را] جاى و پناه دادند و [پيامبر را] يارى کردند، آنان  
دوستان و پيوندداران يکديگرند، و کسانى که ايمان آوردند  
و هجرت نکردند شما را از دوستى و پيوند با آنان هيچ  
نيست تا هجرت کنند و اگر از شما در [کار] دين يارى  
بخواهند بر شماست يارى کردن آنها، مگر بر ضد گروهى که  
ميان شما و آنها پيمانى باشد، و خداوند بدانچه مى‌کنيد  
بيناست.

و کسانى که کافر شدند دوستان و پيوندداران يکديگرند  
اگر آن کار را نکنيد- يعنى اگر آن يارى را نکنيد و بستگى و  
پيوندتان با کافران باشد نه با مؤمنان- فتنه و تباهى بزرگى  
در زمين روى خواهد نمود.

و کسانى که ايمان آوردند و هجرت کردند و در راه خدا جهاد  
کردند و آنان که جاى و پناه دادند و يارى کردند، اينانند که  
براى مؤمنانند ايشان راست آمرزش و روزى بزرگوارانه.

و کسانى که پس از آن- يعنى پس از ايمان آوردن و  
هجرت کردن شما- ايمان آوردند و هجرت کردند و همراه  
شما جهاد کردند، اينان از شمايند. و خويشاوندان در کتاب  
خدا [در باره ميراث] به يکديگر سزاوارترند همانا خدا به  
همه چيز داناست.

بَرَاءَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَأَنَّ اللَّهَ مُحْزِي الْكَافِرِينَ

وَأَذِّنْ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ فَإِنْ تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَبَشِّرِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوكُمْ شَيْئًا وَلَمْ يُظَاهِرُوا عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتِمُوا إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِلَىٰ مُدَّتِهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ

فَإِذَا أُنْسِلَخَ الْأَشْهُرُ الْحُرْمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَأَحْصُرُوهُمْ وَأَقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصِدٍ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ

این [اعلام] بیزاری- رفع امان- است از خدای و پیامبر او به سوی آن کسان از مشرکان که با آنان پیمان بسته‌اید [و آنان پیمان شکنی کردند].

پس [ای مشرکان] چهار ماه- از دهم ذو الحجه تا دهم ربیع الثانی سال نهم هجرت- در زمین [آرادانه و ایمن از تعرض] بگردید و بدانید که شما ناتوان‌کننده خدا نیستید- از عذاب خدا نتوانید گریخت- و خدا خوارکننده کافران است.

و این آگهی و هشدار است از خدای و پیامبرش به مردم در روز حج اکبر- روز حج بزرگ یا روز بزرگ حج- که خدا و پیامبر او از مشرکان بیزارند. پس اگر [از شرک] توبه کنید برای شما بهتر است و اگر روی بگردانید پس بدانید که شما ناتوان‌کننده خدا نیستید. و کسانی را که کافر شدند به عذابی دردناک مژده ده

مگر آن کسان از مشرکان که با آنها پیمان بسته‌اید، و شما را چیزی [از پیمان] نکاستند و با هیچ کس بر ضد شما همپشت نگشتند پس پیمان آنان را تا سر آمد مدتشان به پایان رسانید، که خدا پرهیزگاران را دوست دارد.

پس چون ماه‌های حرام- چهار ماهی که به آنها مهلت داده شده بود- سپری شود مشرکان را هر جا که یابید بکشید و بگیریدشان و در تنگنا قرارشان دهید- بازداشتشان کنید- و در هر گذرگاهی به کمینشان بنشینید، پس اگر توبه کنند و نماز برپا دارند و زکات بدهند راهشان را بگشایید- متعرض آنها نشوید- که خدا آمرزگار و مهربان است.

و اگر یکی از مشرکان از تو زنهار- امان- خواست او را زنهار ده تا سخن خدای را بشنود، سپس او را به جای امنش برسان، این [زنهار دادن] از آن روست که آنان مردمی نادانند.

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ  
إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا اسْتَقَمُوا  
لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ

كَيْفَ وَإِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا فِيكُمْ إِلَّا وَلَا  
ذِمَّةً يُرْضُونَكُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبَىٰ قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ  
فَاسِقُونَ

أَشْتَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدَّوْا عَنْ سَبِيلِهِ إِنَّهُمْ  
سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ

فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي  
الدِّينِ وَنُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

وَإِنْ نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ  
فَقَتِّلُوا أَيْمَةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ

أَلَا تُقَاتِلُونَ قَوْمًا نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ وَهَمُّوا بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ  
وَهُمْ بَدَءُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ أَتَخْشَوْنَهُمْ فَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ  
كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

چگونه مشرکان را نزد خدای و نزد پیامبر او پیمانی تواند  
بود؟ مگر آنان که نزدیک نمازگاه شکوهمند- مسجد الحرام  
- با آنان پیمان بستید پس تا هنگامی که شما را [بر پیمان]  
استوار و پایدار ماندند شما نیز آنها را [بر پیمان] استوار و  
پایدار بمانید، که خدا پرهیزگاران را دوست دارد.

چگونه [آنان را پیمان باشد]؟ و حال آنکه اگر بر شما دست  
یابند در باره شما نه [حق] خویشاوندی را نگاه دارند و نه  
پیمانی را. با دهانشان- سخنانشان- شما را خشنود  
می‌سازند ولی دلشان سر باز می‌زند و بیشترشان بدکار [و  
پیمان‌شکن] اند.

به بهای آیات خدا چیز اندکی ستاندند پس [مردم را] از راه  
او بازداشتند، براستی بد است آنچه می‌کردند.

در باره هیچ مؤمنی نه [حق] خویشی را نگاه می‌دارند و نه  
پیمانی را و اینانند تجاوزکاران.

پس اگر توبه کنند و نماز برپا دارند و زکات بدهند، برادران  
دینی شما هستند و ما آیات را برای مردمی که بدانند روشن  
بیان می‌کنیم.

و اگر سوگندهای خویش پس از پیمان‌بستن بشکنند و در  
دین شما زبان به عیب‌گویی و نیش‌زدن بکشایند، پس با  
پیشوایان کفر کارزار کنید زیرا که آنها را [پایبندی به]  
سوگند [و پیمان] نیست باشد که [از کفر و شرک و پیمان  
شکنی] بازایستند.

آیا- چرا- با گروهی کارزار نمی‌کنید که سوگند [و پیمان]  
خویش را بشکستند و آهنگ بیرون‌کردن پیامبر را نمودند،  
و آنها بودند که نخستین بار [دشمنی و پیکار با شما را] آغاز  
کردند؟ آیا از آنان می‌ترسید؟ و خدا سزاوارتر است که از  
او بترسید، اگر مؤمنید.

قَتَلُوهُمْ يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِيهِمْ وَيَنْصُرْكُمْ  
عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ

وَيُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ  
عَلِيمٌ حَكِيمٌ

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا  
مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا  
الْمُؤْمِنِينَ وَلِيجَةً وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْمُرُوا مَسْجِدَ اللَّهِ شَاهِدِينَ عَلَى  
أَنْفُسِهِم بِالْكَفْرِ أُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي النَّارِ هُمْ  
خَالِدُونَ

إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسْجِدَ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ  
الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا اللَّهَ فَعَسَىٰ أُولَئِكَ أَنْ  
يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ

أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ ءَامَنَ  
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهِدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ  
اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ  
وَأَنْفُسِهِمْ أَعْظَمَ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ

با آنان کارزار کنید تا خدا آنها را به دستهای شما عذاب کند  
و خوارشان سازد و شما را بر آنان یاری دهد و سینه‌های  
مردمی مؤمن را بهبود بخشد

و خشم را از دل‌های ایشان ببرد. و خدای بر هر که خواهد  
[به بخشایش خویش] باز می‌گردد و توبه هر که را خواهد  
می‌پذیرد و خدا دانای درستکار است.

یا مگر پنداشته‌اید که شما را واگذارند [و کارزار با کافران  
نفرمایند]، و حال آنکه خداوند هنوز کسانی از شما را که  
جهاد کردند و بجز خدا و پیامبرش و مؤمنان یار هم‌رازی  
نگرفتند شناخته نکرده است، و خدا بدانچه می‌کنید آگاه  
است.

مشرکان را نسزد که مسجدهای خدای را آباد کنند در حالی  
که بر کفر خویش گواهند آنانند که کارهایشان تباه و بی‌بر  
است و در آتش دوزخ جاودانه باشند.

همانا مسجدهای خدای را آن کس [باید] آباد کند که به  
خدای و روز بازپسین ایمان آورده و نماز برپا داشته و زکات  
داده و جز از خدا نهراسیده است پس امید است که آنان از  
راه‌یافتگان باشند.

آیا آب دادن حاجیان و آبادکردن مسجد الحرام را با [ایمان و  
عمل] آن کس که به خدای و روز واپسین ایمان آورده و در  
راه خدا جهاد کرده برابر می‌دارید؟ نزد خدا هرگز برابر و  
یکسان نیستند، و خدا گروه ستمکاران را راه ننماید.

آنان که ایمان آوردند و هجرت کردند و در راه خدا با مالها و  
جانهای خویش جهاد کردند نزد خداوند پایه‌ای بزرگتر دارند،  
و اینانند رستگاران و کامگاران.

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّتِ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُّقِيمٌ

۲۲

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ

۲۳

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا ءَابَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ مِنكُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

۲۴

قُلْ إِن كَانَ ءَابَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

۲۵  
۱۵۹

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم مُّدْبِرِينَ

۲۶

ثُمَّ أَنزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنزَلَ جُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ

پروردگارشان آنان را به مهر و بخشایش و خشنودیی از سوی خویش و بهشت‌هایی که در آنها نعمتهای پایدار دارند مژده می‌دهد

در آنها همواره جاویدانند. همانا نزد خداوند مزدی بزرگ است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، پدران و برادران خود را، اگر کفر را بر ایمان برگزیدند، دوست و سرپرست مگیرید پس هر که از شما آنها را دوست و سرپرست بگیرد، آنانند ستمکاران.

بگو: اگر پدرانتان و فرزندانان و برادرانتان و همسرانتان و خویشاوندانتان و مالهایی که به دست آورده‌اید و بازرگانی که از ناروایی و بی‌رونقی آن می‌ترسید و خانه‌هایی که به آنها دلخوشید، به نزد شما از خدا و پیامبر او و جهاد در راه او دوست‌داشتنی‌ترند، پس منتظر باشید تا خدا فرمان خویش- عذاب یا نصرت دین خود- بیاورد و خدا مردم نافرمان را راه ننماید.

هر آینه خداوند شما را در جابهای بسیار یاری کرد و در روز حنین آنگاه که فزونی [لشکرتان] شما را به شگفت [و خودبینی] آورد، اما شما را هیچ سودی نداشت و زمین با همه فراخی بر شما تنگ آمد، پس پشت کرده گریختید.

آنگاه خداوند آرامش خود را بر پیامبرش و بر مؤمنان فروفرستاد و سپاهیی که آنها را نمی‌دیدید فروفرستاد، و کسانی را که کافر شدند عذاب کرد و سزای کافران همین است.

ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

سپس [با این همه] خداوند از آن پس [به بخشایش خویش] بر هر که خواهد باز می‌گردد و توبه هر که را خواهد می‌پذیرد، و خدا آمرزگار و مهربان است.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا ۖ وَإِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۚ إِنْ شَاءَ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، جز این نیست که مشرکان پلیدند، پس بعد از این سال نباید به مسجد الحرام نزدیک شوند و اگر [به سبب قطع داد و ستد] از بینوایی و درویشی می‌ترسید خداوند اگر خواهد شما را از بخشش خویش بی‌نیاز خواهد کرد، زیرا که خدا دانا و با حکمت است.

قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ ۚ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّىٰ يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ

با کسانی از کتاب داده‌شدگان- جهودان و ترسایان- که به خدای و روز واپسین ایمان نمی‌آورند و آنچه را که خدا و پیامبر او حرام کرده‌اند حرام نمی‌شمارند و دین حق را نمی‌پذیرند کارزار کنید تا آنگاه که به دست خود جزیه دهند در حالی که خواران باشند.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ۚ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ ۖ يُضْلَهُونَ ۚ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَتَلْنَاهُمُ اللَّهُ ۖ أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ

جهودان گفتند: عزیر پسر خداست و ترسایان گفتند: مسیح پسر خداست. این گفتار آنهاست به دهانشان- که حقیقتی ندارد- و گفتارشان به سخن کسانی ماند که پیش از این کافر شدند- مانند آنان که فرشتگان را دختران خدا می‌گفتند- خدایشان بکشد، چگونه و به کجا [از حق] گردانیده می‌شوند؟!

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَٰهًا وَاحِدًا ۖ لَّا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

حبرها- دانشمندان یهود- و راهبان- صومعه‌داران ترسا- خویش و مسیح پسر مریم را به جای خدای یکتا به خدایی گرفتند و حال آنکه جز این فرمان نداشتند که خدای یگانه را بپرستند که جز او خدایی نیست، پاک و منزّه است از آنچه با وی انباز می‌آرند.



يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَنْ  
يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى  
الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ  
لِيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ  
اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي  
سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَىٰ بِهَا جِبَاهُهُمْ  
وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنْزْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا  
كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ

إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ  
يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرْمٌ ذَلِكَ الدِّينُ  
الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنْفُسَكُمْ وَقَتِلُوا الْمُشْرِكِينَ  
كَأَفَّةً كَمَا يَقْتُلُونَكُمْ كَأَفَّةً وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ

می‌خواهند نور- دین و حجت- خدا را با دهانشان خاموش  
کنند و خدا جز این نمی‌خواهد که روشنایی خود را تمام و  
آشکار سازد، اگر چه کافران خوش ندارند.

اوست که پیامبر خود را با راهنمایی به راه راست و دین حق  
فرستاد تا آن را بر همه دینها چیره گرداند، هر چند مشرکان  
خوش ندارند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، هر آینه بسیاری از خبرها و  
راهبان مالهای مردم را به ناشایست می‌خورند و [آنها را] از  
راه خدا باز می‌دارند و کسانی که زر و سیم می‌اندوزند و آن  
را در راه خدا انفاق نمی‌کنند، پس آنان را به عذابی دردناک  
مژده ده

روزی که آن [زر و سیم] را در آتش دوزخ بتابند و با آن  
پیشانیها و پهلوها و پشتهای آنان را داغ نهند [و گویند:] این  
است آنچه برای خویشتن می‌اندوختید، پس [طعم] آنچه  
می‌اندوختید بچشید.

همانا شمار ماه‌ها نزد خدا دوازده ماه است در کتاب خدا-  
کتاب آفرینش یا لوح محفوظ- روزی که آسمانها و زمین را  
بیافرید از آنها چهار ماه- ذو القعدة و ذو الحجة و محرم و  
رجب- حرام- شکوهمند و با حرمت- است. این است آیین  
استوار. پس در آن ماه‌ها [با جنگ و خونریزی] بر خویشتن  
ستم مکنید، و با همه مشرکان بجنگید همچنانکه با همه شما  
می‌جنگد و بدانید که خدای با پرهیزگاران است.

إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحِلُّونَهُ عَامًا وَيُحَرِّمُونَهُ عَامًا لِّيُوَاطِّئُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيَحِلُّوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ زَيْنَ لَهُمْ سُوءَ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتَأْتِلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ

إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلَ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيًا أَتْنِينَ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَّمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَالْكَلِمَةُ اللَّهُ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

همانا تأخیر [و تغییر] ماه حرام به ماهی دیگر- نسیء- افزایش در کفر است که کسانی که کافر شده‌اند بدان گمراه می‌شوند آن را سالی حلال می‌شمارند و سالی دیگر حرام تا با شمار آنچه خدای حرام کرده است همسان و برابر سازند پس [بدان سبب] آنچه را خدای حرام کرده است حلال می‌کنند. کارهای بد و ناپسندشان در نظرشان آراسته شده، و خدا گروه کافران را راه ننماید.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، شما را چه شده است که چون گویندتان [برای جهاد] در راه خدا بیرون روید گرانی می‌کنید و به زمین می‌چسبید؟! آیا به زندگانی این جهان به جای آن جهان خشنود و دلخوش شده‌اید؟ پس [بدانید که] کالای زندگانی این جهان در برابر آن جهان جز اندکی نیست.

اگر [برای جهاد] بیرون نروید، شما را عذاب کند عذابی دردناک و گروهی دیگر به جای شما آورد و او را هیچ زبانی نمی‌رسانید، و خدای بر هر چیزی تواناست.

اگر او- پیامبر- را یاری نکنید هر آینه خدا او را یاری کرد آنگاه که کسانی که کافر شدند او را بیرون کردند، در حالی که یکی از دو تن بود- پیامبر و ابو بکر- هنگامی که هر دو در غار بودند آنگاه که به همراه خویش می‌گفت: اندوه مدار، خدا با ماست پس خدا آرامش خود را بر او

أَنْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

سبکبار و گرانبار [برای جهاد] بیرون روید و با مالها و جانهای خویش در راه خدا جهاد کنید، که این برای شما بهتر است، اگر می‌دانستید.

لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَّاتَّبَعُوكَ وَلَٰكِنْ بَعْدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ

اگر کالایی- غنیمتی- نزدیک و دسترس و سفری کوتاه و آسان بود هر آینه [منافقان] تو را پیروی می‌کردند اما آن راه بر آنان دراز و دشوار آمد. و زودا که به خدا سوگند خورند که اگر می‌توانستیم- توشه راه و ساز و برگ داشتیم - با شما بیرون می‌شدیم. خویشتن را تباه و هلاک می‌کنند، و خدای می‌داند که آنها دروغگویند.

عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذْنَتْ لَهُمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعْلَمَ الْكَاذِبِينَ

خدای از تو درگذرد، چرا پیش از آنکه کسانی که راست گفتند برایت پدیدار و شناخته شوند و دروغگویان را بشناسی، به آنان [در نشستن از جنگ] رخصت دادی؟

لَا يَسْتَعِذُّكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ

کسانی که به خدای و روز واپسین ایمان دارند برای اینکه با مالها و جانهای خویش جهاد کنند از تو رخصت [نشستن از جنگ] نخواهند، و خداوند به حال پرهیزگاران داناست.

إِنَّمَا يَسْتَعِذُّكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَارْتَابَتْ قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ

همانا کسانی از تو رخصت می‌خواهند که به خدای و روز واپسین ایمان ندارند و دلهایشان به شک آلوده است پس در شک خویش دودل و سرگردانند.

وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَٰكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ

و اگر بیرون‌شدن را می‌خواستند هر آینه سازوبرگ آن را آماده می‌ساختند و لیکن خدا انگیخته و بسیج‌شدن آنان را ناپسند داشت، پس آنها را از [بیرون‌شدن] باز داشت و واپس نشانند و به آنها گفته شد که با وانشستگان بنشینید.

لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَأَوْضَعُوا خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ وَفِيكُمْ سَمَّعُونَ لَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ

اگر در میان شما بیرون آمده بودند شما را جز تباهی نمی‌افزودند و میاتتان به سخن‌چینی و خرابکاری می‌شتافتند در حالی که در باره شما فتنه انگیزی و آشوب می‌خواهند، و در میان شما جاسوسانند برای ایشان- که خبرهای شما را به آنها می‌رسانند- و خدا به حال ستمکاران داناست.

لَقَدْ ابْتَعُوا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّى جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَافِرُونَ

وَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ أُنْذِنَ لِي وَلَا تَفْتِنِي ۚ أَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا ۚ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ

إِنْ تُصِيبَكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ ۖ وَإِنْ تُصِيبَكَ مُصِيبَةٌ يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرَنَا مِنْ قَبْلُ وَيَتَوَلَّوْا وَهُمْ فَرِحُونَ

قُلْ لَّنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسَيْنَيْنِ ۖ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِنْدِهِ ۚ أَوْ بِأَيْدِينَا ۖ فَتَرَبَّصُوا إِنَّا مَعَكُمْ مُتَرَبِّصُونَ

قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَّنْ يَتَقَبَّلَ مِنْكُمُ إِنَّكُم كُنْتُمْ قَوْمًا فَلْسِقِينَ

وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقَبَّلَ مِنْهُمْ نَفَقَتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۚ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَىٰ وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَافِرُونَ

هر آینه پیش از این نیز فتنه بسیار جستند و کارها را برای تو واژگونه نمودند تا آنکه حق بیامد و فرمان خدای آشکار شد در حالی که ناخشنود بودند.

و از آنان کس هست که می‌گوید مرا رخصت ده و مرا در فتنه می‌فکن آگاه باش که در فتنه- کفر و نفاق- در افتاده‌اند و همانا دوزخ کافران را فرا گرفته است.

اگر تو را نیکی- پیروزی و غنیمی- فرا رسد آنان را اندوهگین سازد و اگر تو را مصیبتی- شکستی و زیانی- رسد گویند ما [احتیاط و چاره] کار خویش از پیش فرا گرفته بودیم، و در حالی که شادمانند روی گردانده باز می‌گردند.

بگو: به ما نرسد مگر آنچه خدا برای ما نوشته است اوست سرپرست و کارساز ما، پس مؤمنان باید بر خدا توکل کنند و بس.

بگو: آیا جز یکی از دو نیکی- پیروزی یا شهادت- را برای ما چشم می‌دارید؟ ولی ما چشم می‌داریم که خدا به شما عذابی از نزد خود یا به دست ما برساند، پس انتظار برید که ما هم با شما منتظریم.

بگو: به خوشی و دلخواه یا به ناخوشی و ناخواه انفاق کنید هرگز از شما پذیرفته نخواهد شد، زیرا که شما گروهی بدکار و نافرمانید.

و چیزی آنان را از پذیرفته‌شدن انفاقشان باز نداشت مگر اینکه به خدا و به پیامبر او کافر شدند و نماز نمی‌گزارند مگر با حال سستی و کاهلی و انفاق نمی‌کنند مگر به ناخواه و دشواری.

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ  
بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ

وَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنْكُمْ وَمَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ  
قَوْمٌ يَفْرَقُونَ

لَوْ يَجِدُونَ مَلَجًا أَوْ مَغْرَبًا أَوْ مُدْخَلًا لَوَلَّوْا إِلَيْهِ وَهُمْ  
يَجْمَحُونَ

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رِضًا  
وَإِنْ لَّمْ يُعْطُوا مِنْهَا إِذَا هُمْ يَسْخَطُونَ

وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ  
سَيُوتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ

إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا  
وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَرَمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ  
وَأَبْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أُذُنٌ قُلْ أُذُنٌ خَيْرٌ  
لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا  
مِنْكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

مالها و فرزندانشان تو را به شگفت نیارد. همانا خدای  
می‌خواهد تا بدانها آنان را در زندگانی این جهان عذاب کند  
و در حالی که کافرنه جانیشان بر آید.

و به خدا سوگند می‌خورند که از شما نیستند و لیکن گروهی‌اند که [از شما] می‌ترسند.

اگر پناهگاهی یا نهانگاه‌هایی یا جایی برای اندرشدن بیابند  
هر آینه شتابان و گریزان به آن روی آورند.

و از آنان کسانی‌اند که بر تو در صدقه‌ها- تقسیم زکات-  
خرده می‌گیرند، پس اگر از آن بدهندشان خشنود می‌شوند  
و اگر از آن ندهندشان آنگاه ناخشنود و خشمگین می‌گردند.

و [چه خوب بود] اگر بدانچه خدای بدیشان دهد و  
پیامبرش، خرسند گردند و گویند: خدای ما را بس است،  
بزودی خدای ما را از فزون‌بخشی خویش بدهد و پیامبرش  
نیز که ما به خدا گراینده و امیدواریم.

همانا صدقه‌ها- زکات- برای نیازمندان و درماندگان و  
کارکنان بر [گردآوری] آن، و نواخته‌دان- تا به اسلام روی  
آوردند- و در راه آزادی بردگان و وامداران و توان‌زدگان و  
در راه خدا- هزینه جهاد- و در راه‌ماندگان است، فریضه‌ای  
- فرموده‌ای- است از خدای، و خدا دانا و با حکمت است.

و از آنان کسانی‌اند که پیامبر را می‌آزارند و می‌گویند: او  
[سراپا] گوش است- شنوای سخن هر کسی است- بگو:  
گوش نیکوست برای شما، به خدا ایمان دارد و مؤمنان را  
باور می‌دارد- سخن و مشورت ایشان را با خوش‌گمانی  
پذیراست- و رحمتی است برای کسانی از شما که ایمان  
آورده‌اند و کسانی که پیامبر خدای را بیازارند ایشان را  
عذابی است دردناک.

يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيَرْضَوْكُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ أَنْ يُرْضَوْهُ إِنْ كَانُوا مُؤْمِنِينَ

برای شما به خدا سوگند می‌خورند تا شما را خشنود کنند، و حال آنکه اگر مؤمن بودند سزاوارتر این بود که خدای و پیامبرش را [از خود] خشنود کنند.

۶۳

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَن يُحَادِدِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَلِيدًا فِيهَا ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ

آیا ندانستند که هر که با خدا و پیامبرش دشمنی و مخالفت کند، او راست آتش دوزخ که در آن جاویدان باشد؟ این است خواری و رسوایی بزرگ.

۶۴

يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ قُلِ اسْتَهِزَّؤْا إِنَّ اللَّهَ مُخْرِجٌ مَا تَحْذَرُونَ

منافقان می‌ترسند از اینکه سوره‌ای بر آنان فروآید که آنها را بدانچه در دلهایشان دارند آگاه سازد. بگو: مسخره کنید، همانا خدا پدیدآورنده آن چیزی است که از آن می‌ترسید و می‌پرهیزید.

۶۵

وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ

و اگر از آنان- منافقان- بپرسی [که چرا استهزا می‌کردید؟] ، گویند: جز این نیست که ما به سرگرمی و شوخی سخنانی می‌گفتیم و بازی می‌کردیم. بگو: آیا به خدا و آیات او و پیامبرش استهزا می‌کردید؟

۶۶

لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنْ نَعْفُ عَنْ طَآئِفَةٍ مِّنْكُمْ نُعَذِّبُ طَآئِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ

[و چون به عذرخواهی آمدند، خدای گفت:] هیچ عذر میارید، برآستی از پس ایمانتان کافر شدید. اگر از گروهی از شما درگذریم گروهی دیگر را عذاب کنیم زیرا که آنان بزهکار بودند.

۶۷  
۱۶۴

الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُم مِّنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمُنْكَرِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

مردان و زنان منافق برخی‌شان از برخی دیگرند- بر آیین و روش یکدیگرند-، به کار بد و ناشایست فرمان می‌دهند و از کار نیک و شایسته باز می‌دارند، و دست خویش [از انفاق در راه خدا] بسته می‌دارند، خدای را فراموش کردند پس خدای نیز آنان را به فراموشی سپرد، زیرا که منافقان، بدکاران و بیرون‌شدگان از فرمانند.

۶۸

وَعَدَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا هِيَ حَسْبُهُمْ وَلَعَنَهُمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ

خداوند مردان و زنان منافق و کافران را آتش دوزخ وعده کرده است که در آن جاویدانند همان بس است آنها را و خدای لعنتشان کرده، و آنان را عذابی است پاینده.



كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَأَكْثَرَ أَمْوَالًا  
وَأَوْلَدًا فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلْقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ بِخَلْقِكُمْ كَمَا  
اسْتَمْتَعَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلْقِهِمْ وَخُضْتُمْ كَالَّذِي  
خَاضُوا أُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ  
وَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ

أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَقَوْمِ  
إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ أَتَتْهُمُ رُسُلُهُمْ  
بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ  
يَظْلِمُونَ

وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ  
بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ  
الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ  
اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا  
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ  
وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

[شما کافران و منافقان] همانند کسانی [هستید] که پیش از شما بودند، در حالی که از شما نیرومندتر و دارای مال و فرزندان بیشتر بودند، پس از بهره خویش برخوردار شدند و شما نیز از بهره خود برخوردار شدید همچنانکه آنان که پیش از شما بودند از بهره خویش برخوردار شدند. و [در گفتگوی بیهوده و باطل] فرورفتید چنانکه آنها فرورفتند. آنان کارهایشان در این جهان و آن جهان تباه و بر باد شد و آنانند زیانکاران.

آیا خبر کسانی که پیش از آنان بودند بدیشان نرسیده است؟ قوم نوح و عاد و ثمود و قوم ابراهیم و مردم [شهر] مدین و دهکده‌های زیر و رو شده- آبادیهای قوم لوط- که پیامبرانشان نشانه‌های روشن و هویدا بدیشان آوردند و خدای بر آن نبود که بر آنان ستم کند بلکه خود بر خویشان ستم می‌کردند.

و مردان و زنان مؤمن دوستان و یاوران یکدیگرند به کار نیک و پسندیده فرمان می‌دهند و از کار زشت و ناپسند باز می‌دارند و نماز را به پای می‌دارند و زکات می‌دهند و خدا و پیامبرش را فرمان می‌برند. اینانند که خدای بزودی برایشان مهر و بخشایش آرد که خدا توانای بی‌همتا و دانای درستکار است.

خداوند به مردان و زنان مؤمن بوستانهایی وعده داده است که از زیر [درختان] آنها جویها روان است، در آنها جاویدانند و نیز جایهای خوش و پاکیزه در بهشت‌های پاینده، و خشنودی خدا از همه برتر و بزرگتر است. این است رستگاری و کامیابی بزرگ.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ  
وَمَا لَهُمْ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

ای پیامبر، با کافران و منافقان جهاد کن و بر آنان سخت گیر و درشتی نما، و جای آنها دوزخ است و بد بازگشتگاهی است.

۷۴

يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا  
بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ وَهُمْ أُولُو بِمَا لَمْ يَنَالُوا وَمَا نَقَمُوا إِلَّا أَنْ أَغْنَاهُمُ  
اللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا يَكُ خَيْرًا لَهُمْ وَإِنْ  
يَتَوَلَّوْا يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ  
فِي الْأَرْضِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

به خدا سوگند می‌خورند که [چیزی] نگفته‌اند و هر آینه سخن کفر را گفته‌اند و پس از آنکه اسلام آوردند کافر شدند و آهنگ چیزی کردند که بدان نرسیدند- کشتن رسول خدا [ص] در عقبه- و [از پیامبر و مؤمنان] کینه نداشتند مگر از آن رو که خدای آنان را از بخشش و فزونی خود بی‌نیاز و توانگر ساخت و پیامبرش نیز. پس اگر توبه کنند برایشان بهتر است و اگر روی بگردانند و پشت کنند خدای آنها را عذاب خواهد کرد عذابی دردناک در این جهان و آن جهان، و ایشان را در زمین هیچ سرپرست و یاری نباشد.

۷۵  
حزب  
۸۰

وَمِنْهُمْ مَنْ عَاهَدَ اللَّهُ لَيْنٍ عَآثِنَا مِنْ فَضْلِهِ لَنَصَّدَّقَنَّ  
وَلَنَكُونَنَّ مِنَ الصَّالِحِينَ

و از آنان کسانی هستند که با خدای پیمان بستند که اگر ما را از فزونی و بخشش خود بدهد هر آینه صدقه- زکات- دهیم و از نیکان و شایستگان باشیم.

۷۶

فَلَمَّا آتَاهُم مِّن فَضْلِهِ بَخِلُوا بِهِ وَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُّعْرِضُونَ

پس چون از فزون‌بخشی خویش بدیشان داد به آن بخل ورزیدند، و [به پیمان] پشت کرده روی بگردانیدند.

۷۷

فَأَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ  
مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ

پس در دل‌های آنان تا روزی که به دیدار او رسند- مرگ یا رستاخیز- دورویی از پی در آورد از آن رو که با خدای در آنچه پیمان بسته بودند خلاف کردند و بدان سبب که دروغ می‌گفتند.

۷۸

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّامُ  
الْغُيُوبِ

آیا ندانستند که خدا پنهانشان و رازگفتنشان را می‌داند، و همانا خداوند دانای همه نهانها و ناپیداهاست.

۷۹

الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ  
وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ  
مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

کسانی که در باره صدقه‌ها بخشنندگان بدخواه از مؤمنان را عیب و خرده می‌گیرند و کسانی را که جز به اندازه توان و تلاش خویش بیشتر نیابند [که ببخشند] مسخره می‌کنند خداوند هم آنان را مسخره خواهد کرد- تمسخرشان را کیفر می‌دهد- و آنان راست عذابی دردناک.

أَسْتَغْفِرُ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ

فَلْيُضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا جَزَاءُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِنْهُمْ فَاسْتَعْذَنُوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخَالِفِينَ

وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَانُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ

وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ

وَإِذَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ أَنْ ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَعْذَنَكَ أُولُوا الطَّوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ

خواهی برایشان آموزش بخواه یا برایشان آموزش مخواه، اگر برایشان هفتاد بار آموزش بخوای هرگز خدا آنها را نیامزد. این از آن روست که به خدا و پیامبرش کافر شدند و خدا گروه بدکار نافرمان را راه ننماید.

واپس گذاشتگان، به نشستن خود [از کارزار] بر خلاف [فرمان] رسول خدا شاد گشتند و خوش نداشتند که با مالها و جانهای خویش در راه خدا جهاد کنند و گفتند: در گرما [برای جنگ] بیرون مروید. بگو: آتش دوزخ گرمتر و سختتر است، اگر درمی‌یافتند.

پس باید اندک بخندند و بسیار بگریند به سزای آنچه می‌کردند.

پس اگر خدای تو را به گروهی از آنان بازگردانید- پس از جنگ تبوک- آنگاه برای بیرون شدن اجازه خواستند، بگو: هرگز با من بیرون نخواهید شد و هرگز همراه من با هیچ دشمنی کارزار نخواهید کرد زیرا شما نخستین بار نشستن [از جنگ] را پسندیدید، پس با واپس ماندگان بنشینید.

و هیچگاه بر هیچ یک از آنها که بمیرد نماز مکن و بر گورش مایست، زیرا که آنان به خدا و پیامبرش کافر شدند و در حالی مردند که بدکاران نافرمان بودند.

و مالها و فرزندانشان تو را به شگفت نیارد، همانا خدا می‌خواهد که بدان وسیله آنان را در این جهان عذاب کند و در حالی که کافرنه جانیشان در آید.

و چون سوره‌ای فروفرستاده شود که به خدای ایمان آورید و همراه پیامبر او کارزار کنید، توانگران‌شان از تو رخصت خواهند و گویند: ما را بگذار تا با نشستگان- خانه‌نشینان- باشیم.

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ

لَكِنَّ الرُّسُولَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأَوْلِيكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيَيْنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ

إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَسْتَعِذُّونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

به این خشنود شدند که با واپس ماندگان باشند، و بر دلهایشان مهر نهاده شده پس در نمی یابند.

اما پیامبر و کسانی که با او ایمان آوردند با مالا و جانهای خویش جهاد کردند، و اینانند که نیکبها از آن ایشان است، و ایشانند رستگاران.

خداوند برای ایشان بهشتها آماده کرده است که از زیر [درختان] آنها جویها روان است، جاودانه در آنجا باشند این است کامیابی بزرگ.

عذردارندگان از بادیه نشینان- با اینکه جهاد بر آنان واجب نبود- آمدند تا به آنها رخصت داده شود [که به کارزار نروند]، و کسانی که به خدای و پیامبر او دروغ گفته بودند- منافقان- بازنشستند- با اینکه جهاد بر آنان واجب بود-. زودا که به کسانی از آنان که کافر شدند عذابی دردناک برسد.

بر ناتوانان و بیماران و کسانی که چیزی نیابند- ندارند- که [در راه جهاد] هزینه کنند، هر گاه خدا و پیامبر او را نیکخواه باشند تنگی و باکی [در بازنشستنشان از جنگ] نیست زیرا بر نیکوکاران هیچ راهی [برای سرزنش و عقوبت] نیست و خدا آمرزگار و مهربان است

و نه بر کسانی که چون نزد تو آمدند تا [برای رفتن به جنگ بر ستوری] برنشانی شان، گفتی: چیزی نمی یابم که شما را بر آن برنشانم، بازگشتند در حالی که دیدگان شان از این اندوه که چیزی ندارند تا [در رفتن به جهاد] هزینه کنند سرشک می بارید.

راه [سرزنش و عقوبت] تنها بر کسانی است که در حالی که توانگرند از تو رخصت می خواهند، خشنودند که با واپس ماندگان باشند و خدا بر دلهای آنها مهر نهاده است، از این رو در نمی یابند- سرانجام بد و کیفر نافرمانی خویش را -.

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ  
تُؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَأْنَا اللَّهُ مِنْ أَخْبَارِكُمْ وَسَيَرَى اللَّهُ  
عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلِّمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ  
فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

چون بدیشان بازگردید نزد شما عذر می‌آورند، بگو: عذر  
میاورید، هرگز شما را باور نداریم، هر آینه خداوند ما را از  
خبرهای شما آگاه ساخت و زودا که خدا و پیامبر او کردار  
شما را بنگرند، سپس به سوی دانای نهان و آشکار  
بازگردانده می‌شوید، آنگاه شما را بدانچه می‌کردید آگاه  
کند.

سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِنُعْرِضُوا عَنْهُمْ  
فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رِجْسٌ وَمَأْوِلُهُمْ جَهَنَّمُ جزَاءً بِمَا  
كَانُوا يَكْسِبُونَ

چون به سوی آنان بازگردید برای شما به خدا سوگند  
خواهند خورد تا از [سرزنش] آنها چشم بپوشید، پس از  
ایشان چشم بپوشید، که آنان پلیدند و جایگاهشان به  
سزای کارهایی که می‌کردند، دوزخ است.

يَحْلِفُونَ لَكُمْ لِنَرَضُوا عَنْهُمْ فَإِنْ تَرَضُوا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ  
لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ

برای شما سوگند می‌خورند تا از آنها خشنود شوید، پس اگر  
شما از آنان خشنود شوید همانا خدا از مردم بدکار نافرمان  
خشنود نخواهد شد.

الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا  
أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

بادیه‌نشینان در کفر و نفاق سخت‌ترند، و سزاوارتر به اینکه  
مرزها و اندازه‌های آنچه را خدا بر پیامبرش فروفرستاده  
ندانند، و خدا دانا و درستکار است.

وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُّ بِكُمْ  
الدَّوَابِرَ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

و از بادیه‌نشینان کسانی هستند که آنچه را انفاق می‌کنند  
تاوان و زیان می‌شمرند و پیشامدهای بد را برای شما چشم  
می‌دارند. پیشامد بد بر آنها بادا! و خدا شنوا و داناست.

وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا  
يُنْفِقُ قُرْبَتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ ۗ أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ  
سَيَدْخِلُهمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ ۖ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

و از بادیه‌نشینان کسانی هستند که به خدا و روز واپسین  
ایمان دارند و آنچه را انفاق می‌کنند و دعا‌های پیامبر را  
اسباب تقرب به خدا می‌شمرند. آگاه باشید که اینها سبب  
تقرب برای ایشان است زودا که خداوند آنان را در مهر و  
بخشایش خویش در آورد، که خدا آمرزگار و مهربان است.

وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ  
اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ  
جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ  
الْعَظِيمُ

وَمِمَّنْ حَوْلَكُم مِّنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ  
الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ  
سَنُعَذِّبُهُمْ مَّرَّتَيْنِ ثُمَّ يَرُدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ

وَعَاخِرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَعَاخِرَ  
سَيِّئًا عَسَىٰ اللَّهُ أَن يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ  
عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ  
الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

وَقُلِ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ  
وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ  
تَعْمَلُونَ

وَعَاخِرُونَ مُرْجُونَ لَأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ  
عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

و آن پیشی‌گیرندگان نخستین از مهاجران و انصار- که پیش از دیگران به اسلام گرویدند- و کسانی که با نیکوکاری آنان را پیروی کردند خدای از ایشان خشنود است و ایشان از خدای خشنودند، و برای آنان بوستانهایی آماده ساخته که زیر [درختان] آنها جویها روان است، همراه در آنها جاویدانند این است رستگاری و کامیابی بزرگ.

و از بادیه‌نشینان پیراموتنان کسانی منافق‌اند و نیز برخی از مردم مدینه پیوسته بر نفاق خو کرده‌اند، تو آنها را نمی‌شناسی، ما آنها را می‌شناسیم، زودا که آنان را دو بار- یکی در دنیا و بار دیگر به هنگام مرگ و عالم برزخ- عذاب کنیم، سپس به عذابی بزرگ بازگردانده شوند.

و گروهی دیگر به گناهان خود اعتراف کرده و کاری نیک و شایسته را با کاری بد و ناشایست آمیخته‌اند امید است که خداوند [به بخشایش خویش] بر آنان بازگردد و توبه آنان را بپذیرد، که خدا آمرزگار و مهربان است.

از مالهای آنان صدقه‌ای- زکات- بگیر که بدان وسیله پاکشان سازی و آنان را برکت و فزونی می‌بخشی- اموال یا حسناتشان را نشو و نما می‌دهی- و ایشان را دعا کن که دعای تو آرامشی است برای آنان، و خدا شنوا و داناست.

آیا ندانستند که خداست که توبه را از بندگان خود می‌پذیرد و صدقه‌ها را می‌ستاند، و اوست بسیار توبه‌پذیر و مهربان؟

و بگو: کار کنید، که خدا و پیامبر او و مؤمنان- گواهان اعمال- کردار شما را خواهند دید، و بزودی به دانای نهان و آشکار بازگردانده می‌شوید پس شما را بدانچه می‌کردید آگاه خواهد کرد.

و گروهی دیگر واپس داشتگانشان برای فرمان خدا، یا عذابشان کند و یا [به بخشایش خویش] بر آنان بازگردد و توبه‌شان را بپذیرد، و خدا دانا و درستکار است.



وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ  
الْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ  
وَلِيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ  
لَكَاذِبُونَ

۹:  
توبه  
۱۰۷  
/۱۲۹

لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَّمَسْجِدٌ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ  
أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا وَاللَّهُ  
يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ

۱۰۸

أَفَمَنْ أُسِّسَ بُنْيَانُهُ عَلَى تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمْ  
مَنْ أُسِّسَ بُنْيَانُهُ عَلَى شَفَا جُرُفٍ هَارٍ فَانْهَارَ بِهِ فِي نَارٍ  
جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

۱۰۹

لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ  
قُلُوبُهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

۱۱۰

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمْ  
الْجَنَّةُ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعَدًا  
عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَىٰ  
بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بَبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ  
وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

۱۱۱  
حزب  
۸۲  
۱۶۹

و [گروهی از منافقانند] آنان که مسجدی گرفتند- ساختند-  
برای گزندرساندن و کفر ورزیدن و جدایی افکندن میان  
مؤمنان و ساختن کمینگاهی برای کسانی که با خدا و پیامبر  
او از پیش در جنگ بودند، و هر آینه سوگند می‌خورند که ما  
جز نیکی نخواستیم و خدا گواهی می‌دهد که آنان  
دروغگویند.

هیچگاه در آنجا [به نماز] مایست. هر آینه مسجدی که از  
نخستین روز بر پرهیزگاری بنیاد یافته- مسجد قبا-  
سزاوارتر است که در آن [به نماز] بایستی، که در آنجا  
مردانی‌اند که دوست دارند پاکی ورزند و خدا پاکی‌ورزان را  
دوست دارد.

آیا کسی که بنیاد کارش را بر پروای از خدا و خشنودی او  
نهاده بهتر است یا آن که بنیاد کارش را بر لبه پرتگاهی  
سست و فروریختنی نهاده پس او را به آتش دوزخ در  
اندازد؟ و خدا مردم ستمکار را راه ننماید.

آن بنایشان که بر آوردند همیشه در دلهایشان مایه شک و  
دودلی است [و این شک برطرف نشود] مگر آنکه دلهایشان  
پاره پاره شود- به پشیمانی و توبه یا به مرگ- و خدا دانا و  
استوارکار است.

خدای از مؤمنان جانها و ماله‌شان را بخريد به بهای آنکه  
بهشت برای آنان باشد، در راه خدا کارزار می‌کنند پس  
می‌کشند و کشته می‌شوند. وعده‌ای است راست و درست  
بر خدای در تورات و انجیل و قرآن، و کیست که به پیمان  
خویش از خدا وفادارتر است؟ پس به این خرید و فروخت  
که کردید شادمان باشید. و این است رستگاری و کامیابی  
بزرگ

التَّائِبُونَ الْعَبِدُونَ الْحَمِيدُونَ السَّابِحُونَ الرَّكِعُونَ  
السَّجِدُونَ الْأَمْرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ  
وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ

همان توبه‌کنندگان و پرستندگان و ستاینندگان سپاسدار و  
گردش‌کنندگان [در راه خدا] - یا روزه‌داران - و  
رکوع‌کنندگان و سجود کنندگان و فرمایندگان به کار نیک و  
بازدارندگان از کار زشت و نگهداران مرزهای - حدود احکام  
- خدای و مؤمنان را مژده ده.

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ  
كَانُوا أَوْلَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ  
الْجَحِيمِ

پیامبر و کسانی را که ایمان آورده‌اند نرسد که برای  
مشرکان، هر چند خویشاوند باشند، آمرزش خواهند پس از  
آنکه برایشان روشن شد که آنها دوزخیانند.

وَمَا كَانَ أَسْتَغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَنْ مَّوْعِدَةٍ وَعَدَهَا  
إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ  
لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ

و آمرزش‌خواهی ابراهیم برای پدرش - عموی مشرکش که  
به جای پدر سرپرست او بود - نبود مگر از برای وعده‌ای که  
به او داده بود پس چون برای او روشن شد که وی دشمن  
خداست از او بیزار شد، همانا ابراهیم بسیار آه‌کننده - از  
ترس خدا - و بردبار بود.

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ هَدَاهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُمْ  
مَا يَتَّقُونَ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

و خدا بر آن نیست که مردمی را پس از آنکه راهشان نمود  
گمراه کند تا برایشان آنچه را که باید [از آن] بپرهیزند  
بیان کند، همانا خدا به هر چیزی داناست.

إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَمَا  
لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

همانا خدای راست پادشاهی آسمانها و زمین، زنده کند و  
بمیراند، و شما را بجز خدا هیچ سرپرست و یاورى نیست.

لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ  
اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ  
فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ

هر آینه خدا [به بخشایش خویش و قبول توبه] بر پیامبر و  
مهاجران و انصار که در هنگام سختی و دشواری - رفتن به  
جنگ تبوک - از او پیروی کردند باز گشت پس از آنکه دلهای  
گروهی از آنان در آستانه لغزش و کجروی بود - که چرا باید  
با کمبود وسایل و غذا در شدت گرما راه دراز تبوک را در  
پیش گیریم - و باز [به بخشایش خود] بدیشان روی کرد و  
توبه‌شان را پذیرفت، که او به آنان رؤوف - دلسوز - و  
مهربان است

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ  
بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَن لَّا مَلْجَأَ  
مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ  
التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ

مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَن  
يَتَخَلَّفُوا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يَرْغَبُوا بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ  
نَفْسِهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا  
مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطْئُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ  
وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوٍّ نَّيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ  
إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ

وَلَا يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا  
إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَآفَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِن كُلِّ فِرْقَةٍ  
مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا  
رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ

و نیز بر آن سه تن که [با عذرتراشی خود، از کارزار] واپس  
نهاده شدند- و مردم با قهر و نفرت از آنها بریدند- تا آنگاه  
که زمین با همه فراخایش بر آنها تنگ شد و دلهایشان به  
تنگ آمد و دانستند که از خدا هیچ پناهی نیست مگر به  
خود او، آنگاه [به بخشایش خود] بر آنان باز گشت تا توبه  
کنند، که خدا توبه‌پذیر و مهربان است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از خدای پروا کنید و با  
راستگویان باشید.

مردم مدینه و بادیه‌نشینان پیرامونشان را نسزد که از  
[همراهی با] پیامبر خدا واپس مانند و نه اینکه به [حفظ]  
جانهای خویش رغبت نمایند و از جان وی روگردان شوند-  
یعنی جانهای خویش از جان او عزیزتر شمارند- این از آن  
روست که در راه خدا هیچ تشنگی و رنج و گرسنگی بدیشان  
نرسد و هیچ گامی در جایی که کافران را به خشم آرد ننهند  
و به هیچ کامی از دشمن دست نیابند- از کشتن و زخمی  
کردن و اسیر گرفتن و دستبرد زدن- مگر اینکه به پاداش  
آن برای ایشان کاری نیک و شایسته نویسند، که خدا مزد  
نیکوکاران را تباه نمی‌کند

و هیچ هزینه‌ای کوچک یا بزرگ نکنند، و هیچ وادی- دره یا  
زمینی- نپیمایند مگر آنکه برایشان [کار شایسته] نوشته  
شود، تا خدای به نیکوترین آنچه می‌کردند پاداششان دهد.

و همه مؤمنان را شاید که [برای جهاد] بیرون روند، پس  
چرا از هر گروهی از ایشان جمعی بیرون نروند [و دسته‌ای  
بمانند] تا دانش دین بیاموزند- و آیات و احکام جدید را  
فرا گیرند- و مردم خویش را چون به سوی ایشان باز  
گردند هشدار و بیم دهند شاید که بترسند و بپرهیزند.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ  
وَلِيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، با کافرانی که به شما نزدیکند  
کارزار کنید و باید که در شما درشتی و سختی بیابند. و  
بدانید که خدای با پرهیزگاران است.

۱۲۴

وَإِذَا مَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُمْ مَّن يَقُولُ أَيُّكُمْ زَادَتْهُ  
هَذِهِ ءِيمَنًا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَزَادَتْهُمْ إِيمَنًا وَهُمْ  
يَسْتَبْشِرُونَ

و چون سوره‌ای فرستاده شود برخی از آنان- منافقان-  
گویند: این سوره ایمان کدام یک از شما را بیفزود؟ اما آنان  
که ایمان آورده‌اند ایمانشان را بیفزاید و ایشان [به آن]  
شادمان می‌شوند.

۱۲۵

وَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ  
وَمَاتُوا وَهُمْ كَافِرُونَ

و اما کسانی که در دلهایشان بیماری- شک و کفر و نفاق-  
است پس آن سوره آنان را ناپاکی بر ناپاکیشان بیفزاید و  
در حالی که کافرند می‌میرند.

۱۲۶

أُولَٰئِكَ يَرْوُونَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا  
يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ

آیا نمی‌بینند که در هر سال یک یا دو بار آزمون می‌شوند؟  
آنگاه نه توبه می‌کنند و نه پند می‌گیرند.

۱۲۷

وَإِذَا مَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ نَّظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ هَلْ يَرَيْنَا  
مِنْ أَحَدٍ ثُمَّ انْصَرَفُوا صَرَفَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا  
يَفْقَهُونَ

و چون سوره‌ای فرستاده شود- که در آن از حال منافقان  
یاد شده باشد- برخی از آنان به برخی دیگر می‌نگرند [و  
می‌پرسند:] آیا کسی شما را می‌بیند- زیرا نگرانند که آثار  
ترس از رسواشدن را در چهره‌شان ببینند- آنگاه [از آن  
مجلس، آهسته و پنهانی] باز می‌گردند خدا دلهایشان را [از  
حق] بگردانید- یا برگرداند-، زیرا که آنان گروهی  
نافهم‌اند.

۱۲۸

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ  
حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ

هر آینه شما را پیامبری از خودتان آمد که به رنج افتادنتان  
بر او گران و دشوار است به [هدایت] شما دلبسته است، و  
به مؤمنان دلسوز و مهربان است.

۱۲۹

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ  
وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

پس اگر پشت کنند و برگردند، بگو: خدای مرا بس است،  
جز او خدایی نیست، تنها بر او توکل کردم، و اوست خداوند  
عرش بزرگ.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الرَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ

أَكَاَنَّ لِلنَّاسِ عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَا إِلَى رَجُلٍ مِّنْهُمْ أَنْ أَنْذِرِ  
النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ  
قَالَ الْكٰفِرُونَ إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ

إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ  
أَيَّامٍ ثُمَّ أَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُدِيرُ الْأَمْرَ مَا مِنْ شَفِيعٍ إِلَّا  
مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ أَفَلَا  
تَذَكَّرُونَ

إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا إِنَّهُ يَبْدُوُا الْخَلْقَ ثُمَّ  
يُعِيدُهُ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ بِالْقِسْطِ  
وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا  
كَانُوا يَكْفُرُونَ

هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَّرَهُ مَنَازِلَ  
لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ مَا خَلَقَ اللَّهُ ذَلِكَ إِلَّا  
بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

إِنَّ فِي اخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ  
وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ

الف، لام، را. این آیات کتاب حکیم- درست و استوار و حکمت‌آمیز- است.

آیا برای [این] مردم شگفت‌آور است که به مردی از ایشان وحی کردیم که مردم را بیم کن و کسانی را که ایمان آورده‌اند مژده ده که نزد پروردگارشان پایگاه راستین- یا پایه بلند و ارجمند یا سابقه نیک یا پاداش نیکو- دارند؟ کافران گویند: هر آینه این جادوگری آشکار است.

همانا پروردگار شما خدای یکتاست که آسمانها و زمین را در شش روز- شش دوره- بیافرید، آنگاه بر عرش- مقام فرماندهی بر جهان هستی- بر آمد. کار [جهان] را تدبیر می‌کند. هیچ میانجی و شفيعی نیست مگر پس از خواست و فرمان او این است خدای، پروردگارتان پس او را بپرستید، آیا یاد نمی‌کنید و پند نمی‌گیرید؟

بازگشت همه شما به اوست. وعده راست خداست. همانا او آفرینش را آغاز می‌کند و سپس همه آن را باز می‌گرداند تا کسانی را که ایمان آورده و کارهای نیک و شایسته کرده‌اند به عدل و داد پاداش دهد و آنان که کافر شدند به سزای آنکه کفر می‌ورزیدند آشامیدنیی از آب جوشان و عذابی دردناک دارند.

اوست آن [خدای] که خورشید را درخشنده و روشنایی‌دهنده و ماه را روشن ساخت و برای آن ماه جایها - منزلها- معین کرد تا شمار سالها و حساب [وقتها] را بدانید. خدا آن را [که یاد کرد] جز براستی و درستی نیافرید. نشانه‌ها را برای گروهی که [بخواهند] بدانند به تفصیل بیان می‌کند.

همانا در آمد و شد شب و روز و آنچه خدا در آسمانها و زمین آفریده است برای گروهی که پرهیزگاری می‌کنند نشانه‌هاست.

إِنَّ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاطْمَأَنَّنُوا  
بِهَا وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ ءَايَاتِنَا غَافِلُونَ

۸

أُولَٰئِكَ مَا لَهُمْ أَلَنَارٌ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

۹

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ  
بِأَيْمَانِهِمْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ

۱۰

دَعَوْنَهُمْ فِيهَا سُبْحَنَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ وَءَاخِرُ  
دَعَوْنَهُمْ أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

۱۱  
حزب  
۸۴  
۱۷۳

وَلَوْ يُعَجِّلُ اللَّهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتِعْجَالَهُمْ بِأَخَيْرٍ لَقُضِيَ  
إِلَيْهِمْ أَجَلُهُمْ فَبُذِّرَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا فِي طُغْيَانِهِمْ  
يَعْمَهُونَ

۱۲

وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ الضُّرُّ دَعَاَنَا لِحَبِيبِهِ أَوْ قَاعِدًا أَوْ قَائِمًا  
فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهُ مَرَّ كَأَن لَّمْ يَدْعُنَا إِلَىٰ ضُرِّ مَسَّهُ  
كَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِلْمُسْرِفِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

۱۳

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَتْهُمْ  
رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ  
الْمُجْرِمِينَ

۱۴

ثُمَّ جَعَلْنَاكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ مِنْ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ  
كَيْفَ تَعْمَلُونَ

آنان که به دیدار ما- یعنی بازگشت به خداوند- امید [و  
باور] ندارند و به زندگی این جهان خشنود شدند و به آن  
دل آرام گشتند و کسانی که از آیات ما غافلند،

اینان جایگاهشان، به سزای آنچه می‌کردند آتش دوزخ  
است.

کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند،  
پروردگارشان آنان را به سبب ایمانشان راه می‌نماید، از زیر  
[کوشکهای] ایشان در بهشت های پر نعمت جویها روان است

دعایشان در آنجا این است که بار خدایا، پاکی تو راست و  
درویشان در آنجا «سلام» است و واپسین دعایشان این  
است که سپاس و ستایش خدای راست، پروردگار جهانیان.

و اگر خدا برای مردم بدی- عذاب- را با همان شتاب  
می‌خواست که آنان نیکی را می‌خواهند هر آینه مدتشان  
سپری شده بود- مرگشان با نزول عذاب بر آنها فرا رسیده  
بود- پس کسانی را که به دیدار ما امید [و باور] ندارند  
وامیگذاریم تا در سرکشی [و گمراهی] خود سرگردان  
بمانند.

و چون آدمی را گزندی فرا رسد ما را بخواند به پهلوی خفته،  
یا نشسته، یا ایستاده. پس همین که گزند وی از او برداریم  
چنان برود که گویی هرگز ما را برای گزندی که به وی  
رسیده بود نخوانده است. اینچنین برای گزافکاران کارهایی  
که می‌کردند آرایش یافته است.

و هر آینه نسلهای پیش از شما را چون ستم کردند و به  
پیامبران‌شان که با نشانه‌ها و دلایل روشن بدیشان آمدند  
ایمان نمی‌آوردند هلاک کردیم اینچنین گروه بزهکاران را  
کیفر می‌دهیم.

سپس شما را از پس ایشان در زمین جانشین کردیم تا  
بنگریم چگونه عمل می‌کنید.



وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا أَتُتْلَىٰ بِقُرْءَانٍ غَيْرِ هَذَا أَوْ بَدِّلْهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أُبَدِّلَهُ مِنْ تِلْقَآئِ نَفْسِي ۚ إِنَّ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ ۖ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ

قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ ۖ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۚ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُونَ

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتَنْبِئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ

وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

وَيَقُولُونَ لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِ ۖ فَقُلْ إِنَّمَا الْغَيْبُ لِلَّهِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ

و چون آیات روشن ما بر آنان خوانده شود کسانی که به دیدار ما امید ندارند گویند: قرآنی جز این بیار یا آن را دگرگون کن. بگو: مرا نرسد که آن را از پیش خود دگرگون کنم. من پیروی نمی‌کنم مگر آنچه را که به من وحی می‌شود. من اگر پروردگارم را [به دگرگون‌ساختن قرآن] نافرمانی کنم از عذاب روزی بزرگ می‌ترسم.

بگو: اگر خدا می‌خواست آن را بر شما نمی‌خواندم و او شما را بدان آگاه نمی‌کرد، هر آینه عمری-چهل سال- پیش از این در میان شما بوده‌ام- و چنین ادعایی نکردم- آیا خرد را کار نمی‌بندید؟

پس کیست ستمکارتر از آن کس که بر خدای دروغ بندد یا آیات او را دروغ شمارد؟ براستی که بزهکاران رستگار نمی‌شوند.

و به جای خدا چیزهایی را می‌پرستند که نه زیانشان می‌رساند و نه سودشان می‌دهد و گویند: اینها شفیعان ما نزد خدایند. بگو: آیا خدای را به چیزی خبر می‌دهید که در آسمانها و زمین، خود نمی‌دانند؟! پاک است و برتر از آنچه [برای او] انباز می‌گیرند.

مردم جز امتی یگانه [و بر یک دین] نبودند، سپس اختلاف کردند، و اگر نبود سخنی از پروردگارت که از پیش رفته است- مهلت‌یافتن مردم برای آرمایش و تأخیر عذاب- هر آینه در باره آنچه در آن اختلاف می‌کنند داوری شده بود- به عذاب زودرس گرفتار می‌شدند-.

و گویند: چرا نشانه‌ای- معجزه‌ای- از پروردگارش بر او فرو نیامده است؟ بگو: همانا نهان- غیب- خدای راست- آمدن معجزه به اختیار من نیست-، پس منتظر باشید که من نیز با شما از منتظرانم.

وَإِذَا أَدْفَنَّا النَّاسَ رَحْمَةً مِّنْ بَعْدِ ضَرَاءَ مَسْتَهُمْ إِذَا لَهُمْ  
مَكْرٌ فِيْ ءَايَاتِنَا قُلِ اللّٰهُ أَسْرَعُ مَكْرًا إِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُبُونَ  
مَا تَمْكُرُونَ

هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّى إِذَا كُنْتُمْ فِي  
الْفُلِكِ وَجَرَيْنَ بِهِمْ بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ  
عَاصِفٌ وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ  
بِهِمْ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِنْ أَنجَيْتَنَا مِنْ هَذِهِ  
لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ

فَلَمَّا أَنجَاهُمْ إِذَا هُمْ يَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ يَأْتِيهَا  
النَّاسُ إِنَّمَا بَغْيُكُمْ عَلَى أَنْفُسِكُمْ مَتَّعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ثُمَّ  
إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أُنْزِلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ  
بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ حَتَّى إِذَا  
أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَدِرُونَ  
عَلَيْهَا أَتَاهَا أَمْرُنَا لَيْلًا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَن  
لَّمْ تَعْنِ بِالْأَمْسِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

وَاللّٰهُ يَدْعُوْا اِلَى دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِيْ مَنْ يَشَآءُ اِلَى صِرَاطٍ  
مُّسْتَقِيْمٍ

و چون مردم را از پس گزندى كه بدیشان رسیده باشد  
رحمتى- نعمت و آسایشى- بچشانیم آنگاه در آیات ما  
بداندیشى و نیرنگ مى‌کنند- بهانه‌هاى بیجا مى‌آورند- بگو:  
خداى زودتر تدبیر و نیرنگ تواند کرد. همانا فرستادگان ما  
- فرشتگان- آنچه بداندیشى مى‌کنید مى‌نویسند.

اوست آن كه شما را در خشكى و دریا مى‌راند، تا آنگاه كه  
در كشتى‌ها باشید و كشتى‌ها با بادی خوش و سازوار  
براندشان و بدان شادمان شوند، ناگاه بادی تند و سهمگین  
بر آنان وزیدن گیرد و موج از هر سو بدیشان رسد و چنان  
دانند كه فراگرفته شده و به هلاكت افتاده‌اند، خداى را در  
حالى كه دین را ویژه او كنند- با اخلاص- بخوانند كه اگر ما  
را از این [بلا و ورطه هلاكت] برهانی هر آینه از  
سپاسگزاران باشیم.

و چون ایشان را برهاند آنگاه در زمین به ناحق ستم و  
سرکشی مى‌کنند. ای مردم! ستم و سرکشی شما تنها به  
زیان خودتان است، بهره‌ای از زندگی دنیا مى‌برید سپس  
بازگشت شما به سوى ماست و شما را بدانچه مى‌کردید آگاه  
کنیم.

جز این نیست كه مثل- وصف- زندگی این جهان مانند آبی  
است كه از آسمان فروفرستاده‌ایم پس رستنی‌های زمین از  
آنچه مردم و چارپایان مى‌خورند به آن درآمیخت [و رویید]  
تا چون زمین آرایش خود [از شكوفه‌ها و گله‌ها] فراگرفت و  
آراسته شد و اهل آن پنداشتند كه خود بر آن توانایی  
[بهره‌مندی] دارند، [ناگاه] فرمان ما شبی یا روزی در رسید  
پس آن را چنان درویده کردیم كه گویی دیروز هیچ نبوده  
است. اینچنین آیات را برای گروهی كه می‌اندیشند به  
تفصیل بیان مى‌کنیم.

و خداى به سرای سلامت- بهشت- مى‌خواند و هر كه را  
خواهد به راه راست راه مى‌نماید.

لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ ۖ وَلَا يَرْهَقُ وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ ۖ وَلَا ذِلَّةٌ ۚ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

وَالَّذِينَ كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا وَتَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ۖ مَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۖ كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطْعًا مِّنَ اللَّيْلِ مُظْلِمًا ۚ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَائُكُمْ فَزَيَّلْنَا بَيْنَهُمْ ۖ وَقَالَ شُرَكَائُهُمْ مَا كُنْتُمْ إِلَّا نَا تَعْبُدُونَ

فَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِنْ كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ لَغْفِيلِينَ

هُنَالِكَ تَبْلُغُوا كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ ۚ وَرُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقِّ ۖ وَصَلَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ

قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ ۚ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ

فَذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ ۖ فَمَاذَا بَعَدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ ۚ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ

كَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

برای کسانی که نیکویی کردند [پاداشی] نیکوتر باشد و فزونی– افزون بر استحقاق– و رخسارشان را گرد تیره [گناهان] و خواری نپوشاند. اینان بهشتیانند که در آن جاویدان باشند.

و کسانی که کارهای بد کردند کیفر بد کاری را همانند آن دارند و آنان را خواری بپوشد، آنان را نگهدارنده‌ای از خدای نیست گویی که پاره‌هایی از شب تاریک بر رخسارشان پوشانده شده است، اینان دوزخیانند که در آن جاویدان باشند.

و روزی که همگی‌شان را برانگیزیم و فراهم آریم، سپس به کسانی که شرک آوردند گوییم: شما و شریکانتان بر جای خویش باشید، پس میان آنان [و بُتان‌شان] جدایی افکنیم و شریکانشان گویند: شما ما را نمی‌پرستیدید

پس خدا میان ما و شما گواهی بسنده است که هر آینه ما از پرستش شما بی‌خبر بودیم.

آنجا هر کسی آنچه را پیش فرستاده بیازماید– سود و زیان آن را باز یابد– و به سوی خداوند راستینشان بازگردانده شوند، و دروغی که می‌باfterند از آنها گم شود.

بگو کیست که شما را از آسمان و زمین روزی می‌دهد؟ یا کیست که بر شنوایی و بینایی‌ها فرمانرواست؟ و کیست که زنده را از مرده بیرون می‌آورد و مرده را از زنده بیرون می‌آورد؟ و کیست که کار [جهان و جهانیان] را تدبیر می‌کند؟ خواهند گفت: خدای بگو: پس آیا [از کیفر پرستش غیر او] نمی‌پرهیزید؟!

پس آن خدای یکتا پروردگار راستین شماست و بعد از راستی– بیان حق– جز گمراهی چیست؟ پس چگونه و به کجا [از حق] گردانیده می‌شوید؟

اینچنین سخن پروردگارت بر کسانی که از فرمان [او] بیرون شدند سزا گشت که آنها ایمان نمی‌آورند.

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَن يَبْدُوُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ قُلِ  
اللَّهُ يَبْدُوُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ

۳۵

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَن يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ قُلِ اللَّهُ  
يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَمَن يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَن يُتَّبَعَ أَمَّن لَا  
يَهْدِي إِلَّا أَن يُهْدَىٰ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ

۳۶

وَمَا يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ  
شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ

۳۷

وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْءَانُ أَن يُفْتَرَىٰ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِن  
تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ  
مِن رَّبِّ الْعَالَمِينَ

۳۸

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ وَادْعُوا مَنِ  
اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

۳۹

بَلْ كَذَّبُوا بِمَا لَمْ يُحِيطُوا بِعِلْمِهِ وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُ  
كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ  
الظَّالِمِينَ

۴۰

وَمِنْهُمْ مَن يُؤْمِنُ بِهِ وَمِنْهُمْ مَن لَا يُؤْمِنُ بِهِ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ  
بِالْمُفْسِدِينَ

۴۱  
۱۷۶ر

وَإِن كَذَّبُوكَ فَقُلْ لِي عَمَلٍ وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ أَنْتُمْ بَرِيءُونَ  
مِمَّا أَعْمَلُ وَأَنَا بِرِيءٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ

۴۲

وَمِنْهُمْ مَن يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ وَلَوْ كَانُوا  
لَا يَعْقِلُونَ

بگو: آیا کسی از شریکان شما– یعنی بُتان که شریک خدا  
می‌گیرید– هست که آفرینش آفریدگان را آغاز کند سپس  
بازشان گرداند؟ بگو: خدا آفرینش آفریدگان را آغاز می‌کند  
و سپس بازشان می‌گرداند؟ پس به کجا [از حق] گردانیده  
می‌شوید؟

بگو: آیا از شریکانتان– بُتان– کسی هست که به حق– راه  
راست و درست یا دین اسلام– راه نماید؟ بگو: خدای به حق  
راه می‌نماید. آیا کسی که به حق راه می‌نماید سزاوارتر  
است که پیروی شود یا آن که خود راه نیابد مگر آنکه او را  
راه نمایند؟ پس شما را چه شده؟! چگونه حکم می‌کنید؟!

و بیشترشان پیروی نمی‌کنند مگر گمانی را و گمان در باره  
حق هیچ بی‌نیازی نیارد– برای رسیدن به حق سود ندارد–،  
همانا خدا بدانچه می‌کنند داناست.

و نتواند بود که این قرآن ساخته و پرداخته غیر خدا باشد.  
بلکه باور داشت آن [کتابها] است که پیش آن است–  
تورات و انجیل– و بیان کتاب است– از معانی مجمل و احکام  
و اوامر و نواهی یا تفصیل کتابهای آسمانی– [و] شکی در آن  
نیست که از پروردگار جهانیان است.

بلکه می‌گویند: آن را خود بافته است، بگو: اگر راست‌گویید،  
پس سوره‌ای مانند آن بیاورید و هر که را جز خدا توانید  
[به یاری] بخوانید.

[چنین نیست] بلکه آنچه را که به دانش آن نرسیدند و  
هنوز تأویل آن– سرانجام کارشان و وقت کیفرشان–  
بدیشان نیامده دروغ پنداشتند. همچنین کسانی که پیش از  
آنان بودند تکذیب کردند، پس بنگر که سرانجام ستمکاران  
چگونه بود.

و از آنان کس هست که به آن

و اگر تو را دروغگو شمردند، بگو: مراست کردار من و شما  
راست کردار شما شما از آنچه من می‌کنم بیزارید و من از  
آنچه شما می‌کنید بیزارم.

و [چون قرآن برخوانی] کسانی از آنان به تو گوش فرا  
دارند [ولی گوش دل نمی‌سپارند] آیا تو می‌توانی کران را  
بشنوایی گر چه خرد را کار نبندند؟

وَمِنْهُمْ مَّن يَنْظُرُ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَهْدِي الْعُمْى وَلَوْ كَانُوا لَا يُبْصِرُونَ

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ

وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ كَأَن لَّمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ

وَأَمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ اللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ إِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَلَا يَسْتَعْجِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنِ اتَّكُمُ عَذَابُهُ بَيِّنًا أَوْ نَهَارًا مَّاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ

أَنتُمْ إِذَا مَا وَقَعَ ءَامَنْتُمْ بِهِ ؕ ءَالَيْنَ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهِء تَسْتَعْجِلُونَ

ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ

وَيَسْتَنْبِئُونَكَ أَحَقُّ هُوَ قُلْ إِي وَرَبِّي إِنَّهُوَ أَحَقُّ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ

و از آنان کس هست که به تو می‌نگرد [ولی نه با چشم دل] آیا تو می‌توانی کوران را راه‌نمایی‌گر چه نبینند؟

براستی خدا بر مردم هیچ ستم نکند بلکه مردم بر خود ستم می‌کنند.

و روزی که آنان را برانگیزد، که گویی [در دنیا] جز ساعتی از روز درنگ نکرده‌اند، یا یکدیگر آشنایی کنند [در آن روز] کسانی که دیدار خدا– معاد و قیامت– را دروغ پنداشتند براستی زیان کردند و راه‌یافتگان نبودند.

و اگر برخی از آنچه به آنان– منکران– وعده می‌دهیم– از عذاب– به تو بنماییم یا تو را [پیش از کیفر آنان] برگیریم– بمیرانیم–، به هر حال بازگشتشان به سوی ماست وانگهی خدا بر آنچه می‌کنند گواه است.

و هر امتی را پیامبری است، پس چون پیامبرشان بیامد [و برخی مؤمن و برخی کافر شدند] میانشان به عدل و داد حکم شود و بر آنان ستم نرود.

و گویند: اگر راست می‌گویید این وعده [عذاب] کی خواهد بود؟

بگو: من در باره خود، زیان و سودی را در اختیار ندارم مگر آنچه خدای خواهد. هر امتی را مدت و سرآمدی است، و چون مدتشان سر آید نه ساعتی باز پس توانند شد و نه به پیش توانند رفت.

بگو: مرا خبر دهید، اگر عذاب او به شب یا روز شما را فراآید، بزهکاران چه چیز را از او به شتاب می‌خواهند؟

آیا پس از آنکه [عذاب] واقع شود به آن ایمان می‌آرید؟! اکنون؟! و حال آنکه [پیشتر] آن را [از راه انکار و تمسخر] به شتاب می‌خواستید.

آنگاه به کسانی که ستم کردند گویند: عذاب جاوید را بپشید آیا جز بدانچه می‌کردید کیفر می‌شوید؟

و از تو خبر [عذاب] پرسند که آیا آن راست است؟ بگو: آری، به پروردگارم سوگند که آن راست است، و شما ناتوان‌کننده [خدا از عذاب‌کردن] نیستید.

وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهِ ۖ  
وَأَسْرَوْا الثَّمَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ ۖ وَفُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ  
وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ أَلَا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ  
وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

هُوَ يُحْيِي ۖ وَيُمِيتُ ۖ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

يَأَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَتْكُمْ مَوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَاءٌ  
لِّمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ

قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ ۖ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا  
يَجْمَعُونَ

قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِّن رِّزْقٍ فَجَعَلْتُم مِّنْهُ  
حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ ءَاللهُ أَذِنَ لَكُمْ ۖ أَمْ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ

وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۖ إِنَّ  
اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ

وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِن قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ  
مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ ۚ وَمَا  
يَعْزُبُ عَنْ رَبِّكَ مِن مِّثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ  
وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ

و اگر هر کسی که ستم کرده- با کفر و نفاق یا گناهان- آنچه  
در زمین است داشته باشد، هر آینه آماده است تا آن را  
برای بازخريد [خود از عذاب] بدهد و چون عذاب را ببینند  
پشیمانی در دل نهان دارند- تا شمتت نشوند- و میانشان  
به انصاف و داد حکم شود، و بر آنان ستم نرود.

آگاه باشید که آنچه در آسمانها و زمین است خدای راست.  
آگاه باشید که وعده خدا راست است و لیکن بیشترشان  
نمی‌دانند.

اوست که زنده کند و بمیراند، و بازگشت شما به سوی  
اوست.

ای مردم، همانا شما را از پروردگارتان پندی آمد و بهبودی  
برای آنچه در سینه‌هاست- بیماری دلها- و رهنمونی و  
بخشایشی برای مؤمنان.

بگو: پس باید تنها به فضل خدای و بخشایش او شاد باشند،  
[که] آن بهتر است از آنچه- از خواسته دنیا- فراهم  
می‌آورند.

بگو: مرا خبر دهید، آنچه خدای از روزی برای شما فرستاده  
است پس شما از آن حلالی و حرامی [به خواست خود] قرار  
دادید، بگو: آیا خدا شما را دستوری داده است یا بر خدا  
دروغ می‌بندید؟

و کسانی که بر خدا دروغ می‌بندند به روز رستاخیز چه گمان  
دارند- که چه سزا ببینند-؟ هر آینه خداوند دارای فزونی و  
بخشش است بر مردمان و لیکن بیشترشان سپاس  
نمی‌دارند.

و [تو] در هیچ حالی و کاری نباشی و از آن- از قرآن- هیچ  
برخوانی، و [شما مردم] هیچ کاری نمی‌کنید مگر اینکه آنگاه  
که به آن می‌پردازید ما بر شما گواهیم و از پروردگارت  
همسنگ ذره‌ای در زمین و در آسمان پوشیده نیست، و نه  
کوچکتر از آن و نه بزرگتر، مگر آنکه در کتابی روشن- لوح  
محفوظ- هست.



أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

آگاه باشید که دوستان خدای نه بیمی بر آنهاست و نه اندوهگین می‌شوند

۶۳ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ

آنان که ایمان آوردند و پرهیزگاری می‌کردند.

۶۴ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

ایشان را در زندگی این جهان و در آن جهان مزدگان است، سخنان خدای را دگرگونی نیست. این است رستگاری و کامگاری بزرگ.

۶۵ وَلَا يَحْزَنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

و گفتار آنان تو را اندوهگین نکند. زیرا که همه عزت-توانایی و غلبه- خدای راست، که اوست شنوا و دانا.

۶۶ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ

آگاه باشید که خدای راست هر که در آسمانها و هر که در زمین است. و کسانی که جز خدا شریکانی [برای او] می‌خوانند از چه پیروی می‌کنند؟ پیروی نمی‌کنند مگر گمان را و جز به تخمین- یا دروغ- سخن نمی‌گویند.

۶۷ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ

اوست که شب را برای شما پدید کرد تا در آن آرام گیرید و روز را روشن ساخت [تا در آن ببینید و به کار پردازید] همانا در آن برای گروهی که بشنوند نشانه‌هاست.

۶۸ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَنَهُ هُوَ الْغَنِيُّ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ إِنْ عِنْدَكُمْ مِّنْ سُلْطَانٍ بِهَٰذَا أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

[مشرکان] گفتند: خدا فرزندی گرفت پاک و منزّه است او اوست بی‌نیاز او راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است. نزد شما هیچ حجتی بر این [گفتار] نیست. آیا بر خدا چیزی می‌گویید که نمی‌دانید؟!

۶۹ قُلْ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ

بگو: همانا کسانی که بر خدا دروغ می‌بندند رستگار نمی‌شوند.

۷۰ مَتَّعُ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُذِيقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ

آنها در این جهان برخورداری دارند سپس بازگشتشان به ماست، آنگاه به سزای آنکه کفر می‌ورزیدند عذاب سخت به آنان بچشانیم.

وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦ يَتَقَوْمِۥ إِن كَانِ كَبُرَ عَلَیْكُمْ مَّقَامِی وَتَذْكِیرِی بِآیَتِ اللّٰهِ فَعَلِی اللّٰهُ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ وَشُرَكَآءَكُمْ ثُمَّ لَا یَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَیْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ أَقْضُوا إِلَیَّ وَلَا تُنْظِرُونِ

فَإِن تَوَلَّیْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِّنْ أَجْرٍۭ إِن أَجْرِی إِلَّا عَلَی اللّٰهِ ط وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِیْنَ

فَكَذَّبُوهُ فَتَجَیَّنَهُ وَمَنْ مَّعَهُۥ فِی الْفُلْكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلَیْفَ وَأَغْرَقْنَا الَّذِیْنَ كَذَّبُوا بِآیَاتِنَا ط فَانْظُرْ كَیْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِیْنَ

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْۢ بَعْدِهِۦ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَآءُوهُمْ بِالْبَیِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لَیُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا بِهِۦ مِنْ قَبْلُ كَذَٰلِكَ نَظْبِعُ عَلَی قُلُوبِ الْمُعْتَدِیْنَ

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْۢ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ وَهَارُونَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِیْهِۦ بِآیَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِیْنَ

فَلَمَّا جَآءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا إِنَّ هَٰذَا لَسِحْرٌ مُّبِیْنٌ

قَالَ مُوسَىٰ أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَكُمْ ط أَسِحْرٌ هَٰذَا وَلَا یُفْلِحُ السَّحِرُونَ

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِتَلْفِتَنَا عَمَّا وَجَدْنَا عَلَیْهِ عِبَادَةً وَتَكُونَ لَكُمَا الْكِبَرِیَاءُ فِی الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمَا بِمُؤْمِنِیْنَ

و داستان نوح را برای آنان بخوان، هنگامی که به قوم خود گفت: ای قوم من، اگر قیام من– دعوت من به خدا، یا مقام پیامبری من– و یادآوری من به آیات خدا بر شما گران است، من بر خدا توکل کردم، پس شما نیز کار خویش را فراهم و استوار کنید و شریکان خود را [که با خدا انباز می‌گیرید] گرد آورید تا کارتان بر شما پوشیده– یا مایه اندوه و نگرانیتان– نباشد آنگاه [هر چه در دل دارید و بتوانید] در باره من کار بندید و مهلتم مدهید.

پس اگر رویگردان شوید [بدانید که] من از شما مزدی نمی‌خواهم. مزد من جز بر خدای نیست و فرمان یافته‌ام که از گردن‌نهادگان و فرمانبرداران باشم.

پس او را دروغگو شمردند و ما او و کسانی را که در کشتی با او بودند رهانیدیم و آنان را جانشین [پیشینیان] ساختیم و کسانی را که آیات ما را دروغ پنداشتند غرق کردیم. پس بنگر که سرانجام آن بیم‌داده‌شدگان چگونه بود.

سپس از پس او پیامبرانی به سوی قومشان فرستادیم پس با حجت‌های روشن– معجزات– بدیشان آمدند– یا حجت‌های روشن را بدیشان آوردند–، ولی آنان بر آن نبودند که بدانچه از پیش دروغ شمردند ایمان آورند. اینچنین بر دل‌های از حدگذرندگان مهر می‌نهم.

سپس از پس ایشان موسی و هارون را با نشانه‌های خویش به سوی فرعون و مهربانش فرستادیم پس گردنکشی کردند و مردمی بزهکار بودند.

پس چون حق– معجزات و نشانه‌های روشن– از نزد ما بدیشان آمد، گفتند: هر آینه این جادویی است آشکار.

موسی گفت: آیا حق را هنگامی که به شما آمد [جادو] می‌گویید؟ آیا این جادوست و حال آنکه جادوگران پیروز و رستگار نمی‌شوند؟

گفتند: آیا نزد ما آمده‌ای تا ما را از آنچه پدرانمان را بر آن یافته‌ایم بگردانی و بزرگی در این سرزمین شما دو تن را باشد؟ ما هرگز به شما ایمان نمی آوریم.

وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتُتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ

۸۰

فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُّلقُونَ

۸۱

فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ

سَيَبْطِلُهُوَ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ

۸۲

وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ

۸۳

۱۸۰۹

فَمَا ءَامَنَ لِمُوسَىٰ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّن قَوْمِهِ عَلَىٰ خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِمْ أَن يَفْتِنَهُمْ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ

۸۴

وَقَالَ مُوسَىٰ يَقَوْمِ إِن كُنْتُمْ ءَامَنْتُمْ بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُّسْلِمِينَ

۸۵

فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

۸۶

وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

۸۷

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ أَن تَبَوَّءَا لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَاجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ

۸۸

وَقَالَ مُوسَىٰ رَبَّنَا إِنَّكَ ءَاتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَئَهُ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوا عَن سَبِيلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَىٰ أَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّىٰ يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ

و فرعون گفت: هر جادوگر دانا و کارآزموده را نزد من آورید.

چون جادوگران بیامدند موسی به آنها گفت: آنچه خواهید افکند بیفکنید.

پس چون [طنابها و چوبها] بیفکندند، موسی گفت: آنچه آوردید همه جادوست، همانا خداوند بزودی آن را باطل می‌کند، که خدا عمل تباهکاران را به سامان نمی‌آرد.

و خدای با سخنان– حکم یا نهادهای– خود حق را ثابت و پایدار کند اگر چه بزهکاران خوش ندارند.

پس به موسی جز فرزندانی– ضعیفان و زبردستان– از قوم او ایمان نیاوردند آنهم با ترسی از فرعون و مهترانشان که [مبادا] شکنجه و عقوبتشان کند و همانا فرعون در زمین، سرکش و برتری‌جوی و از گزافکاران بود.

و موسی گفت: ای قوم من، اگر به خدای ایمان آورده‌اید، پس بر او توکل کنید اگر مسلمانیذ– گردن نهاده‌اید–.

پس گفتند: بر خدا توکل کردیم پروردگارا، ما را مایه آزمون گروه ستمکاران– دستخوش شکنجه و آزار آنها– قرار مده.

و ما را به مهر و بخشایش خود از گروه کافران برهان.

و به موسی و برادرش وحی کردیم که برای قوم خود در مصر خانه‌هایی آماده سازید و خانه‌های خود را پرستشگاه– یا روبروی هم– قرار دهید و نماز را برپا دارید، و مؤمنان را مژده ده.

و موسی گفت: پروردگارا، همانا تو به فرعون و مهترانش در زندگی این جهان زیورها و مالها داده‌ای، پروردگارا، تا [بدان وسیله مردم را] از راه تو گمراه کنند خداوندا، مالهاشان را نابود کن و بر دلهاشان سخت بند نه که ایمان نیاورند تا عذاب دردناک را ببینند.

قَالَ قَدْ أُجِيبَتْ دَعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَانِ سَبِيلَ  
الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

وَجَازَنَّا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ  
بَغْيًا وَعَدُوًّا حَتَّى إِذَا أَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ ءَامَنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ  
إِلَّا الَّذِي ءَامَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَءِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ

ءَالَتَنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ

فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنْ خَلَفَكَ ءَايَةً وَإِنَّ  
كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ عَنْ ءَايَتِنَا لَغَافِلُونَ

وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ مَبُوءًا صِدْقٍ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ  
الطَّيِّبَاتِ فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّى جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي  
بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

فَإِنْ كُنْتَ فِي شَكٍّ مِّمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ فَسْأَلِ الَّذِينَ يَقْرَأُونَ  
الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكَ لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا  
تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ

وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَتَكُونُوا مِنَ  
الْخَاسِرِينَ

إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ

وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ ءَايَةٍ حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ

[خدای] گفت: دعای شما دو تن اجابت شد، پس استوار  
باشید و هرگز از راه نادانان پیروی نکنید.

و فرزندان اسرائیل را از دریا گذرانیدیم، پس فرعون و  
سپاهیانش از راه ستم و سرکشی و تجاوز، آنان را دنبال  
کردند تا چون غرقاب او را بگرفت، گفت: ایمان آوردم که  
خدایی نیست مگر آن که فرزندان اسرائیل به او ایمان  
آوردند و من از گردن‌نهادگانه‌م.

آیا اکنون؟! و حال آنکه پیش از این نافرمانی کردی و از  
تباهکاران بودی.

پس امروز تن [بی‌جان] تو را بر بالا [ی ساحل] افکنیم- یا  
رهایی دهیم- تا پسینیانت را نشانه و عبرتی باشی، و هر  
آینه بسیاری از مردم از نشانه‌های ما بی‌خبرند.

و هر آینه ما فرزندان اسرائیل را در جایگاهی درست و  
نیکو جای دادیم و از چیزهای پاکیزه روزیشان کردیم، و  
اختلاف نکردند تا آنکه آگاهی و دانش- دانش به حقانیت  
قرآن و پیامبر اسلام- به آنان رسید. همانا پروردگار تو روز  
رستاخیز در میان آنان در باره آنچه اختلاف می‌کردند داوری  
خواهد کرد.

پس اگر در آنچه به تو فروفرستادیم شک داری، از آنها که  
کتاب [آسمانی] پیش از تو را می‌خوانند بپرس- که  
نشانه‌های حقانیت قرآن در آن کتابها هست-. هر آینه حق  
از سوی پروردگارت به تو آمد، پس از شک‌داران مباش.

و از کسانی مباش که آیات ما را دروغ پنداشتند، که از  
زیانکاران خواهی شد.

همانا کسانی که سخن پروردگارت- وعده عذاب- بر آنان  
سزا گشت ایمان نمی‌آورند،

گر چه هر نشانه و معجزه‌ای بدیشان آید، تا آنکه عذاب  
دردناک را ببینند.

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرِيَّةٌ ءَامَنْتَ فَنَفَعَهَا إِيْمَنُهَا إِلَّا قَوْمَ يُونُسَ  
لَمَّا ءَامَنُوا كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا  
وَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَآمَنَ مَن فِي الْأَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ  
تُكْرِهُ النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تُؤْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَجْعَلُ الرَّجْسَ  
عَلَىٰ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ

قُلِ أَنْظِرُوا مَاذَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا تُغْنِي الْآيَاتُ  
وَالنَّذْرُ عَنْ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ

فَهَلْ يَنْتَظِرُونَ إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ الَّذِينَ خَلَوْا مِن قَبْلِهِمْ قُلِ  
فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ

ثُمَّ نُنَجِّي رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا نُنَاجِ  
الْمُؤْمِنِينَ

قُلِ يَأَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنتُمْ فِي شَكٍّ مِّن دِينِي فَلَا أَعْبُدُ  
الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ وَلَكِن أَعْبُدُ اللَّهَ الَّذِي  
يَتَوَفَّاكُم وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

وَأَنْ أَقِمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

وَلَا تَدْعُ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِن  
فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِّنَ الظَّالِمِينَ

پس چرا هیچ آبادی و شهری نبود که مردمش ایمان بیاورند  
و ایمانشان سودشان دهد مگر قوم یونس، که چون ایمان  
آوردند عذاب خواری و رسوایی را در زندگی این جهان از  
آنان برداشتیم و آنان را تا هنگامی- تا زمان مرگشان-  
برخوردار کردیم.

و اگر پروردگار تو می‌خواست هر آینه هر که در زمین است  
همگی‌شان یکسره ایمان می‌آوردند، پس آیا تو مردم را به  
ناخواه وامیداری تا مؤمن شوند؟

و هیچ کس را توان آن نیست که ایمان بیاورد مگر به  
خواست خدا، و [خداوند] پلیدی- شک و تردید- را بر  
کسانی می‌نهد که خرد را کار نمی‌بندند.

بگو: بنگرید که در آسمانها و زمین چه چیزهایی است و  
نشانه‌ها و بیم‌دادنها- یا بیم‌کنندگان- گروهی را که ایمان  
نمی‌آورند چه سود دهد؟- یا سود نمی‌دهد-.

پس آیا جز همانند روزگار کسانی را که پیش از آنها  
گذشته‌اند انتظار می‌برند؟ بگو: منتظر باشید که من نیز با  
شما از منتظرانم.

سپس فرستادگانمان و کسانی را که ایمان آورده‌اند  
می‌رهانیم، بدین سان، از آن رو که بر ما سزااست، مؤمنان را  
می‌رهانیم.

بگو: ای مردم، اگر از [درستی] دین من به شک اندرید،  
پس [بدانید که] من آنان را که شما به جای خدا می‌پرستید  
نمی‌پرستم بلکه خدایی را می‌پرستم که جان شما را  
می‌ستاند و فرمان یافته‌ام که از مؤمنان [به آن خدا] باشم

و اینکه روی خود را برای دین حنیف- حق‌گرا و خالص یعنی  
یکتاپرستی- فرادار و از مشرکان مباح.

و بجز خدا آنچه تو را سود ندارد و زیان نرساند مخوان، که  
اگر کنی- بخوانی- آنگاه از ستمکاران باشی.

وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنِ اهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ

وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَأَصْبِرْ حَتَّىٰ يَخُصَّكَ اللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الرَّ كِتَبٌ أَحْكَمْتُ ءَايَتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ

أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ

وَأَنْ أَسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَّتَعًا حَسَنًا إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ

إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

أَلَا إِنَّهُمْ يَثْنُونَ صُدُورَهُمْ لِيَسْتَخْفُوا مِنْهُ أَلَا حِينَ يَسْتَغْشُونَ ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ



وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ  
مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ

۷

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ  
عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۚ وَلَئِنْ  
قُلْتَ إِنَّكُمْ مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ  
كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ

۸

وَلَئِنْ أَخَّرْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِلَى أُمَّةٍ مَّعْدُودَةٍ لَيَقُولُنَّ مَا  
يَحْبِسُهُ ۚ أَلَا يَوْمَ يَأْتِيهِمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ بِهِمْ  
مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ

۹  
۱۸۴

وَلَئِنْ أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَعْنَاهَا مِنْهُ إِنَّهُ  
لَيَكْفُرُ

۱۰

وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ نِعْمَاءَ بَعْدَ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ  
السَّيِّئَاتُ عَنِّي ۚ إِنَّهُ لَفَرِحٌ فَخُورٌ

۱۱

إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ  
وَأَجْرٌ كَبِيرٌ

۱۲

فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضُ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَضَائِقٌ بِهِ صَدْرُكَ أَنْ  
يَقُولُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ ۚ إِنَّمَا أَنْتَ  
نَذِيرٌ ۚ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ

و هیچ جنبنده‌ای در زمین نیست مگر آنکه روزی او بر  
خداست و آنها را که در قرارگاه خویش‌اند- چون ماهی در  
دریا- و آنها را که در جایگاه موقت‌اند- چون پرنده در فضا  
و جنین در رحم- همه را می‌داند، همه در کتابی روشن-  
لوح محفوظ- هست.

و اوست آن [خدای] که آسمانها و زمین را در شش روز-  
شش دوران مراد از روز، مطلق وقت است خواه کوتاه یا  
بسیار دراز- بیافرید و عرش او بر آب بود، تا شما را  
بیازماید که کدامتان نیکوکارترید، و اگر بگویی که شما پس  
از مرگ برانگیخته می‌شوید هر آینه کسانی که کافر شدند  
گویند: این نیست مگر جادویی آشکار.

و اگر عذاب را از آنان تا مدتی چند به تأخیر اندازیم، [به  
ریشخند] خواهند گفت: چه چیز آن را باز می‌دارد؟ آگاه  
باشید، روزی که آنان را فرارسد از آنها باز گردانده نشود و  
آنچه بدان ریشخند می‌کردند آنان را فراگیرد.

و اگر آدمی را مهر و بخشایشی از سوی خویش بچشانیم و  
سپس آن را از او باز گیریم هر آینه نومید و ناسپاس  
خواهد شد.

و اگر او را پس از گزندگی که به وی رسیده باشد نعمت و را  
حتی بچشانیم خواهد گفت: بدیها و ناگواریها از من برفت  
همانا او شادمان و خودستای است

مگر آنان که شکیبایی ورزیدند و کارهای نیک و شایسته  
کردند، که آنان را آمرزش و مزدی بزرگ است.

پس شاید از اینکه [کافران مکه] می‌گویند: چرا گنجی بر او  
فرونیامده یا فرشته‌ای با او نیامده، برخی از آنچه را به تو  
وحی می‌شود فروگذاری و سینه‌ات از آن تنگ شود جز این  
نیست که تو بیم‌دهنده‌ای، و خدا بر هر چیز نگاهبان است.

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوَرٍ مِّثْلِهِ مُفْتَرِيَاتٍ  
وَادْعُوا مَنْ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

بلکه می‌گویند که این [قرآن] را خود بافته است بگو: اگر راستگویید شما هم ده سوره بر بافته مانند این بیارید و هر که را جز خدا توانید [به باری] بخوانید

فَالَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّمَا أُنْزِلَ بِعِلْمِ اللَّهِ وَأَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

پس اگر [آن یاوران،] شما را پاسخ ندهند، بدانید که جز این نیست که [این قرآن] از دانش خدا فروآمده، و اینکه جز او خدایی نیست پس آیا شما مسلمان- گردن‌نهاد- اید؟

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ

هر که زندگانی این جهان و آرایش آن را خواهد، در این جهان [پاداش] کارهایشان را بدیشان تمام بدهیم و آنان در آن- زندگی دنیا- کم داده نشوند

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبِطُلَّ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

اینانند که در آن جهان جز آتش دوزخ ندارند، و آنچه در دنیا کرده‌اند ناچیز و بی‌بر شده و آنچه می‌کردند تباه و نابود است.

أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّهِ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِنْهُ وَمِنْ قَبْلِهِ كَتَبَ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً أُولَئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ مِنَ الْأَحْزَابِ فَالنَّارُ مَوْعِدُهُ فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِنْهُ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ

پس آیا کسی که بر حجتی روشن از جانب پروردگار خویش است- یعنی رسول خدا

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ

و کیست ستمکارتر از آن که بر خدا دروغ می‌بافد؟ اینان را بر خدایشان بگذرانند و گواهان گویند: اینهایند که بر خدای خود دروغ بافتند. هان که لعنت خدا بر ستمکاران باد،

الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ

آنان که [مردم را] از راه خدا باز می‌دارند و آن را کج می‌خواهند- از آن عیب می‌گیرند و آن را به کجی و انحراف از راستی وصف می‌کنند-، و به سرای واپسین کافرنند.

أُولَئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَآءَ يُضْعَفُ لَهُمُ الْعَذَابُ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ

أُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ

لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْأَخْسَرُونَ

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَخْبَتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ وَالْأَصَمِّ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِۦٓ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ

أَن لَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ ۖ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمِ ٱلْعِلْمِ

فَقَالَ ٱلْمَلَأُ ٱللَّذِينَ كَفَرُوا مِن قَوْمِهِۦٓ مَا نَرَكَ إِلَّا بَشَرًا مِّثْلَنَا وَمَا نَرَكَ أَتَّبَعَكَ إِلَّا ٱلَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا۟ بَادِيَ ٱلرَّأْيِ وَمَا نَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا مِن فَضْلٍۭ بَلْ نَظُنُّكُمْ كَاذِبِينَ

قَالَ يَقَوْمُ ٱرْءَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَعَٰتِلَنِي رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِهِۦ فَعَمِيتَ عَلَيْكُمْ ٱنْزِلِ مُكْمُوهَا وَٱنْتُمْ لَهَا كَاِرِهُونَ

اینان در زمین ناتوان‌کننده [خدای از عذاب خود] نیستند و آنان را بجز خدا دوستان و سرپرستانی نیست، عذابشان دو چندان شود، که نه می‌توانستند [حق را] بشنوند و نه می‌دیدند.

اینانند که خویشتن را زیان زدند– خود را به هلاکت انداختند– و آنچه به دروغ می‌بافتند از آنها گم شد.

ناگزیر آنها در آن جهان از همه زیانکارترند.

همانا کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند و به پروردگار خویش دل نهادند، آنان بهشتیانند [و] در آن جاویدانند.

داستان این دو گروه داستان کور و کر و بینا و شنواست، آیا داستان این دو همسان است؟ [هرگز!] پس آیا یاد نمی‌کنند و پند نمی‌گیرند؟

و هر آینه نوح را به سوی قومش فرستادیم که: من شما را بیم‌دهنده‌ای آشکارم

که جز خدای یکتا را مپرستید، که من بر شما از عذاب روزی دردناک بیمناکم.

مهتران قوم او که کفر می‌ورزیدند گفتند: ما تو را جز بشری مانند خود نمی‌بینیم، و نمی‌بینیم که جز فرومایگان ما در ابتدای نظر– یعنی بی‌تفکر و تأمل– از تو پیروی کرده باشند، و برای شما هیچ برتری بر خود نمی‌بینیم، بلکه شما را دروغگو می‌پنداریم.

[نوح] گفت: ای قوم من، مرا گویند که اگر بر حجتی از پروردگارم باشم– یعنی معجزات آورم– و مرا از جانب خویش رحمتی– علم و کتاب– داده باشد که بر شما پوشیده گردیده است آیا [می‌توانیم] شما را به [پذیرفتن] آن وادار کنیم و حال آنکه آن را خوش ندارید؟

وَيَقَوْمٌ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا إِنْ أَجَرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا  
أَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّهُمْ مُلَقَوُا رَبَّهُمْ وَلَكِنَّي أَرَبُّكُمْ  
قَوْمًا تَجْهَلُونَ

وَيَقَوْمٌ مَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا  
أَقُولُ إِنِّي مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِي أَعْيُنُكُمْ لَنْ  
يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ إِنِّي إِذَا لَمِنَ  
الظَّالِمِينَ

قَالُوا يَنْوُحُ قَدْ جَدَلْنَا فَاكْثَرْتَ جِدَلَنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا  
إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيَكُمْ بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ

وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ  
اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ إِنْ افْتَرَيْتُهُو فَعَلَىٰ إِجْرَامِي وَأَنَا  
بَرِيءٌ مِّمَّا تُجْرِمُونَ

وَأُوحِيَ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدْ ءَامَنَ  
فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

وَأَصْنَعِ الْفُلَكَ بِأَعْيُنِنَا وَوْحِينَا وَلَا تَخْطِبْنِي فِي الَّذِينَ  
ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّعْرَقُونَ

و ای قوم من، در برابر آن– رساندن پیامهای خداوند– از  
شما مالی نمی‌خواهم و مزد من جز بر خدای نیست، و کسانی  
را که ایمان آورده‌اند از خود نمی رانم، که آنان دیدارکننده  
پروردگار خویشند– به معاد ایمان دارند– و لیکن شما را  
گروهی نادان و نابخرد می‌بینم.

و ای قوم من، اگر آنان را برانم چه کسی مرا در برابر خدا  
یاری خواهد داد؟ پس آیا به یاد نمی‌آرید و پند نمی‌گیرید؟

و به شما نمی‌گویم که گنجهای خدا نزد من است و من غیب  
نمی‌دانم و نمی‌گویم من فرشته‌ام و در باره کسانی که  
چشمهای شما آنان را خوار می‌نگرد نمی‌گویم که خداوند  
هرگز به آنان نیکی نمی‌دهد– خدا به آنچه در دلهای ایشان  
است داناتر است– که آنگاه از ستمکاران باشم.

گفتند: ای نوح، براستی با ما جدال کردی و بسیار هم جدال  
کردی، پس اگر راست می‌گویی آنچه ما را وعده همی‌دهی  
بیار– یعنی عذاب را–.

گفت: بی‌گمان خداوند اگر بخواهد آن را به شما می‌آورد و  
شما ناتوان‌کننده [او از عذاب‌کردن] نیستید.

و اگر بخواهم شما را اندرز دهم، اندرز دادنم شما را سود  
ندهد اگر خدای بخواهد که شما را [به کفرتان عقوبت کند  
و] به راه هلاکت افکند، اوست پروردگار شما و به او  
بازگردانده می‌شوید.

بلکه می‌گویند که این [قرآن] را برباخته است بگو: اگر من  
آن را بر بافته باشم بزهکاری من بر عهده خودم است، و من  
از بزهکاری شما بیزارم.

و به نوح وحی شد که از قوم تو جز آنان که ایمان آورده‌اند  
دیگر کسی ایمان نخواهد آورد. بنابراین از آنچه می‌کردند  
اندوه مبر.

و کشتی را زیر نظر ما و به وحی– راهنمایی– ما بساز و در  
باره کسانی که ستم کردند با من سخن مگو، که آنها  
غرق‌شدگانند.

وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكَلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ تَسْخَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُونَ

فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ ءَامَنَ وَمَا ءَامَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ

وَقَالَ ارْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ مَجْرِبَهَا وَمُرسَلَهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَنَادَىٰ نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَبْنَىٰ أَرْكَبَ مَعَنَا وَلَا تَكُن مَعَ الْكَافِرِينَ

قَالَ سَآوِيَ إِلَىٰ جِبَلٍ يَْعَصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَنْ رَحِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمُغْرَقِينَ

وَقِيلَ يَتَارِضْ أَبْلَعِي مَاءَكَ وَيَسْمَاءُ أَقْلَعِي وَغِيصَ الْمَاءُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَىٰ الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

وَنَادَىٰ نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ

و [نوح] کشتی را می‌ساخت و هر گاه گروهی از قومش بر او می‌گذشتند مسخره‌اش می‌کردند. وی گفت: اگر ما را مسخره می‌کنید، ما نیز شما را مسخره خواهیم کرد چنانکه شما ما را مسخره می‌کنید

پس بزودی خواهید دانست که کیست آن که عذابی بدو رسد که وی را رسوا و خوار کند و عذابی پاینده بر او فرود آید.

تا آنگاه که فرمان ما آمد و [آب از] آن تنور جوشید- که نشانه عذاب بود- گفتیم: از هر جنسی یک جفت- نر و ماده - و خاندان خود را- مگر آن کس- همسر و فرزندات- که سخن بر [هلاکت] او از پیش رفته است- و هر کس را که ایمان آورده در آن

و گفت: در آن سوار شوید، که رفتن و ایستادنش به نام خداست، همانا پروردگار من آمرزگار و مهربان است.

و آن

گفت: بزودی به کوهی پناه می‌برم که مرا از آب نگاه دارد. [نوح] گفت: امروز از فرمان- عذاب- خدای هیچ نگهدارنده‌ای نیست مگر آن که [خدا] بر او رحم آرد. و موج میان آن دو جدایی افکند، پس از غرق‌شدگان گشت.

و گفته شد: ای زمین آب خود فروبر و ای آسمان [از باریدن] باز ایست و آب کاسته گشت- فرورفت- و کار گزارده شد و [کشتی] بر [کوه] جودی آرام گرفت، و گفته شد: گروه ستمکاران را لعنت باد.

و نوح پروردگار خود را بخواند و گفت: پروردگارا، پسر من از خاندان من است و همانا وعده تو راست است- که خاندانم را رهایی می‌بخشی- و تو داورترین داورانی.

قَالَ يٰ نُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ  
فَلَا تَسْأَلِنِ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّيْ أَعْظُكَ أَنْ تَكُونَ  
مِنَ الْجَاهِلِينَ

قَالَ رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ  
وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُن مِّنَ الْخَاسِرِينَ

قِيلَ يٰ نُوحُ أَهْبِطْ بِسَلَامٍ مِّنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ أُمَمٍ  
مِّمَّنْ مَّعَكَ وَأُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ

تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ  
وَلَا قَوْمُكَ مِن قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَقِيبَةَ لِلْمُتَّقِينَ

وَإِلَىٰ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَقَوْمِ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِّنْ  
إِلَهِ غَيْرُهُ إِنَّ أَنْتُمْ إِلَّا مُفْتَرُونَ

يَقَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ أَجَرِيَ إِلَّا عَلَىٰ الَّذِي  
فَطَرَنِي أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَيَقَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ  
عَلَيْكُمْ مِّدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَىٰ قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا  
مُجْرِمِينَ

قَالُوا يٰ هُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِهَتِنَا عَنْ  
قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ

[خدای] گفت: ای نوح، او از خاندان تو– خاندان نبوت–  
نیست، او [را] کرداری ناشایسته است پس چیزی را که  
بدان دانش نداری از من خواه من تو را پند می‌دهم که  
مبادا از نابخردان باشی.

گفت: پروردگارا، من به تو پناه می‌برم از اینکه چیزی از تو  
بخواهم که مرا بدان دانشی نیست. و اگر مرا نیامرزی و بر  
من نبخشایی از زیانکاران باشم.

گفته شد: ای نوح، [از کشتی] فرودآی با سلامت و برکتهایی  
از ما بر تو و بر گروه‌هایی از آنان که با تو هستند، و  
گروه‌هایی هستند که برخوردارشان خواهیم ساخت سپس  
عذاب دردناک از ما به آنها خواهد رسید.

[ای رسول ما،] این از خبرهای غیب است که به تو وحی  
می‌کنیم، که پیش از این نه تو آنها را می‌دانستی و نه قوم  
تو پس شکیبایی ورز، که سرانجام [نیک] از آن پرهیزگاران  
است.

و به سوی قوم عاد برادرشان هود را [فرستادیم]. گفت: ای  
قوم من، تنها خدای یکتا را بپرستید، شما را جز او خدایی  
نیست شما جز دروغ‌فانی نیستید– که بر خدا به گرفتن  
شریک دروغ می‌بندید–.

ای قوم من، از شما مزدی بر آن– رسالت– نمی‌خواهم مزد  
من نیست مگر بر آن کس که مرا آفریده است، آیا خرد را  
کار نمی‌بندید؟

و ای قوم من، از پروردگارتان آمرزش بخواهید آنگاه به او  
باز گردید– توبه کنید– تا باران را بر شما پیاپی و فراوان  
فرستد، و نیرویی بر نیرویتان بیفزاید، و بزهکارانه پشت  
مکنید و روی مگردانید.

گفتند: ای هود، ما را دلیلی روشن– که مورد قبول ما باشد  
– نیاوردی، و ما به گفتار تو از خدایانمان دست بردار  
نیستیم و ما به تو نخواهیم گروید



إِنْ نَقُولُ إِلَّا أَعْتَرَلَكَ بَعْضُ ءَالِهَتِنَا بِسُوِّهِۦ قَالَ إِنِّیٓ أُشْهِدُ  
ٱللَّهَ وَٱشْهَدُواْ ۖ إِنِّیۤ بَرِئٌۭ مِّمَّا تُشْرِكُونَ

۵۵

مِنْ دُونِهِۦ فَكِيدُونِیۤ جَمِیْعًا ثُمَّ لَا تُنْظَرُونَ

۵۶

إِنِّیۤ تَوَكَّلْتُ عَلَى ٱللَّهِ رَبِّیۡ وَرَبِّكُمْ مَّا مِنْ دَابَّةٍۭ إِلَّا هُوَ  
ءَاخِذٌۭ بِنَاصِیَتِهَا ۚ إِنَّ رَبِّیۡ عَلَى صِرَاطٍۭ مُّسْتَقِیْمٍۭ

۵۷

فَإِنْ تَوَلَّوْاْ فَقَدْ أَبْلَغْتُكُم مَّا أُرْسِلْتُ بِهِۦٓ إِلَیْكُمْ  
وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّیۡ قَوْمًا غَیْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُۥ شَیْئًا ۚ إِنَّ رَبِّیۡ  
عَلَىٰ كُلِّ شَیْءٍ حَفِیْظٌۭ

۵۸

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّیْنَا هُودًا ۖ وَٱلَّذِیۡنَ ءَامَنُوا۟ مَعَهُۥ بِرَحْمَةٍۭ مِنَّا  
وَنَجَّیْنَهُم مِّنْ عَذَابٍۭ غَلِیْظٍۭ

۵۹

وَتِلْكَ ءَعَادٌۭ جَحْدُوا۟ بِآیَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا۟ رُسُلَهُۥ وَٱتَّبَعُوا۟  
أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍۭ عَنِیْدٍۭ

۶۰

وَأُتْبِعُوا۟ فِی هَٰذِهِۦ الدُّنْيَا لَعَنَۥ وَیَوْمَ ٱلْقِیَمَةِ ۖ ؕ أَلَاۤ اِنَّ ءَعَادًا  
كَفَرُوا۟ رَبَّهُمْ ۖ ؕ أَلَاۤ بُعْدًا لِّءَعَادٍۭ قَوْمِ هُودٍۭ

۶۱  
حزب  
۹۲  
/ ۱۸۸

وَإِلَیَّ تَمُودُ ۖ أَخَاهُم صَٰلِحًا ۚ قَالَ یَقَوْمُ ٱعْبُدُوا ٱللَّهَ مَا لَكُمْ  
مِّنْ إِلَٰهٍۭ غَیْرُهُۥ ۖ هُوَ أَنشَأَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ وَٱسْتَعْمَرَکُمْ فِیْهَا  
فَٱسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تَوَبُّوٓا۟ إِلَیْهِۥ ۚ إِنَّ رَبِّیۡ قَرِیْبٌۭ مُّجِیْبٌۭ

۶۲

قَالُوا۟ یَصْلِحْ قَدْ كُنْتَ فِیْنَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَٰذَا ۖ أَتَنْهَٰنَا أَنْ  
نَعْبُدَ مَا یَعْبُدُ ءَابَاؤُنَا وَإِنَّا لَفِی شَكٍّۭ مِّمَّا تَدْعُونَاۤ اِلَیْهِ  
مُرِیْبٍۭ

و جز این نمی‌گوییم که برخی از خدایان ما به تو گزندى رسانده‌اند– یعنی دیوانه شده‌ای که می‌گویی خدا یکی است –. [هود] گفت: خدای را گواه می گیرم و شما نیز گواه باشید که من از آنچه [برای او] انباز می‌گیرید بیزارم

از غیر او– خدای یگانه–، پس همگی در باره من چاره‌اندیشی و بدسگالی کنید و مهلتم مدهید

من بر خدای یکتا، پروردگار من و پروردگار شما، توکل کردم هیچ جنبنده‌ای نیست مگر آنکه او گیرنده موی پیشانی اوست– در حیطة قدرت و فرمانروایی خداست– همانا پروردگار من بر راه راست است.

پس اگر روی بگردانید براستی آنچه را به آن به سوی شما فرستاده شده‌ام به شما رسانیدم و پروردگارم قومی غیر شما را جانشین [شما] می‌کند، و شما هیچ زیانی به او نمی‌رسانید همانا پروردگار من بر همه چیز نگاهبان است.

و چون فرمان ما– عذاب– بیامد هود و کسانی را که با او ایمان آوردند به مهر و بخشایش خویش رهانیدیم، و ایشان را از عذابی سخت و دشوار رهایی دادیم.

این قوم عاد بودند که نشانه‌های پروردگارشان را انکار کردند و پیامبران او را نافرمانی نمودند و فرمان هر گردنکش ستیزه‌گری را پیروی کردند.

و در این جهان و در روز رستاخیز در پی آنان نفرینی روانه شود آگاه باشید که عادیان به پروردگارشان کافر شدند. هان! دوری [از رحمت خدا] بر عادیان، قوم هود، باد!

و به قوم ثمود برادرشان صالح را [فرستادیم]. گفت: ای قوم من، خدای یکتا را بپرستید، شما را جز او خدایی نیست او شما را از زمین آفرید و شما را در آن زندگانی داد– یا شما را به آبادانی آن واداشت– پس، از او آمرزش بخواهید و آنگاه به سوی او بازگردید، که پروردگار من نزدیک است و پاسخ دهنده.

گفتند: ای صالح، پیش از این تو در میان ما مایه امیدواری بودی آیا ما را از اینکه آنچه را پدرانمان می‌پرستیدند بپرستیم باز می‌داری؟! همانا از آنچه ما را بدان می‌خوانی سخت به شک اندریم.

قَالَ يٰٓقَوْمُ اٰرَءَيْتُمْ اِنْ كُنْتُ عَلٰٓى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّىْ وَعَاثَلَنِىْ مِنْهُ رَحْمَةٌ فَمَنْ يَنْصُرُنِىْ مِنَ اللّٰهِ اِنْ عَصَيْتُهُۥ فَمَا تَزِيدُوْنِىْ غَيْرَ تَخْسِيْرٍ

وَيَقَوْمُ هٰذِهِۦ نَاقَةٌ اللّٰهُ لَكُمْ ءَايَةٌ فَذَرُوْهَا تَاْكُلْ فِىْ اَرْضِ اللّٰهِ وَلَا تَمْسُوْهَا بِسُوْءٍ فَيَاْخُذْكُمْ عَذَابٌ قَرِيْبٌ

فَعَقَرُوْهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوْا فِىْ دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ اَيَّامٍ ذٰلِكَ وَعَدٌ غَيْرُ مَكْذُوْبٍ

فَلَمَّا جَآءَ اَمْرُنَا نَجَّيْنَا صٰلِحًا وَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا مَعَهُۥ بِرَحْمَةِ مِّنَّا وَمِنْ خِزْيٍ يُّوْمِيْذٍ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيْزُ

وَآخَذَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوْا فِىْ دِيْرِهِمْ جٰثِمِيْنَ

كَأَن لَّمْ يَعْثُوْا فِيْهَا اِلَّا اِنَّ ثَمُوْدًا كَفَرُوْا رَبَّهُمْ اِلَّا بُعْدًا لِّثَمُوْدَ

وَلَقَدْ جَآءَتْ رُسُلُنَا اِبْرٰهِيْمَ بِالْبَشْرِىْ قَالُوْا سَلٰمًا قَالَ سَلٰمٌ فَمَا لَبِثَ اَنْ جَآءَ بِعِجْلٍ حَنِیْدٍ

فَلَمَّا رَآ اٰیٰدِيَهُمْ لَا تَصِلُ اِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَاَوْجَسَ مِنْهُمْ خِیْفَةً قَالُوْا لَا تَخَفْ اِنَّا اُرْسِلْنَا اِلٰى قَوْمٍ لُّوْطٍ

وَاَمْرًا۟ۢهُۥ قَا۟یِمَةً فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنٰهَا بِاِسْحٰقَ وَمِنْ وَّرَآءِ اِسْحٰقَ یَعْقُوْبَ

گفت: ای قوم من، مرا گویید که اگر بر حجتی روشن از پروردگار خویش باشم و مرا از نزد خود رحمتی داده باشد، اکنون اگر او را نافرمانی کنم چه کسی مرا در برابر خدا یاری می‌کند؟ پس شما مرا جز زیانکاری نمی‌افزایید.

و ای قوم من، این ماده‌شتر خدا برای شما نشانه‌ای است، پس واگذاریدش تا در زمین خدا بخورد، و گزندی به او مرسانید که شما را عذابی نزدیک بگیرد.

پس آن را پی کردند- دست و پا بردند و کشتند- پس [صالح] گفت: سه روز در خانه‌هاتان- یا در شهرتان- برخوردار شوید این وعده‌ای است که دروغ نیست.

پس چون فرمان ما آمد صالح و کسانی را که با او ایمان آوردند به مهر و بخشایشی از خود، [از عذاب] و از رسوایی و خواری آن روز رهانیدیم، که پروردگار تو نیرومند و توانای بی‌همتااست.

و کسانی را که ستم کردند میچه- بانگ کشنده آسمانی- فروگرفت، پس در خانه‌های خود بر روی در افتادند- مردند -.

چنانکه گویی هرگز در آنجا نبودند آگاه باشید که قوم ثمود به خدای خود کافر شدند. هان که ثمود را دوری [از رحمت پروردگار] باد!

و هر آینه فرستادگان ما- فرشتگان- ابراهیم را مژده- به داشتن پسر- آورده، سلام گفتند گفت: سلام، و بی‌درنگ گوساله‌ای بریان آورد.

پس چون دید که دستشان به آن نمی‌رسد، آنان را ناشناخت و بیگانه شمرد و از آنها بیمی به دل گرفت. گفتند: مترس که ما به قوم لوط فرستاده شده ایم.

و زن او ایستاده بود، خندید پس او را به اسحاق و از پس اسحاق به یعقوب مژده دادیم.

قَالَتْ يَوۡلَتٰی ءَالِدٌ وَّاَنَا عَجُوزٌ وَهٰذَا بَعۡلِی شَیْخًا ۚ اِنَّ هٰذَا لَشَیْءٌ عَجِیۡبٌۙ

۷۳

قَالُوۡا اَتَعۡجِبِیۡنَ مِنْ اَمْرِ اللّٰهِ رَحِمۡتُ اللّٰهَ وَبَرَکَتُهُۥ عَلَیۡکُمۡ اَهۡلَ الْبَیۡتِ ۚ اِنَّهٗۤ هِ حَمِیۡدٌ مَّحِیۡدٌۙ

۷۴

فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ اِبۡرَهِیۡمَ الرَّوۡعُ وَجَآءَتُهُ الۡبُشۡرٰی يُجَدِّلُنَا فِی قَوۡمٍ لُّوۡطٍۙ

۷۵

اِنَّ اِبۡرَهِیۡمَ لَحَلِیۡمٌ اَوَّهٌ مُّنِیۡبٌۙ

۷۶

یَتَاۡیِرَهِیۡمُ اَعۡرِضْ عَنۡ هٰذَا ۚ اِنَّهٗۤ قَدْ جَآءَ اَمۡرُ رَبِّکَ ۚ وَاِنَّهٗمۡ ءَاتِیهِمۡ عَذَابٌ غَیۡرُ مَرۡدُوۡدٍۙ

۷۷

وَلَمَّا جَآءَتۡ رُسُلُنَا لُوۡطًا سِیۡءَ بِهِمۡ وَضَاقَ بِهِمۡ ذَرَعًا وَّقَالَ هٰذَا یَوۡمٌ عَصِیۡبٌۙ

۷۸

وَجَآءَهُۥۤ قَوۡمُهُۥۤ یُهَرَّعُوۡنَ اِلَیۡهِ وَمِنۡ قَبۡلُ کَانُوۡا یَعۡمَلُوۡنَ السَّیِّۡاَتَۙ قَالَ یَقَوۡمُ هَٰؤُلَآءِ بَنَاتِی هُنَّ اَظۡهَرُ لَکُمۡ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَلَا تُخۡزَوۡنِ فِی ضِیۡفِیۡ ۚ اَلِیۡسَ مِنْکُمۡ رَجُلٌ رَّشِیۡدٌۙ

۷۹

قَالُوۡا لَقَدْ عَلِمۡتَ مَا لَنَا فِیۡ بَنَاتِکَ مِنْ حَقٍّ وَاِنَّکَ لَتَعۡلَمُ مَا نُرِیۡدُۙ

۸۰

قَالَ لَوۡ اَنَّ لِیۡ بِکُمۡ قُوَّةٌ اَوْ اٰوِیۡۤ اِلَیۡ رُکۡنٍ شَدِیۡدٍۙ

۸۱

قَالُوۡا یٰلُوطُ اِنَّا رُسُلُ رَبِّکَ لَنَ یَصِلُوۡا اِلَیۡکَ ۚ فَاسۡرِ بِاَهۡلِکَ بِقِطۡعٍ مِّنَ الَّیۡلِ وَلَا یَلۡتَفِتْ مِنْکُمۡ اَحَدٌ ۚ اِلَّا اَمۡرَاتُکَ ۚ اِنَّهٗۤ مُصِیۡبُهَا مَاۤ اَصَابَهُمۡ ۚ اِنَّ مَوۡعِدَهُمۡ الصُّبۡحُ ۚ اَلِیۡسَ الصُّبۡحُ بِقَرِیۡبٍۙ

گفت: وای بر من، آیا می‌زایم و حال آنکه من پیرزنی هستم و این شوهرم پیر است؟! براستی این چیزی شگفت‌انگیز است!

گفتند: آیا از کار خدا شگفتی می‌نمایی و حال آنکه مهر و بخشایش خدا و برکات او بر شما خاندان است؟ براستی او ستوده و بزرگوار است.

پس چون آن ترس از ابراهیم برفت و او را مزدگان رسید، در باره قوم لوط با ما به گفت‌وگو– درخواست برداشتن عذاب– پرداخت.

هر آینه ابراهیم بردبار و بسیار آهکشنده و بازآینده [به درگاه ما] بود.

ای ابراهیم، از این [سخن] بگرد، که فرمان پروردگارت بیامده، و همانا بر آنان عذابی برگشت‌ناپذیر آمدنی است.

و چون فرستادگان ما– فرشتگان– نزد لوط آمدند به [آمدن] آنها اندوهگین شد و در کارشان در تنگنا ماند و گفت: این روزی سخت و سهمگین است.

و قومش شتابان به سوی او آمدند، و پیش از آن کارهای بد و زشت می‌کردند. گفت: ای قوم من، این دختران من– که می‌توانید با آنها ازدواج کنید– آنها برای شما پاکیزه‌ترند پس، از خدا بترسید و مرا در [روی] مهمانانم رسوا و شرمسار مکنید آیا در میان شما مردی خردمند و راه‌یافته نیست؟

گفتند: تو خود می‌دانی که ما را به دختران تو حق– رغبت و نیازی– نیست، و تو خود می‌دانی که ما چه می‌خواهیم.

گفت: کاش در برابر شما نیرویی می‌داشتم یا می‌توانستم به تکیه‌گاهی استوار– مانند قوم و عشیره برای یاری‌گرفتن– پناه ببرم– تا شما را از مهمانان خود دفع کنم–.

[فرشتگان] گفتند: ای لوط، ما فرستادگان پروردگار توایم، آنها هرگز به تو دست نیابند پس خاندان خود را در پاسی از شب بیرون بر، هیچ یک از شما به واپس ننگرد– به شتاب بیرون روید–، مگر زنت را که بدو آن رسد که به آنان خواهد رسید. وعده‌گاه آنها بامداد است، آیا بامداد نزدیک نیست؟

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَلَىٰهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا  
حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ مَّنْضُودٍ

مُسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ

وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَبْنَؤُا لَّيْسَ مَا لَكُم  
مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ وَلَا تَنقُصُوا أَلْمِيزَانَ إِنِّي أَرَبُكُمْ  
بِخَيْرٍ وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُّحِيطٍ

وَيَقَوْمُ أَوْفُوا أَلْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخَسُوا  
النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ

بَقِيَّتُ اللَّهِ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ مُّؤْمِنِينَ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ  
بِخَفِيضٍ

قَالُوا يَشْعِيبُ أَصْلَوْتُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ تَتْرَكَ مَا يَعْبُدُ ءَابَاؤُنَا  
أَوْ أَنْ نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَؤُا إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ

قَالَ يَقَوْمُ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيْتَةٍ مِّن رَّبِّي وَرَزَقَنِي مِنْهُ  
رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ أُخَالِفَكُمْ إِلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَنْهُ  
إِنْ أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ  
عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ

پس چون فرمان ما- عذاب- بیامد آنجا را زیر و زیر کردیم و  
بر آن [دیوار] بارانی از سنگ گل بر هم نشسته- کلوخ-  
باریدیم،

[سنگهایی] نشان کرده نزد پروردگارت، و آن از ستمکاران  
دور نیست.

و به [اهل] مدین برادرشان شعیب را [فرستادیم]. گفت:  
ای قوم من، خدای یکتا را بپرستید، شما را جز او خدایی  
نیست و پیمان و ترازو را مکهید. من شما را در خوشی و  
آسایش می‌بینم و بر شما از عذاب روزی فراگیر می‌ترسم.

و ای قوم من، پیمان و ترازو را به انصاف و داد، تمام دهید  
و از مردم چیزهایشان- کالیشان- را مکهید و در زمین به  
تباہکاری مکهید.

اگر ایمان دارید، باقی گذاشته خدای [از حلال]- آن مال  
اندک که پس از تمام دادن پیمان و ترازو، خدا به شما  
ارزانی دارد- برای شما بهتر است و من بر شما نگهبان  
نیستم.

گفتند: ای شعیب، آیا نمازت به تو فرمان می‌دهد که ما آنچه  
را پدرانمان می پرستیدند واگذاریم یا اینکه در مالهای  
خویش نه آن کنیم که می‌خواهیم؟ تو که بردبار و خردمندی  
راه‌یافته‌ای!

گفت: ای قوم من، مرا گویند اگر من بر حجت و دلیلی روشن  
از پروردگارم باشم و او مرا روزی نیکو- نبوت- داده باشد  
[آیا دعوت من نابردانه است؟] و من نمی‌خواهم در آنچه  
شما را از آن باز می‌دارم با شما مخالفت کنم- شما را باز  
دارم و خود مرتکب آن شوم- جز اصلاح [کارتان] چندان که  
بتوانم نمی خواهم، و توفیق من جز به [فضل و خواست]  
خداوند نیست بر او توکل کردم و به او باز می‌گردم.

وَيَقَوْمٌ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَ  
قَوْمَ نُوحٍ أَوْ قَوْمَ هُودٍ أَوْ قَوْمَ صَالِحٍ وَمَا قَوْمُ لُوطٍ مِّنْكُمْ  
بَبَعِيدٍ

وَأَسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ

قَالُوا يَشْعِيبُ مَا نَفَقَهُ كَثِيرًا مِّمَّا تَقُولُ وَإِنَّا لَنَرِيكَ فِينَا  
ضَعِيفًا وَلَوْلَا رَهْطُكَ لَرَجَمْنَاكَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ

قَالَ يَقَوْمُ أَرْهَطِي أَعَزُّ عَلَيْكُمْ مِّنَ اللَّهِ وَاتَّخَذْتُمُوهُ  
وَرَاءَكُمْ ظَهْرِيًّا إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعْمَلُونَ مُحِيطٌ

وَيَقَوْمُ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَمِلٌٔ سَوْفَ تَعْلَمُونَ  
مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ ۖ وَارْتَقِبُوا إِنِّي  
مَعَكُمْ رَقِيبٌ

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا ۖ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ  
مِّنَّا وَأَخَذَتِ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيرِهِمْ  
جَاثِمِينَ

كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۚ أَلَا بُعْدًا لِّمَدَيْنِ كَمَا بَعَدَتْ ثَمُودُ

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۚ فَاتَّبَعُوهُ أَمَرَ فِرْعَوْنَ ۖ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ  
بِرَشِيدٍ

و ای قوم من، مخالفت با من شما را بر آن ندارد [که کاری کنید] که به شما آن رسد که به قوم نوح یا قوم هود یا قوم صالح رسید، و قوم لوط از شما دور نیستند.

و از پروردگارتان آمرزش بخواهید و آنگاه به او بازگردید- توبه کنید-، که پروردگار من مهربان و دوستدار [تائبان] است.

گفتند: ای شعیب، بسیاری از آنچه را که گویی در نمی‌یابیم و هر آینه تو را در میان خود ناتوان می‌بینیم، و اگر کسان و خویشانت نبودند سنگسارت می‌کردیم و تو نزد ما توانمند- یا گرامی- نیستی.

گفت: ای قوم من، آیا کسان و خویشان من، نزد شما از خدا توانمندتر- یا گرامی‌تر- اند؟! و او

و ای قوم من، شما بر جای خود- آنچه توانید یا به روش خود - عمل کنید، من نیز عمل‌کننده‌ام بزودی خواهید دانست که کیست آن که به او عذابی رسد که او را رسوا و خوار کند و کیست آن که دروغ‌گوست و چشم به راه باشید که من نیز با شما چشم به راه هم.

و چون فرمان ما- عذاب- بیامد، شعیب و کسانی را که با او ایمان آوردند به مهر و بخشایش خود رهانیدیم و آنان را که ستم کردند صیحه- بانگ کشنده آسمانی- بگرفت، پس در خانه‌های خویش به روی در افتادند- مردند-

چنانکه گویی هرگز در آنجا نبودند، هان که نابودی و تباهی باد اهل مدین را، چنانکه ثمود نابود شدند.

و هر آینه موسی را با نشانه‌های خود و حجتی روشن فرستادیم،

به سوی فرعون و مهربانش، پس اینان فرمان فرعون را پیروی کردند و حال آنکه فرمان فرعون بر راه راست نبود.

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ وَبِئْسَ الْوَرْدُ الْمَوْرُودُ

۹۹

وَاتَّبِعُوا فِي هَذِهِ لَعَنَآ لَیْمٌ الْقَیْمَةُ بِئْسَ الرَّفْدُ الْمَرْفُودُ

۱۰۰

ذَٰلِكَ مِنْ أَتْبَاءِ الْفُرَى نَقُصُّهُ عَلَیْكَ مِنْهَا قَائِمٌ وَحَصِیدُ

۱۰۱

وَمَا ظَلَمْنَهُمْ وَلَٰكِن ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ ءَالِهِتُهُمْ الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَیْءٍ لَّمَّا جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِیْبٍ

۱۰۲

وَكَذَٰلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْفُرَى وَهِيَ ظَلِیْمَةٌ إِنْ أَخَذَهُۥ أَلِیْمٌ شَدِیدٌ

۱۰۳

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآیَةً لِّمَنْ خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ ذَٰلِكَ یَوْمٌ مَّجْمُوعٌ لَّهُ النَّاسُ وَذَٰلِكَ یَوْمٌ مَّشْهُودٌ

۱۰۴

وَمَا نُؤَخِّرُهُۥ إِلَّا لِأَجَلٍ مَّعْدُودٍ

۱۰۵

یَوْمَ یَأْتِ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِۦ فَمِنْهُمْ شَقِیٌّ وَسَعِیدٌ

۱۰۶

فَأَمَّا الَّذِیْنَ شَقُّوا فَفِی النَّارِ لَهُمْ فِیْهَا زَفِیْرٌ وَشَهِیقٌ

۱۰۷

خَالِدِیْنَ فِیْهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِّمَا یُرِیدُ

۱۰۸  
حزب  
۹۴

وَأَمَّا الَّذِیْنَ سَعِدُوا فَفِی الْجَنَّةِ خَالِدِیْنَ فِیْهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ غَیْرَ مَحْذُودٍ

در روز رستاخیز قوم خویش را پیشوا شود و آنها را به آتش دوزخ در آورد، و بد در آمدن جایی است.

و در پی آنان در این جهان و در روز رستاخیز نفرینی روانه شود، [و] بد بخششی است که به آنها بخشند.

این از خبرهای آن آبادیها و شهرهاست که بر تو بر می‌گوییم، برخی از آنها برجا و برپاست و برخی درویده [و ویران].

و ما بر آنها ستم نکردیم بلکه آنها بر خویشان ستم کردند پس خدایانشان، که به جای خدای یکتا می‌خواندند، آنگاه که فرمان پروردگارت— عذاب— بیامد برایشان هیچ سودی نداشتند و آنان را جز هلاکت و تباهی نیفزودند.

و اینچنین است گرفتن پروردگار تو آنگاه که [مردم] آبادیها و شهرها را که ستمکار بودند گرفت همانا گرفتن او دردناک و سخت است.

هر آینه در این [سرگذشتها] نشانه‌ای و عبرتی است برای کسی که از عذاب آن جهان بترسد. آن، روزی است که مردم را برای آن فراهم آرند و آن، روز حضور همگان است.

و آن را واپس نمی‌داریم مگر تا مدتی بر شمرده— معین—.

روزی که [آن مدت] فرا رسد هیچ کس جز به اذن او سخن نگوید، پس برخی از آنان بدبخت باشند و برخی نیک‌بخت.

اما کسانی که بدبخت شدند در آتشند، که در آنجا ناله‌ای زار و فریادی چون بانگ خران— دم و بازدمی با آه و ناله و فریاد و اندوه— دارند،

تا آسمانها و زمین هست در آنجا جاویدانند مگر آنکه پروردگار تو خواهد، که پرودگارت هر چه خواهد می‌کند.

و اما کسانی که نیک‌بخت شوند پس در بهشت جاویدانند تا آسمانها و زمین هست مگر آنکه پروردگار تو خواهد، بخششی همیشگی و نابریده.



فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هَؤُلَاءِ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا  
يَعْبُدُ ءَابَاؤُهُمْ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّا لَمُوفُّوهُمْ نَصِيبُهُمْ غَيْرَ  
مَنْقُوصٍ

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ  
سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكِّ مِنْهُ  
مُريبٍ

وَإِنَّ كَلَّا لَمَّا لِيُوفِيْنَّهُمْ رَبُّكَ أَعْمَلَهُمْ إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ  
خَبِيرٌ

فَأَسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا إِنَّهُ بِمَا  
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

وَلَا تَرْكَنُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم  
مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ

وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَزُلْفَا مِنْ أَلَيْلٍ إِنَّ الْحُسْنَـةَ  
يُذْهِبُ السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ ذِكْرِي لِلذَّاكِرِينَ

وَأَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ

فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكُمْ أُولُوا بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ  
عَنِ الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّنْ أَنْجَيْنَا مِنْهُمْ وَاتَّبَعَ  
الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا أَتَرَفُوا فِيهِ وَكَانُوا مُجْرِمِينَ

وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَى بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا مُصْلِحُونَ

پس، از آنچه آنان می‌پرستند در گمان مباش نمی‌پرستند  
مگر همان گونه که پدرانشان از پیش می‌پرستیدند و ما  
بهره آنان را تمام و بی‌کم و کاست بدیشان می‌دهیم.

و هر آینه به موسی کتاب دادیم، پس در آن اختلاف پدید  
آمد. و اگر از پروردگار تو سخنی [به تأخیر عذاب] از پیش  
نرفته بود، هر آینه میانشان داوری شده بود، و همانا آنان  
در باره آن سخت در شک‌اند.

و پروردگار تو هر آینه [پاداش] کارهای همه آنان را تمام  
می‌دهد، که او به آنچه می‌کنند آگاه است.

پس چنانکه فرمان یافته‌ای استوار و پایدار باش، و [نیز]  
آنان که با تو توبه کرده‌اند– یعنی مؤمنانی که با تو به درگاه  
خدا روی آورده‌اند یا از شرک و کفر بازگشته و ایمان  
آورده‌اند– و سرکشی مکنید که او بدانچه می‌کنید بیناست.

و به کسانی که ستم کردند مگرایید– به آنان پشت‌گرم  
مشوید– که آنگاه آتش دوزخ به شما هم خواهد رسید و  
برای شما جز خدا هیچ دوست و سرپرستی نباشد و آنگاه  
یاری نشوید.

و نماز را برپا دار و در دو طرف روز– نماز بامداد و نماز ظهر  
و عصر– و در ساعاتی از آغاز شب– نماز شام و نماز خفتن

و شکیبایی کن که خدا مزد نیکوکاران را تباه نمی‌کند.

پس چرا در میان مردمانی که پیش از شما بودند، جز  
اندکیشان که آنان را [از عذاب] رهانیدیم، خردمندان و  
نیکان بافضیلتی نبودند که از تباهکاری در زمین باز دارند؟  
و کسانی که ستم کردند در پی آنچه در آن کامرانی یافتند  
رفتند– از آرزوهای نفس پیروی کرده همه کوشش خود را  
صرف به دست آوردن اسباب شهوات گردانیدند– و بزه‌کار  
بودند.

و پروردگار تو بر آن نبود که آبادیها و شهرهایی را به ستم  
نابود کند در حالی که مردم آنها شایسته‌کار باشند.

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً ۖ وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ

إِلَّا مَنْ رَحِمَ رَبُّكَ ۚ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ  
لَا مَلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

وَكَلَّا نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِ فُؤَادَكَ  
وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ الْحَقُّ ۚ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرٌ لِلْمُؤْمِنِينَ

وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ ۚ إِنَّا عَمِلُونَ

وَأَنْتَظِرُونَ إِنَّا مُنْتَظِرُونَ

وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأَمْرُ كُلُّهُ  
فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

## ۱۲۰ یوسف

یوسف: یوسف

مکی

۱۱۱ آیه

۱۴ صفحه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الرَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا  
الْقُرْءَانَ وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الْغَفْلِينَ

إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا  
وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ

و اگر پروردگار تو می‌خواست همه مردم را یک امت– بر یک دین– کرده بود ولی پیوسته در اختلاف و جدایی خواهند بود،

مگر کسانی که پروردگار تو بر آنها مهر و بخشایش آورد، و برای همین آفریدشان و سخن پروردگارت [بر این] تمام شد که: هر آینه دوزخ را از همه پریان و آدمیان [کافر] پر می‌کنم.

و از خبرهای پیامبران این همه را بر تو می‌گوییم آنچه را که بدان دل تو را بر جای و استوار بداریم، و تو را در این [سرگذشتها] آنچه حقّ است و مؤمنان را پند و یادآوری است آمده است.

و به کسانی که ایمان نمی‌آورند بگو: بر جای خود– بر توانایی خود یا بر روش خود– عمل کنید که ما نیز عمل‌کننده‌ایم

و منتظر باشید که ما هم منتظریم.

و خدای راست نهان و ناپیدای آسمانها و زمین و بازگشت همه کارها به اوست، پس او را بپرست و بر او توکل کن، و پروردگار تو از آنچه می‌کنید غافل نیست.

الف، لام، را. این است آیه‌های کتاب روشن و روشن‌کننده.

همانا ما آن را قرآنی به زبان تازی فرو فرستادیم تا مگر شما – که تازی هستید– به خرد دریابید.

ما با این قرآن که به تو وحی کردیم نیکوترین داستان را بر تو بر می‌گوییم و هر آینه تو پیش از آن از بی‌خبران بودی.

آنگاه که یوسف پدر خویش را گفت: ای پدر، من در خواب یازده ستاره و مهر و ماه را دیدم که مرا سجده می‌کنند.

قَالَ يَبْنَئِي لَا تَقْصُصْ رُءْيَاكَ عَلَىٰ إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ كَيْدًا إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَنِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ

۶

وَكَذَٰلِكَ يَجْتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِن تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ ءَالٍ يَعْقُوبَ كَمَا أَتَمَّهَا عَلَىٰ أَبَوَيْكَ مِن قَبْلُ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

۷  
حزب  
۹۵  
۱۹۴

لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ ءَايَاتٌ لِّلسَّائِلِينَ

۸

إِذْ قَالُوا لِيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيْنَا مِمَّا نَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

۹

أَقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ لَكُمْ وَجْهُ أَبِيكُمْ وَتَكُونُوا مِن بَعْدِهِ قَوْمًا صَالِحِينَ

۱۰

قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ وَأَلْقُوهُ فِي غَيَابَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطْهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ إِن كُنْتُمْ فَاعِلِينَ

۱۱

قَالُوا يَبْنَأُ بَنَانًا مَّا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَىٰ يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُو لَنَصِحُونَ

۱۲

أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ وَيَلْعَبْ وَإِنَّا لَهُو لَحَفِظُونَ

۱۳

قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَنَّ تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ أَن يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ

۱۴

قَالُوا لَئِن أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَّخَسِرُونَ

گفت: ای پسرک من، خواب خود را به برادرانت باز مگو، که [از روی حسد] در باره تو بداندیشی می‌کنند، زیرا که شیطان آدمی را دشمنی هویداست

و اینچنین پروردگارت تو را برمی‌گزیند و از تعبیر خوابها- وقوع و سرانجام آنها- به تو می‌آموزد و نعمت خویش را بر تو و بر خاندان یعقوب تمام می‌کند چنانکه آن را پیش از این بر دو پدرت، ابراهیم و اسحاق، تمام کرد همانا پروردگار تو دانا و استوارکار است.

براستی در [سرگذشت] یوسف و برادرانش نشانه‌ها- نشانه‌های قدرت و حکمت خداوند یا هدایت- و عبرتها برای پرسندگان است.

آنگاه که گفتند: یوسف و برادرش- بنیامین، برادر هم‌مادر یوسف- نزد پدرمان از ما که گروهی نیرومندیم محبوب‌ترند همانا پدر ما [در این مهرورزی] در گمراهی آشکار است.

یوسف را بکشید یا او را به سرزمینی بیفکنید تا روی- توجه- پدرتان تنها برای شما باشد و پس از او [با توبه‌کردن] گروهی نیک و شایسته باشید.

گوینده‌ای از آنان گفت: یوسف را نکشید، و [اگر کاری خواهید کرد] او را در تاریکی بن چاه بیفکنید تا برخی از کاروانیان او را بگیرند.

گفتند: ای پدر، تو را چیست که ما را بر یوسف امین نمی‌شماری و حال آنکه هر آینه ما نیکخواه اویسیم؟

فردا او را با ما بفرست تا در چمنزار بگردد و بازی کند و همانا ما او را نگهبانیم.

گفت: اینکه او را ببرید بی‌گمان مرا اندوهگین می‌کند و می‌ترسم که گرگ او را بخورد و شما از او غافل باشید.

گفتند: اگر گرگ او را بخورد در حالی که ما گروهی نیرومندیم آنگاه براستی زیانکار باشیم.

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَأَجْمَعُوا أَنْ يَجْعَلُوهُ فِي غِيَبَتِ الْخَبْءِ  
وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهُمْ هَذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

وَجَاءُوا أَبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ

۱۶

قَالُوا يَتَّابَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتْعِنَا  
فَاكْهَلَهُ الذِّئْبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ

۱۷

وَجَاءُوا عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ  
أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا  
تَصِفُونَ

۱۸

وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ قَالَ يَبُشْرَى  
هَذَا غُلَامٌ وَأَسَرُّهُ بِضْعَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ

۱۹

وَشَرَّوهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ  
الزَّاهِدِينَ

۲۰

وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لِامْرَأَتِهِ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ  
عَسَى أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ  
فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَاللَّهُ غَالِبٌ  
عَلَى أَمْرِهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

۲۱  
۱۹۵

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَآتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي  
الْمُحْسِنِينَ

۲۲

پس چون او را بردند و همداستان شده دل بنهادند که او را در بن چاه افکنند، [به این کار دست یازیدند] و ما به او وحی کردیم که هر آینه تو آنان را بدین کارشان آگاه خواهی کرد در حالی که آنها درنیابند [که تو یوسفی]– یا: در حالی که آنان از این وحی و برطرفکردن وحشت از او آگاهی ندارند–.

و شبانگاه گریه کنان نزد پدرشان آمدند

گفتند: ای پدر، ما به مسابقه می‌دویدیم و یوسف را نزد کالای خود گذاشته بودیم که گرگ او را خورد، و تو [سخن] ما را باور نداری اگر چه راستگو باشیم

و خونی دروغین را بر پیراهنش آوردند– یعنی پیراهن یوسف را به خون آلوده ساخته به دروغ، نزد پدر آوردند– [یعقوب] گفت: [چنین نیست] بلکه نفس شما کاری [بزرگ] را در نظرتان آراسته و آسان نموده است پس [به هر حال مرا] شکیبایی نیکوست، و خداست که باید بر آنچه بیان می‌کنید از او یاری خواست.

و کاروانی بیامد، پس آب‌آورشان را فرستادند، و او دلو خویش [در چاه] فروانداخت گفت: ای مژدگان! این پسری است. و او را همچون کالایی [برای فروش] پنهان ساختند، و خدا به آنچه می‌کردند دانا بود.

و او را به بهایی اندک، درمی چند، فروختند و در باره او بی‌رغبت بودند.

و آن کس از [مردم] مصر– یعنی عزیز مصر– که او را بخريد زن خویش– زلیخا– را گفت: جایگاهش گرمی دار، شاید ما را سود دهد یا او را به فرزندی گیریم. و بدین سان یوسف را در آن سرزمین جای [و توان] دادیم [تا آنچه می‌خواستیم تحقق بخشیم] و تا او را از تعبیر خوابها– یعنی سرانجام و وقوع آنها– بیاموزیم. و خداوند بر کار خویش چیره و تواناست و لیکن بیشتر مردم نمی‌دانند.

و چون بالید و به نیروی جوانی خود رسید او را حکم– نبوت یا حکمت– و دانش دادیم، و نیکوکاران را چنین پاداش می‌دهیم.

وَرَاوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَن نَّفْسِهِ ۚ وَغَلَقَتِ الْأَبْوَابَ  
وَقَالَتْ هَيْت لَكَ ۚ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ  
إِنَّهُ لَا يَفْلِحُ الظَّالِمُونَ

وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهِ ۚ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا أَنَّ رَعَا بُرْهَنَ رَبِّهِ ۚ كَذَلِكَ  
لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ ۚ إِنَّهُ مِن عِبَادِنَا  
الْمُخْلِصِينَ

وَأَسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِن دُبُرٍ ۖ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا  
الْبَابِ ۚ قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ  
أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

قَالَ هِيَ رَاوَدَتْنِي عَن نَفْسِي ۚ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا إِن  
كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِن قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكَاذِبِينَ

وَإِن كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِن دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ  
الصَّادِقِينَ

فَلَمَّا رَعَا قَمِيصَهُ قُدَّ مِن دُبُرٍ ۖ قَالَ إِنَّهُ مِن كَيْدِكُنَّ ۚ إِنَّ  
كَيْدَكُنَّ عَظِيمٌ

يُوسُفُ أَعْرِضْ عَن هَذَا ۖ وَاسْتَغْفِرِي لِذَنْبِكِ ۖ إِنَّكِ كُنْتِ  
مِنَ الْخَاطِئِينَ

وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتْلَهَا عَن  
نَفْسِهِ ۚ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا ۚ إِنَّا لَنَرْنَهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

و آن زن که او در خانه‌اش بود از وی کام خواست، و درها را  
ببست و گفت: بیا [که تو را آماده‌ام]. گفت: پناه بر خدا! که  
او پروردگار من است، جایگاهم را نیکو داشته براستی که  
ستمکاران رستگار نشوند.

و هر آینه آن زن آهنگ او کرد، و اگر نه آن بود که او برهان  
پروردگار خویش بدید آهنگ وی کرده بود. اینچنین [برهان  
خویش به او نمودیم] تا بدی و زشتکاری را از او بگردانیم،  
که او از بندگان ویژه و برگزیده ما بود.

و آن دو به سوی در از یکدیگر پیشی گرفتند، و آن زن  
پیراهن او را از پشت درید، و شوهر آن زن را نزدیک در  
بیافتند. زن گفت: سزای کسی که به خانواده تو آهنگ بدی  
کرده باشد چیست، جز اینکه زندانی شود یا شکنجه‌ای  
دردناک بیند؟

[یوسف] گفت: او از من کام خواست و گواهی از کسان آن  
زن گواهی داد که اگر پیراهن او

و اگر پیراهنش از پشت دریده شده آن زن دروغگوست و  
او راستگوست.

پس چون پیراهن او را دید که از پشت دریده شده، گفت:  
این از مکر شما زنان است، براستی مکر شما بزرگ است.

ای یوسف، از این [رویداد] درگذر، و تو هم برای گناه  
خویش آمرزش بخواه، که از لغزشکاران بوده‌ای.

و زنانی در شهر گفتند: زن عزیز از غلام خود کام می‌خواهد،  
همانا او

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكِنًا وَهَاتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ

قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَنِي فِيهِ وَلَقَدْ رَاودْنَاهُ عَنْ نَّفْسِهِ فَأِسْتَعْصَمَ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا ءَامُرُهُ لَيُسْجَنَ وَلَيَكُونَا مِنَ الصَّغِيرِينَ

قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُن مِّنَ الْجَاهِلِينَ

فَأَسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

ثُمَّ بَدَأَ لَهُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا رَأَوْا الْآيَاتِ لَيْسَجُنَّهُ وَحَتَّىٰ حِينٍ

وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٍ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَنِیْ أُعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَنِیْ أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ

قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَّأْتُكُمَا بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ

چون نیرنگ [و بدگویی] آنان را شنید، به نزدشان کس فرستاد و از بهر آنان تکیه‌گاهی آماده ساخت و به هر کدام از آنان کاردی [برای بریدن میوه] داد و [یوسف را] گفت: بر آنها بیرون آی. همین که او را دیدند، [برای زیبایی شگفتش] بزرگش یافتند و دستهای خویش [به جای میوه] بریدند و گفتند: پاکا خدایا! این نه آدمی است، این جز فرشته‌ای بزرگوار نیست!

گفت: این همان است که مرا در باره او سرزنش می‌کردید، و همانا من از او کام خواستم، پس او خویشتن نگاه داشت و اگر آنچه می‌فرمایم نکند بی گمان زندانی می‌شود و هر آینه از خوارشدگان باشد.

[یوسف] گفت: پروردگارا، زندان نزد من خوشتر است از آنچه مرا بدان می‌خوانند، و اگر نیرنگ آن زنان را از من نگردانی به آنها گرایم و از نادانان باشم.

پس پروردگارش او را پاسخ داد و نیرنگشان را از او بگردانید، که اوست شنوا و دانا.

آنگاه پس از آنکه نشانه‌ها را دیدند- با اینکه به پاکدامنی یوسف پی بردند- به نظرشان رسید- رایشان بر این قرار گرفت- که او را تا مدتی به زندان افکنند.

و با او دو جوان- از غلامان شاه- در زندان شدند. یکی از آنها گفت: من [در خواب] خود را دیدم که انگور می‌فشارم [تا شراب بسازم]، و دیگری گفت: من خود را دیدم که بر سرم نانی می‌برم که پرندگان از آن می‌خورند. ما را به تأویل - تعبیر و سرانجام- آن آگاه کن، که تو را از نیکوکاران می‌بینیم.

گفت: هیچ خوردنی که روزی شما سازند شما را نرسد مگر به تأویل آن- تعبیر و سرانجام خواب یا آن خوردنی- پیش از آنکه به شما رسد آگاهتان کنم. این [خبر غیبی] از آنهاست که پروردگارم مرا آموخته است، زیرا که من کیش گروهی را که به خدا ایمان نمی‌آورند و جهان واپسین را باور ندارند رها کرده‌ام



وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ آبَائِي إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَ لَنَا  
أَنْ نُشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذَلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى  
النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ

يَصْلَحِي السَّجْنَ ءَأَرْبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمْ اللَّهُ الْوَاحِدُ  
الْقَهَّارُ

مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءَ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ  
وَعِبَادُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا  
لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ  
أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

يَصْلَحِي السَّجْنَ أَمَّا أَحَدُكُمَا فَيَسْقِي رَبَّهُ خَمْرًا وَأَمَّا  
الْآخَرُ فَيُصَلِّبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ فَضَى الْأَمْرُ  
الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ

وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ  
فَأَنسَلَهُ الشَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السَّجَنِ بِضْعَ سِنِينَ

وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ  
عِجَافٌ وَسَبْعَ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ  
أَفْتُونِي فِي رُءْيَايَ إِنْ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ

و کیش پدرانم ابراهیم و اسحاق و یعقوب را پیروی کرده‌ام  
ما را نرسد که چیزی را با خدا انباز گیریم این از  
فزون‌بخشی خدای بر ما و بر مردم است و لیکن بیشتر مردم  
سپاس نمی‌دارند.

ای دو یار زندانی من، آیا خدایان پراکنده بهترند یا آن خدای  
یگانه چیره‌شونده بر همه؟

شما جز او

ای دو یار زندانی من، یکی از شما خواجه خود را شراب دهد  
و آن دیگری بر دار آویخته گردد و پرندگان از سر او بخورند  
[فرمان] کاری که در باره آن نظر می‌خواستید گزارده شده  
است.

و به یکی از آن دو، که دانست رها می‌شود، گفت: مرا نزد  
خواجه خویش یاد کن ولی شیطان یادآوری خواجه‌اش را  
فراموشش ساخت پس [یوسف] سالی چند در زندان بماند.

و [روزی] شاه گفت: من در خواب دیدم که هفت گاو فربه  
را هفت گاو لاغر می‌خورند، و هفت خوشه سبز و هفت  
خوشه دیگر خشک [دیدم] ای مهتران! مرا در باره خوابم  
نظر بدهید اگر شما خواب‌گزارید.

قَالُوا أَضْغَتْ أَحْلَمٌ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَمِ بِعَلَمِينَ

۴۵

وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَنَا أُنَبِّئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ

۴۶

يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعِ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَتٍ لَّعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ

۴۷

قَالَ تَزْرَعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَأَبًا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرُوهُ فِي سُنبُلِهِ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّا تَأْكُلُونَ

۴۸

ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ سَبْعٌ شِدَادٌ يَأْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّا تُخْصِنُونَ

۴۹

ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ يَعْصِرُونَ

۵۰  
۱۹۹ ر

وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ ارْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَسْأَلْهُ مَا بَالُ النِّسْوَةِ الَّتِي قَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ

۵۱

قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاودْتُنَّ يُوسُفَ عَن نَّفْسِهِ قُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْأَنْ كَانَ حَصْحَصَ الْحَقِّ أَنَا رَاودَتُهُ عَن نَّفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ

۵۲

ذَلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخَائِنِينَ

گفتند: خوابهایی آشفته و پریشان است و ما به تعبیر خوابهای پریشان دانا نیستیم.

و آن کس، از آن دو، که رهایی یافته بود و پس از مدتها به یادش آمد گفت: من شما را از تعبیر آن آگاه می‌کنم، پس مرا [نزد یوسف] بفرستید.

یوسفا! ای بسیار راستگو، ما را درباره هفت گاو فربه که هفت گاو لاغر آنها را می‌خورند و هفت خوشه سبز و هفت خوشه دیگر خشک نظر ده، باشد که نزد مردم باز گردم، شاید [سرانجام خواب را] بدانند.

گفت: هفت سال پیاپی کشت کنید، و آنچه را درویدید، جز اندکی که می‌خورید، در خوشه‌اش بگذارید

آنگاه پس از آن، هفت سال سخت بیاید که آنچه از پیش برای آنها نهاده باشید بخورند مگر اندکی از آن که [برای کشت] نگه می‌دارید.

سپس، از پی آن سالی بیاید که در آن برای مردمان باران می‌بارد– یا گیاهان می‌روید، یا مردم از تنگی و سختی می‌رهند– و در آن [میوه– انگور، زیتون، ...] می‌فشرند.

و شاه گفت: او را نزد من آرید، پس چون فرستاده نزد وی آمد، [یوسف] گفت: سوی خواجهات باز گرد و از او بپرس که حال و کار آن زنان که دستهای خویش بریدند چه بوده است– چرا دست خود بریدند؟ همانا پروردگار من به مکر آنها داناست.

[شاه، آن زنان را] گفت: شما را چه بوده است آنگاه که از یوسف کام خواستید؟ گفتند: پاک است خدا، ما بر او هیچ بدی نمی‌دانیم زن عزیز– زلیخا– گفت: اکنون حق پدیدار شد، من از او کام خواستم، و او از راستگویان است.

[یوسف به آن یار زندانی گفت:]-این– درخواست من و بیرون نشدن از زندان– برای آن است تا [عزیز] بداند که من در نهان به او خیانت نکرده‌ام، و خداوند نیرنگ خائنان را رهبری نمی‌کند– به مقصد نمی‌رساند–

وَمَا أُبَرِّئُ نَفْسِيْٓ إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌۢ بِالسُّوٓءِٓ ۖ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّيٓٓ إِنَّ رَبِّيْٓ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ

وَقَالَ الْمَلِكُ أَتُتُونِيْ بِهَٰٓءِ سَتَخْلِصُهُ لِنَفْسِيْٓ فَلَمَّا كَلَّمَهُۥ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِيْنٌ أَمِيْنٌ

قَالَ أَجْعَلْنِيْ عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِٓ إِنِّيْ حَفِيْظٌ عَلِيْمٌ

وَكَذٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْاَرْضِ يَتَّبُوْۤا مِنْهَا حَيْثُ يَشَآءُٓ نُّصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَن نَّشَآءُ وَلَا نُضِيعُ اٰجَرَ الْمُحْسِنِيْنَ

وَلَاۤ اَجْرُ الْاٰخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ ءَامَنُوْۤا وَكَانُوْۤا يَتَّقُوْنَ

وَجَآءَ اِخْوَتُهٗ يُوسُفَ فَدَخَلُوْۤا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهٗۤ مُنْكَرُوْنَ

وَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمْ قَالَ اِتُّوْنِيْ بِاَخٍ لَّكُمْ مِّنْ اٰبِيَكُمْٓ اَلَا تَرَوْنَ اَنِّيْٓ اُوفِي الْكَيْلَ وَاَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِيْنَ

فَاِنْ لَّمْ تَاْتُوْنِيْ بِهٖ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِيْ وَلَا تَقْرَبُوْنِ

قَالُوْۤا سُرُوْدُ عَنْهُ اَبَاهُ وَاِنَّا لَفَاعِلُوْنَ

وَقَالَ لِفَتٰیْنِهٖ اٰجْعَلُوْۤا بِضَعَتَهُمْ فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُوْنَهَاۚ اِذَا اُنْقَلَبُوْۤا اِلَى اَهْلِهِمْ لَعَلَّهٗمْ يَرْجِعُوْنَ

فَلَمَّا رَجَعُوْۤا اِلَى اٰبِيْهِمْ قَالُوْۤا يٰۤاَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ فَاَرْسِلْ مَعَنَا اَخَانَا نَكْتَلْ وَاِنَّا لَهٗۤ لَحٰفِظُوْنَ

و من خويشتن را [به خودستایی] بی‌گناه نمی‌شمارم، که نفس [آدمی] بسی به بدی و گناه فرمان می‌دهد مگر آنکه پروردگارم رحمت آرد همانا پروردگار من آمرزگار و مهربان است.

و شاه گفت: او را نزد من آورید تا وی را ویژه خود سازم. پس چون با او به سخن پرداخت، گفت: تو امروز به نزد ما ارجمند و امینی.

گفت: مرا بر خزانه‌های این سرزمین برگمار، که نگاهبان و داناتیم.

و اینچنین یوسف را در آن سرزمین– مصر– جای و توان دادیم تا هر جا از آن که بخواهد جای گزیند مهر و بخشایش خویش را به هر که خواهیم می‌رسانیم، و پاداش نیکوکاران را تباه نمی‌کنیم،

و هر آینه پاداش آن جهان برای کسانی که ایمان آورده و پرهیزگاری می‌کرده‌اند بهتر است.

و برادران یوسف آمدند و بر او اندر شدند پس آنها را شناخت و آنها به او ناشناسنده بودند.

و چون بارهایشان را برایشان آماده ساخت، گفت: برادری را که از پدرتان دارید نزد من آرید آیا نمی‌بینید که من پیمانه را تمام می‌دهم و بهترین میزبانانم؟

و اگر او را نزد من نیاورید، پیمانه‌ای– خواربار– نزد من نخواهید داشت و نزدیک من نشوید.

گفتند: او را از پدرش خواهیم خواست و این کار را خواهیم کرد.

و به جوانان– غلامان– خویش گفت: سرمایه آنان را در باردانشان بگذراید، تا مگر هنگامی که پیش کسانشان باز گردند آن را باز شناسند، شاید که باز آیند.

چون نزد پدرشان باز گشتند، گفتند: ای پدر، پیمانه– خواربار– از ما بازداشتند، پس برادرمان را با ما بفرست تا خواربار بگیریم و ما هر آینه نگاهبان او خواهیم بود.

قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا أَمِنْتُكُمْ عَلَىٰ أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

[یعقوب] گفت: آیا در باره او

۶۵

وَلَمَّا فَتَحُوا مَتْعَهُمْ وَجَدُوا بِضَلْعَتِهِمْ رُذَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يٰأَبَانَا مَا نَبْغِي هَذِهِ بِضَعْتَنَا رُذَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَنَزْدَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ذَٰلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ

۶۶

قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُؤْتُونِ مَوْثِقًا مِّنَ اللَّهِ لَتَأْتُنَّنِي بِهِ إِلَّا أَن يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّا ءَاتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ

۶۷

وَقَالَ يَبْنَئِي لَا تَدْخُلُوا مِن بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ

۶۸

وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُمْ مَا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةً فِي نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَلَهَا وَإِنَّهُ لَذُو عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنَاهُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

۶۹  
۲۰۱۲

وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰ إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

و چون کالای خویش گشودند، سرمایه خویش را یافتند که به آنها باز گردانده شده، گفتند: ای پدر، دیگر چه می‌خواهیم؟ این سرمایه ماست که به ما بازگردانده شده و [ما بدین وسیله] خاندان خود را خواربار می‌آوریم و برادرمان را نگهداری می‌کنیم و بار شتری را [به نام بنیامین] افزون می‌گیریم که این باری اندک است [در نزد پادشاه آن سرزمین].

گفت: هرگز او را با شما نخواهم فرستاد تا مرا پیمانی استوار از خدای دهید- یعنی به نام خدا سوگند خورید، تا گروگانی باشد- که هر آینه او را به من باز می‌آرید مگر آنکه گرفتار شوید. پس چون او را پیمان استوار خویش بدادند، گفت: خدای بر آنچه گوییم [گواه و] نگاهبان است.

و گفت: ای پسران من، از یک دروازه درون نشوید و از درهای پراکنده درون شوید و من شما را در برابر [قضا و قدر] خدا هیچ سودی نتوانم داشت. حکم [و فرمانروایی] جز خدای را نیست. بر او توکل کردم، و توکل کنندگان باید بر او توکل کنند و بس.

و چون از همانجا که پدرشان فرموده بود درون شدند، آنان را در برابر [قضا و قدر] خدا هیچ سودی نداشت مگر آرزو و نیازی که در دل یعقوب بود و آن را آشکار کرد- بگفت و دل از آن بپرداخت- و همانا وی خداوند دانش بود- می‌دانست که گریز نتواند کسی را از قضا و قدر برهاند- از آن رو که ما به او آموخته بودیم ولی بیشتر مردم نمی‌دانند.

و چون بر یوسف در آمدند برادرش را نزد خویش جای داد گفت: همانا من برادر [هم‌مادر] توام، پس از کارهایی که می‌کردند اندوه مدار.

فَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَّازِهِمْ جَعَلَ السَّقَايَةَ فِي رَحْلِ أَخِيهِ ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَتَيْتَهَا الْعِيرُ إِنْكُمْ لَسَرِقُونَ

۷۱ قَالُوا وَأَقْبَلُوا عَلَيْهِمْ مَّاذَا تَفْقِدُونَ

۷۲ قَالُوا نَفَقِدُ صُوعَ الْمَلِكِ وَلِمَن جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ

۷۳ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَّا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَرِقِينَ

۷۴ قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُوَ إِنْ كُنْتُمْ كَاذِبِينَ

۷۵ قَالُوا جَزَاؤُهُوَ مَن وُجِدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ جَزَاؤُهُوَ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ

۷۶ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَٓ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ نَّشَأٍٓ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ

۷۷ قَالُوا إِنْ يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَّهُوَ مِنْ قَبْلٍ فَأَسْرَهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ قَالَ أَنْتُمْ شَرُّ مَكَانًا ۖ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ

۷۸ قَالُوا يَأْتِيَهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُوَ أَبَا شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُوَ إِنَّا نَرْنَكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ

پس چون بار و بنه آنان را آماده ساخت جام را در باردان-خرجین- برادر خود نهاد، سپس بانگزنی بانگ برآورد که ای کاروانیان بی‌گمان شما دزدانید.

[برادران یوسف] در حالی که روی بدیشان نهادند، گفتند: چه گم کرده‌اید؟

گفتند: پیمانه-جام- شاه را گم کرده‌ایم، و [یوسف گفت] هر که آن را باز آرد او را بار شتری است و من آن را ضامنم.

گفتند: به خدا سوگند که شما می‌دانید که ما نیامده‌ایم تا در این سرزمین تباهی کنیم و ما دزد نبوده‌ایم.

گفتند: سزای آن کار- یا آن کس- چیست، اگر دروغگو باشید؟

گفتند: سزایش آن است که هر که [جام] در بار وی یافت شود او خود سزای آن است، ما ستمکاران- دزدان- را اینچنین کیفر می‌دهیم.

پس به جست‌وجوی باردانهای آنان پیش از باردان برادر خویش آغاز کرد، سپس آن را از باردان برادرش بیرون آورد. بدین سان برای یوسف چاره‌اندیشی کردیم- تا بتواند برادرش را نزد خود نگه دارد- [زیرا] در آیین آن شاه روا نبود که برادرش را [گروگان] بگیرد، مگر آنکه خدای خواهد - چنانکه تدبیر آن را به یوسف آموخت-، هر که را بخواهیم به پایه‌ها بالا بریم و بالای هر دانایی، بسپاردانی هست.

[برادران] گفتند: اگر او دزدی کرده، [شگفت نیست، که] برادرش نیز پیش از این دزدی کرده بود. اما یوسف آن را در دل خویش پنهان داشت و بر آنها آشکار نساخت، گفت: شما به جایگاه بدترید [از آنچه وانمود می‌کنید]، و خدای بدانچه بیان می‌کنید داناتر است.

گفتند: ای عزیز، او را پدر پیری است سالخورده، پس یکی از ما را به جای او بگیر، که تو را از نیکوکاران می‌بینیم.

قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَجَدْنَا مَتَاعَنَا عِنْدَهُ وَإِنَّا إِذَا لَلْظَالِمُونَ

فَلَمَّا أَسْتَيْسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ وَمِنْ قَبْلُ مَا فَرَّطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّى يَأْذَنَ لِىَ أَبِى أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لىَ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ

أَرْجِعُوا إِلَى آبَائِكُمْ فَقُولُوا يَتَابَعْنَا إِنْ أَبْنَكَ سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلِمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حَافِظِينَ

وَسَلَّ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعِيرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا لَصَادِقُونَ

قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَأْسَفَى عَلَى يُونُسَ وَأَبْيَضْتُ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ

قَالُوا تَاللَّهِ تَفْتَوْا تَذْكُرُ يُونُسَ حَتَّى تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ

قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

گفت: پناه بر خدا، که جز آن کسی را بگیریم که کالای خویش نزد او یافته‌ایم، که آنگاه- اگر چنین کنیم- از ستمکاران باشیم.

پس چون از او نومید گشتند رازگویان به یک سو شدند. مهرشان گفت: مگر نمی‌دانید که پدرتان بر شما پیمانی استوار از خدای- یعنی به نام او- گرفته است و پیش از این در باره یوسف چه کوتاهی کرده‌اید؟ پس من هرگز از این سرزمین راهی نشوم تا آنکه پدرم مرا اجازه دهد یا خدای در باره من داوری کند- راهی برایم بگشاید- و او بهترین داوران است.

نزد پدرتان باز گردید و بگویند: ای پدر، پسرت دزدی کرد، و ما جز بدآنچه دانستیم- که جام شاه از بار او بیرون آمد- گواهی ندادیم و نگاهبان غیب هم نبودیم- نمی‌دانستیم که او دزدی کرده و گرنه گواهی نمی‌دادیم که حکم دزد آن است که او را بنده گیرند،

و از [مردم] شهری که در آن بودیم و از کاروانی که با آن آمدیم بپرس، و هر آینه ما راستگوییم.

[یعقوب] گفت: بلکه نفس شما کاری را برایتان بیاراسته، پس [به هر حال مرا] شکیبایی نیکوست، امید است که خداوند همه آنها را با هم به من رساند، که اوست دانای با حکمت.

و از آنها روی بگردانید و گفت: ای دریغا بر یوسف! و دو چشم او از اندوه سپید شد و او خشم خویش [از فرزندان] فرو می‌خورد.

گفتند: به خدا سوگند که تو پیوسته یوسف را یاد می‌کنی تا سخت بیمار شوی یا از هلاک‌شدگان گردی.

گفت: همانا از درد و اندوه خویش به خدا می‌نالم و چیزی از خدا می‌دانم که شما نمی‌دانید.



يَبْنِيْ اَذْهَبُوْا فَتَحَسَّسُوْا مِنْ يُوسُفَ وَآخِيْهِ وَلَا تَأْيَسُّوْا  
مِنْ رَّوْحِ اللّٰهِ ۚ اِنَّهٗ لَا يَأْيِسُ مِنْ رَّوْحِ اللّٰهِ اِلَّا الْقَوْمُ  
الْكٰفِرُوْنَ

فَلَمَّا دَخَلُوْا عَلَيْهِ قَالُوْا يٰٓاَيُّهَا الْعَزِيْزُ مَسَّنَا وَاهْلُنَا الضُّرُّ  
وَجِئْنَا بِبِضْعَةٍ مُّزَجَلَةٍ فَاَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا ۖ  
اِنَّ اللّٰهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِيْنَ

قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ وَآخِيْهِ اِذْ اَنْتُمْ جَاهِلُوْنَ

قَالُوْا اَءَنْتَ يُوسُفُ ۖ قَالَ اَنَا يُوسُفُ وَهٰذَا اَخِيْ ۖ قَدْ  
مَنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا ۚ اِنَّهٗ مَنْ يَّتَّقِ وَيَصْبِرْ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيعُ  
اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ

قَالُوْا تَاللّٰهِ لَقَدْ ءَاثَرَكَ اللّٰهُ عَلَيْنَا وَاِنْ كُنَّا لَخٰطِئِيْنَ

قَالَ لَا تَثْرِيبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللّٰهُ لَكُمْ وَهُوَ اَرْحَمُ  
الرَّحِيْمِيْنَ

اَذْهَبُوْا بِقَمِيصِيْ هٰذَا فَاَلْقُوْهُ عَلَىٰ وَجْهِ اَبِيْ يَأْتِ بِصِيْرًا  
وَأَتُوْنِيْ بِاَهْلِيْكُمْ اَجْمَعِيْنَ

وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعَيْرُ قَالَ اَبُوْهُمْ اِنِّيْ لَاجِدُ رِيْحَ يُوسُفَ ۖ لَوْلَا  
اَنْ تُفَنِّدُوْنَ

قَالُوْا تَاللّٰهِ اِنَّكَ لَفِيْ ضَلٰلِكَ الْقَدِيْمِ

ای پسران من، بروید از یوسف و برادرش جستوجو کنید و  
خبر یابید و از رحمت خدا نومید مپاشید، که جز گروه  
کافران از رحمت خدا نومید نمی‌شوند.

پس چون بر او

گفت: آیا می‌دانید که به یوسف و برادرش آنگاه که نادان  
بودید چه کردید؟

گفتند: آیا راستی تو یوسفی؟ گفت: من یوسفم و این برادر  
من است. هر آینه خدای بر ما منت نهاد براستی هر که  
پرهیزگاری و شکیبایی کند پس [بداند که] خدا مزد  
نیکوکاران را تباه نمی‌کند.

گفتند: به خدا سوگند که هر آینه خدا تو را بر ما برگزید و  
برتری داد، و بی‌گمان ما لغزشکار بودیم.

گفت: امروز بر شما هیچ سرزنش نیست، خدا شما را  
بیامرزد، و او مهربان‌ترین مهربانان است

این پیراهن مرا ببرید و بر روی پدرم افکنید تا بینا شود و  
همه خاندان خود را نزد من آرید.

و چون کاروان بیرون شد، پدرشان گفت: همانا من بوی  
یوسف می‌یابم، اگر مرا کم خرد شمارید.

گفتند: به خدا سوگند که تو هنوز در گمراهی دیرینه  
خویشی– یعنی دوستی شدید به یوسف–.

فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقَاهُ عَلَىٰ وَجْهِهِ فَارْتَدَّ بَصِيرًا ۖ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَّكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

و چون مژده‌رسان پیامد، آن

۹۷

قَالُوا يَا أَبَانَا اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ

۹۸

قَالَ سَوْفَ أُسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي ۖ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

۹۹

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُسُفَ عَاوَىٰ إِلَيْهِ أَبْوِيهِ وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ

۱۰۰

وَرَفَعَ أَبْوِيهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا وَقَالَ يَأْبَتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُءُوسِي مِنْ قَبْلُ ۖ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُمْ مِنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَغَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي ۚ إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ ۚ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

۱۰۱  
حزب  
۹۹

رَبِّ قَدْ ءَاتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ۚ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيِّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۖ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ

۱۰۲

ذَٰلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ ۚ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ

۱۰۳

وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ

وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ

وَكَايْنٍ مِّنْ ءَايَةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ

۱۰۵  
۲۰۴ر

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُّشْرِكُونَ

۱۰۶

أَفَأَمِنُوا أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ اللَّهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ  
السَّاعَةُ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

۱۰۷

قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ  
اتَّبَعَنِي ۖ وَسُبْحَنَ اللَّهُ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

۱۰۸

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ مِّنْ أَهْلِ  
الْقُرَى ۚ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ  
الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۖ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ اتَّقَوْا ۚ أَفَلَا  
تَعْقِلُونَ

۱۰۹

حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِبُوا جَاءَهُمْ  
نَصْرُنَا فَنُجِّيَ مَنْ نَّشَاءُ ۖ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ  
الْمُجْرِمِينَ

۱۱۰

لَقَدْ كَانَ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ۚ مَا كَانَ حَدِيثًا  
يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ  
شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

۱۱۱

و تو بر این [کار- تبلیغ رسالت-] مزدی از آنان نمی‌خواهی  
این

و بسا نشانه‌ها در آسمانها و زمین هست که بر آن می‌گذرند  
و از آن رویگردانند.

و بیشترشان به خدا ایمان نمی‌آورند مگر اینکه [در همان  
حال] مشرکند- یعنی به حقیقت توحید نرسیده‌اند-.

پس مگر ایمن‌اند از اینکه عذابی فراگیر از سوی خدا به  
آنان رسد، یا در حالی که آگاهی ندارند قیامت ناگاه آنان را  
فرا رسد؟

بگو: این راه من است که با بینایی به سوی خدا می‌خوانم،  
من و هر که از من پیروی کند. و پاک است خدای، و من از  
مشرکان نیستم.

و پیش از تو نفرستادیم مگر مردانی را از مردم شهرها که  
بدیشان وحی می‌کردیم پس آیا در زمین، نگشته‌اند تا  
بنگرند که سرانجام کسانی که پیش از آنان بودند چگونه  
بود؟ و هر آینه سرای بازپسین برای پرهیزگاران بهتر است،  
آیا خرد را کار نمی‌بندید؟

[و دعوت پیامبران و انکار کافران ادامه داشت] تا چون  
پیامبران [از ایمان آوردن قوم خود] نومید شدند و  
[کافران] چنین دانستند که به آنان دروغ گفته شده- که  
کافران عذاب سخت دارند-، یاری ما بدیشان رسید، پس  
هر که را خواستیم رهانبوده شد، و عذاب سخت ما از گروه  
بزهکاران باز گردانده نشود.

هر آینه در سرگذشت آنان برای خردمندان عبرتی- مایه  
پندگرفتن- بوده است. این- قرآن- سخنی نیست که به  
دروغ بافته شده باشد، بلکه باورداشت آن [کتابی] است که  
پیش آن است- پیش از آن آمده است-، و شرح و بیان هر  
چیزی و رهنمونی و بخشایشی است برای مردمی که ایمان  
آوردند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْمَرَّةَ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ وَالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ  
الْحَقُّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ

۱  
۲۰۵۵

اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ أَسْتَوَى  
عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ  
مُسَمًّى يُدَبِّرُ الْأَمْرَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ  
تُوقِنُونَ

۲

وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَواسِيَ وَأَنْهَارًا وَمِنْ كُلِّ  
الْثَّمَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشَى اللَّيْلُ النَّهَارَ إِنَّ  
فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

۳

وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُتَجَاوِرَاتٌ وَجَنَّاتٌ مِّنْ أَعْنَابٍ وَزَرْعٌ  
وَنَخِيلٌ صِنْوَانٌ وَغَيْرُ صِنْوَانٍ يُسْقَى بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفِضِلُ  
بَعْضَهَا عَلَى بَعْضٍ فِي الْأَكْلِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ  
يَعْقِلُونَ

۴

وَإِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَإِذَا كُنَّا تُرَابًا أَعْنَا لَفِي خَلْقٍ  
جَدِيدٍ أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ الْأَغْلُلُ فِي  
أَعْنَاقِهِمْ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

۵  
حزب  
۱۰۰

الف، لام، میم، را. اینهاست آیه‌های این کتاب- قرآن- و آنچه از پروردگارت به سوی تو فروفرستاده شده، حق است ولی بیشتر مردم باور نمی‌دارند.

خداست آن که آسمانها را بی‌ستونهایی که آنها را ببینید برافراشت، سپس بر عرش- مقام فرمانروایی بر جهان هستی- برآمد و خورشید و ماه را رام کرد، که هر یک تا سرآمدی نامبرده- معین- روانند. کار [جهان] را تدبیر می‌کند نشانه‌ها را به تفصیل بیان می‌کند تا شاید دیدار پروردگارتان- روز رستاخیز- را بی‌گمان باور کنید.

و اوست آن که زمین را بگسترده و در آن کوه‌ها و رودها قرار داد، و در آن از همه میوه‌ها دو گونه- ترش و شیرین و تابستانی و زمستانی و ...- پدید کرد. شب را بر روز می‌پوشاند. همانا در این [امور] برای گروهی که بیندیشند نشانه هاست.

و در زمین پاره‌هایی است نزدیک یکدیگر، و بوستانهایی از تاکها و کشتها و خرمابنهایی روییده از یک ریشه و نه از یک ریشه که با یک آب سیراب می‌شوند. و برخی از آنها را در میوه بر برخی دیگر برتری می‌نهم. هر آینه در این [امور] برای گروهی که خرد را کار بندند نشانه‌هاست.

و اگر شگفتی نمایی، شگفت است گفتار آنان که: آیا هنگامی که خاک شویم، براستی در آفرینشی نو در آییم؟ اینانند که به پروردگار خویش کافر شدند، و اینان در گردنهایشان زنجیرهاست، و اینان دوزخیانند که در آن جاویدانند.

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِنْ  
قَبْلِهِمُ الْمَثَلَتُ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ عَلَى ظُلْمِهِمْ  
وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنَّْمَا  
أَنْتَ مُنْذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ

اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثَىٰ وَمَا تَغِيضُ الْأَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ  
وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ

عَلِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرِ الْمُتَعَالِ

سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسَرَّ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ  
مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ

لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ  
اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ  
وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ  
مِنْ وَّالٍ

هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنْشِئُ السَّحَابَ  
الثِّقَالَ

وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَكُوتُ مِنْ خَيْفَتِهِ وَيُرْسِلُ  
الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ  
وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ

و از تو پیش از نیکی- سلامت و رستگاری- بدی- عذاب و  
هلاکت- را به شتاب می‌خواهند، و حال آنکه پیش از آنان  
عقوبتهای عبرت‌آموز رفته است. و همانا پروردگار تو برای  
مردم بر ستمکاریشان خداوند آمرزش است و همانا  
پروردگار تو سخت کیفر است.

و کسانی که کافر شدند گویند: چرا بر او از پروردگارش  
نشانه‌ای [به دلخواه ما] فرو نمی‌آید؟ همانا تو بیم‌کننده‌ای و  
بس، و هر گروهی را راهنمایی است.

خدا می‌داند که هر مادینه‌ای چه بار دارد و زهدانها چه  
می‌کاهد و چه می‌افزاید، و هر چیزی نزد او به اندازه است.

دانای نهان و آشکار است، بزرگ و برتر است- از همه چیز و  
از هر نسبت ناروا-.

[برای او] یکسان است از شما هر که سخن نهان دارد و هر  
که آن را هویدا کند و هر که به شب پنهان شود یا به روز  
آشکارا رونده باشد

او- آدمی- را فرشتگانی در پی است از پیش روی و از پس  
وی که او را به فرمان خدا نگاه می‌دارند. همانا خداوند آنچه  
را گروهی دارند [از نعمتها]، دگرگون نکند تا آنگاه که آنچه  
را در خودشان است دگرگون کنند. و چون خدا برای گروهی  
بدی خواهد هرگز آن را بازگشت نباشد و آنان را جز او هیچ  
دوست و کارسازی نیست.

اوست که برق- آذرخش- را برای بیم و امید- بیم  
مسافران و امید کشاورزان- به شما می‌نماید، و ابرهای  
گرانبار را پدید می‌آورد،

و رعد- تندر- با ستایش او و فرشتگان از بیمش او را به  
پاکی یاد می‌کنند و صاعقه‌ها- آتشیهای آسمانی- را  
می‌فرستد، پس آن را به هر که خواهد می‌رساند در حالی  
که آنان- کافران- در باره خدا جدل و ستیزه می‌کنند، و او  
سخت کیفر- یا سخت‌گیرنده یا سخت نیرو- است.

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كَبْسِطٍ كَفَّيْهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ

وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظِلَالُهُم بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ ۝

قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ أَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَبَّهُهُ خَلَقَ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ

أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ حِلْيَةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلُهُ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ

لِلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ الْحُسْنَىٰ وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ ۚ أُولَٰئِكَ لَهُمْ سُوءُ الْحِسَابِ وَمَأْوَهُمُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ

تنها او راست دعوت حق و آنان که جز او را می‌خوانند، [آن پرستیدگان] هیچ پاسخی بدیشان ندهند [و هیچ نیازی از آنان بر نیاورند] مگر مانند کسی که دو دست خویش به سوی آب گشاده تا [آب] به دهانش برسد ولی به دهان او رسیده نیست. و خواندن کافران جز در گمراهی- بی‌حاصلی - نباشد.

و هر که در آسمانها و زمین است خواه و ناخواه، و سایه‌هاشان، بامدادان و شبانگاهان خدای را سجده می‌آرند.

بگو: پروردگار آسمانها و زمین کیست؟ بگو: خدای یکتا. بگو: پس آیا به جای او دوستان و سرپرستانی گرفته‌اید که مالک هیچ سود و زبانی برای خویش نیستند؟ بگو: آیا نابینا و بینا برابرند؟ یا تاریکیها و روشنایی یکسانند؟ یا مگر برای خدا انبازهایی گرفته‌اند که مانند آفرینش او آفریده‌اند و [این] آفرینش بر آنها به هم مانده- مشتبه- شده است؟ بگو: خدای یکتا آفریننده همه چیزهاست و اوست یگانه و سخت چیره بر همگان.

از آسمان آبی فروآورد پس رودهایی به اندازه خود روان شد آنگاه سیل کفی بر روی خود بر آورد، و از آنچه برای جستن زیوری یا کالایی در آتش می‌گدازند- فلزات- نیز کفی مانند آن [برآورد]. اینچنین خدا حق و باطل را [مثل] می‌زند- حق را پایدار می‌کند و باطل را از میان می‌برد- اما کف به کناری رود و نیست شود، و اما آنچه مردم را سود می‌رساند- آب و فلزات- در زمین بماند. این گونه، خدا مثلها می‌زند.

کسانی که پروردگارشان را پاسخ دادند، سرانجام نیک دارند و کسانی که او را پاسخ ندادند، اگر همه آنچه در زمین است و مانند آن را با آن می‌داشتند همانا آماده بودند برای بازخريد خویش [از عذاب] بپردازند. اینان را بدی- سختی- حساب باشد و جایگاهشان دوزخ است و بد آرامگاهی است.



أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ

الَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ

وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِۦ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ

وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ

جَنَّتٍ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ ءَابَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّتِهِمْ ۚ وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ

سَلَّمَ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ ۖ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ

وَالَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْۢ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِۦ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۚ وَفَرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَعٌ

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِ ۚ قُلْ إِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أَنَابَ

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ ۗ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ

پس آیا کسی که می‌داند آنچه از پروردگارت به تو فروفرستاده شده راست و درست است همچون کسی است که نابینا– کوردل– است؟ تنها خردمندان پند می‌گیرند

آنان که پیمان خدا را به سر می‌برند و پیمان را نمی‌شکنند

و آنان که آنچه را خدای فرموده است که بپیوندند می‌پیوندند و از پروردگارشان می‌ترسند و از بدی حساب بیمناکند

و آنان که برای جستن خشنودی پروردگارشان شکیبایی نمودند و نماز را برپا داشتند و از آنچه روزیشان کردیم در نهان و آشکار انفاق کردند و بدی را با نیکی دور می‌کنند آنان راست سرانجام [نیک] آن سرای،

بهشت هایی پاینده که به آنها در آیند و نیز هر یک از پدران و همسران و فرزندان شایسته و نیکوکار آنها و فرشتگان از هر دری بر آنان در آیند

[و گویند:] سلام بر شما به پاداش صبری که کردید پس چه نیک است سرانجام این سرای.

و کسانی که پیمان خدای را پس از بستن استوار آن می‌شکنند و آنچه را خدای فرموده است که بپیوندند– پیوند با خویشان– می‌برند، و در زمین تباهی می‌کنند، آنان راست لعنت و آنان راست بدی و سختی آن سرای.

خداوند روزی را برای هر که بخواهد فراخ کند و [برای هر که بخواهد] تنگ گرداند و [دنیاخواهان] به زندگی این جهان شادمان شدند و حال آنکه زندگی این جهان در برابر آن جهان جز بهره‌ای [اندک] نیست.

و کسانی که کافر شدند گویند: چرا نشانه و معجزه‌ای [به دلخواه ما] از پروردگارش بر او فرونیامد؟ بگو: همانا خدا هر که را بخواهد گمراه کند و هر که را باز گردد– به درگاه او روی آورد– به سوی خویش راه نماید

آنان که ایمان آوردند و دلهاشان به یاد خدا آرام یابد. آگاه باشید که دلها تنها به یاد خدا آرام گیرد.

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَىٰ لَهُمْ وَحَسَنُ مَّا أَجَبِ

کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند ایشان راست زندگانی خوش و بازگشت نیکو.

كَذَٰلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهَا أُمَمٌ لِّتَتْلُوَ عَلَيْهِمُ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابِ

۳۰

همچنین، تو را به میان امتی که پیش از ایشان امتیاهی بگذشتند فرستادیم تا آنچه را به تو وحی کردیم بر آنان بر خوانی و [حال آنکه] آنها به خدای مهربان کفر می‌ورزند. بگو: اوست پروردگار من، جز او خدایی نیست، بر او توکل کردم و بازگشت من به سوی اوست.

وَلَوْ أَنَّ قُرْعَانَا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كَلِمَ بِهِ الْمَوْتَىٰ بَلْ لِلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ يَأْتِئِسَ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَن لَّو يَشَاءُ اللَّهُ لَهْدَى النَّاسَ جَمِيعًا وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصِيبُهُم بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِّن دَارِهِمْ حَتَّىٰ يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ

۳۱

و اگر قرآنی می‌بود که کوه‌ها بدان روان می‌شد یا زمین بدان شکافته و پاره پاره می‌گشت یا بدان وسیله با مردگان سخن گفته می‌شد [باز هم ایمان نمی‌آوردند مگر به خواست خدا]. بلکه کار و فرمان همه از آن خداست. آیا کسانی که ایمان آورده‌اند [از ایمان آوردن کافران هنوز] نومید نشده‌اند [و نمی‌دانند] که اگر خدا می‌خواست همه مردم را راه می‌نمود؟ و پیوسته به کسانی که کفر ورزیدند به سزای کارهایی که کرده‌اند رویدادی کوبنده می‌رسد یا نزدیک خانه‌شان فرود می‌آید تا آنگاه که وعده خدا برسد، که خدا خلاف وعده نمی‌کند.

وَلَقَدْ أَسْهَزَيْتُم بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَمَلَيْتُم لِلَّذِينَ كَفَرُوا ثُمَّ أَخَذْنَاهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ

۳۲  
۲۰۹۲

و هر آینه فرستادگان پیش از تو نیز استهزاء شدند، پس به کسانی که کافر شدند مهلت دادم سپس آنها را بگرفتم، پس [بنگر که] کیفر من چگونه بود.

أَفَمَن هُوَ قَائِمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلْ سَمُّوهُمْ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ يَظْهَرُ مِنَ الْقَوْلِ بَلْ زَيْنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مَكْرُهُمْ وَصُدُّوا عَنِ السَّبِيلِ وَمَن يُضِلِّ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن هَادٍ

۳۳

آیا آن [خدای] که بر هر کسی بدانچه کرده ایستاده و نگاهبان است [با غیر او همانند است؟] و برای خدا شریکانی قرار دادند بگو: آنها را نام ببرید- وصف کنید- یا مگر او

لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ وَمَا لَهُم مِّنَ اللَّهِ مِن وَّاقٍ

۳۴

آنان را در زندگی این جهان عذابی است، و برآستی عذاب آن جهان سخت‌تر است، و آنها را هیچ نگاهدارنده‌ای از [عذاب] خدا نیست.

مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعدَ الْمُتَّقُونَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ  
أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظُلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا وَعُقْبَى  
الْكَافِرِينَ النَّارُ

وَالَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمِنْ  
الْأَحْزَابِ مَنْ يُنْكِرُ بَعْضَهُ قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ  
وَلَا أُشْرِكَ بِهِ إِلَيْهِ أَدْعُوا وَإِلَيْهِ مَعَابِ

وَكَذَلِكَ أُنزِلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا وَلَئِنْ أَتَبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ  
مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً  
وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ  
كِتَابٌ

يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتْ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ

وَإِنْ مَا تُرِيدَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِنَّمَا  
عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا وَاللَّهُ  
يَحْكُمُ لَا مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ

وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا يَعْلَمُ مَا  
تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ وَسَيَعْلَمُ الْكُفْرُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ

داستان آن بهشتی که به پرهیزگاران وعده داده شده چنان  
است که از زیر آن جویها روان است میوه‌ها و سایه‌اش  
همیشگی است. این است سرانجام کسانی که پرهیزگاری  
کردند، و سرانجام کافران آتش است.

و کسانی که به آنان کتاب داده‌ایم- یهود و نصاری- بدانچه  
به تو فروفرستاده شده شادمانند و از گروه‌ها [ی اهل  
کتاب] کسانی هستند که برخی از آن را انکار می‌کنند. بگو:  
جز این نیست که فرمان یافته‌ام که خدای را بپرستم و به  
او انباز نیارم. به سوی او می‌خوانم و بازگشت من به سوی  
اوست.

و همچنین این

و هر آینه پیش از تو پیامبرانی فرستادیم و ایشان را  
همسران و فرزندان دادیم. و هیچ پیامبری را نشاید که جز  
به خواست و فرمان خدا نشانه‌ای- معجزه‌ای- بیارد. هر  
سرآمدی را نوشته‌ای- حکمی معلوم- است.

خدای آنچه را خواهد بسترد و از میان ببرد و [یا] بر جای و  
استوار بدارد، و مادر کتاب- کتاب مادر یا لوح محفوظ- نزد  
اوست.

و اگر برخی از آنچه به آنها وعده می‌کنیم به تو بنماییم، یا تو  
را [پیش از کیفرشان از میان آنها] برگیریم، جز این نیست  
که بر تو رساندن پیام است و بر ما حسابرسی.

آیا ندیدند- ندانستند- که ما به زمین می‌پردازیم و از  
کناره‌های آن می‌کاهیم و خدا حکم می‌کند و حکم او را هیچ  
بازپس‌برنده‌ای نیست و او زود حساب است.

و همانا کسانی که پیش از آنها بودند نیرنگ ساختند [ولی  
برای آنها سودی نکرد] زیرا که همه نیرنگها خدای راست.  
می‌داند که هر کسی چه می‌کند، و زودا که کافران بدانند که  
سرانجام آن سرای که راست.

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا  
بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ

۱۴. ابراهیم اِبْرَاهِيم: ابراهیم مکی ۵۲ آیه ۷ صفحه

۱  
۲۱۱

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الرَّ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى  
النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ

۲

اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ وَوَيْلٌ  
لِّلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ

۳

الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ  
سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ

۴

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانٍ قَوْمِهِ ۚ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلُّ  
اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

۵

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ  
إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِنَا ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ  
صَبَّارٍ شَكُورٍ

و کسانی که کفر ورزیدند گویند: تو فرستاده [خدا] نیستی  
بگو: میان من و شما خدا گواهی بسنده است و آن که دانش  
کتاب- قرآن- نزد اوست.

الف، لام، را. [این] کتابی است که آن را به سوی تو  
فروفرستادیم تا مردم را به خواست و فرمان پروردگارشان  
از تاریکیها [ی گمراهی] به روشنایی [هدایت] بیرون آری،  
به راه آن توانای بی‌همتا و ستوده

آن خدایی که او راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین  
است، و وای بر کافران از عذابی سخت

آنان که زندگی این جهان را بر آن جهان برمی‌گزینند، و  
[مردم را] از راه خدا باز می‌دارند و آن را کج می‌خواهند-  
بد جلوه می‌دهند- آنان در گمراهی دورند.

و ما هیچ پیامبری را جز به زبان قومش نفرستادیم، تا  
[بتواند] برای آنان بروشنی بیان کند. پس خدا هر که را  
خواهد گمراه کند و هر که را خواهد راه نماید و اوست  
توانای بی‌همتا و دانای استوارکار.

و هر آینه موسی را با نشانه‌های خویش فرستادیم که: قوم  
خود را از تاریکیها به روشنایی بیرون بر، و روزهای خدا را  
به یادشان آر همانا در این [یادآوری] برای هر شکیبای  
سپاسگزاری نشانه‌هاست.

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ  
أَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ عَالٍ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ  
وَيُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَٰلِكُمْ  
بَلَاءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ<sup>ط</sup> وَلَئِنْ  
كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ

وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ  
اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ

أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبُؤُا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ  
وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ  
بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا أَعْدِيَهُمْ فِيْ أَفْوَاهِهِمْ وَقَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا  
أُرْسِلْتُمْ بِهِ وَإِنَّا لَفِي شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ

قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَفِي اللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ<sup>ط</sup>  
يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُخْرِجَكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ  
مُّسَمًّى قَالُوا إِنَّ أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا  
عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتُونَا بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ

و [یاد کن] آنگاه که موسی قوم خود را گفت: نعمت خدای را  
بر خودتان یاد کنید هنگامی که شما را از فرعونیان رهانید،  
که شکنجه سختی به شما می‌رسانیدند و پسرانتان را سر  
می‌بریدند و زنانتان را [برای خدمت] زنده نگه می‌داشتند،  
و شما را در این کار آزمونی بزرگ از پروردگارتان بود.

و هنگامی که پروردگارتان به شما آگاهی داد که اگر سپاس  
گزارید همانا شما را [نعمت] بیفزایم، و اگر ناسپاسی کنید  
هر آینه عذاب من سخت است.

و موسی گفت: اگر شما و هر که در زمین است همگی کافر  
شوید، همانا خداوند بی نیاز و ستوده است.

آیا خبر کسانی که پیش از شما بودند، قوم نوح و عاد و  
ثمود، و کسانی که پس از آنها آمدند، که جز خدا کسی از  
آنان آگاهی [کامل] ندارد، به شما نرسیده است؟  
پیامبران‌شان با دلایل روشن بدیشان آمدند، پس دست‌های‌شان  
را در دهن‌های‌شان باز گرداندند و گفتند: ما به آنچه بدان  
فرستاده شده‌اید کافریم، و ما در باره آنچه ما را به آن  
می‌خوانید سخت به شک اندریم.

پیامبران‌شان گفتند: آیا در باره خدا، پدیدآورنده آسمانها و  
زمین، شکی هست؟ شما را می‌خواند تا برخی از گناهاتان را  
بیامرزد و تا سرآمدی نامبرده شما را واپس بدارد- زنده  
بدارد-. گفتند: شما جز آدمیانی مانند ما نیستید که  
می‌خواهید ما را از آنچه پدرانمان می‌پرستیدند باز دارید و  
بگردانید، پس برای ما حجتی روشن و آشکار بیارید.

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ  
يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۖ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ  
بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

۱۲

وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ وَقَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا وَلَنَصْبِرَنَّ  
عَلَىٰ مَا عَازَيْتُمُونَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ

۱۳  
۲۱۳

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِّنْ أَرْضِنَا أَوْ  
لَتَعُوْدَنَّ فِي مِلَّتِنَا فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ

۱۴

وَلَنُسَكِّنَنَّكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَافَ  
مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ

۱۵

وَأَسْتَفْتَحُوا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ

۱۶

مِّنْ وَرَآيِهِ جَهَنَّمُ وَيُسْقَىٰ مِنْ مَّاءٍ صَدِيدٍ

۱۷

يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُ وَيَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ  
مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ۖ وَمِنْ وَرَآيِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ

۱۸

مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ  
الرَّيْحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ ۖ لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَىٰ شَيْءٍ ۚ  
ذَٰلِكَ هُوَ الصَّلَالُ الْبَعِيدُ

پیامبران‌شان به آنها گفتند: ما جز آدمیانی مانند شما نیستیم  
و لیکن خدا بر هر که از بندگان خویش بخواهد [به نعمت  
نبوت] منت می‌نهد. و ما را نسزد که شما را حجتی آریم جز  
به خواست و فرمان خدا پس مؤمنان باید بر خدا توکل کنند  
و بس.

و ما را چیست که بر خدا توکل نکنیم و حال آنکه او راه‌های  
[راست] ما را به ما بنمود و ما بی‌گمان بر آزاری که به ما  
می‌کنید شکیبایی خواهیم کرد پس توکل کنندگان باید بر  
خدا توکل کنند و بس.

و کسانی که کافر شدند به پیامبران‌شان گفتند: هر آینه شما  
را از سرزمینمان بیرون می‌کنیم یا به کیش ما باز گردید.  
پس پروردگارشان به آنان وحی کرد که البته ستمکاران را  
هلاک می‌کنیم

و هر آینه شما را از پس آنها در آن سرزمین جای خواهیم  
داد. این برای آن کس است که از مقام من بترسد و از  
بیم‌کردنم بهراسد.

و [پیامبران] گشایش و پیروزی خواستند، و هر گردنکش  
ستیزه‌گری نومید و زیانکار شد،

فراروی او دوزخ است و او را زردابی از چرک خون‌آلود  
بنوشانند

که آن را جرعه جرعه می‌آشامد و او را فروبردن آن آسان و  
گوارا نیست- از گندی و تلخی نمی‌تواند آن را به آسانی  
فروبرد تا رهایی یابد- و مرگ از هر جا به او روی آورد اما  
او مردنی نیست، و فراروی او عذابی سخت و سهمگین  
است.

داستان آنان که به پروردگارشان کافر شدند [این است که]  
کردارشان چون خاکستری است که بادی سخت در روزی  
تندباد بر آن بوزد، که بر هیچ چیزی از آنچه کرده‌اند دست  
توانند یافت. این است گمراهی دور.



أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ يَاشَأُ  
يُذْهِبُكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ

وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ

وَبَرَزُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا  
كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُّعْنُونَ عَلَيْنَا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ  
مِنْ شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدَيْنَا اللَّهُ لَهْدَيْنَكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا  
أَجَزَعْنَا أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِيصٍ

وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ  
الْحَقِّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ  
سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا تَلُمُونِي  
وَلُمُوا أَنْفُسَكُمْ مَا أَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَا أَنْتُمْ بِمُصْرِخِيَّ  
إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ  
عَذَابٌ أَلِيمٌ

وَأُدْخِلَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي  
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا  
سَلَامٌ

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ  
أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ

آیا ندیده‌ای- ندانسته‌ای- که خدا آسمانها و زمین را بحق  
آفریده است؟ اگر خواهد شما را می‌برد و آفریده‌ای نو  
می‌آورد

و این بر خدا دشوار نیست.

و همگی در پیشگاه خدا پدیدار شوند، آنگاه ناتوانان به  
کسانی که گردنکشی و بزرگ‌منشی می‌کردند گویند: ما [در  
دنیا] پیرو شما بودیم، پس آیا [امروز] شما می‌توانید چیزی  
از عذاب خدا را از ما باز دارید؟ گویند: اگر خدا ما را [به  
رهایی از عذاب] راه نموده بود ما نیز شما را راه می‌نمودیم،  
بر ما یکسان است چه زاری و بی‌تابی کنیم یا شکیبایی  
نماییم ما را هیچ گریزگاهی نیست.

و هنگامی که کار گزارده شد- رستخیز بپا شد- شیطان  
گوید: همانا خدا به شما وعده داد، وعده راست و درست، و  
من به شما وعده دادم و با شما خلاف آن کردم، و مرا بر شما  
هیچ دستی نبود جز اینکه شما را خواندم و مرا پاسخ دادید،  
پس مرا سرزنش مکنید و خود را سرزنش کنید نه من  
فریادرس شمایم و نه شما فریادرس من من به اینکه پیش  
از این مرا [با خدا در فرمانبرداری] شریک می‌گرفتید باور  
ندارم. همانا ستمکاران را عذابی است دردناک.

و کسانی را که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته  
کردند به بهشت‌هایی در آورند که از زیر آنها جویها روان  
است، به فرمان پروردگارشان جاودانه در آنجا باشند درود  
آنان در آنجا «سلام» است.

آیا ندیده‌ای که خدا چگونه مثلی زده است؟ سخن پاکیزه-  
اعتقاد درست و ایمان راستین- را چون درخت پاکیزه [قرار  
داده است] که ریشه آن [در زمین] استوار و شاخه آن در  
آسمان است- به آسمان سر برآورده است-

تُؤْتِي أَكْلَهَا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ  
لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

۲۶

وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ  
الْأَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ

۲۷

يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا  
وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ

۲۸  
حزب  
۱۰۴  
۲۱۵ر

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ  
دَارَ الْبَوَارِ

۲۹

جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا وَبِئْسَ الْقَرَارُ

۳۰

وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ  
مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ

۳۱

قُلْ لِعِبَادِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُنْفِقُوا مِمَّا  
رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً مِّنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ  
وَلَا خِلَالٌ

۳۲

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً  
فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمُ  
الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْأَنْهَارَ

۳۳

وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَآبِّينَ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ  
وَالنَّهَارَ

میوه خود را هر هنگام به فرمان پروردگارش می‌دهد. و خدا  
برای مردم مثلاً می زند شاید به یاد آرند و پند گیرند.

و داستان سخن پلید- اعتقاد باطل و کفر- همچون درختی  
است پلید [و آفت‌زده] که از روی زمین برکنده شده و آن  
را هیچ قراری- ریشه و بیخی- نباشد.

خداوند کسانی را که ایمان آوردند، با گفتار استوار- اعتقاد  
درست و پایدار- در زندگی این جهان و در آن جهان برجای  
و استوار می‌دارد، و خدا ستمکاران- کافران- را گمراه کند،  
و خدا هر چه خواهد می‌کند.

آیا ننگریستی به کسانی که [سپاس] نعمت خدا را به کفران  
و ناسپاسی- یا به کفر- بدل کردند، و قوم خود را به سرای  
هلاکت درآوردند؟

دوزخ، که به آن در آیند- یا در آن بسوزند-، و بد  
قرارگاهی است.

و برای خدا همتیانی قرار دادند تا [مردم را] از راه او  
گمراه کنند بگو: بهره‌مند و کامیاب شوید که سرانجام و  
بازگشتتان به آتش است.

به بندگان من که ایمان آورده‌اند بگو: نماز را برپا دارند و از  
آنچه روزیشان کرده‌ایم نهان و آشکارا انفاق کنند پیش از  
آنکه روزی بیاید که در آن نه خرید و فروختی باشد و نه  
دوستی [که در غیر راه خدا باشد].

خداست آن که آسمانها و زمین را آفرید و از آسمان آبی  
فرو فرستاد پس به آن آب از میوه‌ها برای شما روزی بیرون  
آورد و کشتیها را رام شما کرد تا به فرمان او در دریا روان  
شوند و رودها را رام شما کرد

و خورشید و ماه را که پیوسته در جنبش و گردشند برای  
شما رام کرد و شب و روز را نیز رام شما ساخت

وَعَاتِلْكُمْ مِّنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِن تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ ءَامِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ

رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ ۖ فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي ۖ وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِّنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ

رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ ۚ وَمَا يَخْفَىٰ عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ ۚ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ

رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي ۚ رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَفِيلًا ۖ عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ ۚ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ

و از هر چه خواستید به شما داد، و اگر [بخواهید] نعمت خدا را بشمرید آن را شمار نتوانید کرد هر آینه آدمی بسی ستمگر و ناسپاس است.

و [یاد کن] آنگاه که ابراهیم گفت: ای پروردگار من، این شهر– مکه– را ایمن ساز و مرا و فرزندانم را از پرستش بتها دور دار.

پروردگارا، آنها

پروردگارا، من برخی از فرزندانم را به دره‌ای بی‌کشت، نزدیک خانه شکوهمند تو جای دادم، پروردگارا، تا نماز به پا دارند، پس دلهایی از مردمان را چنان کن که به سوی آنان گرایند، و از میوه‌ها روزیشان ده، باشد که سپاس گزارند

پروردگارا، هر چه را پنهان کنیم یا آشکار سازیم تو می‌دانی و هیچ چیز در زمین و آسمان بر خدا پوشیده نیست

سپاس و ستایش آن خدای راست که مرا در پیری اسماعیل و اسحاق بخشید، هر آینه پروردگارم شنوای دعاست

پروردگارا، مرا برپا دارنده نماز کن و از فرزندانم نیز و پروردگارا، دعای مرا بپذیر

پروردگارا، مرا برپا دارنده نماز کن و از فرزندانم نیز پروردگارا، و دعای مرا– یعنی نماز و عبادت مرا– بپذیر

و خدای را از آنچه ستمکاران می‌کنند غافل مپندار، همانا [کیفر] آنان را واپس می‌دارد برای روزی که در آن، چشمها [ی کافران و ستمگران از حیرت و سراسیمگی] خیره بماند،

مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفْئَدَتُهُمْ  
هَوَاءٌ

وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا  
رَبَّنَا أَخْرِجْنَا إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ نُّحِبِّ دَعْوَتَكَ وَنَتَّبِعُ الرَّسُولَ<sup>ك</sup>  
أَوْ لَمْ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِّنْ قَبْلِ مَا لَكُم مِّنْ زَوَالٍ

وَسَكَنتُمْ فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمُ  
كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمُ الْأَمْثَالَ

وَقَدْ مَكَرُوا مَكَرَهُمْ وَعِندَ اللَّهِ مَكَرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكَرُهُمْ  
لِئَزْوَاعٍ مِنَ الْجِبَالِ

فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلِفَ وَعْدِهِ رُسُلَهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو  
أَنْتِقَامٍ

يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتُ<sup>ص</sup> وَبَرَزُوا لِلَّهِ  
الْوَّاحِدِ الْقَهَّارِ

وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ

سَرَابِيلُهُمْ مِّنْ قَطِرَانٍ وَتَغْشَى وُجُوهَهُمُ النَّارُ

لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ  
الْحِسَابِ

هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنْذَرُوا بِهِ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّ مَا هُوَ إِلَهُ  
وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ

در حالی که گردنها فراز کرده سرهای خویش بالا گرفته،  
چشمشان بر هم نخورد و دلهاشان [از بسیاری سرگشتگی]  
تهی [از فهم و چاره‌اندیشی] است.

و مردم را بیم کن از آن روز که عذاب بدیشان آید، پس  
کسانی که ستم کرده‌اند گویند: خداوند، ما را تا مدتی  
نزدیک– کوتاه– واپس دار تا دعوت تو را پاسخ دهیم و  
فرستادگان را پیروی کنیم. [به آنها گفته شود: آیا شما  
نبودید که پیش از این سوگند می‌خوردید که شما را هرگز  
زوالی نباشد؟!]

و [مگر نه این است که] در خانه‌های کسانی که بر خویشتن  
ستم کردند جای گرفتید و برای شما روشن گشت که با آنان  
چه کردیم، و برایتان مثلاً زدیم!

و همانا نیرنگ خویش به کار بردند و نیرنگشان نزد خداست  
– خدا به آن آگاه است– هر چند که از نیرنگشان کوه‌ها از  
جا کنده شود.

پس مپندار که خدا وعده خود را با فرستادگان خویش خلاف  
می‌کند، همانا خدا توانای بی‌همتا و کین‌ستان است

[در] روزی که زمین غیر این زمین گردد و آسمانها [نیز غیر  
این آسمانها شود]، و [همه] در پیشگاه خدای یگانه  
سخت‌چیره پدیدار شوند.

و گناهکاران را در آن روز ببینی که در زنجیرها به هم بسته  
شده‌اند،

پیراهنشان از قطران– مس گداخته یا فیر– است و آتش  
رویهایشان را فرو پوشد.

تا خداوند هر کس را سزای آنچه کرده است بدهد، که خدا  
زود حساب است.

این برای مردم پیامی رسا و بسنده است [تا بدان پند داده  
شوند] و تا بدان بیم کرده شوند و بدانند که او خدای یگانه  
است و تا خردمندان یاد کنند و پند گیرند.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الرَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْءَانٍ مُبِينٍ	جزء ۱۴ حزب ۱۰۵ ۲۱۸۷
۲	رُبَّمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ	
۳	ذَرَهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِهِمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ	
۴	وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَّعْلُومٌ	
۵	مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَعْجِرُونَ	
۶	وَقَالُوا يَأْتِيهَا الَّذِي نَزَّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ	
۷	لَوْ مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَكَةِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ	
۸	مَا نُنَزِّلُ الْمَلَكَةَ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذَا مُنْظَرِينَ	
۹	إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ	
۱۰	وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شِعَابِ الْأَوَّلِينَ	
۱۱	وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ	
۱۲	كَذَلِكَ نَسْلُكُهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ	
۱۳	لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ ۚ وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ	
۱۴	وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا مِّنَ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ	
۱۵	لَقَالُوا إِنَّمَا سُكَّرَتْ أَبْصَرُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَّسْحُورُونَ	

الف، لام، را. این است آیه‌های کتاب و قرآن روشن و روشن‌کننده.

چه بسا کسانی که کافر شدند آرزو کنند که کاش مسلمان بودند.

واگذارشان تا بخورند و برخوردار شوند و آرزو سرگرمشان کند، زودا که بدانند.

و [مردم] هیچ شهری را هلاک نکردیم مگر آنکه آن را نوشته‌ای— حکمی و سرنوشتی و زمانی— معلوم بود.

هیچ امتی از سرآمد خود نه پیشی گیرد و نه واپس افتد.

و گفتند: ای آن کسی که قرآن بر او فرو آمده، همانا تو دیوانه‌ای

اگر راست می‌گویی، چرا فرشتگان را نزد ما نمی‌آری؟

ما فرشتگان را جز بحق فرو نفرستیم، و آنگاه دیگر [این کافران] مهلت نیابند.

همانا ما این ذکر— یاد و پند قرآن— را فرو فرستادیم، و هر آینه ما نگاهدار آنیم.

و هر آینه پیش از تو [فرستادگان خود را] در میان گروه‌های پیشین فرستادیم.

و هیچ فرستاده‌ای نمی‌آمدشان مگر آنکه او را استهزاء می‌کردند.

اینچنین آن

[و حال آنکه] به آن ایمان نمی‌آورند، و آیین و روش پیشینیان [بر این] رفته است [که پیامبران را تکذیب و نعمت خداوند را ناسپاسی کنند].

و اگر دری از آسمان بر آنان بگشاییم تا پیوسته در آن بالا روند [و قدرت و معجزات ما را بنگرند]،

هر آینه گویند: چشمان ما را پوششی بر نهاده‌اند— ما را چشم‌بندی کرده‌اند—، بلکه ما گروهی جادوزده‌ایم.

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ

وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ

إِلَّا مَنْ أَسْتَرَقَ السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ وَشِهَابٌ مُبِينٌ

وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْزُونٍ

وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشَ وَمَنْ لَسْتُمْ لَهُوَ بِرَزَقِينَ

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنْزِلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَّعْلُومٍ

وَأَرْسَلْنَا الرِّيَّحَ لَوَاحِجَ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُوَ بِخَزَنِينَ

وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِءُ وَنُمِيتُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ

وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَخْرِينَ

وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ

وَالْجَانَّ خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَّارِ السَّمُومِ

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَلِيقٌ بَشَرًا مِّنْ صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ

فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُّوحِي فَقَعُوا لَهُوَ سَاجِدِينَ

فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ

إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى أَنْ يَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ

و هر آینه در آسمان برجهایی پدید کردیم و آن را از بهر بینندگان بیاراستیم

و آن را از [ورود] هر شیطان رانده‌شده‌ای نگاه داشتیم

مگر آن که دزدانه سخنی بشنود، که شهابی روشن و آشکار دنبالش کند.

و زمین را گستردیم و در آن کوه‌های استوار افکندیم و در آن از هر چیز سنجیده و به اندازه رویانیدیم.

و در آن برای شما و آنها که شما روزی‌دهنده آنها نیستید– پرندگان و حیوانات وحشی– اسباب زندگی و روزی قرار دادیم.

و هیچ چیزی نیست مگر آنکه گنجینه‌های آن نزد ماست، و آن را جز به اندازه معلوم فرو نمی‌فرستیم.

و ما باده‌ها را باردارکننده [درختان] فرستادیم؛ و از آسمان آبی فروفرستاده شما را از آن سیراب ساختیم و شما ذخیره‌کننده و نگاهدار آن نیستید.

و هر آینه ما زنده می‌کنیم و می‌میرانیم و ما میراث برانیم– پس از شما همه چیز در اختیار ماست.–

و هر آینه ما پیشینیان شما را می‌دانیم و پسینیان را هم می‌دانیم.

و همانا پروردگار تو [هنگام رستاخیز] آنان را برانگیزد و فراهم آورد، که او استوارکار و داناست.

و هر آینه آدمی را از گلی خشک برآمده از لجنی بویناک آفریدیم.

و پریان را پیش از آن از آتش سوزان بی‌دود و نفوذکننده آفریدیم.

و [یاد کن] آنگاه که پروردگار تو فرشتگان را گفت که همانا من آفریننده‌ام آدمیی را از گلی خشک برآمده از لجنی بویناک

پس چون اندام او را درست و آراسته کردم و از روح خویش در او دمیدم او را سجده‌کنان درافتید.

پس فرشتگان همگی سجده کردند،

مگر ابلیس که سر باز زد از اینکه با سجده‌کنان باشد.



قَالَ يٰٓإِبْلِيسُ مَا لَكَ اَلَّا تَكُوْنَ مَعَ السَّٰجِدِيْنَ

۳۳

قَالَ لَمْ اَكُنْ لِلسُّجْدِ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُۥ مِنْ صَلٰصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُوْنٍ

۳۴

قَالَ فَاخْرِجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ رَجِيْمٌ

۳۵

وَإِنَّ عَلَیْكَ اَلَلْعَنَةَ اِلٰی یَوْمِ الدِّیْنِ

۳۶

قَالَ رَبِّ فَاَنْظِرْنِیْ اِلٰی یَوْمِ یُبْعَثُوْنَ

۳۷

قَالَ فَاِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِیْنَ

۳۸

اِلٰی یَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُوْمِ

۳۹

قَالَ رَبِّ بِمَاۤ اَغْوَيْتَنِیْ لَازِیْنًا لَهُمْ فِی الْاَرْضِ وَلَاۤ اُغْوِیَنَّهُمْ اَجْمَعِیْنَ

۴۰

اِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِیْنَ

۴۱

قَالَ هٰذَا صِرَاطٌ عَلَیْ مُّسْتَقِیْمٌ

۴۲

اِنَّ عِبَادِیْ لَیْسَ لَكَ عَلَیْهِمْ سُلْطٰنٌ اِلَّا مَنۢ اَتَّبَعَكَ مِنْ اِلْعَاوِیْنَ

۴۳

وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ اَجْمَعِیْنَ

۴۴

لَهَا سَبْعَةُ اَبْوَابٍ لِکُلِّ بَابٍ مِنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُوْمٌ

۴۵  
۲۲۱۲

اِنَّ الْمُتَّقِیْنَ فِیْ جَنَّٰتٍ وَعُیُوْنٍ

۴۶

اَدْخُلُوْهَا بِسَلٰمٍ ؕءَامِنِیْنَ

۴۷

وَنَزَعْنَا مَا فِیْ صُدُوْرِهِمْ مِّنْ غِلٍّ اِِخْوَانًا عَلٰی سُرُرٍ مُّتَقَابِلِیْنَ

۴۸

لَا یَمَسُّهُمْ فِیْهَا نَصَبٌۭ وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِیْنَ

۴۹

نَبِیُّ عِبَادِیْ اَنِّیْ اَنَا الْغَفُوْرُ الرَّحِیْمُ

۵۰  
حزب  
۱۰۶

وَاَنَّ عَذَابِیْ هُوَ الْعَذَابُ الْاَلِیْمُ

۵۱

وَنَبِّئُهُمْ عَنۢ ضَیْفِ اِبْرٰهَیْمَ

[خدای] گفت: ای ابلیس، تو را چیست که با سجده‌کنان نباشی؟

گفت: من نه آنم که برای بشری که او را از گلی خشک برآمده از لجنی بویناک آفریده‌ای سجده کنم.

گفت: پس از آنجا بیرون رو که تو رانده‌ای

و همانا تا روز پاداش و کیفر بر تو لعنت است.

گفت: خداوندا، پس مرا تا روزی که برانگیخته می‌شوند مهلت ده.

گفت: تو از مهلت‌یافتگانی

تا روز آن هنگام دانسته.

گفت: خداوندا، به سبب آنکه مرا به راه هلاکت افکندی هر آینه در زمین [باطل را] در نظرشان می‌آرایم— آنان را خواهم فریفت— و همگی‌شان را به راه هلاکت می‌برم،

مگر آن بندگان، از میان آنان، که پاک و ویژه و برگزیده تو باشند.

[خدای] گُفت: این راهی است راست که [نگاهداشت آن] بر من است.

همانا تو را بر بندگان [ویژه] من دستیابی و چیرگی نیست، مگر روندگان راه هلاکت که تو را پیروی کنند.

و همانا دوزخ وعده‌گاه همه آنهاست

آن را هفت در است که هر دری را بخشی جداگانه از آنان

همانا پرهیزگاران در بوستانها و چشمه‌سارهایند.

[گویندشان:] به سلامت و ایمنی در آنها در آیید.

و هر بدخواهی و کینه‌ای که در سینه‌هاشان بود برکنندیم برادرانی بر تخت‌هایی رویاروی هم‌اند.

در آنجا رنجی بدیشان نرسد و از آنجا بیرونشان نکنند.

بندگانم را خبر ده که من آمرزگار و مهربانم

و اینکه عذاب من عذاب دردناک است.

و آنان را از مهمانان ابراهیم خبر ده.

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَمًا قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُونَ

۵۳

قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ عَليِمٍ

۵۴

قَالَ أَبَشَّرْتُمُونِي عَلَى أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ فِيمَ تَبَشِّرُونَ

۵۵

قَالُوا بَشَّرْنَاكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُن مِّنَ الْقَانِطِينَ

۵۶

قَالَ وَمَنْ يَقْنَطُ مِن رَّحْمَةِ رَبِّهِ ۖ إِلَّا الضَّالُّونَ

۵۷

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ

۵۸

قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ

۵۹

إِلَّا عَالُ لُوطٍ إِنَّا لَمُنَجُّهُمْ أَجْمَعِينَ

۶۰

إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ ۚ قَدَرْنَا إِنِّهَا لَمِنَ الْغَابِرِينَ

۶۱

۲۲۲

فَلَمَّا جَاءَ عَالُ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ

۶۲

قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ مُّنْكَرُونَ

۶۳

قَالُوا بَلْ جِئْنَاكَ بِمَا كَانُوا فِيهِ يَمْتَرُونَ

۶۴

وَأَتَيْنَكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ

۶۵

فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ اللَّيْلِ وَاتَّبِعْ أَدْبَرَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ  
مِنْكُمْ أَحَدٌ وَامْضُوا حَيْثُ تُؤْمَرُونَ

۶۶

وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَٰلِكَ الْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَ هَٰؤُلَاءِ مَقْطُوعٌ  
مُّصْبِحِينَ

۶۷

وَجَاءَ أَهْلُ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ

۶۸

قَالَ إِنَّ هَٰؤُلَاءِ ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُونِ

۶۹

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ

۷۰

قَالُوا أَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعَلَمِينَ

آنگاه که بر او در آمدند و سلام گفتند. [ابراهیم] گفت: ما از شما هراسانیم.

گفتند: مترس، ما تو را به پسری دانا مژده می‌دهیم.

گفت: آیا مرا با آنکه پیری به من رسیده مژده می‌دهید؟ به چه چیز مژده می‌دهید؟

گفتند: تو را درست مژده دادیم، پس از نومیدان مباش.

گفت: جز گمراهان چه کسی از رحمت پروردگار خویش نومید می‌شود؟

گفت: ای فرستادگان، کار شما چیست؟

گفتند: ما به سوی گروهی بزهکار فرستاده شده‌ایم.

مگر خاندان لوط، که همگی‌شان را رهانده‌ایم،

جز زن او، که مقدّر کرده‌ایم که از ماندگان باشد [و هلاک شود].

پس چون فرستادگان به نزد خاندان لوط آمدند،

[لوط] گفت: شما گروهی ناشناخته و بیگانه‌اید.

گفتند: بلکه تو را چیزی آورده‌ایم که در باره آن شک می‌کردند– یعنی عذاب–.

و تو را [خبر] راست و درست آورده‌ایم و ما راستگویانیم.

پس به پاسی از شب خاندان خویش را بیرون بر و خود از پی آنها روانه شو، و هیچ یک از شما به واپس ننگرد، و به آنجا که فرماتتان دهند بروید.

و آن کار را به او وحی کردیم– یا خبر دادیم– که بیخ و بنیاد آنان هنگامی که بامداد کنند بریده و برکنده خواهد شد.

و اهل آن شهر شادی‌کنان پیامدند.

گفت: اینها مهمانان من‌اند، مرا رسوا مکنید

و از خدا بترسید و مرا شرمنده مسازید.

گفتند: مگر ما تو را از [میزبانی و حمایت] مردمان باز نداشته بودیم؟

قَالَ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ

۷۲ لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ

۷۳ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُشْرِقِينَ

۷۴ فَجَعَلْنَا عَلَيْهِمَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ

۷۵ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ

۷۶ وَإِنَّهَا لِبَسِيلٍ مُّقِيمٍ

۷۷ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ

۷۸ وَإِنْ كَانَ أَصْحَبُ الْأَيْكَةِ ظَالِمِينَ

۷۹ فَأَنْتَقَمْنَا مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مُّبِينٍ

۸۰ وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَبُ الْحِجْرِ الْمُرْسِلِينَ

۲۲۳ر

۸۱ وَعَاتَيْنَاهُمُ عَائِتِنَا فَكَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ

۸۲ وَكَانُوا يَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا ءَامِنِينَ

۸۳ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ

۸۴ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

۸۵ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ فَاصْصَبْ الصَّفْحَ الْجَمِيلَ

۸۶ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ

۸۷ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَاكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْءَانَ الْعَظِيمَ

۸۸ لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِٓ أَزْوَاجًا مِّنْهُمْ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَخَفِضْ جَنَاحَكَ لِمُؤْمِنِينَ

۸۹ وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ

۹۰ كَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِينَ

گفت: اینان دختران من‌اند– می‌توانید با آنان ازدواج کنید– اگر می‌خواهید کاری بکنید– یعنی اگر قصد زناشویی دارید –.

به جان تو سوگند که آنها در مستی و گمراهی خویش سرگشته و کوردل می‌شدند.

پس هنگام برآمدن آفتاب بانگ هولناک کشنده بگرفتشان

آنگاه آن شهر را زیر و رو کردیم و بر آنها سنگهایی از سجیل – سنگ گِل، کلوخی از سنگ و گِل– باریدیم

هر آینه در این [داستان] هوشمندان را نشانه‌ها و عبرتهاست.

و آن شهر– سدوم– هنوز بر سر راهی است که بر جای مانده است– کاروانیان در آن رفت‌وآمد دارند–.

و هر آینه مؤمنان را در آن نشانه‌ای و عبرتی است.

و همانا مردم ایکه– قوم شُعیب– ستمکار بودند.

پس، از آنان کین ستاندیم و هر آینه آن دو شهر– شهر لوط و شهر شعیب– بر رهگذری آشکار و هویداست.

و هر آینه مردم حجر– ثمود، قوم صالح– فرستادگان را دروغگو شمردند.

و نشانه‌های خود را به آنان دادیم پس، از آنها رو گردانیدند.

و از کوه‌ها خانه‌ها می‌تراشیدند در حالی که ایمن و آسوده بودند.

پس بانگ عذاب هنگامی که به بامداد در آمدند بگرفتشان.

و آنچه می‌کردند هیچ سودشان نداشت– عذاب را از آنان باز نداشت–.

و ما آسمان و زمین و آنچه را که میان آنهاست جز براستی و درستی نیافریدیم، و قیامت هر آینه آینده است، پس درگذر، درگذشتن نیکو.

همانا پروردگار تو هموست آفریدگار دانا.

و هر آینه تو را «سبع المثانی» و قرآن بزرگ [قدر] دادیم.

چشمان خویش را به آنچه گروه‌هایی از آنان– کافران– را بدان برخورداری دادیم مگشای– به دنیا داران منگر–، و بر آنان اندوه مخور [که چرا ایمان نمی آورند] و بال خویش برای مؤمنان فرودآر– مؤمنان را فروتن باش، یا با ایشان به نرمی و مدارا زندگانی کن–.

و بگو: همانا من بیم‌دهنده آشکارم [به عذابی که بر شما فرود آید]،

آن سان که [عذابی] بر بخش‌کنندگان فروفرستادیم

الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْءَانَ عِضِينَ

فَوَرَبِّكَ لَنَسْأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ

عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ

فَأَصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ

إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ

الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُن مِّنَ السَّاجِدِينَ

وَأَعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ

#### ۱۶. نحل

التَّحِلْ: زنبور عسل

مکی

۱۲۸ آیه

۱۵ صفحه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَتَىٰ أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ

يُنَزِّلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَنْ أَنْذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ

خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ

وَالْأَنْعَمَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنْفَعٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ

وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسْرَحُونَ

آنها که قرآن را پاره‌ها کردند– به سحر و شعر و کهانت و افسانه‌های پیشینیان نسبت دادند–

به پروردگارت سوگند که همگی‌شان را بازخواست می‌کنیم،

از آنچه می‌کردند.

پس آنچه را بدان فرمان یافتی آشکار کن و از مشرکان روی بگردان.

هر آینه ما تو را از استهزا کنندگان کفایت کردیم

آنان که با خدای یکتا خدایی دیگر گیرند، پس زودا که [سرانجام گمراهی و کیفر خویش] بدانند.

و هر آینه ما می‌دانیم که سینه‌ات بدانچه می‌گویند تنگ می‌گردد.

پس پروردگارت را با سپاس و ستایش به پاکی یاد کن و از سجده آرنندگان باش.

و پروردگارت را پرستش کن تا آنگاه که تو را یقین– مرگ– فرا رسد.

فرمان خدا– به عذاب مشرکان و کافران با غلبه اسلام– آمد، پس آن را به شتاب مخواهید. پاک است و برتر از آنچه [با او] انباز می‌گیرند.

فرشتگان را با روح– فرشته بزرگواری که همراه وحی است – به خواست و فرمان خویش بر هر کس از بندگان‌ش که بخواهد فرو می‌فرستد که [مردم را] بیم دهید که خدایی جز من نیست پس، از من پروا داشته باشید.

آسمانها و زمین را به حق آفرید برتر است از آنچه [با وی] انباز می‌گیرند.

آدمی را از نطفه‌ای [بویناک] بیافرید، و آنگاه او ستیزه‌گری آشکار است.

و چارپایان– گوسفند و گاو و شتر و مانند اینها– را آفرید که در آنها برای شما گرمی– پوشش گرم– و سودهاست، و از [شیر و گوشت] آنها می‌خورید.

و شما را در آنها شبانگاه که از چراگاه باز می‌آرید و بامدادان که به چراگاه می‌برید نشانی از آرایش و شکوه است

وَتَحْمِلُ أَثْقَالَكُمْ إِلَىٰ بَلَدٍ لَّمْ تَكُونُوا بَلِغِيهِ إِلَّا بِشِقِّ  
الْأَنْفُسِ إِنَّ رَبَّكُمْ لَرَعُوفٌ رَّحِيمٌ

وَالْخَيْلِ وَالْبِغَالِ وَالْحَمِيرِ لَتَرْكَبُوهَا وَزِينَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا  
تَعْلَمُونَ

وَعَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا جَائِرٌ وَلَوْ شَاءَ لَهَدَنَكُمْ  
أَجْمَعِينَ

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لَّكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ  
شَجَرٌ فِيهِ تُسِيمُونَ

يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَبَ وَمِنْ  
كُلِّ الثَّمَرَاتِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

وَسَخَّرَ لَكُمْ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومُ  
مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

وَمَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَنُهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً  
لِّقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ

وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا  
وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ مَوَاجِرَ  
فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

و بارهای شما را به شهری می‌برند که جز به دشواری و رنج  
خویشتن نمی‌توانستید به آن رسید همانا پروردگار شما  
رؤوف- دلسوز و پرمهر- و مهربان است

و اسبان و استران و خران را [آفرید] تا بر آنها سوار شوید  
و [شما را] آرایشی باشد و چیزها می‌آفریند که نمی‌دانید.

و [نمودن] راه راست بر خداست، و برخی از آنها- راهها-  
کج است. و اگر خدا می‌خواست همه شما را راه می‌نمود.

اوست آن که از آسمان آبی فرو فرستاد که شما را از آن  
آشامیدنی است و از آن درخت و گیاه می‌روید که در آن  
[چارپایان را] می‌چرانید

[و] با آن برای شما کشت- گندم و جو و حبوبات- و زیتون و  
خرمبها و تاکها و از همه میوه‌ها برویند همانا در آن  
نشانه‌ای است برای مردمی که می‌اندیشند.

و شب و روز و خورشید و ماه را برای شما رام کرد، و  
ستارگان به فرمان او رام شده‌اند. همانا در آن نشانه‌هاست  
برای مردمی که خرد را کار می‌بندند

و آنچه برای شما در زمین به رنگهای گوناگون آفرید [مسخر  
شما کرد] همانا در آن نشانه‌ای است برای مردمی که یاد  
کنند و پند گیرند.

و اوست آن که دریا را رام کرد تا از آن گوشت تازه بخورید  
و از آن زیوری بیرون آرید که آن را می‌پوشید و در آن  
کشتی‌ها را بینی که شکافندگان [آب] اند، [تا بدان  
برخوردار شوید- از راه دریا برای سیاحت و تجارت و  
تحصیل دانش و مانند اینها سفر کنید-] و تا از فرونی و  
بخشش خدا- یعنی روزی- بجوید، و شاید سپاس دارید.

وَأَلْقَىٰ فِي الْأَرْضِ رَوْسِي أَن تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَرَٰ سُبُلًا  
لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

۱۶

وَعَلَّمَتْ بِالتَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ

۱۷

أَفَمَن يَخْلُقُ كَمَن لَّا يَخْلُقُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

۱۸

وَإِن تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ

۱۹

وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ

۲۰

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ  
يُخْلَقُونَ

۲۱

أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ ۖ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ

۲۲  
۲۲۶۲

إِلَهُكُمْ إِلَهٌُ وَاحِدٌ ۖ فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُم  
مُّنْكَرَةٌ وَهُمْ مُّسْتَكْبِرُونَ

۲۳

لَا جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ۚ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ  
الْمُسْتَكْبِرِينَ

۲۴

وَإِذَا قِيلَ لَهُم مَّاذَا أَنزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ

۲۵

لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُم كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ  
يُضِلُّونَهُم بِغَيْرِ عِلْمٍ ۖ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ

۲۶  
۲۲۷۲

قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَاتَىٰ اللَّهُ بُنْيَانَهُم مِّنَ الْقَوَاعِدِ  
فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِن فَوْقِهِمْ وَأَتَنَّهُمُ الْعَذَابُ مِّنْ  
حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ

و در زمین کوه‌های استوار درافکند تا شما را نجنباند، و  
رودها و راه‌ها [پدید کرد]، شاید راه یابید.

و نشانه‌ها [قرار داد]، و به ستارگان راه [خود را] می‌یابند.

آیا آن که می‌آفریند، مانند کسی است که [هیچ چیز]  
نمی‌آفریند؟ آیا یاد نمی‌کنید و پند نمی‌گیرید؟!

و اگر [بخواهید] نعمت خدای را بشمرید، شمارکردن آن  
تتوانید. همانا خدا آمرزگار و مهربان است.

و خدا آنچه را نهان می‌دارید و آنچه را آشکار می‌کنید  
می‌داند.

و آنهایی که به جای خدای یکتا می‌خوانند– می‌پرستند–  
چیزی نمی‌آفرینند و خود آفریده می‌شوند،

مُردگانند نه زندگان و نمی‌دانند کی برانگیخته می‌شوند.

خدای شما خدایی یگانه است، پس کسانی که به سرای  
واپسین ایمان ندارند دل‌هاشان ناشناسنده است– با آن  
بیگانه است– و آنان گردنکشانند.

بی‌گمان خدا آنچه را نهان می‌دارند و آنچه را آشکار می‌کنند  
می‌داند. همانا او گردنکشان را دوست ندارد.

و چون گویندشان: پروردگارتان چه چیز فرو فرستاده؟  
گویند: افسانه‌های پیشینیان،

تا بار گناهان خویش در روز رستاخیز به تمامی بردارند، و  
هم از بار گناهان کسانی که به بی‌دانشی آنان را گمراه  
می‌کنند آگاه باشید که بد باری برمی‌دارند.

همانا کسانی که پیش از آنان بودند نیرنگ و بداندیشی  
کردند پس خدا آهنگ بناهای ایشان کرد و آنها را از پایه‌ها  
برانداخت و سقف از بالای سرشان بر آنها فرو افتاد و از  
جایی که نمی‌فهمیدند عذاب بدیشان رسید



ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشَاقُّونَ فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ

الَّذِينَ تَتَوَفَّيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ فَأَلْقَوْا السَّلَمَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوءٍ بَلَىٰ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

فَادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَلَئْسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ

وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرًا لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ وَلَنِعْمَ دَارُ الْمُتَّقِينَ

جَنَّتْ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ كَذَٰلِكَ يَجْزِي اللَّهُ الْمُتَّقِينَ

الَّذِينَ تَتَوَفَّيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمُ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرُ رَبِّكَ كَذَٰلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ

سپس در روز رستاخیز رسواشان کند و گوید: کجایند آن انبازان من که شما در باره آنها با دیگران- پیامبر و مؤمنان- ستیزه می‌کردید؟ کسانی که دانش دادنشان گویند: همانا امروز رسوایی و بدی- یعنی سختی عذاب- بر کافران است

آنان که فرشتگان جانشان را می‌گیرند در حالی که [به کفر و شرک و کردار بد] بر خویش ستمکار بوده‌اند، پس سر تسلیم فرود آرند [و گویند] که ما هیچ کار بدی نمی‌کردیم. آری، خدا به آنچه می‌کردید داناست.

پس به درهای دوزخ در آیید که جاودانه در آنجا خواهید ماند، و برآستی بد است جایگاه گردنکشان.

و به کسانی که پرهیزگاری کردند گفته شود: پروردگار شما چه چیز فرو فرستاده است؟ گویند: خیر را برای کسانی که نیکویی کردند در این جهان نیکی است، و همانا سرای واپسین بهتر است، و هر آینه نیکوست سرای پرهیزگاران

بهشت‌هایی پاینده که به آنها در آیند، از زیر [درختان] آنها جویها روان است، در آنجا ایشان راست هر چه بخواهند. خداوند پرهیزگاران را اینچنین پاداش می‌دهد

آنان که [از آلودگی‌های شرک و گناه] پاکند، فرشتگانی که جانشان را می‌ستانند، گویند: درود بر شما، به پاداش کارهایی که می‌کردید به بهشت در آیید.

آیا [کافران] جز این چشم می‌دارند که فرشتگان [برای گرفتن جانشان] بدیشان بیایند یا فرمان پروردگارت [به عذاب آنان] بیاید؟ کسانی که پیش از آنان بودند نیز چنین می‌کردند، و خدا به آنها ستم نکرد و لیکن آنها بر خویش ستم می‌کردند

پس کیفر کارهای بدشان به آنان رسید و همان چیزی که به آن استهزا می‌کردند- یعنی عذاب- آنان را فرو گرفت.

وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا ءَابَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَهَلْ عَلَى الرُّسُلِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ

إِنْ تَحَرَّصَ عَلَى هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَنِهِمْ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مَنْ يَمُوتُ بَلَى وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلِفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَتَهُمُ كَانُوا كَذِبِينَ

إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ لَهُ وَكُنْ فَيَكُونُ

وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَلَا جُزْءَ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

و کسانی که شرک آوردند گفتند: اگر خدا می‌خواست جز او هیچ چیز نمی‌پرستیدیم، نه ما و نه پدران ما، و بی [خواست و فرمان] او هیچ چیز را حرام نمی‌کردیم. کسانی که پیش از آنها بودند نیز چنین کردند. پس آیا بر پیامبران جز رساندن پیام روشن و آشکار [تکلیفی] هست؟

و هر آینه در هر امتی پیامبری برانگیختیم که خدای را پرستید و از طاغوت- هر معبودی جز خدا- دوری جوید، پس برخی از آنان را خدا راه نمود و برخی دیگر گمراهی بر آنها سزا گشت، پس در زمین بگردید و بنگرید که سرانجام دروغ‌انگاران چگونه بود.

اگر بر راهنمایی آنان حرص ورزی، [بدان که] خدا هر که را گمراه کند راه نخواهد نمود و آنها را هیچ یاورانی نیست.

و به خدا سوگند خوردند، سوگندهای سخت، که خدا آن کس را که بمیرد بر نیانگیزد. آری، [بر انگیختن و رستاختن] وعده‌ای است راست و درست بر او [که آن را وفا می‌کند]، و لیکن بیشتر مردم نمی‌دانند

تا آنچه را که در آن اختلاف می‌کنند برایشان روشن و آشکار کند و تا کافران بدانند که دروغ‌زن بودند.

همانا گفتار ما برای چیزی- چون [پدید آمدن] آن را بخواهیم- این است که آن را می‌گوییم: باش، پس می‌باشد.

و کسانی که پس از آنکه ستم دیدند در [راه] خدا هجرت کردند، آنان را در این جهان جایگاهی نیکو دهیم، و هر آینه مزد آن جهان بزرگتر است، اگر می‌دانستند

آنان که شکیبایی نمودند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِيٓ إِلَيْهِمْ ۖ فَسَئَلُوا أَهْلَ  
الَّذِ كْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

۴۴

بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ ۖ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا  
نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

۴۵

أَفَأَمِنَ الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْسِفَ اللَّهُ بِهِمْ  
الْأَرْضَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ

۴۶

أَوْ يَأْخُذَهُمْ فِي تَقْلُبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ

۴۷

أَوْ يَأْخُذَهُمْ عَلَى تَخَوُّفٍ فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ

۴۸

أَوْ لَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يَتَفَيَّؤُا ظِلَالُهُ عَنِ  
الْيَمِينِ وَالْشَّمَائِلِ سُجَّدًا لِلَّهِ وَهُمْ دَاخِرُونَ

۴۹

وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ  
وَالْمَلَائِكَةِ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ

۵۰  
سجده  
مستحب

يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ۝

۵۱  
حزب  
۱۰۹  
ر۲۳۰

وَقَالَ اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا إِلَٰهَيْنِ اثْنَيْنِ ۚ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهُ وَاحِدٌ  
فَإِيَّايَ فَارْهَبُونَ

۵۲

وَلَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَهُ الدِّينُ وَاصِبًا أَفَغَيْرَ اللَّهِ  
تَتَّقُونَ

۵۳

وَمَا بِكُمْ مِّنْ نِّعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ۖ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَإِلَيْهِ  
تَجْعَرُونَ

۵۴

ثُمَّ إِذَا كُشِفَ الضُّرُّ عَنْكُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْكُمْ بِرَبِّهِمْ  
يُشْرِكُونَ

و پیش از تو نفرستادیم مگر مردانی را که به ایشان وحی می‌کردیم– و اگر خود نمی‌دانید از اهل ذکر– یعنی دانشمندان اهل کتاب– بپرسید–،

با حجت‌های روشن و کتاب‌های پندآموز [فرستادیم]، و این ذکر – یاد و پند قرآن– را به تو فروفرستادیم تا برای مردم آنچه را که به سوی آنان فروفرستاده شده است روشن بیان کنی و تا شاید بیندیشند.

پس آیا کسانی که بدیها به نیرنگ کردند ایمن شده‌اند از اینکه خداوند آنان را به زمین فرو ببرد، یا از جایی که آگاهی ندارند عذاب بدیشان آید؟

یا آنها را در آمد و شدشان– سرگرمیهای دنیا– بگیرد، پس [خدای را به گریز خود] ناتوان‌کننده نیستند

یا آنان را بر حال ترس و بیم– یا کاستن نعمتها– بگیرد، همانا پروردگارتان رؤوف و مهربان است– که در عقوبتتان شتاب نمی‌کند–.

و آیا به آنچه خدای آفریده است ننگریستند که سایه‌های آن از راست و چپ– یعنی از هر سو– خدای را سجده‌کنان باز گردد در حالی‌که [در برابر او] خاکسارند؟

و هر چه در آسمانها و هر چه در زمین است از جنبندگان و فرشتگان، خدای را سجده می‌آرند و سرپیچی و گردنکشی نمی‌کنند

از پروردگار خود که بر فراز آنهاست می‌ترسند و آنچه فرمان داده می‌شوند همان می‌کنند.

و خدای گفت: دو خدا مگیرید– مپرستید–، جز این نیست که او خدایی یگانه است، پس از من بترسید و بس.

و او راست آنچه در آسمانها و زمین است و پرستش و فرمانبرداری همیشه و پیوسته برای اوست. آیا از غیر خدای یکتا پروا می‌کنید؟!

و هر نعمتی که شما راست از خداست، و چون گزندی به شما رسد به پیشگاه او ناله و زاری می‌کنید

و چون آن گزند را از شما برداشت آنگاه گروهی از شما به پروردگارشان شرک می‌آورند،

لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ

۵۶

وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَاهُمْ ۖ تَاللَّهِ  
لَتَسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَفْتَرُونَ

۵۷

وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَانَهُ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ

۵۸

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ

۵۹

يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ ۚ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ  
هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ ۗ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ

۶۰

لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ ۚ وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ  
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

۶۱

۲۳۱ ر

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِم مَّا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ  
وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا  
يَسْتَخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ

۶۲

وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ أَنَّ  
لَهُمُ الْحُسْنَىٰ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ

۶۳

تَاللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ  
أَعْمَالَهُمْ فَهُمْ وَليَهُمُ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

۶۴

وَمَا أُنزِلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا  
فِيهِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

تا بدانچه بدادیمشان ناسپاسی کنند. پس برخوردار شوید،  
زودا که بدانید.

و برای آنچه نمی‌دانند– بتها– بهره‌ای از آنچه روزیشان  
کرده‌ایم قرار می‌دهند. به خدا سوگند که از آن دروغی که  
می‌بافید پرسیده خواهید شد.

و برای خدا دختران می‌انگارند– او پاک و منزّه است [از  
داشتن فرزند]– و برای خودشان آنچه آرزو می‌کنند و  
می‌خواهند– یعنی پسران–!

و چون یکی از آنان را به دختر مژده دهند رویش سیاه گردد  
– از خشم بر زن خود که چرا دختر زاده است– و خشم خود  
فرو می‌خورد

از بدی [و اندوه] آنچه به او مژده داده‌اند از مردم پنهان  
می‌شود [و با خود می‌اندیشد که] آیا با خواری و  
سرافکندگی نگاهش دارد یا در خاک پنهانش کند؟ آگاه  
باشید که بد است آن داوری که می‌کنند.

کسانی را که به جهان واپسین ایمان نمی‌آورند صفت بد  
است، و خدای راست صفت والا و برتر و اوست توانای  
بی‌همتا و دانای با حکمت.

و اگر خدا مردم را به [سزای] ستمشان بگیرد هیچ  
جنبنده‌ای را بر آن

و آنچه را خوش ندارند– یعنی دختران– برای خدا قرار  
می‌دهند و زبانهاشان دروغ می‌سازد که نیکویی– زندگانی  
نیک یا پاداش نیکو در آخرت– آنان راست برآستی آتش  
دوزخ آنان راست و آنها [سوی آن] پیشگامانند.

به خدا سوگند که هر آینه ما به سوی امتهایی که پیش از تو  
بودند [پیامبرانی] فرستادیم پس شیطان کارهاشان را  
برایشان بیاراست. از این‌رو امروز او دوست و سرپرست  
آنهاست و آنان را عذابی است دردناک.

و بر تو این کتاب فرو نفرستادیم مگر از بهر آنکه آنچه در  
آن اختلاف کردند برایشان بیان کنی، و راهنما و بخشایشی  
باشد برای مردمی که ایمان می‌آورند.

وَاللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا  
إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ

وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهِ مِنْ  
بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَبَنًا خَالِصًا سَائِغًا لِلشَّارِبِينَ

وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا  
وَرِزْقًا حَسَنًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنْ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنْ  
الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ

ثُمَّ كُلِي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا يَخْرُجُ مِنْ  
بُطُونِهَا شَرَابٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَنُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِي  
ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّاكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْدَلِ  
الْعُمُرِ لَكُمْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ

وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ  
فُضِّلُوا بِرَأْدِي رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ  
سَوَاءٌ أَفَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ  
أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ  
أَقْبَالِ الْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ

و خداست که از آسمان آبی فرو فرستاد پس با آن زمین را  
پس از مردگیش زنده کرد. همانا در آن نشانه‌ای است  
برای مردمی که بشنوند.

و هر آینه برای شما در چارپایان عبرتی است. شما را از  
آنچه در شکمهای آنهاست از میان سرگین- فضله حیوانات  
که درون روده‌هاست- و خون، شیری ناب و پاکیزه  
می‌نوشانیم که آشامندگان را گواراست.

و نیز از میوه‌های خرما‌بها و تاکها که از آنها شراب  
مست‌کننده و روزی‌نیکو برمی‌گیرید همانا در آن نشانه‌ای  
است برای گروهی که خرد را به کار برند.

و پروردگار تو به زنبور عسل الهام کرد که از کوه‌ها و  
درختان و از داربستهایی که [مردمان از تاکها] می‌سازند  
خانه‌هایی برگیر

آنگاه از همه میوه‌ها بخور و در راه‌های پروردگارت رام و  
فرمانبردار می‌رو- یا در راه‌های هموار پروردگارت می‌رو-  
از شکمش آشامیدنیی رنگارنگ بیرون می‌آید که در آن  
برای مردم شفاست همانا در آن نشانه‌ای است برای مردمی  
که بیندیشند.

و خدا شما را آفرید سپس جان شما را برگیرد و از شما کس  
هست که به فروترین [دوران] عمر- پیری و فرتوتی-  
بازگردانده شود تا [سرانجام] پس از دانایی چیزی نداند.  
همانا خدا دانا و تواناست.

و خداوند برخی از شما را در روزی بر برخی فزونی داد پس  
کسانی که فزونی داده شده‌اند بر آن نیستند که روزی  
خویش به زیردستان و بردگان خود باز دهند تا همه در  
روزی برابر و یکسان گردند- پس چرا بندگان و آفریدگان  
خدا را با او انباز می‌گیرند و در عبادت به آنها روی  
می‌آورند؟! زهی نادانی و ناسپاسی!- پس آیا نعمت خدای را  
انکار می‌کنند؟!

و خدا برای شما از [جنس] خودتان همسرانی و از  
همسرانتان برایتان فرزندان و نوادگان و دامادان پدید کرد  
و شما را از پاکیزه‌ها روزی داد. پس آیا به باطل می‌گروند و  
به نعمت خدا کافر می‌شوند و ناسپاسی می‌کنند؟!

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ  
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ

۷۴

فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

۷۵  
حزب  
۱۱۰

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَّمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَمَن  
رَزَقْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ  
يَسْتَوُونَ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

۷۶

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَى  
شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَى مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ هَلْ  
يَسْتَوِي هُوَ وَمَن يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

۷۷  
۲۳۴

وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ  
الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

۷۸

وَاللَّهُ أَخْرَجَكُم مِّن بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا  
وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ  
تَشْكُرُونَ

۷۹

أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوْ السَّمَاءِ مَا يُمَسِّكُهُنَّ  
إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

و به جای خدا چیزهایی را می‌پرستند که مالک هیچ روزی از  
آسمانها و زمین برای آنها نیستند و هرگز نمی‌توانند [که  
روزی دهند].

پس برای خدا مثلها [ی ناروا] مزنید- او را به داشتن زن و  
فرزند و انباز وصف مکنید- همانا خدا می‌داند و شما  
نمی‌دانید.

خدا بنده زرخریدی را مثل می‌زند که بر هیچ چیز توانایی  
ندارد و آن [انسان آزادی] که از جانب خویش او را روزی  
نیکو داده‌ایم و او نهان و آشکارا از آن انفاق می‌کند. آیا  
هرگز برابرند؟- هنگامی که توانا و ناتوان برابر نیستند،  
پس چگونه سنگ و خدایی که بر هر چه بخواهد تواناست و  
همه آفریدگان را روزی می‌دهد برابر باشند؟! همه سپاس  
و ستایش خدای راست، بلکه بیشترشان نمی‌دانند.

و خدا دو مرد را مثل می‌زند: یکی از آن دو گنگ است که بر  
هیچ چیز توانایی ندارد و سربار خواجه خویش است، هر جا  
که او را فرستد نیکی و سودی نیارد آیا او با کسی که به  
عدل و داد فرمان می‌دهد و بر راه راست است برابر است؟

و خدای راست نهان و ناپیدای آسمانها و زمین و کار  
[برپایی] رستاخیز جز مانند یک چشم بر هم زدن نیست یا  
نزدیکتر از آن است همانا خداوند بر هر چیزی تواناست.

و خدا شما را از شکم مادرانتان بیرون آورد در حالی که هیچ  
چیز نمی‌دانستید و برای شما گوش و دیدگان و دلهای قرار  
داد تا شاید سپاس دارید.

آیا به پرندگان رام‌شده در فضای آسمان ننگریستند؟ هیچ  
کس جز خدا آنها را نگاه نمی‌دارد. همانا در آن برای مردمی  
که ایمان آورند نشانه‌هاست.



وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّن بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُم مِّن  
جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ  
إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثْنَا وَمِثْلًا  
إِلَى حِينٍ

۰۱۶  
نحل  
۸۵  
۱۲۸

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّمَّا خَلَقَ ظِلَالًا وَجَعَلَ لَكُم مِّن  
الْجِبَالِ أَكْنَانًا وَجَعَلَ لَكُم سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ  
وَسَرَابِيلَ تَقِيكُمُ بَأْسَكُمْ كَذَلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ  
لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُونَ

۸۱

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ الْمُبِينُ

۸۲

يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ

۸۳

وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا  
وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ

۸۴  
۲۳۵ر

وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفِّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ  
يُنْظَرُونَ

۸۵

وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَاؤُنَا  
الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُوا مِنْ دُونِكَ ۖ فَأَلْقُوا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ  
لَكَاذِبُونَ

۸۶

وَأَلْقُوا إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلَامَ ۖ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ

۸۷

و خدا برای شما از خانه‌هایتان جای سکونت و آرامش ساخت  
و برای شما از پوستهای چارپایان خانه‌ها- خیمه‌ها و خرگاه‌ها  
- قرار داد تا روز سفرتان و روز ماندنتان سبکبار باشید، و  
از پشمها و کرکها و مویهای آنها اثاث خانه و کالا پدید کرد تا  
هنگامی- هنگام از میان رفتن آنها یا مرگ شما-.

و خدا از آنچه آفرید برای شما سایبانها- مانند درختان و  
سقفها- کرد و برای شما از کوه‌ها نهانگاه‌ها- غارها- قرار  
داد و برای شما جامه‌ها ساخت که شما را از گرما نگاه  
می‌دارد و جامه‌هایی- زره- که از سختی و آسیب جنگتان  
نگاه می‌دارد اینچنین نعمت خویش را بر شما تمام می‌کند  
باشد که گردن نهید و فرمان برید.

پس اگر پشت‌کرده برگردند، همانا بر تو رساندن روشن و  
آشکار پیام است و بس.

نعمت خدای را می‌شناسند آنگاه انکارش می‌کنند و  
بیشترشان کافر و ناسپاسند.

و [یاد کن] روزی که از هر امتی گواهی برانگیزیم آنگاه به  
کسانی که کافر بودند نه اجازه [سخن گفتن] دهند و نه از  
آنها خواهند که عذرخواهی کنند- یا کاری کنند که خدای از  
آنها خشنود گردد زیرا که آخرت سرای تکلیف نیست-.

و چون کسانی که ستم کردند عذاب را ببینند، نه عذابشان  
سبک شود و نه مهلت داده شوند.

و چون کسانی که شرک ورزیدند شریکان خویش را- بتها یا  
کسانی را که شریک خدا گرفته بودند- ببینند گویند: بار  
خدایا، اینها شریکان ما هستند که به جای تو می‌خواندیم آنها  
پاسخشان دهند که شما دروغ‌گویید.

و آن روز به پیشگاه خدا سر تسلیم افکنند و آن دروغها که  
می‌باfterند از آنها گم و نابود شود.

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ  
الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ

وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِّنْ أَنْفُسِهِمْ وَجِئْنَا  
بِكَ شَهِيدًا عَلَىٰ هَؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ  
شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَنِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ  
عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ  
تَذَكَّرُونَ

وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ  
تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ  
مَا تَفْعَلُونَ

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِن بَعْدِ قُوَّةٍ أَنكَا  
تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَن تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ  
أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ ۚ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ  
الْقِيَمَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِن يُضِلُّ مَن  
يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَلَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

کسانی که کافر شدند و [مردم را] از راه خدا بازداشتند،  
آنان را به سزای آن تباهکاریها که می‌کردند عذابی بر  
عذابشان بیفزاییم.

و روزی که در هر امتی گواهی بر آنان از خودشان برانگیزیم  
و تو را گواه بر اینان- این امت- بیاریم و ما این کتاب را که  
بیانی رسا برای هر چیزی و راهنما و بخشایش و مژده برای  
مسلمانان است بر تو فروفرستادیم.

همانا خدای به داد و نیکوکاری و دادن [حق] خویشاوند-  
صله رحم و نیکی کردن به خویشان- فرمان می‌دهد و از  
زشتکاری و کار ناپسند و ستم و سرکشی باز می‌دارد شما را  
پند می‌دهد شاید که یاد کنید و پند گیرید.

و به پیمان خدا- هر کار نیکی که با خدا عهد کرده باشید  
مانند نذر و جز آن-، چون پیمان بستید، وفا کنید و  
سوگندها را، پس از استوارکردن آنها، مشکند، که خدای را  
بر خویشتن ضامن- یا گواه و نگهبان- کرده‌اید همانا خدا  
می‌داند که چه می‌کنید.

و مانند آن زن مباشید که رشته خویش را، پس از استوار  
تابیدن، بازگشود و گسست سوگندهای خویش را  
[دستاویز] فریب و خیانت میان خودتان می‌گیرید به سبب  
آنکه گروهی- کفار قریش- افزوتتر از گروه دیگر- مؤمنان  
- است- فزونی افراد و مال نباید سبب پیمان‌شکنی باشد-  
، همانا خدا شما را بدان می‌آزماید و هر آینه آنچه را در آن  
اختلاف می‌کردید در روز رستاخیز برایتان روشن می‌کند.

و اگر خدا می‌خواست شما را یک امّت کرده بود- همه را  
جبراً بر ایمان جمع می‌کرد تا میان شما هیچ اختلافی نباشد  
ولی این جبر و اکراه خلاف مشیت و سنت الهی است- و  
لیکن هر که را خواهد گمراه کند و هر که را خواهد راه  
نماید و هر آینه از کارهایی که می‌کردید پرسیده و  
بازخواست خواهید شد.

وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا أَلْسُوءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

۹۵

وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

۹۶

مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

۹۷

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيَوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

۹۸

فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

۹۹

إِنَّهٗ لَيْسَ لَهُ سُلْطٰنٌ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

۱۰۰

إِنَّمَا سُلْطٰنُهٗ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهٗ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ

۱۰۱  
۲۳۷

وَإِذَا بَدَّلْنَا آيَةً مَّكَانَ آيَةٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُنْزِلُ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍۭ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

۱۰۲

قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِن رَّبِّكَ بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ

و سوگندهای خویش را [دستاویز] فریب و خیانت میان خودتان مسازید تا مبادا گامی پس از استوارشدنش بلغزد– پیمانها شکسته شود–، و به سزای آنکه از راه خدا– یعنی وفای به پیمان– باز ایستاده و رویگردان شده‌اید بدی– کیفر پیمان‌شکنی– را بچشید و شما را عذابی بزرگ باشد.

و در برابر پیمان خدا بهای اندکی نستانید، که آنچه نزد خداست برای شما بهتر است، اگر می‌دانستید.

آنچه نزد شماس‌ت پایان پذیرد و آنچه نزد خداست ماندنی است، و کسانی‌که شکیبایی ورزیدند هر آینه مزدشان را بر پایه نیکوترین کاری که می‌کردند پاداش خواهیم داد.

هر کس از مرد و زن که کاری نیک و شایسته کند در حالی که مؤمن باشد هر آینه او را به زندگانی پاک و خوشی زنده بداریم، و مزدشان را بر پایه نیکوترین کاری که می‌کردند پاداش دهیم.

و چون قرآن بخوانی از شیطان رانده‌شده به خدای پناه جوی

همانا او را بر کسانی که ایمان دارند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند تسلطی نیست

تسلّط او تنها بر کسانی است که او را دوست و سرپرست خود گرفته‌اند و کسانی‌که برای او

و چون آیه‌ای را جایگزین آیه‌ای کنیم– و خدا به آنچه فرومی‌فرستد داناتر است– گویند: همانا تو دروغبافی. [چنین نیست] بلکه بیشترشان نادانند.

بگو: آن را روح پاک– جبرئیل– از سوی پروردگارت براستی و درستی فروفرستاده تا کسانی را که ایمان آورده‌اند استوار و برجای بدارد، و مسلمانان– گردن‌نهادگان– را راهنمایی و مژده‌ای باشد.

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي  
يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَلَهُمْ  
عَذَابٌ أَلِيمٌ

إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكَذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ  
وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَاذِبُونَ

مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ  
مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا  
فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ  
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَسَمِعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ  
وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ

لَا جَرَمَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْخَاسِرُونَ

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا فُتِنُوا ثُمَّ جَاهَدُوا  
وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

و هر آینه می‌دانیم که آنان می‌گویند: آدمیی به او می‌آموزد  
زبان آن کس که [این قرآن را] به او نسبت می‌دهند گنگ و  
نارساست و این [قرآن] به زبان تازی روشن است.

کسانی که به آیات خدا ایمان نمی‌آورند خداوند آنان را راه  
ننماید و آنها راست عذابی دردناک.

همانا کسانی دروغ می‌بافند که به آیات خدا ایمان ندارند و  
آنانند دروغگویان.

هر که پس از ایمان آوردنش به خدا کافر شود، مگر آن که  
به ناخواه وادار شود [که سخنی خلاف ایمانش بگوید] در  
حالی که دلش به ایمان آرام است، و لیکن هر کس که سینه  
را به کفر گشاده کرد، پس خشم خدا بر آنهاست و آنان را  
عذابی است بزرگ.

این از آن روست که آنان زندگی این جهان را بر آن جهان  
برگزیده‌اند، و خدا گروه کافران را راه نمی‌نماید.

اینانند آن کسان که خدای بر دلها و گوش و دیدگانشان مهر  
نهاده است، و اینانند بی‌خبران.

بی‌گمان آنان در آن جهان زیانکارند.

سپس پروردگار تو برای کسانی که پس از آن شکنجه‌ها که  
[از کفار] دیدند هجرت کردند و آنگاه به جهاد برخاستند و  
شکیبایی نمودند، هر آینه پروردگار تو از آن پس آمرزگار و  
مهربان است.

يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَدِلُ عَنْ نَفْسِهَا وَتُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ ءَامِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ اللَّهِ فَأَذَاقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ

وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ

فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَلًا طَيِّبًا وَاشْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أَهَلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ۖ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَلٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ ۚ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ

مَتَّعٌ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ ۖ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِن كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

روزی که هر کسی بیاید در حالی که از خویشتن دفاع می‌کند و به هر کس آنچه کرده تمام دهند و به آنان ستم نشود.

و خداوند شهری را مثل می‌زند که امن و آرام بود، روزی آن به فراوانی از هر جای می‌رسید، اما [مردم آن] نعمتهای خدای را ناسپاسی کردند، پس خداوند به سزای آن کارها که می‌کردند جامه گرسنگی و ترس به آنها چشانید.

و هر آینه آنان را فرستاده‌ای از خودشان بیامد، اما او را دروغگو انگاشتند، پس عذاب آنان را در حالی که ستمکار بودند فروگرفت.

پس، از آن چیزهای پاکیزه که خدا روزیتان کرده بخورید، و نعمت خدای را سپاس بدارید، اگر او را می‌پرستید و بس.

جز این نیست که بر شما حرام کرده است: مردار و خون و گوشت خوک و آنچه را که [به هنگام کشتن] نام غیر خدا بر آن برداشته‌اند، و هر که [به خوردن اینها] ناچار شود بی‌آنکه ستمگر باشد- که از روی سرکشی یا برای لذت‌جویی بخورد- و از حد بگذرد- بیش از نیاز بخورد- پس همانا خدا آمرزگار و مهربان است.

و با دروغی که بر زبانتان می‌رود مگویید: این حلال است و آن حرام، تا بر خدا دروغ بندید. همانا کسانی که بر خدا دروغ بستند رستگار نخواهند شد.

[این که دارند] بهره‌ای است اندک، و آنان را عذابی است دردناک.

و بر جهودان آنچه را که پیش از این بر تو برگفتیم حرام کردیم و ما بر آنان ستم نکردیم بلکه آنها بر خود ستم می‌کردند.

۱۱۹  
نحل  
:۱۶  
/۱۲۸

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا السُّوءَ بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

۱۲۰  
روم  
۲۳۹

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

۱۲۱

شَاكِرًا لِلنَّعْمَةِ اجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

۱۲۲

وَعَاتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ

۱۲۳

ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

۱۲۴

إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

۱۲۵

أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَدِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ

۱۲۶

وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ

۱۲۷

وَأَصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ

۱۲۸

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ

سپس پروردگار تو آنان را که بدی به نادانی کردند آنگاه از پس آن بازگشتند– توبه نمودند– و به کار نیک و شایسته پرداختند هر آینه پروردگارت پس از آن آمرزگار و مهربان است.

همانا ابراهیم [به تنهایی] یک امت بود، خدای را با فروتنی فرمانبردار بود و حق‌گرای و یکتاپرست بود، و از مشرکان نبود،

سپاسدار نعمت‌های او بود، [خدای] او را برگزید و به راه راست راه نمود.

و او را در این جهان نیکویی دادیم، و هر آینه در آن جهان از شایستگان است.

سپس به تو وحی کردیم که آیین ابراهیم حق‌گرای را پیروی کن، و او از مشرکان نبود.

همانا [حکم] شنبه– شنبه گرفتن، بزرگداشت روز شنبه و تعطیل آن– بر کسانی قرار داده شد که در آن اختلاف کردند. و هر آینه پروردگارت در روز رستخیز در باره آنچه اختلاف می‌کردند میانشان داوری خواهد کرد.

[مردم را] با حکمت– گفتار درست و استوار– و پند نیکو به راه پروردگارت بخوان، و با آنان به شیوه‌ای که نیکوتر است مجادله و گفتگو کن همانا پروردگار تو داناتر است به آن که از راه او گم شده و او داناتر است به راه‌یافتگان.

و اگر سزا می‌دهید بمانند آنچه با شما کرده‌اند سزا دهید. و اگر شکیبایی کنید هر آینه آن برای شکیبایان بهتر است.

و شکیبایی کن و شکیبایی تو جز به [یاری و توفیق] خدای نیست، و بر آنان اندوه مخور، و از آن نیرنگ و ترفندی که می‌سازند دلتنگ مباش.

همانا خدا با کسانی است که پرهیزگاری کنند و کسانی که نیکوکارند.



بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سُبْحَنَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى  
الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ عَائِلَتِنَا  
إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

پاک است آن [خدای] که بنده خود- محمد

وَعَائِلَتِنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ أَلاَّ  
تَتَّخِذُوا مِن دُونِي وَكِيلًا

و موسی را کتاب دادیم و آن را رهنمونی برای فرزندان  
اسرائیل قرار دادیم که: جز من کارسازی مگیرید

ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا

ای فرزندان کسانی که آنان را با نوح [در کشتی] سوار  
کردیم- یعنی ای بنی اسرائیل- همانا او بنده‌ای سپاسگزار  
بود- پس شما هم مانند او سپاسگزار باشید-.

وَقَضَيْنَا إِلَى بَنِي إِسْرَءِيلَ فِي الْكِتَابِ لُتْفُسِدَنَّ فِي الْأَرْضِ  
مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوقًا كَبِيرًا

و در کتاب- تورات- به فرزندان اسرائیل اعلام کردیم که  
هر آینه دو بار در این سرزمین- بیت المقدس- تباہکاری  
خواهید کرد و سرکشی و بزرگی خواهید نمود

فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَا أُولِي  
بَاسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا

پس چون هنگام [کیفر] نخستین تباہکاری فرا رسد،  
بندگانی از خود را، که سخت جنگاورند، بر شما بگماریم که  
به درون خانه‌ها [ی شما] در آیند [و شما را سرکوب و زیر  
دست خود کنند] و این وعده‌ای است انجام‌شدنی

ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ  
وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا

سپس شما را دولت باز گردانیم و بر آنها پیروزی دهیم و  
شما را به مالها و فرزندان یاری کنیم، و بر شمارتان  
بیفزاییم

إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا  
جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسْتَوُوا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ  
كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا

اگر نیکویی کنید برای خودتان نیکویی کرده‌اید، و اگر بدی  
کنید به خود کرده‌اید. پس چون هنگام وعده [کیفر] دیگر  
رسد [باز هم دشمنان را بر شما چیره گردانیم] تا شما را  
اندوهگین و سیه‌روی سازند، و تا در آن نمازگاه در آیند  
چنانکه بار نخست در آمدند، و تا به هر چه دست یابند نابود  
کنند.

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُدتُّمْ عُدْنَا وَجَعَلْنَا  
جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا

۹

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ  
الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا

۱۰

وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

۱۱  
۲۴۱۲

وَيَدْعُ الْإِنْسَنُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَنُ  
عَجُولًا

۱۲

وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَتَيْنِ فَمَحَوْنَا آيَةَ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا  
آيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا  
عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلْنَاهُ تَفْصِيلًا

۱۳

وَكُلَّ إِنْسَنٍ أَلَزَمْنَاهُ طَبْرِهٖ فِي عُنُقِهٖ ۖ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ  
الْقِيَمَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنشُورًا

۱۴

أَقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا

۱۵

مِّنْ أَهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهٖ ۚ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ  
عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۚ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ  
نَبْعَثَ رَسُولًا

۱۶

وَإِذَا أَرَدْنَا أَن نُّهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا  
فَحَقَّقَ عَلَيْهَا الْقَوْلَ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا

۱۷

وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِن بَعْدِ نُوحٍ ۖ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ  
بِدُنُوبٍ عِبَادِهٖ خَبِيرًا بَصِيرًا

امید است که پروردگارتان بر شما ببخشاید و اگر [به  
تباهی] باز گردید، [ما نیز به کیفر شما] باز می‌گردیم و  
دوزخ را تنگنا و زندان کافران کرده‌ایم.

همانا این قرآن به آیینی درست‌تر و استوارتر راه می‌نماید،  
و مؤمنانی را که کارهای نیک و شایسته می‌کنند مژده  
می‌دهد که ایشان راست‌مزدی بزرگ.

و کسانی را که به آن جهان ایمان ندارند، عذابی دردناک  
آماده کرده‌ایم.

و آدمی [از روی نادانی و شتاب] بدی را می‌خواهد همان  
گونه که نیکی را می‌خواهد، و آدمی شتابزده است.

و شب و روز را دو نشانه ساختیم، پس نشانه شب را  
زدودیم- تاریکی آن را به تابش خورشید محو کردیم- و  
نشانه روز را روشن گردانیدیم، تا از پروردگارتان فزونی و  
بخشش- روزی- بجوید و تا شمار سالها و دیگر شمارها را  
بدانید و هر چیزی را به تفصیل بیان کردیم.

و [سرنوشت] کردار هر انسانی را در گردنش بسته‌ایم و  
روز رستاخیز برای او نوشته‌ای بیرون آوریم که آن را  
گشوده ببیند

[گوییم:] نامه‌ات را بخوان، امروز تو بر خود حسابرسی  
بسنده‌ای.

هر که راه [راست] یافت جز این نیست که به سود خویش  
راه یافته و هر که گمراه شد همانا به زیان خود گمراه شده  
است و هیچ کس بار گناه دیگری را بر ندارد و ما [هیچ  
مردمی را] عذاب‌کننده نباشیم تا آنگاه که پیامبری  
برانگیزیم.

و چون بخواهیم [مردم] شهری را هلاک کنیم، کامرانان-  
نازپرورده‌ها و توانگران- آنجا را فرماییم- توان یا حکومت  
دهیم- تا در آنجا نافرمانی و گناه کنند، آنگاه آن گفتار-  
وعده ما به عذاب- بر [مردم] آن سزا شود، پس آن را  
بسختی نابود کنیم.

چه بسیار مردمی را که پس از نوح هلاک کردیم، و همین  
بس که پروردگار تو به گناهان بندگان‌ش آگاه و بیناست-  
گواه دیگری نخواهد-.

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَحُهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا

۱۹

وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَّشْكُورًا

۲۰

كَلَّا نُمَدِّ هَؤُلَاءِ وَهَؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا

۲۱

أَنْظِرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ وَلِلْآخِرَةِ أَكْبَرُ دَرَجَتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا

۲۲

لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَّخْذُولًا

۲۳  
حزب  
۱۱۴  
۲۴۲۹

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَبُلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍّ وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا

۲۴

وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذَّلِيلِ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا

۲۵

رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِن تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا

۲۶

وَعَاتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا

۲۷

إِنَّ الْمُبَذِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ ۖ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِءَ كَفُورًا

هر که [زندگانی] این جهان شتافته و زودگذر را خواهد– و از آخرت رویگردان باشد–، هر چه بخواهیم [و] برای هر که بخواهیم در اینجا زودش بدهیم، سپس دوزخ را برایش قرار دهیم که نکوهیده و به خواری رانده شده در آنجا در آید– یا به آتش آن بسوزد–.

و هر که [زندگانی] آن جهان خواهد و برای آن کوششی در خور آن کند و مؤمن باشد، پس کوشش آنان سپاس داشته خواهد بود.

همه را، این گروه را و آن گروه را، از دهش پروردگارت مدد رسانیم، و دهش پروردگارت [از کسی] باز داشته نیست.

بنگر که چگونه [در دنیا] برخی از آنان– مردم– را بر برخی برتری و فرونی نهاده‌ایم، و هر آینه درجات و پایه‌های آن جهان بزرگتر و برتریهایش بیشتر و والاتر است.

با خدای یکتا، خدای دیگر مگیر، که نکوهیده و فروگذاشته خواهی نشست.

و پروردگار تو حکم کرد که جز او را نپرستید و به پدر و مادر نیکی کنید. اگر یکی از آن دو یا هر دو نزد تو به پیری رسند پس به آنها «اف»– سخن بیزاری و ناخوشایند– مگو و بر ایشان بانگ مزن– یا: ایشان را از خود مران–، و به ایشان گفتاری نیکو و درخور گرامیداشت بگو.

و آن دو را از روی مهربانی بال فروتنی فرود آر، و بگو: پروردگارا، آن دو را به پاس آنکه مرا در خردی بپروردند، ببخشای.

پروردگارتان به آنچه در دلهای شماست دانتر است، اگر نیکان و شایستگان باشید، همانا او بازگشتکنان– توبه‌کنندگان– را آمرزگار است.

و حق خویشاوند و درویش بینوا و در راه‌مانده را بده و مال خود را بیهوده و به گزاف مریز و مپاش– تباه مکن–.

همانا ریخت و پاش کنندگان– کسانی که مال را به گزاف تباه می‌کنند– برادران شیطانهایند و شیطان خداوند خویش را ناسپاس است.

وَمَا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمْ أَبْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَّهُمْ قَوْلًا مَّيْسُورًا

۲۹

وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسِطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا

۳۰

إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا

۳۱  
۲۴۳

وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةً إِمَّا تَكُونُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ إِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْئًا كَبِيرًا

۳۲

وَلَا تَقْرُبُوا الزِّنَىٰ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا

۳۳

وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَن قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيهِ سُلْطٰنًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا

۳۴

وَلَا تَقْرُبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا

۳۵

وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمُوزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ذٰلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا

۳۶

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا

۳۷

وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَن تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَن تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا

۳۸

كُلُّ ذٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِندَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا

و اگر به جستن بخشایشی– به انتظار گشایشی– که از پروردگارت امید آن داری، از آنان روی می‌گردانی پس [اکنون] با آنان سخنی نرم و نیکو گوی.

و دست خویش به گردنت مبند– بخل و امساک مکن– و آن را یکسره مگشای– هر چه داری به گزاف و زیاده روی مده– که نکوهیده و درمانده بنشینی.

همانا پروردگار تو روزی را برای هر که خواهد فراخ کند و تنگ گرداند، که او به بندگان خویش آگاه و بیناست.

و فرزندان خود را از بیم درویشی مکشید ما آنها و شما را روزی می‌دهیم.
براستی کشتن آنها خطا و گناهی بزرگ است.

و گرد زنا مگردید، که آن کاری زشت و راهی بد است.

و کسی را که خدا [کشتن او را] حرام کرده است مکشید مگر به حق و کسی که به ستم کشته شود همانا برای ولیّ– وارث و خونخواه– او تسلطی– اختیار اینکه قصاص کند یا دیه بستاند– قرار داده‌ایم پس نباید در کشتن زیاده‌روی کند– به اینکه مانند عادت دوران جاهلیت غیر از قاتل را بکشد یا قاتل را مثله کند–، زیرا که او

و به مال یتیم جز به شیوه‌ای که نیکوتر است نزدیک مشوید تا به نیرو و بلوغ خود برسد. و به پیمان خویش وفا کنید، که از پیمان پرسیده خواهد شد.

و چون پیمانہ کنید، پیمانہ را تمام و درست بدهید و با ترازوی راست و درست بستجید این بهتر و سرانجامش نیکوتر است.

و از پی آنچه بدان دانش نداری مرو، که گوش و چشم و دل، از همه اینها بازخواست خواهد شد.

و در زمین با بزرگ منشی و سرمستی راه مرو، که تو زمین را نتوانی شکافت و در بلندی به کوه‌ها نتوانی رسید.

همه اینها گناهش نزد پروردگار تو بد و ناپسند است.

ذَٰلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ  
اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا

۴۰

أَفَأَصْفَاكُمْ رَبُّكُم بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنثًا

إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا

۴۱  
۲۴۴ج

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا  
نُفُورًا

۴۲

قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ ءَالِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذَا لَبَّتَغُوا إِلَىٰ ذِي  
الْعَرْشِ سَبِيلًا

۴۳

سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا

۴۴

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّ وَإِن مِّن  
شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِن لَّا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ  
إِنَّهُوَ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا

۴۵

وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ  
بِالْآخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُورًا

۴۶

وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِي ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا  
وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدَهُ وَلَوُاْ عَلَىٰ أَدْبَرِهِمْ  
نُفُورًا

۴۷

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ  
نَجْوَىٰ إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَّسْحُورًا

۴۸

أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ  
سَبِيلًا

۴۹

وَقَالُوا أءِذَا كُنَّا عِظَمًا وَرَفَتًا أءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا

این از آن حکمت– دانش درست– است که پروردگارت به تو وحی کرده و با خدای یکتا خدای دیگر مگیر که نکوهیده و رانده‌شده در دوزخ افکنده شوی.

آیا پروردگارتان شما را به داشتن پسران ویژه ساخت و خود از فرشتگان دخترانی گرفت؟! هر آینه بزرگ‌سخنی می‌گویید!

و همانا در این قرآن سخن را گوناگون گردانیدیم تا یاد کنند و پند گیرند ولی آنان را جز رمیدن نمی‌افزاید.

بگو: اگر با خدای، چنانکه می‌گویند، خدایانی بود آنگاه به خداوند عرش راهی جسته بودند– تا فرمانروایی جهان را از او بستانند–.

پاک است او و برتر است از آنچه می‌گویند، برتری بزرگ.

آسمانهای هفتگانه و زمین و هر که در آنهاست او را به پاکی می‌ستایند، و هیچ چیز نیست مگر آنکه او را به پاکی یاد می‌کند و می‌ستاید و لیکن شما تسبیح آنها را در نمی‌یابید. همانا او بردبار و آمرزگار است.

و چون قرآن خوانی، میان تو و میان کسانی که به آن جهان ایمان ندارند پرده‌ای پوشیده– نادیدنی، یا: پوشاننده– افکنیم.

و بر دلهای آنان پوششها قرار دادیم تا آن را در نیابند، و در گوشه‌اشان گرانی و سنگینی نهادیم [تا حق را نشنوند]. و چون پروردگارت را در قرآن به یگانگی یاد کنی، رو می‌گردانند و پشت کرده می‌رمند.

ما داناتریم بدانچه [کافران]، آنگاه که به تو گوش می‌سپارند، چرا گوش می‌سپارند و هنگامی که با هم راز می‌گویند آن دم که ستمکاران [به دیگران] گویند: شما جز مردی جادوزده را پیروی نمی‌کنید.

بنگر که چگونه برای تو مَثَلها زدند، پس همراه شدند و از این رو راه نتوانند یافت.

و گفتند: آیا هنگامی که ما استخوان و خاک– بهم ریخته و ریز ریز– شدیم، آیا ما با آفرینشی نو برانگیخته می‌شویم؟!

قُلْ كُونُوا حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا

بگو: سنگ باشید یا آهن،

۵۱

أَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ مَن يُعِيدُنَا  
قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ  
وَيَقُولُونَ مَتَى هُوَ قُلْ عَسَىٰ أَن يَكُونَ قَرِيبًا

۵۲

يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ ۖ وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا  
قَلِيلًا

۵۳

۲۴۵ر

وَقُلْ لِّعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ ۚ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ  
بَيْنَهُمْ ۚ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنسَنِ عَدُوًّا مُّبِينًا

۵۴

رَّبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ ۚ إِن يَشَأْ يُرْحَمْكُمْ أَوْ إِن يَشَأْ  
يُعَذِّبْكُمْ ۚ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا

۵۵

وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا  
بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَىٰ بَعْضٍ ۖ وَءَاتَيْنَا دَاوُودَ زَبُورًا

۵۶

قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُونِهِ ۚ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ  
الصُّبْرِ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا

۵۷

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ  
أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ ۚ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ  
كَانَ مُحْذَرًا

۵۸

وَإِن مِّن قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَمَةِ أَوْ  
مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا ۚ كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا

یا آفریده‌ای از آنها که در دل‌هاتان بزرگ می‌نماید، [باز هم  
شما را پس از مرگ برانگیزند]. پس خواهند گفت: چه کسی  
ما را باز می‌گرداند؟ بگو: همان که شما را بار نخست بیافرید  
پس سرهای خویش به سوی تو خواهند جنبانید و گویند: آن  
کی خواهد بود؟ بگو: شاید که نزدیک باشد.

روزی که شما را فرا می‌خواند، پس همراه با سپاس و  
ستایش او پاسخ می‌دهید، و پندارید که جز اندکی— در دنیا  
یا در گور— درنگ نکرده‌اید.

و بندگان مرا بگو سخنی گویند که نیکوتر است. همانا  
شیطان میانشان دشمنی و آشوب می‌افکند، زیرا که شیطان  
آدمی را دشمنی هویدا است.

پروردگارتان به شما داناتر است. اگر خواهد بر شما  
بخشاید، یا اگر خواهد شما را عذاب کند. و ما تو را بر آنان  
کارساز و نگهبان نفرستادیم.

و پروردگار تو به آنچه در آسمانها و زمین است داناتر است،  
و هر آینه برخی از پیامبران را بر برخی برتری نهادیم و به  
داوود زبور دادیم.

بگو: آن کسان را که به جای او [معبود و کارساز] پنداشتید  
بخوانید، پس [بینید که] نتوانند گزند را از شما بردارند و  
نه [به سوی دیگر] بگردانند.

آنهايي که [مشركان به خدایي] می‌خوانند، خود به سوی  
پروردگارشان وسیله‌ای می‌جویند تا کدامیک از ایشان [به  
خدا] نزدیکتر باشد، و به بخشایش او امید می‌دارند و از  
عذاب او می‌ترسند، زیرا که عذاب پروردگارت ترسناک و  
حذرکردنی است.

و هیچ آبادی و شهری نیست مگر آنکه [مردم] آن را پیش  
از روز رستاخیز [به مرگ] هلاک کنیم یا به عذابی سخت—  
قطعی و مانند آن— گرفتار سازیم. این در آن کتاب— لوح  
محفوظ— نوشته شده است.



وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُونَ  
وَعَاتَيْنَا ثَمُودَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ  
إِلَّا تَخْوِيفًا

۶۰

وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرُّءْيَا  
الَّتِي أَرَيْنَاكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي  
الْقُرْآنِ وَنُخَوِّفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا

۶۱  
۲۴۶۲

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ قَالَ  
عَاسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِينًا

۶۲

قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَئِنْ أَخَّرْتَنِ إِلَى يَوْمِ  
الْقِيَامَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا

۶۳

قَالَ أَذْهَبَ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَآؤُكُمْ جَزَاءً  
مَوْفُورًا

۶۴

وَأَسْتَفْزِرُ مَنْ أَسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِمْ  
بِخَيْلِكَ وَرَجْلِكَ وَشَارِكُهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعِدَّهُمْ وَمَا  
يَعِدُّهُمْ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا

۶۵

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ وَكَفَى بِرَبِّكَ وَكِيلًا

۶۶

رَبُّكُمْ الَّذِي يُزْجِي لَكُمْ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوا مِنْ  
فَضْلِهِ إِنَّهُ وَكَانَ بِكُمْ رَحِيمًا

و ما را از فرستادن نشانه‌ها- معجزات دلخواهشان- باز  
نداشت مگر اینکه پیشینیان آن را دروغ انگاشتند، و به  
ثمود- قوم صالح- آن ماده‌شتر را حجت روشن دادیم، پس  
به آن ستم کردند- آن را کشتند- و ما نشانه‌ها را جز برای  
بیم‌کردن نمی‌فرستیم.

و [یاد کن] آنگاه که تو را گفتیم: همانا پروردگارت بر مردم  
احاطه دارد- به قدرت و علم- و آن خوابی را که به تو  
نمودیم و آن درخت نفرین شده- درخت زقوم- در قرآن را  
جز برای آزمایش مردم نکردیم- زیرا گفتند آتش درخت را  
می‌سوزاند، پس چگونه در آن می‌روید؟! و  
می‌ترسانیمشان، ولی آنان را جز سرکشی بزرگ نمی‌افزاید.

و [یاد کن] آنگاه که فرشتگان را گفتیم: به آدم سجده کنید،  
پس سجده کردند مگر ابلیس گفت: آیا کسی را سجده کنم  
که از گلی آفریدی؟!

[و] گفت: مرا بگو: این است که بر من بگزیدی و گرامی  
داشتی؟! اگر مرا تا روز رستاخیز واپس بداری- مهلت دهی  
-، هر آینه فرزندان او را لگام و افسار زنم [و به گمراهی  
کشانم] مگر اندکی را.

[خدای] گفت: برو، که هر که از آنها تو را پیروی کند  
پاداشتان دوزخ است، پاداشی تمام.

و با آواز خود هر که را از آنها توانی برانگیز و از جای ببر، و  
با سواران و پیادگانت بر آنها بانگ زن [تا به سوی گناه  
بتازند]، و در مالها و فرزندان انبازشان باش، و به ایشان  
وعده ده و شیطان آنان را وعده نمی‌دهد مگر به فریب- یا  
وعده فریبنده-.

همانا تو را بر بندگان [ویژه] من تسلطی نیست و پروردگار  
تو [ای پیامبر، برای ایشان] کارسازی بسنده است.

پروردگار شما آن است که برای شما کشتی را در دریا  
میراند تا از فزون‌بخشی او- یعنی روزی- بجویید، که او به  
شما مهربان است.

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَٰهَ  
فَلَمَّا نَجَّيْكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ كَفُورًا

أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يُخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ  
حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ وَكِيلًا

أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَىٰ فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ  
قَاصِفًا مِّنَ الرِّيحِ فَيُغْرِقَكُمْ بِمَا كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا  
لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِ تَبِيعًا

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي عَادَ وَحَمَلْنَهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ  
مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا

يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمْهَمِهِمْ فَمَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُۥ بِيَمِينِهِۦ  
فَأُولَٰئِكَ يَقْرَءُونَ كِتَابَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا

وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِۦ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ  
سَبِيلًا

وَإِنْ كَادُوا لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي أُوحِیْنَا إِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ  
عَلَيْنَا غَيْرَهُۥ وَإِذَا لَا تَأْخُذُوكَ حَلِيلًا

وَلَوْلَا أَنْ ثَبَّتْنَاكَ لَقَدْ كِدْتَ تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا

إِذَا لَآذَقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيٰوةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ  
لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا

و چون در دریا گزندى به شما رسد، همه آنهایی که  
همی‌خوانید گم شوند- از یاد و خاطر شما بروند- مگر او-  
خدای یکتا-، پس چون شما را برهاند و به خشکی رساند  
روی می‌گردانید و آدمی بسیار ناسپاس است.

آیا ایمنید از اینکه شما را در سوی خشکی فروبرد یا بر شما  
تندبادی سنگباران فرستد آنگاه برای خود هیچ کارسازی  
نیابید؟

یا ایمن شدید از اینکه بار دیگر شما را در آن دریا باز  
گرداند، پس باد سخت درهم‌شکننده بر شما فرستد تا شما  
را به سزای آنکه کافر و منکر شدید- یا ناسپاسی کردید، که  
شما را بار نخست رهانید- غرق گرداند، آنگاه برای خویش  
در برابر ما به آن غرقه کردن پی جویی- بازخواست کننده یا  
کین ستانی- نیابید؟

و هر آینه فرزندان آدم را گرامی داشتیم، و در خشکی و  
دریا [بر مرکبها و کشتی] برنشانديم، و از چیزهای پاکیزه  
رویشان دادیم و آنان را بر بسیاری از آفریدگان خویش  
برتری کامل بخشیدیم.

[به یاد آر] روزی که هر گروه از مردم را به پیشوایشان  
بخوانیم، پس هر که نامه او را به دست راستش دهند آنان  
نامه خویش را بخوانند و به اندازه رشته باریک میان هسته  
خرما- یعنی اندکی- ستم نینند.

و هر که در این جهان کور [دل] است، در آن جهان نیز کور و  
گمراه‌تر باشد.

و همانا نزدیک بود که تو را از آنچه به تو وحی کردیم  
بلغزانند و بگردانند تا بر ما جز آن را [که وحی کردیم]  
بربافی و آنگاه تو را به دوستی گیرند.

و اگر نه آن بود که تو را استوار داشتیم، نزدیک بود که  
اندکی به آنان گرایش کنی

آنگاه- در صورت گرایش- تو را دو چندان [عذاب] در این  
زندگی و دو چندان پس از مرگ می‌چشانديم، و آنگاه برای  
خویش در برابر ما یآوری نمی‌یافتی.

وَإِنْ كَادُوا لَيَسْتَفِزُّوكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا وَإِذَا لَا يَلْبَثُونَ خِلافَكَ إِلَّا قَلِيلًا

سُنَّةَ مَنْ قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا

أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَى غَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا

وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَى أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَحْمُودًا

وَقُلْ رَبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِي مُخْرَجَ صِدْقٍ وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ سُلْطَانًا نَصِيرًا

وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا

وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا

وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَنِ أَعْرَضَ وَنَأَىٰ بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَئُوسًا

قُلْ كُلُّ يَعْمَلْ عَلَىٰ شَاكِلَتِهِ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَىٰ سَبِيلًا

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا

وَلَيْنُ شِئْنَا لَنُدْهَبَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ عَلَيْنَا وَكِيلًا

و همانا نزدیک بود که تو را از این سرزمین برانگیزانند– بی‌آرام کنند و از جا به در برند– تا از آنجا بیرون‌ت کنند، و آنگاه پس از تو درنگ نمی‌کردند مگر اندکی

[مانند] نهاد و روش [ما در باره] آن فرستادگانی که پیش از تو فرستادیم و در نهاد و روش ما دگرگونی نیابی.

نماز را از هنگام گشتن آفتاب– ظهر– تا در آمدن تاریکی شب به پای دار و [بویژه] نماز بامداد را، که خواندن نماز بامداد در دید و حضور [فرشتگان شب و روز] است.

و پاره‌ای از شب را به آن– خواندن قرآن در نماز– بیدار باش که این برای تو افزون [از نمازهای واجب] است. باشد که پروردگارت تو را در جایگاهی ستوده بدارد.

و بگو: پروردگارا، مرا در آر در آوردنی راست و نیکو، و بیرون آر بیرون آوردنی راست و نیکو، و برای من از نزد خویش جتنی یاری‌دهنده قرار ده.

و بگو: حق بیامد و باطل نابود شد، که باطل نابودشدنی است.

و قرآن را فروفرستیم که برای مؤمنان بهبود و بخشایش است، و ستمکاران– کافران– را جز زیانکاری نیفزاید.

و چون به آدمی نعمت دهیم، روی بگرداند و [از طاعت ما] دور شود– سرکشی و بزرگی نماید– و چون او را بدی رسد نومید گردد.

بگو: هر کس فرا خور سرشت و عادت و روش خویش کار می‌کند، و پروردگار شما داناتر است به آن که راه یافته‌تر است.

و تو را از روح پرسند، بگو: روح از فرمان پروردگار من است، و شما را از دانش جز اندکی نداده‌اند.

و اگر خواهیم هر آینه آنچه را به تو وحی کرده‌ایم ببریم، آنگاه در باره آن– بردن وحی– برای خویش در برابر ما کارساز و پایمردی نخواهی یافت،

إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا

۸۸

قُلْ لِّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْحِجُ عَلَيَّ أَن يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا

۸۹

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَى أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا

۹۰

وَقَالُوا لَن نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا

۹۱

أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّن نَّحِيلٍ وَعِنَبٍ فَتُفَجَّرَ الْأَنْهَارُ خِلَالَهَا تَفْجِيرًا

۹۲

أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ كَمَا زَعَمَتْ عَلَيْنَا كِسَفًا أَوْ تَأْتِيَ بِاللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ قَبِيلًا

۹۳

أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِّن زُخْرِفٍ أَوْ تَرْقَى فِي السَّمَاءِ وَلَن نُّؤْمِنَ لِإِرْقِيكَ حَتَّى تُنَزَّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَّقْرُؤُهُ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا

۹۴  
۲۵۰۲

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَن يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ إِلَّا أَن قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا

۹۵

قُلْ لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَّمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِم مِّنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا

۹۶

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا

[و هر چه داری، نیست] مگر بخشایشی از پروردگارت، که فزونی و بخشش او بر تو بزرگ بوده است.

بگو: اگر آدمیان و پریان فراهم آیند تا مانند این قرآن بیارند هرگز مانند آن نیارند هر چند برخی از آنان یار و همپشت برخی باشند.

و براستی در این قرآن برای مردم از هر گونه مثال آوردیم – تا راه یابند–، پس بیشتر مردمان سر باز زدند و جز کفر و ناسپاسی نخواستند

و گفتند: هرگز تو را باور نداریم تا برای ما از زمین [مکه] چشمه‌ای روان سازی،

یا تو را بوستانی باشد از درختان خرما و انگور که میانش جویها روان گردانی،

یا از آسمان، چنانکه دعوی کردی، پاره‌هایی فروافکنی یا خدا و فرشتگان را رویاروی ما– برای گواهی درستی گفتار خود– بیاری،

یا تو را خانه‌ای از زر باشد، یا در آسمان بالا روی، و بالارفتنت را هرگز باور نداریم تا بر ما نوشته‌ای فروآری که آن را بخوانیم. بگو: پاک و منزّه است پروردگار من– از اینکه کسی بر او تحکم کند–، مگر من جز آدمی پیامبری هستم؟

و چیزی مردم را، آنگاه که هدایت بدیشان آمد، از ایمان آوردن باز نداشت مگر اینکه گفتند: آیا خدا آدمیی را به پیامبری برانگیخته است؟

بگو: اگر در زمین فرشتگانی می‌بودند که با آرامش راه می‌رفتند هر آینه بر آنان از آسمان فرشته‌ای را به پیامبری فرومی‌فرستادیم.

بگو: خدا میان من و شما گواهی بسنده است، که او به بندگانش آگاه و بیناست.

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ ۖ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ  
أُولِيَاءَ مِنْ دُونِهِ ۗ وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ  
عُمِيًّا ۖ وَبُكْمًا وَصُمًّا ۖ مَّاوَلَهُمْ جَهَنَّمَ ۖ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنَاهُمْ  
سَعِيرًا

ذَٰلِكَ جَزَاؤُهُمْ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا وَقَالُوا أَإِذَا كُنَّا  
عِظَمًا وَرُفَاتًا أَءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ  
عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَا رَيْبَ فِيهِ فَأَبَى  
الظَّالِمُونَ إِلَّا كُفُورًا

قُلْ لَوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذَا لَا أُمْسَكْتُمْ  
خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَتُورًا

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ تِسْعَ ءَايَاتٍ بَيِّنَاتٍ فَسَأَلَ بَنِي  
إِسْرَءِيلَ إِذْ جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي لَأَظُنُّكَ يَمُوسَىٰ  
مَسْحُورًا

قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا أَنزَلَ هَٰؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ  
وَالْأَرْضِ بَصَائِرَ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يَفِرْعَوْنُ مَثْبُورًا

فَأَرَادَ أَنْ يَسْتَفِزَّهُمْ مِنَ الْأَرْضِ فَأَغْرَقْنَاهُ وَمَنْ مَّعَهُ  
جَمِيعًا

وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِهِ لِبَنِي إِسْرَءِيلَ اسْكُنُوا الْأَرْضَ فَإِذَا جَاءَ  
وَعْدُ الْآخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا

و کسی را که خدا راه نماید، پس هموست راه یافته و هر که  
را گمراه کند هرگز برای آنان دوستان و یاورانی جز او [که  
وی را راه نمایند] نیابی و روز رستخیز آنان را کور و گنگ و  
کر برانگیزیم، بر رویه‌اشان [کشیده می‌شوند]، جایشان  
دوزخ است، که هر گاه [آتش آن] فرونشیند آنان را آتش  
سوزان بیفزاییم.

این پاداش آنهاست به سزای آنکه به آیات ما کافر شدند و  
گفتند: آیا چون استخوانها شدیم و بهم ریخته و ریزه ریزه،  
آیا به آفرینشی نو برانگیخته می‌شویم؟

آیا ندیدند- دانستند- که آن خدایی که آسمانها و زمین را  
آفرید تواناست بر اینکه مانند آنان را بیافریند؟ و برایشان  
سرامدی- مرگ- نهاده که شکی در آن نیست. پس  
ستمکاران سر باز زدند و جز کفر و انکار نخواستند.

بگو: اگر شما خزانه‌های بخشایش پروردگار مرا می‌داشتید،  
آنگاه از بیم هزینه‌کردن و درویشی دست باز می‌داشتید، و  
آدمی بخیل و تنگ چشم است.

و هر آینه موسی را نه نشانه روشن و آشکار دادیم. از  
فرزندان اسرائیل بپرس چون [موسی] بدیشان آمد [میان  
او و فرعون چه گذشت]، پس فرعون او را گفت: همانا تو را،  
ای موسی، جادوزده‌ای می‌پندارم.

گفت: هر آینه می‌دانی که اینها- نشانه‌ها- را جز خداوند  
آسمانها و زمین نفرستاده است، حجت‌هایی روشن و هویدا  
[که بدانها حق را دریابند]، و همانا من تو را، ای فرعون،  
هلاک‌شده می‌پندارم.

پس خواست که آنان را از آن سرزمین براند و براندازد،  
ولی ما او و همه آنها را که با وی بودند غرق کردیم.

و پس از او به فرزندان اسرائیل گفتیم: در آن سرزمین  
جای گیرید. پس چون هنگام وعده واپسین فرا رسد همه  
شما را با هم بیاریم.

وَبِالْحَقِّ أَنْزَلْنَاهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا

وَقُرْءَانًا فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى مُكْثٍ وَنَزَّلْنَاهُ تَنْزِيلًا

۱۰۶

قُلْ ءَامِنُوا بِهِۦٓ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِۦٓ إِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا

۱۰۷

وَيَقُولُونَ سُبْحَنَ رَبِّنَا إِن كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا

۱۰۸

وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا۝

۱۰۹  
سجده  
مستحب

قُلِ ادْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ أَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذَٰلِكَ سَبِيلًا

۱۱۰

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُۥ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُن لَّهُۥ وَلِيٌّ مِّنَ الدُّلَىٰ وَكَبِيرُهُ تَكْبِيرًا

۱۱۱

<b>۱۸ . كهف</b>	اَلْكَهْفُ: غار	مکی	۱۱۰ آیه	۱۲ صفحه
-----------------	-----------------	-----	---------	---------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِیْ اَنْزَلَ عَلٰی عَبْدِهِ الْكِتٰبَ وَلَمْ یَجْعَلْ لَّهٗۤ عِوَجًا

۱  
۲۵۳۲

قَیِّمًا لِّیُنذِرَ بَآسًا شَدِیْدًا مِّنْ لَّدُنْهُ وَیُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِیْنَ الَّذِیْنَ یَعْمَلُوْنَ الصَّٰلِحٰتِ اَنَّ لَهُمْ اَجْرًا حَسَنًا

۲

مَّكِثِیْنَ فِیْهِ اَبَدًا

۳

وِیُنذِرَ الَّذِیْنَ قَالُوْا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَدًا

۴

و آن

و قرآن را جدا جدا- آیه آیه و سوره سوره به حسب مصلحت و نیاز- فرستادیم تا آن را بر مردم با درنگ بخوانی و آن را فروفرستادیم فروفرستادنی- به تدریج-.

بگو: خواه به آن ایمان بیاورید و خواه ایمان نیاورید، همانا آن کسان که پیش از آن ایشان را دانش داده‌اند- از اهل کتاب- چون بر آنان خوانده شود سجده‌کنان بر زنخهای- رویهای- خویش درافتند،

و گویند: پاک و منزّه است پروردگار ما، همانا وعده پروردگار ما انجام‌شده‌نی است.

و بر زنخها- رویها- افتاده، می‌گیرند و بر فروتنی و نرم‌دلیشان می‌افزاید.

بگو: خواه خدای را «الله» بخوانید یا «رحمان» بخوانید، هر کدام را که بخوانید او راست نامهای نیکو. و نماز خویش به آواز بلند بخوان و آن را آهسته هم بخوان، و میان آن راهی بجوی.

و بگو: سپاس و ستایش خدایی راست که فرزندی نگرفت و او را در پادشاهی و فرمانروایی شریکی نیست و او را یار و کارسازی از خواری و ناتوانی نیست. و او را به بزرگی بستی بزرگداشتی در خور.

سپاس و ستایش خدای راست که این کتاب را بر بنده‌اش فروفرستاد و آن را هیچ کژی نهداد،

[کتابی] راست و استوار تا از عذابی سخت از نزد خویش بیم کند و مؤمنان را که کارهای نیک و شایسته می‌کنند نوید دهد که ایشان را مزدی نیکوست- بهشت-،

در حالی که همیشه در آن خواهند ماند

و کسانی را که گفتند: خداوند فرزندی گرفت، بترساند.



مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ إِنَّ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا

فَلَعَلَّكَ بَخِيعُ نَفْسِكَ عَلَىٰ عَاثِرِهِمْ إِنْ لَّمْ يُؤْمِنُوا بِهَذَا الْحَدِيثِ أَسَفًا

إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لِّهَا لِنَبْلُوهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا

وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا

أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ ءَايَاتِنَا عَجَبًا

إِذْ أَوَى الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَا ءَاتِنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا

فَضَرَبْنَا عَلَىٰ ءَادَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا

ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحِزْبَيْنِ أَحْصَىٰ لِمَا لَبِثُوا أَمَدًا

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ ءَامَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى

وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَن نَّدْعُوهُ مِنْ دُونِهِ ۚ إِلَٰهًا لَّهُمَا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطَا

هَؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ۚ ءَالِهَةً لَّوَلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِم بِسُلْطَانٍ بَيِّنٍ ۖ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا

آنان را هیچ دانشی بدان نیست و نه پدرانشان را [دانشی بود]. بزرگ سخنی است که از دهانشان بیرون می‌آید نمی‌گویند مگر دروغی را.

شاید تو بر پی [اعراض] آنان اگر به این سخن– قرآن– ایمان نیاورند خود را از اندوه خواهی کشت!

ما آنچه را بر زمین است– از معادن و گیاهان و حیوانات– آرایش آن ساخته‌ایم تا آنان را بیازماییم که کدامشان نیکوکارترند.

و ما آنچه را بر روی آن است– از درختان و بناها– خاکی هموار و بیابانی بی‌گیاه خواهیم ساخت– پس از آنکه آن را آباد و آراسته کردیم–.

مگر پنداشته‌ای که یاران آن غار– کَهِف– و آن سنگ نبشته – رَقیم– از نشانه‌های شگفت‌انگیز ما بوده‌اند؟– یعنی داستان ایشان نسبت به آیات قدرت ما چندان شگفت نیست–.

آنگاه که آن جوانمردان به غار پناه بردند و گفتند: پروردگارا، به ما از نزد خویش بخشایشی ارزانی دار و برای ما در کارمان رهیابی [به صلاح و کمال] را فراهم ساز.

پس در آن غار سالهایی چند بر گوشه‌هایشان [پرده] زدیم– به خوابشان فروبردیم–

سپس آنان را برانگیختیم– بیدارشان کردیم– تا معلوم کنیم که کدام یک از آن دو گروه مدتی را که درنگ کردند درست‌تر شمار کرده است.

ما سرگذشت آنان را براستی و درستی بر تو بر می‌گوییم: آنان جوانانی– یا جوانمردانی– بودند که به پروردگار خود ایمان آوردند و ما بر هدایتشان افزودیم.

و دل‌های آنان را بر بستیم– نیرومند و استوار ساختیم– آنگاه که به پا خاستند و گفتند: پروردگار ما خداوند آسمانها و زمین است، هرگز جز او خدایی نمی‌خوانیم، که آنگاه– اگر چنین کنیم– هر آینه سخنی ناروا و گزاف گفته باشیم

این قوم ما به جای او خدایانی گرفته‌اند. چرا بر خدایان خود حجتی روشن نمی‌آورند؟ پس کیست ستمکارتر از آن که بر خدا دروغی بر بست– که خدا شریک گرفته است–؟

وَإِذْ أَعْتَزَلْتُمُوهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأَوْرَأَ إِلَى الْكَهْفِ  
يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَهَيِّئْ لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ  
مَرَّفَقًا

۱۸  
کهف  
۱۶  
/۱۱۰

وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَتْ تَزَّوُّرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ  
وَإِذَا غَرَبَتْ تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ  
ذَلِكَ مِنْ ءَايَاتِ اللَّهِ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ  
يُضِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْشِدًا

۱۷  
حزب  
۱۱۸

وَتَحْسَبُهُمْ أَيْقَاظًا وَهُمْ رُقُودٌ وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ  
الشِّمَالِ وَكَلْبُهُمْ بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعْتَ  
عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رُعبًا

۱۸  
۲۵۴ر

وَكَذَلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ كَمْ  
لَبِثْتُمْ قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا  
لَبِثْتُمْ فَابْعَثُوا أَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ  
فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَى طَعَامًا فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ  
وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا

۱۹

إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ  
وَلَنْ تُولَّيَهُمْ أَبَدًا

۲۰

و اینک که از آنان و از آنچه جز خدای یکتا می‌پرستیدند  
کناره گرفتید، پس به غار پناه برید تا پروردگارتان از مهر و  
بخشایش خویش بر شما بگستراند و از کارتان سودمندی و  
آسایشی برای شما فراهم سازد.

و آفتاب را بینی که چون برآید، از غارشان به سوی راست  
میل کند، و چون فرو شود آنان را از سوی چپ واگذارد، و  
ایشان در فراخانی غارند- در گشادگی غار از گرمای آفتاب و  
تعفن ایمنند-. این از نشانه‌های خداست. هر که را خدای  
راه نماید پس او راه یافته است، و هر که را گمراه کند  
هرگز برای او دوست و کارسازی راهنما نیابی.

و آنان را پنداری که بیدارند- زیرا چشمانشان باز است- و  
حال آنکه خفتگاند و ایشان را به جانب راست و جانب چپ  
می‌گردانیم و سگشان دو بازوی خویش به آستانه غار  
گسترانیده است اگر بر ایشان دیده‌ور می‌گشتی هر آینه به  
آنها پشت کرده می‌گریختی و از بیمشان آکنده می‌شدی.

و همچنان [که خوابشان کردیم] آنان را [از خواب]  
برانگیختیم تا میان خود از یکدیگر بپرسند گوینده‌ای از  
ایشان گفت: چه مدت [در این غار] درنگ کرده اید؟  
[برخی] گفتند: روزی یا پاره‌ای از روزی درنگ کرده‌ایم. [و  
برخی دیگر] گفتند: پروردگارتان داناست بدانچه درنگ  
کردید، پس یکی از خود را با این پولتان به شهر بفرستید و  
بنگرد که کدامشان طعام پاکتر دارند و خوردنیی از آن  
برایتان بیارد، و [در رفت‌وآمد و خرید] مدارا و نرمی نماید  
[تا شما را شناسند] و کسی را به [حال] شما آگاه نکند

زیرا اگر بر شما آگاهی و دست یابند سنگسارتان کنند یا  
شما را در کیش خویش درآرند و آنگاه هرگز رستگار  
نخواهید شد.

وَكَذَلِكَ أَغْتَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوا أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا إِذْ يَتَنَزَّعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِم بُنْيَانًا رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم مَّسْجِدًا

سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُل رَّبِّي أَعْلَمُ بِعَدَّتِهِمْ مَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءً ظَاهِرًا وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا

وَلَا تَقُولَنَّ لِشَايٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا

إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَاذْكُرْ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰ أَنْ يَهْدِيَنِي رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هَٰذَا رَشَدًا

وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا

قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا لَهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ ۚ مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا

وَاتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ ۚ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا

و اینچنین [آن مردم را] بر آنان آگاه کردیم تا بدانند که وعده خدا- برانگیختن و رستاخیز- راست است و در رستاخیز هیچ شک نیست، آنگاه که با یکدیگر در کار خویش - مساله معاد- گفتگو و ستیزه می‌کردند، پس گفتند: بر آنان بنائی بسازید- تا کسی بر آنان آگاه نشود- پروردگارشان به حالشان داناتر است. کسانی که بر کارشان آگاهی و دست یافتند- یکتا پرستان- گفتند: ما بر آنان نمازگاهی می‌سازیم.

خواهند گفت: سه تن بودند چهارمیشان سگشان بود، و گویند: پنج تن بودند ششمیشان سگشان بود، تیری به ناپیدا پرتاب می‌کنند- پنداری بی تحقیق دارند-، و نیز گویند: هفت تن بودند و هشتمیشان سگشان بود. بگو: پروردگار من به شمار آنها داناتر است، [و شمار] آنان را ندانند مگر اندکی، پس در باره ایشان ستیزه مکن مگر ستیزه‌ای ظاهر- یعنی آنچه را ظاهر کرده‌ایم و آگاهی داده‌ایم، پس تنها تلاوت کتاب بر آنها در باره کارشان کافی است- و در باره آنان از هیچ کس نظر نخواه.

و هیچ چیز و هیچ کاری را مگوی که من فردا کننده‌ام آن را،

مگر آنکه [گویی اگر] خدای خواهد و چون فراموش کنی [که بگویی: اگر خدای خواهد] پروردگارت را یاد کن- یعنی وقتی به یاد آوردی، کلمه استثنا را بر زبان آر- و بگو: امید است که پروردگارم مرا به راه صوابی که نزدیکتر از این باشد راه نماید.

و آنان در غار خود سیصد سال درنگ کردند و نه سال افزودند.

بگو: خدا داناتر است بدانچه- به مدتی که- درنگ کردند، او راست نهان و ناپیدای آسمانها و زمین چه بیناست او و چه شنواست! آنان- اهل آسمانها و زمین- را جز او هیچ یار و سرپرستی نیست، و هیچ کس را در حکم و فرمان خویش انباز نسازد.

و از کتاب پروردگارت- قرآن یا لوح محفوظ- آنچه به تو وحی می‌شود برخوان سخنان او را دگرگون‌کننده‌ای نیست، و جز او هیچ پناهگاهی هرگز نیابی.

وَأَصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدْوَةِ وَالْعَشيِّ  
يُرِيدُونَ وَجْهَهُ ۖ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ  
الدُّنْيَا ۖ وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَن ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ  
وَكَانَ أَمْرُهُ فُرْطًا

وَقُلِ الْحَقُّ مِن رَّبِّكُمْ ۖ فَمَن شَاءَ فَلْيُؤْمِن وَمَن شَاءَ  
فَلْيُكْفُرْ ۖ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا ۚ  
وَإِن يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ ۚ بِئْسَ  
الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ  
أَحْسَنَ عَمَلًا

أُولَئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ  
فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٍ وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِّن  
سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُّتَّكِعِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ نِعْمَ الثَّوَابُ  
وَحَسَنَتْ مُرْتَفَقًا

وَأَضْرَبَ لَهُمْ مَثَلًا رَّجُلَيْنِ جَعَلْنَا لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِّنْ  
أَعْنَبٍ وَحَفَفْنَاهُمَا بِنَخْلٍ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زُرْعًا

كِلْتَا الْجَنَّتَيْنِ ءَاتَتْ أُكُلَهَا وَلَمْ تَظْلِم مِّنْهُ شَيْئًا وَفَجَّرْنَا  
خِلَالَهُمَا نَهْرًا

وَكَانَ لَهُ شَرٌّ فَقَالَ لِمَصْحَبِهِ ۖ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ ۖ أَنَا أَكْثَرُ  
مِنْكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا

و خودت را با کسانی شکبیا بدار که پروردگارشان را بامداد  
و شبانگاه می‌خوانند و او- ذات یا خشنودی او- را  
می‌خواهند، و دیدگانت از آنان برنگردد [از آن رو] که  
آرایش زندگانی این جهان بخواهی و از آن کس فرمان مبر  
که دل او را از یادمان غافل کرده‌ایم و از خواهش و هوس  
خویش پیروی کرده و کارش گزافکاری است.

و بگو: سخن راست و درست از پروردگار شماس، پس هر  
که بخواهد ایمان بیاورد و هر که بخواهد کافر شود همانا  
برای ستمکاران آتشی آماده کرده‌ایم که سراپرده‌هایش آنها  
را فراگیرد، و اگر فریادرسی خواهند آنان را به آبی چون  
مس گداخته فریاد رسند که چهره‌ها را بریان کند بد  
آشامیدنی و بد آسایشگاهی است.

همانا کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته  
کردند، ما مزد کسی را که کار نیکو کرده تباه نکنیم.

ایشانند که بهشتهای پاینده دارند که از زیر [کوشکهای]  
آنان جویهای فراخ روان است در آنجا با دستبندهایی از زر  
آرایش یابند و جامه‌هایی از دیبای نازک و دیبای ستر  
پوشند [و] بر تختها تکیه زنند. نیکوپاداش و نیکو  
آسایشگاهی است.

و برای آنان [داستان] دو مردی را مَثَل بزن که به یکی از  
آنها دو بوستان از تاکها دادیم و بر گرد آنها خرمانها و در  
میان آنها کشتزاری پدید کردیم

که هر دو بوستان میوه خود را می‌داد و چیزی از آن  
نمی‌کاست، و میان آن دو بوستان جویی فراخ روان ساختم

و او را میوه‌ها- انواع فراورده‌ها- بود، پس به یار خود که با  
وی گفت‌وگو می‌کرد گفت: من به مال از تو بیشتر و به افراد  
- فرزندان و غلامان و خادمان و حشم- توانمندترم.

وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ ۚ قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا

۳۶

وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّدِدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنَهَا مُنْقَلَبًا

۳۷

قَالَ لَهُوَ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ ۚ أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّكَ رَجُلًا

۳۸

لَّكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا

۳۹

وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ ۚ إِنَّ تَرَنِّ أَنَا أَقَلَّ مِنكَ مَالًا وَوَلَدًا

۴۰

فَعَسَىٰ رَبِّي أَن يُؤْتِيَنِي خَيْرًا مِّن جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَاءِ فَتُصْبِحَ صَعِيدًا زَلَقًا

۴۱

أَوْ يُصْبِحَ مَأْوَهَا غُورًا فَلَن تَسْتَطِيعَ لَهُوَ طَلَبًا

۴۲

وَأُحِيطَ بِثَمَرِهِ ۚ فَأَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلَىٰ مَا أَنفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَلَيْتَنِي لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا

۴۳

وَلَمْ تَكُن لَّهُوَ فِئَةً يَنْصُرُونَهُ مِن دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا

۴۴

هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلَّهِ الْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا

۴۵  
۲۵۷۲

وَأَضْرَبَ لَهُم مَّثَلًا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنزَلْنَاهُ مِن السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيْحُ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا

و به بوستان خویش در آمد در حالی که بر خویشتن ستمکار بود، گفت: نپندارم که این بوستان هیچگاه تباه و نابود گردد

و نپندارم که رستاخیز برپا شود، و اگر هم به سوی خداوندم بازگردانده شوم هر آینه بهتر از این بازگشتگاهی بیابم.

یارش که با او گفت و شنود می‌کرد گفت: آیا به آن [خدای] که تو را از خاک و سپس از نطفه آفرید و آنگاه مردی راست‌بالا و تمام اندام کرد کافر شده ای؟!

لیکن من [گوییم:] اوست خدای یکتا، پروردگار من و هیچ کس را با پروردگارم انباز نگیرم

و چرا آنگاه که به بوستاننت در آمدی نگفتی: هر چه خدای خواهد [همان شود]، هیچ نیرویی نیست مگر به خدای؟ اگر مرا به مال و فرزند کمتر از خود می‌بینی،

امید است که پروردگارم مرا بهتر از بوستان تو دهد و بر بوستان تو از آسمان عذابی آتشبار– صاعقه– بفرستد تا زمینی هموار و بی‌گیاه گردد

یا آب آن به زمین فروشود تا جستن آن هرگز نتوانی.

و میوه او تباه و نابود گشت، پس بامداد دو دست خویش [به پشیمانی و اندوه] بر آنچه در آن

و او را جز خدا گروهی نبود که یاریش کنند و نه خود یاری‌کننده خویش بود.

آنجا– یعنی به هنگام زوال نعمت یا در روز رستاخیز– یاری کردن و کارسازی از آن خدای حق است و بس، که او به پاداش، بهتر و به سرانجام، نیکوتر است– یعنی سرانجام طاعت او بهتر است از سرانجام طاعت غیر او–.

و برای آنان زندگانی این جهان را مَثَل بزن که مانند آبی است که آن را از آسمان فروفرستادیم پس گیاه زمین با آن بیامیخت [و روید] سپس [چنان] خشک و شکسته شد که بادها آن را پراکنده می‌گرداند. و خدای بر هر چیزی تواناست.

الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا

وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا

وَعُرِضُوا عَلَىٰ رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ بَلْ زَعَمْتُمْ أَلَّن نَجْعَلَ لَكُم مَّوْعِدًا

وَوُضِعَ الْكِتَابُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يُوَيْلَتَنَا مَا لِهَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ ۖ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا

مَا أَشْهَدْتُهُمْ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ أَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُ مَتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضُدًا

وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَائِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُم مَّوْبِقًا

وَرَاءَ الْمُجَرِّمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُم مُّوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا

مال و فرزندان آرایش زندگانی این جهان است، و کارهای نیک پایدار به نزد پروردگار تو به پاداش، بهتر و امیدداشتن به آنها نیکوتر است.

و [یاد کن] روزی که کوه‌ها را روان گردانیم- از جا برکنیم و پراکنده سازیم- و زمین را آشکار بینی- زیرا کوه‌ها از میان رفته و زمین هموار شده- و همه را برانگیزیم و گرد آوریم و هیچ یک از آنان را فرونگذاریم.

و همگی صف کشیده بر پروردگارت عرضه شوند [و خدای گوید:] هر آینه نزد ما آمده‌اید- تنها و تهیدست- همان گونه که نخستین بار شما را بیافریدیم بلکه پنداشتید که هرگز شما را وعده‌گاهی ننهیم.

و نامه [اعمال در میان] نهاده شود، پس بزهکاران را بینی که از آنچه در آن است ترسان و نگرانند و گویند: ای وای بر ما، این چه نامه‌ای است که هیچ [گفتار و کردار] کوچک و بزرگی را فرونگذاشته مگر آن را در شمار آورده است و هر چه کرده‌اند پیش رو بیابند و پروردگار تو به هیچ کس ستم نکند.

و [یاد کن] آنگاه که به فرشتگان گفتیم که آدم را سجده کنید پس سجده کردند مگر ابلیس که از پریان بود و از فرمان پروردگارش بیرون شد. پس آیا او و فرزندانش را به جای من دوستان و سرپرستان [خود] می‌گیرید و حال آنکه شما را دشمنند؟! [و ابلیس] ستمکاران را بد بدلی- به جای خداوند- است.

من آنان- شیطان و فرزندان او- را هنگام آفرینش آسمانها و زمین حاضر و گواه نساختم و نه به هنگام آفرینش خودشان، و من هرگز گمراه‌کنندگان را یار و مددکار نگرفتم.

و روزی که گوید: بخوانید آنها را که انبازان من می‌پنداشتید، پس بخوانندشان اما آنان را پاسخ ندهند، و میانشان جایگاه هلاکت- از دوزخ- ساختیم.

و بزهکاران آتش دوزخ را ببینند و بی‌گمان بدانند که در آن خواهند افتاد و از آنجا راه برگشتی نیابند.



وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا

۵۵

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ الْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا

۵۶

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَيُجَادِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا عَائِيَّتِي وَمَا أُنذِرُوا هُزُورًا

۵۷

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ فَلَنْ يَهْتَدُوا إِلَّا ابْدًا

۵۸

وَرَبُّكَ الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَلْ لَهُمُ الْعَذَابُ بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَّنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْيلًا

۵۹

وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ مَوْعِدًا

۶۰  
۲۶۰۲

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَاهُ لَا أَبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقْبًا

۶۱

فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا

و هر آینه در این قرآن برای مردم از هر گونه مثالی آوردیم، و آدمی بیش از همه چیز در ستیز و چون و چراست.

و مردم را، آنگاه که رهنمونی- پیامبر و قرآن- بدیشان آمد، باز نداشت از اینکه ایمان بیاورند و از پروردگارشان آمرزش بخواهند مگر [طلب و انتظار] اینکه روش و نهاد [ما در باره] پیشینیان بدیشان آید یا عذاب رویاروی به آنان رسد.

و ما پیامبران را جز مژده‌دهندگان و بیم‌کنندگان نمی‌فرستیم و آنان که کافر شدند به [سخنان] باطل و بیهوده ستیزه می‌کنند تا [سخن] حق را بدان پایمال سازند، و آیات مرا و هشدارها را به ریشخند گرفتند.

و ستمکارتر از آن کس کیست که به آیات پروردگارش پند داده شود پس، از آنها روی بگرداند و آنچه را دو دستش پیش فرستاده- کردارهای زشتش- فراموش کند. ما بر دلهاشان پوششها نهاده‌ایم تا آن

و پروردگار تو آمرزگار و خداوند مهر و بخشایش است اگر آنان را به سزای آنچه کرده‌اند بازخواست می‌کرد هر آینه در عذابشان شتاب می‌نمود، اما آنان را هنگامی و وعده‌گاهی است که از آن گریزگاه و پناهگاهی نیابند.

و [مردم] آن آبادیها و شهرها را چون ستم کردند هلاک کردیم و برای هلاکتشان وعده‌گاهی نهادیم.

و [یاد کن] آنگاه که موسی شاگرد خود- یوشع پسر نون- را گفت: من پیوسته خواهم رفت تا به جای به هم آمدن دو دریا برسم، یا سالیایی دراز راه پویم.

پس چون به جای به هم آمدن آن دو دریا رسیدند ماهی خود را فراموش کردند و آن

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ ءَاتِنَا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا

قَالَ أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحُوتَ وَمَا أَنسَنِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا

قَالَ ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ فَأَرْتَدَّا عَلَىٰ ءَآثَرِهِمَا قَصَصًا

فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَا ءَاتِيْنَهُ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنَ لَّدُنَّا عِلْمًا

قَالَ لَهُ مُوسَىٰ هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰ أَنْ تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا

قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا

وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ ۗ خُبْرًا

قَالَ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا

قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا

فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا ۖ قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا

قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا

فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَقَتَلَهُ ۖ قَالَ أَقْتَلْتَنَفْسًا زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ لَّقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا

و چون از آنجا گذشتند، به شاگرد خود گفت: چاشتمان را بیار، که در این سفرمان رنجی سخت دیده‌ایم.

[شاگردش] گفت: آیا به یاد داری آنگاه که به آن سنگ جای گرفته بودیم؟ من [داستان به دریا افتادن] ماهی را فراموش کردم [که با تو بگویم]، و جز شیطان فراموشم نساخت از اینکه آن را یاد کنم، و به شیوه‌ای شگفت راه خود را در دریا پیش گرفت.

[موسی] گفت: آن همان است که می‌جستیم– یعنی جای فراموش شدن ماهی همان جایگاه خضر است–، پس بر نشانه گامهای خویش پی‌جویان بازگشتند.

پس بنده‌ای از بندگان ما را یافتند که او را از نزد خویش بخشایشی داده بودیم و او را از نزد خود دانشی آموخته بودیم.

موسی به او گفت: آیا [اجازه می‌دهی که] تو را پیروی کنم بر اینکه مرا از آنچه به تو آموخته‌اند بیاموزی تا به راه راست و کمال راه یابم؟

گفت: تو همراه من نتوانی شکیبایی کرد

و چگونه بر آنچه بدان آگاهی و دانشی نداری شکیبایی کنی؟

گفت: اگر خدا خواهد مرا شکیبا خواهی یافت و تو را در هیچ کاری نافرمانی نکنم.

گفت: اگر از من پیروی خواهی کرد، پس مرا از چیزی مپرس تا خود برای تو سخنی از آن پدید آرم.

پس برفتند تا آنگاه که به کشتی سوار شدند، آن را سوراخ کرد. [موسی] گفت: آیا آن را سوراخ کردی تا مردمش را غرق کنی؟ بی‌گمان کاری ناروا و شگفت کردی.

گفت: نگفتم که تو همراه من نتوانی شکیبایی کرد؟

گفت: مرا بدانچه فراموش کردم بازخواست مکن و کارم را بر من سخت مگیر.

پس روانه شدند تا آنگاه که نوجوانی را دیدار کردند و او را کشت، [موسی] گفت: آیا جان پاکی– بی‌گناهی– را بی‌آنکه کسی را کشته باشد کشتی؟ براستی کاری زشت و ناشایسته کردی.

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَّكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا

گفت: آیا تو را نگفتم که همراه من نتوانی شکیبایی کرد؟

۷۶

قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَحِّبْنِي ۖ قَدْ بَلَغْتَ  
مِنَ اللَّذَىٰ عَذْرًا

۷۷

فَأَنْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ  
يُضَيِّقُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقَضَ فَأَقَامَهُ ۖ  
قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا

۷۸

قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ ۚ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ  
تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا

۷۹

أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسْكِينٍ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرْدَتْ  
أَنْ أَعْيِبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا

۸۰

وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ فَخَشِينَا أَنْ يُرْهِقَهُمَا  
طُغْيَانًا وَكُفْرًا

۸۱

فَأَرَدْنَا أَنْ يُبَدِّلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِّنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ رُحْمًا

۸۲

وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ  
كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا  
أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّنَ رَبِّكَ ۚ وَمَا فَعَلْتُهُ  
عَنْ أَمْرِي ۚ ذَٰلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا

۸۳  
۲۶۲

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ ذِي الْقُرْنَيْنِ ۖ قُلْ سَأَتْلُوا عَلَيْكُم مِّنْهُ  
ذِكْرًا

گفت: اگر از این پس تو را از چیزی بپرسم با من همراهی  
مکن، که از سوی من هر آینه به عذری رسیده‌ای— در ترک  
مصاحبت من معذور باشی—.

پس برفتند تا چون به مردم شهری رسیدند از مردمش  
طعام خواستند، ولی از مهمان کردن آنها سر باز زدند، آنگاه  
دیواری یافتند که می‌خواست فروریزد، پس آن را راست  
کرد، [موسی] گفت: اگر می‌خواستی در برابر این کار مزدی  
می‌گرفتی!

گفت: اینک جدایی میان من و توست. اکنون تو را به معنی و  
فرجام آنچه بر آن توانستی شکیبایی کرد آگاه می‌کنم.

اما آن کشتی از آن بینوایانی بود که در دریا کار می‌کردند.  
خواستیم که آن را معیوب کنم زیرا در پیش راهشان  
پادشاهی بود که هر کشتی را به ناروا و ستم می‌گرفت.

و اما آن نوجوان، پدر و مادرش مؤمن بودند، پس ترسیدیم  
که آنان را به سرکشی و کفر وادارد.

از این رو خواستیم تا پروردگارشان به جایش آن دهدشان  
که به پاکی بهتر از او و به مهربانی— یا: رعایت خویشاوندی—  
نزدیکتر از وی باشد.

و اما آن دیوار از آن دو پسر یتیم در آن شهر بود و زیر آن  
گنجی برای آنان بود و پدرشان مردی نیک بود، پروردگار تو  
خواست که آنها به نیرو و جوانی خود برسند و گنج خویش را  
بیرون آورند، از روی مهر و بخشایشی از پروردگار تو، و من  
آن را از پیش خود نکردم. این است تأویل— توضیح و  
تبیین حقیقت و راز و سرانجام— آنچه نتوانستی بر آن  
شکیبایی کرد.

و تو را از ذو القرنین پرسند، بگو: اینک از وی خبری و  
سخنی بر شما می‌خوانم.

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُو فِي الْأَرْضِ وَعَاتَيْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا

۸۵ فَاتَّبَعَ سَبَبًا

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ

۸۶ وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَبْذَا الْقَرْنَيْنِ إِمَّا أَنْ تُعَذِّبَ وَإِمَّا أَنْ تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا

۸۷ قَالَ أَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِۦ فَيُعَذِّبُهُ

عَذَابًا نُّكَرًا

۸۸ وَأَمَّا مَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُ جَزَاءُ الْحُسْنَىٰ وَسَنَقُولُ

لَهُ مِنْ أَمْرِنَا يُسْرًا

۸۹ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلَىٰ قَوْمٍ لَّمْ

نَجْعَلْ لَهُم مِّن دُونِهَا سِتْرًا

۹۱ كَذَٰلِكَ ۖ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا

۹۲ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَّا

يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا

قَالُوا يَبْذَا الْقَرْنَيْنِ إِنَّ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مُفْسِدُونَ فِي

۹۴ الْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَىٰ أَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا

قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ

۹۵ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا

عَاثُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ

۹۶ أَنْفُخُوا ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ عَاثُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا

۹۷ فَمَا اسْطَلْعُوا أَنْ يَظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطْلَعُوا لَهُو نَقَبًا

ما او را در زمین نیرو و توان دادیم، و وسیله [رسیدن به] هر چیزی را به وی دادیم.

او هم وسیله‌ای را پی گرفت

تا چون به جای فروشد خورشید رسید آن را چنین یافت که در چشمه‌ای– یا دریایی– گل‌آلود فرو می‌رود و نزدیک آن قومی را یافت. گفتیم– به او الهام کردیم– ای ذو القرنین، یا اینان را عذاب می‌کنی و یا میانشان رفتاری نیکو پیش می‌گیری.

گفت: اما هر که ستم کند– کفر ورزد– او را عذاب خواهیم کرد، سپس به سوی پروردگارش بازگردانده شود آنگاه او را عذابی سخت و ناشناخته کند– عذاب دشواری که مانند آن دیده و شناخته نشده–.

و اما هر که ایمان آورد و کار نیک و شایسته کند او را پاداش، نیکویی است و زودا که برای او از فرمان خویش سخنی آسان گوییم– کاری آسان فراخور توان او فرماییم–.

سپس وسیله‌ای [دیگر] را پی گرفت

تا چون به جای برآمدن آفتاب رسید، آن را دید که بر قومی می‌تابد که برای آنان در برابر آن پوششی قرار نداده بودیم.

چنین بود و ما به آنچه نزد او بود آگاهی فراگیر داشتیم.

سپس وسیله‌ای [دیگر] را پی گرفت

تا چون به میان دو کوه رسید، در پیش آن دو کوه گروهی را یافت که هیچ سخنی را در نمی‌یافتند

گفتند: ای ذو القرنین، همانا یأجوج و مأجوج در این سرزمین تبهکاری می‌کنند آیا تو را هزینه‌ای قرار دهیم که میان ما و آنها سدی بسازی؟

گفت: آنچه پروردگارم مرا در آن توانایی داده بهتر است. مرا به نیرو یاری کنید تا میان شما و آنان سدی استوار بسازم

پاره‌های آهن برای من بیاورید، تا چون میان آن دو کوه را برابر ساخت– پُر کرد–، گفت: بدمید، تا آنگاه که آن را مانند آتشی بگداخت، گفت: مس گداخته برایم بیاورید تا بر آن فروریزم.

پس نه توانستند بر آنها بالا روند و نه آن را سوراخ کنند.

قَالَ هَذَا رَحْمَةٌ مِّن رَّبِّيٰ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَّبِّيٰ جَعَلَهُ دَكَّاءَ ۚ وَكَانَ وَعْدُ رَّبِّيٰ حَقًّا

وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ ۚ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ۚ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا

وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكَافِرِينَ عَرْضًا

الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَن ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا

أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَن يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِّن دُونِ أَوْلِيَآءٍ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِّلْكَافِرِينَ نَزُلًا

قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُم بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا

الَّذِينَ ضَلَّ سَعِيَّهُمْ فِي الْحَيَوةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَآئِهِ ۖ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَزَنًا

ذَٰلِكَ جَزَاؤُهُمْ جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا وَاتَّخَذُوا ءَايَتِي وَرُسُلِي هُزُورًا

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا

قُلْ لَّوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِّكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَن تَنفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَٰهُ وَاحِدٌ ۖ فَمَن كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ ۖ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ ۚ أَحَدًا

گفت: این بخشایشی است از پروردگار من، پس چون وعده پروردگارم فرا رسد، آن

و در آن روز واگذاریم که در هم آمیزند، و در صور دمیده شود پس همه آنها را فراهم آوریم.

و در آن روز دوزخ را آشکارا به کافران بنماییم

آنان که دیدگانشان از یاد من در پوشش بود و شنیدن نمی‌توانستند.

آیا کسانی که کافر شدند پنداشته‌اند که بندگان مرا به جای من دوست و کارساز می‌گیرند؟! همانا ما دوزخ را برای کافران جایگاه– یا وسیله– پذیرایی ساخته‌ایم.

بگو: آیا شما را به زیانکارترین [مردم] در کردار، آگاه کنیم؟

آنهايند که کوشش آنان در زندگی اين جهان گم و تباه شده و خود می‌پندارند که کار نیکو می‌کنند.

آنانند که به آیات پروردگارشان و دیدار او کافر شدند، پس کارهاشان تباه و نابود شد و از اين‌رو در روز رستاخیز برای آنها هيچ ترازویی نهييم.

اين است که پداش آنان دوزخ است به سزای آنکه کفر ورزیدند و آیات و فرستادگان مرا به ريشخند گرفتند.

همانا کسانی که ايمان آوردند و کارهای نیک و شايسته کردند بهشتهای فردوس جایگاه– یا وسیله– پذیرایی ايشان است

در آنجا جاودانه‌اند و دگرگونی از آن نخواهند.

بگو: اگر دریا برای [نوشتن] کلمات– آفریده‌های– پروردگار من مرکب بود هر آينه دریا به پایان می‌رسيد پيش از آنکه کلمات پروردگارم به پایان رسد هر چند مانند آن را به یاری بیاريم.

بگو: همانا من آدمیی هستم همچون شما که به من وحی می‌شود که خدای شما خدای یگانه است. پس هر که امید دیدار پروردگار خویش دارد باید کار نیک و شايسته کند و هيچ کس را در پرستش پروردگارش شریک نسازد.

۱  
۲۶۴۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
كَهَيْعَصَ

کاف، ها، یا، عین، صاد.

۲

ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكِرِيَّا

[این] یادکرد بخشایش پروردگار دوست بر بنده خود، زکریا

۳

إِذْ نَادَى رَبَّهُ وَنِدَاءً خَفِيًّا

آنگاه که پروردگار خویش را بخواند، خواندنی در نهان

۴

قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ  
أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا

گفت: پروردگارا، استخوانم سست شده و سرم از پیری  
سپید گشته، و به خواندن تو، پروردگارا، بدبخت [و از  
اجابت بی‌بهره] نبوده‌ام.

۵

وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوْلَىٰ مِن وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ  
لِي مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا

و من از خویشاوندانم– پسر عموهایم– از پس [مرگ]  
خویش بیمناکم، و زخم نازاست، پس مرا از نزد خود ولی–  
فرزندی که پس از من سرپرست امور من باشد– ببخش،

۶

يَرِثُنِي وَيَرِثُ مِنْ عَالِ يَعْقُوبَ ۖ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا

که مرا میراث برد و از خاندان یعقوب نیز میراث گیرد، و او  
را، پروردگارا، پسندیده ساز.

۷

يَزَكِّرِيَّا إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ أَسمُهُ يَحْيَىٰ لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِن  
قَبْلُ سَمِيًّا

ای زکریا، ما تو را به پسری که نام او یحیی است مژده  
می‌دهیم، که پیش از این همنامی برای او پدید نکردیم.

۸

قَالَ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا وَقَدْ  
بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا

گفت: پرودگارا، چگونه مرا پسری باشد و حال آنکه زخم  
نازاست و من از پیری به فرتوتی رسیده‌ام؟

۹

قَالَ كَذَٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَىٰ هَٰئِنٍ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِن قَبْلُ  
وَلَمْ تَكُ شَيْئًا

گفت: چنین است پروردگار تو گفت که این بر من آسان  
است و همانا پیش از این تو را بیافریدم در حالی که چیزی  
نبودی.

۱۰

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّي ءَايَةً ۖ قَالَ ءَايَتُكَ إِلَّا أَن تَكَلِّمَ النَّاسَ  
ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا

گفت: پروردگارا، برای من نشانه‌ای قرار ده گفت: نشانه تو  
آن است که سه شبانه روز با مردم سخن نگویی– نتوانی  
گفت– با اینکه تندرستی.

۱۱

فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ أَن سَبِّحُوا  
بُكْرَةً وَعَشِيًّا

پس، از نمازگاه به میان قوم خویش بیرون آمد، و به آنان  
اشارت کرد که بامداد و شبانگاه [خدای را] به پاکی یاد  
کنید.



يٰحَيُّ خُذِ الْكِتٰبَ بِقُوَّةٍ ۚ وَّءَاتَيْنٰهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا

۱۳

وَحَنَانًا مِّنْ لَّدُنَّا وَزَكٰوةً ۚ وَكَانَ تَقِيًّا

۱۴

وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا

۱۵

وَسَلَّمَ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا

۱۶

۲۶۵ر

وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ مَرْيَمَ اِذْ اُنْتَبَذَتْ مِنْ اَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا

۱۷

فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا ۚ فَأَرْسَلْنَا اِلَيْهَا رُوْحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا

۱۸

قَالَتْ اِنِّیْۤ اَعُوْذُ بِالرَّحْمٰنِ مِنْكَ اِنْ كُنْتَ تَقِيًّا

۱۹

قَالَ اِنَّمَا اَنَا رَسُوْلُ رَبِّكَ لِاُهَبَ لَكَ غُلٰمًا زَكِيًّا

۲۰

قَالَتْ اَنْیَیْکُوْنُ لِیْ غُلٰمٌ وَلَمْ یَمَسَّسْنِیْۤ اَبَشَرٌۭ وَلَمْ اَکُۭ بِغِیًّا

۲۱

قَالَ کَذٰلِکَ قَالَ رَبُّکَ ۚ هُوَ عَلٰی هٰیۡنٍ ۭ وَلِتَجْعَلَهُۥۭۤ اٰیَةًۭ لِلنَّاسِ وَرَحْمَةًۭۭ مِّنَّا وَكَانَ اَمْرًا مَّقْضٰیًّا

۲۲

حزب  
۱۲۳

فَحَمَلَتْهُۡ فَانْتَبَذَتْۢ بِهٖۤ مَكَانًا قَصِيًّا

۲۳

فَاجَآءَهَا الْمَخَاضُ اِلٰی جِذْعِ النَّخْلَةِۚ قَالَتْ یٰلَیَّتَنِیْۤ مِثُّ قَبْلِ هٰذَا وَکُنْتُ نَسِیًّا مَّنْسِیًّا

۲۴

فَنَادٰلَهَا مِنْ تَحْتِهَاۤ اِلَّا تَحْزَنِیْۤ قَدْ جَعَلَ رَبُّکَ تَحْتٰکِۤ سَرِیًّا

۲۵

وَهٰزِیْۤ اِلَیْکَ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسْقِطُ عَلَیْکَ رَطْبًا جَنِیًّا

ای یحیی، کتاب را با نیرو و بجد بگیر، و او را در کودکی حکمت– گفتار و کردار درست و استوار– دادیم،

و نیز مهربانی و پاکی و پارسایی از نزد خویش و پرهیزگار بود..

و به پدر و مادر خویش نیکوکار بود و گردنکش و نافرمان نبود.

و درود بر او، روزی که زاده شد و روزی که می‌میرد و روزی که زنده برانگیخته می‌شود.

و در این کتاب، مریم را یاد کن آنگاه که از کسان خویش در جایگاهی شرقی– از بیت المقدس– کناره گزید.

و میان خود و آنان پرده‌ای گرفت، پس ما روح خود– جبرئیل – را بدو فرستادیم و برای او چون آدمیی درست اندام نمودار شد.

[مریم] گفت: من به خدای رحمان پناه می‌برم از تو، اگر پرهیزگار باشی.

گفت: همانا من فرستاده پروردگار توام تا تو را پسری پارسا و پاکیزه ببخشم.

گفت: از کجا– یا چگونه– مرا پسری باشد و حال آنکه دست هیچ آدمی به من نرسیده است و بدکاره هم نبوده‌ام؟

گفت: چنین است، پروردگار تو گفت که این بر من آسان است، [تا بدان قدرت ما را دریابی] و تا او را نشانه‌ای برای مردم و بخشایشی از سوی خویش کنیم، و این کاری است گزارده و شدنی.

پس به او (عیسی) بار گرفت، و با او به جایگاهی دور –از شهر و مردم– بیرون رفت.

آنگاه درد زاییدن او را به تنه درخت خرمایی کشانید گفت: ای کاش پیش از این مرده بودم و به فراموشی سپرده شده بودم.

پس [کودک] او را از زیر او– یعنی در شکم او– آواز داد: اندوه مخور، پروردگار تو از زیر پایت جویی روان ساخت

و خرمابن را به سوی خویش بجنبان تا بر تو خرمای تر تازه چیده فروریزد.

فَكُلِ وَاشْرَبِ وَقَرِّ عَيْنًا فَإِمَّا تَرِينَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا  
فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ إِنْسِيًّا

فَأَتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ ۖ قَالُوا يَمْرِئٌ لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا  
فَرِيًّا

يَتَأَخَتِ هَرُونَ مَا كَانَ أَبُوكِ امْرَأَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ أُمُّكَ  
بَعِيًّا

فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ ءَاتَنِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا

وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا  
دُمْتُ حَيًّا

وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا

وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا

ذَٰلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ۖ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ

مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ ۚ سُبْحَنَهُ ۚ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا  
فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ ۖ قَوِيلٌ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ  
مَّشْهَدٍ يَوْمٍ عَظِيمٍ

أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا لَكِنِ الظَّالِمُونَ الْيَوْمَ فِي  
ضَلَالٍ مُّبِينٍ

پس، بخور و بیاشام، و چشم روشن می‌دار. و اگر از آدمیان  
کسی را بینی، [به اشارت] بگو: من برای خدای رحمان  
روزه‌ای نذر کرده‌ام– روزه سکوت– و امروز با هیچ آدمی  
سخن نخواهم گفت.

پس او

ای خواهر هارون، نه پدر تو مرد بدی بود و نه مادرت  
بدکاره بود.

پس به او

ای عیسی به سخن آمد و [گفت: من بنده خدایم، به من کتاب  
داده و مرا پیامبر ساخته است

و مرا هر جا که باشم با برکت ساخته، و تا زنده باشم به نماز  
و زکات سفارشم کرده است

و مرا به مادرم نیکوکار کرده و مرا گردنکشی بدبخت  
نگردانیده است

و درود باد بر من، روزی که زاده شدم و روزی که بمیرم و  
روزی که زنده برانگیخته شوم

– این است عیسی پسر مریم، گفتار درست و راستی که در  
باره آن به شک اندرند.

خدای را نسزد که هیچ فرزندی گیرد، پاک و منزّه است،  
چون خواهد که کاری برگزارد همانا آن را گوید: باش، پس  
می‌باشد.–

و خدای یکتا– الله– پروردگار من و پروردگار شماست پس  
او را بپرستید این است راه راست.

و آن گروه‌ها– دسته‌های ترسایان– در میان خود اختلاف  
کردند پس وای بر آنها که کافر شدند از دیدار و حضور در  
روزی بزرگ– رستاخیز–.

چه شنوا و چه بینایند آن روز که نزد ما آیند! لیکن  
ستمکاران در آن روز در گمراهی آشکارند.

وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

۴۰

إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ

۴۱  
۲۶۶ر

وَأَذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا

۴۲

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا

۴۳

يَا أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا

۴۴

يَا أَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا

۴۵

يَا أَبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا

۴۶

قَالَ أَرَاغِبٌ أَنْتَ عَنْ ءَالِهَتِي يَا إِبْرَاهِيمُ لَئِنْ لَّمْ تَنْتَهِ لَأَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنِي مَلِيًّا

۴۷

قَالَ سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا

۴۸

وَأَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُوا رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا

۴۹

فَلَمَّا أَعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ وهَبْنَا لَهُوَ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ ۖ كُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا

۵۰

وَوَهَبْنَا لَهُم مِّن رَّحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُم لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا

۵۱  
۲۶۷ر

وَأَذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا

و آنان را از روز دریغ و پشیمانی بترسان آنگاه که کار برگزار شود. و [امروز] ایشان در غفلت‌اند و [آن روز را] باور نمی‌دارند.

همانا ما زمین و هر که را بر آن است به میراث بریم و به ما بازگردانده شوند.

و در این کتاب، ابراهیم را یاد کن که او راست‌گفتار و درست‌کردار پیامبری بود.

آنگاه که پدر خویش را گفت: ای پدر، چرا چیزی را می‌پرستی که نه می‌شنود و نه می‌بیند و در هیچ چیز تو را سود ندارد و به کار نیاید؟

ای پدر، همانا از دانش به من آن رسیده که تو را نرسیده است پس مرا پیروی کن تا تو را راهی راست بنمایم.

ای پدر، شیطان را مپرست، که شیطان خدای رحمان را نافرمان بود.

ای پدر، من می‌ترسم که عذابی از خدای رحمان به تو رسد آنگاه شیطان را دوست و یاور باشی.

گفت: ای ابراهیم، آیا از خدایان من روگردانی؟ اگر [از گفتار خود] باز نایستی هر آینه سنگسارت می‌کنم، و دیرگاهی از من دور باش.

گفت: با تو بدرود می‌کنم، از پروردگارم برای تو آمرزش خواهم خواست که او به من مهربان است،

و از شما و آنچه جز خدای یکتا می‌خوانید کناره می‌گیرم، و پروردگارم را می‌خوانم، امید است که به خواندن پروردگار خویش بدبخت [و از اجابت بی بهره] نباشم.

پس چون از آنان و آنچه بجز خدای یکتا می‌پرستیدند کناره گرفت به او اسحاق و یعقوب دادیم و همه را پیامبر کردیم.

و از رحمت خویش به ایشان بخشیدیم و برای آنان [در میان مردم] نام نیکو و آوازه بلند نهادیم.

و در این کتاب، موسی را یاد کن همانا او برگزیده و ویژه شده [خدا] بود و فرستاده‌ای پیامبر بود.

وَنَدَيْتَهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا

۵۳

وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا

۵۴

وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا

۵۵

وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا

۵۶

وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا

۵۷

وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا

۵۸

سجده  
مستحب

أُولَئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَءِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ۝

۵۹

حزب  
۱۲۴

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهَوَاتِ فَسُوفَ يَلْقَوْنَ غِيًّا

۶۰

إِلَّا مَنْ تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا

۶۱

جَنَّتٍ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدَ الرَّحْمَنُ عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ مَأْتِيًّا

۶۲

لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَامًا وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا بُكْرَةً وَعَشِيًّا

۶۳

تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا

۶۴

وَمَا نَنْزِلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ لَهُ مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذَلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا

و او را از سوی راست کوه طور ندا دادیم و به رازگویی نزدیکش ساختیم.

و به او از رحمت خویش برادرش هارون پیامبر را بخشیدیم.

و در این کتاب، اسماعیل را یاد کن او راست‌وعده و فرستاده‌ای پیامبر بود

و خاندان خود را به نماز و زکات فرمان می‌داد و نزد پروردگارش پسندیده بود.

و در این کتاب، از ادريس یاد کن، همانا او راست‌گفتار پیامبری بود

و او را به جایگاهی بلند و والا برداشتیم.

ایشانند– از زکریا تا الیاس– که خداوند به آنان نعمت ارزانی داشته– نیکویی کرده– پیامبرانی از فرزندان آدم و از [فرزندان] آنها که با نوح [در کشتی] برنشانديم و از فرزندان ابراهيم و يعقوب و از آنان که راه نموديم و برگزيديم چون آيات خدای رحمان بر آنان خوانده شود سجده‌کنان و گريان به روی درافتند.

آنگاه از پی ایشان جانشینان بد و ناشایسته‌ای آمدند که نماز را فروگذاشتند– در آن سهل‌انگاری نمودند– و کامها و آرزوهای دل را پیروی کردند، پس زودا که [سزای] گمراهی خود را ببینند

مگر آن که باز گشت– توبه کرد– و ایمان آورد و کار نیک و شایسته کرد، پس اینان به بهشت در آیند و هیچ ستمی بر آنان نرود،

بهشتهایی پابنده که خدای رحمان بندگان خود را به نادیده و ناپیدا وعده داده همانا وعده او آمدنی است.

در آنجا سخن یاهو و بیهوده نشنوند، [و گفتارشان] جز سلام [نیست]. و در آنجا هر بامداد و شبانگاه روزی دارند.

این بهشتی است که به هر کس از بندگانمان که پرهیزگار باشد به میراث دهیم.

و ما [فرشتگان] جز به فرمان پروردگار تو فرود نمی‌آییم. او راست آنچه فرایش ماست– امور آینده– و آنچه پشت سر ماست– امور گذشته– و آنچه میان آن است. و پروردگار تو فراموشکار نیست

رَّبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ  
لِعِبَادَتِهِ ۚ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا

وَيَقُولُ الْإِنْسَنُ أَإِذَا مَا مِثُّ لَسَوْفَ أُخْرَجُ حَيًّا

أَوْ لَا يَذْكُرُ الْإِنْسَنُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكْ شَيْئًا

فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ  
جَهَنَّمَ جِثِيًّا

ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَنِ عِتِيًّا

ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ هُمْ أُولَىٰ بِهَا صِلِيًّا

وَإِنْ مِّنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا

ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ  
ءَامَنُوا أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثْنًا وَرِعِيًّا

قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَنُ مَدًّا حَتَّىٰ إِذَا  
رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ  
هُوَ شَرُّ مَكَانًا وَأَضْعَفُ جُنْدًا

وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى وَالْبَاقِيَتُ الصَّلِحَتُ  
خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَّرَدًّا

خداوند آسمانها و زمین و آنچه در میان آنهاست، پس او را  
بپرست و بر پرستش او شکبیا باش آیا برای او هیچ همنامی  
– که او را الله خوانند– می شناسی؟

و آدمی گوید: آیا هنگامی که بمیرم، مرا زنده [از گور]  
بیرون خواهند آورد؟

آیا آدمی به یاد نمی‌آورد که ما او را از پیش بیافریدیم و  
هیچ چیز نبود؟

به پروردگار تو سوگند که آنان را با شیطانها برانگیزیم و  
فراهم آریم، سپس آنها را گرداگرد دوزخ به زانو در آمده  
حاضر کنیم.

سپس از میان هر گروهی هر کدامشان را که بر خدای  
رحمان گستاخ‌تر و سرکش‌تر بوده بیرون کشیم

آنگاه هر آینه ما به کسانی که به در آمدن و سوختن در آن  
سزاوارترند داناتریم.

و هیچ کس از شما نیست مگر آنکه به آن در آید– یا بر آن  
بگذرد– این [حکم و وعده‌ای است که] بر پروردگار تو  
بایسته و گزاردنی– انجام دادنی– است.

آنگاه کسانی را که پرهیزکاری کردند برهانیم و ستمکاران  
را در آنجا به زانو در آمده بگذاریم.

و چون آیات روشن ما بر آنان خوانده شود کسانی که کافر  
شدند به کسانی که ایمان آورده‌اند گویند: کدامیک از این  
دو گروه را جایگاهی بهتر و انجمنی نیکوتر است.

و چه بسا گروه‌ها را که پیش از آنان هلاک کردیم که به  
کالای خانه و به دیدار– هیئت و منظر– [از اینها] نیکوتر  
بودند.

بگو: هر که در گمراهی باشد، پس خدای رحمان باید که او  
را فزونی دهد– به او مهلت دهد تا گمراهی‌اش بیشتر شود  
– تا آنگاه که آنچه را به آنان وعده داده می‌شود ببینند: یا  
عذاب [این جهانی] را– مانند کشته یا اسیر شدن– و یا  
رستاخیز را پس زودا که بدانند چه کسی را جایگاهی بدتر و  
سپاهی ناتوان‌تر است.

و خداوند کسانی را که راه راست یافتند رهنمونی  
همی‌افزاید، و ماندگارهای نیک و شایسته نزد پروردگار تو  
پاداشی بهتر و بازگشت و سرانجامی بهتر دارد.

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتِيَنَّ مَالًا وَوَلَدًا

أَطْلَعَ الْغَيْبَ أَمْ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا

كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا

وَنُرِيهِهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ ءَالِهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا

كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا

أَلَمْ تَرَ أَنَّا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ تَؤْزُهُمْ أَزًّا

فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا

يَوْمَ نَخْشِرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا

وَنَسُوقُ الْمُجْرِمِينَ إِلَى جَهَنَّمَ وِرْدًا

لَا يَمْلِكُونَ الشَّفْعَةَ إِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا

لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا

تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ  
الْجِبَالُ هَدًّا

أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا

وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا

إِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا ءَاتِي الرَّحْمَنِ عَبْدًا

لَقَدْ أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا

وَكُلُّهُمْ ءَاتِيهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَرْدًا

آیا دیدی آن کس را که به آیات ما کافر شد و گفت: البته به من مال و فرزند داده شود؟

آیا بر غیب آگاهی یافته یا از نزد خدای رحمان پیمانی گرفته؟

نه چنان است آنچه می‌گوید خواهیم نوشت و عذاب او را پیوسته می‌افزاییم.

و آنچه را که می‌گوید- مال و فرزند- از وی میراث می‌بریم و تنها نزد ما می‌آید.

و بجز خدای یکتا خدایانی گرفتند تا آنها را مایه بزرگی و نیرو باشند.

نه چنان است زودا که پرستش آنان را انکار کنند و مخالف و دشمنشان باشند.

آیا ندیده‌ای- ندانسته‌ای- که ما شیاطین را بر کافران می‌فرستیم تا آنها را [به وسوسه به سوی بدیها و گناهان] سخت بجنبانند؟

پس بر آنان شتاب مکن- در فرود آمدن عذاب- جز این نیست که ما برای آنها به دقت می‌شماریم- روز شماری می‌کنیم تا مهلتشان سر آید-.

روزی که پرهیزگاران را به سوی خدای رحمان به مهمانی و دیدار فراهم آریم.

و بزهکاران را تشنه به سوی دوزخ برانیم.

توان شفاعت ندارند مگر آن که از نزد خدای رحمان پیمانی گرفته باشد.

و گفتند: خدای رحمان فرزندی گرفت

هر آینه چیزی سخت زشت و ناپسند آورده‌اید

نزدیک است که آسمانها از این سخن بشکافند و زمین شکافته شود و کوه‌ها در هم شکسته فرو ریزند،

که برای خدای رحمان فرزندی خواندند- فرشتگان را فرزند خدا خواندند-.

و خدای رحمان را نسزد که فرزندی گیرد.

در آسمانها و زمین هیچ کس نیست مگر آنکه خدای رحمان را بنده‌وار آید.

هر آینه آنان را در شمار آورده و همه را درست برشمرده است

و همه آنها روز رستاخیز تنها [و تهیدست] نزد او آیند.



إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّٰلِحٰتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا

فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لَّدُنَّا

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّن قَرْنٍ هَلْ نُحِشُ مِنْهُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
طه

۲ مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَىٰ

۳ إِلَّا تَذَكِّرَ لِمَن يَخْشَىٰ

۴ تَنزِيلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَىٰ

۵ الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ أُسْتَوَىٰ

۶ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَىٰ

۷ وَإِنْ تَجَهَّرَ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَىٰ

۸ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۖ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ

۹ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ

۱۰ إِذْ رَأَىٰ نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي آتِيكُم مِّنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجْدٍ عَلَى النَّارِ هُدًى

۱۱ فَلَمَّا أَتَتْهَا نُودِيَ يَمُوسَىٰ

۱۲ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى

کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند  
خدای رحمان برای آنان دوستیی [در دلها] خواهد نهاد.

همانا [خواندن] این

و چه بسا مردمان گذشته را پیش از آنان هلاک کردیم. آیا  
هیچ یک از آنان را درمی‌یابی– می‌بینی– یا هیچ آوای  
آهسته‌ای از آنها می‌شنوی؟

۱۰ صفحه

۱۳۵ آیه

مکی

طه: طه

۲۰. طه

طا، ها.

ما قرآن را بر تو فرو نفرستادیم تا در رنج افتی،

مگر آنکه یادکردی و پندی باشد برای کسی که می‌ترسد.

فرو فرستاده‌ای است از سوی آن که زمین و آسمانهای بلند  
را آفریده.

خدای رحمان بر عرش– تخت فرمانروایی بر جهان هستی–  
بر آمده است– استیلا دارد–.

او راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و آنچه میان  
آنها و آنچه در زیر خاک– درون زمین– است.

و اگر سخن را بلند گویی [یا پنهان کنی]، همانا او نهان و  
نهان‌تر را نیز می‌داند.

خدای یکتا، جز او خدایی نیست او راست نامهای نیکو–  
صفات برتر–.

آیا خبر داستان موسی به تو رسیده است؟

آنگاه که آتشی دید، پس به خانواده خویش گفت: درنگ  
کنید که من آتشی دیدم، شاید پاره‌ای برگرفته از آن برای  
شما بیارم یا بر آن آتش رهنمونی بیابم.

پس چون نزد آن

همانا منم پروردگار تو، پایپوش خویش بیرون کن، که تو در  
وادی مقدس طوی هستی.

وَأَنَا أَخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ

و من تو را برگزیده‌ام، پس به آنچه وحی می‌شود گوش فرا دار:

إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي

همانا منم خدای یکتا، خدایی جز من نیست پس مرا بپرست و نماز را برای یادکردن من برپا دار

إِنَّ السَّاعَةَ ءَاتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَىٰ

همانا رستاخیز آمدنی است، می‌خواهم [هنگام] آن را پنهان دارم تا هر کسی به آنچه می‌کند پاداش داده شود.

فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَىٰ

پس آن کس که بدان ایمان نمی‌آورد و پیرو هوای خویش است تو را از آن نگرداند که هلاک می‌شوی.

وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يَمُوسَىٰ

و آن چیست به دست راست تو، ای موسی؟

قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّؤُا عَلَيْهَا وَاهْتَسُّ بِهَا عَلَيَّ غَنَمِي وَلِي فِيهَا مَنَازِلُ أَخْرَىٰ

گفت: این عصای من است، بر آن تکیه می‌کنم و با آن برای گوسفندانم [از درختان] برگ فرو می‌ریزم، و مرا در آن، نیازا و سودهای دیگر است.

قَالَ أَلْقِهَا يَمُوسَىٰ

گفت: آن را بیفکن، ای موسی.

فَأَلْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَىٰ

پس آن را بیفکند، و ناگهان ماری گشت که می‌شتافت.

قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَىٰ

گفت: بگیر آن را و مترس زودا که آن را به حالت نخستینش بازگردانیم.

وَأَضْمُمُ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجَ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ ؕ ءَايَةٌ أُخْرَىٰ

و دستت را به بغل خویش برآ تا سپید و روشن بیرون آید نه از آسیب و گزند– یعنی نه آن سفیدی که از آفت پیسی باشد– که نشانه‌ای دیگر است،

لِنُرِيكَ مِنْ ءَايَاتِنَا أَكْبَرَىٰ

تا از نشانه‌های بزرگ خویش به تو بنماییم.

أَذْهَبَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ

به سوی فرعون برو، که او سرکشی کرده و از اندازه درگذشته– دعوی خدایی می‌کند–.

قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي

گفت: پروردگارا، سینه‌ام را برایم گشاده گردان

وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي

و کارم را برایم آسان ساز

وَأَحْلَلْ عُقْدَةً مِّن لِّسَانِي

و گره از زبانم بگشای،

يَفْقَهُوا قَوْلِي

تا سختم را دریابند.

وَأَجْعَلْ لِّي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي

و از خاندانم یآوری و پشتیبانی برایم قرار ده

هَارُونَ أَخِي

برادرم هارون را

أَشَدُّ بِهِ أَزْرَىٰ

پشتم را بدو استوار ساز

وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي

و او را در کار من شریک گردان

كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا

تا تو را بسیار به پاکی بستاایم

وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا

و تو را بسیار یاد کنیم.

إِنَّكَ كُنتَ بِنَا بَصِيرًا

همانا تو به حال ما بینایی.

قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَمُوسَىٰ

گفت: ای موسی، همانا خواست تو به تو داده شد.

وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰ

و هر آینه بار دیگر بر تو منت نهادیم،

إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰ

أَنِ اقْذِفِيهِ فِي التَّابُوتِ فَاقْذِفِيهِ فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِّي وَعَدُوٌّ لَهُ ۚ وَالْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّي وَلِتُصْنَعَ عَلَىٰ عَيْنِي

إِذْ تَمْثِي أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُ ۚ فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمِّكَ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَقَتَلْتَ نَفْسًا فَنَجَّيْنَاكَ مِنَ الْغَمِّ وَفَتَنَّاكَ فُتُونًا ۚ فَلَبِثْتَ سِنِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يَمْوَسَىٰ

وَأَصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِي

أُذْهَبْ أَنتَ وَأَخُوكَ بِآيَاتِي وَلَا تَنِيَا فِي ذِكْرِي

أُذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ

فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا لَّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ

قَالَا رَبَّنَا إِنَّنَا نَخَافُ أَن يُفْرِطَ عَلَيْنَا أَوْ أَن يَطْعَىٰ

قَالَ لَا تَخَافَا ۖ إِنَّنِي مَعَكُمَا أَسْمَعُ ۖ وَأَرَىٰ

فَأَتِيَاهُ فَقُولَا إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ وَلَا تُعَذِّبْهُمْ ۖ قَدْ جِئْنَاكَ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكَ ۖ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَىٰ

إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ

قَالَ فَمَن رَّبُّكُمَا يَمْوَسَىٰ

قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ۖ ثُمَّ هَدَىٰ

قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ

آنگاه که به مادرت آنچه الهام‌کردنی بود الهام کردیم،

که او را در صندوقی بِنه و در دریا– رود نیل– افکنش پس باید که دریا او را به کرانه اندازد تا دشمن من و دشمن او وی را برگیرد و دوستیی از خود بر تو افکندم] تا بر تو مهر ورزند[ و تا زیر نظر من ساخته و پرورده شوی

آنگاه که خواهرت [در پی آن صندوق] می‌رفت و می‌گفت: آیا شما را بر کسی راه نمایم که او را نگهداری و پرستاری کند؟ پس تو را به مادرت بازگردانديم تا چشمش روشن شود و اندوه نخورد. و کسی– یعنی آن قبطی، از قوم فرعون – را کشتی پس تو را از اندوه رهانیدیم و تو را بارها آزمودیم، پس سالی چند در میان مردم مَدَّین درنگ کردی، سپس براندازه و بهنگام– برای رسالت– پیامدی، ای موسی.

و تو را برای خود پروردم و برگزیدم.

تو و برادرت با نشانه‌های من– معجزه‌ها– بروید و در یادکرد من– رسانیدن پیام توحید من– سستی مکنید.

بروید به سوی فرعون که او سرکشی کرده و از حد گذشته است.

پس با وی سخنی نرم بگویید، شاید که پند پذیرد یا [از خدای] بترسد.

گفتند: پروردگارا، ما می‌ترسیم که بر ما پیشی و شتاب گیرد – پیشدستی کند و پیش از آنکه سخن گوئیم و معجزه‌ای بدو بنماییم، ما را بکشد– یا [در رفتار و گفتار خود] از حد بگذرد.

فرمود: مترسید، که من با شمایم، می‌شنوم و می‌بینم.

پس نزد او بروید و بگویید: ما فرستادگان خداوندگار توایم، پس فرزندان اسرائیل را با ما بفرست و شکنجه‌شان مکن همانا نزد تو با نشانه‌ای از آفریدگارت آمده‌ایم و درود بر آن که راه راست را پیروی کند.

همانا به ما وحی شده که عذاب بر آن کسی است که [حق را] دروغ انگاشت و [از آن] روی برتافت.

گفت: پروردگار شما کیست، ای موسی؟

گفت: پروردگار ما آن [خدای] است که به هر چیزی آفرینش– وجود خاص– آن را داد و سپس راه نمود.

گفت: پس حال مردمان پیشین چیست.

قَالَ عَلِمَهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنْسَى

۵۳

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا  
وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّنْ نَّبَاتٍ

شَقَى

۵۴

كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَمَكُمُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النُّهَى

۵۵

حزب  
۱۲۶  
۳۷۲۲

مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى

۵۶

وَلَقَدْ أَرَيْنَاهُ ءَايَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَى

۵۷

قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِّنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَمُوسَى

۵۸

فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِّثْلِهِ ۚ فَاجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا تُخْلِفُهُ ۚ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سُوَى

۵۹

قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْنَةِ وَأَن يُحْشَرَ النَّاسُ ضُحَى

۶۰

فَتَوَلَّىٰ فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَىٰ

۶۱

قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ وَيَلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا  
فَيُسْحِتَكُم بِعَذَابٍ ۖ وَقَدْ خَابَ مَنِ افْتَرَىٰ

۶۲

فَتَنَزَّعُوا أَمْرَهُم بَِيْنَهُمْ وَأَسْرُوا النَّجْوَىٰ

۶۳

قَالُوا إِنَّ هَٰذِهِ لَسِحْرَانِ يُرِيدَانِ أَن يُخْرِجَاكُم مِّنْ  
أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ الْمُثْلَىٰ

۶۴

فَاجْمِعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ اتُّخُوا صَفًّا ۖ وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ  
أَسْتَعْلَىٰ

گفت: دانش آن در کتابی است نزد پروردگار من پروردگار من نه خطا می‌کند و نه فراموش.

آن [خدای] که زمین را برای شما بستری– فرشی گسترده– قرار داد و در آن برای شما راه‌هایی پدید کرد، و از آسمان آبی فرستاد، پس با آن انواع گوناگون از گیاهان و رستنیها را بیرون آوردیم.

بخورید و چارپایانتان را بچرانید، همانا در این، خردمندان را نشانه‌هاست.

شما را از آن

و هر آینه همه نشانه‌های خویش را به او فرعون بنمودیم، اما دروغ شمرد و سر باز زد.

گفت: ای موسی، آیا نزد ما آمده‌ای تا ما را به جادوی خود از سرزمینمان بیرون کنی؟

هر آینه جادویی مانند آن برای تو بیاریم، پس میان ما و خودت وعده‌گاهی در جایی هموار قرار ده– تا مردم نظاره توانند کرد– که نه ما آن را خلاف کنیم و نه تو.

[موسی] گفت: وعده‌گاه شما روز آرایش– روز عید– است و آنگاه که مردمان در نیمروز گرد آورده شوند.

پس فرعون برگشت و ترفند خویش فراهم ساخت و باز آمد.

موسی به آنان گفت: وای بر شما، بر خدا دروغ مبندید که شما را به عذابی نابود و ریشه‌کن کند، و همانا آن که [بر خدا] دروغ بست نومید و زیانکار گشت.

پس [ساحران] در کارشان میان خود گفت‌وگو کردند و آن راز را پنهان داشتند.

[فرعونیان] گفتند: این دو هر آینه جادوگرند که می‌خواهند شما را به جادوی خویش از سرزمیتان بیرون کنند و آیین برتر شما را از میان ببرند.

پس ترفندتان– اسباب جادو– را با هم آرید– همسخن و همدل و هماهنگ شوید– آنگاه صف کشیده بیاپید، و بی‌گمان هر که امروز برتری یافت پیروز و کامیاب شده است.

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّمَا أَنْ تُلْقِيَ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَلْقَىٰ

۶۶

قَالَ بَلْ أَلْقُوا فَإِذَا حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِن سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَىٰ

۶۷

فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُّوسَىٰ

۶۸

قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ

۶۹

وَأَلْقَىٰ مَا فِي يَمِينِكَ تَلَقَّفَ مَا صَنَعُوا<sup>ط</sup> إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدُ سَاحِرٍ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَىٰ

۷۰

فَأَلْقَى السَّحَرَةُ سُجَّدًا قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ هَارُونَ وَمُوسَىٰ

۷۱

قَالَ ءَامَنْتُمْ لَهُو قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ<sup>ط</sup> فَلَأَقْطِعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِّنْ خَلْفٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ فِي جُذُوعِ النَّخْلِ وَلَتَعْلَمَنَّ أَيْنَا أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَىٰ

۷۲

قَالُوا لَنْ نُؤْثِرَكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا<sup>ط</sup> فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا

۷۳

إِنَّا ءَامَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغْفِرَ لَنَا خَطِئِنَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ<sup>ط</sup> وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ

۷۴

إِنَّهُو مَنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ

۷۵

وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَٰئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَىٰ

۷۶

جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ مَنْ تَزَكَّىٰ

گفتند: ای موسی، تو می‌افکنی یا ما نخستین کسی باشیم که بیفکند؟

گفت: بلکه شما بیفکنید. پس ناگاه ریسمانها و چوبدستی‌هایشان از جادوی آنان به او

پس موسی در دل خویش بیمی دریافت.

گفتیم: مترس که همانا تویی برتر.

و آنچه در دست راست پوست بیفکن تا آنچه ساخته‌اند فرو برد. همانا آنچه ساخته‌اند فریب و ترفند جادوگر است، و جادوگر هر جا که آید پیروز نگردد.

پس جادوان به سجده در افتاده گفتند: به پروردگار موسی و هارون ایمان آوردیم.

[فرعون] گفت: آیا پیش از آنکه شما را اجازه دهم به او گرویدید؟ بی‌گمان او بزرگ– استاد مهین– شماست که شما را جادو آموخته است. هر آینه دست‌ها و پاهای شما را بر خلاف یکدیگر می‌برم و بر تنه‌های درخت خرما بر دارتان می‌کنم و خواهید دانست که شکنجه کدام یک از ما سخت‌تر و پاینده‌تر است.

گفتند: هرگز تو را بر آنچه به ما از نشانه‌های روشن آمده است و بر آن [خدای] که ما را آفریده است برنگزینیم پس هر چه را تو حکم‌کننده‌ای حکم کن– هر چه خواهی بکن–، که تنها در زندگی این جهان حکم توانی کرد.

ما به پروردگاران ایمان آوردیم تا لغزش‌های ما و آنچه را از جادوگری که بر آن وادارمان کردی بیامرزد و خدا بهتر و پاینده‌تر است.

همانا هر کس که گناهکار نزد پروردگار خویش آید پس او راست دوزخ، در آنجا نه بمیرد [تا برهد] و نه [به خوشی] زندگانی کند.

و هر که با ایمان نزد او آید در حالی که کارهای نیک و شایسته کرده باشد پس اینان را پایه‌های برترین باشد،

بهشت‌های پاینده که از زیر آنها جوی‌ها روان است، در آنجا جاویدانند و این است پاداش کسی که [از آلودگی‌های کفر و گناه] پاکی ورزید.

وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاصْرِبْ لَهُمْ  
طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَفْ دَرَكًا وَلَا تَخْشَىٰ

۷۸

فَاتَّبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِ ۖ فَغَشِيَهُمْ مِّنَ اللَّيْلِ مَا غَشِيَهُمْ

۷۹

وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ ۖ وَمَا هَدَىٰ

۸۰

يَبْنِي إِسْرَءِيلَ ۚ قَدْ أَنْجَيْنَاكَ مِّنْ عَدُوِّكَ ۖ وَوَعَدْنَاكَ  
جَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ

۸۱

كُلُوا مِمَّنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ  
عَلَيْكُمْ غَضَبِي ۖ وَمَن يَحِلِّ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ هَوَىٰ

۸۲

وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَىٰ

۸۳  
حزب  
۱۲۷

وَمَا أَعْجَلَكَ عَن قَوْمِكَ يٰمُوسَىٰ

۸۴

قَالَ هُمْ أُولَاءِ عَلَىٰ أَثَرِي وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ

۸۵

قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِن بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ

۸۶

فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَنَ أَسَفًا ۚ قَالَ يَقَوْمُ أَلَمْ  
يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعَدًّا حَسَنًا أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ أَمْ  
أَرَدْتُمْ أَن يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُمُ  
مَّوْعِدِي

۸۷

قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حُمِلْنَا أَوْزَارًا مِّن  
زِينَةِ الْقَوْمِ فَقَذَفْنَاهَا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ

و هر آینه به موسی وحی کردیم که بندگان مرا شبانگاه ببر،  
پس برای آنان راهی خشک در دریا فرا گیر– با زدن عصا به  
آب دریا و خشک شدن آن– که نه از دست‌یافتن  
[فرعونیان] بترسی و نه [از غرق‌گشتن] بیم داری.

پس فرعون با سپاهیان‌ش از پی آنان روانه شدند، و از دریا  
بیوشیدشان آنچه پوشیدشان– آب دریا غرقشان ساخت–.

و فرعون قوم خود را گمراه کرد و راه ننمود.

ای فرزندان اسرائیل، شما را از دشمتان رهانیدیم و با  
شما کنار راست کوه طور را وعده کردیم و بر شما منّ و  
سلّوی فرو فرستادیم.

از پاکیزه‌هایی که روزیتان کردیم بخورید و در آن از اندازه  
مگذرید که خشم من بر شما فرو آید، و هر که خشم من بر  
او فرو آید بی‌گمان هلاک شود– یا در دوزخ افتد–.

و هر آینه من آمرزگارم مر آن را که توبه کند و ایمان آورد  
و کار نیک و شایسته کند سپس [پیوسته] در راه راست  
باشد.

ای موسی، چه چیز تو را بر آن داشت تا از قومت با شتاب  
پیشی‌گیری– پیش از همه در «طور» حاضر شوی–؟

گفت: آنان اینک بر پی من می‌آیند و به سوی تو، پروردگارا،  
شتافتم تا خشنود شوی.

[خدای] گفت: پس [بدان که] ما قوم تو را پس از [آمدن]  
تو آزمون کردیم و سامری گمراهشان کرد.

پس موسی خشناک و اندوهگین به نزد قوم خود بازگشت.  
گفت: ای قوم من، آیا پروردگارتان به شما وعده‌ای نیکو  
نداد– که به شما تورات دهد یا شما را از فرعونیان برهاند  
–؟ آیا این مدت– زمان غیبت من– بر شما دراز آمد یا  
خواستید که خشمی از پروردگارتان بر شما فرود آید که  
وعده مرا خلاف کردید؟

گفتند: ما به اختیار و توان خود وعده تو را خلاف نکردیم، و  
لیکن بارهایی از پیرایه و زیور آن قوم– قوم فرعون– بر ما  
نهادند، پس آنها را [در آتش] افکندیم و همچنین سامری  
[آنچه با خود داشت در آتش] افکند



فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُم  
وَإِلَهُ مُوسَىٰ فَنَسِيَ

۸۹

أَفَلَا يَرَوْنَ إِلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا  
نَفْعًا

۹۰  
۲۷۴ر

وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِن قَبْلُ يَقُومُ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ <sup>ط</sup> وَإِنَّ  
رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي

۹۱

قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَٰكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ

۹۲

قَالَ يَهْرُونُ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا

۹۳

أَلَّا تَتَّبِعَنِ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي

۹۴

قَالَ يَبْنَؤُمَّ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي <sup>ط</sup> إِنِّي خَشِيتُ أَن  
تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي

۹۵

قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَٰسَمِيرِيُّ

۹۶

قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ <sup>ط</sup> فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ  
الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي

۹۷

قَالَ فَأَذْهَبُ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَوةِ أَن تَقُولَ لَا مِسَاسَ <sup>ط</sup> وَإِنَّ  
لَكَ مَوْعِدًا لَّن تُخْلَفَهُ <sup>ط</sup> وَانْظُرْ إِلَىٰ إِلْهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ  
عَاكِفًا <sup>ط</sup> لَنُحَرِّقَنَّهُ ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا

۹۸

إِنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا

و برای آنان کالبد گوساله‌ای برون آورد که او را بانگی بود  
پس [سامری و پیروانش] گفتند: این خدای شما و خدای  
موسی است، و [سامری خدای راستین را] از یاد برد.

آیا نمی‌دیدند که [آن گوساله] سخنی به آنها باز نمی‌گرداند  
و آنان را هیچ زیان و سودی ندارد؟

و هر آینه هارون از پیش– پیش از آمدن موسی– به آنها  
گفته بود: ای قوم من، همانا شما به این

گفتند: ما پیوسته بر این [گوساله‌پرستی] می‌مانیم تا موسی  
به سوی ما بازگردد.

[هنگامی که موسی باز آمد] گفت: ای هارون، چون آنها را  
دیدی که گمراه شدند چه چیز تو را بازداشت،

از این که مرا پیروی کنی– که آنها را از پرستیدن گوساله  
بازداری، یا از پی من آبی و خود را به من رسانی–؟ آیا  
فرمان مرا نافرمانی کردی؟

گفت: ای پسر مادرم، ریش و سر مرا مگیر، من ترسیدم که  
بگویی میان فرزندان اسرائیل جدایی انداختی و گفتار–  
سفارش– مرا نگاه نداشتی.

گفت: ای سامری، این چه کار– فتنه بزرگ– است که کردی؟

گفت: من چیزی دیدم که آنها ندیدند. مشتی [خاک] از پی  
[مركب] آن فرستاده– یعنی جبرئیل– برگرفتم و آن را [در  
کالبد گوساله] افکندم، و نفس من بدین سان [این کار را]  
در نظم بیاراست.

گفت: پس برو– دور شو– که تو را در زندگی– تا زنده باشی  
– این است که بگویی: «به من دست نزنید». و تو را  
وعده‌گاهی است که هرگز آن را با تو خلاف نکنند، و [اینک]  
به خدایت که پیوسته بر آن مقیم بودی بنگر که آن را  
بسوزانیم– یا به سوهان بساییم– سپس یکسره در دریا  
پراکنده‌اش سازیم.

همانا خدای شما خدای یکتاست که جز او هیچ خدایی نیست  
دانش او همه چیز را فراگیرنده است.

كَذَٰلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا قَدْ سَبَقَ ۚ وَقَدْ آتَيْنَاكَ  
مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا

۲۰:  
طه  
۹۹  
۱۳۵/

مَنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وِزْرًا

۱۰۰

خَالِدِينَ فِيهِ ۖ وَسَاءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ حِمْلًا

۱۰۱

يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا

۱۰۲

يَتَخَفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا

۱۰۳

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ لَبِثْتُمْ  
إِلَّا يَوْمًا

۱۰۴

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا

۱۰۵  
۲۷۵ر

فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا

۱۰۶

لَا تَرَىٰ فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا

۱۰۷

يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهُ ۖ وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ  
لِلرَّحْمَنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا

۱۰۸

يَوْمَئِذٍ لَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ  
لَهُ قَوْلًا

۱۰۹

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ ۚ عِلْمًا

۱۱۰

وَعَنْتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ ۚ وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا

۱۱۱  
حزب  
۱۲۸

وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا  
وَلَا هَضْمًا

۱۱۲

وَكَذَٰلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ  
لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا

۱۱۳

اینچنین از خبرهایی که گذشته است بر تو بر می‌گوییم، و  
براستی تو را از نزد خویش یادکردی— قرآن— داده‌ایم

هر که از آن روی بگرداند، همانا در روز رستاخیز باری  
سنگین— یا باری بد: کفر و تکذیب— بردارد،

در آن— بار گناه و عقوبتش— همیشه بمانند، و آنها را بدباری  
است در روز رستاخیز،

روزی که در صور دمیده شود، و بزهکاران را در آن روز  
کبود چشم برانگیزیم

میان خود راز همی گویند که شما جز ده روز— در دنیا—  
درنگ نکرده‌اید.

ما به آنچه می‌گویند داناتریم آنگاه که بهترینشان در رفتار و  
گفتار گوید: درنگ نکرده‌اید مگر یک روز.

و تو را از کوه‌ها پرسند بگو: پروردگارم همه آنها را بر کند  
و خرد و پراکنده سازد.

پس آن

در آن هیچ کجی— یعنی پستی— و بلندی نبینی.

در آن روز آن خواننده— دمنده صور— را بی‌هیچ کثی—  
انحراف و نافرمانی— پیروی کنند، و آوازاها در برابر خدای  
رحمان فرونشیند، پس آوایی نشنوی مگر آوایی آهسته.

در آن روز شفاعت سود ندارد مگر [شفاعت] کسی که خدای  
رحمان به او اجازه دهد و سخن او را بپسندد.

آنچه پیش روی و آنچه پشت سرشان است می‌داند، و  
دانش آنان او را فرانگیرد.

و چهره‌ها در برابر خدای زنده پاینده خوار و فروتن باشند و  
هر که بار ستم برداشت بی‌گمان تهیدست و نومید گردد.

و هر که از کارهای نیک و شایسته کند و مؤمن باشد، پس  
از هیچ ستمی ترسد و نه از کاستنی— کاستن پاداش کردار  
—.

و اینچنین آن را قرآنی به زبان تازی فروفرستادیم و در آن  
از بیمها و هشدارها گونه‌گون آوردیم تا شاید بپرهیزند یا  
آنان را یاد کرد و پندی پدید آورد.

فَتَعَلَىٰ اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ  
أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ وَقُل رَّبِّ زِدْنِي عِلْمًا

۱۱۵

وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ قَبْلِ فَنَسَىٰ وَلَمْ نُجِدْ لَهُ عَزْمًا

۱۱۶  
رج ۲۷۶

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ  
أَبَىٰ

۱۱۷

فَقُلْنَا يٰآدَمُ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكَمَا  
مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَىٰ

۱۱۸

إِنَّ لَكَ أَلًا تَجُوعُ فِيهَا وَلَا تَعْرِىٰ

۱۱۹

وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَىٰ

۱۲۰

فَوَسَّوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يٰآدَمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةٍ  
الْحُلْدِ وَمُلْكٍ لَا يَبْلَىٰ

۱۲۱

فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْءَاتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ  
عَلَيْهِمَا مِنْ وَّرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَىٰ آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَىٰ

۱۲۲

ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَىٰ

۱۲۳

قَالَ أَهْبِطَا مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فِيمَا  
يَأْتِيَنَّكُمْ مِّنِّي هُدَىٰ فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا  
يَشْقَىٰ

۱۲۴

وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ  
يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَىٰ

۱۲۵

قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَىٰ وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا

پس والا و برتر است خدای یکتا آن پادشاه راستین. و به خواندن قرآن پیش از آنکه پیام آن به تو گزارده شود شتاب مکن، و بگو: پروردگارا، مرا دانش افزای.

و هر آینه از پیش به آدم سفارش کردیم، پس فراموش کرد و او را [در نگاهداشت آن] آهنگی استوار نیافتیم.

و [یاد کن] آنگاه که فرشتگان را گفتیم: آدم را سجده کنید، پس سجده کردند مگر ابلیس که سر باز زد.

گفتیم: ای آدم، این دشمن تو و همسر توست، مبدا شما را از بهشت بیرون کند که در رنج افتی— یا بدبخت شوی—

که تو را در آنجا این هست که نه گرسنه می‌شوی و نه برهنه

و در آنجا نه تشنه می‌شوی و نه در گرمی آفتاب بمانی.

پس شیطان او را وسوسه کرد، گفت: ای آدم، آیا تو را به درخت جاودانی و پادشاهی که کهنه و نابود نشود راه بنمایم؟

پس، از آن درخت خوردند و شرمگاهشان بر آنها نمودار شد، و شروع کردند از برگ [درختان] بهشت بر خود چسباندن،— شرمگاه خود را می‌پوشاندند— و آدم پروردگار خویش را نافرمانی نمود پس راه راست را گم کرد.

سپس پروردگارش او را برگزید و به مهر و بخشایش خویش بر او بازگشت و توبه‌اش بپذیرفت و او را راه نمود.

گفت: هر دو با هم از آنجا فروشوید، برخی از شما— آدمیان — دشمن برخی خواهید بود. پس اگر از من شما را رهنمونی — کتاب و پیامبر— آمد، هر که از رهنمونی من پیروی کند نه گمراه شود و نه به رنج افتد— به کیفر آن جهان گرفتار نشود—

و هر که از یادکرد و پند من روی بگرداند پس زیستنی تنگ دارد و روز رستاخیز او را نابینا برانگیزیم.

گوید: پروردگارا، چرا مرا نابینا برانگیختی و حال آنکه بینا بودم؟!

قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ ءَايَاتُنَا فَنَسِيَتْهَا <sup>ط</sup>وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنْسَى

۱۲۷

وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى

۱۲۸

أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ  
فِي مَسْكِنِهِمْ <sup>ج</sup>إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النُّهَى

۱۲۹  
۲۷۷ج

وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى

۱۳۰

فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ  
الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا <sup>ط</sup>وَمِنْ ءَآنَآئِ اللَّيْلِ فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ  
النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَىٰ

۱۳۱

وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِٓ أَزْوَاجًا مِّنْهُمْ زَهْرَةَ  
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ <sup>ج</sup>وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ

۱۳۲

وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا <sup>ط</sup>  
نَحْنُ نَرْزُقُكَ <sup>ط</sup>وَالْعَقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ

۱۳۳

وَقَالُوا لَوْلَا يَأْتِينَا بِآيَةٍ مِّن رَّبِّهِٓ <sup>ج</sup>أَوْ لَمْ تَأْتِهِم بِبَيِّنَةٍ مَّا فِي  
الصُّحُفِ الْأُولَىٰ

۱۳۴

وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِٗ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا  
أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ ءَايَاتِكَ <sup>ج</sup>مِن قَبْلِ أَن نَّذِلَّ  
وَنُخْزَىٰ

۱۳۵

قُلْ كُلُّ مُتَرَبِّصٍ فَتَرَبِّصُوا <sup>ط</sup>فَسَتَعْلَمُونَ مَنِ أَصْحَابُ  
الصِّرَاطِ <sup>ط</sup>السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدَىٰ

گوید: بدین گونه [امروز کور محشور شدی زیرا] آیات ما به  
تو رسید و تو آنها را به فراموشی سپردی– از آنها تغافل  
کردی– و همچنان امروز فراموش می‌شوی.

و بدین‌سان هر که را زیاده‌روی کرده و به آیات پروردگار  
خویش ایمان نیاورده است کیفر می‌دهیم، و هر آینه عذاب  
آن جهان سخت‌تر و پاینده‌تر است.

آیا برای آنان– مشرکان قریش– راه ننمود که چه نسلا را  
پیش از آنها هلاک کردیم که اینان در مسکنهای آنان راه  
می‌روند– و آثار عذاب و هلاک آنان را می‌بینند–؟ هر آینه  
در آن برای خردمندان نشانه‌ها و عبرتهاست.

و اگر نه این بود که سخنی از پروردگار تو از پیش رفته و  
سرامدی معین شده است هر آینه عذاب بر آنها لازم  
می‌گردید– گریبانشان را می‌گرفت–.

پس هر آنچه می‌گویند شکیبایی ورز و پروردگارت را پیش  
از برآمدن آفتاب– نماز بامداد– و پیش از فروشدن آن–  
نماز عصر– همراه با ستایش و سپاس به پاکی یاد کن، و از  
ساعاتهای شب– نماز شام و نماز خفتن– و کناره‌های روز–  
نماز پیشین ظهر، که پایان نیمه اول روز است و آغاز نیمه  
دوم روز– نیز او را تسبیح گوی، باشد که خشنود شوی.

و دیدگانت را مدوز بدانچه برخوردار ی داده‌ایم گروه‌هایی  
از آنان را از آرایش زندگی دنیا تا در باره آن بیازماییمشان،  
و روزی پروردگارت بهتر و پایتر است.

و خاندان خویش را به نماز فرمان ده و بر آن شکیبا باش–  
مداومت نما– از تو روزی نمی‌خواهیم، ما خود به تو روزی  
می‌دهیم و سرانجام نیک پرهیزگاری راست.

و [کافران مکه] گفتند: چرا ما را از پروردگار خویش  
نشانه‌ای– معجزه‌ای به دلخواه ما– نمی‌آورد؟ آیا آنها را  
نشانه روشن آنچه در کتابهای پیشین است نیامده است؟

و اگر ما آنان را پیش از آن– فرستادن کتاب و پیامبر– به  
عذابی هلاک می‌کردیم هر آینه می‌گفتند: پروردگارا، چرا به  
سوی ما پیامبری نفرستادی تا پیش از آنکه خوار و رسوا  
شویم آیات تو را پیروی کنیم؟

بگو: هر یک [از ما] منتظر است، پس منتظر باشید. بزودی  
خواهید دانست که رهروان راه راست کیانند و راه‌یافته  
کیست.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ

مَا يَأْتِيهِمْ مِّن ذِكْرٍ مِّن رَّبِّهِمْ مُّحَدَّثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ وَهُمْ  
يَلْعَبُونَ

لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ وَأَسْرَأُ التَّجْوَى الَّذِينَ ظَلَمُوا هَلْ هَذَا إِلَّا  
بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ أَفَتَأْتُونَ السَّحَرَ وَأَنْتُمْ تَبْصِرُونَ

قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ  
الْعَلِيمُ

بَلْ قَالُوا أَضَعَتْ أَحْلَمَ بَلِ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا  
بِآيَةٍ كَمَا أُرْسِلَ الْأَوَّلُونَ

مَا ءَامَنْتُ قَبْلَهُمْ مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ

وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ فَسَئَلُوا أَهْلَ  
الدِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا لَا يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا  
خَالِدِينَ

ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَّشَاءُ وَأَهْلَكْنَا  
الْمُسْرِفِينَ

لَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

مردم را [هنگام رسیدگی به] حسابشان- یعنی رستاخیز-  
نزدیک شد و آنان در ناآگاهی- از حساب و بازخواست-  
رویگردانند.

آنان را هیچ یادکرد و پند تازه‌ای از پروردگارشان نباید مگر  
اینکه آن را بشنوند در حالی که بازی می‌کنند

دلهاشان [از حق غافل و به چیزی دیگر] سرگرم است، و  
کسانی که ستم کردند رازگویی خود را پنهان داشتند که: آیا  
این جز آدمی مانند شماست؟ پس آیا به آن جادو رو  
می‌کنید و حال آنکه می‌بینید [که جادو و دروغ است]؟!

[پیامبر] گفت: پروردگار من هر سخنی را که در آسمان و  
زمین باشد می‌داند، و اوست شنوا و دانا.

بلکه گفتند: [سخنان او] خوابهای آشفته و پریشان است،  
بلکه آن را برپافته، بلکه او شاعر است پس باید برای ما  
نشانه‌ای- معجزه‌ای- بیاورد چنانکه پیشینیان- پیامبران  
پیشین- [با آن] فرستاده شده‌اند.

پیش از آنان [مردم] هیچ آبادی و شهری که آن را هلاک  
کردیم ایمان نیاوردند آیا اینها ایمان می‌آورند؟!

و پیش از تو نفرستادیم مگر مردانی را که به ایشان وحی  
می‌کردیم. پس اگر خود نمی‌دانید از اهل ذکر- اهل کتاب-  
بپرسید- تا بدانید که پیامبران آنها هم آدمی بوده‌اند-.

و آنان را کالبدی نساختم که طعام نخورند، و جاویدان هم  
نبودند.

سپس آن وعده را که به ایشان دادیم- نابودی دشمنانشان  
و یاری و پیروزی ایشان- راست کردیم، پس آنان و هر که  
را خواستیم رهانیدیم و گزافه کاران را نابود ساختیم.

هر آینه به سوی شما کتابی فروفرستادیم که در آن یادکرد  
شماست. آیا خرد را کار نمی‌بندید؟

وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا  
ءَاخِرِينَ

فَلَمَّا أَحَسُّوا بَأْسَنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكُضُونَ

لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا إِلَى مَا أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسْكِنِكُمْ  
لَعَلَّكُمْ تَسْأَلُونَ

قَالُوا يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ

فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوَاهُمْ حَتَّى جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَمِيدِينَ

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعِيبِينَ

لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهَوًا لَّاتَّخَذْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَلَعِيلِينَ

بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ<sup>ج</sup>  
وَلَكُمْ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ

وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ<sup>ج</sup> وَمَنْ عِنْدَهُ<sup>ج</sup> لَا يَسْتَكْبِرُونَ  
عَنْ عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ

يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ

أَمْ اتَّخَذُوا ءَالِهَةً مِّنَ الْأَرْضِ هُمْ يُنْشِرُونَ

لَوْ كَانَ فِيهِمَا ءَالِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا<sup>ج</sup> فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ  
الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ

لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ

أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً<sup>ط</sup> قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ<sup>ط</sup> هَذَا ذِكْرُ  
مَنْ مَعِيَ وَذِكْرُ مَنْ قَبْلِيَ<sup>ج</sup> بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ<sup>ط</sup>  
فَهُمْ مُّعْرِضُونَ

و چه بسیار [مردم] شهرها را که ستمکار بودند  
فروشکستیم– هلاک ساختیم– و پس از آن قومی دیگر  
پدید کردیم.

پس چون عذاب را دریافتند آنگاه به تک از آن می‌گریختند.

مگریزید، و به کامرانی و خانه‌های خویش بازگردید تا مگر از  
شما بپرسند.

[اما چون عذاب را دیدند و پشیمان شدند] گفتند: وای بر  
ما که ستمکار بودیم.

پس پیوسته گفتارشان این بود تا آنها را دروشده و خاموش  
و بیجان کردیم.

و ما آسمان و زمین و آنچه را میان آنهاست به بازی  
نیافریدیم.

اگر می‌خواستیم سرگرمی و بازیچه‌ای بگیریم– مثل آنکه  
گفتند خدا همسر و فرزند و شریک گرفت–، آن را از نزد  
خویش می‌گرفتیم، اگر کننده [این کار] بودیم.

بلکه حق را بر باطل می‌افکنیم پس آن را فروشکند و باطل  
بی‌درنگ نابود شود، و وای بر شما از وصفی که می‌کنید– که  
به خدا نسبت زناشویی و فرزند می‌دهید–.

و او راست هر که در آسمانها و زمین است، و آنان که نزد  
اویند– فرشتگان– از پرستش وی گردنکشی و بزرگ‌منشی  
نمی‌کنند و خسته و مانده نمی شوند،

شب و روز خدای را به پاکی می‌ستایند و سستی نمی‌کنند.

آیا [این مردم] خدایانی از زمین گرفته‌اند که آنها مردگان  
را زنده کنند؟!

اگر در آن دو– آسمان و زمین– خدایانی جز خدای یکتا  
می‌بود هر آینه هر دو تباه می‌شدند. پاک و منزّه است  
خدای، پروردگار عرش، از وصفی که می‌کنند.

او را از آنچه می‌کند نپرسند و آنان را بپرسند.

بلکه بجز او خدایانی گرفته‌اند؟! بگو: حجت‌های خویش را  
بیاورید. این– آنچه در قرآن است– یادکرد کسانی است که  
با من‌اند و یادکرد کسانی است که پیش از من بوده‌اند.  
بلکه بیشترشان حق– توحید– را نمی‌دانند و از این رو  
رویگردانند.



وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِيْٓ إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

۲۶

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُۥٓ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ

۲۷

لَا يَسْبِقُونَهُۥ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهٖ يَعْمَلُونَ

۲۸

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ أَرْتَضَىٰ وَهُمْ مِنَ خَشِيَّتِهٖ مُشْفِقُونَ

۲۹

حزب  
۱۳۰

وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَٰهٌ مِّنْ دُونِهٖ فَلَا يَكُنْ جَزِيئَتُهُۥ مِنْ جَزَآِئِهِمْ جَهَنَّمٌ كَذٰلِكَ نَجْزِي ٱلظَّٰلِمِينَ

۳۰

ر ۲۸۰

أَوَلَمْ يَرَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ أَنَّ ٱلسَّمَٰوٰتِ وَٱلْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا ۖ وَجَعَلْنَا مِنَ ٱلْمَآءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ

۳۱

وَجَعَلْنَا فِي ٱلْأَرْضِ رَوَاسِئًّ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَّعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ

۳۲

وَجَعَلْنَا ٱلسَّمَآءَ سَقْفًا مَّحْفُوظًا ۖ وَهُمْ عَنْ ءَايٰتِهَا مُعْرِضُونَ

۳۳

وَهُوَ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱللَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ وَٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ ۖ كُلٌّ فِى فَلَكٍ يَسْبَحُونَ

۳۴

وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِّن قَبْلِكَ ٱلْخُلْدَ ۖ أَفَإِن مِّتَّ فَهُمُ ٱلْخٰلِدُونَ

۳۵

كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ ٱلْمَوْتِ ۖ وَنَبْلُوَكُمْ بِٱلْشَّرِّ وَٱلْخَيْرِ فِتْنَةً ۖ وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ

و پیش از تو هیچ پیامبری نفرستادیم مگر آنکه به او وحی کردیم که خدایی جز من نیست، پس تنها مرا بپرستید.

و [مشرکان] گفتند: خدای رحمان فرزندی گرفت. [نه،] او پاک و منزّه است، بلکه [آن فرشتگان] بندگانی گرامی‌اند

که به گفتار بر او پیشی نگیرند و آنان به فرمان او کار می‌کنند

آنچه را پیش روی آنهاست و آنچه را واپس آنهاست– کارهایی را که می‌کنند و خواهند کرد– می‌داند و جز برای کسانی که او بپسندد و خشنود باشد شفاعت نمی‌کنند و از ترس او– از ترس عقوبت او یا عظمت و هیبت او– بیمانکند.

و هر کس از آنها که گوید: من خدایی هستم بجز او، پس وی را دوزخ کیفر دهیم اینچنین ستمکاران را کیفر می‌دهیم.

آیا کسانی که کافر شدند ندیدند که آسمانها و زمین بسته بودند پس آنها را بازگشادیم و هر چیز زنده‌ای را از آب پدید کردیم؟ پس آیا ایمان نمی آورند؟

و در زمین کوه‌های استوار گران آفریدیم تا نلرزاندشان و در آن– در زمین یا در میان کوه‌ها– راه‌های فراخ قرار دادیم، باشد که [در سفرها به مقاصد خود] راه یابند.

و آسمان را سقفی نگاه‌داشته ساختیم و آنان از نشانه‌های آن رویگردانند.

و اوست که شب و روز و خورشید و ماه را آفرید، هر یک در چرخه‌ای شناورند.

و ما برای هیچ آدمی پیش از تو جاودانگی ننهادیم، آیا اگر تو بمیری آنان جاویدان باشند؟!

هر کسی چشنده مرگ است و شما را به بدی– سختی و بلا و مصیبت– و نیکی– آسانی و نعمت و دولت– می‌آزماییم، آزمایشی، و به ما بازگردانده می شوید.

وَإِذَا رَأَاكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُؤًا أَهَذَا  
الَّذِي يَذْكُرُ ءَالِهَتَكُمْ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمَنِ هُمْ كَافِرُونَ

۳۷

خُلِقَ الْإِنْسَنُ مِنْ عَجَلٍ سَأُورِيكُمْ ءَايَتِي فَلَا  
تَسْتَعْجِلُونِ

۳۸

وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

۳۹

لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكُفُّونَ عَنْ وُجُوهِهِمُ  
النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ

۴۰

بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ  
يُنظَرُونَ

۴۱

وَلَقَدْ أَسْتَهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا  
مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ

۴۲  
۲۸۱۲

قُلْ مَن يَكْلُوْكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَنِ بَلْ هُمْ عَنْ  
ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُّعْرِضُونَ

۴۳

أَمْ لَهُمْ ءَالِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِّن دُونِنَا لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ  
أَنفُسِهِمْ وَلَا هُمْ مِّنَّا يُصْحَبُونَ

۴۴

بَلْ مَتَّعْنَا هَؤُلَاءِ وَءَابَاءَهُمْ حَتَّى طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ أَفَلَا  
يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا أَفَهُمُ الْغَالِبُونَ

و چون کسانی که کافر شدند تو را ببینند جز به ریشخندت  
نگیرند [گویند:] آیا این است آن که خدایاتان را [به بدی و  
عیب] یاد می‌کند؟ و حال آنکه خود به یادکرد خدای رحمان  
کافرنند- پس آنها خود سزاوار ریشخندند-.

آدمی از شتاب آفریده شده زودا که نشانه‌های خویش-  
عذاب- را به شما بنمایم، پس [عذاب را] از من به شتاب  
مخواهید.

و گویند: اگر راستگو هستید هنگام این وعده- رستاخیز و  
عذاب- کی خواهد بود؟

اگر کسانی که کافر شدند آن هنگام را می‌دانستند که  
تتوانند آن آتش را از رویهای خود و از پشت‌های خویش باز  
دارند و نه یاری کرده شوند، [البته عذاب را به شتاب نمی  
خواستند].

بلکه [عذاب] ناگاه بدیشان رسد پس چنان فرومانده و  
سرگشته‌شان سازد که بازداشتن آن نتوانند و نه [بر تأخیر  
عذاب] مهلت یابند.

و هر آینه پیامبرانی هم که پیش از تو بودند استهزاء  
شدند، پس کسانی را که ایشان را تمسخر می‌کردند آنچه  
بدان استهزا می‌کردند- یعنی عذاب- فروگرفت.

بگو: کیست که شما را شب و روز از [عذاب] خدای رحمان  
نگاه می‌دارد؟ بلکه آنان از یاد پروردگارشان- یا از قرآن و  
پند آن- رویگردانند.

یا مگر خدایانی دارند بجز ما که آنان را [از عذاب] نگاه  
می‌دارند؟! آنها یاری‌کردن خود نتوانند و نه از سوی ما یاری  
و همراهی شوند- یا پناه و زنهار یابند-.

بلکه آنها و پدرانشان را برخورداری دادیم تا عمرهاشان  
دراز گشت. آیا نمی‌بینند که ما زمین را از کناره‌های آن  
می‌کاهیم- برخی از امتها را هلاک و نابود می‌کنیم-؟ پس آیا  
آنها- کافران قریش- چیره و پیروزند [و نابود نخواهند  
شد]؟!

قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُم بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذِرُونَ

۴۶

وَلَيْنَ مَسَّتْهُمُ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ

۴۷

وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَمَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَىٰ بِنَا حَاسِبِينَ

۴۸

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَآءَ وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ

۴۹

الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِّنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ

۵۰

وَهَذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنزَلْنَاهُ أَفَأَنْتُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ

۵۱  
حزب  
۱۳۱  
۲۸۲

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا إِبْرَهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ

۵۲

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ

۵۳

قَالُوا وَجَدْنَا ءَابَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ

۵۴

قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَعَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

۵۵

قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِبِينَ

۵۶

قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَىٰ ذَٰلِكُم مِّنَ الشَّاهِدِينَ

۵۷

وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَمَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُوَلُّوا مُدْبِرِينَ

بگو: همانا من شما را به وحی– این قرآن– بیم می‌کنم، و کران آنگاه که بیم‌کرده شوند خواندن را نمی‌شنوند– بآنگ دعوت به حق را درنیابند–.

و اگر یک دم– اندکی– از عذاب پروردگار تو به آنان رسد هر آینه گویند: ای وای بر ما، ما ستمکار بودیم.

و ما ترازوهای دادگری را در روز رستاخیز می‌نهییم– برای حسابرسی و سنجش اعمال نیک و بد– پس به کسی هیچ ستمی نرود و اگر [کردارشان] همسنگ دانه خردلی باشد آن را بیاریم، و ما حسابگرانی بسنده‌ایم.

و هر آینه موسی و هارون را فرقان– جداکننده حق و باطل– و روشنایی و یادآوری و پندی– تورات– برای پرهیزگاران دادیم

آنان که از پروردگار خویش در نهان می‌ترسند و از رستاخیز بیمناکند.

و این [قرآن] یادآوری و پندی است با برکت که آن را فروفرستادیم، پس آیا شما آن را منکرید؟!

و هر آینه ابراهیم را از پیش– پیش از موسی– راه شناسی و راهیابی در خور وی دادیم و به [حال] او دانا بودیم.

آنگاه که به پدرش و قومش گفت: این تندیسها چیست که بدانها روی آورده و به پرستش آنها ایستاده‌اید؟

گفتند: پدرانمان را پرستندگان آنها یافته‌ایم.

گفت: هر آینه شما و پدرانتان در گمراهی آشکار بوده‌اید.

گفتند: آیا ما را بحق آمده‌ای یا تو از بازیگرانی– بجد سخن می‌گویی یا بهزل–؟

گفت [نه، بازیگر نیستم] بلکه پروردگار شما خداوند آسمانها و زمین است، آن که آنها را آفریده است و من بر این [سخن] از گواهانم.

و [در نهان گفت:] به خدا سوگند که پس از آنکه پشت‌کرده برگردید بتهای شما را چاره کنم.

فَجَعَلَهُمْ جُودًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ

قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ

قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ وَابْرَاهِيمُ

قَالُوا فَأْتُوا بِهِ عَلَى أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ

قَالُوا ءَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِآلِهَتِنَا يَا ابْرَهِيمُ

قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَسَأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ

فَرَجَعُوا إِلَى أَنْفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ

ثُمَّ نَكِسُوا عَلَى رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَؤُلَاءِ يَنْطِقُونَ

قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ

أَفِ لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ

قُلْنَا يَبْنَازُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ

وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ

وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ

وَوَهَبْنَا لَهُ ذُرِّيَّةً إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ۖ وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ

پس آنها را خرد کرد مگر بت بزرگشان را تا مگر به آن– یا به او یعنی ابراهیم– بازگردند.

[چون باز آمدند] گفتند: چه کسی به خدایان ما این کار کرده است؟ همانا او از ستمکاران است.

گفتند: شنیده‌ایم جوانی که او را ابراهیم گویند از آنها [به بدی] یاد می‌کند.

گفتند: پس او را به دیدار چشم مردم بیارید شاید گواهی دهند– که این است که از بتها نکوهش می‌کند–.

گفتند: ای ابراهیم، آیا تو با خدایان ما این کار کرده‌ای؟

گفت: بلکه این کار را [بت] بزرگشان کرده است اگر سخن می‌گویند از آنها بپرسید.

پس به خویشتن خویش بازگشتند– به خود آمدند– و [با یکدیگر] گفتند: همانا شما بید ستمکاران.

آنگاه نگونسار شدند [و گفتند:] هر آینه تو می‌دانی که اینان سخن نمی‌گویند.

گفت: آیا چیزهایی را به جای خدا می‌پرستید که شما را هیچ سود و زبانی نرسانند؟

اف بر شما و بر آنچه جز خدا می‌پرستید آیا خرد را کار نمی‌بندید؟

گفتند: او را بسوزانید و خدایان خویش را یاری کنید، اگر کننده‌اید– یعنی اگر یاری کنندگان بتان خویشید–.

گفتیم: ای آتش، بر ابراهیم سرد و سلامت باش.

و خواستند در باره او چاره بد سازند، پس آنان را زیانکارتر ساختیم.

و او و لوط را [با مهاجرت] به آن سرزمینی که در آن برای جهانیان برکت نهاده‌ایم– سرزمین شام– رهاشدیم.

و او را [پسری چون] اسحاق بخشیدیم و [فرزندزاده‌ای چون] یعقوب را به فزونی دادیم و همه را نیکوکاران و شایستگان گردانیدیم.

وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ  
الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَبِيدِينَ

۷۴

وَلَوْطًا ءَاتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي  
كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبِيثَاتِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَلَسِقِينَ

۷۵

وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ

۷۶  
۲۸۳۲

وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ  
مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ

۷۷

وَنَصْرَنَاهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ  
سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ

۷۸

وَدَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفِثَتْ فِيهِ  
غَنَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ

۷۹

فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ وَكُلًّا ءَاتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَرْنَا مَعَ  
دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ

۸۰

وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ لِيُحْصِنَكُمْ مِّنْ بَأْسِكُمْ  
فَهَلْ أَنْتُمْ شَاكِرُونَ

۸۱

وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي  
بَارَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمِينَ

و ایشان را پیشوایانی کردیم که به فرمان ما راه نمایند، و  
به آنان کارهای نیک کردن و برپا داشتن نماز و دادن زکات  
را وحی کردیم، و ما را پرستندگان بودند.

و لوط را حکم- حکمت یا نبوت- و دانش دادیم و او را از  
آن شهری که کارهای پلید می‌کردند رهانیدیم. همانا آنها  
مردمی بدکار و نافرمان بودند.

و او را در مهر و بخشایش خویش درآوردیم، که او از نیکان  
و شایستگان بود.

و نوح را [یاد کن] آنگاه که پیش از این- پیش از ابراهیم و  
لوط- ما را بخواند پس وی را پاسخ دادیم و او و خاندانش را  
از اندوه بزرگ- طوفان و غرق- رهانیدیم.

و او را در برابر گروهی که آیات ما را دروغ انگاشتند یاری  
دادیم [و از آنان رهایی بخشیدیم]، همانا آنها مردمی بد  
بودند پس همگیشان را غرق ساختیم.

و داوود و سلیمان را [یاد کن] آنگاه که در باره کشتزاری  
داوری می‌کردند که شبانه گوسفندان آن قوم در آن چریده  
بودند و ما داوری کردن آنها را حاضر و گواه بودیم.

پس [حکم] آن را به سلیمان فهمانیدیم، و هر یک را حکم-  
حکمت یا نبوت یا حکومت یا داوری میان خصمها- و دانش  
دادیم و کوهها را رام داوود کردیم که با او تسبیح  
می‌گفتند، و مرغان را [نیز رام او کردیم] و ما کننده [اینها]  
بودیم.

و برای شما ساختن زره را به او آموختیم تا شما را از سختی  
و گزندتان- در کارزار- نگاه دارد، پس آیا شما سپاس  
می‌دارید؟

و باد تند و سخت را برای سلیمان [رام کردیم] که به فرمان  
او به سوی سرزمینی که در آن برکت نهاده‌ایم- سرزمین  
شام- روان بود و ما به همه چیز دانا بودیم.

وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَنْ يَغُوصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ حَافِظِينَ

وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَفَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرٍّ وَعَآتَيْنَاهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُم مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَذِكْرَىٰ لِلْعَبِيدِينَ

وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِّنَ الصَّابِرِينَ

وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِّنَ الصَّالِحِينَ

وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغْضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَّنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَىٰ فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنَجِّي الْمُؤْمِنِينَ

وَزَكَرِيَّا إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَا لَهُ وَزَوْجَهُ إِنَّهُمْ كَانُوا يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ

و از دیوان، کسانی برای او به دریا فرو می‌شدند. [تا جواهر آرند]، و جز آن کارها می‌کردند- ساختن محرابها، مجسمه‌ها، ظروف سنگی آب و ...- و ما نگاهدارنده آنها بودیم- تا از فرمان سلیمان بیرون نروند-.

و ایوب را [یاد کن] آنگاه که پروردگارش را بخواند که مرا سختی و گزند رسیده و تو مهربان‌ترین مهربانانی.

پس او را اجابت کردیم و سختی و گزندى که به وی بود برداشتیم و خاندانش را و همچند آنها را با آنها به او باز دادیم تا بخشایشی باشد از نزد ما و تا یادبود و پندی برای پرستندگان [خدای] باشد.

و اسماعیل و ادریس و ذو الکفل را [یاد کن] که همه از شکیبایان بودند

و ایشان را در مهر و بخشایش خویش در آوردیم، که آنان از نیکان و شایستگان بودند.

و ذو النون- صاحب نهنگ ماهی، یونس- را [یاد کن] آنگاه که خشمناک برفت و پنداشت که هرگز بر او تنگ نمی‌گیریم پس در آن تاریکیها- تاریکی شب و تاریکی دریا و تاریکی شکم نهنگ‌ماهی- آواز داد که خدایی جز تو نیست، پاک و منزهی تو، همانا من از ستمکاران بودم.

پس اجابتش کردیم و او را از اندوه رهانیدیم، و مؤمنان را اینچنین می‌رهانیم.

و زکریا را [یاد کن] آنگاه که پروردگار خویش را بخواند: ای پروردگار من، مرا تنها- بی‌فرزند- مگذار و تو بهترین وارثانی.

پس اجابتش کردیم و یحیی را به او بخشیدیم و همسر او را برایش شایسته- زاینده یا خوشخو- گردانیدیم. اینان در کارهای نیک می‌شتافتند و ما را با امید و بیم می‌خواندند، و ما را فروتن و فرمانبردار بودند.



وَالَّتِي أَحْصَنْتَ فَرَجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِنْ رُوحِنَا وَجَعَلْنَهَا  
وَأَبْنَاهَا ءَايَةً لِّلْعَالَمِينَ

۹۲

إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ

۹۳

وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ كُلٌّ إِلَيْنَا رَاجِعُونَ

۹۴

۲۸۴ر

فَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ  
لِسَعْيِهِ ؕ وَإِنَّا لَهُ وَكِتُبُونَ

۹۵

وَحَرَامٌ عَلَىٰ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ

۹۶

حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِّن كُلِّ حَدَبٍ  
يَنْسِلُونَ

۹۷

وَأَقْرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ أَبْصَرُ الَّذِينَ  
كَفَرُوا يَوِيلًا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَذَا بَلْ كُنَّا  
ظَالِمِينَ

۹۸

إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا  
وَارِدُونَ

۹۹

لَوْ كَانَ هَؤُلَاءِ ءَالِهَةً مَّا وَرَدُّوهَا كُلُّ فِيهَا خَلِيدُونَ

۱۰۰

لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ

۱۰۱

إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُم مِّنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ

و آن زن– مریم– را [یاد کن] که دامان عفت خویش نگاه  
داشت، پس، از روح خود در او دمیدیم و او و پسرش را  
برای جهانیان نشانه‌ای ساختیم.

[ای مردم،] همانا این آیین شماست، آیینی یگانه– یعنی  
دین اسلام که همه پیامبران بر آن بودند– و منم پروردگار  
شما، پس مرا بپرستید.

و [مردم] کار– آیین– خویش را در میان خود پاره پاره  
کردند– در دین گروه گروه شدند– [و] همه به سوی ما  
بازخواهند گشت.

پس هر که کارهای نیک و شایسته کند در حالی که مؤمن  
باشد کوشش وی را ناسپاسی نباشد و ما برای او  
نویسنده‌ایم.

و بر مردم شهری که آنها را هلاک کردیم حرام– ناشدنی–  
است که [به این دنیا] بازگردند [تا از کفر توبه نکنند].

تا آنگاه که [سدّ] یاجوج و ماجوج گشوده شود و آنان از هر  
بلندی و تپه‌ای به شتاب بیرون آیند.

و آن وعده راست– رستاخیز– نزدیک شود، پس ناگهان  
دیدگان کسانی که کافر شدند خیره ماند [و گویند:] وای بر  
ما، براستی ما از این [حال] در غفلت بودیم، بلکه ما ستمکار  
بودیم.

همانا شما و آنچه جز خدا می‌پرستید– یعنی بتان– هیمه  
دوزخید شما به آنجا درون خواهید شد.

اگر اینها خدایان بودند به دوزخ در نمی‌آمدند و حال آنکه  
همه– بتان و بت‌پرستان– در آنجا جاویدانند.

آنها در آنجا نعره‌ای– ناله‌های دردناک مانند بانگ خران–  
دارند و در آنجا سخنی نمی‌شنوند– که بدان شاد شوند–.

همانا کسانی که از پیش وعده نیکو– بهشت– به ایشان  
داده‌ایم، اینان از آن

لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا ۖ وَهُمْ فِي مَا أُشْتَهَتْ أَنْفُسُهُمْ  
خَالِدُونَ

۱۰۳

لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّيْهُمْ الْمَلَائِكَةُ هَذَا  
يَوْمُكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ

۱۰۴

يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجْلِ لِلْكِتَابِ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ  
خَلْقٍ نُعِيدُهُ ۖ وَعَدًا عَلَيْنَا ۖ إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ

۱۰۵

وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا  
عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ

۱۰۶

إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ عَبْدِينَ

۱۰۷

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

۱۰۸

قُلْ إِنَّمَا يُوحِي إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهُهُ وَاحِدٌ ۖ فَهَلْ أَنْتُمْ  
مُسْلِمُونَ

۱۰۹

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ ءَاذَنْتُكُمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ ۖ وَإِنْ أُدْرِيَ أَقْرَبُ أَمْ  
بَعِيدُ ۖ مَا تُوعَدُونَ

۱۱۰

إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ

۱۱۱

وَإِنْ أُدْرِيَ لَعَلَّهُ فَتَنَةٌ لَّكُمْ وَمَتَعَ إِلَىٰ حِينٍ

۱۱۲

قُلْ رَبِّ أَحْكُم بِالْحَقِّ ۚ وَرَبُّنَا الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا  
تَصِفُونَ

آوای آن– آتش دوزخ– را هم نشنوند، و ایشان در آنچه  
دلهاشان بخواهد و آرزو کند جاویدانند.

آن بیم بزرگ ایشان را اندوهگین نکند، و فرشتگان به  
پیشبازشان آیند [و گویند:] این همان روز شماست که  
وعده داده می‌شدید.

روزی که آسمان را در نوردیم مانند در نوردیدن طومار  
مروشته‌ها را و چنانکه نخستین بار آفرینش آفریدگان را  
آغاز کردیم آن را بازگردانیم، وعده‌ای است بر ما و همانا ما  
کننده آنیم.

و هر آینه در زبور– کتاب داوود– پس از ذکر– تورات، یا  
پس از یاد این امت در زبور– نوشتیم که زمین را بندگان  
نیک و شایسته من به میراث می‌برند.

همانا در این [که یاد کردیم] آنچه مردم خداپرست را برای  
رسانیدن به مطلوب پسنده باشد، هست.

و ما تو را نفرستادیم مگر رحمتی برای جهانیان.

بگو: همانا به من وحی می‌شود که خدای شما خدایی یگانه  
است، پس آیا شما گردن نهاده و فرمانبردار خواهید بود؟

پس اگر روی بگردانند بگو: من همه شما را یکسان آگاه  
کردم و هشدار دادم و نمی دانم که آنچه وعده داده  
می‌شوید– از عذاب و رستاخیز– نزدیک است یا دور

همانا او گفتار آشکار و بلند را می‌داند و می‌داند آنچه را  
نهان می‌دارید

و نمی‌دانم شاید این [واپس داشتن عذاب و نشتابیدن  
بدان] شما را آزمونی باشد و برخورداریی تا هنگامی– مرگ  
یا هنگام فرارسیدن عذاب–.

[پیامبر] گفت: پروردگارا، به حق حکم کن. و پروردگار ما  
خدای رحمان است که در برابر آنچه [او را به ناسزا] وصف  
می‌کنید از او یاری خواسته می شود.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ

يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَرَىٰ وَمَا هُمْ بِسُكَرَىٰ وَلَٰكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ

وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطَانٍ مَّرِيدٍ

كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُ مَن تَوَلَّاهُ فَأَنَّهُ يُضِلُّهُ وَيَهْدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِّنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ مِّنْ مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِّبَيِّنَ لَكُمْ وَنُقَرُّ فِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشُدَّكُمْ وَمِنْكُمْ مَّن يُّتَوَفَّىٰ وَمِنْكُمْ مَّن يُّرَدُّ إِلَىٰ أَرْدَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِن بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا وَتَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَنْبَتَتْ مِن كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ

ای مردم، از پروردگارتان پروا کنید، که زلزله رستاخیز چیزی است بزرگ.

روزی که آن را ببینید، [از هول آن] هر شیردهنده‌ای آن را که شیر می‌دهد از یاد ببرد و هر زن بارداری بار خویش بنهد، و مردم را مستان بینی- پنداری- و حال آنکه مست نیستند و لیکن عذاب خدا سخت است.

و از مردمان کس هست که در باره خدا بی‌هیچ دانشی جدل و ستیزه می‌کند و از هر شیطان نافرمان و سرکشی پیروی می‌نماید.

بر وی

ای مردم، اگر از برانگیخته شدن پس از مرگ به شک اندرید، پس [بدانید که] ما شما را از خاک و سپس از نطفه و پس از آن از خونی بسته و آنگاه از پاره گوشتی، با آفرینشی تمام یا ناتمام، آفریدیم تا [توانایی خویش را بر بازگرداندنتان] برای شما روشن و پدیدار سازیم. و آنچه را بخواهیم تا مدتی معین- حدود نه ماه- در زهدانها نگاه می‌داریم آنگاه شما را کودکی بیرون می‌آوریم سپس [پرورشتان می‌دهیم] تا به نیرومندی خویش برسید. و از برخی جانشان [در خردی و جوانی] برگرفته شود و برخی تا فروترین دوره زندگی بازبرده شود تا [آنجا که] در پی دانایی چیزی نداشت. و زمین را [در زمستان] فسرده و مرده بینی، پس چون آب [باران] بر آنها فروآریم بجنبند و بردمد و از هر گونه گیاه زیبا و بهجت‌انگیز برویاند.

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّهُ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَأَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

وَأَنَّ السَّاعَةَ ءَاتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّنِيرٍ

ثَانِيَ عِطْفِهِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ لَهُ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَنُذِيقُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَذَابَ الْحَرِيقِ

ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَاكَ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَمٍ لِلْعَبِيدِ

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَىٰ حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ بِهِ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فَتْنَةٌ أُنْقَلَبَ عَلَىٰ وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذَٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ

يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُ وَمَا لَا نُنْفَعُهُ ذَٰلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ

يَدْعُوا لَمَن ضَرُّهُ أَقْرَبُ مِنْ نَفْعِهِ لَبِئْسَ الْمَوْلَىٰ وَلَبِئْسَ الْعَشِيرُ

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ

مَنْ كَانَ يَظُنُّ أَن لَّن يَنْصُرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ لْيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدُهُ مَا يَغِيظُ

این- مراحل آفرینش آدمی و رویانیدن گیاهان- از آن روست که خدا حق است و اینکه مردگان را زنده می‌کند و اینکه بر هر کاری تواناست،

و اینکه رستاخیز آمدنی است، هیچ شکی در آن نیست، و اینکه خداوند هر که را در گورهاست برمی‌انگیزد.

و از مردمان کس هست که بی‌هیچ دانشی و هدایتی و کتابی روشن در باره خدا جدل و ستیزه می‌کند،

در حالی که پهلوی خود را به نشانه تکبر [و روگرداندن از حق] می‌پیچاند، تا [مردم را] از راه خدا گمراه کند. او را در این جهان خواری و رسوایی است و در روز رستاخیز عذاب آتش سوزان را به او می‌چشانیم.

این [خواری و عذاب] به سزای آن چیزی است که دست‌هایش پیش فرستاده و از آن رو که خدا بر بندگان ستمکار نیست.

و از مردمان کس هست که خدای را یکسویه و با دودلی می‌پرستد، پس اگر نیکی بدو رسد بدان آرام گیرد و اگر آرمونی- رنجی و گزند- بدو رسد روی بگرداند، در این جهان و آن جهان زیانکار است، این است آن زیانکاری آشکار.

جز خدا چیزی را می‌خواند که نه زیانش رساند و نه سودش دهد، این است آن گمراهی دور.

کسی را می‌خواند که بی‌گمان زیانش نزدیکتر از سود اوست، بد یاور و سرپرستی است- آن بت- و بد یار و همدمی است.

همانا خداوند کسانی را که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک و شایسته کرده‌اند به بهشت‌هایی درآرد که از زیر آنها جویها روان است، که خدا آنچه خواهد می‌کند.

هر که می‌پندارد که خدا او- پیامبر خود- را در این جهان و آن جهان هرگز یاری نخواهد کرد- و اکنون یاری او را می‌بیند و از این رو به خشم آمده- باید ریسمانی به آسمان - سقف و هر چه بر فراز سر آدمی است- کشد سپس خود را [با دار آویختن] خفه کند، و آنگاه بنگرد که آیا این ترفند و نیرنگش خشم او را از میان می‌برد؟

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَأَنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يُرِيدُ

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئِينَ وَالنَّصَارَى  
وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ  
الْقِيَمَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

۱۷

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَمَن فِي  
الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ  
وَالْدَوَابُّ وَكَثِيرٌ مِّنَ النَّاسِ ۖ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ ۚ  
وَمَن يُوْهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن مُّكْرِمٍ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ۖ

۱۸  
سجده  
مستحب

هَذَانِ خَصْمَانِ اخْتَصَمُوا فِي رَبِّهِمْ ۚ فَالَّذِينَ كَفَرُوا  
قُطِعَتْ لَهُمْ ثِيَابٌ مِّن تَارٍ يُصَبُّ مِن فَوْقِ رُءُوسِهِمُ  
الْحَمِيمُ

۱۹  
حزب  
۱۳۴

يُصْهَرُ بِهِ ۚ مَا فِي بُطُونِهِمْ وَالْجُلُودُ

۲۰

وَلَهُمْ مَّقَمِعٌ مِّن حَدِيدٍ

۲۱

كَلَّمَآ أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا مِنْهَا مِّنْ غَمٍّ أُعِيدُوا فِيهَا وَذُوقُوا  
عَذَابَ الْحَرِيقِ

۲۲

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ  
تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِّن ذَهَبٍ  
وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ

۲۳  
۲۸۷

بدین‌سان این [قرآن] را آیاتی روشن فروفرستادیم و  
خدای هر که را خواهد راه نماید.

همانا کسانی که ایمان آوردند- مسلمانان- و کسانی که  
جهود شدند و صابئان و ترسایان و گبران و کسانی که شرک  
آوردند، خداوند میانشان روز رستاخیز داوری می‌کند- یا  
جدایی می‌افکند-، که خدای بر هر چیزی گواه است.

آیا ندیدی که هر که در آسمانها و هر که در زمین است و  
خورشید و ماه و ستارگان و کوه‌ها و درختان و جنبندگان و  
بسیاری از مردمان خدای را سجده می‌کنند؟ و بسیاری هم  
عذاب بر آنان سزا گشته است، و هر که را خدا خوار کند  
پس او را هیچ گرامی دارنده‌ای نیست، که خدا هر چه  
خواهد می‌کند.

اینها- مؤمنان و کافران- دو گروه دشمن یکدیگرند که در  
باره [هستی و یگانگی] پروردگارشان با هم ستیزه کردند  
پس کسانی که کافر شدند برایشان جامه‌هایی از آتش  
بریده‌اند [و] از بالای سرشان آب جوشان می‌ریزند

که با آن

و آنان راست گرزهای آهنین

هر گاه از سختی اندوه بخواهند از آن

همانا خداوند کسانی را که ایمان آوردند و کارهای نیک و  
شایسته کردند به بهشت‌هایی در آورد که از زیر آنها جویها  
روان است، در آنجا با دستبندهای زرین و مروارید آراسته  
شوند، و جامه‌شان در آنجا دیباست

وَهُدُّوْا إِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ وَهُدُّوْا إِلَى صِرَاطِ الْحَمِيدِ

و به گفتار پاک- لا اله الا الله یا سپاس و ستایش خداوند- راه نموده شوند و به راه راست [خدای] ستوده راهنمایی شوند.

۲۵

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً الْعَكْفُ فِيهِ وَالْبَادِ وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِالْحَادِ بِظُلْمٍ نُّذِقْهُ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ

کسانی که کفر ورزیدند و [مردم را] از راه خدا و مسجد الحرام- که آن را برای مردم قرار دادیم و مقیم و مسافر در آن یکسانند- باز می‌دارند، و نیز هر که در آنجا کجروی و ستمکاری- آزار مردم- خواهد او را از عذابی دردناک بچشانیم.

۲۶  
۲۸۸۹

وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ

و [یاد کن] آنگاه که جای آن خانه را برای ابراهیم جایگاه [عبادت] ساختیم، [و گفتیم] که هیچ چیز را با من انباز مگیر و خانه مرا برای طواف‌کنندگان و بر پایستادگان و رکوع‌کنان و سجده‌آرندگان- نمازگزاران- پاک دار.

۲۷

وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ

و در میان مردمان به حج آواز ده تا پیاده و سوار بر شتران باریک میان سبکرو از راه‌های دور سوی تو آیند

۲۸

لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَى مَا رَزَقَهُمْ مِّنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا أَلْبَاسَ الْفَقِيرِ

تا نزد سودهایی که ایشان راست حاضر آیند و خدای را در روزهایی دانسته- ایام نحر و تشریق یا دهه اول ذو الحجه- بر [ذبح] آنچه از چهارپایان زبان بسته روزیشان کرده یاد کنند. پس، از آن بخورید و به درمانده درویش هم بخورانید.

۲۹

ثُمَّ لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلِيُوفُوا نُذُورَهُمْ وَلِيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ

سپس باید چرک از خود بزدایند و نذرهای خویش- که تعهد کرده‌اند- به جای آرند و بر آن خانه کهن طواف کنند.

۳۰

ذَٰلِكَ وَمَنْ يُعِظْ حُرْمَتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ ۖ وَأُحِلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتَنَّى عَلَيْكُمْ ۖ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ

این است [احکام حج] و هر که حرمت‌های خدای- یعنی مناسک حج و عمره- را بزرگ شمارد، برای او نزد پروردگارش بهتر است. و چهارپایان برایتان حلال شد مگر آنچه بر شما خوانده می‌شود. پس، از بت‌های پلید پرهیزید و از گفتار دروغ- یا گواهی دروغ- دوری کنید،



حُنَفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِۦ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا  
خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي  
مَكَانٍ سَحِيقٍ

ذَٰلِكَ وَمَنْ يُعَظِّمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ

لَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ مَحِلُّهَا إِلَى الْبَيْتِ  
الْعَتِيقِ

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِّيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ  
مِّنْ بَهِيمَةٍ الْأَنْعَامِ ۖ فَالْهَيْكُمُ إِلَٰهُ وَاحِدٌ فَلَهُ أَسْلِمُوا وَبَشِّرِ  
الْمُحْبِبِينَ

الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلَىٰ مَا  
أَصَابَهُمْ وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

وَالْبُدْنَ جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِّنْ شَعَائِرَ اللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ  
فَازْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا صَوَافَّ ۖ فَإِذَا وَجَبَتْ جُنُوبُهَا  
فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطْعِمُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ ۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرْنَاهَا  
لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

لَنْ يَنَالَ اللَّهُ لُحُومُهَا وَلَا دِمَاؤُهَا وَلَكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَىٰ  
مِنْكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا  
هَدَيْنَاكُمْ وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ

إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ ءَامَنُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ  
كُفُورٍ

در حالی که خدای را راست‌دینان با اخلاص باشید نه  
انبازگیرندگان به او، و هر که برای خدا انباز گیرد چنان  
است که از آسمان فرو افتد پس مرغان او را ببرایند یا باد  
او را در جایی دور اندازد.

این است [احکام و مراسم حج]، و هر که نشانه‌های عبادت  
خدای- یعنی مناسک حج- را بزرگ بشمارد، همانا این  
بزرگداشت از پرهیزگاری دلهاست.

شما را در آنها- چهارپایان- سودهاست تا مدتی نامبرده-  
وقت قربانی- سپس وقت قربانی آنها هنگام رسیدن به آن  
خانه کهن است.

و برای هر امتی آیین عبادتی [در قربانی کردن] قرار دادیم  
تا نام خدای را بر [ذبح] آنچه از چهارپایان زبان‌بسته  
روزیشان کرده است یاد کنند. خدای شما خدای یگانه است،  
پس او را گردن نهدید، و فروتنان پاکدل را مژده ده،

آنان که چون خدا یاد کرده شود دلهایشان بترسد و آنان که  
بر آنچه بدیشان رسد شکبیا باشند و برپادارندگان نماز و  
آنان که از آنچه روزیشان داده‌ایم انفاق می‌کنند.

و شتران قربانی را برای شما از نشانه‌های عبادت خدا قرار  
دادیم، شما را در آن خیری [و ثوابی] است. پس نام خدای  
را بر آنها [که نحر می‌کنید] در حالی که ایستاده‌اند یاد کنید،  
و چون پهلوشان بر زمین افتد- جان دهند- از آنها بخورید و  
به نیازمند خرسند و بینوای خواهنده بخورانید. اینچنین آنها  
را برای شما رام کردیم، باشد که سپاس دارید.

گوشت و خون آنها- قربانیها- هرگز به خدا نمی‌رسد و لیکن  
پرهیزگاری شما به او می‌رسد. بدین گونه آنها- چهارپایان-  
را برای شما رام کرد تا خدای را به پاس آنکه شما را راه  
نمود به بزرگی یاد کنید. و نیکوکاران را مژده ده.

همانا خداوند از کسانی که ایمان آورده‌اند دفاع می‌کند، که  
خدا هیچ خیانت‌پیشه ناسپاس را دوست ندارد.

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَتِّلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ

۴۰

الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهْذَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيْعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ

۴۱

الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ

۴۲

وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودُ

۴۳

وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ

۴۴

وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ وَكَذَّبَ مُوسَىٰ فَأَمْلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ

۴۵

فَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَبِئْرٍ مُعَطَّلَةٍ وَقَصْرٍ مَشِيدٍ

۴۶

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ ءَاذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ

به کسانی که با آنان کارزار کرده‌اند، از آن رو که ستم دیده‌اند رخصت کارزار داده شد و هر آینه خداوند بر یاری ایشان تواناست،

آنان که به ناروا از دیار خویش رانده شدند تنها بدین سبب که گفتند: پروردگار ما خدای یکتاست. و اگر خداوند برخی از مردم را به برخی باز نمی‌داشت هر آینه دیرها [ی راهبان] و کلیساها [ی ترسایان] و کنشتها [ی جهودان] و مسجدها [ی مسلمانان] که در آنها نام خدا بسیار یاد می‌شود ویران می‌گردید و البته خدا کسی را که [دین] او را یاری کند یاری خواهد کرد، که خدا هر آینه نیرومند و توانای بی‌همتاست،

همان کسان که اگر ایشان را در زمین جایگاه و قدرت دهیم نماز را برپا دارند و زکات دهند و به کار نیک و پسندیده فرمان دهند و از کار زشت و ناپسند بازدارند و خدای راست فرجام کارها.

و اگر تو را تکذیب کنند، پیش از آنها قوم نوح و عاد و ثمود [پیامبرانشان را] تکذیب کردند،

و قوم ابراهیم و قوم لوط،

و مردم مدین نیز و موسی نیز تکذیب شد، و کافران را مهلت دادم آنگاه [به کیفر] بگرفتمشان، پس [بنگر که] انکار – ناپسندیدن و کیفر – من چگونه بود.

چه بسا شهرها و آبادیها را که [اهل آنها] ستمکار بودند نابود کردیم، پس [دیوارهای] آن آبادیها بر سقفهایش فروافتاده و بسا چاه رها کرده و کوشکهای بلند گچکاری شده [بی‌صاحب] بازمانده است.

آیا در زمین به گردش و تماشا نرفتند تا دلهایی داشته باشند که با آن [به هشیاری پند را] دریابند یا گوشهایی که با آن [اندرز را] بشنوند؟! زیرا چشمها [ی سر] نابینا نیست بلکه [چشم] دلهایی که در سینه‌هاست کور و نابیناست.

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ وَإِنَّ يَوْمًا  
عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ

وَكَايْنٍ مِّنْ قَرْيَةٍ أُمْلِئَتْ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ أَخَذْتُهَا وَإِلَى  
الْمَصِيرِ

قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ

فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ

وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي ءَايَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ  
الْجَحِيمِ

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَّسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّى  
أَلْقَى الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنْسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ  
ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ ءَايَتَهُ ۖ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ  
وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ ۖ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ

وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ ۚ  
فَتُخْبِتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ ۖ وَإِنَّ اللَّهَ لَهَادٍ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِلَى صِرَاطٍ  
مُّسْتَقِيمٍ

وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ  
بَغْتَةً أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَقِيمٍ

و عذاب را به شتاب از تو می‌خواهند، و خدا هرگز وعده خود  
را خلاف نکند و همانا یک روز نزد پروردگار تو چون هزار  
سال است از آنچه می‌شمارید.

و چه بسیار [اهل] شهرها و آبادیها را که مهلت دادم، در  
حالی که ستمکار بودند، آنگاه [در دنیا به کیفر] بگرفتمشان  
و بازگشت به سوی من است.

بگو: ای مردم، همانا من شما را بیم‌کننده‌ای آشکارم.

پس کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته  
کردند ایشان راست‌آمزش و روزی بزرگوارانه.

و کسانی که در باره آیات ما کوشیده‌اند که [با انکار آنها] ما  
را عاجز کنند، آنان یاران دوزخند.

و پیش از تو هیچ فرستاده و پیامبری نفرستادیم مگر آنکه  
چون [آیات را] برمی‌خواند- یا آرزوی گرویدن مردم و  
کامیابی در رسالت خویش می‌داشت- شیطان در خواندن او  
- یا در آرزوی او- چیزی می‌افکند پس خدا آنچه را شیطان  
بیفکند از میان می‌برد و آنگاه آیات خویش را استوار  
می‌کند، و خدا دانا و استوارکار است،

تا آنچه را شیطان افکند برای کسانی که در دلهایشان بیماری  
است و نیز سنگدلان آزمونی سازد، و هر آینه ستمکاران در  
ستیز و مخالفتی دور [از حق] اند

و تا آنان که دانش داده شده‌اند بدانند که آن- آنچه پیامبر  
قرائت یا آرزو کرده- راست است از پروردگار تو و بدان  
ایمان آورند و دلهایشان برای آن نرم گردد و آرام گیرد، و  
هر آینه خدا کسانی را که ایمان آورده‌اند به راه راست  
رهنمون است.

و کسانی که کافر شدند همیشه از آن در شک و گمانند تا  
آنگاه که رستاخیز ناگهان بدیشان فرا رسد یا عذاب روزی  
نازا به آنها رسد

أَلَمْ لِكُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ ۖ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ

وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا ۚ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ

لَيُدْخِلَنَّهُمْ مُّدْخَلًا يَرْضَوْنَهُ ۚ وَإِنَّ اللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ

ذَٰلِكَ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهِ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لَيَنْصُرَنَّهُ اللَّهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَتُصْبِحُ الْأَرْضُ مُخْضَرَّةً ۚ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ

لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

پادشاهی در آن روز خدای راست، میانشان حکم می‌کند پس کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند در بهشت‌های پُر نعمتند.

و کسانی که کافر شدند و آیات ما را دروغ انگاشتند آنان را عذابی است خوارکننده.

و کسانی که در راه خدا هجرت کردند سپس کشته شدند یا مردند، هر آینه خداوند ایشان را روزی نیکو دهد و خدا بهترین روزی‌دهندگان است.

هر آینه آنان را به جایی در آورد که می‌پسندند، و همانا خدا دانا و بردبار است— به عقوبت شتاب نمی‌کند—.

این است [حکم خدا در باره کافر و مؤمن]، و کسی که عقوبت کند بمانند آنکه او را عقوبت کرده‌اند، و پس از آن باز بر او ستم کنند هر آینه خدا یاری‌اش می‌کند، [و اگر دست از تجاوز برداشتند] همانا خدا بخشنده و آمرزگار است.

این [یاری کردن مظلوم و پیروزی او بر ستمگر] از آن روست که خدا [قادر است که چیزی را بر چیزی غالب گرداند چنانکه] شب را در روز درمی‌آورد و روز را در شب درمی‌آورد— با افزودن و کاستن— و اینکه خدا شنوا و بیناست.

این از آن روست که خدا حق است و آنچه جز او به خدایی می‌خوانند باطل است و خداست والا و بزرگ.

آیا ندیده‌ای که خدای از آسمان آبی فرو فرستاد پس زمین سرسبز می‌گردد؟ همانا خدا لطف‌کننده— یا باریکدان— و آگاه است.

او راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و همانا خداست بی‌نیاز و ستوده.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِي الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ تَجْرِي  
فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ ۖ وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا  
بِإِذْنِهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرءُوفٌ رَحِيمٌ

وَهُوَ الَّذِي أَحْيَاكُم ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُم ۚ إِنَّ  
الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ

لِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ ۖ فَلَا يُنْزِعُ عَنْكَ فِي  
الْأَمْرِ ۖ وَادْعُ إِلَى رَبِّكَ ۚ إِنَّكَ لَعَلَىٰ هُدًى مُّسْتَقِيمٍ

وَإِنْ جَدَلُوكَ فَقُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ

اللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۖ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ  
كِتَابٌ ۖ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَمْ يُنْزَلْ بِهِ ۖ سُلْطَنَا وَمَا لَيْسَ  
لَهُمْ بِهِ ۖ عِلْمٌ ۖ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِن نَّصِيرٍ

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا بَيِّنَاتٍ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ  
كَفَرُوا الْمُنْكَرَ ۚ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتُلُونَ عَلَيْهِمْ  
ءَايَاتِنَا ۚ قُلْ أَفَأَنْبِئُكُمْ بِشَرٍّ مِّن ذَٰلِكُمُ النَّارُ وَعَدَهَا اللَّهُ  
الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

آیا ندیده‌ای که خدای آنچه را در زمین است برای شما رام  
کرد و کشتیها در دریا به فرمان او می‌روند، و آسمان را نگاه  
می‌دارد تا بر زمین نیفتد مگر به فرمان او هر آینه خدا به  
مردم رؤوف و مهربان است.

و اوست آن که شما را زنده کرد، سپس بمیراند و پس از  
آن زنده کند. همانا آدمی بسی ناسپاس است.

برای هر امتی شریعتی- آیین یا راه و روشی برای عبادت یا  
پرستشگاهی- نهاده‌ایم که بر آن باشند. پس باید که در  
این کار با تو جدل و ستیزه نکنند، و به سوی پروردگارت  
بخوان، که تو بر راستی بر رهنمونی [راه] راستی.

و اگر با تو جدل و ستیزه‌کنند بگو: خدای بدانچه می‌کنید  
داناتر است.

خدای در روز رستاخیز میان شما در آنچه اختلاف می‌کردید  
داوری خواهد کرد.

آیا ندانسته‌ای که خدای آنچه را در آسمانها و زمین است  
میداند؟ و این در کتابی- لوح محفوظ- ثبت است، همانا این  
- ثبت در کتاب- بر خدا آسان است.

و بجز خدای یکتا چیزی را می‌پرستند که [خدا] هیچ حجتی  
به [پرستیدن] آن فرونفرستاده و هیچ دانشی هم بدان  
ندارند و ستمکاران را هیچ یآوری نیست.

و چون آیات روشن ما بر آنان خوانده شود در چهره کسانی  
که کافرند نشانه ترشرویی و ناخوشی را می‌شناسی نزدیک  
است به کسانی که آیات ما را بر آنان می‌خوانند بتازند بگو:  
آیا شما را به بدتر از این آگاه کنم؟ آتش، که خدا آن را به  
کسانی که کافر شدند وعده داده است و بد بازگشتگاهی  
است.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضَرْبَ مَثَلٍ فَاسْتَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ  
مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ <sup>ط</sup>وَإِنْ  
يَسْلُبُهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ  
وَالْمَطْلُوبُ

۷۴

مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ

۷۵

اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ  
سَمِيعٌ بَصِيرٌ

۷۶

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ

۷۷

سجده  
مستحب

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا وَاعْبُدُوا رَبَّكُمْ  
وَافْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۷۷﴾

۷۸

وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ  
عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِّلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ  
سَمَّكُمْ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ  
شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ فَأَقِيمُوا  
الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ  
فَنِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ

ای مردم، مثلی زده شده- در باره مشرکان و پرستش بتها-  
آن را گوش فرا دارید: کسانی که به جای خدای یکتا  
میخوانید مگسی را نتوانند آفرید گر چه همگی برای این  
کار گرد آیند و اگر مگس چیزی از آنها بر باید بازستاندن آن  
نتوانند طالب و مطلوب- خواستار و خواسته یعنی پرستنده  
و پرستیده یا بت و مگس رباینده- هر دو بیچاره و ناتوانند.

خدای را چنانکه سزاوار شناخت و بزرگداشت اوست  
نشناختند و بزرگ نداشتند. هر آینه خداوند نیرومند و  
توانای بی همتاست.

خدا از فرشتگان و از مردمان فرستادگانی برمیگزیند همانا  
خدا شنوا و بیناست

آنچه را پیش روی ایشان است و آنچه را از پس ایشان  
است می داند، و کارها به خدا بازگردانده می شود.

ای کسانی که ایمان آورده اید، رکوع کنید و سجده آرید و  
پروردگارتان را بپرستید و کار نیکو کنید، باشد که رستگار  
شوید

و در راه خدا جهاد کنید چنانکه سزاوار جهاد اوست، او شما  
را [بر همه امتها] برگزیده است، و بر شما در کار دین هیچ  
تنگی و دشواری ننهاده است این همان آیین پدرتان  
ابراهیم است- یا آیین پدرتان ابراهیم را پیروی کنید- او



۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	براستی که مؤمنان رستگار شدند،
جزء: ۱۸ حزب: ۱۳۷ آیه: ۲۹۵	قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ	
۲	الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَشِعُونَ	آنان که در نمازشان ترسان و فروتن‌اند،
۳	وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ	و آنان که از بیهوده رویگردانند،
۴	وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ	و آنان که زکات [مال خویش] را دهنده‌اند،
۵	وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِضُونَ	و آنان که شرمگاه خود را [از حرام] نگهدارنده‌اند،
۶	إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ	مگر بر همسران یا کنیزان خویش، که [برای آمیزش با آنان] سرزنش نشوند،
۷	فَمَنِ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ	پس هر که افزون از این [که یاد کردیم] بجوید، اینان از حد درگذرنده‌اند،
۸	وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْنَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ	و آنان که امانتها و پیمان خویش را نگهدارنده‌اند،
۹	وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ	و آنان که بر نمازهای خویش نگهبانند– مواظبت می‌کنند–،
۱۰	أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ	ایشانند میراث‌بران،
۱۱	الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ	که بهشت برین را به میراث برند و در آن جاویدانند.
۱۲	وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِّن طِينٍ	و هر آینه ما آدمی را از خلاصه و چکیده‌ای از گل آفریدیم.
۱۳	ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ	سپس او را نطفه‌ای– در قطره آبی– ساختیم در قرارگاهی استوار– یعنی زهدان مادر–.
۱۴	ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظًا فَكَسَوْنَا الْعِظَمَ لَحْمًا ثُمَّ أَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا ءَاخِرَ فِتْبَارِكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ	آنگاه نطفه را خون بسته‌ای ساختیم و آن خون بسته را پاره گوشتی کردیم و آن پاره گوشت را استخوانها گردانیدیم، و بر آن استخوانها گوشت پوشاندیم سپس او را به آفرینشی دیگر باز آفریدیم. پس بزرگ و بزرگوار است خدای یکتا که نیکوترین آفرینندگان است.
۱۵	ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ	سپس شما از پس آن هر آینه مردگانید.
۱۶	ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ تُبْعَثُونَ	سپس روز رستاخیز برانگیخته می‌شوید.
۱۷	وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ	و هر آینه بر فرازتان هفت راه– هفت آسمان– بیافریدیم و ما از آفریدگان ناآگاه نیستیم.

وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَتْهُ فِي الْأَرْضِ ۖ وَآنَا  
عَلَىٰ ذَهَابٍ بِهٖ لَقَدِرُونَ

فَأَنْشَأْنَا لَكُمْ بِهِ جَنَّتٍ مِّنْ نَّحِيلٍ وَأَعْنَبٍ لَّكُمْ فِيهَا  
فَوَاكِهُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ

وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ تَنْبُتُ بِالدَّهْنِ وَصِبْغٍ  
لِّلْأَكْلَيْنِ

وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً ۖ نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهَا  
وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ

وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَتَقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا  
لَكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ ۖ أَفَلَا تَتَّقُونَ

فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ  
مِّثْلُكُمْ يُرِيدُ أَنْ يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْزَلَ  
مَلَائِكَةً ۖ مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ

إِنَّ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ بِهِ جِنَّةٌ فَتَرَبَّصُوا بِهِ حَتَّىٰ حِينٍ

قَالَ رَبِّ انصُرْنِي بِمَا كَذَبُونَ

فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنْ اصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا ۖ وَوَحَيْنَا فَإِذَا جَاءَ  
أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ  
وَأَهْلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ ۖ وَلَا تُخَاطِبُنِي فِي  
الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّغْرَقُونَ

۱۹

۲۰

۲۱

۲۲

۲۳  
۲۹۶

۲۴

۲۵

۲۶

۲۷

و از آسمان آبی به اندازه فروفرستادیم، پس آن را در  
زمین- در چشمه‌ها و منبعها- جای دادیم، و ما بر بردن آن  
تواناییم.

پس برای شما بدان آب بوستانهایی از درختان خرما و انگور  
بیافریدیم شما را در آن بوستانها میوه‌های بسیار است و از  
آن میوه‌ها می‌خورید.

و درختی [بیافریدیم] که از کوه سینا بیرون می‌آید- یعنی  
درخت زیتون- که روغن می‌آورد و نان خورشی برای  
خورندگان است.

و هر آینه شما را در چهارپایان عبرتی است. از آنچه در  
شکمشان است- یعنی شیر- شما را می‌نوشانیم و برای شما  
در آنها سودهای بسیار است و از [گوشت] آنها می‌خورید

و بر آنها و بر کشتیها سوار می‌شوید.

و هر آینه نوح را به سوی قومش فرستادیم، پس گفت: ای  
قوم من، خدای یکتا را بپرستید، شما را جز او خدایی  
نیست، آیا پروا نمی‌کنید؟

مهربان قومش که کافر بودند گفتند: این جز آدمیی همچون  
شما نیست که می‌خواهد بر شما فزونی و برتری جوید و اگر  
خدای می‌خواست فرشتگانی را فرو می‌فرستاد، ما این را  
[که نوح می‌گوید] در میان پدران پیشین خود نشنیده‌ایم

او نیست مگر مردی که او را دیوانگی است، پس او را تا  
هنگامی انتظار برید- شاید از دیوانگی باز آید و چنین  
سخنانی نگوید، یا بزودی بمیرد و از وی باز رهیم-.

گفت: پروردگارا، در برابر آنکه مرا تکذیب کردند یاری‌ام  
کن.

پس به او وحی کردیم که کشتی را زیر نظر ما و پیام-  
آموزش- ما بساز، و چون فرمان ما [به عذاب] بیاید و [آب  
از] آن تنور بجوشد از هر گونه [حیوان] دو- نری و ماده‌ای-  
در آن [کشتی] در آر و نیز خاندان خود را، مگر آن که سخن  
[به هلاکت وی] از پیش بر او رفته است- پسر و همسرت-  
، و در باره کسانی که ستم کردند با من سخن مگوی که آنها  
غرق شدنی‌اند.

فَإِذَا أَسْتَوَيْتَ أُنْتَ وَمَنْ مَّعَكَ عَلَى الْفُلِكِ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّيْنَا مِنْ أَلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

۲۹

وَقُلْ رَبِّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلًا مُّبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ

۳۰

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ وَإِنْ كُنَّا لَمُبْتَلِينَ

۳۱

ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا ءَاخِرِينَ

۳۲

فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ

۳۳  
۲۹۷/۲

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِلِقَاءِ الْآخِرَةِ وَاتَّرفَنَّهُمْ فِي الْحَيَوةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ

۳۴

وَلَئِنْ أَطَعْتُمْ بَشَرًا مِّثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذَا لَخَسِرُونَ

۳۵

أَيَعِدْكُمْ أَنْكُمْ إِذَا مِتُّمْ وَكُنْتُمْ تُرَابًا وَعِظْمًا أَنَّكُمْ مُّخْرَجُونَ

۳۶  
حزب  
۱۳۸

هَيَّاهَاتَ هَيَّاهَاتَ لِمَا تُوعَدُونَ

۳۷

إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ

۳۸

إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُۥ بِمُؤْمِنِينَ

۳۹

قَالَ رَبِّ انصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونِ

۴۰

قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لِّيُصْبِحَنَّ نَدِمِينَ

۴۱

فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَهُمْ غُثَاءً فَبُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

۴۲

ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قُرُونًا ءَاخِرِينَ

پس چون تو و همراهانت بر کشتی آرام گرفتید، بگو: سپاس و ستایش خدای را که ما را از این قوم ستمکار رهایی داد.

و بگو: پروردگارا، مرا در جایی با برکت فرود آر و تو بهترین فرودآرندگانی.

همانا در این [داستان] نشانه‌ها و عبرتهاست و براستی ما آزمون کننده بودیم.

سپس از پی آنان مردمی دیگر– قوم عاد یا ثمود– آفریدیم،

و در میان آنان از خودشان پیامبری– هود یا صالح– فرستادیم که: خدای را بپرستید، شما را هیچ خدایی جز او نیست. آیا پروا نمی‌کنید؟

و مهتران قومش که کافر بودند و دیدار آن جهان– یعنی رستاخیز– را باور نداشتند و آنان را در زندگی این جهان کامرانی داده بودیم، گفتند: این [مرد] نیست مگر آدمیی همچون شما، از آنچه شما می‌خورید می‌خورد و از آنچه می‌آشامید می‌آشامد.

و اگر از انسانی همانند خود فرمان برید آنگاه بی‌گمان از زیانکاران باشید.

آیا شما را وعده می‌دهد که چون مردید و خاک و استخوان شدید، از [گور] بیرون آورده می‌شوید؟

چه دور است، دور، آنچه وعده داده می‌شوید!

زندگانی جز همین زندگی دنیا نیست، می‌میریم و می‌زییم– نسل بعد از نسل– و ما [هرگز پس از مرگ] برانگیخته نمی‌شویم.

او نیست مگر مردی که بر خدا دروغ می‌بافد و ما به او ایمان‌آور نیستیم.

گفت: پروردگارا، در برابر آنکه مرا تکذیب کردند یاری‌ام کن.

گفت: پس از اندک زمانی هر آینه پشیمان می‌گردند.

پس بانگ آسمانی– عذاب– به حق– وعده یا فرمان راستین خداوند– آنان را بگرفت، و همچون خاشاکشان کردیم پس دوری [و هلاکت] باد مردم ستمکار را.

سپس از پی آنان نسلهایی دیگر بیافریدیم.

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَخِرُونَ

ثُمَّ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرًا كُلَّ مَا جَاءَ أُمَّةً رَّسُولُهَا كَذَّبُوهُ فَاتَّبَعْنَا بَعْضَهُمْ بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ فَبُعْدًا لِّقَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُونَ

ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيهِٖ ۚ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ

فَقَالُوا أَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عٰبِدُونَ

فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكِينَ

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتٰبَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ

وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ ءَايَةً وَعَٰوَيْنَهُمَا إِلَىٰ رُبُوعِ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ

يٰٓأَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صٰلِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ

وَإِنَّ هٰذِهِ ءَأَمَّتْكُمْ أُمَّةٌ وَاحِدَةٌ وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ

فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ

فَذَرَهُمْ فِي عَمَرَتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ

أَيَحْسَبُونَ أَنَّمَا نُمِدُّهُمْ بِهِٓءٍ مِّن مَّالٍ وَبَيْنَٰ

نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ بَل لَّا يَشْعُرُونَ

إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِّنْ خَشِيَةِ رَبِّهِمْ مُّشْفِقُونَ

وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ

وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ

هیچ امتی از سرآمد خویش نه پیشی گیرد و نه واپس رود.

سپس فرستادگان خود را پی در پی فرستادیم، هر گاه به امتی پیامبرشان آمد او را دروغگو شمردند، پس آنان را از پی یکدیگر [به هلاکت] رساندیم و آنها را داستانها کردیم– تا مردمان عبرت گیرند–. پس دوری [و هلاکت] باد بر مردمی که ایمان نمی‌آورند.

سپس موسی و برادرش هارون را با نشانه‌های خود و حجتی روشن فرستادیم،

به سوی فرعون و مهتران [قوم] او، پس گردنکشی کردند و گروهی برتری‌جوی بودند

گفتند: آیا به دو آدمی مانند خود ایمان بیاوریم و حال آنکه قوم آن دو ما را بندگان– خدمتکاران و فرمانبران– اند.

پس آن دو را تکذیب کردند و از هلاک‌شدگان گشتند.

و هر آینه موسی را کتاب دادیم تا شاید راه یابند.

و پسر مریم و مادرش را نشانه‌ای [بر قدرت کامل و شگفت‌آورمان] کردیم، و آن دو را در جایی بلند که آرامشگاهی و آبی خوش و روان داشت جای دادیم.

ای پیامبران، از چیزهای پاکیزه بخورید و کار نیک و شایسته کنید، که من به آنچه می‌کنید دانایم.

و همانا این آیین– یا امت– شماست آیینی– یا امتی– یگانه و من پروردگار شمایم پس، از من پروا کنید.

ولی کار [دین] خویش میان خود پاره پاره کردند. هر گروهی به آنچه نزدشان است دلخوشتند.

پس تا چندی آنها را در گرداب غفلت [و نادانی و گمراهی] شان واگذار.

آیا می‌پندارند که آنچه از مال و فرزندان به آنان می‌دهیم،

برای آنها در [رساندن] نیکيها شتاب می‌کنیم؟ [نه]، بلکه نمی‌فهمند.

همانا آنان که از بیم پروردگارشان ترسانند،

و آنان که به آیات پروردگار خویش ایمان می‌آورند،

و آنان که با پروردگار خود انباز نمی‌گیرند،

وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا ءَاتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ

أُولَٰئِكَ يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ

وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هَٰذَا وَلَهُمْ أَعْمَلٌ مِّنْ دُونِ ذَٰلِكَ هُمْ لَهَا عَمِلُونَ

حَتَّىٰ إِذَا أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِم بِالْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْعَرُونَ

لَا تَجْعَرُوا أَلْيَوْمَ ۖ إِنَّكُمْ مِنَّا لَا تُنصَرُونَ

قَدْ كَانَتْ ءَايَتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ عَلَىٰٰٓ أَعْقَابِكُمْ تَنكِصُونَ

مُسْتَكْبِرِينَ بِهِۦ سَمِرًا تَهْجُرُونَ

أَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ أَمْ جَاءَهُمْ مَا لَمْ يَأْتِ ءَابَاءَهُمْ الْأَوَّلِينَ

أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُۥ مُنْكَرُونَ

أَمْ يَقُولُونَ بِهِۦ جِنَّةٌ بَلْ جَاءَهُم بِالْحَقِّ وَأَكْثَرُهُم لِلْحَقِّ كَارِهُونَ

وَلَوْ أَتَّبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّ بَلْ أَتَيْنَهُم بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَن ذِكْرِهِمْ مُّعْرِضُونَ

أَمْ تَسْأَلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَّاجُ رَبِّكَ خَيْرٌ ۖ وَهُوَ خَيْرُ الرَّزَاقِينَ

وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنُكَيِّبُونَ

و آنان که می‌دهند آنچه می‌دهند– از زکات و دیگر انفاقها– و با این حال دلهاشان ترسان است از اینکه به پروردگار خویش بازمی‌گردند،

ایشانند که در نیکیها می‌شتابند و به آن [بر یکدیگر] پیشی می‌گیرند.

و ما بر هیچ کس جز به اندازه توانش تکلیف نمی‌نهمیم. و نزد ما کتابی است که براستی و درستی [در باره اعمال بندگان] سخن می‌گوید– گواهی می‌دهد– و بر آنها ستم نمی‌رود.

بلکه دلهاشان از این– فهم قرآن– در گرداب غفلت– و جهل و سرگردانی و گمراهی– است، و آنان را کارهایی است جز این– مانند دنیادوستی و حرص بر آن– که همی‌کنند.

تا چون ناز و نعمت پروردگانشان را به عذاب بگیریم ناگهان فریاد زاری برآرند.

و اما آنکه می‌گویند: «اینها را در قرآن نمی‌بینیم»

امروز فریاد زاری برنیارید که از سوی ما یاری نخواهید شد.

همانا آیات من بر شما خوانده می‌شد و شما بر پاشنه‌های خود می‌گشتید و واپس می‌رفتید،

و اما آنکه می‌گویند: «اینها را در قرآن نمی‌بینیم»

[و] با گردنکشی و بزرگمنشی بر آن– قرآن– در گفت‌وگوهای شب‌نشینی یاوه‌سرایی می‌کردید.

و اما آنکه می‌گویند: «اینها را در قرآن نمی‌بینیم»

آیا در این گفتار– قرآن– نیندیشیده‌اند یا مگر چیزی بدیشان آمده که به پدران پیشینشان نیامده بود؟!

و اما آنکه می‌گویند: «اینها را در قرآن نمی‌بینیم»

یا پیامبر خویش را نشناخته‌اند که او را منکرند.

و اما آنکه می‌گویند: «اینها را در قرآن نمی‌بینیم»

یا می‌گویند او را دیوانگی است؟ [نه،] بلکه به حق– با سخن راست یعنی قرآن یا دین درست یعنی اسلام– بدیشان آمده، و بیشترشان حق را خوش ندارند.

و اما آنکه می‌گویند: «اینها را در قرآن نمی‌بینیم»

و اگر حق از هوسها و آرزوهای آنان پیروی می‌کرد هر آینه آسمانها و زمین و هر که در آنهاست تباه می‌شد، ولی ما یادکرد و پندشان– قرآن– را بدیشان آوردیم و آنها از یاد و پند خویش رویگردانند.

و اما آنکه می‌گویند: «اینها را در قرآن نمی‌بینیم»

یا مگر از آنان مزدی می‌خواهی؟! و حال آنکه مزد– خیر و پاداش و روزی– پروردگارت بهتر است و او بهترین روزی‌دهندگان است.

و اما آنکه می‌گویند: «اینها را در قرآن نمی‌بینیم»

و هر آینه تو آنان را به راه راست می‌خوانی.

و آنان که به جهان واپسین ایمان نمی‌آورند همانا از راه راست بگردیده‌اند.

وَلَوْ رَحِمْنَاهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِنْ ضُرٍّ لَلْجُؤُا۟ فِي طُغْيَانِهِمْ  
يَعْمَهُونَ

وَلَقَدْ أَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا  
يَتَضَرَّعُونَ

حَتَّىٰ إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ  
مُبْلِسُونَ

وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ ۚ قَلِيلًا مَّا  
تَشْكُرُونَ

وَهُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ

وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ اخْتِلَافُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ ۚ أَفَلَا  
تَعْقِلُونَ

بَلْ قَالُوا مِثْلَ مَا قَالَ الْأَوَّلُونَ

قَالُوا أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ

لَقَدْ وَعَدْنَا نَحْنُ وَءَابَاؤُنَا هَٰذَا مِنْ قَبْلُ ۖ إِنَّ هَٰذَا إِلَّا  
أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ

قُلْ لِمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ

قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ  
إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ

و اگر بر آنها مهر آوریم و گزندى را كه به آنها رسیده  
برداریم هر آينه سرگشته و كوردل در سركشى خویش  
بستيزند.

و هر آينه به عذاب بگرفتيمشان، اما پروردگارشان را  
فروتنى نكردند و زارى نمودند

تا هنگامى كه درى از عذاب سخت بر آنها بگشوديم، آنگاه  
در آن

و اوست كه براى شما گوش وديدگان و دلها بياوريد، [و  
شما] اندكى سپاس مى‌گزاريد.

و اوست كه شما را در زمين پديد كرد و [سرانجام] به سوى  
او برانگيخته و فراهم مى‌شويد.

و اوست كه زنده كند و بميراند، و او راست آمد و شد شب  
و روز آيا خرد را كار نمى‌بنديد؟!

بلکه همان گفتند که پیشینیان گفتند

گفتند: آيا چون بمرديم و خاک و استخوان شديم باز هم  
برانگيخته مى‌شويم؟!

هر آينه به ما و پدرانمان از پيش اين وعده داده بودند، اين  
نيست مگر افسانه‌هاى پيشينيان.

بگو: زمين و هر كه [و هر چه] در آن است از آن كيست،  
اگر مى‌دانيد؟

خواهند گفت: خداى راست، بگو: پس آيا ياد نمى‌كنيد و پند  
نمى‌گيريد؟!

بگو: پروردگار آسمانهاى هفتگانه و پروردگار عرش بزرگ  
كيست؟

خواهند گفت: خداى راست بگو: پس آيا [از عذاب او] پروا  
نمى‌كنيد؟!

بگو: اگر مى‌دانيد، كيست كه فرمانروايى هر چيز به دست  
اوست و او [از عذاب] زهار مى‌دهد و بر او زهار ندهند—  
كسى نمى‌تواند كسى را از عذاب او پناه دهد—.

خواهند گفت: خداى راست بگو: پس چگونه فريب داده  
مى‌شويد؟



بَلْ أَتَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ

مَا أَتَّخَذَ اللَّهُ مِنْ وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنْ إِلَهٍ إِذَا لَذَهَبَ كُلُّ

إِلَهٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَّا بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ سُبْحَنَ اللَّهُ عَمَّا يُصِفُونَ

عَلِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ

قُلْ رَبِّ إِمَّا تُرِيئِي مَا يُوعَدُونَ

رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

وَإِنَّا عَلَىٰ أَنْ تُرِيكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقَدِيرُونَ

أَدْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةِ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ

وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيْطَانِ

وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ

لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ

فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ

فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فِي جَهَنَّمَ خَالِدُونَ

تَلْفَحُ وُجُوهَهُمُ النَّارُ وَهُمْ فِيهَا كَالِحُونَ

بلکه حق– سخن راست– را بدیشان آوردیم و هر آینه آنان دروغگویند.

خدای هیچ فرزندی نگرفته و با او هیچ خدایی نیست، که آنگاه هر خدایی آنچه آفریده بود می‌برد– ویژه خود می‌کرد– و البته برخی بر برخی برتری می‌یافت، پاک و منزّه است خدای یکتا از آنچه وصف می‌کنند،

دانای نهان و آشکارا، پس برتر است از آنچه [با وی] انباز می‌گیرند.

بگو: پروردگارا، اگر آن [عذاب] که به آنان وعده داده می‌شود به من می‌نمایی،

پس مرا، پروردگارا، در گروه ستمکاران قرار مده– مرا قرین آنان در عذاب مساز–.

و هر آینه ما تواناییم بر این که آنچه را به آنان وعده می‌دهیم به تو بنماییم.

بدی– آزار و جفای آنان– را به آنچه نیکوتر است پاسخ ده ما به آنچه وصف می‌کنند– تو را به شعر و سحر یا مرا به گرفتن فرزند و شریک– داناتریم.

و بگو: پروردگارا، از وسوسه‌های شیاطین به تو پناه می‌آرم

و به تو پناه می‌آرم، پروردگارا، از اینکه پیرامون من بگردند.

تا چون یکی از آنان– آن کافران– را مرگ فرا رسد گوید: پروردگارا، مرا بازگردانید،

شاید در آنچه واگذاشته‌ام کار نیک و شایسته کنم. نه چنین است، این سخنی است که او گوینده آن است، و فرارویشان برزخی است تا روزی که برانگیخته شوند.

پس چون در صور دمیده شود، آن روز نسبت و خویشاوندی میانشان نماند، و از حال یکدیگر نپرسند– یا از یکدیگر درخواست نتوانند کرد–.

پس هر که ترازوی او سنگین باشد– به داشتن کار نیک– آنانند رستگاران.

و هر که ترازوی او سبک باشد– از آن رو که کارهای نیک نکرده است– آنانند که خویشتن را زیان کردند– زیرا سرمایه عمر را به باد غفلت دادند–، [و] در دوزخ جاویداند

آتش چهره‌هایشان را می‌سوزاند و آنان در آنجا زشت‌رویند.

أَلَمْ تَكُنْ عَآيَتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ

۱۰۶

قَالُوا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَالِّينَ

۱۰۷

رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظَالِمُونَ

۱۰۸

قَالَ أَحْسَعُوا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ

۱۰۹

إِنَّهُوَ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَا ءَامَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا  
وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ

۱۱۰

فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سِحْرِيًّا حَتَّىٰ أَنْسَوْكُمْ ذِكْرِي وَكُنْتُمْ مِّنْهُمْ  
تَضْحَكُونَ

۱۱۱

إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا أَنَّهُمْ هُمُ الْفَآئِزُونَ

۱۱۲

قَالَ كَمْ لَبِثْتُمْ فِي الْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ

۱۱۳

قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسَلِّ الْعَادِّينَ

۱۱۴

قَالَ إِنْ لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ۖ لَّوْ أَنْتُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

۱۱۵

أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا  
تُرْجَعُونَ

۱۱۶

فَتَعَلَىٰ اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ ۚ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ  
الْكَرِيمِ

۱۱۷

وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ ۚ بِهِ فَإِنَّمَا  
حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ ۚ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ

۱۱۸

وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ

آیا آیات من بر شما خوانده نمی‌شد و شما آنها را دروغ می‌انگاشتید؟

گویند: پروردگارا، بدبختی ما بر ما چیره شد و ما گروهی گمراه بودیم.

پروردگارا، ما را از اینجا بیرون بر، اگر [به کفر و گناه] بازگشتیم پس همانا ستمکار باشیم.

[خدای] گوید: در آن

زیرا گروهی از بندگان من می‌گفتند: پروردگارا، ما ایمان آوردیم، ما را بیامرز و بر ما ببخشای و تو بهترین بخشایندگانی،

پس شما مسخره‌شان کردید تا یادکرد مرا از یادتان بردند، و شما به آنان می‌خندیدید

امروز من ایشان را از آن رو که شکیبایی کردند پاداش می‌دهم، همانا ایشانند رستگاران.

[به آنان] گوید: به شمار سالها چه مدت در زمین– در دنیا– درنگ کردید؟

گویند: روزی یا برخی از روزی [و ما بخوبی نمی‌دانیم] پس شمارندگان را بپرس.

گوید: اگر می‌دانستید، جز اندکی درنگ نکردید.

آیا پنداشته‌اید که شما را بیهوده آفریدیم و شما به سوی ما بازگردانده نمی‌شوید؟

پس برتر است خدای، آن پادشاه راستین، [از اینکه کاری بیهوده کند] خدایی جز او نیست، خداوند عرش گرامی.

و هر که با خدای، خدای دیگر بخواند– یعنی بپرستد– که او را بدان حجت نیست، پس حساب او نزد پروردگارش است همانا کافران رستگاری نمی‌یابند.

و بگو [ای محمد]: پروردگارا، بیامرز و ببخشای، و تو بهترین بخشایندگانی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سُورَةٌ أَنْزَلْنَاهَا وَفَرَضْنَاهَا وَأَنْزَلْنَا فِيهَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَّعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةً جَلْدَةً<sup>١</sup> وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَيَشْهَدَ عَذَابُهُمَا طَآئِفَةٌ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ

الزَّانِي لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ وَحَرَّمَ ذَلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ

وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِن بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُن لَّهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ فَشَهَدَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَدَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ

وَالْخَمِيسَةُ أَنْ لَعْنَتُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مِنَ الْكَذِبِينَ

وَيَذَرُوهَا عَنْهَا الْعَذَابَ أَنْ تَشْهَدَ أَرْبَعَ شَهَدَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الْكَذِبِينَ

وَالْخَمِيسَةُ أَنْ غَضَبَ اللَّهُ عَلَيْهَا إِنْ كَانَ مِنَ الصَّادِقِينَ

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ

سوره‌ای است که آن را فرو فرستاده‌ایم و [احکام] آن را واجب کرده‌ایم، و در آن آیتهای روشن فرو فرستاده‌ایم تا مگر یادآور شوید و پند گیرید.

زن و مرد زناکار را هر یک صد تازیانه بزنیید و اگر به خدا و روز واپسین ایمان دارید، مبادا شما را در دین خدا، در باره آن دو، مهربانی و دلسوزی بگیرد— که از اجرای حکم باز دارد—. و باید که گروهی از مؤمنان شکنجه آن دو را حاضر و گواه باشند.

مرد زناکار جز زن زناکار یا مشرک را به زنی نمی‌گیرد، و زن زناکار را جز مرد زناکار یا مشرک به زنی نمی‌گیرد و این [زناشویی] بر مؤمنان حرام است.

و کسانی که زنان پاکدامن را به زنا نسبت دهند آنگاه چهار گواه نیاورند پس هشتاد تازیانه بزنییدشان و هرگز گواهی آنها را نپذیرید، و آنانند بدکاران نافرمان

مگر آنان که پس از آن توبه کنند و به کار شایسته بپردازند، که خدا آمرزگار و مهربان است.

و کسانی که زنان خویش را به زنا نسبت دهند و آنان را گواهانی نباشد مگر خودشان پس گواهی یکی از آنان چهار بار گواهی با سوگند به خداست که او هر آینه از راستگویان است

و بار پنجم اینکه [بگوید:] لعنت خدا بر او باد اگر از دروغگویان باشد.

و چهار بار گواهی و سوگند آن زن به خدا که آن مرد هر آینه از دروغگویان است، عذاب—حد— را از وی باز می‌دارد

و بار پنجم اینکه [بگوید:] خشم خدا بر او باد اگر آن مرد از راستگویان باشد.

و اگر فضل خدا و مهر و بخشایش او بر شما نبود— که بر شما آسان می‌گیرد و گناهتان را می‌پوشاند— و اینکه خدا توبه‌پذیر و با حکمت است [احکامی سخت بر شما مقرر می‌داشت و بر کیفر شما در دنیا شتاب می‌کرد].

إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ مَا أَكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ

لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ

لَوْلَا جَاءُوا عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَقُولَٰتِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكَذِبُونَ

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ

إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِالْإِسْنَةِ لَكُمْ وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُمْ مَا لَيْسَ لَكُم بِهِ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ

وَلَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ

يَعْظُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ

وَيُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ ءَامَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ

همانا کسانی که آن دروغ بزرگ– اتهام کار زشت به یکی از همسران پیامبر– را [ساخته و] آورده‌اند گروهی همدست از شمايند. شما آن را برای خود شر مپنداريد، بلکه برای شما خير است. هر مردی از آنان را– که آن دروغ بستند– [کيفر] چیزی است که کسب کرده– گناهی که مرتکب شده –، و آن کس از آنان که [سهم] بزرگتر آن [دروغ] را پذيرفت– ابن ابی رئیس منافقان– عذابی بزرگ دارد.

چرا آنگاه که آن را شنديد مردان و زنان مؤمن به خودشان گمان نيك نبردند و نگفتند؛ اين دروغی روشن و هويداست؟

چرا چهار گواه بر آن نياوردند؟ پس چون گواهان نياوردند، نزد خدا دروغگويند.

و اگر فضل خدا و مهر و بخشايش او در اين جهان و آن جهان بر شما نبود هر آينه بدانچه در آن وارد شديد– سخنان بى‌دليل و اتهام بى‌گواه– عذابی بزرگ به شما مى‌رسيد

آنگاه که آن را به زبانهاتان فرا مى‌گرفتيد– زبان به زبان و بدون تحقيق در مياتتان مى‌گشت– و چیزی را با دهانهاتان مى‌گفتيد که شما را هيچ دانشی بدان نبود، و آن را [سخنی کوچک و] آسان مى‌پنداشتيد و حال آنکه در نزد خداوند بزرگ است.

و چرا هنگامی که آن را شنديد نگفتيد؛ ما را نرسد که در اين باره سخن گوييم– پاکی تو [ای خدا]– اين [تهمت]، دروغی است بزرگ؟

خدا شما را پند مى‌دهد که مبدا هرگز به چنين سخنی باز گرديد، اگر مؤمنيد.

و خدا آیات را برای شما روشن بيان مى‌کند، و خداوند دانا و با حکمت است.

همانا کسانی که دوست مى‌دارند که زشتکاری در میان آنان که ايمان آورده‌اند فاش و آشکار شود، آنها را در اين جهان و آن جهان عذابی است دردناک و خدا مى‌داند و شما نمى‌دانيد.

و اگر فضل خدا و مهر و بخشايش او بر شما نمى‌بود، و اينکه خدا رؤوف و مهربان است [در كيفر گناهتان شتاب مى‌کرد و عقوبتی سخت به شما مى‌رسيد].

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ وَمَنْ يَتَّبِعْ  
خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَوْلَا  
فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا مِنْكُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَبَدًا  
وَلَكِنَّ اللَّهَ يُزَكِّي مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

وَلَا يَأْتِلِ أُولُو الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَن يُؤْتُوا أُولِي  
الْقُرْبَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِيَعْفُوا  
وَلِيَصْفَحُوا ۗ أَلَا تُحِبُّونَ أَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ  
رَّحِيمٌ

إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ لَعُنُوا  
فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا  
يَعْمَلُونَ

يَوْمَئِذٍ يُوفِّيهِمُ اللَّهُ دِينَهُمُ الْحَقَّ وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ  
الْمُبِينُ

الْحَبِيشَتِ لِلْحَبِيشِ وَالْحَبِيشُونَ لِلْحَبِيشَتِ ۖ وَالطَّيِّبَتِ  
لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَتِ ۚ أُولَٰئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا  
يَقُولُونَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّىٰ  
تَسْتَأْذِنُوا ۖ وَتُسَلِّمُوا عَلَىٰ أَهْلِهَا ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ  
تَذَكَّرُونَ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید از پی گامهای شیطان مروید، و  
هر که گامهای شیطان را پیروی کند [بداند که] او به  
زشتکاری و کارهای ناپسند فرمان می‌دهد. و اگر فضل و  
بخشایش خدا بر شما نبود هیچ کس از شما هرگز پاک  
نمی‌شد، و لیکن خداوند هر که را خواهد پاک می‌سازد، و  
خدا شنوا و داناست.

و خداوندان فزونی و فراخی- توانگران و صاحبان نعمت- از  
شما مبدا سوگند بخورند که به خویشان و درویشان و  
هجرت‌کنندگان در راه خدا چیزی ندهند و باید درگذرند و  
چشم بپوشند- از بدزبانی و بدرفتاری نیازمندان- آیا  
دوست ندارید که خدا شما را بیمارزد؟ و خدا آمرزگار و  
مهربان است.

همانا کسانی که زنان پاکدامن بی‌خبر با ایمان را به زنا  
نسبت می‌دهند در این جهان و آن جهان لعنت شده‌اند و  
آنان راست عذابی بزرگ،

روزی که زبانها و دستها و پاهاى آنان به آنچه مى‌کردند بر  
[زبان] آنها گواهی دهند

آن روز خداوند پاداش بسزای آنان را تمام دهد و بدانند  
که خداست حق روشن و آشکار.

زنان پلید برای مردان پلیدند و مردان پلید برای زنان  
پلیدند، و زنان پاک برای مردان پاکاند و مردان پاک برای  
زنان پاکاند اینان از آنچه درباره‌شان می‌گویند پاک و  
بیزارند ایشان راست آمرزش و روزی بزرگوارانه.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، به خانه‌هایی جز خانه‌های  
خودتان وارد نشوید تا آنکه خبر دهید و اجازه خواهید و بر  
اهل آن سلام کنید. این برای شما بهتر است، باشد که به  
یاد آرید و پند گیرید

فَإِنْ لَّمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّىٰ يُؤْذَنَ لَكُمْ  
وَإِنْ قِيلَ لَكُمْ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكَىٰ لَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا  
تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ  
فِيهَا مَتَعٌ لَّكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ  
ذَٰلِكَ أَزْكَىٰ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ  
فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ  
بِخُمْرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ  
ءَابَائِهِنَّ أَوْ آبَائِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ  
إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا  
مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي الْأَرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ  
أَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا  
يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوا إِلَىٰ  
اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

۲۹

۳۰

۳۱

پس اگر کسی را در آنها نیابید وارد آنجا مشوید تا آنگاه که  
به شما اجازه داده شود، و اگر شما را گویند: باز گردید، پس  
باز گردید این برای شما پاکیزه‌تر است و خدا بدآنچه  
می‌کنید داناست.

باکی و گناهی بر شما نیست که به خانه‌های نامسکون-  
اماکن عمومی- که کالا و بهره‌ای- برخورداری و نفعی- در آن  
دارید وارد شوید و خدا آنچه را آشکار کنید و آنچه را پنهان  
دارید می‌داند.

مؤمنان را بگو که دیدگان خویش را فرو دارند و  
شرمگاه‌های خود را- به پوشیدن آنها و از دید دیگران-  
نگاه دارند این برای آنان پاکیزه‌تر است، که خدا به کارهایی  
که می‌کنند آگاه است.

و زنان مؤمن را بگو که دیدگان خویش را فرو دارند و  
شرمگاه‌های خود را- از دید دیگران- نگاه دارند و [جاهای]  
آرایش و زیور خویش را آشکار نکنند مگر آنچه پیداست-  
مانند چهره و دست و روی پا-، و مقنعه‌هاشان را بر  
گریبانهاشان بیندازند و زیور و آرایش خود را آشکار نکنند  
مگر برای شوهرانشان یا پدرانشان یا پدران شوهرانشان یا  
پسرانشان یا پسران شوهرانشان یا برادرانشان یا پسران  
برادرانشان یا پسران خواهرانشان یا زنانشان- زنان  
همکیش خود- یا آنچه مالک شده‌اند- کنیزان- یا مردان  
تابع خانواده- طفیلی و کم خرد که با آنان زندگی می‌کنند-  
که به زنان رغبت و نیازی ندارند یا کودکانی که از شرمگاه  
زنان آگاه نگشته‌اند- به سن تمیز و بلوغ نرسیده‌اند- و  
پاهای خود را چنان بر زمین زنند تا آنچه از زیور خویش  
پنهان می‌دارند دانسته شود- آواز پیرایه خود یعنی خلال  
را به گوش مردم نرسانند- و ای مؤمنان، همگی به خدا باز  
گردید تا شاید رستگار شوید.



وَأَنْكِحُوا الْأَيْمَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ  
وَأِمَّا بَكُمْ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ  
وَاسِعٌ عَلِيمٌ

وَلَيْسَتْ عَفِيفٌ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّىٰ يُغْنِيَهُمُ اللَّهُ  
مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَالَّذِينَ يَبْتِغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ  
أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا ۖ وَءَاتُوهُمْ مِّنْ  
مَّالِ اللَّهِ الَّذِي ءَاتَاكُمْ وَلَا تُكْرِهُوا فَتِيَّتَكُمْ عَلَى  
الْبِغَاءِ إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِّتَبْتَغُوا عَرَضَ الْحَيَوةِ الدُّنْيَا ۚ وَمَنْ  
يُكْرِهِنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِنْ بَعْدِ إِكْرِهِنَّ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ ءَايَاتٍ مُّبَيِّنَاتٍ وَمَثَلًا مِّنَ الَّذِينَ خَلَوْا  
مِنْ قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ

اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ مَثَلُ نُورِهِ ۖ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا  
مِصْبَاحٌ ۚ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ ۚ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ  
دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِن شَجَرَةٍ مُّبَرَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا  
غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ ۖ نُورٌ عَلَى  
نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَلَ  
لِلنَّاسِ ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

فِي بُيُوتٍ أُذِنَ لِلَّهِ أَنْ تَرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا أَسْمُهُ ۖ يُسَبِّحُ لَهُ  
فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ

و عزیہایتان- مردان بیزن و زنان بی‌شوهر- را و  
شایستگان از بندگان و کنیزان خود را به زناشویی دهید.  
اگر تنگدست باشند خداوند آنان را از بخشش خویش  
بی‌نیاز می‌گرداند و خدا فراخی‌بخش و داناست.

و آنان که [وسیله] زناشویی نیابند باید خویش‌تنداری و  
پاکدامنی پیش گیرند تا خداوند از بخشش خود بی‌نیازشان  
گرداند. و از غلامان و کنیزاتان آنان که [با کسب و کار  
خود] خواستار بازخرید و آزادی خویش‌اند، اگر در آنها  
نیکی دانستید- شایستگی دیدید- بازخریدشان را  
بپذیرید، و از مال خداوند که به شما داده است به آنان  
بدهید- از زکات یا بخشی از بازخرید- و کنیزان خود را اگر  
خواهند که پارسا باشند به ستم بر زنا وادار مکنید تا کالای  
زندگی دنیا بجویند. و هر که آنان را به زنا وادارد خداوند  
پس از وادارشدن آنها آمرزنده و مهربان است.

و هر آینه به سوی شما آیاتی با بیان روشن و داستانی-  
نمونه و وصفی- از کسانی که پیش از شما درگذشتند و  
پندی برای پرهیزگاران فرو فرستادیم.

خدا نور آسمانها و زمین- یعنی همه جهان هستی- است.  
داستان نور او چون چراغدانی- قندیلی- است که در آن  
چراغی باشد [و] آن چراغ در آبگینه‌ای، [و] آن آبگینه گویی  
ستاره‌ای است تابان، که [آن چراغ] از روغن درخت پر برکت  
زیتونی که نه خاوری است و نه باختری برافروخته شود که  
روغنش [از درخشندگی] گر چه آتشی به آن نرسد نزدیک  
است روشنی دهد، روشنی بر روشنی است خدای هر که را  
خواهد به نور خود راه نماید و خدای برای مردم مثلها می‌زند  
و خدای به همه چیز داناست.

[آن چراغ] در خانه‌هایی است که خدای رخصت داده است  
که بالا برده و بزرگ داشته شوند و نام وی در آنها یاد شود  
و او را در آنجا بامدادان و شبانگاهان به پاکی ستایند،

رَجَالٌ لَا تُلِهِمُ تِجْرَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ  
الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ الْقُلُوبُ  
وَالْأَبْصَارُ

لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ  
وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَلُهُم كَسَرَابٍ بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمْآنُ  
مَاءً حَتَّى إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْئًا وَوَجَدَ اللَّهَ عِنْدَهُ  
فَوَقَّعَتْهُ حِسَابَهُ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ

أَوْ كُظِّلَتْ فِي بَحْرِ لَيْجٍ يَغْشَاهُ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِ مَوْجٌ مِّن  
فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَتْ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدَهُ  
لَمْ يَكَدْ يَرَاهَا وَمَن لَّمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِن  
نُّورٍ

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْطَّيْرِ  
صَفَّتٍ كُلُّ قَدِّ عِلِمَ صَلَاتُهُ وَتَسْبِيحُهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا  
يَفْعَلُونَ

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُزْجِي سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ  
رُكَّامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاءِ  
مِن جِبَالٍ فِيهَا مِن بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِ مَن يَشَاءُ وَيَصْرِفُهُ  
عَن مَّن يَشَاءُ يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِ يَذْهَبُ بِالْأَبْصَرِ

مردانی که بازرگانی و خرید و فروش، ایشان را از یاد خدا و  
برپا داشتن نماز و دادن زکات مشغول نکند، و از روزی  
می‌ترسند که دلها و دیدگان در آن روز دگرگون– سرگشته  
و پریشان– شود

تا خدای ایشان را بر پایه نیکوترین آنچه کرده‌اند پاداش  
دهد و از فزون‌بخشی خویش بیفزایدشان و خدا هر که را  
خواهد بی‌شمار– بی‌حساب یا بسیار– روزی دهد.

و کسانی که کافر شدند کردارهایشان– که به پندارشان  
نیکوست– چون سرابی است در بیابانی هموار که تشنه آن  
را آب پندارد تا چون بدانجا رسد چیزی نیابد و خدای را نزد  
آن یابد که حساب– کیفر– او را تمام بدهد، و خدا زود  
حساب است.

یا مانند تاریکیهایی است در دریایی ژرف و بسیار موج که  
پیوسته موجی آن را بپوشاند و بالای آن موجی دیگر است و  
بر فراز آن ابری [تیره] تاریکیهایی است روی یکدیگر–  
تاریکی شب و تاریکی دریا و تاریکی ابر–، گاهی که دست  
خویش بیرون آرد نتواند که ببیندش و هر که را خدای  
نوری نداده او را هیچ نوری نیست.

آیا ندیده‌ای که خدای را هر که در آسمانها و زمین است و  
پرنندگان بال‌گشاده به پاکی می‌ستایند؟ همگی نماز– نیایش  
– و تسبیح– ستایش– خویش می‌دانند و خدا بدانچه  
می‌کنند داناست.

و خدای راست فرمانروایی آسمانها و زمین و بازگشت به  
سوی خداست.

آیا ندیده‌ای که خداوند ابرها را [به بادها] می‌راند سپس  
میان [پاره‌های] آن پیوند می‌دهد، آنگاه آن را توده و انبوه  
می‌کند، پس باران را بینی که از میان آن بیرون می‌آید، و از  
آسمان از کوه‌هایی که در آن است– انبوه ابرهای منجمد  
شده– تگرگ می‌فرستد و [زیان] آن را به هر که خواهد  
می‌رساند و از هر که خواهد می‌گرداند درخشندگی برکش  
نزدیک است که [روشنی] دیدگان را ببرد.

يُقَلِّبُ اللَّهُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَرِ

وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِّن مَّاءٍ فَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَى بَطْنِهِۦ

وَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَى رِجْلَيْنِ وَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَى أَرْبَعٍ

يَخْلُقُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

لَقَدْ أَنزَلْنَا ءَايَاتٍ مُّبَيِّنَاتٍ وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَىٰ

صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

وَيَقُولُونَ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٌ

مِّنْهُمْ مِّن بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ

وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا فَرِيقٌ

مِّنْهُمْ مُّعْرِضُونَ

وَإِن يَكُن لَّهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا إِلَيْهِ مُذْعِنِينَ

أَفِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَمْ ارْتَابُوا أَمْ يَخَافُونَ أَن يَحِيفَ اللَّهُ

عَلَيْهِمْ وَرَسُولُهُۥٓ بَلْ أُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِۦ

لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَن يَقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأُولَٰئِكَ هُمُ

الْمُفْلِحُونَ

وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَخْشَ اللَّهَ وَيَتَّقْهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ

الْفَائِزُونَ

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَنِهِمْ لَئِن أَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ قُل لَّا

تُقْسِمُوا طَاعَهُۥٓ مَعْرُوفَهُۥٓ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

خدا شب و روز را می‌گرداند– شب را می‌آورد و روز را می‌برد و بالعکس–، هر آینه در این [آیت] خداوندان بینش را عبرتی است.

و خداوند هر جنبنده‌ای را از آب آفرید. پس برخی از آنها بر شکم خود می‌روند و برخی از آنها بر دو پا می‌روند و برخی از آنها بر چهار پا می‌روند خدای آنچه خواهد می‌آفریند، که خدا بر هر چیزی تواناست.

هر آینه آیاتی روشن و روشنگر فرو فرستادیم، و خدا هر که را خواهد به راه راست راه نماید.

و [منافقان] گویند: به خدا و به پیامبر ایمان آورده‌ایم و فرمانبردارییم، آنگاه پس از آن گروهی از آنان روی می‌گردانند، و اینان ایمان ندارند.

و چون به سوی خدا و پیامبر او خوانده شوند تا میانشان دآوری کند آنگاه گروهی از آنان رویگردان شوند،

و اگر [حکم] حق به سود آنها باشد گردن نهاده و فرمانبردار سوی وی آیند.

آیا در دلهاشان بیماری– نفاق و شک در نبوت تو– است یا [در باره عدالت تو] به شک افتاده‌اند یا می‌ترسند که خدا و پیامبرش بر آنان ستم کنند؟! [نه،] بلکه آنان خود ستمکارند.

همانا گفتار مؤمنان آنگاه که به سوی خدا و پیامبرش خوانده شوند تا میانشان دآوری کند این است که گویند: شنیدیم و فرمان بردیم و ایشانند رستگاران.

و هر که خدا و پیامبر او را فرمان برد و از خدا بترسد و از [نافرمانی] او بپرهیزد، پس ایشانند پیروزی یافتگان و کامیابان– که به خشنودی خدا و نعمت‌های بهشت رسیده‌اند –.

و به خدا سوگندهای سخت خوردند که اگر آنان را بفرمایی– برای بیرون رفتن به جهاد– البته بیرون آیند بگو: سوگند مخورید، فرمانبرداری نیکو [مطلوب] است– نه سوگند دروغ و منافقانه–. همانا خدا به آنچه می‌کنید آگاه است.

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَإِنْ تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا أُسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ مِنَ النَّارِ وَلَبِئْسَ الْمَصِيرُ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِيَسْتَعِذَّكُمْ اللَّهُ مِنَ الْغُلَامِ مَلَكٌ يُدْخِلُكُمْ فِي الْمَدِينَةِ لِيُتَاسَّرَ بِكُمْ فَخَرَجُوا مِنْهَا الصَّائِفِينَ يَوْمَئِذٍ مُّسَرِّحِينَ مُّحَدِّثِينَ يُنَادِيهِمْ فِي السُّبُحِ بِأَلْسِنَةٍ حِدَادٍ أَتَشْكُرُونَ وَفِي السَّاعَةِ يُسْرِعُ السَّاعِدُونَ لِيُجِيبُوا أَسْمَاءَهُمْ فِي الْبُحْرِ وَفِي الْبُحْرِ يَوْمَئِذٍ سُرْعَةٌ وَفِي السَّاعَةِ يُسْرِعُ السَّاعِدُونَ لِيُجِيبُوا أَسْمَاءَهُمْ فِي الْبُحْرِ وَفِي الْبُحْرِ يَوْمَئِذٍ سُرْعَةٌ وَفِي السَّاعَةِ يُسْرِعُ السَّاعِدُونَ لِيُجِيبُوا أَسْمَاءَهُمْ فِي الْبُحْرِ وَفِي الْبُحْرِ يَوْمَئِذٍ سُرْعَةٌ

۵۵

۵۶

۵۷

۵۸  
۳۰۸۲

بگو: خدای را فرمان برید و پیامبر را فرمان برید. پس اگر برگردید جز این نیست که بر پیامبر است آنچه او را تکلیف نهاده‌اند و بر شماست آنچه شما را تکلیف نهاده‌اند و اگر او را فرمان برید راه یابید، و بر پیامبر جز رساندن آشکار پیام نیست.

خدا آن کسان از شما را که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند وعده داده که هر آینه آنان را در زمین جانشین [دیگران] کند- یا حکومت بخشد- چنانکه کسانی را که پیش از ایشان بودند جانشین کرد، و دینشان را که برایشان پسندیده است جایگزین و برپای سازد و البته به جای بیمشان ایمنی دهد، به گونه‌ای که مرا پرستند و چیزی را با من انباز نگیرند و هر که پس از این کفر ورزد و ناسپاسی کند آنانند بدکاران نافرمان.

و نماز را برپا دارید و زکات بدهید و پیامبر را فرمان برید شاید بر شما بخشاید.

کسانی را که کافر شدند میندار که در زمین ناتوان‌کننده خدا از گرفتن آنها به کیفر گناهانشان هستند [بلکه او تواناست]، و جایگاه آنها آتش دوزخ است، و آن بد بازگشتگاهی است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، باید کسانی که مالکشان شده‌اید و کسانی از شما که به حد بلوغ نرسیده‌اند [برای در آمدن به نزد شما] در سه هنگام اجازه خواهند: پیش از نماز بامداد و هنگام نیمروز که جامه‌های خویش فرو می‌نهد و پس از نماز خفتن اینها سه وقت خلوت شماست. و در غیر از این سه هنگام باکی بر شما و آنان نیست [که اجازه نگیرید]، زیرا که پیرامون یکدیگر می‌گردید- و اجازه‌خواستن مشقت دارد-. اینچنین خدا آیات را برای شما روشن بیان می‌کند، و خدا دانا و با حکمت است.

وَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنْكُمُ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَعِزُّوْا كَمَا  
اسْتَعِزَّ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ ۚ  
وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ الَّتِي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ  
عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَنْ يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ ۖ  
وَأَنْ يَسْتَغْفِنَ خَيْرٌ لَّهُنَّ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى  
الْمَرِيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى أَنْفُسِكُمْ أَنْ تَأْكُلُوا مِنْ  
بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ  
إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ أَوْ  
بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَالَاتِكُمْ  
أَوْ مَا مَلَكَتُمْ مَفَاتِحَهُ أَوْ صَدِيقَكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ  
جُنَاحٌ أَنْ تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا  
فَسَلِّمُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُبَرَكَاةٌ طَيِّبَةٌ  
كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَلَايَتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

۶۰

۶۱

و چون کودکان شما به حد بلوغ رسند باید اجازه [ورود]  
خواهند چنانکه کسانی که پیش از آنان بودند اجازه  
می‌خواستند. اینچنین خدا آیات خود را برای شما روشن  
بیان می‌کند، و خدا دانا و با حکمت است.

و بازنشتسگان از زنان که امید زناشویی ندارند، بر آنان  
باکی و گناهی نیست که جامه‌های- چادرهای- خویش  
فروهند بی‌آنکه آرایش و زیوری نمودار سازند، و اینکه  
خویشتن‌داری کنند برایشان بهتر است و خدا شنوا و  
داناست.

بر نابینا و لنگ و بیمار و خودتان تنگی و گناهی نیست که از  
خانه‌های خویش- که شامل خانه‌های فرزندان‌تان نیز هست-  
یا از خانه‌های پدرانتان یا خانه‌های مادرانتان یا خانه‌های  
برادرانتان یا خانه‌های خواهرانتان یا خانه‌های عموهاتان یا  
خانه‌های عمه‌هاتان یا خانه‌های داییهاتان یا خانه‌های  
خاله‌هاتان یا خانه‌هایی که کلیده‌های آنها به دست شماست یا  
[خانه‌های] دوستان‌تان [چیزی] بخورید تنگی و گناهی نیست  
که همگی با هم یا جدا جدا و پراکنده بخورید. پس چون به  
خانه‌هایی در آید بر خودتان- یکدیگر- سلام گویند، که  
سلام درودی از سوی خدا است، درودی مبارک و پاکیزه.  
بدین گونه خدا آیات را برای شما روشن بیان می‌کند شاید  
خرد را کار بندید.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ؕ وَإِذَا كَانُوا  
مَعَهُ عَلَىٰ أَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوا حَتَّىٰ يَسْتَأْذِنُوهُ ۚ إِنَّ الَّذِينَ  
يَسْتَأْذِنُونَكَ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ؕ فَإِذَا  
أَسْتَأْذَنُوكَ لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأُذِنَ لِمَن شِئْتَ مِنْهُمْ وَاسْتَغْفِرُ  
لَهُمُ اللَّهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

۲۴  
نور  
۶۲  
/۶۴  
۳۰۹

لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا ۚ  
قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ لِوَاذًا ۚ فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ  
يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ ۚ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ  
أَلِيمٌ

۶۳

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۖ قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنْتُمْ  
عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ  
شَيْءٍ عَلِيمٌ

۶۴

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ ۚ لِيَكُونَ لِلْعٰلَمِیْنَ  
نَذِيرًا

۱  
حزب  
۱۴۴  
۳۱۰

الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ  
يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ  
تَقْدِيرًا

۲



وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ  
وَلَا يَمْلِكُونَ أَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا  
وَلَا حَيَوةً وَلَا نَشُورًا

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا إِفْكُ إِفْكٍ أَفْتَرْتَهُ وَآعَانَهُ  
عَلَيْهِ قَوْمٌ ؕ ءَاخِرُونَ ۖ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا وَزُورًا

وَقَالُوا أَأَسْطِيرُ الْأُولِينَ أَكُتِّبَتْهَا فَهِيَ تُمَلَّى عَلَيْهِ بُكْرَةً  
وَأَصِيلًا

قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ  
غَفُورًا رَحِيمًا

وَقَالُوا مَالِ هَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمَشِي فِي  
الْأَسْوَاقِ لَوْلَا أَنْزَلَ إِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونُ مَعَهُ نَذِيرًا

أَوْ يُلْقَىٰ إِلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ تَكُونُ لَهُ جَنَّةٌ يَأْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ  
الظَّالِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَّسْحُورًا

أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَلَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ  
سَبِيلًا

تَبَارَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِّنْ ذَلِكَ جَنَّاتٍ  
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَيَجْعَلُ لَكَ فُصُورًا

بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ ۖ وَأَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا

و [مشركان] به جای او- خدای یکتا- خدایانی گرفتند که  
هیچ چیز نمی‌آفرینند و خود آفریده می‌شوند، و زیان و  
سودی برای خویشتن در توان و اختیار ندارند، و نه مرگی و  
نه زندگانیی و نه برانگیختنی به دست آنهاست.

و کسانی که کافر شدند گفتند: این- قرآن- نیست مگر  
دروغی که [محمد] بربافته است و گروهی دیگر او را بر آن  
یاری کرده‌اند. براستی که ستم و دروغی ناروا آوردند.

و گفتند: افسانه‌های پیشینیان است که او آنها را که هر  
بامداد و شبانگاه بر او خوانده می‌شود می‌نویسند- برای او  
می‌نویسند چه خود نمی‌تواند نوشت-.

بگو: این [قرآن] را کسی فرو فرستاده است که نهان را در  
آسمان و زمین می‌داند، و همانا او آمرزگار و مهربان است.

و گفتند: این پیامبر را چیست که غذا می‌خورد و در بازارها  
راه می‌رود؟! چرا فرشته‌ای بر او فرو نیامده تا با وی  
بیم‌کننده باشد؟

یا چرا گنجی [از آسمان] به سویش افکنده نمی‌شود، یا چرا  
او را بوستانی نیست که از آن بخورد؟ و ستمکاران گفتند:  
جز مردی جادوزده را پیروی نمی‌کنید.

بنگر که چگونه برای تو مثلها زدند- چگونه تو را وصف  
کردند-، پس گمراه شدند و نتوانند که راهی بیابند.

بزرگ و بزرگوار است آن [خدای] که اگر خواهد تو را بهتر  
از این دهد، بوستانهایی که از زیر [درختان] آنها جویها روان  
باشد و برای تو کوشکها پدید کند.

[اینها نه تنها تو را باور ندارند] بلکه رستاخیز را دروغ  
انگاشتند و ما برای هر که رستاخیز را دروغ انگارد آتش  
سوزان آماده کرده‌ایم،

إِذَا رَأَتْهُمْ مِّن مَّكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغِيْظًا وَزَفِيرًا

که چون از جایگاه دور آنان را ببند آوای خشم و خروش آن را بشنوند.

و چون آنان را که با زنجیر به هم بسته‌اند- یا دستها و گردنهاشان با زنجیر بسته شده- در جایی تنگ از آن آتش بیفکنند در آنجا فریاد وای و واویلا برآرند و مرگ خویش خواهند.

[فرشتگان گویند:] امروز نه یک بار بلکه بسی وای و واویلا از دل برکشید و مرگ خویش بسیار خواهید- اگر چه شما را مرگی نیست-.

بگو: آیا این بهتر است یا بهشت جاویدان که به پرهیزگاران وعده داده شده؟ آن [بهشت] برای ایشان پاداش و بازگشتگاه است

ایشان را در آن هر چه بخواهند هست در حالی که جاویدانند وعده‌ای است بر پروردگار تو فراخواسته.

و روزی که آنان و آنچه را جز خدا می‌پرستند برانگیزد، پس [به پرستیدگان] گوید: آیا شما این بندگان مرا گمراه کردید یا خود راه را گم کردند؟

گویند: پاکی تو [بار خدایا]، ما را سزاوار نبود که جز تو دوستانی بگیریم و لیکن آنها و پدرانشان را برخوردار کردی تا یاد و پند تو را فراموش کردند و آنها گروهی هلاک‌شده بودند.

[خدای به پرستندگان فرماید:] آنها آنچه را شما می‌گویید دروغ شمردند، پس نتوانید عذاب را از خویشان بگردانید و نه [خود را] یاری دهید و هر که از شما- پرستندگان و پرستیدگان- که ستم کند او را عذابی بزرگ بچشانیم.

و پیش از تو پیامبران را نفرستادیم مگر آنکه ایشان نیز طعام می‌خوردند و در بازارها راه می‌رفتند. و برخی از شما را وسیله آزمون برخی دیگر ساختیم، که آیا شکیبایی می‌کنید؟ و پروردگار تو بیناست.

وَإِذَا أُلْقُوا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُّقَرَّنِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا

۱۳

لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَادْعُوا ثُبُورًا كَثِيرًا

۱۴

قُلْ أَذَلِكْ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاءً وَمَصِيرًا

۱۵

لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ خَالِدِينَ كَانَ عَلَى رَبِّكَ وَعْدًا مَّسْئُولًا

۱۶

وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ ءَأَنْتُمْ أَضَلَلْتُمْ عِبَادِي هَؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ

۱۷

قَالُوا سُبْحَانَكَ مَا كَانَ يَنْبَغِي لَنَا أَنْ نَتَّخِذَ مِن دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِن مَّتَّعْتَهُمْ وَعَابَاءَهُمْ حَتَّى نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا

۱۸

فَقَدْ كَذَّبْتُمْ بِمَا تَقُولُونَ فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا نَصْرًا وَمَن يَظْلِم مِّنكُمْ نُدِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا

۱۹

وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ<sup>ط</sup> وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ<sup>ط</sup> وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا

۲۰

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلٰٓئِكَةُ  
أَوْ نَرَىٰ رَبَّنَا لَقَدْ أُسْتَكْبِرُوا فِيْٓ أَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْا عُتُوًا كَبِيرًا

يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلٰٓئِكَةَ لَا بُشْرٰٓى يَوْمَیْذٍ لِلْمُجْرِمِیْنَ وَيَقُولُوْنَ  
حِجْرًا مَّحْجُوْرًا

وَقَدِمْنَا اِلٰٓیْ مَا عَمِلُوْا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنٰهُ هَبَآءً مَّنْثُوْرًا

اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ يَوْمَیْذٍ خَيْرٌ مُّسْتَقَرًّا وَّ اَحْسَنُ مَقِيْلًا

وَيَوْمَ تَشْقٰٓقُ السَّمٰٓءُ بِالْغَمَمِ وُنُزِلَ الْمَلٰٓئِكَةُ تَنْزِيْلًا

اَلْمَلٰٓئِكُ يَوْمَیْذٍ اَلْحَقُّ لِلرَّحْمٰنِ وَكَانَ یَوْمًا عَلٰٓی الْكٰفِرِیْنَ  
عَسِیْرًا

وَيَوْمَ یَعُضُّ الظّٰلِمُ عَلٰٓی یَدَیْهِ یَقُوْلُ یَلٰٓئِیْتَنِیْ اَتَّخَذْتُ مَعَ  
الرَّسُوْلِ سَبِيْلًا

یٰوٰیلتَیْ لَیْتَنِیْ لَمْ اَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيْلًا

لَقَدْ اَصْلٰنِیْ عَنِ الدّٰكِرِ بَعْدَ اِذْ جَآءَنِیْؕ وَكَانَ الشَّیْطٰنُ  
لِلْاِنْسِیْ خَدُوْلًا

وَقَالَ الرَّسُوْلُ یَرِبْ اِنَّ قَوْمِیْ اُتَّخَذُوْا هٰذَا الْقُرْءَانَ  
مَهْجُوْرًا

وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِکُلِّ نَبِیٍّ عَدُوًّا مِّنَ الْمُجْرِمِیْنَؕ وَكَفٰی بِرَبِّكَ  
هٰدِیًا وَنَصِیْرًا

وَقَالَ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَیْهِ الْقُرْءَانُ جُمْلَةً وَّاحِدَةً  
كَذٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهٖٓ فُؤَادَكَؕ وَرَتَّلْنٰهُ تَرْتِيْلًا

و کسانی که دیدار ما– یعنی رستاخیز– را باور و امید ندارند گویند: چرا بر ما فرشتگان فرو فرستاده نشدند یا چرا پروردگار خود را نمی‌بینیم؟ هر آینه درباره خویشتن بزرگ‌منشی نمودند و سرکشی کردند، سرکشی بزرگ.

روزی که فرشتگان را ببینند– هنگام مرگ یا روز حشر– آن روز بزهکاران را مژده‌ای نیست، و [به آنها] گویند: [بهشت بر شما] بسته و حرام است.

و به کارهایی که کردند پردازیم و آن را گردی پراکنده کنیم.

بهشتیان در آن روز بهترین جایگاه و نیکوترین آسایشگاه دارند.

و [یاد کن] روزی که آسمان با ابرها [یش] بشکافد و فرشتگان فروشوند، فروشدنی.

آن روز، پادشاهی برای خدای رحمان ثابت است، و بر کافران روزی دشوار است.

و روزی که [آن کافر] ستمکار دو دست خویش به دندان گزد [و] گوید: ای کاش با پیامبر راهی فرا می‌گرفتم

وای بر من، کاش فلان را به دوستی نمی‌گرفتم

همانا مرا از این یادکرد و پند– قرآن– پس از آنکه به من رسید گمراه کرد. و شیطان آدمی را فروگذارنده و خوارکننده است.

و پیامبر گوید: پروردگارا، قوم من این قرآن را کنار نهاده و فروگذاشتند.

و همچنین برای هر پیامبری دشمنی از بزهکاران پدید کردیم و پروردگار تو راهنما و یآوری بسنده است.

و کسانی که کافر شدند گفتند: چرا قرآن بر او به یک بار فرو فرستاده نشد؟ اینچنین [فرستادیم] تا دل تو را بدان استوار و آرام گردانیم، و [از این رو] آن را جدا جدا– برخی از پی برخی– و به آهستگی برخواندیم.

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا

الَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ هَارُونَ وَزِيرًا

فَقُلْنَا أَذْهَبَا إِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَدَمَّرْنَاهُمْ تَدْمِيرًا

وَقَوْمَ نُوحٍ لَّمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ أَغْرَقْنَاهُمْ وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ ءَايَةً ۖ وَأَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ عَذَابًا أَلِيمًا

وَعَادًا وَثَمُودًا وَأَصْحَابَ الرَّسِّ وَقُرُونًا بَيْنَ ذَلِكَ كَثِيرًا

وَكَلَّا ضَرْبًا لَهُ الْأَمْثَلُ ۖ وَكَلَّا تَبَرَّنا تَتَبِيرًا

وَلَقَدْ أَتَوْا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي أَمْطَرْتُ مَطَرًا أَلْسُوءَ أَفْلَمَ يَكُونُوا يَرَوْنَهَا بَلْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ نُشُورًا

وَإِذَا رَأَوْكَ إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوءًا أَهَذَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا

إِن كَادَ لَيُضِلَّنَا عَنْ ءَالِهَتِنَا لَوْلَا أَن صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ حِينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا

أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا

و هیچ مثلی— از خرده‌گیریها و طعن در نبوت و کتاب تو— برای تو نیارند مگر آنکه تو را [پاسخ] راست و درست و به نیکوتر بیانی بیاریم.

آنان که برانگیزندشان و بر رویه‌اشان به سوی دوزخ همی‌کشند اینان را بدترین جای و گم‌ترین راه است.

و هر آینه موسی را کتاب دادیم و برادر او هارون را یار و مددکارش ساختیم.

و گفتیم: بروید به سوی قومی که آیات ما را دروغ انگاشتند پس آنان را بسختی هلاک کردیم.

و قوم نوح چون پیامبران را دروغگو شمردند آنان را غرق گردانیدیم و برای مردم— بازماندگان و آیندگان— عبرتی کردیم و ستمکاران را عذابی دردناک آماده ساخته‌ایم.

و عاد و ثمود و اصحاب رسّ و بسی نسلها را که میان آنها بودند [هلاک کردیم].

و هر یک را مثلها [برای پند گرفتن] زدیم و [چون پند نگرفتند] همه را بسختی نابود کردیم.

و هر آینه [کافران قریش] به شهری— شهر لوط— گذر کردند که بر آن باران بد— سنگباران— باریده شد. آیا آن را نمی‌دیدند [تا پند گیرند]؟ بلکه برانگیخته شدن— رستاخیز و روز حسابرسی— را باور و امید نداشتند.

و چون تو را ببینند جز به مسخره‌ات نگیرند [و گویند:] آیا این است آن که خدای به پیامبری برانگیخته است؟!

نزدیک بود که ما را از خدایانمان بگرداند و گمراه کند اگر بر آنها شکیبایی و پایداری نمی‌ورزیدیم. و آنگاه که عذاب را ببینند خواهند دانست که چه کسی گمراه‌تر است.

آیا کسی را که خدای خویش را کام و خواهش خویش گرفت دیدی؟ پس آیا تو بر او نگهبان خواهی بود؟

أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالَّذِينَ نَعِمَ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا

أَلَمْ تَرَ إِلَى رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا

ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا

وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا

لِنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَّيِّتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَمًا وَأُنَاسِيًا كَثِيرًا

وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَى أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا

وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا

فَلَا تُطِيعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا

وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَحْجُورًا

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا

الْكَافِرُ عَلَى رَبِّهِ ظَهِيرًا

یا مگر پنداری که بیشترشان [حق را] می‌شنوند یا درمی‌یابند؟! آنها جز مانند چهارپایان نیستند بلکه گمراه‌ترند.

آیا به [منع] پروردگار خویش ننگریستی که چگونه سایه را بکشد و اگر می‌خواست، آن را ایستا می‌گردانید [تا یکسره شب و تاریک بودی] سپس آفتاب را بر آن

باز آن سایه را به آسانی– اندک اندک– به سوی خویش بگرفتیم.

و اوست آن که شب را برای شما پوششی کرد و خواب را آسایشی، و روز را رستخیز قرار داد– تا در پی کار و کوشش روید–.

و اوست آن که باده‌ا را پیشاپیش رحمت خویش– باران– مژدگانها فرستاد و از آسمان آبی پاک و پاک‌کننده فروفرستادیم،

تا با آن سرزمین مرده را زنده کنیم و آن را به آفریده‌های خویش، چهارپایان و آدمیان بسیار، بنوشانیم.

و هر آینه آن

و اگر می‌خواستیم هر آینه در هر آبادی و شهری بیم‌کننده‌ای برمی‌انگیختیم.

پس کافران را فرمان مبر و بدین [قرآن]– به حکمی که در قرآن است یا به ترک طاعت آنان– با آنان جهاد کن، جهادی بزرگ.

و اوست آن که دو دریا را به هم پیوست، این یکی خوش و گواراست و آن دیگر شور و تلخ و میان آن دو حائلی و بندی بازدارنده پدید کرد– تا در هم نشوند–.

و اوست آن که از آب– آب منی: نطفه–، آدمی را آفرید پس او را نژاد– پیوستگی نسب– و پیوند– پیوستگی ازدواج– کرد و پروردگار تو [بر هر چیز] تواناست.

و به جای خدا چیزها می‌پرستند که نه سودشان دارد و نه زیانشان رساند و کافر بر ضد خدای خویش [با شیطان] همپشت است.

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا

۵۷

رَبِّهِ سَبِيلًا

۵۸

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَكَفَى بِهِ  
بِذُنُوبٍ عِبَادِهِ خَبِيرًا

۵۹

الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ  
ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ فَسَلِّ بِهِ خَبِيرًا

۶۰

سجده

مستحب

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اسْجُدُوا لِلرَّحْمَنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ أَنَسْجُدُ  
لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ۝

۶۱

۳۱۵ر

تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا  
وَقَمَرًا مُنِيرًا

۶۲

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِّمَنۢ أَرَادَ أَنۢ يَذَّكَّرَ  
أَوْ أَرَادَ شُكُورًا

۶۳

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا  
خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا

۶۴

وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَمًا

۶۵

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ  
عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا

۶۶

إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا

۶۷

وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ  
قَوَامًا

و ما تو را جز مزده‌دهنده و بیم‌کننده نفرستادیم.

بگو: از شما بر این [رسالت] هیچ مزدی نمی‌خواهم مگر این  
که هر که خواهد راهی به سوی پروردگار خویش فرا گیرد.

و بر آن زنده‌ای توکل کن که هرگز او را مرگ نباشد و او را  
همراه با سپاس و ستایش به پاکی یاد کن، و او به گناهان  
بندگان خویش آگاهی بسنده است.

آن که آسمانها و زمین و آنچه را میان آنهاست در شش روز  
بیافرید، سپس بر عرش– مقام فرماندهی بر جهان هستی–  
بر آمد. [اوست] خدای رحمان، پس [در این باره– معنای  
خلق و استوی یا خدای رحمان و صفات او–] از آن که آگاه  
است بپرس.

و چون آنان را گویند که خدای رحمان را سجده کنید، گویند:  
رحمان چه باشد؟! آیا آن را که تو به ما فرمان می‌دهی سجده  
کنیم؟! و آنها را رمیدن [از ایمان و راه حق] بیفزاید.

بزرگ و بزرگوار است آن که در آسمان برجها– منازل  
خورشید، که دوازده برج باشند– نهاد و در آن چراغی–  
خورشید– و ماهی تابان پدید کرد.

و اوست که شب و روز را پیاپی کرد برای هر که خواهد به  
یاد آرد و پند گیرد یا خواهد سپاسداری کند.

و بندگان رحمان آنانند که بر زمین با فروتنی و نرمی راه  
می‌روند، و چون نادانان ایشان را [به سخنی ناروا] مخاطب  
سازند، سخنی مسالمت آمیز– یا سلام– گویند.

و آنان که شب را برای پروردگار خویش در سجده و به نماز  
ایستاده به روز آرند.

و آنان که گویند: پروردگارا، عذاب دوزخ را از ما بگردان،  
که عذاب آن پیوسته و بر دوام است

همانا آن بد آرمگاهی و بد ماندن جایی است.

و آنان که چون هزینه کنند نه اسراف کنند و نه تنگ گیرند  
و میان این دو به راه اعتدال باشند.



وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ  
الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ  
أَثَامًا

يُضَعَفُ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَيَخْلُدُ فِيهِۦ مُهَانًا

إِلَّا مَنْ تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ  
اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ ۖ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا

وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا

وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا

وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا  
وَعُمْيَانًا

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّتِنَا قُرَّةَ  
أَعْيُنٍ وَاجْعَلْ لَنَا لِمَتَّقِينَ إِمَامًا

أُولَٰئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا تَحِيَّةً  
وَسَلَامًا

خَلِيدِينَ فِيهَا حَسَنَاتٌ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا

قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ ۖ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ  
فَسَوْفَ يَكُونُ لِرَأْمَا

و آنان که با خدای یکتا خدای دیگر نخوانند- نپرستند- و  
کسی را که خداوند کشتن وی را حرام کرده نکشند مگر  
بحق، و زنا نکنند و هر که این کارها کند کیفر بزه خویش  
ببیند،

عذاب او به روز رستاخیز دوچندان شود و در آن [عذاب]  
به خواری جاویدان باشد،

مگر کسانی که توبه کنند و ایمان آورند و کار نیک و  
شایسته کنند، پس اینانند که خداوند بدیهایشان را به  
نیکیها بدل گرداند، و خدا آمرزگار و مهربان است.

و هر که توبه کند و کار شایسته کند، همانا او به خدا باز  
می‌گردد بازگشتی بسزا.

و آنان که گواهی دروغ- باطل و به ناحق- ندهند- یا در  
مجالس باطل حضور نیابند- و چون بر بیهوده و ناپسند  
بگذرند با بزرگواری بگذرند.

و آنان که چون به آیات پروردگارشان یادآور و پند داده  
شوند بر آنها مانند کران و کوران نیفتند- بلکه آنها را به  
گوش هوش بشنوند و به دیده بصیرت ببینند-.

و آنان که گویند: پروردگارا، از همسرانمان و فرزندانمان ما  
را روشنی چشمها بخش و ما را پیشوای پرهیزگاران کن.

ایشانند که بدان شکیبایی که کردند غرفه- جایگاه بلند-  
بهشت را پاداش یابند، و در آنجا با درود و سلام روبرو  
شوند

جاودانه در آنجا باشند، نیکو آرامگاهی و نیکو ماندن جایی  
است.

بگو: اگر خواندن- دعا و عبادت- شما نباشد پروردگار من به  
شما اعتنا و عنایتی نکند- شما را قدر و ارزشی ننهد-، [ولی  
کافران] شما [پیامبر و آیات خدا را] تکذیب کردید پس  
[کیفرتان] پیوسته و بر دوام خواهد بود.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طسّم

تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ

لَعَلَّكَ بَخِعٌ نَّفْسَكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ

إِنْ نَشَأْ نُزِّلْ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ ءَايَةً فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا خَاضِعِينَ

وَمَا يَأْتِيهِمْ مِّنْ ذِكْرٍ مِّنَ الرَّحْمَنِ مُحَدَّثٍ إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ

فَقَدْ كَذَّبُوا فَسَيَاتِيهِمْ أَنْبَأُوا مَا كَانُوا بِهِ ۚ يَسْتَهْزِءُونَ

أَوْ لَمْ يَرَوْا إِلَى الْأَرْضِ كَمْ أَنْبَتْنَا فِيهَا مِن كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

وَإِذْ نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنْ أَنْتِ الْقَوْمُ الظَّالِمِينَ

قَوْمَ فِرْعَوْنَ ۖ أَلَا يَتَّقُونَ

قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ

وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِي فَأَرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ

وَلَهُمْ عَلَىٰ ذَنْبٍ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ

قَالَ كَلَّا فَادْهَبَا بِآيَاتِنَا ۖ إِنَّا مَعَكُمْ مُّسْتَمِعُونَ

فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ

أَنْ أُرْسِلَ مَعَنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ

قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ

وَفَعَلْتَ فَعَلَتَكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ

طا، سین، میم.

این آیتهای کتاب روشن و روشنگر است.

شاید تو خویشتن را از [اندوه] اینکه ایمان نمی‌آورند خواهی کشت.

اگر بخواهیم، از آسمان آیتی بر آنان فرو فرستیم تا گردنهاشان در برابر آن به فرمانبرداری فرود آید– یا: تا مهترانشان آن را گردن نهند–.

هیچ یادکرد و پند تازه‌ای از خدای رحمان بدیشان نرسد مگر آنکه از آن رویگردان شوند.

همانا تکذیب کردند پس زودا که خبرهای آنچه مسخره‌اش می‌کردند– از رستاخیز و پاداش و کیفر و بهشت و دوزخ– بدیشان رسد.

آیا به زمین ننگریسته‌اند که بسا از هر گونه گیاه نیکو در آن رویانیده‌ایم.

هر آینه در این نشانه‌ای است ولی بیشترشان مؤمن نیستند.

و براستی پروردگار تو هموست توانای بی‌همتا و مهربان.

و [یاد کن] آنگاه که پروردگار تو موسی را بخواند که به سوی آن گروه ستمکار برو،

گروه فرعون آیا [از کفر و سرکشی] نمی‌پرهیزند؟

گفت: پروردگارا، من بیم دارم که دروغ‌گویم خوانند

و سینه‌ام تنگ است و زبانم روان و گشاده نیست، پس به هارون پیام فرست

و آنان را بر من [دعوی] گناهی است، از این رو می‌ترسم مرا بکشند.

گفت: نه چنین است– تو را نمی‌کشند–، پس هر دو با نشانه‌های ما بروید، ما با شمااییم، می‌شنویم.

نزد فرعون روید و بگویید: ما فرستاده پروردگار جهانیانیم.

[پیام او این است] که فرزندان اسرائیل را با ما بفرست.

گفت: آیا تو را در کودکی در میان خودمان نپروردیم و چند سال از عمرت را در میان ما نبود؟

و آن کرده خویش که کردی، کردی و تو از ناسپاسانی.

قَالَ فَعَلْتُهَا إِذَا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ

۲۱

فَقَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا  
وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ

۲۲

وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدَتْ بَنِي إِسْرَءِيلَ

۲۳

قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ

۲۴

قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ إِنَّ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ

۲۵

قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ ۚ أَلَا تَسْتَمِعُونَ

۲۶

قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ

۲۷

قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ

۲۸

قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ إِنَّ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ

۲۹

قَالَ لَبِنِ اتَّخَذَتِ إِلَهًا غَيْرِي لَا جَعَلَنَّاكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ

۳۰

قَالَ أَوْلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ مُبِينٍ

۳۱

قَالَ فَأْتِ بِهِ ۖ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

۳۲

فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُبِينٌ

۳۳

وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّاظِرِينَ

۳۴

۳۱۸

قَالَ لِلْمَلَإِ حَوْلَهُ ۚ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ

۳۵

يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِّنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ ۖ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ

۳۶

قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَبْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ

۳۷

يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَابٍ عَلِيمٍ

۳۸

فَجُمِعَ السَّحَرَةُ لِمِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ

۳۹

وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ

گفت: آن [کار] را آنگاه کردم که از ناآگاهان بودم– آگاه نبودم که به مشت‌زدن من آن کس کشته می‌شود–.

پس چون از شما ترسیدم گریختم، و پروردگارم مرا حکمی– حکمت: درستی اندیشه و گفتار و کردار یا حکم نبوت– داد و مرا از پیامبران کرد

و آن، [چه] نعمتی است که بر من منت می‌نهی که فرزندان اسرائیل را برده ساخته‌ای؟

فرعون گفت: خدای جهانیان چیست؟

گفت: خداوند آسمانها و زمین و هر چه میان آنهاست، اگر بی‌گمان باور می‌دارید.

[فرعون] به کسانی که گرد او بودند گفت: آیا نمی‌شنوید [چه می‌گویید]؟

[موسی] گفت: پروردگار شما و پروردگار نیاکان شما.

[فرعون] گفت: این پیامبرتان که به سوی شما فرستاده شده دیوانه است.

[موسی] گفت: خداوند خاور و باختر و هر چه میان آنهاست، اگر خرد دارید.

گفت: اگر خدایی جز من بگزینی هر آینه تو را از زندانیان گردانم.

گفت: اگر چه تو را حجتی روشن آورده باشم؟

گفت: آن را بیار، اگر از راستگویانی.

پس عصای خویش بیفکند و هماندم اژدهایی هویدا گشت.

و دست خویش را بیرون آورد و آنگاه برای بینندگان سپید و روشن نمود.

[فرعون] به مهترانی که گرد او بودند گفت: براستی این جادوگری داناست

می‌خواهد شما را به جادوی خود از سرزمیتان بیرون کند. پس چه می‌فرمایید؟

گفتند: او و برادرش را واپس دار– کارشان را به تأخیر انداز– و گردآوران را به شهرها فرست،

تا هر جادوگر دانایی را نزد تو آورند.

پس جادوگران را در وعده‌گاه روزی دانسته فراهم آوردند.

و مردم را گفتند: آیا شما نیز فراهم می‌آیید؟

لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحَرَةَ إِن كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ

۴۱

نَحْنُ الْغَالِبِينَ

۴۲

قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لَّمِنَ الْمُقَرَّبِينَ

۴۳

قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُّلقُونَ

۴۴

فَأَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ  
الْغَالِبُونَ

۴۵

فَأَلْقَىٰ مُوسَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ

۴۶

فَأَلْقَى السَّحَرَةُ سَجِدِينَ

۴۷

قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ

۴۸

رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ

۴۹

قَالَ ءَامَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي  
عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ لَا قُطْعَنَ أَيْدِيكُمْ  
وَأَرْجُلَكُمْ مِّنْ خَلْفٍ وَلَا صُلْبَئِكُمْ أَجْمَعِينَ

۵۰

قَالُوا لَا ضَيْرَ إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ

۵۱

إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطِيئَاتِنَا أَن كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ

۵۲  
حزب  
۱۴۸

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي إِنَّكُمْ مُّتَّبِعُونَ

۵۳  
رو  
۳۱۹۸

فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ

۵۴

إِنَّ هَؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ

۵۵

وَأَنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ

۵۶

وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَاذِرُونَ

۵۷

فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِّن جَنَّتٍ وَعُيُونٍ

۵۸

وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ

۵۹

كَذَٰلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بِنِي إِسْرَءِيلَ

۶۰

فَاتَّبَعُوهُمْ مُّشْرِقِينَ

باشد که از جادوگران پیروی کنیم، اگر آنان پیروز شوند.

چون جادوگران بیامدند به فرعون گفتند: اگر ما پیروز باشیم آیا ما را هیچ مزدی خواهد بود؟

گفت: آری، و شما آنگاه از نزدیکان [دربار من] خواهید بود.

موسی به آنان گفت: آنچه را خواهید افکند، بیفکنید.

پس ریسمانها و عصاهاشان را بیفکندند و گفتند: به جاه و شکوه فرعون سوگند که هر آینه ما پیروزییم.

پس موسی عصای خویش بیفکند، ناگاه هر چه را به دروغ می‌ساختند فرو می‌برد.

پس جادوگران به سجده درافتادند.

گفتند: به پروردگار جهانیان ایمان آوردیم،

پروردگار موسی و هارون.

[فرعون] گفت: آیا پیش از آنکه شما را اجازه دهم او را باور داشتید– به او گرویدید–؟ همانا او بزرگ شماس‌ت که شما را جادو آموخته. پس بزودی خواهید دانست، هر آینه دستها و پاهایتان را بر خلاف یکدیگر می‌برم و همه شما را بردار می‌کنم.

گفتند: باکی نیست، همانا ما به پروردگارمان باز می‌گردیم

ما امید داریم که پروردگارمان گناهانمان را بیامزد که ما نخستین مؤمنانیم.

و به موسی وحی کردیم که بندگان مرا شبانه ببر زیرا که در پی شما خواهند آمد.

پس فرعون گردآورانی را به شهرها فرستاد

[و گفتند:] همانا اینان– بنی اسرائیل– گروهی اندکند،

و هر آینه ما را به خشم آورده‌اند،

و بی‌گمان ما گروهی همپشت و سلاح‌داران آماده پیکاریم.

پس آنان را از بوستانها و چشمه‌سارها بیرون آوردیم،

و از گنجه‌ها و جایگاه نیکو و بزرگوارانه.

اینچنین [کردیم]، و آنها را به فرزندان اسرائیل به میراث دادیم.

پس [سپاه فرعون] آفتابدم از پی ایشان رفتند.

فَلَمَّا تَرَأَّا الْجُمُعَانِ قَالَ أَصْحَابُ مُوسَى إِنَّا لَمُدْرِكُونَ

۶۲ قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ

۶۳ فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ ۖ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ

۶۴ وَأَزْلَفْنَا ثَمَّ الْآخِرِينَ

۶۵ وَأَنْجَيْنَا مُوسَىٰ وَمَنْ مَّعَهُۥ أَجْمَعِينَ

۶۶ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخِرِينَ

۶۷ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ

۶۸ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

۶۹ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ

۷۰ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِۦ مَا تَعْبُدُونَ

۷۱ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَنْظِلُ لَهَا عَافِيْنَ

۷۲ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمۡ إِذْ تَدْعُونَ

۷۳ أَوْ يَنْفَعُونَكُمۡ أَوْ يَضُرُّونَ

۷۴ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا ءَابَاءَنَا كَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ

۷۵ قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ

۷۶ أَنْتُمْ وءَابَاؤُكُمْ الْأَقْدَمُونَ

۷۷ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِّي إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ

۷۸ الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ

۷۹ وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ

۸۰ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ

۸۱ وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ

۸۲ وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ

۸۳ رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ

چون آن دو گروه یکدیگر را دیدند، یاران موسی گفتند: همانا ما گرفتارشدگانیم.

[موسی] گفت: هرگز، که پروردگار من با من است، مرا راه خواهد نمود.

پس به موسی وحی کردیم که عصای خود را بر دریا بزن پس [دریا] بشکافت و هر پاره‌ای چون کوهی بزرگ گشت.

و آن دیگران– فرعونیان– را نزدیک آنجا آوردیم.

و موسی و همه کسانی را که با او بودند رهانیدیم.

سپس آن دیگران را غرق ساختیم.

هر آینه در این نشانه و عبرتی است، و بیشترشان مؤمن نبودند.

و همانا پروردگار تو هموست توانای بی‌همتا و مهربان.

و خبر ابراهیم را بر آنان برخوان،

آنگاه که به پدر خویش– آزر، سرپرست خویش– و قوم خود گفت: چه می‌پرستید؟

گفتند: بتانی را می‌پرستیم و پیوسته سر بر آستانشان داریم.

گفت: آیا هنگامی که آنها را می‌خوانید آواز شما را می‌شنوند؟

یا شما را سود یا زیان می‌رسانند؟

گفتند: بلکه پدرانمان را یافته‌ایم که چنین می‌کردند.

گفت: آیا دیده‌اید– یا دانسته‌اید، یعنی ببینید و بدانید– آنچه می‌پرستیده‌اید،

شما و پدران پیشترتان؟

همانا آنها دشمن من‌اند، مگر پروردگار جهانیان،

آن که مرا آفرید پس همو را هم نماید،

و آن که طعام و آشامیدنیم دهد،

و چون بیمار شوم بهبودم بخشد،

و آن که مرا بمیراند و سپس زنده‌ام کند،

و آن که امید دارم که روز حساب و پاداش لغزشم را بیامرزد.

پروردگارا، مرا حکمی– حکمت: اندیشه و گفتار و کردار درست– ببخش و مرا به نیکان و شایستگان بپیوند.

وَأَجْعَلْ لِّي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ

و برای من در پسینیان نام و یاد نیک نه.

وَأَجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ

و مرا از میراث‌بران بهشت پرنعمت گردان

وَأَغْفِرْ لَأَبِي إِنَّهُ كَانَ مِنَ الصَّالِينَ

و پدرم را بیامرز، که از گمراهان است.

وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ

و در آن روز که [مردمان] برانگیخته می‌شوند مرا رسوا و خوار مساز،

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ

روزی که نه مال سود دارد و نه پسران،

إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

مگر آن که با دلی پاک و رسته [از شرک و کفر و گناه] به نزد خدا آید.

وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ

و بهشت برای پرهیزگاران نزدیک شود.

وَبُرِّرَتِ الْجَحِيمُ لِلْغَاوِينَ

و دوزخ برای گمراهان پدیدار و آشکار گردد.

وَقِيلَ لَهُمْ أَئِنَّ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ

و آنان را گویند: کجایند آنچه جز خدا می‌پرستیدید،

مِنْ دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ أَوْ يَنْتَصِرُونَ

آیا شما را یاری می‌کنند یا خود را یاری می‌دهند؟

فَكَذَّبُوا فِيهَا هُمْ وَالْغَاوُونَ

پس آنها و گمراهان نگوئسار در آنجا افکنده شوند.

وَجُنُودُ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ

و سپاهیان ابلیس نیز همگان.

قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ

و در حالی که در آنجا با یکدیگر ستیزه می‌کنند، گویند:

تَاللَّهِ إِنْ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

به خدا سوگند که هر آینه ما در گمراهی آشکاری بودیم،

إِذْ نُسَوِّيكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ

آنگاه که شما را با پروردگار جهانیان برابر می‌داشتیم

وَمَا أَضَلَّنَا إِلَّا الْمُجْرِمُونَ

و ما را جز بزهدکاران گمراه نساختند.

فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ

اینک ما را هیچ شفاعت‌کننده و خواهشگری نیست

وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ

و نه دوست دلسوز و مهربانی.

فَلَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

کاش ما را [به دنیا] بازگشتی می‌بود تا از مؤمنان می‌شدیم.

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً<sup>ط</sup> وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ

همانا در این نشانه و عبرتی است و بیشترشان مؤمن نبودند.

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

و هر آینه پروردگار تو هموست توانای بی‌همتا و مهربان.

كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ

قوم نوح پیامبران را دروغگو شمردند.

إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ

آنگاه که برادرشان نوح به آنان گفت: آیا [از شرک به خدا] نمی‌پرهیزید؟

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

من شما را پیامبری امینم.

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید.

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ<sup>ط</sup> إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

و بر این [پیامبری] از شما مزدی نمی‌خواهم، مزد من جز بر پروردگار جهانیان نیست.

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

پس، از خدا بترسید و مرا فرمان برید.

قَالُوا أَنْوْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذُلُونَ

گفتند: آیا به تو ایمان بیاوریم و حال آنکه فرومایگان از تو پیروی کرده‌اند؟



قَالَ وَمَا عَلِمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ

وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ

إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ

قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَنُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ

قَالَ رَبِّ إِنَّ قَوْمِي كَذَّبُونِ

فَأَفْتَحْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتَحًا وَنَجِّنِي وَمَنْ مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

فَأَنجَيْنَاهُ وَمَنْ مَّعَهُ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ

ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدَ الْبَاقِينَ

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

كَذَّبَتْ عَادُ الْمُرْسَلِينَ

إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ

أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ ءَايَةً تَعْبَثُونَ

وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلَدُونَ

وَإِذَا بَطِشْتُمْ بَطِشْتُمْ جَبَّارِينَ

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ

أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَمٍ وَبَنِينَ

وَجَنَّتِ وَعُيُونٍ

إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ

قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَضْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ

گفت: مرا بدانچه آنان می‌کردند چه دانشی است؟

حسابشان جز بر پروردگار من نیست، اگر می‌فهمید.

و من مؤمنان را نخواهم راند.

من جز بیم‌دهنده‌ای آشکار نیستم.

گفتند: ای نوح، اگر [از این سخنان] بازنایستی، هر آینه سنگسار می‌شوی.

گفت: پروردگارا، همانا قوم من مرا تکذیب کردند.

پس میان من و آنان حکم کن، و مرا و مؤمنانی را که با من‌اند رهایی بخش.

پس او و کسانی را که با او در کشتی گرانبار بودند رهانیدیم.

سپس آن ماندگان را غرق کردیم.

هر آینه در این نشانه و عبرتی است، و بیشترشان مؤمن نبودند.

و همانا پروردگار تو هموست توانای بی‌همتا و مهربان.

قوم عاد فرستادگان را دروغگو شمردند

آنگاه که برادرشان هود گفت: آیا [از شرک] نمی‌پرهیزید؟

من برای شما پیامبری امینم.

پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید.

و بر این [پیامبری] از شما مزدی نمی‌خواهم، مزد من جز بر پروردگار جهانیان نیست.

آیا به هر جای بلندی نشانه‌ای– بنایی بلند– به بازی و بیهودگی بنا می‌کنید؟

و کوشکهای بلند و استوار می‌سازید گویی جاویدان می‌مانید.

و چون به خشم دست می‌گشایید مانند گردنکشان [بیرحمانه] دست می‌گشایید.

پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید.

و از آن [خدای] پروا کنید که شما را بدانچه می‌دانید کمک و یاری داد

شما را به چهارپایان و پسران مدد کرد

و به بوستانها و چشمه‌سارها.

من بر شما از عذاب روزی بزرگ بیمناکم.

گفتند: برای ما یکسان است چه پند دهی و چه از پنددهندگان نباشی.

إِنْ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ

این جز فرابافته و دروغ پیشینیان نیست.

۱۳۸ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذِّبِينَ

و ما هرگز عذاب نخواهیم شد.

فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ

۱۳۹

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

۱۴۰

و هر آینه پروردگار تو هموست توانای بی‌همتا و مهربان.

كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ

۱۴۱

۳۲۳

إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلا تَتَّقُونَ

۱۴۲

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

۱۴۳

من برای شما پیامبری امینم.

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

۱۴۴

پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید.

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

۱۴۵

و بر این [پیامبری] از شما مزدی نمی‌خواهم. مزد من جز بر پروردگار جهانیان نیست.

أَتُتْرَكُونَ فِي مَا هَلَهْنَا ءَامِنِينَ

۱۴۶

آیا شما را در آنچه اینجاست– نعمتها– ایمن خواهند گذاشت؟

فِي جَنَّتٍ وَعُيُونٍ

۱۴۷

در باغها و چشمه‌سارها؟

وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيمٌ

۱۴۸

و کشتزارها و خرمابنها که شکوفه‌اش– یعنی میوه‌اش– نازک و لطیف است.

وَتَنَحُّتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَرِهِينَ

۱۴۹

و از کوه‌ها استادانه– یا شادمانه– خانه‌ها می‌تراشید.

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

۱۵۰

پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید

وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ

۱۵۱

و فرمان گزافکاران را گردن منهدید،

الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ

۱۵۲

آنان که در زمین تباهکاری می‌کنند و کار نیک و شایسته نمی‌کنند.

قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ

۱۵۳

گفتند: جز این نیست که تو از جادوزدگانی

مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا فَأْتِ بَآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

۱۵۴

تو جز آدمیی همچون ما نیستی، پس اگر از راستگویانی نشانه‌ای بیار.

قَالَ هَذِهِ نَاقَةُ لَهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ

۱۵۵

گفت: این ماده‌شتری است، آن را آبشخوری است و شما را نیز آبشخور روزی دانسته– دیگر–

وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ

۱۵۶

و هیچ گزندی بدان مرسانید که شما را عذاب روزی بزرگ فراگیرد.

فَعَقَرُوهَا فَاصْبَحُوا نَدِمْينَ

۱۵۷

پس آن را پی کردند– کشتند– آنگاه پشیمان گشتند.

فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ ۖ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ

۱۵۸

پس عذاب آنان را فرو گرفت. همانا در این نشانه و عبرتی است و بیشترشان مؤمن نبودند.

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

۱۵۹

و هر آینه پروردگار تو هموست توانای بی‌همتا و مهربان.

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ

قوم لوط نیز فرستادگان را تکذیب کردند.

إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ لُوطُ أَلَا تَتَّقُونَ

آنگاه که برادرشان لوط به آنها گفت: آیا [از زشتکاری] نمی‌پرهیزید؟

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

من برای شما پیامبری امینم

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ

و بر این [پیامبری] از شما مزدی نمی‌خواهم مزد من جز بر پروردگار جهانیان نیست

أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ

چرا از مردم جهان با نران می‌آمیزید؟!

وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ

و آنچه را پروردگارتان از همسرانتان برای شما آفریده است وا می‌گذارید، بلکه شما گروهی تجاوزکارید.

قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَلُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ

گفتند: ای لوط، اگر [از این سخنان] بازنایستی هر آینه از بیرون‌راندگان باشی.

قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ

گفت: من کردار شما را دشمنم

رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ

پروردگارا، مرا و خاندان مرا از آنچه می‌کنند رهایی بخش.

فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ وَأَجْمَعِينَ

پس او و همه خاندان او را رهانیدیم،

إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَيْرِينَ

مگر پیرزنی— زن لوط— را که در بازماندگان بود.

ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ

سپس دیگران— بازماندگان— را هلاک کردیم

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ

و بر آنها سنگبارانی باریدیم، پس بد بود باران آن بیم‌کردگان.

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ

همانا در این نشانه و عبرتی است و بیشترشان مؤمن نبودند.

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

و هر آینه پروردگار تو هموست توانای بی‌همتا و مهربان.

كَذَّبَ أَصْحَابُ لَيْكَةِ الْمُرْسَلِينَ

مردم ایکه نیز فرستادگان را تکذیب کردند.

إِذْ قَالَ لَهُمُ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ

آنگاه که شعیب به آنان گفت: آیا [از شرک به خدا و نافرمانی او] نمی‌پرهیزید؟

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

من برای شما پیامبری امینم

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید.

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ

و بر این [پیامبری] از شما مزدی نمی‌خواهم مزد من جز بر پروردگار جهانیان نیست.

أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِرِينَ

پیمانه را تمام دهید و از کم‌دهندگان مباشید

وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ

و با ترازوی راست بسنجید

وَلَا تَبْخُسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعَثُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ

و کالاهای مردم را مکاهید و در زمین به تباہکاری مکوشید.

وَأَتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ الْأَوَّلِينَ

۱۸۵ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ

۱۸۶ وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَإِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَذِبِينَ

۱۸۷ فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

۱۸۸ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّي آيَةً لِّأَكْثَرِ النَّاسِ تَعْلَمُونَ

۱۸۹ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابٌ يَوْمَ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ

۱۹۰ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ

۱۹۱ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

۱۹۲ وَإِنَّهُ لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ

۱۹۳ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ

۱۹۴ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ

۱۹۵ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُّبِينٍ

۱۹۶ وَإِنَّهُ لَفِي زُبْرِ الْأَوَّلِينَ

۱۹۷ أَوْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةٌ أَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمَتُ بَنِي إِسْرَءِيلَ

۱۹۸ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَى بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ

۱۹۹ فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُّؤْمِنِينَ

۲۰۰ كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ

۲۰۱ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ

۲۰۲ فَيَأْتِيهِمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

۲۰۳ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنْظَرُونَ

۲۰۴ أَفِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ

۲۰۵ أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ

۲۰۶ ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ

و از آن [خدای] که شما و آفریدگان پیشین را بیافرید پروا کنید.

گفتند: جز این نیست که تو از جادوزدگانی.

و تو جز آدمیی همانند ما نیستی، و هر آینه تو را از دروغگویان می‌پنداریم.

اگر از راستگویانی پس پاره‌ای از آسمان را بر ما فرو افکن.

گفت: پروردگار من بدانچه می‌کنید داناتر است.

پس تکذیبش کردند، آنگاه عذاب روز سایه– ابر سیاهی که از آن آتش می‌بارید– آنان را فرو گرفت برآستی که آن، عذاب روزی بزرگ بود.

همانا در این نشانه و عبرتی است و بیشترشان مؤمن نبودند.

و هر آینه پروردگار تو هموست توانای بی‌همتا و مهربان.

و همانا این [قرآن] فرو فرستاده پروردگار جهانیان است،

که روح امین– جبرئیل– آن را فرو آورده است،

بر قلب تو تا از بیم‌دهندگان باشی،

به زبان تازی روشن.

و همانا [یاد و مزده و گواهی] آن در نوشته‌های پیشینیان هست.

آیا این برای آنان نشانه‌ای نبود که دانیان بنی اسرائیل آن را می‌دانند؟

و اگر آن

و وی آن را بر ایشان می‌خواند، بدان ایمان نمی‌آوردند.

اینچنین آن را در دلهای آن بزهکاران راه دادیم

به آن ایمان نمی‌آورند تا آنگاه که عذاب دردناک را ببینند،

که ناگهان و در حالی که آگاه نباشند بدیشان رسد.

پس گویند: آیا مهلتی به ما خواهند داد؟

آیا به عذاب ما می‌شتابند؟

آیا دیدی– دانستی– که اگر آنان را سالها برخورداری دهیم،

سپس آنچه وعده داده می‌شدند بدیشان آید،

مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمَتَّعُونَ

۲۰۸

وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا لَهَا مُنْذِرُونَ

۲۰۹

ذِكْرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ

۲۱۰

وَمَا تَنْزَلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ

۲۱۱

وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ

۲۱۲

إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمْعَزُولُونَ

۲۱۳

فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذِّبِينَ

۲۱۴

وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ

۲۱۵

وَأَخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

۲۱۶

فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّي بَرِئٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ

۲۱۷

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ

۲۱۸

الَّذِي يَرَبُّكَ حِينَ تَقُومُ

۲۱۹

وَتَقَلَّبَكَ فِي السَّجْدِينَ

۲۲۰

إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

۲۲۱

هَلْ أَنْبِئُكُمْ عَلَىٰ مَنْ تَنْزَلُ الشَّيَاطِينُ

۲۲۲

تَنْزَلُ عَلَىٰ كُلِّ آفَاقٍ أَثِيمٍ

۲۲۳

يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثُرُهُمْ كَاذِبُونَ

۲۲۴

وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ

۲۲۵

أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ

۲۲۶

وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ

۲۲۷

إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا

وَأَنْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا<sup>ظ</sup> وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ

مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ

آنچه برخوردار ی یافته بودند سودی برایشان [در دفع عذاب] نخواهد داشت.

و [مردم] هیچ شهری را نابود نکردیم مگر آنکه آن را بیم‌دهندگانی بود،

تا یادآوری و پندی باشد، و ما ستمکار نبودیم.

و این قرآن را دیوان فرود نیاوردند

نه آنان را سزد و نه توانند

همانا آنان از شنیدن [وحی و گفتار فرشتگان] دور داشته و برکنارشدگانند.

پس با خدای یکتا خدایی دیگر مخوان که آنگاه از عذاب‌شوندگان باشی.

و خویشاوندان نزدیک خود را بیم کن.

و بال [مهر و نرمی] خویش را برای کسانی از مؤمنان که تو را پیروی کردند فرود آر.

پس اگر تو را نافرمانی کنند، بگو: من از آنچه می‌کنید بیزارم.

و بر آن توانای بی‌همتا و مهربان توکل کن،

آن که تو را آنگاه که [تنها به نماز شب] بر می‌خیزی می‌بیند،

و هم گشتن تو را در میان سجده‌کنان— نماز گزاران—،

که اوست شنوا و دانا.

آیا شما را آگاه کنم که دیوان بر چه کسی فرود می‌آیند؟

بر هر دروغزن بزهکاری فرود می‌آیند،

[دیوان] شنیدنیها [ی دروغ] را القا می‌کنند و بیشترشان دروغگویند.

و [پیامبر شاعر نیست، زیرا که] شاعران را گمراهان پیروی می‌کنند.

مگر ندیده‌ای که آنان

و می‌گویند آنچه نمی‌کنند

مگر آنان که ایمان آورده و کارهای نیک و شایسته کرده و خدای را بسیار یاد کردند و پس از آنکه ستم دیدند کین‌ستانند و آنان که ستم کردند، زودا که بدانند به کدام

بازگشتگاه بازخواهند گشت.



۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ طسَ تِلْكَ ءَايَاتُ الْقُرْءَانِ وَكِتَابٍ مُبِينٍ	حزب ۱۵۱ ۳۲۷ر
۲	هُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ	
۳	الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ	
۴	إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمْ أَعْمَلَهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ	
۵	أُولَئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْأَخْسَرُونَ	
۶	وَإِنَّكَ لَتَلْقَى الْقُرْءَانَ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ	
۷	إِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِأَهْلِهِۦ إِنِّي ءَانَسْتُ نَارًا سَأَتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ ءَاتِيكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ	
۸	فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَنْ بُورِكَ مَنْ فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ	
۹	يَمُوسَىٰ إِنَّهُۥ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ	
۱۰	وَأَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمُوسَىٰ لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَى الْمُرْسَلُونَ	
۱۱	إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ	
۱۲	وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ ۖ فِي تِسْعِ ءَايَاتٍ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِۦ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَٰسِقِينَ	
۱۳	فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ ءَايَتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ	

طا، سین، این آیات قرآن و کتاب روشن و روشنگر است.

رهنمونی و مژده است برای مؤمنان،

آنان که نماز برپا می‌دارند و زکات می‌دهند و جهان پسین را بی‌گمان باور دارند.

همانا کسانی که به جهان پسین ایمان ندارند کارهای [باطل] آنان را برایشان بیاراستیم پس سرگشته و کوردل اند.

آنانند که عذاب بد و سختی دارند و آنها در آن جهان زیانکارترند.

و هر آینه تو را این قرآن از نزد استوارکاری دانا دهند– یعنی آن را فرا می‌گیری–.

[یاد کن] آنگاه که موسی به همسر خود گفت: من آتشی دیدم بزودی شما را از آن خبری بیارم یا پاره‌ای آتش افروخته نزد شما آورم باشد که گرم شوید.

پس چون به نزد آن آمد آوازش دادند که با برکت است آن که در آتش است و آن که پیرامون آن است، و پاک و منزّه است خدای، پروردگار جهانیان.

ای موسی، همانا منم خدای توانمند بی‌همتا و با حکمت

و عصایت را بیفکن، پس چون آن را دید که می‌جنبد گویی ماری سبکخیز است، [از بیم] پشت کرده گریخت و واپس ننگریست. [ندا آمد:] ای موسی، مترس که به نزد من فرستادگان تترسند

مگر آن که ستم کند و سپس نیکی را پس از بدی جایگزین گرداند، که منم آمرزگار و مهربان.

و دستت را در گریبانت بر تا روشن نه از آسیب [پیسی] بیرون آید [و این] در میان نه نشانه است به سوی فرعون و گروهش، زیرا که آنان گروهی بدکار نافرمانند.

پس چون نشانه‌های ما روشن و هویدا بدیشان آمد، گفتند: این جادویی است آشکار.



وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانْظُرْ  
كَيْفَ كَانَ عَقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُودَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي  
فَضَّلَنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ

وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُودَ وَقَالَ يَأَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنطِقَ  
الطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ ۚ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ

وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ  
يُوزَعُونَ

حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ التَّمَلِّ قَالَتْ نَمَلَةٌ يَأَيُّهَا النَّملُ  
أَدْخُلُوا مَسَكِنَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ  
لَا يَشْعُرُونَ

فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ  
نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَلَدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا  
تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ

وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى الْهُدْهَدَ أَمْ كَانَ مِنَ  
الْغَائِبِينَ

لَأُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَذْبَحَنَّهُ أَوْ لَيَأْتِيَنِي بِسُلْطَنٍ  
مُّبِينٍ

فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِ ۚ وَجِئْتُكَ  
مِنْ سَبَأٍ بِنَبَأٍ يَقِينٍ

و آنها را از روی ستم و سرکشی انکار کردند در حالی که  
دلهایشان بدانها یقین داشت پس بنگر که سرانجام  
تباهکاران چگونه بود.

و هر آینه داوود و سلیمان را دانشی بدادیم و گفتند:  
سپاس و ستایش خدای را که ما را بر بسیاری از بندگان  
مؤمن خود برتری داد.

و سلیمان از داوود میراث برد، و گفت: ای مردم، ما را سخن  
مرغان آموختند و ما را از هر چیزی [بهره‌ای] دادند. همانا  
این است فزون‌بخشی و برتری آشکار.

و سلیمان را سپاهیانش از پریان و آدمیان و مرغان گرد  
آمدند، پس آنها [از پراکندگی و بی‌نظمی] باز داشته  
می‌شدند.

تا آنگاه که بر- از بالای- وادی مورچگان فرا آمدند،  
مورچه‌ای گفت: ای مورچگان به خانه‌های خود در روید مبدا  
سلیمان و سپاهیانش پایمالتان کنند در حالی که آگاه  
نباشند.

پس [سلیمان] از گفتار آن مورچه به لبخندی خندان شد، و  
گفت: پروردگارا، مرا الهام کن- توفیق ده- که نعمتت را که  
بر من و بر پدر و مادرم ارزانی داشته‌ای سپاس دارم و  
کاری نیک و شایسته کنم که آن را می‌پسندی و مرا به  
بخشایش خود در میان بندگان نیک و شایسته‌ات در آر.

و مرغان را جویا شده گفت: مرا چیست که هدهد را  
نمی‌بینم یا مگر از غایبان است؟

هر آینه او را شکنجه‌ای سخت کنم یا سرش را ببرم یا مرا  
حجتی- عذری- روشن و آشکار بیارد.

پس درنگش- درنگ سلیمان یا هدهد- دیری نپایید [که  
هدهد آمد] و گفت: چیزی دریافته‌ام که تو دریافته‌ای، و  
از سبأ- شهری در یمن- برایت خبری درست آورده‌ام.

إِنِّي وَجَدْتُ أَمْرًا تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ

وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ

أَلَّا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبَاءَ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ۝

قَالَ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ

أَذْهَبَ بِكِتَابِي هَذَا فَأَلْقَاهُ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّى عَنْهُمْ فَانْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ

قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوْا إِنِّي أَتِيَّتْ إِلَىٰ كِتَابٍ كَرِيمٍ

إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَّا تَعْلَمُوا عَلَيَّ وَأُتُونِي مُسْلِمِينَ

قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوْا أَفْتُونِي فِي أَمْرٍ مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّىٰ تَشْهَدُونِ

قَالُوا نَحْنُ أَوْلُوا قُوَّةٍ وَأُولُوا بَأْسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانْظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ

قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعْرََّةَ أَهْلِهَا أَذِلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ

وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ

من زنی– بلقیس نام– را یافتم که بر آنان پادشاهی می‌کند و از هر چیزی– که پادشاهان را به کار آید یا از هر نعمتی– به او داده‌اند و او را تختی است بزرگ.

او را و قومش را یافتم که به جای خدای یکتا خورشید را سجده می‌کنند و شیطان کارهای [باطل] آنان را برایشان بیاراسته و آنها را از راه [راست] بگردانیده پس به راه راست نیستند،

تا سجده نکنند خدایی را که نهانیها را که در آسمانها و زمین است بیرون می‌آورد و آنچه را پنهان می‌دارید و آنچه را آشکار می‌کنید می‌داند

خدای یکتا، خدایی جز او نیست، پروردگار عرش بزرگ است.

[سلیمان] گفت: خواهیم دید که راست می‌گویی یا از دروغ‌گویانی.

این نامه مرا ببر و آن را به نزد آنها بیفکن سپس از آنها روی بگردان– به یک سو شو– و بنگر چه پاسخ گویند.

[آن زن] گفت: ای مهتران، نامه‌ای گرامی به سوی من افکنده شده

آن از سلیمان و به نام خدای بخشاینده مهربان است

[به این مضمون] که بر من برتری مجوبید و به نزد من آیید گردن‌نهادگان.

[و] گفت: ای مهتران، مرا در کارم رأی و نظر دهید، که من گزارنده هیچ کاری نبوده‌ام تا اینکه شما در نزد من حاضر باشید.

گفتند: ما نیرومندان پرتوان و خداوندان پیکار سختیم، و فرمان تو راست بنگر تا چه فرمایی.

گفت: پادشاهان هر گاه به آبادی و شهری در آیند تباهش کنند و عزیزان مردم آن را خوار گردانند. [آری] و چنین می‌کنند.

و من به سوی ایشان پیشکشی فرستم پس می‌نگرم که فرستادگان با چه چیز باز می‌گردند– چه پاسخی آورند–.

فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَنَ قَالَ ائْتِمِدُونَنِي بِمَالٍ فَمَا ءَاتَنِيَ ٱللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا ءَاتَكُمۡۚ بَلْ أَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمۡ تَفَرَحُونَ

أَرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُم بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ لَهُم بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُم مِّنْهَا أَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ

قَالَ يَأَيُّهَا ٱلْمَلُؤُا۟ أَيُّكُمۡ يَأْتِيَنِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَن يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ

قَالَ عِفْرِيتٌ مِّنَ ٱلْجِنِّ أَنَا۠ ءَاتِيكَ بِهِۦ قَبْلَ أَن تَقُومَ مِن مَّقَامِكَ ۖ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ

قَالَ ٱلَّذِي عِنْدَهُۥ عِلْمٌ مِّنَ ٱلْكِتَٰبِ أَنَا۠ ءَاتِيكَ بِهِۦ قَبْلَ أَن يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَۚ فَلَمَّا رَءَاهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُۥ قَالَ هَٰذَا مِن فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي ءَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُۚ وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا يَٰشْكُرُ لِنَفْسِهِۦۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ

قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنظُرُ أَتَهْتَدِي۟ أَمْ تَكُونُ مِن ٱلَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ

فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكِۖ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ ۖ وَأُوتِينَا ٱلْعِلْمَ مِن قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ

وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِن دُونِ ٱللَّهِ ۖ إِنَّهَا كَانَتْ مِن قَوْمٍ كَٰفِرِينَ

قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ ۖ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَن سَاقِيهَا قَالِ إِنَّهُ صَرْحٌ مَُّرَدٌُّ مِّن قَوَارِيرٍ ۖ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَالَمِينَ

پس چون [فرستاده] نزد سلیمان آمد، [سلیمان] گفت: آیا مرا به مال یاری می‌کنید؟! آنچه خدای مرا داده بهتر است از آنچه شما را داده است، بلکه شما به پیشکش خود شادمانید.

سوی آنان باز گرد که هر آینه با سپاهی بدیشان در آییم که آنان را در برابر آن تاب و توان نباشد و همانا از آنجا به خواری و سرافکندگی بیرونشان رانیم.

[سپس] گفت: ای مهتران، کدامتان تخت او را پیش از آنکه گردن نهاده نزد من آیند برابیم می‌آورد؟

دیوی از پریان گفت: من آن را پیش از آنکه از جای خویش برخیزی نزد تو آورم و من بر این کار نیرومند و امینم.

آن که دانشی از کتاب– کتابی آسمانی یا لوح محفوظ– نزدش بود گفت: من آن را پیش از آنکه چشم بر هم زنی– یا چون در چیزی نگری تا چشم از آن برداری– برایت می‌آورم. پس چون آن را نزد خود قرار یافته دید، گفت: این از فزون‌بخشی پروردگارم است تا ببازمایدم که سپاس می‌دارم یا ناسپاسی می‌کنم، و هر که سپاس گزارد جز این نیست که به سود خویش سپاس می‌گزارد، و هر که ناسپاسی کند همانا پروردگار من بی‌نیاز است و بزرگوار.

گفت: تخت او را برایش ناشناخته سازید تا بنگریم آیا [به بازشناختن آن] راه می‌برد یا از آنهاست که راه نمی‌برند.

پس چون پیامد به او گفته شد: آیا تخت تو چنین است؟ گفت: گویی این همان است. و ما را پیش از این دانش داده‌اند– بر قدرت و حقانیت سلیمان– و ما گردن‌نهاده بوده‌ایم.

و آنچه جز خدا می‌پرستید او را [از پرستش خدا] بازداشته بود، زیرا که از گروه کافران بود.

به او گفته شد: به صحن کاخ درآی چون آن را بدید پنداشت که آبگیری ژرف است. و جامه از دو ساق خویش بالا کشید. [سلیمان] گفت: این صحنی است صاف و هموار، [ساخته] از آبگینه– آب نیست–. گفت: پروردگارا، من به خود ستم کردم و [اینک] با سلیمان خدای، پروردگار جهانیان، را گردن نهادم.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ

۴۶

قَالَ يَاقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

۴۷

قَالُوا أَطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَن مَّعَكَ قَالَ طَيَّرَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ

۴۸

وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ

۴۹

قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ

۵۰

وَمَكْرُؤٌ مَّكْرًا وَمَكْرُؤًا مَّكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

۵۱

فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَا دَمَرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ

۵۲

فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةٌ بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

۵۳

وَأَنْجَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ

۵۴

وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ

۵۵

أَيْنَكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ

و هر آینه به سوی قوم ثمود برادرشان صالح را فرستادیم که خدای یکتا را بپرستید آنگاه دو گروه شدند که با یکدیگر ستیزه می‌کردند.

[صالح] گفت: ای قوم من، چرا پیش از نیکی– توبه– بدی– عذاب– را به شتاب می‌خواهید؟ چرا از خدا آمرزش نمی‌خواهید تا شاید درخور رحمت شوید؟

گفتند: ما تو و آنها را که با تواند به شگون بد گرفته‌ایم. گفت: شگون بدتان نزد خداوند است بلکه شما گروهی گرفتار آزمونید– شما را می‌آزمایند–.

و در آن شهر نه مرد– یا نه گروه– بودند که در زمین تباهی می‌کردند و شایسته‌کار و درست‌کردار نبودند.

گفتند: به خدا سوگند خورید– یا: در حالی که به خدا سوگند خوردند گفتند– که بر او و خاندانش شیخون بریم، سپس به خونخواه او گوییم: ما هلاک شدن [او و] خاندان او را ندیده‌ایم– یا حاضر نبوده‌ایم– و همانا ما راستگوییم.

و نیرنگی ساختند، و ما نیز نیرنگی ساختیم ولی [نیرنگ ما را] در نمی‌یافتند.

پس بنگر که سرانجام نیرنگشان چسان بود، آنها و قومشان همه را هلاک کردیم

اینک خانه‌هایشان به ستمی که کردند ویران و تهی مانده است. هر آینه در آن برای گروهی که بدانند نشانه و عبرتی است.

و آنان را که ایمان آوردند و پرهیزگاری می‌کردند رهانیدیم.

و لوط را [یاد کن] آنگاه که به قوم خود گفت: آیا پیرامون زشتکاری می‌گردید و حال آنکه می‌بینید– زشتی آن را درمی‌یابید، یا در دید یکدیگر این زشتکاری می‌کنید–؟!

آیا شما به کامرانی به جای زنان به مردان می‌گرایید؟! بلکه شما گروهی نادانید.

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ

৫৭

فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ وَكَدَّرْنَاهَا مِنَ الْغَابِرِينَ

5人

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا<sup>ط</sup> فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذِرِينَ

৫৭

۲۱۳۳

قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى ۚ ؕ اللَّهُ خَيْرُ  
أَمَّا يُشْرِكُونَ

90

أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ  
مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَا كَانَ لَكُمْ أَنْ  
تُنْبِتُوا شَجَرَهَا ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِلَهُمْ قَوْمٌ يَعِدُونَ

15

أَمَّنْ جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۗ أَعْلَاهُ مَعَ اللَّهِ ۖ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

५५

أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ  
وَيَجْعَلُكُم خُلَفَاءَ الْأَرْضِ ۖ أَءِلَٰهُ<sup>٥٩</sup> مَعَ اللَّهِ قَلِيلًا مَّا  
تَذَكَّرُونَ

63

أَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيَّحَ  
بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۖ أَءِلَٰهُ مَعَ اللَّهِ تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا  
يُشْرِكُونَ

أَمَّنْ يَبْدُوْا اَلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهُۥ وَمَنْ يَّرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَآءِ  
وَالْأَرْضِۙ أَعِلَّهُۥ مَعَ اَللّٰهِ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْۚ اِنْ كُنْتُمْ  
صٰدِقِيْنَ

قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ اِلَّا اَللّٰهُ وَمَا  
يَشْعُرُوْنَ اَيَّٰنَ يُبْعَثُوْنَ

۶۵

بَلِ اَدْرٰكَ عِلْمُهُمْ فِي الْاٰخِرَةِۚ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِّنْهَاۚ بَلْ هُمْ  
مِّنْهَا عَمُوْنَ

۶۶

وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا اَعِذَا كُنَّا تُرَابًا وَّعَابَاوُنَاۤ اِنَّا لَمُخْرَجُوْنَ

۶۷  
ز ۳۳۲

لَقَدْ وُعِدْنَا هٰذَا نَحْنُ وَّعَابَاوُنَاۤ مِنْ قَبْلُ اِنْ هٰذَا اِلَّا اَسْطِیْرُ  
الْاَوَّلِيْنَ

۶۸

قُلْ سَيُرُوْا فِي الْاَرْضِ فَاَنْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَقِبَةُ الْمُجْرِمِيْنَ

۶۹

وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُوْنَ

۷۰

وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰی هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ

۷۱

قُلْ عَسٰی اَنْ يَكُوْنَ رَدْفٌ لَّكُمْ بَعْضُ الَّذِی  
تَسْتَعْجِلُوْنَ

۷۲

وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا  
يَشْكُرُوْنَ

۷۳

وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُوْرُهُمْ وَمَا يُعْلِنُوْنَ

۷۴

وَمَا مِنْ غَآیَبَةٍ فِی السَّمَآءِ وَالْأَرْضِ اِلَّا فِی كِتٰبٍ مُّبِيْنٍ

۷۵

إِنَّ هٰذَا الْقُرْءَانَ یَقُصُّ عَلَىٰ بَنِیْۤ اِسْرَءٰیْلَ اَكْثَرَ الَّذِی هُمْ  
فِیْهِ یَخْتَلِفُوْنَ

۷۶

یا آن که آفرینش را آغاز می‌کند سپس آن را باز می‌گرداند،  
و آن که شما را از آسمان و زمین روزی می‌دهد [بهتر است  
یا آنچه انباز می‌گیرند]؟ آیا با خدای یکتا خدایی هست؟ بگو:  
حجت خود را بیاورید اگر راستگویید.

بگو: کسی در آسمانها و زمین نهان– غیب– را نمی‌داند مگر  
خدا. و نمی‌دانند که کی برانگیخته می‌شوند.

مگر دانش آنان درباره جهان پسین– رستاخیز– به کمال  
رسیده است [که آن را انکار می‌کنند]؟ [نه،] بلکه از آن در  
شک‌اند، بلکه از [دانش و دریافت] آن کورند.

و کسانی که کافر شدند گفتند: آیا هنگامی که ما و پدرانمان  
خاک شدیم، آیا ما را [از گور] بیرون می‌آورند؟!

هر آینه این را به ما و پیش از این به پدران ما، وعده  
داده‌اند این نیست مگر افسانه‌های پیشینیان.

بگو: در زمین بگردید، پس بنگرید که سرانجام بزهکاران  
چگونه بود.

و بر آنان اندوه مخور و از نیرنگهایی که می‌سازند دلتنگ  
مباش.

و گویند: این وعده– عذاب در دنیا یا رستاخیز– کی خواهد  
بود، اگر راستگویید؟

بگو: شاید برخی از آنچه به شتاب می‌خواهید بزودی به شما  
فرا رسد.

هر آینه پروردگار تو خداوند افزون‌بخشی بر مردم است  
ولی بیشترشان سپاس نمی‌گزارند.

و همانا پروردگار تو آنچه را سینه‌هاشان پنهان می‌دارد– در  
دل نهان می‌دارند– و آنچه را آشکار می‌کنند می‌داند.

و هیچ ناپیدایی در آسمان و زمین نیست مگر آنکه در کتابی  
روشن– لوح محفوظ– هست.

همانا این قرآن بر فرزندان اسرائیل بیشتر آنچه را که در  
آن اختلاف می‌کنند باز می‌گوید– خبر می‌دهد–



وَإِنَّهُ لَهْدَىٰ وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ

۷۸

إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُم بِحُكْمِهِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ

۷۹

فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ الْحَقِّ الْمُبِينِ

۸۰

إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمَعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ

۸۱

وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمَىٰ عَنْ صَلَاتِهِمْ ۖ إِنَّ تُسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ

۸۲ حزب  
۱۵۴

وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ

۸۳ ر۳۳۳

وَيَوْمَ نَخْشِرُ مِن كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ

۸۴

حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوا قَالَ أَكَذَّبْتُم بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِطُوا بِهَا عِلْمًا أَمَّاذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

۸۵

وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِم بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ

۸۶

أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لَيْسَكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

۸۷

وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَمَن فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَن شَاءَ اللَّهُ ۚ وَكُلُّ أَتَوَّهٍ دَاخِرِينَ

۸۸

وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ ۚ صُنِعَ اللَّهُ الَّذِي أَتَقَنَ كُلُّ شَيْءٍ ۖ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ

و هر آینه مؤمنان را رهنمونی و بخشایشی است.

همانا پروردگار تو به حکم خویش میانشان داوری خواهد کرد، و اوست توانمند بی‌همتا و دانا.

پس بر خدای توکل کن– کارها را به خدا واگذار– که تو بر حق روشن و هویدایی.

تو نتوانی که مردگان را بشنوانی، و نه به کران آوای دعوت را بشنوانی آنگاه که پشت کرده برمی‌گردند.

و تو راهنمای کوران– کوردلان– از گمراهیشان نیستی نشنوانی مگر کسانی را که به آیات– نشانه‌ها و سخنان– ما ایمان دارند و مسلمانند– گردن‌نهاده و فرمانبردارند–.

و چون [هنگام آن رسد که] آن گفتار– وعده ما به عذاب– بر آنان واقع شود، برای آنان از زمین جنبنده‌ای بیرون آریم که با آنان این سخن گوید زیرا که مردم به نشانه‌های ما یقین– باور بی‌گمان– نمی‌داشتند.

و روزی که از هر امتی گروهی از آنها که نشانه‌های ما را دروغ شمردند برانگیزیم و فراهم آریم، پس [از پراکنده شدن] بازداشته شوند.

تا آنگاه که [به پیشگاه خدا] آیند، گوید: آیا نشانه‌های مرا دروغ انگاشتید و حال آنکه بدانها دانشی نداشتید، یا چه بود آنچه می‌کردید؟

و آن گفتار– فرمان عذاب– بر آنان به سزای ستمی که کردند واقع شود و هیچ سخنی نگویند.

آیا ندیده‌اند که ما شب را پدید کردیم تا در آن بیارامند و روز را روشن ساختیم [تا در آن ببینند و به کار پردازند]؟ هر آینه در این برای گروهی که ایمان آورند نشانه‌هاست.

و روزی که در صور دمیده شود پس، هر که در آسمانها و هر که در زمین است بهراسد، مگر آنکس که خدای خواهد و همه سرافکنده و فروتن به نزد او آیند.

و کوه‌ها را بینی، پنداری که بر جای ایستاده‌اند و حال آنکه همچون ابر می‌روند، کار خداست که هر چیزی را استوار ساخته. همانا او بدانچه می‌کنید آگاه است.

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا وَهُمْ مِّنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ  
عَامِنُونَ

۹۰

وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ  
إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

۹۱

إِنَّمَا أَمِرتُ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ  
شَيْءٍ ۖ وَأُمِرتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ

۹۲

وَأَنْ أَتْلُوا الْقُرْآنَ ۖ فَمَنْ أَهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۖ  
وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنْذِرِينَ

۹۳

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيَرِيكُمْ ءَايَاتِهِ ۖ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ  
بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

## ۲۸. قصص

القَصَص: داستان‌ها

مکی

۸۸ آیه

۱۲ صفحه

۱  
ر۳۴

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
طسّم

۲

تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ

۳

نَتْلُوا عَلَيْكَ مِنْ نَّبَاٍ مُوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

۴

إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعًا يَسْتَضِعُّ  
طَائِفَةً مِّنْهُمْ يُذَبِّحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي ۚ نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ  
مِنَ الْمُفْسِدِينَ

۵

وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ  
أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ

هر که نیکی آرد پس او را بهتر از آن باشد و آنان در آن  
روز از هراس ایمن‌اند.

و هر که بدی آرد، پس چهره‌شان را به آتش درافکنند– به  
رو در آتش افکنده‌شوند– آیا جز آنچه می‌کردید پاداش  
داده می‌شوید؟

[بگو:] جز این نیست که فرمان یافته‌ام که خداوند این شهر  
را، همان که آن را بشکوه داشت و همه چیز از آن اوست،  
بپرستم، و فرمان یافته‌ام که از مسلمانان– گردن‌نهادگان–  
باشم

و قرآن را [بر شما] بخوانم. پس هر که راه یابد به سود  
خویش راه یافته، و هر که گمراه شود، بگو: جز این نیست  
که من از بیم‌کنندگانم.

و بگو: سپاس و ستایش خدای راست. زودا که شما را  
نشانه‌های– قدرت یا عذاب– خویش بنماید پس آنها را  
خواهید شناخت. و پروردگار تو از آنچه می‌کنید غافل  
نیست.

این آیات کتاب روشن و روشنگر است.

بر تو از داستان موسی و فرعون برای مردمی که باور  
می‌دارند براستی و درستی می‌خوانیم.

همانا فرعون در آن سرزمین– مصر– برتری جست و  
مردمش را گروه گروه ساخت. گروهی از آنان– بنی اسرائیل  
– را زبون و ناتوان می‌گرفت، پسرانشان را سر می‌برد و  
زنانشان را [برای خدمت] زنده می‌گذاشت. همانا او از  
تباهکاران بود.

و می‌خواستیم بر کسانی که در آن سرزمین ناتوان شمرده  
می‌شدند– یعنی فرزندان اسرائیل– منت نهیم و آنان را  
پیشوایان کنیم و آنان را وارثان سازیم

وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ

و آنان را در آن سرزمین جای و توان دهیم و به فرعون و هامان- وزیر او- و سپاهیانشان از سوی آنان- بنی اسرائیل- آنچه را که از آن می‌ترسیدند بنماییم.

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ ۖ فَإِذَا خِفَتْ عَلَيْهِ فَالْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي ۗ إِنَّا رَأَوُوهُ إِلَيْكَ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ

و به مادر موسی وحی کردیم که او را شیر ده، و چون بر او بیمناک شدی به دریایش بیفکن و ترس و اندوه مدار، که ما او را به تو باز می‌گردانیم و از پیامبران می‌سازیم.

فَالْتَقَطَهُ ءَالُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا ۖ إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ

پس خاندان فرعون او را برگرفتند تا سرانجام آنان را دشمنی باشد و [مایه] اندوهی همانا فرعون و هامان و سپاهیان آن دو خطاکار بودند.

وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرْتُ عَيْنٍ لِّي وَلَكَ ۖ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

و زن فرعون گفت: [این کودک] مرا و تو را روشنی چشم است، او را مکشید، امید است که ما را سودی دهد یا او را به فرزندی گیریم و آنها در نمی‌یافتند- که سرانجام این کودک چیست-.

وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَرَجًا ۖ إِن كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ لَوْلَا أَن رَّبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

و مادر موسی را دل [از ترس و اندوه] تهی گشت، و هر آینه نزدیک بود که آن- داستان موسی- را فاش سازد اگر نه آن بود که دل او را استوار کردیم- بر صبر و ثبات- تا از باوردارندگان [وعده ما] باشد.

وَقَالَتِ لِأُخْتِهِ ۖ قُصِّيه ۖ فَبَصُرَتْ بِهِ ۖ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

و به خواهر او گفت: از پی او برو پس وی از دور به او می‌نگریست بی‌آنکه آنان [پیگیری وی را] دریابند.

وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ

و دایگان- یا شیرخوارگاه‌ها یعنی پستانهای دایگان- را از پیش- پیش از رسیدن خواهرش- بر او حرام کرده بودیم - پستان آنان را به دهان نمی‌گرفت-، پس [خواهر موسی] گفت: آیا شما را به خانواده‌ای راهنمایی کنم که سرپرستی [و دایگی] او را برای شما بپذیرند و نیکخواه او باشند؟

فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ ۖ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَلِتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

پس او را به مادرش بازگردانیدیم تا چشم وی روشن گردد و اندوه نخورد و تا بداند که وعده خدا راست است ولی بیشتر آنان نمی‌دانند.

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ ءَاتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَٰلِكَ  
نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينٍ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا  
رَجُلَيْنِ يَفْتَتِلَانِ هَٰذَا مِنْ شِيعَتِهِ ۖ وَهَٰذَا مِنْ عَدُوِّهِ ۖ  
فَاسْتَعَثَّهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ ۖ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ ۖ فَوَكَرَهُ  
مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ ۖ قَالَ هَٰذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ ۖ إِنَّهُ  
عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ

قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ ۖ إِنَّهُ هُوَ  
الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَن أَكُونَ ظَهِيرًا لِّلْمُجْرِمِينَ

فَاصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا الَّذِي اُسْتَنْصَرُهُ  
بِالْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ ۚ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ إِنَّكَ لَعَوِيُّ مُبِينٌ

فَلَمَّا أَنْ أَرَادَ أَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَّهُمَا قَالَ يَمُوسَىٰ  
أَتُرِيدُ أَنْ تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ ۖ إِنَّ تُرِيدُ إِلَّا  
أَنْ تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ  
الْمُصْلِحِينَ

وَجَاءَ رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعَىٰ قَالَ يَمُوسَىٰ إِنَّ الْمَلَأَ  
يَأْتِمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّصِيحِينَ

فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ۖ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ  
الظَّالِمِينَ

و چون به نیرومندی خود رسید و جوانی توانمند شد او را  
حکمی- حکمت: درستی اندیشه و گفتار و کردار، یا نبوت- و  
دانشی دادیم، و نیکوکاران را چنین پاداش دهیم.

و به آن شهر- مصر- هنگام غفلت مردمش- هنگام تعطیل  
که به لهو و بازی مشغول بودند- در آمد، و دو مرد را دید  
که با یکدیگر پیکار می‌کردند، این یک از پیروان وی- بنی  
اسرائیل- بود و آن یک از دشمنانش- فرعونیان- پس آن  
که از پیروانش بود بر آن که از دشمنانش بود از وی یاری  
خواست. پس موسی او

گفت: پروردگارا، من به خود ستم کردم- به کشتن قبطی-،  
مرا بیمارز پس او را آمرزید، که اوست آمرزگار و مهربان.

گفت: پروردگارا، به پاس آنکه بر من نعمت ارزانی داشتی  
هرگز پشتیبان بزهکاران نخواهم شد.

پس در آن شهر ترسان و نگران و اندیشناک- از اینکه خبر  
آشکار شود و او را بگیرند و بکشند- می‌گشت که ناگاه  
همان که دیروز از او یاری خواسته بود باز هم از او فریاد  
خواست، موسی به او گفت: همانا تو آشکارا گمراهی- که هر  
روز با کسی نزاع می‌کنی-.

و چون خواست تا به آن که دشمن هر دوشان بود دست  
دراز کند، [فریاد خواه] گفت: ای موسی، آیا می‌خواهی مرا  
بکشی چنانکه دیروز یکی را کشتی؟ تو جز این نمی‌خواهی  
که در زمین ستمگری باشی و نمی‌خواهی از شایسته‌کاران  
باشی.

و مردی- از دوستداران موسی- از آن سر شهر شتابان  
بیامد، گفت: ای موسی، همانا مهتران [شهر] در باره تو رأی  
می‌زنند تا بکشندت، پس بیرون شو، که من تو را از  
نیکخواهانم.

پس، از آن [شهر] ترسان و نگران بیرون رفت، گفت:  
پروردگارا، مرا از گروه ستمکاران رهایی بخش.

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّي أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ  
السَّبِيلِ

۲۳

وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ النَّاسِ يَسْقُونَ  
وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا  
لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصْدِرَ الرِّعَاءُ وَأُبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ

۲۴

فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنزَلْتَ إِلَيَّ  
مِّنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ

۲۵

فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَىٰ اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي  
يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ  
عَلَيْهِ الْقَصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ نَحْوَتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

۲۶

قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَأَبَتِ اسْتَعْجِرْهُ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَعَجَرْتَ  
الْقَوِيُّ الْأَمِينُ

۲۷

قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلَىٰ أَنْ  
تَأْجُرَنِي ثَمَنِي حَجَجٌ فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا  
أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ  
الصَّالِحِينَ

۲۸

قَالَ ذَٰلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجْلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ  
عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ

و چون به سوی مَدَّیْن روی نهاد، گفت: امید است پروردگارم  
مرا راه راست- راه خیر و رستگاری، یا راهی که به مَدَّیْن  
بینجامد- بنماید.

و چون به آب مَدَّیْن رسید گروهی از مردم را بر آن یافت که  
[گوسفندان را] آب می دادند، و فروتر- یا نزدیک- آنان دو  
زن را یافت که [گوسفندان خود را از آب] باز می داشتند،  
گفت: کار شما چیست؟ گفتند: ما [گوسفندان را] آب ندهیم  
تا این شبانان [گوسفندان خود را] بازبرند، و پدر ما پیری  
است که نسل است.

پس [گوسفندان را] برای آنها آب داد، آنگاه به سایه  
بازگشت و گفت: پروردگارا، من بدانچه از نیکی- روزی، نان  
- به سویم فرستی نیازمندم.

پس یکی از آن دو زن که با شرم و آزره راه می رفت نزد او  
آمد، گفت: پدرم تو را می خواند تا تو را مزد آنکه برای ما  
آب دادی بدهد. پس چون به نزد او- پدر آنها، شعیب- آمد  
و داستان [خود] را بر او بر گفت، [شعیب] گفت: بیم مدار  
که از گروه ستمکاران رهایی یافتی.

یکی از آن دو گفت: ای پدر، او را به مزد گیر، زیرا بهترین  
کسی که به مزد گیری، آن است که نیرومند و امین باشد.

گفت: می خواهم یکی از این دو دخترم را به همسری تو  
دهم بر این [شرط] که هشت سال مزدگیر باشی، و اگر ده  
سال را به پایان بری آن به خواست و اختیار توست و  
نمی خواهم که بر تو سخت گیرم، زودا که به خواست خدا  
مرا از نیکان و شایستگان یابی.

گفت: این [عهد] میان من و توست، هر یک از دو مدت را  
که به پایان برم، تعدی و ستمی بر من نباشد- بازخواست  
نشوم-، و خدا بر آنچه می گوئیم گواه و نگاهبان است.

فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ ۚ آنَسَ مِنْ جَانِبِ  
الطُّورِ نَارًا ۖ قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي  
عَاتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِّنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ

فَلَمَّا أَتَتْهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ  
الْمُبْرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَن يَمُوسَىٰ إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ  
الْعَالَمِينَ

وَأَن أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا  
وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمُوسَى أَقْبَلُ وَلَا تَخَفْ ۖ إِنَّكَ مِنَ الْآمِنِينَ

أَسْأَلُكَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ  
وَأَضْمُمُ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ ۖ فَذَنِكَ بُرْهَانِ مِنْ  
رَّبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ

قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَن يَقْتُلُونِ

وَأَخِي هَارُونُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلْهُ مَعِيَ رِدْءًا  
يُصَدِّقُنِي ۖ إِنِّي أَخَافُ أَن يُكَذِّبُونِ

قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا  
يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِآيَاتِنَا أَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعُكُمَا الْغَالِبُونَ

۳۵

۳۱

۳۲

۳۳

۳۴

۳۵

و چون نزد آن

پس چون موسی مدت را به پایان برد و با خانواده خویش  
روان گشت از سوی کوه طور آتشی بدید، به خانواده خود  
گفت: درنگ کنید که من آتشی دیدم شاید از آن خبری  
آورم یا اخگری از آتش، تا گرم شوید.

و چوبدست خود را بیفکن، پس چون آن را دید که مانند  
ماری سبکخیز می‌جنبد پشت کرده برگشت و به واپس  
نگریست. [خدای گفت:] ای موسی، روی آر و مترس که تو  
از ایمنانی.

دستت را در گریبان بر تا سپید، بی‌آسیبی، بی‌پیزی،  
بیرون آید و دست خود را [برای آرامش و آسودگی] از بیم،  
به سوی خویش به هم آر اینها دو حجت روشن از پروردگار  
تو به سوی فرعون و مهتران اوست، که آنان مردمی بدکار و  
نافرمانند.

گفت: پروردگارا، من از آنان کسی را کشته‌ام و می‌ترسم که  
مرا بکشند

و برادرم هارون از من به زبان- سخن گفتن- شیواتر است،  
پس او را با من به مددکاری بفرست که مرا تصدیق کند-  
راستی و درستی دعوی مرا بیان کند-، زیرا می‌ترسم مرا  
دروغگو شمردند.

گفت: بزودی بازوی تو را به برادرت استوار سازیم و برای  
شما هر دو حجتی قرار دهیم پس به سبب نشانه‌های ما به  
شما دست نیابند شما و هر که شما را پیروی کند پیروزید.



فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا بَيَّنَّتِ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرَى وَمَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ

۳۷

وَقَالَ مُوسَى رَبِّي أَعْلَمُ بِمَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ مِنْ عِنْدِهِ ۖ وَمَنْ تَكُونُ لَهُ عَقِيبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ

۳۸

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَأْتِيهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ إِلَهِ غَيْرِي فَأَوْقِدْ لِي يَهْمَنُ عَلَى الطِّينِ فَاجْعَلْ لِي صَرْحًا لَّعَلِّي أَطَّلِعُ إِلَى إِلَهِ مُوسَى وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ

۳۹

وَأَسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ

۴۰

فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ ۖ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَقِيبَةُ الظَّالِمِينَ

۴۱

وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَدْعُونَ إِلَى التَّارِ ۖ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ لَا يُنصَرُونَ

۴۲

وَأَتْبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً ۖ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ

۴۳  
۳۳۸۲

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْأُولَىٰ بَصَائِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

پس چون موسی با نشانه‌های روشن و آشکار ما بدیشان آمد، گفتند: این جز جادویی فرابافته و دروغین نیست، و این [ادعا و دعوت] را در میان پدران پیشینمان نشنیده‌ایم – یعنی ادعا و دعوتی که می‌کند و آنچه آورده دینی است نوظهور که از پدران پیشین ما برایمان نقل نشده است–.

و موسی گفت: پروردگار من داناتر است به آن کس که هدایت را از نزد او آورده و آن که سرانجام سرای– سرانجام نیک در این جهان یا رستگاری در آن جهان– از آن اوست همانا ستمکاران رستگار نشوند.

و فرعون گفت: ای مهتران، من برای شما خدایی جز خود ندانم پس ای هامان– وزیر فرعون– برایم بر گل آتش برافروز– آجر بپز– و برایم کوشکی [با طارمی بلند] بساز [تا بالا روم] شاید به خدای موسی دیده‌ور شوم، که من او را از دروغگویان می‌پندارم.

و او و سپاهیانش به ناروا سرکشی و بزرگمنشی کردند و پنداشتند که به سوی ما بازگردانده نمی‌شوند.

پس او و سپاهیانش را گرفتیم و به دریا افکندیمشان، پس بنگر که سرانجام ستمکاران چگونه بود.

و آنان را پیشوایانی گردانیدیم که به آتش دوزخ می‌خوانند – یعنی به کفری که به آتش دوزخ می‌انجامد دعوت می‌کنند –، و روز رستاخیز یاری نشوند.

و در این جهان از پی آنها لعنت فرستادیم، و روز رستاخیز از زشت‌رویانند.

و هر آینه موسی را، پس از آنکه نسلهای پیشین را نابود کردیم، کتاب دادیم تا برای مردم بینش‌ها و رهنمونی و بخشایشی باشد شاید یاد کنند و پند گیرند.

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ وَمَا  
كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ

و تو در جانب غربی [کوه طور] نبودی آنگاه که به موسی فرمان [پیامبری] دادیم و تو از حاضران نبودی،

و لیکن ما نسلهایی آفریدیم که عمرشان دراز شد- و این خبرها کهنه و منحرف شد- [از آن رو داستان موسی را بر تو باز گفتیم] و تو در میان مردم مَدَیْن مقیم نبودی [تا از خبر موسی آگاه شوی] که اینک آیات ما را بر اینان- مشرکان مکه- می‌خوانی ولی ماییم که فرستندگان بودیم- تو را فرستادیم و این داستانها را به تو خبر دادیم-.

وَلَكِنَّا أَنشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ  
ثَاوِيًا فِي أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُو عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا  
مُرْسِلِينَ

و تو در کنار طور نبودی آنگاه که [موسی را] ندا دادیم ولی [این پیامبری] بخشایشی است از پروردگار تو تا مردمی را که پیش از تو بیم‌دهنده‌ای بدیشان نیامده بترسانی شاید یاد آرند و پند گیرند.

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَكِنْ رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ  
لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ  
يَتَذَكَّرُونَ

و اگر نه این بود که چون بدیشان به سزای آنچه دستهایشان پیش فرستاده است مصیبتی- عقوبتی- رسد، پس [حجت آرند و] گویند: پروردگارا، چرا به سوی ما پیامبری نفرستادی تا آیات تو را پیروی کنیم و از مؤمنان باشیم؟ [پیامبری به سوی آنها نمی‌فرستادیم].

وَلَوْلَا أَن تُصِيبَهُم مُّصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا  
لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ ءَايَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ  
الْمُؤْمِنِينَ

پس چون حق- قرآن- از نزد ما بدیشان آمد، [کافران مکه] گفتند: چرا مانند آنچه به موسی داده شده به او داده نشده است؟ آیا بدانچه به موسی پیش از این داده شد کافر نشدند؟ گفتند: دو جادویند- تورات و قرآن- پشتیبان یکدیگر، و گفتند: ما به همه آنها کافریم.

فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَا أُوتِيَ مِثْلَ مَا أُوتِيَ  
مُوسَىٰ أَوْ لَمْ يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ قَالُوا  
سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ كَافِرُونَ

بگو: اگر راست می‌گویید، کتابی از نزد خداوند بیارید که رهنمون‌تر از آن دو باشد تا آن را پیروی کنیم.

قُلْ فَأْتُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا أَتَّبِعُهُ  
إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

پس اگر تو را پاسخ ندادند، بدان که از هوسها و کامهای خویش پیروی می‌کنند و کیست گمراه‌تر از آن کس که بی‌رهنمونی از سوی خدا کام و هوس خویش را پیروی کند؟ همانا خدا گروه ستمکاران را راه ننماید.

فَإِن لَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا  
يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

۵۲

الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ ۚ هُمْ بِهِ يُؤْمِنُونَ

۵۳

وَإِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ قَالُوا ءَامَنَّا بِهِ ۚ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَا ۖ إِنَّا كُنَّا  
مِنْ قَبْلِهِ ۚ مُسْلِمِينَ

۵۴

أُولَٰئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرُهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا وَيَدْرَءُونَ  
بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

۵۵

وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ  
أَعْمَلُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ

۵۶

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَآءُ  
وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ

۵۷

وَقَالُوا إِن تَتَّبِعِ الْهُدَىٰ مَعَكَ نُتَخَطَّفُ مِنْ أَرْضِنَا ۖ أَوَلَمْ  
نُمْكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا ءَامِنًا يُجْبَىٰ إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِّزْقًا  
مِّن لَّدُنَّا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

۵۸

وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ بَطَرَتْ مَعِيشَتَهَا ۖ فَتِلْكَ مَسَكِنُهُمْ  
لَمْ تُمْسِكْ مِّنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا ۖ وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ

۵۹

وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمِّهَا رَسُولًا  
يَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا ۚ وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلُهَا  
ظَالِمُونَ

آنان که پیش از این

و هر آینه برای آنان این سخن– قرآن– را پیاپی و پیوسته  
کردیم– آیه‌ای پس از آیه‌ای و سوره‌ای پس از سوره‌ای  
فرستادیم– تا شاید به یاد آرند و پند گیرند

اینانند که برای آن شکیبایی که کردند مزدشان را دو بار  
دهند، و ایشانند که بدی را به نیکی دفع می‌کنند و از آنچه  
رویشان داده‌ایم انفاق می‌کنند.

و چون سخن بیهوده بشنوند از آن روی بگردانند و گویند:  
ما راست کردارهای ما و شما راست کردارهای شما. سلام بر  
شما، ما خواستار نادانان نیستیم.

همانا تو نتوانی هر که را دوست داری راه نمایی بلکه  
خداست که هر که را خواهد راه می‌نماید، و او به  
راه‌یافتگان داناتر است.

و گفتند: اگر با تو راه راست را پیروی کنیم از سرزمینمان  
ربوده شویم. آیا آنان را در حرمی امن جای ندادیم که به  
سوی آن میوه‌های هر چیز، که روزی است از نزد ما، آورده  
می‌شود؟ ولی بیشترشان نمی‌دانند.

و چه بسیار [مردم] آبادیها و شهرها را نابود کردیم که در  
زندگانی خویش از خوشی سرکشی و نافرمانی نمودند، و  
اینک این خانه‌هایشان است که پس از آنان جز اندکی در  
آنها نشیمن نگرفتند و ما وارث آنان بودیم.

و پروردگار تو نابودکننده شهرها و آبادیها نیست مگر تا  
آنکه در مرکز آنها پیامبری برانگیزد که آیات ما را بر آنان  
بخواند و ما نابودکننده شهرها نبودیم مگر آنکه مردم آنها  
ستمکار بودند.

وَمَا أُوتِيتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَزَيَّنَّهَا وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

۶۱  
رو ۳۴۰

أَفَمَن وَعَدْنَاهُ وَعْدًا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيهِ كَمَن مَّتَّعْنَاهُ مَتَاعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ

۶۲

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَآئِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ

۶۳

قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا إِلَيْكَ ۖ مَا كَانُوا إِيَّانَا يَعْبُدُونَ

۶۴

وَقِيلَ أَدْعُوا شُرَكَآءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا الْعَذَابَ ۚ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ

۶۵

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ

۶۶

فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْأَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ

۶۷

فَأَمَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسَىٰ أَن يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ

۶۸

وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۚ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ ۚ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ

۶۹

وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ

۷۰

وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۖ لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ ۖ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

آنچه به شما داده شده کالای زندگانی دنیا و آرایش آن است، و آنچه نزد خداوند است بهتر و پایدارتر است، آیا خرد را کار نمی‌بندید؟

آیا آن کس که به او وعده نیکو داده‌ایم و او بدان خواهد رسید مانند کسی است که وی را به برخورداری از زندگی این جهان بهره‌مندش کرده‌ایم سپس در روز رستاخیز از حاضرشدگان [برای حساب و کیفر] است؟

و روزی که [خداوند] آنان را بخواند و گوید: کجایند شریکانی که برای من می‌پنداشتید؟

آنان که آن گفتار– فرمان عذاب– بر آنان سزا گشته– یعنی پرستیده‌ها–، گویند: خداوند، اینانند کسانی که گمراهشان کردیم گمراهشان کردیم همچنانکه خود گمراه بودیم، [از آنها] به سوی تو بیزاری می‌جوییم، آنان ما را نمی‌پرستیدند.

و گفته شود: شریکان خود– بتان– را بخوانید، پس بخوانندشان ولی آنان را پاسخی ندهند و عذاب [دوزخ] را ببینند، و آرزو کنند که کاش راه‌یافته بودند.

و روزی که [خداوند] آنان را بخواند و گوید: پیامبران را چه پاسخ دادید؟

پس در آن روز خبرها بر آنان پوشیده شود و از یکدیگر هم نپرسند– که چه پاسخ گوییم، زیرا همه درمانده باشند–.

و اما آن که توبه کرده و ایمان آورده و کار نیک و شایسته کرده پس امید است که از رستگاران باشد.

و پروردگارا تو آنچه خواهد می‌آفریند و برمی‌گزیند. [اما] آنان را [توان] برگزیدن نیست. پاک و منزّه است خدای، و از آنچه انباز می‌گیرند برتر است.

و پروردگار تو آنچه را سینه‌هاشان– دلهاشان– نهان می‌دارد و آنچه را [به زبان] آشکار می‌سازند می‌داند.

و اوست خدای یکتا، خدایی جز او نیست، او راست سپاس و ستایش در این جهان و آن جهان و او راست فرمان، و به سوی او بازگردانیده می‌شوید.

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ  
الْقِيَمَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَا تَسْمَعُونَ

بگو: مرا گویید که اگر خداوند شب را بر شما تا روز  
رستاخیز همیشگی و پاینده گرداند، کدام خدایی است جز  
خدای یکتا که شما را روشنایی بیاورد؟ پس آیا نمی‌شنوید  
[تا دریابید و پند گیرید]؟

۷۲

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ  
الْقِيَمَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِلَيْلٍ تَسْكُنُونَ فِيهِ  
أَوْ لَا تُبْصِرُونَ

بگو: مرا گویید که اگر خداوند روز را بر شما تا روز رستاخیز  
پاینده کند، کدام خدایی است جز خدای یکتا که شب را  
برای شما آورد تا در آن بیارامید؟ پس آیا [این نشانه‌ها را]  
نمی‌بینید [تا ایمان آورید و راه یابید]؟

۷۳

وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ  
وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

و از بخشایش اوست که شب و روز را برای شما قرار داد تا  
در آن

۷۴

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ

و روزی که [خداوند] آنان را بخواند، پس گوید: کجایند  
شریکانی که برای من می‌پنداشتید؟

۷۵

وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا  
أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ

و از هر امتی گواهی بیرون آریم و گوییم: حجت خود را [بر  
شرکتان] بیارید، پس بدانند که حق خدای راست و آنچه  
فرا می‌بافتند از آنان گم شود.

۷۶

حزب  
۱۵۸  
۳۴۱

إِنَّ قُرُونًا كَانَتْ مِنْ قَوْمِ مُوسَىٰ فَبَغَىٰ عَلَيْهِمْ<sup>ط</sup> وَعَاتَيْنَهُ مِنْ  
الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءُ بِالْعُصْبَةِ أُولَى الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ  
لَهُمْ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحُوا<sup>ط</sup> إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ

همانا قارون از قوم موسی بود و بر آنها ستم و سرکشی  
کرد، و او را از گنجها چندان بدادیم که کلیدهای آن بر گروه  
نیرومند هم گرانبار بود آنگاه که قومش بدو گفتند:  
شادمانی مکن- به نعمت دنیا مغرور و سرکش مباش- که  
خدا شادمانان را دوست ندارد.

۷۷

وَأَتَّبَعْنَا فِيمَا ءَاتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ  
مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنَ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ<sup>ط</sup> وَلَا تَبْغِ  
الْفُسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ

و در آنچه خدا به تو داده است سرای واپسین را بجوی و  
بهره خویش را از دنیا فراموش مکن و نیکی- بخشش- کن  
چنانکه خدا به تو نیکی کرده، و در زمین تباهاکاری مجوی، که  
خدا تباهاکاران را دوست ندارد.

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي أَوَلَمْ يَعْلَم أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِنْ قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يُسْأَلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ

فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا يَلِيتَ لَنَا مِثْلَ مَا أُوتِيَ قُرُونُ إِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ

وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَيَلَكُمْ ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِّمَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا وَلَا يُلْقَاهَا إِلَّا الصَّابِرُونَ

فَخَسَفْنَا بِهِ وَبِدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنْتَصِرِينَ

وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَتَّوُا مَكَانَهُ بِالْأُمْسِ يَقُولُونَ وَيَكَآنَ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَوْ لَا أَنْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا وَيَكَآنَهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ

تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَلَقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

۷۹

۸۰

۸۱

۸۲

۸۳

۸۴

گفت: همانا آنچه به من داده شده بنا بر دانشی است که نزد من است. آیا ندانست که خدا پیش از او نسلهایی را نابود کرد که نیرویشان از او فروتر و فراهم آوردنشان [از مال دنیا] از او بیشتر بود؟ و بزهکاران را از گناهانشان نپرسند.

پس بر قوم خود در آرایش خویش بیرون آمد کسانی که خواستار زندگانی این جهان بودند گفتند: ای کاش مانند آنچه به قارون داده شده ما را می‌بود، که همانا او دارای بهره‌ای بزرگ است.

و کسانی که به آنان دانش داده شده گفتند: وای بر شما، پاداش خدا برای کسی که ایمان آورده و کار نیک و شایسته کرده بهتر است، و این را فرا نمی‌گیرند مگر شکیبایان.

پس او و خانه‌اش را به زمین فروبردیم، و هیچ گروهی نبود که او را در برابر خدا یاری کنند و خود نیز از بازدارندگان عذاب از خویش- یا از یاری‌کنندگان خویش یا از انتقام گیرندگان- نبود.

و آنان که دیروز جایگاه او را آرزو می‌کردند در حالی بامداد کردند که می‌گفتند: وای! یا: وه!- گویی خداست که روزی را برای هر که از بندگان خود بخواهد فراخ می‌کند و تنگ می‌گرداند اگر نه این بود که خدا بر ما منت نهاد هر آینه ما را نیز- به سبب آن آرزوها که داشتیم- به زمین فرو می‌برد وای! گویی کافران رستگار نمی‌شوند.

این سرای واپسین را برای کسانی ساخته‌ایم که در زمین برتری و تباهی نخواهند و سرانجام [نیک] از آن پرهیزگاران است.

هر که کاری نیک آرد او را بهتر از آن باشد- چند برابر در سرای واپسین-، و هر که کاری بد آرد آنان که کارهای بد کردند جز آنچه می‌کردند کیفر نبینند.



إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَادُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ قُلْ رَبِّيَ  
أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَنْ يُلْقَىٰ إِلَيْكَ الْكِتَابُ إِلَّا رَحْمَةً مِّنْ  
رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَافِرِينَ

وَلَا يَصُدُّكَ عَنْ ءَايَاتِ اللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ وَادْعُ  
إِلَىٰ رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ  
هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

۲۹. عنکبوت	الْعُنْكَبُوتُ: عنکبوت	مکی	۶۹ آیه	۹ صفحه
------------	------------------------	-----	--------	--------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الم

أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَامَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ

وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا  
وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَذِبِينَ

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا سَاءَ مَا  
يَحْكُمُونَ

مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ اللَّهِ لَآتٍ وَهُوَ السَّمِيعُ  
الْعَلِيمُ

وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ  
الْعَالَمِينَ

بی‌گمان همان [خدای] که قرآن را بر تو واجب کرد- تبلیغ  
آن را یا عمل بدان را- تو را به بازگشتگاه- جای نخست:  
مکه- باز گرداند. بگو: پروردگار من آن را که رهنمونی [به  
راه راست] آورده- یعنی پیامبر

و تو امید نداشتی که این کتاب به سوی تو فرستاده شود  
جز آنکه بخشایشی است از پروردگارت پس هرگز پشتیبان  
کافران مباش.

و [کافران] تو را از آیات خدا پس از آنکه به سویت  
فروفرستاده شد باید باز ندارند، و [مردم را] به پروردگار  
خویش بخوان و از مشرکان مباش.

و با خدای یکتا خدایی دیگر مخوان، جز او خدایی نیست، هر  
چیزی جز ذات او نیست شدنی است، فرمان او راست و به  
سوی او بازگردانیده می‌شوید.

الف، لام، میم.

آیا مردم پنداشته‌اند که همین که [به زبان] گویند ایمان  
آوردیم آنان را وامی‌گذارند- رها می‌کنند- و آزموده  
نمی‌شوند؟

و هر آینه کسانی را که پیش از آنان بودند آزمودیم و همانا  
خداوند کسانی را که راست گفتند می‌شناسد و دروغگویان  
را نیز می‌شناسد.

یا مگر کسانی که بدیها می‌کنند گمان کرده‌اند که بر ما پیشی  
می‌گیرند- از کیفر ما می‌گریزند-؟ بد است آن داوری که  
می‌کنند.

هر که دیدار خدای- روز رستاخیز- را امید دارد پس  
[بداند که] وعده خدا آمدنی است، و اوست شنوا و دانا.

و هر که جهاد کند جز این نیست که به سود خویش جهاد  
می‌کند، زیرا که خداوند از جهانیان بی‌نیاز است.

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ

و آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند هر آینه بدیهاشان را از آنان بزداييم و ايشان را [بر پایه] نيکوترين آنچه می‌کردند پاداش دهيم.

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ إِلَىٰ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

و آدمی را سفارش کردیم که به پدر و مادر خویش نیکویی کند و اگر بر تو سخت گیرند و بکوشند تا آنچه را که بدان دانشی نداری با من انباز گیری پس فرمان ایشان مبر بازگشت همه شما به من است، پس شما را بدانچه می‌کردید آگاه می‌کنم.

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ

و آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند هر آینه ايشان را در میان نيکان و شايستگان درآريم.

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ ۖ وَلَئِن جَاءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْ لَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ

و از مردمان کسانی هستند که گویند: به خدا ایمان آوردیم، و چون درباره خدا رنجی و آزاری ببینند رنج و آزار مردم را مانند عذاب خدا شمرند- یعنی از ترس آزار مردم ترک ایمان می‌کنند و حال آنکه می‌بایست از ترس عذاب خدا ترک کفر کنند- و چون [شما را] یاری و پیروزی از پروردگارت بیاید گویند: ما با شما بودیم! آیا خدا بدانچه در سینه‌های مردم جهان است داناتر نیست؟

وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ

و هر آینه خدا کسانی را که ایمان آوردند می‌شناسد و منافقان را نیز می‌شناسد.

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلْنَحْمِلْ خَطَايَكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَهُمْ مِّن شَيْءٍ ۖ إِنَّهُمْ لَكَذِبُونَ

و کسانی که کافر شدند به آنان که ایمان آورده‌اند گویند: راه ما را پیروی کنید و ما بار گناهان شما را برمی‌داریم، و حال آنکه بردارنده چیزی از گناهان آنان نیستند، براستی آنها دروغگویند.

وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَنْثَقَالًا مَّعَ أَثْقَالِهِمْ ۖ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ

و البته بارهای گران خود و بارهایی را همراه بارهای گران خویش بردارند، و بی گمان روز رستاخیز از آنچه به دروغ می‌بافتند بازخواست خواهند شد.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ ۖ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ

و هر آینه نوح را به سوی قومش فرستادیم، پس هزار سال، مگر پنجاه سال، در میان آنان [به پیامبری] درنگ کرد، پس [عذاب] طوفان آنها را بگرفت در حالی که ستمکار بودند.

فَأَنجَيْنَاهُ وَأَصْحَبَ السَّفِينَةَ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ

پس او و یاران کشتی را رها نمودیم و آن- کشتی یا داستان - را برای جهانیان نشانه و عبرتی ساختیم.

۱۶

وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

و ابراهیم را [فرستادیم] آنگاه که به قوم خود گفت: خدای یکتا را بپرستید و از او پروا کنید، این برای شما بهتر است اگر می‌دانستید.

۱۷

إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَنًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُوَ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

جز این نیست که به جای خدای یکتا بتانی را می‌پرستید و دروغی می‌سازید- که آنها را معبود یا خدایان می‌نامید-. آنان که به جای خدای یکتا می‌پرستید شما را توان روزی‌دادن ندارند، پس روزی را از نزد خدا بخواهید و او را بپرستید و او را سپاس گزارید، که به سوی او بازگردانده می‌شوید.

۱۸

وَإِنْ تُكَذِّبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّن قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلْغُ الْمُبِينُ

و اگر [شما ای اهل مکه، رسالت پیامبر را] دروغ می‌انگارید همانا امت‌های پیش از شما نیز [پیامبران را] به دروغ نسبت دادند، و بر پیامبر جز رسانیدن آشکار پیام نیست.

۱۹

أَو لَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ إِنَّ ذَلِك عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ

آیا ندیده‌اند که چگونه خدا آفرینش آفریدگان را آغاز می‌کند، سپس آن را باز می‌گرداند- به زنده‌کردن مردگان در روز رستاخیز-؟ همانا این کار بر خدا آسان است.

۲۰

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

بگو در زمین بگردید و بنگرید که چگونه [خدا] آفرینش را آغاز کرد، و سپس خدا آفرینش واپسین را پدید می‌کند، همانا خدا بر هر چیزی تواناست.

۲۱

يُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَن يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ

هر که را خواهد عذاب کند و هر که را خواهد ببخشد و به او بازگردانده می‌شوید.

۲۲

وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

و شما عاجزکننده [خدا] نیستید- از عذاب الهی نتوانید گریخت- نه در زمین و نه در آسمان، و شما را جز او هیچ سرپرست و یاورى نیست.

۲۳

۳۴۴

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ يَئِسُوا مِنْ رَّحْمَتِي وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

و کسانی که به آیات خدا و دیدار او کافر شدند آنان از مهر و بخشایش من نومیدند و ایشان راست عذابی دردناک.

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ  
فَأَنْجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

پس پاسخ قوم او جز این نبود که گفتند: او را بکشید یا بسوزانید. پس خدای از آتش برهانیدش. براستی در آن [سرگذشت] نشانه‌ها و عبرتهاست برای مردمی که باور دارند.

وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي  
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ  
وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ  
نَّاصِرِينَ

و [ابراهیم] گفت: جز این نیست که شما به جای خدای یکتا بتانی را برای دوستی که در زندگانی دنیا میان شماست [به خدایی] گرفته‌اید، سپس در روز رستاخیز برخی از شما برخی را منکر می‌شوند و یکدیگر را لعنت می‌کنند، و جایگاهتان آتش است و شما را یاورانی نیست.

فَقَامَنَ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ  
الْحَكِيمُ

پس لوط به او ایمان آورد. و [ابراهیم] گفت: من به سوی پروردگار خویش هجرت کننده‌ام، همانا اوست توانای بی‌همتا و دانای استوارکار.

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ  
وَالْكِتَابَ وَعَاطَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ  
الصَّالِحِينَ

و او را اسحاق و یعقوب بخشیدیم و در میان فرزنداناش پیامبری و کتاب بنهادیم، و در این جهان پاداش او را بدادیم و همانا او در جهان دیگر از نیکان و شایستگان است.

وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا  
سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ

و لوط را [فرستادیم]، آنگاه که به قوم خود گفت: هر آنچه شما کاری زشت می‌کنید که هیچ یک از مردم جهان بدان پیشی نگرفته است.

أَيُّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي  
نَادِيَكُمُ الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا  
أَتَيْنَا بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

آیا شما [به آهنگ شهوت] به مردان درمی‌آیید و راه [نسل] را می‌برید و در انجمن خویش کارهای ناپسند می‌کنید؟! پس جواب قومش جز این نبود که گفتند: عذاب خدای را به ما بیار، اگر از راستگویانی.

قَالَ رَبِّ أَنْصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ

گفت: پروردگارا، مرا بر این مردم تباهکار یاری ده.

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَىٰ قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا  
أَهْلَ هَذِهِ الْقَرْيَةِ ۖ إِنَّ أَهْلَهَا كَانُوا ظَالِمِينَ

و چون فرستادگان ما ابراهیم را [به اسحاق و یعقوب] مزده آوردند، گفتند: ما مردم این شهر را هلاک خواهیم کرد، زیرا که مردم آن ستمکارند.

قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا لَنَنْجِيَنَّهُ ۖ  
وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ ۖ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ

گفت: در آنجا لوط است گفتند: ما به هر کس که در آنجاست داناتریم هر آینه او و خاندان او را برهانیم مگر آنش را که از بازماندگان- هلاک‌شوندگان- خواهد بود.

وَلَمَّا أَن جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئَاءَ بِهِمْ ۖ وَقَضَىٰ بِهِمْ ذَرْعًا  
وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجُوكَ ۚ وَأَهْلَكَ إِلَّا أُمَّرَأَتَكَ  
كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ

و چون فرستادگان ما نزد لوط آمدند، به سبب ایشان اندوهگین شد و در کارشان تنگدل گشت، و گفتند: مترس و اندوه مدار که ما تو و خاندان تو را می‌رهانیم مگر زنت را که از بازماندگان است.

إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَىٰ أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ ۖ بِمَا  
كَانُوا يَفْسُقُونَ

ما بر مردم این شهر به سزای آن نافرمانی و بدکاری که می‌کردند عذابی از آسمان فرو می‌آریم.

و هر آینه از آن

وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا ءَايَةً بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

و به شهر مدین برادرشان شعیب را [فرستادیم] گفت: ای قوم من، خدای را بپرستید و روز بازپسین را امید بدارید و در زمین به تباهکاری مکشید.

وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَارْجُوا  
الْيَوْمَ الْآخِرَ وَلَا تَعْتَوُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ

پس او را دروغگو انگاشتند و آنان را زلزله بگرفت تا در خانه‌های خویش بیجان به رو بر زمین افتادند.

فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثِيمِينَ

و عاد و ثمود را [نیز هلاک کردیم]، و همانا [این هلاکت] برای شما از جایگاه‌های ایشان پدیدار است، و شیطان کارهایشان را برایشان بیاراست تا آنان را از راه [حق] باز داشت و بگردانید، و حال آنکه بینا بودند.

وَعَادًا وَثَمُودًا وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِّن مَّسْكِنِهِمْ وَزَيْنَ لَهُمُ  
الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا  
مُسْتَبْصِرِينَ

و عاد و ثمود را [نیز هلاک کردیم]، و همانا [این هلاکت] برای شما از جایگاه‌های ایشان پدیدار است، و شیطان کارهایشان را برایشان بیاراست تا آنان را از راه [حق] باز داشت و بگردانید، و حال آنکه بینا بودند.

وَقَرُّونَ وَفِرْعَوْنَ وَهَمَانَ<sup>ط</sup> وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ  
فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِقِينَ

و قارون و فرعون و هامان را [نیز هلاک کردیم]، و هر آینه موسی با نشانه‌های روشن نزد آنها آمد پس در زمین سرکشی و بزرگ‌منشی نمودند و پیشی‌گیرندگان نبودند- توانستند بر عذاب خداوند پیشی گیرند و از آن بگریزند-.

پس همه را به گناهشان بگرفتیم. از آنان کس بود که بر او سنگباران فرستادیم- یعنی قوم لوط- و از آنها کس بود که او را بانگ کشنده آسمانی فروگرفت- یعنی قوم ثمود و اهل مدین-، و از آنان کس بود که به زمین فرو بردیمش- چون قارون- و از آنها کس بود که به آب غرق کردیم- چون قوم نوح و فرعون- و خدای بر آن نبود که بر آنان ستم کند و لیکن آنها بر خود ستم می‌کردند.

داستان آنان که جز خدا دوستانی گرفته‌اند مانند داستان عنکبوت است که خانه‌ای ساخته است و هر آینه سست‌ترین خانه‌ها خانه عنکبوت است، اگر می‌دانستند.

همانا خدای می‌داند هر آنچه را که جز او [به خدایی] می‌خوانند- چون بت و فرشته و آدمی و ستارگان- و اوست توانای بی‌همتا و دانای استوارکار.

و این مثلها را برای مردم می‌زنیم و جز دانایان آنها را در نمی‌یابند.

خداوند آسمانها و زمین را براستی و درستی- نه بیهوده و به بازی- آفرید، هر آینه در این برای مؤمنان نشانه‌ای است.

آنچه را از این کتاب به تو وحی شده است بر خوان و نماز را برپا دار، که نماز از زشتکاری و ناشایست باز می‌دارد، و هر آینه یادکرد خدا بزرگتر است، و خدا آنچه می‌کنید می‌داند.

فَكُلًّا أَخَذْنَا بِذَنْبِهِ<sup>ط</sup> فَمِنْهُمْ مَّنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا  
وَمِنْهُمْ مَّنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ<sup>ط</sup> وَمِنْهُمْ مَّنْ خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ  
وَمِنْهُمْ مَّنْ أَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا  
أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

۴۰

مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ  
اتَّخَذَتْ بَيْتًا<sup>ط</sup> وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ لَوْ كَانُوا  
يَعْلَمُونَ

۴۱

إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ<sup>ط</sup> وَهُوَ الْعَزِيزُ  
الْحَكِيمُ

۴۲

وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ<sup>ط</sup> وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ

۴۳

خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً  
لِّلْمُؤْمِنِينَ

۴۴

أَتُلْ مَا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ<sup>ط</sup> إِنَّ الصَّلَاةَ  
تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ<sup>ط</sup> وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ<sup>ط</sup> وَاللَّهُ  
يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ

۴۵  
۳۴۶



وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا ءَامَنَّا بِالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَأُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَإِلَهُنَا وَإِلَهُكُمْ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ

و با اهل کتاب جز به شیوه‌ای که نیکوتر است مجادله مکنید مگر با کسانی از آنان که ستم کردند، و گویید: به آنچه به ما فرو فرستاده شده و آنچه به شما فرو فرستاده شده ایمان داریم، و خدای ما و خدای شما یکی است و ما او را گردن نهاده و فرمانبرداریم.

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَالَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۖ وَمِنْ هَؤُلَاءِ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ ۚ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الْكَافِرُونَ

و بدین گونه [که به پیامبران پیشین کتاب فرو فرستادیم] این کتاب را به تو فرو فرستادیم، پس کسانی که به آنان کتاب داده‌ایم به آن ایمان می‌آورند، و از اینان- اهل مکه یا مشرکان- کس هست که بدان می‌گردد، و جز کافران آیات ما را انکار نمی‌کنند.

وَمَا كُنْتَ تَتْلُوا مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ وَبِمِثْلِكَ إِذَا لَا رَتَابَ الْمُبْطِلُونَ

و تو پیش از آن

بلکه آن آیاتی است روشن و هویدا در سینه کسانی که بدیشان دانش داده‌اند، و آیات ما را جز ستمکاران انکار نمی‌کنند.

بَلْ هُوَ ءَايَتٌ بَيِّنَةٌ فِي صُدُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ

و گفتند: چرا از پروردگارش نشانه‌هایی- معجزه‌هایی- بر او فرستاده نشده؟ بگو: همانا نشانه‌ها- معجزات- نزد خداست- هر گاه خواهد و بر هر که خواهد فرو فرستد- من تنها بیم‌کننده آشکارم.

وَقَالُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ ءَايَتٌ مِّن رَّبِّهِ ۚ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِندَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ

آیا آنان را بسنده نیست که این کتاب را که بر آنها خوانده می‌شود بر تو فرو فرستاده‌ایم؟ هر آینه در این [کتاب] بخشایشی و یادکرد و پندی است برای مردمی که ایمان آورند.

أَوْ لَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَىٰ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

بگو: خداوند میان من و شما گواهی بسنده است، آنچه را در آسمانها و زمین است می‌داند، و کسانی که به باطل گرویدند و به خدا کافر شدند، آنانند زیانکاران.

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ بَيِّنًا وَبَيْنَكُمْ شَهِيدًا ۖ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَاءَهُمُ  
الْعَذَابُ وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

۵۴

يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ

۵۵

يَوْمَ يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ  
وَيَقُولُ ذُقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

۵۶

يَعْبَادِي الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِنِّي فَاعْبُدُونِ

۵۷

كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ

۵۸

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ  
غُرَفًا تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعَمَ أَجْرُ  
الْعَامِلِينَ

۵۹

الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

۶۰

وَكَايْنٍ مِّنْ دَآبَّةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ  
السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

۶۱

وَلَيْنِ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَخَّرَ  
الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولَنَّ اللَّهُ فَاَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ

۶۲

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُوَ إِنَّ  
اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

۶۳

وَلَيْنِ سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ  
مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولَنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ  
لَا يَعْقِلُونَ

و به شتاب از تو عذاب می‌خواهند. و اگر سرآمدی نامبرده  
نبود بی‌گمان عذاب بدیشان می‌رسید، و هر آینه ناگهان  
بدیشان آید در حالی که نفهمند و بی‌خبر باشند.

از تو به شتاب عذاب می‌خواهند، و هر آینه دوزخ کافران را  
فراگیرنده است،

روزی که عذاب از بالای سر و از زیر پایشان فروگیردشان و  
[خدای] گوید: اینک بچشید آنچه [در دنیا] می‌کردید.

ای بندگان من که ایمان آورده‌اید، همانا زمین من فراخ  
است، پس [به جایی روید که بتوانید] تنها مرا بپرستید.

هر کسی چشنده مرگ است، سپس به سوی ما بازگردانده  
می‌شوید.

و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند  
هر آینه ایشان را در کوشک‌هایی از بهشت جای دهیم که از  
زیر آنها جویها روان است، در آنجا جاویدان باشند نیکو  
مزدی است مزد عمل‌کنندگان

آنان که شکیبایی کردند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند.

و بسا جنبندگانی که روزی خویش برنمی‌دارند– نتوانند  
روزی خود را با خود بگیرند یا نتوانند آن را ذخیره کنند–،  
خدا آنها و شما را روزی می‌دهد، و اوست شنوا و دانا.

و اگر از آنان بپرسی: چه کسی آسمانها و زمین را آفریده و  
آفتاب و ماه را رام گردانیده هر آینه گویند: خدای. پس  
چگونه [از حق] رویگردان می‌شوند؟

خداست که روزی را برای هر که از بندگانش بخواهد  
می‌گستراند و [یا] تنگ می‌گرداند، زیرا که خدای به هر  
چیزی داناست.

و اگر از آنان بپرسی: چه کسی از آسمان آبی فرستاد که  
زمین را بعد از مردنش بدان زنده کرد؟ هر آینه گویند:  
خدای. بگو: سپاس و ستایش خدای راست– بر اعترافشان  
به حق–، بلکه بیشترشان خرد را کار نمی‌بندند– سخن  
متناقض می‌گویند: به خالق بودن او اقرار دارند و در همان  
حال مخلوق را شریک او می‌دانند–.

وَمَا هَذِهِ الْحَيَوةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌّ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ  
لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

۶۵

فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا  
نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ

۶۶

لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ

۶۷

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا ءَامِنًا وَيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ  
حَوْلِهِمْ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ

۶۸

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ  
لَمَّا جَاءَهُۥ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ

۶۹

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ  
الْمُحْسِنِينَ

و این زندگانی دنیا جز سرگرمی و بازی نیست، و هر آینه  
سرای واپسین زندگانی [راستین] است، اگر می‌دانستند.

و چون در کشتی سوار شوند خدای را با اخلاص و پاکدینی–  
یکتاگرایی– بخوانند، و چون به سوی خشکی برهاندشان  
آنگاه شرک می‌ورزند

تا [سرانجام] بدانچه به آنان دادیم کافر شوند و ناسپاسی  
کنند و تا برخوردار باشند، زودا که [حقیقت را] بدانند.

آیا ندیده‌اند که ما حرمی امن پدید کردیم و حال آنکه مردم  
پیرامونشان ربوده می‌شوند– در امنیت نیستند و پیوسته  
قتل و غارت می‌شوند–؟ آیا به باطل می‌گروند و به نعمت  
خدا کفر می‌ورزند– برای او شریک قائل می‌شوند– و  
ناسپاسی می‌کنند؟!

و کیست ستمکارتر از آن که بر خدا دروغ بندد یا حق را  
آنگاه که بدو آید دروغ انگارد؟ آیا در دوزخ جایگاهی برای  
کافران نیست؟

و آنان که در [راه یاری دین] ما بکوشند هر آینه ایشان را  
به راه‌های خویش رهبری کنیم، و براستی خدا با نیکوکاران  
است.

۳۰. روم	الرُّوم: روم	مکی	۶۰ آیه	۷ صفحه
---------	--------------	-----	--------	--------

۱  
حزب  
۱۶۲  
ر۳۴۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الْم

۲

غُلِبَتِ الرُّومُ

۳

فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِّنْ بَعْدِ غَلِبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ

۴

فِي بَضْعِ سِنِينَ ۖ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدُ ۚ وَيَوْمَئِذٍ  
يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ

۵

بِنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

به یاری خدا هر که را خواهد یاری دهد، و اوست توانای  
بی‌همتا و مهربان.

وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

۷

يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَفِلُونَ

۸

أَوْ لَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ مَّا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَائِ رَبِّهِمْ لَكَفِرُونَ

۹

أَوْ لَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِن كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

۱۰

ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا السُّوْءَىٰ أَن كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِءُونَ

۱۱  
روم  
۳۵۰

اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

۱۲

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ

۱۳

وَلَمْ يَكُن لَّهُمْ مِّنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاتُؤُاْ وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ كَافِرِينَ

۱۴

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُومِّدِ يَتَفَرَّقُونَ

۱۵

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ

وَعده خداست خدا وعده خویش خلاف نکند، ولی بیشتر مردم نمی‌دانند.

آنان ظاهری– آنچه به دید چشم می‌آید از آرایش و نمایش– از زندگانی دنیا می‌دانند و از زندگانی پسین بی‌خبرند.

آیا در درون خویش نیندیشیده‌اند که خدا آسمانها و زمین و آنچه را میان آنهاست جز به حق و سرآمدی نامبرده نیافریده است؟ و هر آینه بسیاری از مردم دیدار پروردگارشان را باور ندارند.

آیا در زمین نگشتند تا بنگرند که سرانجام کسانی که پیش از آنان بودند چگونه شد؟ آنها از اینان نیرومندتر بودند، و زمین را شیار کردند– برای کشت– و بیش از آنچه اینان آبادش کردند آن را آباد ساختند، و پیامبران‌شان با حجت‌های روشن– معجزه‌ها– بدیشان آمدند پس خدا بر آن نبود که بر آنان ستم کند بلکه خود بر خویشتن ستم می‌کردند.

سپس سرانجام کسانی که کارهای بد کردند این شد که آیات خدا را دروغ انگاشتند و بدانها استهزا می‌کردند.

خداست که آفرینش آفریدگان را آغاز می‌کند، سپس [دیگر بار] آن را بازمی‌گرداند– پس از مرگ زنده می‌کند–، آنگاه به سوی او بازگردانده می‌شوید.

و روزی که رستاخیز برپا شود بزهکاران ناامید– و سرگشته و اندوهگین– گردند.

و برای آنان از شریکانشان– بتان– شفیعی نباشد، و به شریکانشان کافر شوند.

و روزی که رستاخیز برپا شود، در آن روز [گروه‌ها] پراکنده و از هم جدا شوند.

اما کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته کردند پس ایشان در باغی و مرغزاری– بهشت– شادمان باشند.

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ  
فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ

۱۷

فَسُبْحَنَّ اللَّهَ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ

۱۸

وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ

۱۹

يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي  
الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ

۲۰

۳۵۱۲

وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ  
تَنْتَشِرُونَ

۲۱

وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا  
لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَٰلِكَ  
لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

۲۲

وَمِنْ ءَايَاتِهِ خَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافُ  
الْسِّنَتِكُمْ وَالْوَنُكُمُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِلْعَلَمِينَ

۲۳

وَمِنْ ءَايَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ  
فَضْلِهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ

۲۴

وَمِنْ ءَايَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنْزِلُ مِنْ  
السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ  
لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

و اما کسانی که کافر شدند و آیات ما و دیدار آن جهان را  
دروغ انگاشتند پس آنان حاضرشدگان در عذابند.

پس پاکی خدای راست آنگاه که به شب در آییید و آنگاه که  
به بامداد در آییید.

و او راست سپاس و ستایش در آسمانها و زمین و در پایان  
روز و آنگاه که به نیمروز می‌رسید.

زنده را از مرده بیرون آرد و مرده را از زنده و زمین را پس  
از مردگی‌اش زنده کند، و همچنین شما [از گورها] بیرون  
آورده شوید.

و از نشانه‌های او آن است که شما را از خاک بیافرید سپس  
آدمیانی شدید که [در زمین] پراکنده می‌شوید.

و از نشانه‌های او این است که برای شما از [جنس] خودتان  
همسرانی بیافرید تا بدیشان آرام گیرید و میان شما  
دوستی و مهربانی نهاد هر آینه در این کار برای مردمی که  
بیندیشند نشانه‌ها و عبرتهاست.

و از نشانه‌های او آفرینش آسمانها و زمین و گوناگونی زبانها  
و رنگهای شماست هر آینه در این [دگرگونیها] برای  
دانشمندان نشانه‌هاست.

و از نشانه‌های او خواب شماست به شب و روز و جستن  
شماست از فروز بخشی او- روزی- هر آینه در این کار برای  
مردمی که می‌شنوند نشانه‌هاست.

و از نشانه‌های او آتست که برق را برای بیم- تا مسافران  
بترسند و احتیاب کنند- و امید- تا مایه امید کشاورزان  
باشد- به شما می‌نماید و از آسمان آبی فرو می‌ریزد تا زمین  
را پس از مردگی‌اش زنده کند همانا در آن برای مردمی که  
خرد را کار بندند نشانه‌هاست.

وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ تَخْرُجُونَ

وَلَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَانُونٍ

وَهُوَ الَّذِي يَبْدُؤُاَ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

ضَرَبَ لَكُم مَّثَلًا مِّنْ أَنْفُسِكُمْ ۖ هَلْ لَّكُمْ مِّن مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِّنْ شُرَكَاءَ فِي مَا رَزَقْنَاكُمْ فَأَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۖ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ ۚ وَمَا لَهُمْ مِّن نَّاصِرِينَ

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَٰكِن أَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

مُتَّبِعِينَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا ۚ كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ

و از نشانه‌های او آن است که آسمان و زمین به فرمان او برپاست سپس چون شما را بخواند خواندنی از زمین- زنده شدن در رستاخیز- ناگاه [از گورها] بیرون آیید.

و او راست هر که در آسمانها و زمین است، همه او را با فروتنی فرمانبردارند.

و اوست آن که آفرینش آفریدگان را آغاز می‌کند سپس آن را بازمی‌گرداند- دوباره زنده می‌کند- و این کار بر او آسانتر است. و او راست صفت برتر در آسمانها و زمین، و اوست توانای بی‌همتا و دانای با حکمت.

برای شما از خودتان مثلی می‌زند- در نفی و ابطال شرک-: آیا شما را از بردگانتان شریکانی در آنچه روزیتان داده‌ایم هست که شما در آن [روزی با زیردستانتان] برابر و یکسان باشید؟ [نه، بلکه] از آنها [در باره اموالتان] بیم دارید چنانکه از خودتان- آزادان- بیم دارید- پس چگونه برای خدا، که همه مملوک اویند، شریک روا می‌دارید؟- اینچنین آیات را برای مردمی که خرد را کار بندند به تفصیل بیان می‌کنیم.

بلکه آنان که ستم کردند- مشرکان- بی‌هیچ دانشی کامها و آرزوهای دل خویش را پیروی نمودند. پس آن را که خدا گمراه کرده است چه کسی راه نماید؟ و آنها را یاورانی نیست.

پس روی خویش را به سوی دین یکتا پرستی فرادار، در حالی که از همه کیشها روی برتافته و حق‌گرای باشی، به همان فطرتی که خدا مردم را بر آن آفریده است. آفرینش خدای- فطرت توحید- را دگرگونی نیست، این است دین راست و استوار، ولی بیشتر مردم نمی‌دانند.

در حالی که [به دل] به او روی آورده باشید- یعنی به او روی آرید- و از او پروا کنید و نماز را برپا دارید و از مشرکان نباشید

از آنان که دین خود را پراکنده ساختند و گروه گروه شدند، هر گروهی بدانچه خود دارند دلخوشند.



وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا  
أَذَاقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ

لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ

أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِۦ يُشْرِكُونَ

وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا <sup>ط</sup>وَإِنْ تُصِيبْهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا  
قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي  
ذَلِكَ لَايَةٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

فَآتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ذَٰلِكَ  
خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ <sup>ط</sup>وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

وَمَا ءَاتَيْتُمْ مِّن رَّبًّا لِّيَرْبُوهُ فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرْبُوهُ عِندَ  
اللَّهِ <sup>ط</sup>وَمَا ءَاتَيْتُمْ مِّن زَكَاةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ  
الْمُضْعِفُونَ

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ  
يُحْيِيكُمْ <sup>ط</sup>هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَّن يَفْعَلُ مِنْ ذَٰلِكُمْ مِّن  
شَيْءٍ <sup>ع</sup>سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ  
لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

و چون مردم را گزندى رسد پروردگار خویش را در حالى که  
روى دل بدو مى‌کنند بخوانند، و چون آنان را از سوى خود  
رحمتى- مهر و آسایشى- بچشاند آنگاه گروهى از آنها به  
پروردگار خویش انباز مى‌آرند

تا بدانچه بدیشان دادیم ناسپاسى کنند، پس بهره‌مند  
شوید، زودا که [سرانجام خویش] بدانید.

یا مگر بر آنان حجتى فرو فرستادیم تا بدانچه آنان شریک  
[ما] مى‌سازند سخن گوید؟!

و چون مردم را رحمتى- مهر و آسایشى- بچشانیم بدان  
شادمان گردند، و اگر به سزای آنچه دستهای ایشان پیش  
فرستاده- کارهایی که خود کرده‌اند- بدی و رنجی به آنان  
رسد ناگهان نومید مى‌شوند.

آیا ندیده‌اند که خدا روزی را برای هر که بخواهد فراخ و  
[یا] تنگ می‌گرداند؟ همانا در این [فراخی و تنگی] برای  
مردمی که ایمان آورند نشانه‌ها و عبرتهاست.

پس حق خویشاوند و درویش و در راه‌مانده را بده این بهتر  
است برای آنان که [خشنودی] خدای را می‌خواهند، و  
ایشانند رستگاران.

و آنچه از ربا می‌دهید تا [برای شما] در مالهای مردم بیفزاید  
پس [بدانید که] نزد خدا افزون نمی‌شود، و آنچه از زکات  
می‌دهید که [بدان وسیله] خشنودی خدای را می‌خواهید  
پس ایشانند افزون یافتگان.

خداست آن که شما را بیافرید آنگاه روزیتان داد سپس  
شما را بمیراند و باز زنده‌تان می‌کند. آیا هیچ یک از  
شریکان شما- که با خدا انباز می‌گیرید- چیزی از این کارها  
می‌کند؟ او پاک و منزه است و از آنچه انباز می‌آرند برتر  
است.

تباہی در خشکی و دریا به سبب کرده‌های مردمان پدیدار  
شد تا [خداوند جزای] برخی از آنچه کرده‌اند به آنها  
بچشاند، باشد که باز گردند.

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلَ كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّشْرِكِينَ

فَاقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَیِّمِ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ یَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُو مِن اللَّهِ یَوْمَیذٍ یَصَدَّعُونَ

مَن كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَمَن عَمِلَ صَالِحًا فَلِأَنفُسِهِمْ یَمْهَدُونَ

لِیَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِن فَضْلِهِ ۚ إِنَّهُ لَا یُحِبُّ الْكَافِرِينَ

وَمِنَ ءَايَاتِهِ ۚ أَن یُرْسِلَ الرِّیَاحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِیَذِیْقَكُم مِّن رَّحْمَتِهِ وَلِتَجْرِیَ الْفُلُكُ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِن فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَیِّنَاتِ فَانْتَقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرُمُوا وَكَانَ حَقًّا عَلَیْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ

اللَّهُ الَّذِی یُرْسِلُ الرِّیَحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَبَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ یَشَاءُ وَیَجْعَلُهُ كِسْفًا فَتَرَى الْوَدْقَ یَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ ۖ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَن یَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ یَسْتَبْشِرُونَ

وَإِن كَانُوا مِن قَبْلِ أَن یُنَزَّلَ عَلَیْهِم مِّن قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ

فَانْظُرْ إِلَىٰ ءَاثَرِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ یُحِی الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمُحِی الْمَوْتِ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَیْءٍ قَدِیرٌ

بگو در زمین بگردید و بنگرید که سرانجام پیشینیان چگونه بود، بیشترشان مشرک بودند.

پس روی خود را به سوی دین درست و استوار فرادار پیش از آنکه روزی بیاید که آن را از [جانب] خدای بازگشتی- یا بازگرداننده‌ای- نیست آن روز همه از هم جدا و پراکنده می‌شوند- گروهی به بهشت می‌روند و گروهی به دوزخ-.

هر که کافر شود، بر اوست [وبال] کفر او و هر که کار نیک و شایسته کند، برای خویشتن جایگاه آرامش و آسایش- در جهان دیگر- آماده می‌سازند.

تا [خدای] به کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند از فزون‌بخشی خود پاداش دهد، که او کافران را دوست ندارد.

و از نشانه‌های او آن است که باده‌ها را مژده‌دهنده می‌فرستد- که شما را مژدگان باشد- و تا شما را از رحمت خویش- یعنی باران- بچشاند و تا کشتی‌ها به فرمان او روان شوند و تا از فزون‌بخشی او- روزی- بجویید و تا سپاس [نعمت‌های او] گزارید.

و هر آینه پیش از تو پیامبرانی به سوی قومشان فرستادیم، پس حجت‌های روشن بدیشان آوردند، آنگاه از کسانی که بدکاری کردند کین ستانديم، و یاری‌دادن مؤمنان بر ما سزا بود.

خداست آن که باده‌ها را می‌فرستد که ابر را بر می‌انگیزانند پس آن را در آسمان آنگونه که خواهد بگستراند و پاره پاره‌اش گرداند، پس باران را بینی که از خلال آن بیرون می‌آید، و چون آن

و هر آینه پیش از آنکه [باران] بر آنان فرو فرستاده شود [و] پیش از [پدیدار شدن] آن

پس به نشانه‌های رحمت خدا- باران- بنگر که چگونه زمین را پس از مردگی‌اش زنده می‌کند، هر آینه آن [خدای] زنده‌کننده مردگان است، و او بر هر چیزی تواناست.

وَلَيْنِ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ  
يَكْفُرُونَ

فَإِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمَعُ الصَّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا  
مُدْبِرِينَ

وَمَا أَنْتَ بِهَادٍ الْعُمَى عَنْ ضَلَلَتِهِمْ إِنْ تَسْمَعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ  
بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ  
قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ  
وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍ  
كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ

وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ  
إِلَى يَوْمِ الْبَعْثِ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا  
تَعْلَمُونَ

فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعَذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ  
يُسْتَعْتَبُونَ

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِنْ  
جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ

كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفَّنَكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ

و اگر بادی [سرد سوزان] فرستیم که آن [کشت] را زرد  
شده ببینند هر آینه پس از آن ناسپاس می‌گردند.

تو مردگان– مرده‌دان– را نتوانی شنواند و بانگ و آواز را  
به کران نتوانی شنواند آنگاه که پشت کرده برگردند.

و تو راهنمای کوران– کوردلان– از گمراهیشان نیستی. تو  
نشوانی مگر کسانی را که به آیات ما ایمان می‌آورند و  
گردن نهاده باشند.

خداست آن که شما را از سستی– در سستی و ناتوانی–  
بیافرید سپس از پس سستی و ناتوانی نیرو و توان داد،  
آنگاه پس از نیرومندی سستی و پیری پدید کرد، هر چه  
خواهد می‌آفریند و اوست دانا و توانا.

و روزی که رستاخیز برپا شود بدکاران سوگند می‌خورند که  
جز ساعتی درنگ نکردند– در دنیا یا در گور– اینچنین [از  
راستی به ناراستی] گردانیده می‌شوند– کار و عادت ایشان  
در این جهان و آن جهان نادرستی و ناراستی است–.

و کسانی که ایشان را دانش و ایمان داده‌اند، گویند: هر  
آینه در نوشته خدای، [در گور] تا روز رستاخیز درنگ  
کرده‌اید، اینک این است روز رستاخیز، ولی شما  
نمی‌دانستید [که رستاخیز حق است].

پس در آن روز پوزش‌خواهی آنان که ستم کردند سودشان  
ندهد و نه از آنان خواسته شود که پوزش خواهند.

و هر آینه در این قرآن برای مردم از هر گونه مثلی زدیم، و  
چون نشانه‌ای بدیشان آوری آنان که کافر شدند بی‌گمان  
گویند: شما جز بیهوده‌گویان و باطل‌آوران نیستید.

اینچنین خداوند بر دلهای آنان که نمی‌دانند– حق و رستاخیز  
را باور ندارند– مهر می‌نهد.

پس شکیبایی کن، که وعده خدا راست است، و مباد آنان که  
[رستاخیز را] بی‌گمان باور ندارند تو را سبکسار کنند.

۱  
۳۵۵

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الْم

الف، لام، میم.

۲

تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ

این است آیت‌های کتاب با حکمت

۳

هُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ

رهنمونی و بخشایشی برای نیکوکاران.

۴

الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ  
يُوقِنُونَ

آنان که نماز را برپا می‌دارند و زکات می‌دهند و به سرای  
پسین بی‌گمان باور دارند.

۵

أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

ایشان بر راهی راست از پروردگار خویشند، و اینانند  
رستگاران.

۶

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ  
اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ

و از مردمان کس هست که سخن بیهوده را می‌خرد تا  
بی‌هیچ دانشی [مردم را] از راه خدا- شنیدن آیات قرآن-  
گمراه سازد و آن را به مسخره می‌گیرد اینان را عذابی است  
خوارکننده.

۷

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَاتُنَا وَلَّى مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا  
كَأَنَّ فِي أُذُنَيْهِ وَقْرًا فَبَشَّرَهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

و چون آیات ما بر او خوانده شود با حالت گردنکشی روی  
بگرداند گویی که آنها را نشنیده [و] گویی در گوشهای وی  
گرانی است، پس او را به عذاب دردناک مژده ده.

۸

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتُ النَّعِيمِ

همانا کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته  
کردند ایشان راست بهشت‌های پر نعمت.

۹

خَالِدِينَ فِيهَا وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

در آنجا جاودانه‌اند وعده راست خداست، و اوست توانای  
بی‌همتا و دانای استوارکار.

۱۰

خَلَقَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا وَأَلْقَىٰ فِي الْأَرْضِ  
رَوَاسِيَ أَن تَمِيدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيهَا مِن كُلِّ دَابَّةٍ وَأَنزَلْنَا مِنَ  
السَّمَاءِ مَاءً فَأَنبَتْنَا فِيهَا مِن كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ

آسمانها را بی‌ستونی که ببینیدش بیافرید، و در زمین  
کوه‌های پا برجا و استوار بیفکند تا [زمین] شما را نجنباند و  
از هر جنبنده‌ای در آن بپراکند. و از آسمان آبی فرو  
فرستادیم پس در آن

۱۱

هَذَا خَلْقُ اللَّهِ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِن دُونِهِ ۚ بَلِ  
الظَّالِمُونَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

این است آفرینش خدای، پس به من بنمایید آنها که غیر  
اویند- بتهـا- چه آفریده‌اند بلکه ستمکاران در گمراهی  
آشکارند.

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا لُقْمَنَ الْحِكْمَةَ أَنِ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَن يَشْكُرْ  
فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ

۱۳

وَإِذْ قَالَ لُقْمَنُ لِبُنِهِ ۖ وَهُوَ يَعِظُهُ ۚ يَبْنَىٰ لَا تَشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ  
الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ

۱۴

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهَنًا عَلَىٰ وَهْنٍ  
وَفَصَّلْهُ فِي عَامَيْنِ أَنِ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَىٰ الْمَصِيرِ

۱۵

وَإِنْ جَاهِدَاكَ عَلَىٰ أَن تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا  
تُطِعْهُمَا ۖ وَصَاحِبْهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا ۚ وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ  
أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

۱۶

يَبْنَىٰ إِنَّهَا إِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي  
صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ  
لَطِيفٌ خَبِيرٌ

۱۷

يَبْنَىٰ أَقِمِ الصَّلَاةَ ۖ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ  
وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ ۖ إِنَّ ذَٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ

۱۸

وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا ۚ إِنَّ  
اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ

۱۹

وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ ۖ وَأَغْضُضْ مِن صَوْتِكَ ۚ إِنَّ أَنْكَرَ  
الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ

و هر آینه لقمان را حکمت- درستی اندیشه و گفتار و کردار  
- دادیم که: خدای را سپاس دار، و هر که خدای را سپاس  
گزارد آن سپاسگزاری به سود خویش کرده، و هر که  
ناسپاسی کند همانا خداوند بی‌نیاز و ستوده است.

و [یاد کن] آنگاه که لقمان پسر خویش را پند همی داد که:  
ای پسرک من، به خدا انباز مگیر، که انبازگرفتن [با خدای]  
هر آینه ستمی بزرگ است.

و آدمی را درباره پدر و مادرش کردیم- [از آن رو که]  
مادرش وی را برداشت- در شکم- در حال ناتوانی بر  
ناتوانی- حمل او برایش سستی و ناتوانی روزافزون بود- و  
بازگرفتنش از شیر در دو سال است- که مرا و پدر و  
مادرت را سپاس دار بازگشت [همه] به سوی من است.

و اگر آن دو بر تو سخت گیرند و بکوشند که چیزی را با من  
انباز گیری که بدان دانشی نداری، پس فرمان ایشان مبر و  
در این جهان با آنان به شیوه نیکو و پسندیده زیست کن و  
راه کسی را پیروی کن که [به اخلاص و توحید] سوی من باز  
گردد، سپس بازگشت همه شما به سوی من است پس شما  
را بدانچه می‌کردید آگاه می‌کنم.

ای پسرک من، همانا کردار آدمی اگر همسنگ دانه خردلی-  
خردترین دانه، کنایه از کمترین کردار- باشد و در درون  
سنگ سخت یا در آسمانها یا در زمین [نهفته] باشد خدا آن  
را [برای حساب] بیارد- حاضر کند-، که خدا باریکدان و  
آگاه است.

ای پسرک من، نماز را برپا دار و به کار نیک و پسندیده  
فرمان ده و از کار زشت و ناپسند باز دار و بر آنچه به تو  
رسد شکیبایی کن، که این از کارهای استوار است.

و روی خود [به تکبر] از مردمان مگردان و در زمین خرامان  
و نازان راه مرو، که خدا هیچ خرامنده نازنده را دوست  
ندارد.

و در راه رفتن میانه‌رو باش و آواز خویش فرود آر، که  
زشت‌ترین بانگها بانگ خران است.

أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي  
الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَهَرَةً وَبَاطِنَةً وَمِنَ النَّاسِ  
مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّنِيرٍ

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا  
عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا أُولَئِكَ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ  
السَّعِيرِ

وَمَنْ يُسْلِمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ  
بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ

وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُ ۚ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُمْ  
بِمَا عَمِلُوا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ

وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ  
قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَمٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ  
بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ  
حَكِيمٌ

مَّا خَلَقَكُمْ وَلَا بَعَثَكُمْ إِلَّا كَتَفْسٍ وَاحِدَةً ۚ إِنَّ اللَّهَ  
سَمِيعٌ بَصِيرٌ

آیا ندیده‌اید که خدا آنچه را در آسمانها و زمین است از بهر  
شما رام کرد و نعمتهای آشکار و نهان خویش را بر شما  
گسترده و فراوان کرد؟ و از مردمان کس هست که درباره  
خدا بی‌هیچ دانشی و رهیافتی و کتاب روشنی گفت‌وگو و  
ستیزه می‌کند.

و چون به آنان گفته شود: آنچه را خدای فروفرستاده پیروی  
کنید، گویند: بلکه ما از آنچه پدرانمان را بر آن یافته‌ایم  
پیروی می‌کنیم. آیا [شیطان را پیروی می‌کنند] هر چند  
شیطان آنها را به عذاب سوزان بخواند؟

و هر که روی خویش به خدای یکتا سپارد– دین و عمل و  
طاعت خود را برای خدا خالص سازد– و نیکوکار باشد پس  
براستی به دستاویز استوار چنگ زده است، و سرانجام [و  
بازگشت] کارها به سوی خداست.

و هر که کافر شود کفر او تو را اندوهگین نکند  
بازگشتشان به ماست، پس آنان را بدانچه کرده‌اند آگاه  
می‌کنیم. همانا خدا به آنچه در سینه‌هاست داناست.

اندکی [در دنیا] برخوردارشان می‌کنیم سپس به عذاب  
سخت گرفتارشان می‌سازیم.

و اگر از آنها بپرسی: چه کسی آسمانها و زمین را بیافرید،  
هر آینه گویند: خدا، بگو: سپاس و ستایش خدای راست  
بلکه بیشترشان نمی‌دانند– که این اقرار علیه‌شان است–.

خدای راست آنچه در آسمانها و زمین است. همانا خداست  
بی‌نیاز و ستوده.

و اگر هر چه درخت در زمین است قلم گردد و دریا مرکب،  
و هفت دریای دیگر از پس [نابودی] آن بیفزایندش [و با  
آن بنویسند، کار نوشتن] سخنان خدا پایان نیابد همانا خدا  
توانای بی‌همتا و دانای با حکمت است.

آفریدن و برانگیختن شما نیست مگر همچون [آفریدن و  
برانگیختن] یک تن. همانا خدا شنوا و بیناست.



أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ  
وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ  
اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ الْبَطْلُ  
وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ

أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيَكُمْ  
مِّنْ ءَايَاتِهِ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ

وَإِذَا غَشِيَهُمْ مَّوْجٌ كَالظُّلَلِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ  
فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا  
كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ وَأَخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدٌ  
عَن وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَن وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ  
اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ  
الْغُرُورُ

إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي  
الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي  
نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ

آیا ندیده‌ای که خدا شب را در روز در می‌آورد و روز را در شب- اشاره است به کوتاه و بلند شدن شب و روز، یا رفتن روز و آمدن شب و به عکس-، و خورشید و ماه را رام ساخت که هر یک تا سرآمدی نامبرده- معین- روان است؟ و خدا بدانچه می‌کنید آگاه است.

این [همه توانایی و آگاهی] از آن روست که خداست که حق است و آنچه جز او می‌خوانند باطل است و خداست والا و بزرگ.

آیا ندیده‌ای که کشتی به [سبب] نعمت خدا- نگاه‌داشتن آن بر روی آب و وزیدن باد و لطافت آب که حرکت کشتی را میسر می‌سازد- در دریا می‌رود تا [خدای] برخی از نشانه‌های [قدرت] خود را به شما بنماید؟ هر آینه در این [کار] برای هر شکیبای سپاسگزاری نشانه‌ها و عبرتهاست.

و چون آنان- سرنشینان کشتی- را موجی مانند سایبانها فرا گیرد خدای را بخوانند در حالی که دین- عبادت و طاعت- را ویژه او کنند، و چون آنان را به سوی خشکی برهاند پس [تنها] برخی از ایشان میانه‌رو- بر راه راست توحید- باشند و جز فریبکاران و پیمان‌شکنان ناسپاس نشانه‌های ما را انکار نکنند.

ای مردم، از پروردگارتان پروا کنید و از روزی بترسید که هیچ پدری به کار فرزند خویش نیاید- او را سود ندهد- و نه هیچ فرزندی از پدر خویش چیزی را کفایت کند- سودمند افتد یا عذابی را از او دفع کند-. همانا وعده خدا راست است، پس زندگانی دنیا شما را فریب ندهد- که با آرزوی دراز و تکیه به عفو و مهلت‌دادن خدا، فریفته و بر گناهان دلیر شوید- و آن فریبنده- شیطان یا هر فریبنده‌ای- شما را نفریبد.

همانا خداست که دانش هنگام رستاخیز نزد اوست، و باران را فرو فرستد- داند که باران کی فرستد- و آنچه در زهدانهاست می‌داند و هیچ کس نمی‌داند که فردا چه خواهد کرد، و کسی نمی‌داند که کدام زمین خواهد مرد همانا خدا دانا و آگاه است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الْم

۱  
۳۵۸ر

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ

۲

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ لِشِدَارِ قَوْمًا مَّا أَتَاهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِّنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ

۳

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ ۚ مَا لَكُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا شَفِيعٍ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ

۴

يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ

۵

ذَٰلِكَ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

۶

الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ۖ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنسَانِ مِنْ طِينٍ

۷

ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِّنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ

۸

ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِنْ رُّوحِهِ ۚ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ ۚ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ

۹

وَقَالُوا أَإِذَا ضَلَلْنَا فِي الْأَرْضِ أَإِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ۚ بَلْ هُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ كَافِرُونَ

۱۰

قُلْ يَتَوَفَّكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ

۱۱  
حزب  
۱۶۶

الف، لام، میم.

فروفرستادن این کتاب، که هیچ شکی در آن نیست، از پروردگار جهانیان است.

بلکه می‌گویند این را خود فرابافته است، [نه چنین است،] بلکه آن [سخن] راست و درست است از پروردگار تو تا مردمی را بیم کنی که هیچ بیم‌کننده‌ای پیش از تو بدیشان نیامده است، شاید راه یابند.

خداست آن که آسمانها و زمین و آنچه را میان آنهاست در شش روز- دوره- بیافرید، سپس بر عرش- مقام فرمانروایی بر جهان آفرینش- برآمد، شما را جز او هیچ سرپرست و کارسازی و هیچ شفיעی نیست، آیا یاد نمی‌کنید و پند نمی‌گیرید؟

کار- وحی یا کار دنیا- را از آسمان تا زمین تدبیر می‌کند، سپس [آن کار] به سوی او بالا می‌رود در روزی که اندازه آن هزار است سال از آنچه شما می‌شمیرید.

این است [وصف] دانای نهان و آشکارا، همان توانای بی‌همتا و مهربان

آن که هر چه آفرید به نیکوترین شیوه ساخت و آفرینش آدمی را از گل آغاز کرد.

سپس نسل- فرزندان- او را از چکیده‌ای از آبی سست و پست پدید کرد.

آنگاه اندام او را درست و تمام ساخت و از روح خویش در او دمید و شما را گوش و دیدگان و دلها پدید کرد [ولی] اندک سپاس می‌دارید.

و گفتند: آیا هنگامی که در زمین گم و ناپدید شویم، باز به آفرینشی نو درخواهیم آمد؟! [نه چنین است که می‌گویند] بلکه آنان به دیدار پروردگارشان- روز رستاخیز- کافرند.

بگو: فرشته مرگ- عزرائیل- که بر شما گماشته شده جان شما را برگیرد- پس گم و نابود نمی‌شوید-، سپس به سوی پروردگارتان بازگردانیده شوید.

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُءُوسِهِمْ عِندَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا  
أَبْصِرْنَا وَاسْمِعْنَا فَأَرْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ

وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًى وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي  
لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا إِنَّا نَسِينَاكُمْ  
وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِهَا خَرُّوا سُجَّدًا  
وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٥﴾

تَتَجَافَىٰ جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا  
وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءُ بِمَا  
كَانُوا يَعْمَلُونَ

أَفَمَن كَانَ مُؤْمِنًا كَمَن كَانَ فَاسِقًا لَّا يَسْتَوُونَ

أَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ  
نُزُلًا بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوَاهُمُ النَّارُ كُلَّمَا أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا  
مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي  
كُنتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ

و اگر ببینی آنگاه که این بزهکاران سرهای خویش نزد  
خداوندشان [به خواری و شرم] در پیش افکنده باشند  
[گویند:] بار خدایا، دیدیم و شنیدیم، ما را بازگردان تا  
کاری نیک و شایسته کنیم، که ما بی‌گمان باوردارنده‌ایم.

و اگر می‌خواستیم، هر آینه به هر کسی رهنمونی‌اش را  
می‌دادیم و لیکن این سخن از من براستی [از پیش] رفته  
است که همانا دوزخ را از پریان و آدمیان همگی پُر کنم—  
یعنی همه کسانی را که گمراهی را بر راه راست برگزیدند و  
سزاوار عذاب شدند—.

پس [عذاب را] بچشید به سزای آنکه دیدار این روزتان را  
فراموش کردید، ما هم شما را به فراموشی سپردیم— فرو  
گذاشتیم— و عذاب جاویدان را به سزای آنچه می‌کردید  
بچشید.

جز این نیست که کسانی به آیات ما ایمان می‌آورند که چون  
بدانها یادآوری شوند سجده‌کنان بیفتند و پروردگار خویش  
را همراه با سپاس و ستایش به پاکی یاد کنند و گردنکشی  
نکنند

پهلوهاشان از بسترها [برای نماز شب] دور می‌شود،  
پروردگار خویش را با بیم و امید می‌خوانند و از آنچه  
روزیشان داده‌ایم انفاق می‌کنند.

پس هیچ کس نمی‌داند آنچه از روشنی چشمها برای ایشان  
نهفته شده، به پاداش آنچه می‌کردند.

آیا کسی که مؤمن است همچون کسی است که از فرمان  
[خدای] بیرون رفته؟ هرگز برابر نیستند.

اما آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند،  
ایشان را بهشتهایی است که برای پذیرایی در آنها جای  
می‌گیرند، به پاداش آنچه می‌کردند.

و اما آنان که از فرمان بیرون شدند جایگاهشان آتش—  
دوزخ— است، هر گاه بخواهند از آن بیرون آیند به آن  
برگردانده می‌شوند، و گویندشان: بچشید عذاب آتشی را  
که دروغ می‌انگاشتید.

وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِّنَ الْعَذَابِ الْأَدْنَىٰ دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ  
لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ  
الْمُجْرِمِينَ مُنْتَقِمُونَ

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُن فِي مِرْيَةٍ مِّنْ  
لِّقَائِهِ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ

وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا  
يُوقِنُونَ

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُم يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ  
يَخْتَلِفُونَ

أَوْ لَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم مِّنَ الْقُرُونِ  
يَمْشُونَ فِي مَسَاكِينِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً أَفَلَا يَسْمَعُونَ

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوقُ الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهِ  
زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَامُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا يُبْصِرُونَ

وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْفَتْحُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيْمَانُهُمْ وَلَا هُمْ  
يُنْظَرُونَ

فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرِ إِنَّهُمْ مُنْتَضِرُونَ

و هر آینه آنان را از عذاب نزدیکتر و کهنتر- خواری و  
فروماندگی یا قحط و گزند- پیش از عذاب بزرگتر بچشانیم  
باشد که بازگردند.

و کیست ستمکارتر از کسی که به آیات پروردگارش  
یادآوری شده سپس از آن روی بگردانید؟ همانا ما از  
بزهکاران انتقام گیرنده‌ایم.

و هر آینه موسی را کتاب- تورات- دادیم. پس، از دیدار او  
- یعنی دیدار خداوند، کنایه از رستاخیز- در شک مباش و  
آن

و از آنان پیشوایانی قرار دادیم که به فرمان ما راه  
می‌نمودند، از آن رو که شکیبایی ورزیدند و آیات ما را  
بی‌گمان باور می‌داشتند.

همانا پروردگار تو در روز رستاخیز میان آنان در آنچه  
اختلاف می‌کردند- در باره دین- داوری می‌کند.

و آیا آنان را راه ننمود و برایشان روشن نساخت که پیش از  
ایشان چه اندازه مردمانی را هلاک کردیم که اکنون در  
خانه‌های آنها راه می‌روند؟ هر آینه در این نشانه‌ها و  
عبرت‌هاست آیا [به گوش دل] نمی‌شنوند؟

آیا ندیدند که ما آب را به سوی زمین خشک و بی‌گیا  
ه می‌رانیم، پس بدان کشتی را بیرون می‌آوریم که  
چهارپایانشان و خودشان از آن می‌خورند؟ آیا نمی‌بینند؟!

و می‌گویند: اگر راست‌گویید این پیروزی- یعنی پیروزی  
مؤمنان بر کافران که به مؤمنان وعده داده شده- کی  
خواهد بود؟

بگو: در روز پیروزی، آنان را که کافر شدند ایمان آوردنشان  
سود ندهد و نه مهلت داده شوند.

پس، از آنها روی بگردان و منتظر باش، که آنان نیز  
منتظرند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا

وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا

مَا جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِّنْ قَلْبَيْنِ فِيْ جَوْفِهِ ۖ وَمَا جَعَلَ أَزْوَاجَكُمُ اللَّائِي تُظَاهِرُونَ مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ وَمَا جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ أَبْنَاءَكُمْ ۚ ذَٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ بِأَفْوَاهِكُمْ ۖ وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ

أَدْعُوهُمْ لِأَبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ ۚ فَإِنْ لَّمْ تَعْلَمُوا آبَاءَهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوَالِيكُمْ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُمْ بِهِ ۚ وَلَكِنْ مَّا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا

النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ ۖ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ ۚ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا إِلَىٰ أَوْلِيَائِكُم مَّعْرُوفًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا

ای پیامبر، خدای را پروا داشته باش و از کافران و منافقان فرمان مبر. همانا خدا دانا و با حکمت است.

و آنچه را که از پروردگارت به تو وحی می‌شود پیروی کن، که خدا بدانچه می‌کنید آگاه است

و بر خدا توکل کن، و خدا کارسازی بسنده است.

خدا برای هیچ مردی دو دل در درون او ننهاده است و زنان را که آنان را ظاهر می‌کنید مادران ننگردانیده و پسرخواندگانتان را پسران نساخته است، این گفتار شماس است که به دهان خویش می‌گویید: و خدا راست و درست می‌گوید و اوست که راه می‌نماید.

آنان

پیامبر به مؤمنان از خودشان سزاوارتر است و همسران او مادران ایشانند و در کتاب خدا خویشاوندان برخی به برخی [در میراث] سزاوارترند از مؤمنان و مهاجران، مگر آنکه بخواهید به دوستان همکیش خود نیکی کنید. این [حکم] در کتاب- لوح محفوظ یا قرآن- نوشته شده است.

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰ ابْنِ مَرْيَمَ ۖ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَاقًا غَلِيظًا

۸

لَيَسْئَلَنَّ الَّذِينَ آمَنُوا عَنْ صِدْقِهِمْ ۚ وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا

۹  
۳۶۲ ر

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا ۚ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا

۱۰

إِذْ جَاءُوكُم مِّن فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظُّنُونًا

۱۱

هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا

۱۲

وَإِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ مَّا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُٓ إِلَّا غُرُورًا

۱۳

وَإِذْ قَالَت طَّائِفَةٌ مِّنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا ۚ وَيَسْتَعِذُّنَ فَرِيقٌ مِّنْهُمُ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ ۖ إِن يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا

۱۴

وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِم مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سُئِلُوا الْفِتْنَةَ لَآتَوَّهَا وَمَا تَلَبَّثُوا فِيهَا إِلَّا بَسِيرًا

۱۵

وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا اللَّهَ مِن قَبْلُ لَا يُؤْلُونُ الْأَدْبَرَ ۚ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا

و [یاد کن] آنگاه که از پیامبران پیمان ایشان گرفتیم، و از تو و از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی پسر مریم و از همه ایشان پیمانی سخت و استوار گرفتیم،

تا [خدا] راستگویان را از راستی ایشان بپرسد، و کافران را عذابی دردناک آماده کرده است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، نعمت خدای را بر خود به یاد آرید آنگاه که شما را لشکریایی- از طایفه‌های عرب- بیامد پس بادی و لشکریایی که نمی‌دیدید بر آنها فرستادیم، و خدا بدانچه می‌کنید بیناست.

آنگاه که از فراز شما- بالای وادی- و از فرود شما- پایین وادی- بر شما در آمدند، و آنگاه که دیدگان خیره شد و دلها به گلوها رسید و به خدا گمانها [ی گوناگون] بردید.

در آنجا مؤمنان آزمون شدند و سخت به لرزه در افتادند.

و آنگاه که منافقان و آنان که در دلهایشان بیماری- شک و نفاق- است گفتند: خدا و پیامبرش به ما جز وعده‌ای فریبنده- فتح و پیروزی- ندادند.

و آنگاه که گروهی از آنان گفتند: ای اهل مدینه شما را جای ماندن نیست، پس بازگردید- از لشکرگاه به مدینه-، و گروهی از آنها از پیامبر رخصت [رفتن] خواسته می گفتند: خانه‌های ما بی‌حفاظ است- از دزد و دشمن در امان نیست- و حال آنکه آن خانه‌ها بی‌حفاظ نبود، اینان آهنگی جز گریختن نداشتند.

و اگر [سپاه کفار] از اطراف آن- شهر یا خانه‌ها- بر آنان در آیند و سپس از آنها فتنه و آشوب- بازگشت به شرک یا جنگ با مسلمانان- خواسته شود، هر آینه به سوی آن روند و بر [اجابت] آن

و هر آینه اینان پیش از این با خدا پیمان بسته بودند که پشت نکنند و نگریزند، و پیمان خدا بازخواست شدنی است.



قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِّنَ الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ  
وَإِذَا لَا تُمْتَعُونَ إِلَّا قَلِيلًا

قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُم مِّنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا  
أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهْم مِّن دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا  
نَصِيرًا

قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمُعَوِّقِينَ مِنْكُمْ وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ  
إِلَيْنَا وَلَا يَأْتُونَ الْبَاسَ إِلَّا قَلِيلًا

أَشِحَّةً عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ  
تَدَوُّرًا عَيْنُهُمْ كَالَّذِي يُغْشَىٰ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَإِذَا ذَهَبَ  
الْخَوْفُ سَلَقُوكُمْ بِالسِّنَةِ حِدَادٍ أَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِ أُولَٰئِكَ  
لَمْ يُؤْمِنُوا فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا

يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَإِنْ يَأْتِ الْأَحْزَابُ يَوْدُؤُوا لَوْ  
أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَائِكُمْ وَلَوْ كَانُوا  
فِيكُمْ مَا قَتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا  
اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ  
وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَنًا  
وَتَسْلِيمًا

بگو: اگر از مرگ یا کشته شدن بگریزید این گریختن هرگز  
شما را سود ندارد، وانگهی جز اندکی برخوردار نشوید.

بگو: کیست که شما را از خدای نگاه دارد اگر در باره شما  
بدیی یا بخشایشی خواهد. و آنان برای خویش جز خدا هیچ  
کارساز و یآوری نخواهند یافت.

همانا خدا می‌شناسد بازدارندگان از شما را- که مردم را از  
یاری کردن پیامبر

بخیلانند بر شما- در راه جهاد هیچ کمک مالی و جانی به شما  
نمی‌کنند- پس چون بیم [جنگ] پیش آید، آنان را بینی که  
به تو می‌نگرند در حالی که چشمه‌اشان [از ترس] می‌گردد  
همچون کسی که بیهوشی مرگ او را فرا گرفته باشد. و چون  
ترس [جنگ] از میان برود با زبانهای تیز و تند به سبب  
بخلی که بر خیر- مال و غنیمت- دارند شما را برنجانند-  
زبان‌درازی کنند- اینان ایمان نیاورده‌اند پس خدا هم  
کارهایشان را بی‌بر و نابود ساخت، و این کار بر خدا آسان  
است.

می‌پندارند که [هنوز] لشکرهای احزاب نرفته‌اند و اگر آن  
لشکرها بازآیند، دوست دارند که در میان اعراب  
بادیه‌نشین می‌رفتند و از خبرهای شما می‌پرسیدند و اگر  
هم در میان شما باشند جز اندکی کارزار نکنند- پس سودی  
در ماندن آنها نیست-.

هر آینه شما را در [خصلت‌ها و روش] پیامبر خدا نمونه و  
سرمشق نیکو و پسنیدده‌ای است، برای کسی که به خدا و  
روز بازپسین امید می‌دارد و خدای را بسیار یاد می‌کند.

و چون مؤمنان آن لشکرها را دیدند گفتند: این است آنچه  
خدا و پیامبرش ما را وعده داده‌اند و خدا و پیامبرش راست  
گفتند، و [دیدن آن لشکرها] ایشان را جز باورداشتن و  
گردن‌نهادن نیفزود.

مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَّنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا

لَيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبُ الْمُنَافِقِينَ إِن شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا

وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا

وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا

وَأَوْرَثَكُمْ أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَّمْ تَطَّوْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا

يَأَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكَ إِن كُنْتُمْ تُرِيدْنَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا

وَإِن كُنْتُمْ تُرِيدْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالْآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا

يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ مَن يَأْتِ مِنكُنَّ بِفَاحِشَةٍ مُّبِينَةٍ يُصْلَعُ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا

از مؤمنان مردانی‌اند که آنچه را با خدای بر آن پیمان بسته بودند- بذل جان- برآستی بجای آوردند، پس برخی از ایشان پیمان خویش گزاردند- به شهادت رسیدند- و برخی از ایشان [کارزار و شهادت را] چشم همی‌دارند و [پیمان خویش را] هیچ دگرگون نساخته‌اند

تا خدا راستگویان را به راست گفتن و وفاداریشان پاداش دهد، و منافقان را اگر خواهد عذاب کند یا [به بخشایش خود] بر آنان باز گردد و توبه‌شان را بپذیرد، که خدا آمرزگار و مهربان است.

و خدا کافران را با خشمشان بازگردانید در حالی که هیچ پیروزی و غنیمتی نیافتند، و خدا مؤمنان را از کارزار بسندگی کرد، و خدا نیرومند و توانای بی‌همتا است.

و کسانی از اهل کتاب- جهودان- را که با آنها- احزاب- همپشت گشتند از قلعه‌هایشان فروآورد و در دلهایشان بیم افکند، گروهی را می‌کشید و گروهی را اسیر می‌گرفتید

و زمینشان- مزارع و باغهایشان- و خانه‌هایشان و مالهایشان و زمینی را که بر آن گام نهاده‌اید به شما میراث داد و خداوند بر هر چیزی تواناست.

ای پیامبر، زنان خود را بگو: اگر زندگانی دنیا و زیور و آرایش آن می‌خواهید، پس بیایید تا شما را بر خورداری دهم و به روشی نیکو رهاتان سازم

و اگر خدای و پیامبر او و سرای واپسین می‌خواهید، پس [بدانید که] خداوند برای نیکوکاران از شما پاداشی بزرگ آماده کرده است.

ای زنان پیامبر، هر که از شما کار زشت و گناهی آشکار کند او را عذاب دوچندان باشد، و این بر خدا آسان است.

وَمَنْ يَقْنُتْ مِنْكُنَّ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْمَلْ صَالِحًا نُؤْتِهَا أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا

و هر که از شما خدا و پیامبر او را با فروتنی فرمان برد و کار نیک و شایسته کند، پاداش او را دو بار بدهیم و برای او روزی نیکو و بزرگوارانه‌ای- بهشت- آماده کرده‌ایم.

يَنْسَاءَ اللَّيِّ لَسْتَنَّ كَأَحَدٍ مِّنَ النِّسَاءِ إِنِ اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَّعْرُوفًا

ای زنان پیامبر، شما مانند یکی از دیگر زنان نیستید، اگر پرهیزگار باشید، پس در گفتار نرمی منماید که آن کس که در دلش بیماری است [در شما] طمع کند، و به شیوه‌ای پسندیده سخن گوید.

وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا

و در خانه‌هاتان آرام گیرید، و به شیوه جاهلیت پیشین به خودنمایی بیرون نیابید، و نماز برپا دارید و زکات بدهید و خدا و پیامبر او را فرمان برید. همانا خداوند می‌خواهد از شما، خاندان پیامبر، پلیدی را ببرد و شما را پاک کند، پاکی کامل.

وَأَذْكُرَنَّ مَا يُتْلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ ءَايَاتِ اللَّهِ وَالْحِكْمَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا

و آنچه را در خانه‌هاتان از آیات خدا و حکمت- سخنان پیامبر

إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَنَاتِينَ وَالْقَنَاتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّامِينَ وَالصَّامَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

همانا مردان و زنان مسلمان و مردان و زنان مؤمن و مردان و زنان فروتن فرمانبردار و مردان و زنان راستگو و مردان و زنان شکیبا و مردان و زنان فروتن خداترس و مردان و زنان صدقه‌دهنده و مردان و زنان روزه‌دار و مردان و زنانی که شرمگاه خود [از ناشایست] نگاه می‌دارند و مردان و زنانی که خدای را بسیار یاد می‌کنند، خداوند برای آنان آمرزش و مزدی بزرگ آماده کرده است.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ ۗ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا

و هیچ مرد و زن مؤمنی را نرسد که خدای و پیامبر او کاری را فرمایند آنان را در آن کارشان بگزینی- اختیاری- باشد. و هر که خدای و پیامبرش را نافرمانی کند برآستی گمراه شده گمراهیی آشکار.

و [یاد کن] آنگاه که به آن کس که خدای به او نعمت داده بود- نعمت اسلام و ایمان- و تو نیز به او نعمت داده بودی - نعمت آزادی- گفتی: همسرت را برای خود نگاه دار و از خدا پروا داشته باش، و در دل خویش چیزی را پنهان می‌داشتی که خدا آشکار کننده آن است، و از مردم بیم داشتی و حال آنکه خداوند سزاوارتر است که از او بیم بداری. پس چون زید حاجت [خویش] از او برآورد- و وی را طلاق داد- او را به زنی به تو دادیم تا بر مؤمنان درباره [ازدواج با] زنان پسرخواندگانشان تنگی و باکی نباشد هر گاه که [پسرخواندگانشان] حاجت خود را از آنان برآورده باشند و فرمان خدا شدنی است.

بر پیامبر هیچ تنگی و گناهی نیست در آنچه خداوند برای او مقرر و روا داشته- یعنی تزویج زن پسرخوانده او، تا حکم جاهلیت را باطل کند- نهاد خداست درباره آنان که پیش از این گذشتند- پیامبران پیشین-. و کار و فرمان خدا به اندازه و حساب‌شده است

همانان که پیامهای خدای را می‌رسانند و از او می‌ترسند و از هیچ کس جز او نمی‌ترسند، و خدا حسابگری بسنده است.

محمد- ص- پدر هیچ یک از مردان شما نیست و لیکن فرستاده خدا و خاتم- سرآمد و پایان‌بخش- پیامبران است، و خدای به هر چیزی داناست.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، خدای را بسیار یاد کنید،

و او را بامداد و شبانگاه- در همه شبانه روز- تسبیح گوید.

اوست آن که بر شما درود- رحمت- می‌فرستد و فرشتگان او نیز تا شما را از تاریکیها- کفر و گمراهی- به روشنایی- ایمان و طاعت- بیرون آورد، و او به مؤمنان مهربان است.

وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ ۖ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا

مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ ۖ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ ۚ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا

الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ ۚ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ ۚ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ ۚ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا

وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا

هُوَ الَّذِي يُصَلِّيْ عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا

۴۵

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا

۴۶

وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا

۴۷

وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُم مِّنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا

۴۸

وَلَا تُطِيعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَدَعْ أَذُنَهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا

۴۹

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِن قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَةٍ تَعْتَدُونَهَا فَمَتَّعُوهُنَّ وَسَرَحُوهُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا

۵۰

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَحْلَلْنَا لَكَ أَزْوَاجَكَ الَّتِي ءَاتَيْتَ أَجُورَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ مِمَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ عَمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّتِكَ وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ خَالَتِكَ الَّتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ وَامْرَأَةً مُّؤْمِنَةً إِن وَهَبْتَ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا خَالِصَةً لَّكَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ ۖ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا

درویشان- درودی که به آنان گفته شود- آن روز که با او دیدار کنند «سلام» است، و ایشان را مزدی نیکو و بزرگوارانه آماده کرده است.

ای پیامبر، ما تو را گواه و مزده‌دهنده و بیم‌کننده فرستادیم،

و خواننده به سوی خدا به فرمان او و چراغ تابان.

و مؤمنان را نوید ده که آنان را از جانب خدا فزون‌بخشی بزرگ باشد.

و کافران و منافقان را فرمان مبر و رنج و آزارشان را [که به تو رسید] رها کن- مکافات مکن- و بر خدا توکل کن، و خدا کارسازی بسنده است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، هر گاه زنان مؤمنی را که به همسری گرفته‌اید پیش از آنکه بدیشان برسید- آمیزش کنید- طلاق دهید شما را بر آنها هیچ عده‌ای که آن را بشمارید- تا به سر آرند- نیست. پس ایشان را برخوردار کنید و به شیوه نیکو رهاشان سازید.

ای پیامبر، ما آن زنان تو را که کابین ایشان را داده باشی و آن [کنیزانی] را که از آنچه خداوند از بهره جنگ بر تو ارزانی داشته مالک شده‌ای، و دختران عمویت و دختران عمه‌هایت و دختران داییات و دختران خاله‌هایت را که با تو مهاجرت کرده باشند و نیز زن مؤمنی را چنانچه خویشتن را به پیامبر ببخشد- بدون مهر-، اگر پیامبر خواهد که او را به زنی گیرد، برای تو حلال کردیم [و این] تنها ویژه توست نه دیگر مؤمنان- همانا می‌دانیم که بر آنان درباره همسرانشان و آنچه مالک آن شده‌اند- کنیزان- چه مقرر کرده‌ایم- تا بر تو هیچ تنگی نباشد و خدا آمرزگار و مهربان است.

تُرْجَى مَنْ تَشَاءُ مِنْهُمْ وَتُثَوِّى إِلَيْكَ مَنْ تَشَاءُ وَمَنْ  
أَبْتَغَيْتَ مِمَّنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ تَقَرَّ  
أَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَ وَيَرْضَيْنَ بِمَا آتَيْتَهُنَّ كُلُّهُنَّ وَاللَّهُ يَعْلَمُ  
مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا

لَا يَحِلُّ لَكَ النِّسَاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَا أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ  
وَلَوْ أَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ  
عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ رَّقِيبًا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ  
لَكُمْ إِلَىٰ طَعَامٍ غَيْرَ نَبْظِرِينَ إِنَّهُ وَلَكِنْ إِذَا دُعِيتُمْ  
فَادْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَعْسِنِينَ لِحَدِيثٍ  
إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ يُؤْذَى النَّبِيَّ فَيَسْتَحْيِيهِ مِنْكُمْ وَاللَّهُ لَا  
يَسْتَحْيِيهِ مِنَ الْحَقِّ وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَسْأَلُوهُنَّ مِنْ  
وَرَاءِ حِجَابٍ ذَٰلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ وَمَا كَانَ  
لَكُمْ أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تَنْكِحُوا أَزْوَاجَهُ مِنْ  
بَعْدِهِ أَبَدًا إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا

إِنْ تُبْدُوا شَيْئًا أَوْ تُخْفُوهُ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا

هر که را از ایشان خواهی [می‌توانی] واپس داری و هر که  
را خواهی نزد خویش جای دهی و نگاه داری. و اگر هر یک از  
آنان را که از او کناره گرفته باشی باز بجویی باکی و گناهی  
بر تو نیست. این نزدیکتر است به آنکه چشمهای ایشان  
روشن شود و اندوهناک نباشند و همگی به آنچه بدادیشان  
خشنود شوند- یعنی چون دانستند که آنچه می‌کنی به  
فرمان خداست دلتنگ نمی‌شوند و گردن نمی‌نهند- و خدا  
آنچه را در دلهای شماست می‌داند، و خدا دانا و بردبار  
است.

از این پس- یعنی پس از این زنان- [دیگر] زنان تو را  
حلال نباشند و نه اینکه به جای ایشان زنانی بگزینی اگر چه  
زیبایی آنان تو را به شگفت آورد، مگر آنچه دست تو مالک  
شود- یعنی کنیزان-، و خداوند بر هر چیزی نگاهبان است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، به خانه‌های پیامبر درنیایید  
مگر آنکه شما را به خوردن طعامی رخصت دهند بی‌آنکه  
چشم به راه ظرف آن باشید- زودتر از وقت مقرر نروید- و  
لیکن چون شما را بخوانند، در آیید، و چون خوردید پراکنده  
شوید بی‌آنکه [پس از خوردن] سرگرم سخن شوید همانا  
این کار پیامبر را رنج می‌دهد و از شما شرم می‌دارد- که  
خواهش کند بیرون روید- ولی خدا از [گفتن سخن] حق  
شرم نمی‌دارد. و چون از آنان

اگر چیزی را آشکار کنید یا پنهان دارید، همانا خدا به هر  
چیزی داناست.



لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِيْٓ ءَابَائِهِنَّ وَلَا أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ  
وَلَا أَبْنَآءَ إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَآءَ أَخَوَاتِهِنَّ وَلَا نِسَائِهِنَّ وَلَا مَا  
مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ ۚ وَاتَّقِينَ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ  
شَهِيدًا

۵۶

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتُهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا  
صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

۵۷

إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا  
وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِينًا

۵۸

وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا  
فَقَدْ أَحْتَمَلُوا بُهْتَنَا وَإِنَّمَا مُّبِينًا

۵۹  
۳۶۸۲

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ  
يُذْنِبْنَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلْبِيبِهِنَّ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا  
يُؤْذِنَنَّ ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا

۶۰  
حزب  
۱۷۱

لَئِنْ لَّمْ يَنْتَهِ الْمُتَنَفِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ  
وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ  
فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا

۶۱

مَلْعُونِينَ ۖ أَيِنَّمَا تُقْفُؤْا أَخْذُوا وَقْتِكُمْ لَتَقْتِيلَا

۶۲

سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ  
تَبْدِيلًا

بر آنان باکی و گناهی نیست در [نداشتن حجاب] پیش  
پدرانشان و پسرانشان و برادرانشان و پسران برادرانشان  
و پسران خواهرانشان و زنان [همکیش] شان و آنچه  
دستهایشان مالک آن است- بردگان-، و [ای آنان] از خدای  
پروا داشته باشید، که خدا بر هر چیزی گواه است.

همانا خدای و فرشتگان او بر پیامبر درود می‌فرستند، ای  
کسانی که ایمان آورده‌اید، بر او درود فرستید- یعنی  
بگویید: اللهم صلّ علی محمد و آل محمد- و سلام گوئید  
سلامی در خور و شایسته- یا فرمان او را چنانکه شایسته  
است گردن نھید-.

همانا کسانی که خدا و پیامبرش را می‌آزارند خدا آنان را در  
این جهان و آن جهان لعنت کرده و برای آنان عذابی  
خوارکننده آماده ساخته است.

و آنان که مردان و زنان مؤمن را بی‌آنکه بدی و گناهی کرده  
باشند می‌آزارند هر آینه بار دروغ و گناهی آشکار را  
برداشته‌اند.

ای پیامبر، زنان و دختران خویش و زنان مؤمنان را بگو:  
چادرهای خود را بر خویشتن فروپوشند- خود را بیوشانند-  
. این نزدیکتر است به آنکه شناخته شوند- به صلاح و عفت  
- و آزارشان ندهند و خدا آمرزگار و مهربان است.

اگر منافقان و کسانی که در دلهایشان بیماری است و آنان که  
در مدینه خبرهای دروغ می‌پراکنند [از این کار بد خود] باز  
نایستند هر آینه تو را بر ضد آنان برانگیزیم سپس در آن

لعنت‌شدگانند هر جا یافته شوند باید گرفته و بسختی  
کشته شوند.

نهاد خداست در باره کسانی که پیش از این گذشتند، و  
هرگز نهاد خدا را دگرگونی نیابی.

يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا

إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۖ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا

يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَلَيْتَنَّا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ

وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلَ

رَبَّنَا ءَاتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنَهُمُ لَعْنًا كَبِيرًا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ ءَادَوْا مُوسَىٰ فَبَرَّاهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا

يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَن يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنسَنُ ۚ إِنَّهُ ظُلُومًا جَهُولًا

لِّيُعَذِّبَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ وَيَتُوبَ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا

مردم تو را از هنگام رستاخیز می‌پرسند، بگو: همانا دانش آن نزد خداست و تو را چه آگاه کرد– تو چه دانی– شاید رستاخیز نزدیک باشد.

همانا خدا کافران را لعنت کرده و برای آنان آتش افروخته آماده ساخته است،

همیشه در آن

روزی که رویه‌اشان در آتش گردانده شود، گویند: ای کاش خدای را فرمان می‌بردیم و [ای کاش] پیامبر را فرمان می‌بردیم.

و گویند: پروردگارا، ما مهتران و بزرگان خود را فرمان بردیم پس ما را گمراه کردند.

پروردگارا، آنان را از عذاب دو چندان ده– زیرا هم گمراه بودند و هم گمراه‌کننده– و آنها را لعنت کن لعنتی بزرگ.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، مانند آن کسان مباشید که موسی را بیازردند پس خدا او را از آنچه گفته بودند پاک ساخت، و او نزد خدا آبرومند بود.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از خدا پروا کنید و سخن درست و استوار گویید،

تا کارهای شما را به صلاح و سامان آرد و گناهان شما را بیامرزد، و هر که خدا و پیامبرش را فرمان برد براستی به کامیابی و پیروزی بزرگی دست یافته است.

همانا ما امانت را بر آسمانها و زمین و کوه‌ها عرضه کردیم، ولی از برداشتن– پذیرفتن– آن سر باز زدند و از آن ترسیدند و آدمی آن را برداشت– پذیرفت–، براستی که او ستمگر و نادان است،

تا [سرانجام] خدا مردان و زنان منافق و مردان و زنان مشرک را عذاب کند، و [به مهر و بخشایش خویش] بر مردان و زنان مؤمن باز گردد– به جهت حفظ امانت–، و خداوند آمرزگار و مهربان است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱  
ر ۳۷۵  
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَهُ  
الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ

۲  
يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ  
السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ الرَّحِيمُ الْغَفُورُ

۳  
وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا السَّاعَةُ ۚ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي  
لَتَأْتِيََنَّكُمْ عِلْمُ الْغَيْبِ ۚ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي  
السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرُ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرُ  
إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ

۴  
لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ  
مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ

۵  
وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي ءَايَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن  
رَّجْزٍ أَلِيمٌ

۶  
وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ الَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ هُوَ  
الْحَقُّ وَيَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ

۷  
وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُنْبِئُكُمْ إِذَا  
مُرِّتُمْ كُلَّ مُمَرِّقٍ إِنَّكُمْ لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ

ستایش و سپاس خدای را که او راست هر چه در آسمانها و  
هر چه در زمین است، و در آن جهان [نیز] ستایش و سپاس  
از آن اوست، و اوست دانای درست کار و آگاه.

هر چه در زمین فرورود و هر چه از آن بیرون آید و هر چه  
از آسمان فرود آید و هر چه در آن بر شود [همه را]  
میداند. و اوست مهربان و آمرزگار.

و کسانی که کافر شدند گفتند: ما را رستاخیز نیاید. بگو:  
[نه آنست که شما می‌گویید] آری، به پروردگارم سوگند که  
هر آینه شما را خواهد آمد، [پروردگاری که] دانای نهان و  
ناپیداست در آسمانها و در زمین همسنگ ذره‌ای از او  
پوشیده و پنهان نیست و نه خردتر از آن و نه بزرگتر مگر  
آنکه در کتابی روشن- لوح محفوظ- هست

تا کسانی را که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته  
کردند پاداش دهد. ایشانند که آموزش و روزی نیکو و  
بزرگوارانه دارند.

و کسانی که در [انکار و ابطال] آیات ما کوشیدند که [به  
پندار خویش] ما را به عجز آرند، آنان را عذابی است سخت  
و دردناک.

و آنان که به ایشان دانش داده‌اند- اصحاب پیامبر

و کسانی که کافر شدند گویند: آیا شما را به مردی راه  
نمائیم که خبر می‌دهد که چون [در خاک] پاره پاره و ریز ریز  
شوید هر آینه در آفرینشی نو درخواهید آمد؟!]

أَفْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ  
بِالْآخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ

۹

أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِّنَ السَّمَاءِ  
وَالْأَرْضِ إِن نَّشَأْ نُخَسِّفْ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطْ عَلَيْهِمْ  
كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيبٍ

۱۵  
حزب  
۱۷۲  
۳۷۱

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُودَ مِنَّا فَضْلًا يٰجِبَالُ أُوبِیْ مَعَهُ وَالطَّيْرُ  
وَأَلَّنَّا لَهُ الْحَدِيدَ

۱۱

أَنِ اعْمَلْ سَابِغَةً وَاقِذِرِ فِي السَّرْدِ وَعَاْمَلُوا صٰلِحًا اِنِّیْ  
بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ

۱۲

وَلِسْلَيْمٰنَ الرِّیْحَ غُدُوْهَا شَهْرٌ وَرَوٰحُهَا شَهْرٌ وَّاَسْلٰنَا لَهُ  
عَيْنَ الْقَظْرِ وَمِنَ الْجِنِّ مَن یَعْمَلُ بَیْنَ یَدَیْهِ بِاِذْنِ رَبِّهٖ  
وَمَن یَزِغْ مِنْهُمْ عَنۢ اَمْرِنَا نَذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِیْرِ

۱۳

یَعْمَلُوْنَ لَهُوً مَا یَشَآءُ مِنْ مَّحْرِیْبٍ وَتَمَثِیْلٍ وَجِفَانٍ  
كَالْجَوَابِ وَقُدُوْرٍ رَّاسِیْتٍ اَعْمَلُوْا ؕ اَلْ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِیْلٌ  
مِّنۢ عِبَادِی الشَّكُوْرُ

۱۴

فَلَمَّا قَضٰیْنَ عَلَیْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلٰی مَوْتِهِنَّ اِلَّا دَابَّةٌ  
اَلْاَرْضِ تَاْكُلُ مِنْسَآتَهُمْ فَلَمَّا خَرَّ تَبٰیَّتِ الْجَنُّ اَنْ لَّوْ  
كَانُوْا یَعْلَمُوْنَ الْغَیْبَ مَا لَبِثُوْا فِی الْعَذَابِ اِلْمُهِنِ

آیا بر خدا دروغی بافته یا او را دیوانگی است؟ [نه،] بلکه کسانی که سرای واپسین را باور ندارند در عذاب و گمراهی دور [از حق] اند.

آیا به آنچه فرارویشان و آنچه پشت سرشان است از آسمان و زمین ننگریسته‌اند؟ اگر خواهیم آنان را در زمین فرو بریم یا پاره‌ای از آسمان را بر آنان فروافکنیم. هر آینه در این [هشدار] برای هر بنده بازگردنده [به خداوند] نشانه و عبرتی است.

و هر آینه داوود را از نزد خویش فزونی و برتری دادیم: ای کوه‌ها و ای مرغان هوا، با او [به تسبیح] هم‌نوا شوید. و آهن را برای او نرم گردانیدیم،

که زره‌هایی فراخ و گشاده بساز و در بافتن و پیوستن [حلقه‌های آن] اندازه نگاه دار و [تو ای داوود و قوم تو] کارهای نیک و شایسته کنید، که من بدانچه می‌کنید بینام.

و باد را برای سلیمان [رام کردیم]، که بامدادان یک ماهه راه می‌پیمود و شبانگاه یک ماهه راه می‌پیمود. و چشمه مس [گداخته] را برای او روان ساختیم، و از دیوان کسانی بودند که به فرمان پروردگارش پیش او کار می‌کردند و هر که از فرمان ما کجروی می‌کرد- فرمان سلیمان نمی‌برد- او را از عذاب آتش افروخته می‌چشانیدیم.

برای او آنچه می‌خواست از نمازگاه‌ها- یا کوشک‌ها- و تندیس‌ها و کاسه‌هایی به اندازه حوض‌ها و دیگ‌های بزرگ پابرجا و استوار [در زمین] می‌ساختند. ای خاندان داود، به سپاسداری [این نعمتها] عمل [و عبادت] کنید، و اندکی از بندگان من پیوسته سپاسگزارند.

پس چون فرمان مرگ را بر او رانیدیم، آنان را بر مرگ او رهنمونی نکرد مگر جنبنده زمین- کرم چوب‌خوار موربانه- که عصایش را می‌خورد، پس چون [سلیمان] بیفتاد دیوان دریافتند که اگر غیب می‌دانستند- از مرگ سلیمان آگاهی داشتند- در آن عذاب خوارکننده درنگ نمی‌کردند.

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكَنِهِمْ ءَايَةٌ جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالٍ  
كُلُوا مِنْ رَزَقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ ۖ بَلَدُهُ طَيِّبَةٌ وَرَبُّ غَفُورٌ

فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ  
جَنَّتَيْنِ ذَوَاتِیْ أَكُلٍ خَمْطٍ وَأَثْلٍ وَشَيْءٍ مِّن سِدْرٍ قَلِيلٍ

ذَٰلِكَ جَزَآئُهُمْ بِمَا كَفَرُوا ۗ وَهَلْ نُجَازِي إِلَّا الْكَفُورَ

وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا قُرًى ظَاهِرَةً  
وَقَدَّرْنَا فِيهَا السَّيْرَ ۚ سِيرُوا فِيهَا لَيَالِيَ وَأَيَّامًا ءَامِنِينَ

فَقَالُوا رَبَّنَا بَعِدْ بَيْنَ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ  
أَحَادِيثَ وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ  
صَبَّارٍ شَكُورٍ

وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ ۖ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ  
الْمُؤْمِنِينَ

وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِمْ مِّن سُلْطَانٍ إِلَّا لِنَعْلَمَ مَن يُّؤْمِنُ  
بِالْآخِرَةِ ۚ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ ۚ وَرَبُّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ  
حَفِيظٌ

قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ  
ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِن شِرْكَ  
وَمَا لَهُمْ مِنْهُمْ مِّن ظَهِيرٍ

هر آینه مردم سبا- در یمن- را در جای سکونتشان  
نشانه‌ای- بر قدرت خداوند- بود؛ دو بوستان، از دست  
راست و از دست چپ [مسکنهاشان قرار داشت]. [گفتیم:]  
از روزی پروردگارتان بخورید و او را سپاس گزارید، شهری  
است خوش [و پر نعمت] و خداوندی آمرزگار.

ولی روی گردانیدند- از فرمان خدا یا از سپاسگزاری- پس  
سیل بسیار سخت بر آنان فرستادیم و دو بوستانشان را به  
دو بوستانی دیگر بدل کردیم با میوه‌ای تلخ و شوره‌گز و  
اندکی از کنار- سدر-.

آن [کیفر] را به سزای آنکه کافر شدند و ناسپاسی کردند  
به آنان دادیم، و آیا جز ناسپاس را کیفر می‌دهیم؟

و میان آنان و آبادیهایی که در آنها برکت نهاده بودیم-  
سرزمین شام- آبادیهای پیدا و پیوسته پدید آوردیم، و در  
آنها آمد و شد را به اندازه کردیم- فاصله آبادیها برابر بود  
-، [و گفتیم:] در آنها شبها و روزها ایمن و بی‌بیم رفت و  
آمد کنید.

ولی گفتند: پروردگارا، میان شهرهای ما دوری افکن و بر  
خویشتن ستم کردند. پس آنان را افسانه‌ها و داستانها  
کردیم و سخت پراکنده‌شان ساختیم. هر آینه در این-  
سرگذشت آنها- برای هر شکیبای سپاسگزاری نشانه‌ها و  
عبرت‌هاست.

و هر آینه ابلیس گمان خود را در باره آنان- مردم سبا یا  
همه مردم- راست داشت پس او را پیروی کردند مگر  
گروهی اندک از مؤمنان.

و او را بر آنان هیچ چیرگی و دستی نبود جز برای آنکه  
[می‌خواستیم] کسانی را که به سرای واپسین ایمان دارند  
از کسانی که از آن به شک اندرند باز شناسیم، و پروردگار  
تو بر هر چیزی نگاهبان است.

بگو: آنها را که به جای خدای یکتا [خدا] می‌پندارید بخوانید،  
همسنگ ذره‌ای را در آسمانها و در زمین مالک نیستند، و  
آنان را در آن دو- آسمان و زمین- هیچ شرک‌تی نیست و او  
خدای یکتا را از آنها هیچ یار و مددکاری نیست.

وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ، حَتَّىٰ إِذَا فُزِّعَ  
عَنْ قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقُّ وَهُوَ الْعَلِيُّ  
الْكَبِيرُ

و شفاعت نزد او

قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ قُلِ اللَّهُ ۖ وَإِنَّا أَوْ  
إِيَّاكُمْ لَعَلَىٰ هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

بگو: چه کسی شما را از آسمانها و زمین روزی می‌دهد؟ بگو:  
خدای و هر آینه ما یا شما بر راه راستیم یا در گمراهی  
آشکار.

قُلْ لَا تَسْأَلُونَ عَمَّا أَجْرَمْنَا وَلَا نُسْأَلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ

بگو: شما را از بزهکاری ما نپرسند و ما را از آنچه شما  
می‌کنید نخواهند پرسید.

قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ  
الْعَلِيمُ

بگو: پروردگارمان، ما و شما را [روز رستاخیز] گرد آورد،  
سپس میان ما براستی و درستی داوری کند- یا جدایی  
افکند-، و اوست داور دانا.

قُلْ أَرُونِي الَّذِينَ أَلْحَقْتُمْ بِهِ شُرَكَاءَ ۚ كَلَّا بَلْ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ  
الْحَكِيمُ

بگو: آنها را که به انبازی به او بسته‌اید به من بنمایید- آیا  
صفات شایسته خدایی در آنها هست؟- هرگز، بلکه اوست  
خدای توانمند بی‌همتا و دانای با حکمت.

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ  
أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

و تو را نفرستادیم مگر برای همه مردم، مژده‌دهنده و  
بیم‌کننده، ولی بیشتر مردم نمی‌دانند.

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

و گویند: اگر راست‌گویید، این وعده- رستاخیز- کی خواهد  
بود؟

قُلْ لَّكُمْ مَّيْعَادُ يَوْمٍ لَا تَسْتَعِجِرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا  
تَسْتَقْدِمُونَ

بگو: شما را وعده‌گاه روزی است که ساعتی از آن واپس  
نروید و پیش نیفتید.

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَن نُّؤْمِنَ بِهَذَا الْقُرْآنِ وَلَا بِالَّذِي  
بَيْنَ يَدَيْهِ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ مَوْقُوفُونَ عِندَ رَبِّهِمْ  
يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ الْقَوْلَ يَقُولُ الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا  
لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا أَنْتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ

و کسانی که کافر شدند گفتند: هرگز به این قرآن ایمان  
نیاوریم و نه به آن [کتاب] که پیش از آن بوده و اگر ببینی  
آنگاه که آن ستمکاران- کافران- نزد خداوندشان [برای  
حسابرسی] بازداشته شوند! برخی‌شان سخن را به برخی  
دیگر برمی‌گردانند، آنها که ناتوان و زبون گرفته شده‌اند-  
زیردستان- به آنان که گردنگشی کردند- رهبران و  
پیشوایان قدرتمند خود-، گویند: اگر شما نبودید، هر آینه  
ما مؤمن بودیم.



قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا أَنَحْنُ صَدَدْنَاكُمْ  
عَنِ الْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ بَلْ كُنْتُمْ مُجْرِمِينَ

وَقَالَ الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ  
وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُؤُنْدَادًا  
وَأَسْرُوا الثَّمَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا الْأَعْلَالَ فِي  
أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا  
أُرْسِلْتُمْ بِهِءٍ كَافِرُونَ

وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَدًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ

قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ  
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرِّبُكُمْ عِندَنَا زُلْفَىٰ  
إِلَّا مَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الْوَضْعِ  
بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ ءَامِنُونَ

وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي ءَايَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ  
مُخْضَرُونَ

قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ  
وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ

آنان که گردنکشی کردند به آنها که ناتوان و زبون گرفته  
شده‌اند گویند: آیا ما شما را از راه راست، پس از آنکه به  
شما آمد، باز داشتیم؟! [نه،] بلکه شما خود گناهکار بودید.

و زبون‌شدگان به گردنکشان گویند: بلکه ترفند و نیرنگ  
شب و روز [شما] بود که ما را فرمان دادید که به خدا کافر  
شویم و برای او همتیانی فراگیریم. و چون عذاب را ببینند  
[همه آنها] پشیمانی نهان دارند- از بیم سرزنش دیگران-.  
و ما غلها را در گردن آنان که کافر شدند بنهیم. آیا جز آنچه  
می‌کردند کیفر داده می‌شوند؟

و ما هیچ بیم‌دهنده‌ای در هیچ آبادی و شهری نفرستادیم  
مگر آنکه کامرانان و توانگران آن گفتند: ما به آنچه بدان  
فرستاده شده‌اید کافریم

و گفتند: ما مالها و فرزندان بیشتر داریم و ما عذاب‌شونده  
نیستیم- یعنی چون خدا ما را به نعمت مال و فرزند گرامی  
داشته، ما را عذاب نخواهد کرد-.

بگو: پروردگار من است که روزی را برای هر که بخواهد  
فراخ می‌سازد و تنگ می‌گرداند و لیکن بیشتر مردم  
نمی‌دانند

و مالها و فرزندان آن [فضیلتی] نیست که شما را به ما  
نزدیک گرداند مگر کسانی که ایمان آوردند و کار نیک و  
شایسته کردند، پس اینانند که بدانچه کردند پاداشی دو  
چندان دارند و ایشان در گوشکهای بلند بهشت ایمن و  
آسوده باشند.

و آنان که در [انکار و ابطال] آیات ما می‌کوشند که [به گمان  
خود] ما را به عجز آرند، اینان در عذاب حاضرشدگانند.

بگو: همانا پروردگار من روزی را برای هر که از بندگان  
خواهد فراخ می‌سازد و تنگ می‌گرداند. و هر چه انفاق  
کنید پس او به جای آن باز دهد، و او بهترین روزی‌دهندگان  
است.

وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَكَةِ أَهْؤُلَاءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ

قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَلِيُّنَا مِنْ دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ

فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤَكُمْ وَقَالُوا مَا هَذَا إِلَّا إِفْكٌ مُّفْتَرَىٰ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ

وَمَا ءَاتَيْنَهُمْ مِّنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ نَّذِيرٍ

وَكَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَغُوا مِْعْشَارَ مَا ءَاتَيْنَهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلِي فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ

قُلْ إِنَّمَا أَعِظُكُمْ بِوَاحِدَةٍ أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مِثْلِيَ وَفُرَدَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِكُمْ مِّنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَّكُمْ بَيْنَ يَدَيِّ عَذَابِ شَدِيدٍ

قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ مِّنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

قُلْ إِنْ رَبِّي يَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَٰمُ الْغُيُوبِ

و روزی که همه آنان– مشرکان– را برانگیزد، سپس به فرشتگان گوید: آیا اینان شما را می‌پرستیدند؟

گویند: پاک و منزهی تو، تویی خداوند– یا دوست– ما، نه آنها. بلکه دیوان را می‌پرستیدند، که بیشترشان به آنها گرویده بودند.

پس امروز– روز رستاخیز– برخی از شما برای برخ دیگر هیچ سود و زیانی در دست ندارند. و ستمکاران را گوییم: بچشید عذاب آتشی را که دروغ می‌انگاشتید.

و چون آیات روشن ما بر آنان خوانده شود گویند: این– محمد

و ما به آنان– مشرکان عرب– [پیش از این] هیچ کتابی که آن را بخوانند نداده‌ایم، و پیش از تو هیچ بیم‌کننده‌ای به سوی آنها نفرستاده‌ایم.

و کسانی که پیش از آنها بودند [پیامبران را] دروغگو شمردند، و [این کافران قوم تو] به ده یک آنچه به آنان دادیم نرسیده‌اند، ولی [آن کافران] پیامبران مرا به دروغ نسبت دادند، پس [بنگر که] ناپسندیدن و کیفر من چگونه بود.

بگو: همانا شما را به یک سخن پند می‌دهم، و آن اینکه دو دو و یک یک برای خدا به پا خیزید، سپس بیندیشید که این یار شما– پیامبر– را هیچ دیوانگی نیست. او نیست مگر بیم‌کننده‌ای برای شما پیش از فرارسیدن عذابی سخت– در قیامت–.

بگو: هر مزدی که از شما خواسته‌ام پس آن شما را باد– یعنی هیچ مزدی نمی‌خواهم– مزد من نیست مگر بر خدای، و او بر هر چیزی گواه است.

بگو: همانا پروردگار من حق– قرآن یا سخن راست و درست – را [به وحی بر قلب من] می‌افکند، پروردگاری که دانای نهانهاست.

قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِيُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ

قُلْ إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي ۖ وَإِنِ اهْتَدَيْتُ فِيمَا يُوحِي إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ فَزِعُوا فَلَا فَوْتَ وَأُخِذُوا مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ

وَقَالُوا ءَامَنَّا بِهِ ۚ وَأَنَّىٰ لَهُمُ التَّنَاطُشُ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ

وَقَدْ كَفَرُوا بِهِ ۚ مِنْ قَبْلُ وَيَقْذِفُونَ بِالْغَيْبِ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ

وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مُّرِيبٍ

### ۳۵. فاطر

فَاطِرُ: فاطر

مکی

۴۵ آیه

۷ صفحه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَكِةِ رُسُلًا أُولَىٰ أَجْنَحَةٍ مَّتَنَّىٰ وَثَلَّثَ وَرُبَعَ ۚ يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

مَا يَفْتَحِ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَّحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا ۖ وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ ۚ مِنْ بَعْدِهِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ ۖ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ۚ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَآَنِي تُؤَفَّكَونَ

بگو: حق- قرآن یا اسلام- آمد و باطل- شیطان یا بت- نه [چیزی نو] آغاز کند و نه [چیزی را] باز گرداند- یا باطل را آغاز و انجامی نیست-.

بگو: اگر گمراه شوم، جز این نیست که به زیان خویشتن گمراه می‌شوم- وبال آن به خودم برمی‌گردد- و اگر راه راست یابم به سبب آن است که پروردگارم به من وحی می‌کند، همانا او شنوا و نزدیک است.

و اگر [کافران را] ببینی آنگاه که ترسان و هراسان شوند پس گریز و رهایی نباشد و آنان را از جایی نزدیک [به عذاب] فرا گیرند.

و گویند: [اینک] به آن

و حال آنکه پیش از این به آن کافر شدند، و از جایگاهی دور- در دنیا- به نادیده- از روی چهل و گمان- سخن می‌پراکندند.

و میان آنان و آنچه آرزو کنند- از لذتهای مادی دنیا- جدایی افتد چنانکه با همانندان آنها نیز پیش از این چنین رفتار شد، که آنان نیز [در باره رستاخیز] سخت در شک و تردید بودند.

وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ

۵

يَأْتِيهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ  
الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ

۶

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُوا  
حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ

۷

الَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا  
الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ

۸  
۳۷۷

أَفَمَن زُيِّنَ لَهُ سُوْءُ عَمَلِهِۦ فَرَءَاهُ حَسَنًا فَإِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ  
مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ فَلَا تَذْهَبُ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ  
حَسْرَاتٍ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ

۹

وَاللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقْنَاهُ إِلَى بَلَدٍ  
مَّيِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا كَذَلِكَ النُّشُورُ

۱۰

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ  
الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ  
السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَٰئِكَ هُوَ يُبَوِّرُ

۱۱

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ  
أَزْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِۦ وَمَا يُعَمِّرُ  
مِن مُّعَمَّرٍ وَلَا يُنْقِصُ مِنْ عُمرِهِۦ إِلَّا فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَٰلِكَ  
عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ

و اگر تو را دروغگو خوانند همانا فرستادگانی پیش از تو نیز  
دروغگو خوانده شدند، و کارها به خدای بازگردانده می‌شود.

ای مردم، همانا وعده خدا راست است، پس مبدا زندگی  
این جهان شما را بفریبید، و مبدا آن فریبکار- شیطان- شما  
را به [بخشایش و کره] خدا بفریبید.

همانا شیطان دشمن شماست، پس او را دشمن بگیرید. جز  
این نیست که گروه خویش را می‌خواند تا از دوزخیان  
شوند.

کسانی که کافر شدند عذابی سخت دارند، و کسانی که  
ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند آمرزش و  
مزدی بزرگ دارند.

پس آیا کسی که کردار زشتش در نظرش آراسته شده و آن  
را نیکو بیند، [مانند کسی است که براستی نیکوکار است]؟  
پس خدا هر که را خواهد- سزاوار بداند- همراه کند و هر  
که را خواهد- شایسته بداند- راه نماید. پس مبدا جان تو  
بر سر اندوه و دریغ بر آنها برود- هلاک شوی-، همانا  
خداوند بدانچه می‌کنند داناست.

و خداست که باده‌ها را فرستاد تا ابر را برمی‌انگیزد، پس آن

هر که بزرگی و ارجمندی خواهد، پس [بداند که] بزرگی و  
ارجمندی همه از آن خداست.- و به هر که خواهد دهد-  
سخن نیکو و پاک به سوی او بالا می‌رود و کردار نیک و  
شایسته آن را بالا می‌برد. و کسانی که بدیها می‌اندیشند  
آنان را عذابی سخت است، و ترفند و نیرنگ اینان نابود  
می‌گردد.

و خدا شما را از خاکی و سپس از نطفه‌ای آفرید آنگاه شما را  
جفتها- مردان و زنان- گردانید، و هیچ زنی بار نگیرد-  
باردار نشود- و بار نهد- نزاید- مگر به دانش او و به هیچ  
کسی زندگانی دراز داده نشود و از عمر هیچ کس کاسته  
نگردد مگر آنکه در کتابی- لوح محفوظ- ثبت است، همانا  
این کار بر خدا آسان است.

وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَمِن كُلِّ تَاكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ فِيهِ مَوَاحِرَ لَتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

۳۵:  
فاطر  
۱۲  
/۴۵

يُولِجُ اللَّيْلُ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارُ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ

۱۳

إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ يَكْفُرُونَ بَشْرِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ

۱۴

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

۱۵  
حزب  
۱۷۵  
۳۷۸

إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ

۱۶

وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بَعِزٍ

۱۷

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ حِمْلِهَا لَا يُحْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ إِنَّمَا تُنذِرُ الَّذِينَ يُخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَمَنْ تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ

۱۸

و دو دریا یکسان و برابر نیستند؛ این یک شیرین و خوشکام که آشامیدنش گوارا است و آن دیگر شور و تلخ. و از هر یک گوشت تازه- ماهی- می‌خورید و پیرایه و زیوری- مروارید- بیرون می‌آرید که می‌پوشید. و کشتیها را در آن می‌بینی که آب را می‌شکافند تا از فزونی و بخشش او- روزی- بجویید و باشد که سپاس گزاریید.

شب را در روز درمی‌آورد و روز را در شب- اشاره است به کاهش و افزایش شب و روز- و خورشید و ماه را رام کرد و هر یک تا سرآمدی نامبرده روان است. این است خدای، پروردگار شما، پادشاهی او راست و آنان که به جای او می‌خوانید- می‌پرستید- پوست هسته خرمایی- کمترین چیزی- را دارا نیستند.

اگر بخوانیدشان خواندن شما را نشنوند، و اگر بشنوند پاسختان ندهند، و روز رستاخیز به انباز آوردتان کافر شوند، و هیچ کس تو را مانند [خدای] آگاه [به حقیقت کارها] آگاه نکند.

ای مردم، شما باید نیازمندان به خدا، و خداست بی‌نیاز و ستوده.

اگر خواهد، شما را ببرد و آفریده‌ای نو ببارد.

و این کار بر خدای دشوار نیست.

و هیچ کس بار گناه دیگری را بر ندارد. و اگر گرانباری کسی را به برداشتن بار خویش بخواند، آن کس چیزی از آن بر ندارد گرچه خویشاوند [وی] باشد. جز این نیست که تو کسانی را بیم می‌دهی- بیم‌دادن تو تنها در کسانی اثر می‌کند- که از پروردگارشان در نهان می‌ترسند و نماز برپا داشته‌اند و هر که پاکی ورزد- از پلیدی گناهان- همانا به سود خویشتن پاکی می‌ورزد، و بازگشت همه به سوی خداست.

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ

۲۰

وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ

۲۱

وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُورُ

۲۲

وَمَا يَسْتَوِي الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَاءُ<sup>ط</sup>  
وَمَا أَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي الْقُبُورِ

۲۳

إِنْ أَنْتَ إِلَّا نَذِيرٌ

۲۴

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا<sup>ط</sup>  
فِيهَا نَذِيرٌ

۲۵

وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ<sup>ط</sup>  
رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ

۲۶

ثُمَّ أَخَذْتُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ<sup>ط</sup>

۲۷

۳۷۹ج

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ<sup>ط</sup> ثَمَرَاتٍ  
مُّتَخِلِفًا أَلْوْنَهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيَضٌ وَحُمْرٌ مُّخْتَلِفٌ<sup>ط</sup>  
أَلْوْنَهَا وَغَرَابِيبُ سُودٌ

۲۸

وَمِنَ النَّاسِ وَالْدَّوَآبِّ <sup>ط</sup>وَالْأَنْعَمِ مُتَخَلِّفٌ أَلْوْنُهُو كَذَلِكَ إِنَّمَا  
يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ <sup>ط</sup>الْعَلَمَتُوا إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ

۲۹

إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا<sup>ط</sup>  
رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرِجُونَ تِجْرَةً لَّان تَبُورُ

۳۰

لِيُؤْفِقَهُمُ أَجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ<sup>ط</sup> إِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ

و نابینا و بینا– کافر با مؤمن، نادان با دانا، نابخر با خردمند–  
برابر نباشند

و نه تاریکیها و روشنایی– کفر با ایمان–

و نه سایه و گرمای سوزان– بهشت با دوزخ–

و نیز زندگان و مردگان– مؤمنان با کافران– برابر نیستند.  
همانا خدا آن را که خواهد– شایسته بداند– می‌شنواند. و  
تو کسانی را که در گورند– مرده‌دلان کافران– نشنوانی

تو جز بیم‌کننده‌ای نیستی.

همانا تو را براستی و درستی مزده دهنده و بیم‌کننده  
فرستادیم و هیچ امتی نبود مگر آنکه در میانشان  
بیم‌کننده‌ای– پیامبری– گذشت.

و اگر تو را دروغگو شمزند پس همانا کسانی که پیش از  
آنان بودند پیامبرانشان را که با حجت‌های روشن– معجزه‌ها–  
و نوشته‌ها و کتاب روشنگر به نزدشان آمده بودند دروغگو  
شمردند.

سپس آنان را که کفر ورزیدند بگرفتم، پس ناپسندداشتن  
و کیفر من چگونه بود؟

آیا ندیده‌ای که خدای از آسمان– از ابر– آبی فرود آورد،  
پس با آن میوه‌های رنگارنگ بیرون آوردیم، و از کوه‌ها  
راه‌هایی به رنگ‌های گوناگون سفید و سرخ و سخت سیاه  
است؟

و همچنین از مردم و جنبدگان و چهارپایان رنگ‌های گوناگون  
هست. از بندگان خدا تنها دانشوران– عالمان ربانی– از او  
می‌ترسند. همانا خدا توانای بی‌همتا و آمرزگار است.

همانا کسانی که کتاب خدای را می‌خوانند و نماز برپا  
داشته‌اند و از آنچه روزیشان کرده‌ایم نهان و آشکارا انفاق  
کرده‌اند، تجارتی را امید می‌دارند که هرگز زیان نکند و  
ناروا– کساد و بی‌رونی– نشود

تا [خداوند] مزدهای ایشان را تمام بدهد و از فزون‌بخشی  
خویش بیفزایدشان، که او آمرزگار و سپاسدار است– مزد  
بندگان را تباه نمی‌سازد–.



وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا  
بَيْنَ يَدَيْهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ

و آنچه از این کتاب به تو وحی کردیم راست و درست است،  
آن [کتابهایی] را که در پیش آن است باور می‌دارد و راست  
می‌انگارد. هر آینه خدای به بندگان خود آگاه و بیناست.

ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا ۖ فَمِنْهُمْ  
ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ ۖ وَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ ۖ يُؤْتُونَ  
اللَّهُ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ

سپس [این] کتاب- قرآن- را به کسانی از بندگانمان که  
برگزیدیم میراث دادیم. پس، از آنان برخی بر خود ستمکار  
بودند و برخی میانه رو، و از ایشان برخی به خواست و  
فرمان خدا به نیکیها پیشی گیرنده‌اند. این است فزونی و  
بخشش بزرگ

جَنَّتْ عَدْنٌ يَدْخُلُونَهَا يُجَلَّلُونَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ  
وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ

بهشت‌هایی پاینده که در آنها در آیند، در آنجا با  
دستواره‌هایی از طلا و با مروارید زیور شوند، و پوشش  
ایشان در آنجا پرنیان است.

وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ ۖ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ  
شَكُورٌ

و گویند: سپاس و ستایش خدای راست که اندوه از ما ببرد،  
هر آینه پروردگار ما آمرزگار و سپاسدار است.

الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِهِ ۖ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٌ  
وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ

آن [خدایی] که ما را از فضل خویش در [این] سرای ماندنی  
و جاویدان فرود آورد، در آنجا نه رنجی به ما رسد و نه  
درماندگی.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا  
وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِّنْ عَذَابِهَا ۚ كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَافِرٍ

و کسانی که کافر شدند آنان را آتش دوزخ است، نه حکم  
شود بر آنها [به مرگ] تا بمیرند و نه عذابش از آنها سبک  
شود. اینچنین هر ناسپاسی را سزا می‌دهیم.

وَهُمْ يَصْطَرِخُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ  
الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ ۚ أَوْ لَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَن تَذَكَّرَ  
وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ ۖ فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِن نَّصِيرٍ

و آنها در آنجا فریاد کنند: خداوندا، ما را بیرون‌آر تا جز آن  
که می‌کردیم کار نیک و شایسته کنیم. [گوییم:] آیا شما را  
چندان عمر ندادیم که هر که پندپذیر است در آن مدت  
پند گیرد؟ و شما را بیم‌دهنده هم آمد، پس بچشید که  
ستمکاران را هیچ یآوری نیست.

إِنَّ اللَّهَ عَلِيمُ غَيْبِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ  
الصُّدُورِ

همانا خداوند داننده ناپیداهای آسمانها و زمین است، و او  
به آنچه در سینه‌ها نهفته است داناست.

هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ  
كُفْرُهُ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا مَقْتًا  
وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا

قُلْ أَرَأَيْتُمْ شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي  
مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَمْ  
ءَاتَيْنَهُمْ كِتَابًا فَهُمْ عَلَى بَيِّنَةٍ مِّنْهُ بَلْ إِن يَعِدُ الظَّالِمُونَ  
بَعْضُهُمْ بَعْضًا إِلَّا غُرُورًا

إِنَّ اللَّهَ يُمَسِّكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا وَلَئِنْ زَالَتَا  
إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنْ بَعْدِهِ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ  
أَهْدَىٰ مِنْ إِحْدَى الْأُمَمِ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا  
نُفُورًا

أَسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَكْرَ السَّيِّئِ وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئِ  
إِلَّا بِأَهْلِيهِ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ الْأَوَّلِينَ فَلَن تَجِدَ  
لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَن تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا

أَوْ لَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ  
مِنْ قَبْلِهِمْ وَكَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ  
شَيْءٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا

اوست که شما را در زمین جانشین [پیشینیان] گردانید،  
پس هر که کافر شود کفرش به زیان اوست. و کافران را  
کفرشان به نزد خداوندشان جز دشمنی و خشم نیفزاید و  
کافران را کفرشان جز زیانکاری نیفزاید.

بگو: آیا دیده‌اید شریکان خود- بتها- را که به جای خدای  
یکتا می‌خوانید؟ مرا بنمایید که از زمین چه چیز آفریده‌اند.  
یا آنان را در آسمانها شرکتي هست؟ یا به آنها کتابی  
داده‌ایم که بر حجتی از آنند؟ [نه،] بلکه ستمکاران برخی به  
برخ دیگر جز فریب وعده نمی‌دهند.

خدا آسمانها و زمین را نگاه می‌دارد از اینکه از جایگاه-  
مسیر و مدار- خود بلغزند و به در روند، و اگر بلغزند هیچ  
کس، پس از او، نتواند آنها را نگاه داشت. همانا اوست  
بردار و آمرزگار- که آنها را به کیفر شما بر سرتان  
فرو نمی‌افکند-.

و [مشرکان عرب] به خدا سوگند خوردند، سخت‌ترین  
سوگندها، که اگر آنان را بیم‌دهنده‌ای بیاید بی‌گمان  
راه‌یافته‌تر از هر امتی خواهند بود پس چون بیم‌دهنده‌ای  
بدیشان آمد آنان را جز رمیدن و دوری [از حق] نیفزود

از روی بزرگ‌منشی و گردنکشی در زمین و نیرنگ بد. و  
نیرنگ بد جز سازنده آن را فرا نگیرد. پس آیا جز روش و  
نهادی را که بر پیشینیان رفته است- یعنی عذاب را- چشم  
میدارند؟ پس روش و نهاد خدای را هرگز دگرگونی نیابی، و  
روش و نهاد خدای را هرگز گردانیدی نیابی.

آیا در زمین گردش نکردند تا ببینند که سرانجام کسانی که  
پیش از آنها بودند و نیرومندتر از آنها بودند چگونه شد؟ و  
هیچ چیز در آسمانها و در زمین نیست که خدای را ناتوان  
سازد، همانا او دانا و تواناست.

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا

یس. ۳۶

یُسّ: یس

مکی

۸۳ آیه

۶ صفحه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

یس

۱

۳۸۱ ر

وَالْقُرْءَانَ الْحَكِيمِ

۲

إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ

۳

عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

۴

تَنْزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ

۵

لِشَذِرَ قَوْمًا مَّا أُنذِرَ ءَابَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ

۶

لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَىٰ أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

۷

إِنَّا جَعَلْنَا فِيْٓ أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُّقْمَحُونَ

۸

وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ

۹

وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

۱۰

إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ ۖ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ

۱۱

إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَءَاثَرَهُمْ ۚ وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ

۱۲

و اگر خدای مردم را به سزای آنچه کرده‌اند می‌گرفت هیچ جنبنده‌ای بر پشت آن– زمین– نمی‌گذاشت، و لیکن آنان را تا سرآمدی نامبرده واپس می‌دارد، پس چون سرآمدشان فرارسد همانا خداوند به [احوال] بندگان خود بیناست– و از اینرو هر کس را به کردارش جزا می‌دهد–.

یا، سین.

سوگند به قرآن با حکمت– حکمت‌آمیز و درست و استوار–.

که همانا تو از فرستادگانی

[و] بر راه راستی

[قرآنی که] فرو فرستاده آن توانای بی‌همتا و مهربان [است].

تا مردمی را بیم دهی که پدرانشان بیم داده نشده‌اند، از اینرو ناآگاهند.

هر آینه گفتار [خدای] بر بیشترشان سزا گشته، و از اینرو ایمان نمی‌آورند.

همانا بر گردنهایشان زنجیرها نهاده‌ایم که تا زیر چانه‌هاست، چنانکه سرهایشان بالا مانده است

و از پیش رویشان دیواری و از پشت سرشان دیواری نهاده‌ایم و بر دیدگانشان پرده‌ای افکنده‌ایم، از این رو هیچ نمی‌بینند– کنایه از اینکه از همه سو فروگرفته شده‌اند و راه حق را که هدایت و رستگاری است نمی‌بینند–.

و بر آنها یکسان است چه بیمشان کنی یا بیمشان نکنی، ایمان نمی‌آورند.

جز این نیست که تو کسی را هشدار و بیم می‌دهی– بیم‌دادن تو کسی را سود دارد– که این ذکر– قرآن– را پیروی کند و از خدای رحمان در نهان بترسد پس او را به آمرزش و مزدی بزرگوارانه نوید ده.

همانا ماییم که مردگان را زنده می‌کنیم و آنچه را که پیش فرستاده‌اند و اثرهایشان را– آنچه از آنها باز ماند– می‌نویسیم، و هر چیزی را در راهنمای– نوشته– روشن– لوح محفوظ– به شمار آورده‌ایم.

وَأَصْرِبُ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَبَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ

۱۴

إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُم مُّرْسَلُونَ

۱۵

قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ

۱۶

قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُم لَمُرْسَلُونَ

۱۷

وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ

۱۸

قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِن لَّمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ

۱۹

قَالُوا طَيَّرِكُمْ مَعَكُمْ أَيْنَ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ

۲۰

وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ يَاقَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ

۲۱

اتَّبِعُوا مَن لَّا يَسْأَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُّهْتَدُونَ

۲۲

وَمَا لِيَ لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

۲۳

عَأْتِخِذْ مِنْ دُونِهِ ۖ ءَالِهَةٌ إِنْ يُرَدِّنِ الرَّحْمَنُ بِضُرٍّ لَّا تُغْنِ عَنِّي شَفَعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ

۲۴

إِنِّي إِذَا لَفِيَ ضَلَالٍ مُّبِينٍ

۲۵

إِنِّي ءَامَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمِعُونِ

۲۶

قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ ۖ قَالَ يَلِيَّتْ قَوْمِي يَعْلَمُونَ

۲۷

بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ

و برای آنان– اهل مکه– داستان مردم آن شهر– انطاکیه– را مثل آر، آنگاه که فرستادگان بدیشان آمدند

آنگاه که دو تن به سوی آنان فرستادیم و ایشان را دروغزن خواندند، پس ایشان را به فرستاده سومی نیرومند کردیم و گفتند: همانا ما به سوی شما فرستاده شده‌ایم.

گفتند: شما جز آدمیانی مانند ما نیستید و خدای رحمان چیزی– از وحی و پیامبری– فرو نفرستاده، [و] شما جز دروغ نمی‌گویید.

گفتند: پروردگار ما می‌داند که هر آینه ما به سوی شما فرستاده شده‌ایم

و بر ما جز رسانیدن روشن و آشکار پیام نیست.

گفتند: ما شما را به شگون بد گرفتیم، اگر باز نایستید هر آینه سنگسارتان می‌کنیم و بی‌گمان از ما شکنجه‌ای دردناک به شما خواهد رسید.

گفتند: شگون بدتان با شماست. آیا اگر شما را پند دهند [به شگون بد می‌گیرید]؟! بلکه شما مردمی گزافکارید.

و مردی– حبیب نجار– از کرانه آن شهر شتابان بیامد، گفت: ای قوم من، این فرستادگان [الهی] را پیروی کنید،

کسانی را پیروی کنید که از شما مزدی نمی خواهند و خود رهیافته‌اند.

و چیست مرا که آن [خدای] را نپرستم که مرا پدید آورد، و به سوی او بازگردانیده خواهید شد؟

آیا به جای او خدایانی فراگیرم که اگر خدای رحمان برای من گزندی خواهد شفاعت آنان مرا سود ندهد و به کار نیاید، و مرا نتوانند رهانید؟!

آنگاه من بی‌گمان در گمراهی آشکاری خواهم بود.

من به پروردگارتان– خدای یگانه– ایمان آوردم پس بشنوید از من– و مرا فرمان برید–.

[پس از کشته‌شدن به او] گفته شد: به بهشت– بهشت برزخ– درآی. گفت: ای کاش قوم من می‌دانستند،

که پروردگار من مرا آمرزید و از گرامی‌داشتگان و نواختگانم ساخت.

وَمَا أَنزَلْنَا عَلَىٰ قَوْمِهِۦ مِنۢ بَعْدِهِۦ مِن جُنْدٍ مِّنَ السَّمَآءِ ۚ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ

إِن كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خُمِدُونَ

يَحْسِرَةً عَلَىٰ الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ

أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ

وَإِن كُلُّ لَمَّا جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ

وَعَايَهُ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيِّتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ

وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ

لِيَأْكُلُوا مِن ثَمَرِهِۦ ۚ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْۖ أَفَلَا يَشْكُرُونَ

سُبْحَنَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنۢ أَنفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ

وَعَايَهُ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ

وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا ۚ ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ

وَالْقَمَرَ قَدَرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ

لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ ۚ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ

و پس از [کشتن] او بر قوم وی– اهل انطاکیه– هیچ لشکری از آسمان نفرستادیم و ما فروفرستنده [لشکر عذاب] نبودیم– یعنی آن کفار خوارتر و بی ارزش‌تر از آن بودند که هلاکشان را لشکری از آسمان بیاید–

[عذاب آنها] جز یک بانگ سهمناک نبود، که ناگهان مرده و خاموش شدند.

ای دریغا بر بندگان! هیچ پیامبری بدیشان نیامد مگر آنکه او را مسخره می‌کردند.

آیا ندیده‌اند– به دیده بصیرت– که پیش از آنان چه بسیار از مردم روزگاران را نابود کردیم که آنان– هلاک‌شدگان– سوی اینان– به دنیا– باز نگردند؟

و کس نیست مگر آنکه همگی‌شان با هم نزد ما حاضر شدگانند– در روز رستاخیز–.

و برای آنان زمین مرده– خشک و بی‌گیاه– نشانه‌ای است [بر قدرت ما] که آن را زنده کردیم– به آب باران– و از آن دانه‌ای بیرون آوردیم که از آن می‌خورند.

و در آن بوستانهایی از درختان خرما و انگور پدید کردیم و در آن چشمه‌ها روان ساختیم،

تا از میوه‌های آن بخورند و حال آنکه دستهای ایشان آن را نساخته است. آیا سپاس نمی‌گذارند؟

پاک و منزّه است آن [خدای] که همه جفتها– نر و ماده– را بیافرید از آنچه زمین می‌رویاند و از خودشان– آدمیان– و از آنچه نمی‌دانند.

و شب برای آنان نشانه‌ای [دیگر] است، که روز را از آن بیرون می‌آوریم پس آنگاه در تاریکی فرومی‌روند.

و خورشید به سوی قرارگاه خود می‌رود. این اندازه نهادن– طرح و تدبیر– آن توانای بی‌همتا و داناست.

و ماه را جایگاه‌ها به اندازه معین کردیم تا همچون شاخه خرمای دیرینه– خشکیده خمیده به شکل هلال– گردد.

نه خورشید را سزد که ماه را دریابد و نه شب بر روز پیشی گیرنده است، و همه در چرخ خود– در مدار خود– شناورند.

وَعَايَةُ لَهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ

وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِّن مِّثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ

وَإِن نَّشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنقَذُونَ

إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

وَمَا تَأْتِيهِمْ مِّنْ ءَايَةٍ مِّنْ ءَايَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْطَعِمُ مَنْ لَّوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَطْعَمَهُۥٓ إِنَّ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ

فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ

قَالُوا يَوَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِن مَّرْقَدِنَا<sup>٢٢</sup> هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ

إِن كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُم جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ

فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

و نشانه‌ای برای آنان این است که فرزندانشان را در کشتی پُر بار برداشتیم.

و برایشان مانند آن

و اگر بخواهیم آنان را غرق می‌کنیم، پس آنها را هیچ فریادرسی نباشد و نه رهایی یابند،

مگر به بخشایشی از ما و برخورداریی تا هنگامی– مرگ–.

و چون به ایشان گفته شود از آنچه فراروی شماست– گناهان– و آنچه از پس شماست– کیفر گناهاتتان– بترسید و بپرهیزید شاید بر شما بیخشایند، [روی بگردانند و بر ستیزه و گردنکشی خود بیفزایند].

و هیچ نشانه‌ای از نشانه‌های پروردگارشان بدیشان نیاید جز آنکه از آن رویگردانند.

و چون به آنان گفته شود که از آنچه خدای روزیتان کرده انفاق کنید، کسانی که کافر شدند به آنان که ایمان آورده‌اند گویند: آیا کسی را بخورانیم که اگر خدا می‌خواست او را می‌خورانید؟! شما جز در گمراهی آشکار نیستید.

و می‌گویند: اگر شما راست‌گویید، [هنگام] این وعده کی خواهد بود؟

اینان جز یک بانگ آسمانی را انتظار نمی‌برند که ناگهان در حالی که ستیزه و کشمکش می‌کنند بگیردشان.

پس نه وصیتی توانند کرد و نه توانند سوی کسان خویش بازگردند.

و در صور دمیده شود و آنان ناگاه از گورها به سوی پروردگارشان می‌شتابند.

گویند: ای وای بر ما، چه کسی ما را از خوابگاهمان برانگیخت؟ این همان است که خدای رحمان وعده داده بود و پیامبران راست گفتند.

آن– هنگام رستاخیز– جز یک بانگ آسمانی نیست که ناگاه همه ایشان نزد ما حاضرشدگانند.

پس امروز بر کسی هیچ ستمی نخواهد شد و جز آنچه می‌کردید پاداش داده نشوید.



إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَكِهِونَ

۵۶

هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلِّلٍ عَلَى الْأَرَآئِكِ مُتَكِونَ

۵۷

لَهُمْ فِيهَا فَكِهَةٌ وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ

۵۸

سَلَامٌ قَوْلًا مِّن رَّبِّ رَحِيمٍ

۵۹

وَأَمْتَرُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ

۶۰ حزب ۱۷۸

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَبْنَىٰءَآدَمَ أَن لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطٰنَ ۖ إِنَّهُۥ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ

۶۱

وَأَن اُعْبُدُونِىْ هٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ

۶۲

وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ

۶۳

هٰذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِى كُنْتُمْ تُوعَدُونَ

۶۴

أَصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ

۶۵

الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

۶۶

وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنَّىٰ يُبْصِرُونَ

۶۷

وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَىٰ مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَعُوا مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ

۶۸ ر۳۸۵

وَمَن نُّعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِى الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ

۶۹

وَمَا عَلَّمْنٰهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِى لَهُٗ اِنْ هُوَ اِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْءَانٌ مُّبِينٌ

۷۰

لِيُنذِرَ مَن كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ

همانا بهشتیان، امروز به خوشی و شادمانی سرگرم‌اند.

ایشان و همسرانشان در سایه‌ها بر تختهای آراسته تکیه زنند.

ایشان را در آنجا [از هر گونه] میوه هست، و آنان راست هر چه بخواهند.

[آنان راست] سلامی، که گفتاری از پروردگار مهربان است.

و [ندا آید که] ای بزهکاران، امروز جدا شوید.

ای فرزندان آدم، آیا به شما سفارش نکردم که شیطان را نپرسید که او شما را دشمنی است آشکار؟

و اینکه مرا بپرستید، که این است راه راست؟

و هر آینه از شما آدمیان مردمانی بسیار را گمراه کرد. آیا خرد را کار نمی‌بستید؟

این است آن دوزخی که به شما وعده داده می‌شد.

امروز به سزای کافربودتان در آن در آیید– یا به آتش آن بسوزید–.

امروز بر دهانهایشان مهر نهیم، و دستهایشان با ما سخن گوید و پاهایشان گواهی دهد بدانچه می‌کردند.

و اگر خواهیم هر آینه دیدگانشان را محو و ناپدید– نابینا– کنیم آنگاه به سوی راه پیشی گیرند، ولی کجا و چگونه می‌بینند؟

و اگر خواهیم هر آینه آنها را بر جایشان مسخ کنیم– به شکل زشتی چون بوزینه و خوک درآوریم–، پس نه پیش‌رفتن [و گذشتن از آنجا] توانند و نه [به صورت اول] بازگردند.

و هر که را عمر دراز دهیم در آفرینش نگونسارش کنیم– نیرومندی‌اش را به سستی و ناتوانی دگرگون سازیم–، آیا خرد را کار نمی‌بندند؟

و او– محمد

تا بیم دهد هر که را زنده– با فهم و خردمند یا مؤمن– باشد و آن گفتار– عذاب و هلاکت– بر کافران سزا گردد.

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَمًا فَهُمْ لَهَا مَلَائِكُونَ

وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ

وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبٌ أَفَلَا يَشْكُرُونَ

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ ءَالِهَةً لَّعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ

لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُّحْضَرُونَ

فَلَا يَحْزَنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّآ نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ

أَوْ لَمْ يَرَ الْإِنْسَنُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُّطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ

وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ ۖ قَالَ مَنْ يُحْيِ الْعِظَمَ وَهِيَ رَمِيمٌ

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِّنْهُ تُوقِدُونَ

أَوْ لَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَن يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَن يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

فَسُبْحَنَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

آیا ندیده‌اند که ما از آنچه دستهای [قدرت] ما [بی‌کمک آفریدگان] ساخته است چهارپایان را برای آنان آفریدیم پس ایشان دارندگان آنهايند؟

و آنها

و آنان را در آنها سودهایی است– از پوست و پشم و کود آنها– و آشاميدنيهایی– از شیرشان–. آیا سپاس نمی‌گزارند؟

و به جای خدای یکتا خدایانی گرفتند بدان امید که یاری شوند

[و حال آنکه آن بتان] یاری‌کردن ایشان نتوانند و آنان

پس سخن آنان تو را اندوهگین نکند، همانا ما آنچه را پنهان می‌دارند و آنچه را آشکار می‌کنند می‌دانیم.

آیا آدمی ندیده– ندانسته– است که ما او را از نطفه‌ای آفریدیم، که اکنون ستیزه‌گری– یا دشمنی– آشکار است؟!

و برای ما مثلی زد– در زنده‌کردن مردگان– و آفرینش خود را فراموش کرده گفت: کیست که استخوانها را در حالی که پوسیده و خاک شده زنده می‌کند؟

بگو: همان [خدای] که نخستین بار آفریدش زنده‌اش می‌کند، و او به همه آفرینش– یا آفریدگان– داناست.

همان [خدای] که برای شما از درخت سبز آتشی پدید کرد پس آنگاه شما از آن آتش می‌افروزید.

آیا آن که آسمانها و زمین را آفرید بر آفریدن مانند اینها توانا نیست؟ چرا [تواناست]، و اوست آفریدگار دانا.

جز این نیست که کار و فرمان او، چون چیزی را بخواهد، این است که گویدش: باش، پس می‌باشد.

پس پاک و منزّه است آن [خدای] که پادشاهی– مالکیت و حاکمیت– همه چیز به دست اوست و به سوی او بازگردانیده می‌شويد.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	۳۸۶ ر منزل ۶
۲	فَالزَّجَرَاتِ زَجْرًا	
۳	فَالْتَلَيْتِ ذِكْرًا	
۴	إِنَّ إِلَهَكُمْ لَوَاحِدٌ	
۵	رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا رَبُّ الْمَشْرِقِ	
۶	إِنَّا زَيْنًا السَّمَاءِ الدُّنْيَا بِزِينَةِ الْكَوَاكِبِ	
۷	وَحِفْظًا مِّنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَّارِدٍ	
۸	لَّا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَىٰ وَيُقَذَّفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ	
۹	دُحُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ	
۱۰	إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ	
۱۱	فَاسْتَفْتِهِمْ أَهُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مَنِ خَلَقْنَا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِّن طِينٍ لَا زَبٍ	
۱۲	بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ	
۱۳	وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ	
۱۴	وَإِذَا رَأَوْاٰ آيَةً يَسْتَسْخِرُونَ	
۱۵	وَقَالُوا إِن هَٰذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ	
۱۶	أَعِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَعِنَّا لَمَبْعُوثُونَ	
۱۷	أَوْ عَابَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ	
۱۸	قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ	
۱۹	فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ	
۲۰	وَقَالُوا يَتَوَلَّوْنَا هَٰذَا يَوْمَ الدِّينِ	
۲۱	هَٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِء تَكْذِبُونَ	
۲۲	أَحْشَرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ	۲۲ حزب ۱۷۹ ر ۳۸۷ ر
۲۳	مِنْ دُونِ اللَّهِ فَأَهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ	
۲۴	وَقِفُّهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ	

سوگند به آن رفبزدگان– فرشتگان صف‌کشیده– که [به طاعت و بندگی] صف زده‌اند.

سوگند به آن رانندگان که سخت می‌رانند– فرشتگانی که ابرها یا دیوان را می‌رانند–.

و سوگند به آن خوانندگان یاد و پند– آیات قرآن–

که هر آینه خدای شما یکی است

خداوند آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست و خداوند خاورها– جایهای برآمدن آفتاب و ستارگان–.

همانا ما آسمان دنیا– نزدیکتر– را به زیور ستارگان بیاراستیم،

و از هر دیو سرکش و نافرمان نگاه داشتیم،

که نمی‌توانند به [گفتار] گروه والایتر– فرشتگان عالم بالا– گوش فرا دارند، و از هر سو [با شهابها] تیر انداخته شوند

تا رانده و دور گردند، و آنان راست عذابی پیوسته و همیشه

مگر آن کس [از دیوان] که سخنی [از سخنان فرشتگان عالم بالا] را دزدانه بریاید، پس شهابی از پی او افتد و به او رسد.

از آنها– مشرکان– بپرس که آنان در آفرینش سخت‌تر و دشوارترند یا آن چیزها [ی دیگر] که آفریدیم– فرشتگان و آسمانها و زمین و ...–، ما آنها را از گلی چسبنده آفریده‌ایم.

بلکه تو شگفتی نمودی– از ایمان نیاوردنشان– و آنها مسخره می‌کنند.

و چون پند داده شوند، یاد نکنند و پند نپذیرند.

و چون نشانه‌ای ببینند به ریشخند گیرند.

و گویند: این جز جادویی آشکار نیست.

آیا چون بمردیم و خاک و استخوانی چند شدیم باز برانگیخته می‌شویم؟!

و آیا پدران پیشین ما نیز [برانگیخته می‌شوند]؟

بگو: آری، و شما خوار و درمانده باشید.

پس جز این نیست که آن

و گویند: ای وای بر ما، این روز حساب و پاداش است.

[گفته شود:] این، روز جدایی [نیکوکاران از بدکاران]– یا روز داوری– است که آن را دروغ می‌انگاشتید.

[ای فرشتگان،] کسانی را که ستم کردند– مشرکان– و همانندانشان– همراهانشان از دیوان– گرد آورید، و آنچه را می‌پرستیدند

به جای خدا، و آنها را به راه دوزخ راه نمایید.

و بازداریدشان که آنان پرسش خواهند شد.

مَا لَكُمْ لَا تَنَاصِرُونَ

شما را چیست که یکدیگر را یاری نمی‌کنید؟

۲۶

بَلْ هُمْ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ

[نه،] بلکه آنها امروز [به عذاب خدای] گردن‌نهادگانند.

۲۷

وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ

و برخی از ایشان بر برخی دیگر– پیروان و پیشوایان– روی کرده یکدیگر را می‌پرسند.

۲۸

قَالُوا إِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ

[پیروان به پیشوایان] گویند: شما بودید که از جانب راست – که نشانه خیر و نیکبختی می‌پنداشتیم– بر ما درمی‌آمدید.

۲۹

قَالُوا بَلْ لَّمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ

[پیشوایان] گویند: [نه،] بلکه شما خود مؤمن نبودید

۳۰

وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُم مِّنْ سُلْطٰنٍۭ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طٰغِينَ

و ما را بر شما هیچ دستی و تسلطی نبود، بلکه شما خود گروهی سرکش بودید.

۳۱

فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذَٰئِقُونَ

پس گفتار پروردگارمان– وعده عذاب– بر ما سزا شد که ما چشندگان عذابیم

۳۲

فَأَعْوَيْنٰكُمْ إِنَّا كُنَّا عَلٰوِينَ

شما را گمراه کردیم زیرا که خود گمراه بودیم.

۳۳

فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ

پس بی‌گمان همه ایشان در آن روز در عذاب شریکند.

۳۴

إِنَّا كَذٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ

همانا ما با بزهکاران– مشرکان– چنین می‌کنیم

۳۵

إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ

آنان بودند که چون به آنها گفته می‌شد خدایی جز خدای یکتا نیست بزرگ‌منشی و گردنکشی می‌کردند.

۳۶

وَيَقُولُونَ أَبِنَا لَتَارِكُوآءِ الْهَيْتِنَا لِشَاعِرٍۭ مَّجْنُونٍ

و می‌گفتند: آیا ما از بهر شاعری دیوانه دست از خدایان خویش نداریم!

۳۷

بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَقَ الْمُرْسَلِينَ

بلکه [آن پیامبر] به حق آمد– یا حق را آورد– و [دیگر] پیامبران را باور داشت.

۳۸

إِنَّكُمْ لَذَٰئِقُوا الْعَذَابِ الْأَلِيمِ

هر آینه شما چشنده عذاب دردناک خواهید بود.

۳۹

وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

و جز آنچه می‌کردید پاداش داده نشوید.

۴۰

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ

مگر بندگان ویژه و برگزیده خدای،

۴۱

أُولَٰئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ

که ایشان راست روزی معلوم،

۴۲

فَوَاكِهَ وَهُم مُّكْرَمُونَ

میوه‌ها [از هر گونه]، و ایشان گرامی‌داشتگان و نواختگانند،

۴۳

فِي جَنَّاتٍ النَّعِيمِ

در بهشتهای پر نعمت

۴۴

عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ

بر تختهایی رویاروی هم

۴۵

يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍۭ مِّن مَّعِينٍ

جامی از نوشیدنی پاکیزه بر آنان می‌گردانند،

۴۶

بَيِّضَاءَ لَذَّةٍۭ لِلشَّارِبِينَ

سپید و روشن، خوشگوار برای آشامندگان

۴۷

لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُونَ

نه در آن تباهی و بی‌خردی است و نه از آن مست شوند.

۴۸

وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ عِينٌ

و نزد ایشان زنان دیده فروهشته درشت‌چشم باشند،

۴۹

كَأَنَّهُنَّ بَيِّضٌ مَّكْنُونٌ

که گویی تخمهای شترمرغاند پوشیده.

۵۰

فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ

پس برخی از ایشان– بهشتیان– پرسش‌کنان روی به برخی دیگر کنند

۵۱

قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ

گوینده‌ای از ایشان گوید: همانا مرا [در دنیا] همنشینی بود،

يَقُولُ أَعِنَّكَ لِمَنِ الْمُصَدِّقِينَ

که می‌گفت: آیا تو از باوردارندگانی– به رستاخیز–؟

۵۳

أَعِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَعِنَّا لَمَدِينُونَ

آیا چون بمردیم و خاک و استخوانی چند شدیم، آیا ما را پاداش و کیفر می‌دهند؟

۵۴

قَالَ هَلْ أَنْتُمْ مُطَّلِعُونَ

[سپس] گوید: آیا شما فرو می‌نگرید– تا آن همنشین را ببینید–؟

۵۵

فَاطْلَعَ فَرَءَاهُ فِي سَوَاءٍ الْجَحِيمِ

پس بنگرد و او را در میان دوزخ ببیند.

۵۶

قَالَ تَاللَّهِ إِنْ كِدَتْ لَتُرْدِينَ

گوید: به خدا سوگند هر آینه نزدیک بود که مرا به هلاکت افکنی.

۵۷

وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنْتُ مِنَ الْمُحْضَرِينَ

و اگر نیکویی و بخشایش پروردگارم نبود هر آینه من هم از حاضرشدگان [در دوزخ] بودم

۵۸

أَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِينَ

[آنگاه از فرط خوشحالی گوید:] پس آیا ما دیگر نخواهیم مرد؟

۵۹

إِلَّا مَوْتَتَنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ

مگر همان مرگ نخستین خود [که گذشت] و ما از عذاب‌شدگان نیستیم؟

۶۰

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

هر آینه این است پیروزی و کامیابی بزرگ.

۶۱

لِمِثْلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ

برای چنین [پاداشی] باید کوشندگان بکوشند.

۶۲

أَذَلِكَ خَيْرٌ تُزَلَّأُ أَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّومِ

آیا این برای پذیرایی و مهمانی بهتر است یا درخت زقوم [که در میان دوزخ رسته است]؟

۶۳

إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ

همانا آن

۶۴

إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ

آن درختی است که در بن دوزخ می‌روید.

۶۵

طُلُعَهَا كَأَنَّهُ رُءُوسُ الشَّيَاطِينِ

خوشه و بار آن [از زشتی] گویی سرهای دیوان است

۶۶

فَإِنَّهُمْ لَا يَكُونُ مِنْهَا فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ

پس همانان– دوزخیان– از آن بخورند و شکمها را از آن پر کنند.

۶۷

ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيمٍ

آنگاه برای آنان بر بالای آن [طعام] آمیزه‌ای است از آب جوشان.

۶۸

ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لِإِلَى الْجَحِيمِ

سپس هر آینه بازگشتشان به دوزخ است

۶۹

إِنَّهُمْ أَلْفَوْا عِبَادَهُمْ ضَالِّينَ

که آنان پدران خود را گمراه یافتند،

۷۰

فَهُمْ عَلَىٰ عَآثِرِهِمْ يُهَرَّغُونَ

پس بر پی آنان می‌شتافتند.

۷۱

وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ

و هر آینه پیش از آنها بیشتر پیشینیان گمراه شدند.

۷۲

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُّنْذِرِينَ

و هر آینه در میان ایشان بیم‌کنندگان فرستادیم.

۷۳

فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ

پس بنگر که سرانجام آن بیم‌شدگان چگونه بود.

۷۴

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ

مگر بندگان ویژه و برگزیده خدای.

۷۵

وَلَقَدْ نَادَيْنَا نُوحَٰ فَلَنِعْمَ الْمُجِيبُونَ

و هر آینه نوح ما را بخواند، پس چه نیک پاسخ‌دهنده بودیم.

۷۶

وَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ

و او و کسانش– خاندان و پیروانش– را از اندوه بزرگ– عذاب طوفان– رهانیدیم.



وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ

۷۸

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ

۷۹

سَلَّمَ عَلَى نُوحٍ فِي الْعِلْمِينَ

۸۰

إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

۸۱

إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ

۸۲

ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخِرِينَ

۸۳  
حزب  
۱۸۰

وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ

۸۴

إِذْ جَاءَ رَبُّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

۸۵

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ

۸۶

أَفِئْكَاءَ آلِهَةٍ دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ

۸۷

فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ

۸۸

فَنَظَرَ نَظْرَةً فِي التُّجُومِ

۸۹

فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ

۹۰

فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ

۹۱

فَرَاغَ إِلَىٰ ءَالِهَتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ

۹۲

مَا لَكُمْ لَا تَنْطِفُونَ

۹۳

فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ

۹۴

فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَزِفُونَ

۹۵

قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ

۹۶

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ

۹۷

قَالُوا أَبْنَاؤُا لَهُ بُنِينًا فَأَلْقُوهُ فِي الْجَحِيمِ

۹۸

فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ

۹۹

وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَهْدِينِ

۱۰۰

رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ

۱۰۱

فَبَشِّرْنَاهُ بِعُلْمٍ حَلِيمٍ

۱۰۲

فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعَىٰ قَالَ يَبْنَئِي إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي

أَدْجُكَ فَانْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ قَالَ يَتَأَبَّتْ أُفْعُلُ مَا تُؤْمَرُ

سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ

و فرزندان او را بازماندگان گردانیدیم.

و از او نام و ثنای نیک– یا نام و دعوت او را– در میان پسینیان باقی گذاشتیم.

سلام بر نوح در میان جهانیان.

ما نیکوکاران را اینچنین پاداش می‌دهیم

همانا او از بندگان مؤمن ما بود.

سپس دیگران را غرق کردیم.

و هر آینه از پیروان او ابراهیم بود.

آنگاه که با دلی پاک و رسته به سوی پروردگار خویش آمد.

هنگامی که به پدر– سرپرست– و قوم خود گفت: این چیست که می‌پرستید؟

آیا به جای خدای یکتا خدایانی دروغین– بتان– را می‌خواهید؟

پس گمان شما به پروردگار جهانیان چیست؟

پس با نگاهی به ستارگان درنگریست.

و آنگاه گفت: همانا من بیمارم.

پس، از او روی گردانده برگشتند.

پس پنهانی به سوی خدایانشان رفت و گفت: آیا چیزی نمی‌خورید؟

شما را چیست که سخن نمی‌گویید؟

پس نهانی بر آنها با دست راست– به قوت– ضربتی زد.

و آنان شتابان به نزد او آمدند.

گفت: آیا آنچه را خود می تراشید می‌پرستید؟

و حال آنکه خداوند شما را و آنچه می‌کنید بیافرید.

[نمرود و قومش] گفتند: برایش بنائی سازید و او را در آتش اندازید.

و برای او نیرنگ و ترفندی خواستند، پس آنان را فروتر ساختیم.

و [ابراهیم] گفت: همانا من به سوی پروردگار خویش رونده‌ام– از میان شما هجرت می‌کنم–، که او مرا راه خواهد نمود.

پروردگار، مرا [فرزندی] از نیکان و شایستگان ببخش.

پس او را به پسری بردبار– اسماعیل– مژده دادیم.

و چون [پسر] به حد کار و کوشش با وی– پدر– رسید، گفت: ای پسرکم، من در خواب می‌بینم که تو را گلو می‌برم، بنگر تا رأی تو چیست؟ گفت: ای پدر من، آنچه فرمان یافته‌ای بکن، که اگر خدای خواهد مرا از شکیبایان خواهی یافت.



فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ

۱۰۴ وَنَدَيْتُهُ أَنْ يَتَابَرَهُيمُ  
و او را ندا دادیم که ای ابراهیم،

۱۰۵ قَدْ صَدَّقْتَ الرُّعْيَا إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ  
چنین پاداش می‌دهیم. همانا ما نیکوکاران را

۱۰۶ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ  
هر آینه این آزمایشی روشن و آشکار بود.

۱۰۷ وَفَدَيْنَهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ  
و او را به ذبحی– گوسفندی– بزرگ باز خریدیم.

۱۰۸ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ  
و از او نام و ثنا– یا دعوت به حق– در میان پسینیان باقی گذاشتیم.

۱۰۹ سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ  
سلام بر ابراهیم.

۱۱۰ كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ  
ما نیکوکاران را بدین گونه پاداش می‌دهیم.

۱۱۱ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ  
همانا او از بندگان مؤمن ما بود.

۱۱۲ وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَقَ نَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ  
و او را به اسحاق، پیامبری از نیکان و شایستگان، مژده دادیم.

۱۱۳ وَبَرَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ وَمِن ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ مُبِينٌ  
و بر او و بر اسحاق برکت دادیم، و از فرزندان ایشان برخی نیکوکارند و برخی ستمکاری آشکار بر خویشان.

۱۱۴ وَلَقَدْ مَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ  
و هر آینه بر موسی و هارون منت نهادیم– به قطع گزندها و آسیب‌ها از ایشان، یا به نعمت نبوت–.

۱۱۵ وَجَعَلْنَاهُمَا قَوْمَهُمَا مِّنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ  
و آن دو و قومشان را از اندوه بزرگ رهانیدیم.

۱۱۶ وَنَصَرْنَاهُمْ فَكَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ  
و یاریشان کردیم تا چیره و پیروز شدند.

۱۱۷ وَعَاتَيْنَاهُمَا أَلْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ  
و کتابی روشن و روشنگر بدادیمشان.

۱۱۸ وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ  
و هر دو را راه راست بنمودیم.

۱۱۹ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْآخِرِينَ  
و برایشان نام و ثنای نیک در پسینیان باقی گذاشتیم.

۱۲۰ سَلَّمَ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ  
سلام بر موسی و هارون.

۱۲۱ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ  
همانا ما نیکوکاران را چنین پاداش می‌دهیم.

۱۲۲ إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ  
زیرا که هر دو از بندگان مؤمن ما بودند.

۱۲۳ وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ  
و همانا الیاس از پیامبران بود.

۱۲۴ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ  
آنگاه که به قوم خود گفت: آیا پروا نمی‌کنید؟

۱۲۵ أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَلْقِينَ  
آیا بت بعل را می‌خوانید– می‌پرستیدید– و نیکوترین آفرینندگان را وا می‌گذارید؟

۱۲۶ اللَّهُ رَبَّكُمْ وَرَبَّ عَابَائِكُمُ الْأُولِينَ  
همان خدای را، که پروردگار شما و پروردگار پدران نخستین شماست.

پس چون هر دو [فرمان خدای را] گردن نهادند و او را بر پیشانی بیفکند ...،

فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ

۱۲۸

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ

۱۲۹

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ

۱۳۰

سَلَّمَ عَلَىٰ إِيَّاسِينَ

۱۳۱

إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

۱۳۲

إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ

۱۳۳

وَإِنَّ لُوطًا لِّمَنِ الْمُرْسَلِينَ

۱۳۴

إِذْ حَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ

۱۳۵

إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ

۱۳۶

ثُمَّ دَمَرْنَا الْآخِرِينَ

۱۳۷

وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِمْ مُّصْبِحِينَ

۱۳۸

وَبِالْأَيْلِ أَفْلا تَعْقِلُونَ

۱۳۹

ر۳۹۰

وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ

۱۴۰

إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ

۱۴۱

فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ

۱۴۲

فَالْتَقَمَهُ الْخَوْتُ وَهُوَ مُلِيمٌ

۱۴۳

فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ

۱۴۴

لَلْبَيْتِ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ

۱۴۵

حزب ۱۸۱

فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ

۱۴۶

وَأَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّنْ يَقْطِينٍ

۱۴۷

وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ

۱۴۸

فَعَامَتُوا فَمَتَّعْنَاهُمُ إِلَىٰ حِينٍ

۱۴۹

فَاسْتَفْتِهِمْ أَلِرَبِّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبُنُونَ

۱۵۰

أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنثًا وَهُمْ شَاهِدُونَ

۱۵۱

أَلَا إِنَّهُمْ مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ

۱۵۲

وَلَدَ اللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ

۱۵۳

أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ

پس او را دروغگو شمردند، و هر آینه آنان حاضرشدگانند– برای عذاب–.

مگر بندگان ویژه و برگزیده خدای.

و برای او نام و ثنای نیک در پسینیان باقی گذاشتیم.

سلام بر ایاس.

همانا ما نیکوکاران را چنین پاداش می دهیم،

زیرا که او از بندگان مؤمن ما بود.

و هر آینه لوط از پیامبران بود.

آنگاه که او و همه خاندان او را رهانیدیم،

مگر پیرزنی را در میان بازماندگان– عذاب‌شدگان–.

سپس آن دیگران را هلاک کردیم.

و هر آینه شما [ای قریش،] بامدادان بر [ویرانه] آنان می‌گذرید– هنگامی که کاروانهای شما از حجاز به شام سفر می‌کنند–

و شامگاهان نیز، آیا خرد را کار نمی‌بندید؟

و هر آینه یونس از پیامبران بود.

آنگاه که به آن کشتی پُر و گرانبار– آکنده از مردم و کالا– گریخت.

پس با آنها قرعه افکند و مغلوب شد– قرعه بر او افتاد–.

پس آن ماهی او را بلعید و او در خور سرزنش بود– یا ملامت‌کننده خود بود–.

پس اگر نه این بود که وی از تسبیح‌گویان بود،

هر آینه تا روزی که [مردم] برانگیخته می‌شوند در شکم آن می‌ماند– یعنی شکم آن ماهی گور او می‌شد–.

پس او را در حالی که بیمار بود به بیابان– دشت خشک و بی‌گیاه– بینداختیم.

و بر [سر] او کدوبنی رویانیدیم.

و او را به سوی صد هزار یا بیشتر– مردم نینوا– فرستادیم – یعنی دو باره پس از بیرون آمدن از شکم ماهی–.

پس ایمان آوردند و تا هنگامی– تا زنده بودند– برخوردارشان کردیم.

از ایشان پرس، آیا پروردگار تو را دختران باشد و آنان را پسران؟!– مشرکان می‌گفتند که فرشتگان دختران خدایند –.

یا مگر آنان حاضر و گواه بودند که ما فرشتگان را دخترانی آفریدیم؟!

آگاه باش که آنها از دروغ‌پردازیشان است که می‌گویند:

خدا فرزند زاد، و هر آینه آنها دروغگویند.

آیا [خدا] دختران را بر پسران برگزید؟!

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ

۱۵۵ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

۱۵۶ أَمْ لَكُمْ سُلْطَنٌ مُّبِينٌ

۱۵۷ فَأَتُوا بِكِتَابِكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

۱۵۸ وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نَسَبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ

۱۵۹ سُبْحَنَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ

۱۶۰ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ

۱۶۱ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ

۱۶۲ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفِتْنِينَ

۱۶۳ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ

۱۶۴ وَمَا مِثَّا إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَعْلُومٌ

۱۶۵ وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُونَ

۱۶۶ وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ

۱۶۷ وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُونَ

۱۶۸ لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِّنَ الْأَوَّلِينَ

۱۶۹ لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ

۱۷۰ فَكَفَرُوا بِهِ ۖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ

۱۷۱ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ

۱۷۲ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ

۱۷۳ وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ

۱۷۴ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّى حِينٍ

۱۷۵ وَأَبْصَرَهُمْ فَسَوْفَ يُبْصَرُونَ

۱۷۶ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ

۱۷۷ فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ

۱۷۸ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّى حِينٍ

۱۷۹ وَأَبْصَرَ فَسَوْفَ يُبْصَرُونَ

۱۸۰ سُبْحَنَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ

۱۸۱ وَسَلَّمْ عَلَى الْمُرْسَلِينَ

۱۸۲ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

چيست شما را، چگونه حكم مى‌كنيد؟- آنچه را خود نمى‌پسنديد به خدا نسبت مى‌دهيد!-.

آيا ياد نمى‌كنيد و پند نمى‌گيريد؟

يا مگر شما را حجتى روشن است؟

پس كتاب خود را [كه از آنجا مى‌گوييد] بياريد، اگر راستگوييد.

و ميان او

پاك است خداى از آنچه وصف مى‌كنند.

مگر بندگان ويژه و برگزيده خداى.

همانا شما و آنچه مى‌پرستيد- بتان-،

نيستيد بر او

مگر كسى را كه به آتش دوزخ در آيد- دوزخى باشد-.

و از ما [فرشتگان] هيچ كس نيست مگر او را جايگاهى است معلوم.

و هر آينه مايميم صف زدگان [براى طاعت].

و همانا مايميم تسبيح‌گويان.

و هر آينه [كافران مكه] مى‌گفتند:

اگر نزد ما كتابى و پندى از پيشينيان بود- يعنى مانند آنان كتاب آسمانى داشتيم-،

هر آينه بندگان ويژه خدا مى‌بوديم.

پس به آن- قرآن- كافر شدند، و زودا كه [سرانجام گمراهى خويش را] بدانند.

و هر آينه سخن ما براى بندگان فرستاده‌مان پيشى گرفته است،

كه همانا ايشان يارى‌شدگانند.

و هر آينه سپاه ما- پيروان انبيا-، چيره و پيروزند.

پس تا مدتى- هنگام يارى ما- از آنان روى بگردان.

و [اينك] آنان را بنگر- تا هنگام انتقام بازشناسى-، پس بزودى [وبال كفر خود را] خواهند نگريست.

آيا عذاب ما را به شتاب مى‌خواهند؟

و چون [عذاب] به درگاه سراى آنها فرود آيد، پس بدا بامداد آن بيم‌شدگان.

و از آنان تا هنگامى روى بگردان.

و بنگر، پس آنها نيز خواهند نگريست.

پاك است پروردگار تو، خداوند عزت- بزرگى و نيرو و غلبه -، از آنچه [او را بدان] وصف مى‌كنند.

و سلام بر فرستادگان

و سپاس و ستايش خداى راست، پروردگار جهانيان.

صَاد، سوگند به قرآن دارای شرف— یا صاحب یاد و پند— [که تو بر حقی و پیام تو راست است].

بلکه کسانی که کافر شدند در سرکشی و ستیزند.

بسا نسلها را که پیش از آنان هلاک کردیم، پس فریاد برآوردند و آن هنگام گاه گریختن و رهایی نبود.

و [کافران مکه] شگفتی نمودند از اینکه بیم‌کننده‌ای از خودشان بدیشان آمد و کافران گفتند: این جادوگری پس دروغگوست.

آیا خدایان را خدایی یگانه گردانیده؟! هر آینه این چیزی سخت شگفت است.

و مهترانشان— سران قریش— به راه افتادند [و به یکدیگر گفتند] که بروید و بر خدایان خویش شکبیا باشید. هر آینه این چیزی است خواسته شده.

ما این را— دینی را که محمد

آیا از میان ما قرآن بر او فرو فرستاده شده؟! [خدای فرمود:] بلکه آنها از یاد و پند من— وحی و قرآن— در شکاند— زیرا از روی سرکشی نمی‌خواهند دریابند—، بلکه هنوز عذاب مرا نچشیده‌اند.

یا مگر گنجینه‌های رحمت پروردگار توانای بی‌همتا و بخشنده‌ات نزد آنهاست؟!

یا مگر فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست آنان راست؟! [اگر چنین است] پس با نردبانها [بر آسمان] بر شوند— تا تدبیر امور عالم کنند و وحی را از هر که بخواهند بازدارند و به هر که بخواهند بدهند—.

[اینان] در آنجا لشکری شکست‌خورده از گروه‌ها [ی کافران] اند.

پیش از آنها قوم نوح و عاد و فرعون، خداوند میخها، نیز تکذیب کردند،

و ثمود و قوم لوط و مردم ایکه نیز، اینانند آن گروه‌ها [ی کافر].

هیچ کس از اینان نبود مگر آنکه پیامبران را تکذیب کردند پس کیفر من [بر آنان] سزا گشت.

و اینان جز یک بانگ [سهمگین عذاب] را، که آن را هیچ بازگشتی نیست، انتظار ندارند.

و [از روی استهزا] گفتند: خدایا، بهره ما را [از عذاب]— یا نامه عمل ما را— پیش از روز حساب به شتاب ده.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
صَّ وَالْقُرْءَانِ ذِي الذِّكْرِ

بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ

كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنْ قَرْنٍ فَنَادَوْا وَلَاتَ حِينَ مَنَاصٍ

وَعَجِبُوا أَن جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِّنْهُمْ<sup>ط</sup> وَقَالَ الْكَاْفِرُونَ هَذَا سَاحِرٌ كَذَّابٌ

أَجْعَلِ الْاِلٰهَةَ اِلٰهًا وَّاحِدًا<sup>ط</sup> إِن هَذَا لَشَيْءٌ عَجَابٌ

وَأَنطَلَقَ اَلْمَلَأُ مِنْهُمْ أَن اَمْشُوا وَاَصْبِرُوا عَلَى اءَالِهَتِكُمْ<sup>ط</sup> إِن هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ

مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي اَلْمِلَّةِ اَلْاٰخِرَةِ إِن هَذَا اِلَّا اٰخْتِلَافٌ

أَنزَلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا<sup>ج</sup> بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِّنْ ذِكْرِىَ  
بَلْ لَمَّا يَذُوْقُوا عَذَابِ

أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَآئِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ اَلْعَزِيْزِ اَلْوَهَّابِ

أَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَاَلْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا<sup>ط</sup> فَلْيَرْتَقُوا فِي  
اَلْاَسْبَابِ

جُنْدٌ مَّا هُنَالِكَ مَهْزُوْمٌ مِّنَ اَلْاَحْزَابِ

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو اَلْاَوْتَادِ

وَتَمُوْدُ وَقَوْمُ لُوطٍ وَاَصْحَبُ لُيْكَةَ<sup>ج</sup> اُولٰٓئِكَ اَلْاَحْزَابُ

إِن كُلُّ اِلَّا كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ

وَمَا يَنْظُرُ هَتُوْلَآءِ اِلَّا صَيْحَةً وَّاحِدَةً مَّا لَهَا مِنْ فَوَاقٍ

وَقَالُوا رَبَّنَا عَجِّلْ لَنَا قِطْنَآ قَبْلَ يَوْمِ اَلْحِسَابِ

أَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُودَ ذَا الْأَيْدِ ۖ إِنَّهُ  
أَوَّابٌ

۱۸

إِنَّا سَخَرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعِشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ

۱۹

وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَّهُ أَوَّابٌ

۲۰

وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ ۖ وَعَاتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصَّلَ الْخِطَابِ

۲۱  
حزب  
۱۸۲

وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَضَمِ إِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ

۲۲

إِذْ دَخَلُوا عَلَىٰ دَاوُودَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ ۖ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمَانِ  
بَغَىٰ بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ فَأَحْكُم بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ  
وَاهْدِنَا إِلَىٰ سَوَاءِ الصِّرَاطِ

۲۳

إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةً وَاحِدَةً  
فَقَالَ أَكْفَلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ

۲۴  
سجده  
مستحب

قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجَتِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِ ۖ وَإِنَّ كَثِيرًا  
مِّنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا  
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ ۖ وَظَنَّ دَاوُودُ أَنَّمَا فَتَنَّهُ  
فَأَسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ۝

۲۵

فَعَفَرْنَا لَهُ ذَٰلِكَ ۖ وَإِنَّ لَهُ عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّآبٍ

۲۶

يَا دَاوُودُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ  
النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ۚ  
إِنَّ الَّذِينَ يَظْلُمُونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا  
نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ

بر آنچه می‌گویند شکبیا باش و بنده ما، داوود نیرومند را  
یاد کن، که او بسی باز گردنده [به ما] بود.

همانا ما کوه‌ها را رام ساختیم که شبانگاه و بامداد همراه با  
او تسبیح می‌کردند،

و نیز پرندگان را [رام و] فراهم آمده همه او را فرمانبردار  
و بازگردنده [به آواز خود با وی به تسبیح] بودند.

و پادشاهی‌اش را استوار کردیم و او را حکمت– دانش و  
کردار درست– و گفتار روشن و پاکیزه– که میان حق و باطل  
جدا کند– دادیم.

و آیا خبر آن خصمان– شاکیان– به تو رسید هنگامی که از  
دیوار نمازگاه– یا غرفه– [داوود] بالا رفتند.

آنگاه که بر داوود در آمدند– ناگاه و بی‌خبر–، پس از ایشان  
ترسید گفتند: مترس، ما دو [گروه] شاکی هستیم که یکی  
از ما بر دیگری ستم کرده است پس میان ما براستی و  
درستی حکم کن و بیداد مکن و ما را به راه راست راه نمای.

این برادر من است او را نود و نه میش است و مرا یک  
میش، می‌گوید: این یک را هم به من واگذار و در گفتار بر  
من چیره گشته است– به من زور می‌گوید–.

[داوود] گفت: بی‌گمان با خواستن میش تو [و افزودن آن]  
به میشان خویش بر تو ستم کرده است، و هر آینه بسیاری  
از شریکان– که مال به هم می‌آمیزند– برخی‌شان بر برخی  
ستم می‌کنند مگر آنان که ایمان آورده و کارهای نیک و  
شایسته کرده‌اند، و ایشان اندکند. و [در اینجا] داوود  
دانست که همانا او را آزمون کرده‌ایم پس، از پروردگار  
خویش آموزش خواست و سجده‌کنان بر روی بیفتاد و [به  
خدای] بازگشت– توبه کرد–.

پس آن [لغزش] را برای او آموزیدیم، و هر آینه او را نزد  
ما نزدیکی است و نیکو بازگشتی– سرانجامی نیک–.

ای داوود، همانا تو را در زمین خلیفه– نماینده خود–  
ساختیم پس میان مردم براستی و درستی حکم کن و  
خواهش نفس را پیروی مکن، که تو را از راه خدا گمراه  
می‌گرداند. همانا کسانی که از راه خدا گمراه شوند به سزای  
آنکه روز حساب را فراموش کردند عذابی سخت دارند.



وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَطِلًا ۚ ذَٰلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ

۲۸

أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ

۲۹

كِتَبٌ أَنزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبْرَكٌ لِّيَذَّبَ رُوحَ الْوَيْلِ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ

۳۰

وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمَانَ ۚ نِعَمَ الْعَبْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ

۳۱

إِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصَّافِنَاتُ الْخِثَّاءِ

۳۲

فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ

۳۳

رُدُّوهَا عَلَيَّ فطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْنَاقِ

۳۴

وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ

۳۵

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي ۚ إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ

۳۶

فَسَخَرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُخَاءً حَيْثُ أَصَابَ

۳۷

وَالشَّيَاطِينَ كُلَّ بَنَّاءٍ وَعَوَّاصٍ

۳۸

وَعَاخِرِينَ مَّقَرِّينَ فِي الْأَصْوَادِ

۳۹

هَٰذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ

۴۰

وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّآبٍ

۴۱  
۳۹۴ر

وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ

۴۲

أَرْكُضْ بِرِجْلِكَ ۖ هَٰذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ

و آسمان و زمین و آنچه را در میان آنهاست بیهوده نیافریدیم. این پندار کسانی است که کفر ورزیدند. پس وای بر آنان که کفر ورزیدند از آتش [دوزخ].

و مگر کسانی را که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند مانند تباهکاران در زمین می‌گردانیم؟! یا مگر پرهیزکاران را مانند بدکاران می‌سازیم؟!

و مگر کسانی را که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند مانند تباهکاران در زمین می‌گردانیم؟! یا مگر پرهیزکاران را مانند بدکاران می‌سازیم؟!

و مگر کسانی را که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند مانند تباهکاران در زمین می‌گردانیم؟! یا مگر پرهیزکاران را مانند بدکاران می‌سازیم؟!

[این قرآن] کتابی است فرخنده و با برکت که آن را به سوی تو فرو فرستادیم تا در آیات آن بیندیشند، و تا خردمندان پند گیرند.

و سلیمان را به داوود بخشیدیم، نیکو بنده‌ای بود، همانا او بسی بازگردنده [به سوی ما] بود.

و سلیمان را به داوود بخشیدیم، نیکو بنده‌ای بود، همانا او بسی بازگردنده [به سوی ما] بود.

[یاد کن] آنگاه که در پایان روز اسبان تیزتک را بر او عرضه داشتند.

و سلیمان را به داوود بخشیدیم، نیکو بنده‌ای بود، همانا او بسی بازگردنده [به سوی ما] بود.

پس گفت: من دوستی خیر– یعنی اسبان– را بر یادکرد پروردگارم– یعنی نماز عصر– بگزیدیم تا [آفتاب] در پرده [شب] پنهان گشت– یعنی فرو شد–

آنها

و هر آینه سلیمان را آزمودیم و بر تخت او کالبدی افکندیم، آنگاه [به خدای] باز گشت– توبه کرد–.

و هر آینه سلیمان را آزمودیم و بر تخت او کالبدی افکندیم، آنگاه [به خدای] باز گشت– توبه کرد–.

و هر آینه سلیمان را آزمودیم و بر تخت او کالبدی افکندیم، آنگاه [به خدای] باز گشت– توبه کرد–.

گفت: پروردگارا، مرا بیامرز و مرا آن پادشاهی ببخش که پس از من هیچ کس را نسزد، که تویی بسیار بخشنده.

پس از من هیچ کس را نسزد، که تویی بسیار بخشنده.

پس باد را برای او رام گردانیدیم، که به فرمان او به نرمی و خوشی هر جا که می‌خواست روان می‌شد.

پس باد را برای او رام گردانیدیم، که به فرمان او به نرمی و خوشی هر جا که می‌خواست روان می‌شد.

و دیوان را [رام کردیم] هر خانه‌ساز– بتّا– و هر فرورونده به دریا– غواص– را.

و دیوان را [رام کردیم] هر خانه‌ساز– بتّا– و هر فرورونده به دریا– غواص– را.

و نیز دیگران– دیگر دیوان– را که به هم بسته در بندها بودند [رام او ساختیم].

و نیز دیگران– دیگر دیوان– را که به هم بسته در بندها بودند [رام او ساختیم].

[گفتیم:] این است بخشش بی‌شمار ما– که پایان ندارد یا بی‌حساب است– پس [هر چه خواهی] ببخش یا نگاه دار.

[گفتیم:] این است بخشش بی‌شمار ما– که پایان ندارد یا بی‌حساب است– پس [هر چه خواهی] ببخش یا نگاه دار.

و هر آینه او راست نزد ما نزدیکی و بازگشتی نیکو– سرانجامی نیک–.

و هر آینه او راست نزد ما نزدیکی و بازگشتی نیکو– سرانجامی نیک–.

و بنده ما ایوب را یاد کن آنگاه که پروردگار خویش را خواند که شیطان مرا رنجوری و عذاب رسانیده است.

و بنده ما ایوب را یاد کن آنگاه که پروردگار خویش را خواند که شیطان مرا رنجوری و عذاب رسانیده است.

[او را گفتیم:] پای خود بر زمین بزن، [پس پای بر زمین زد و چشمه‌ای پدید آمد، او را گفتیم:] این آبی است خنک برای شست‌وشو– که خود را بشویی– و آشامیدی [خنک]– که بنوشی–.



وَوَهَبْنَا لَهُ ذُرِّيَّتَهُ أَهْلَهُ ۚ وَمِثْلَهُم مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ

۴۴

وَحُذِّ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاضْرِبْ بِهِ ۚ وَلَا تَحْنُثْ ۖ إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا ۖ نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ

۴۵

وَاذْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ ۖ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ ۖ أُولِيَ الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ

۴۶

إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى الدَّارِ

۴۷

وَإِنَّهُمْ عِندَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ

۴۸

وَاذْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ ۖ وَكُلٌّ مِّنَ الْأَخْيَارِ

۴۹

هَٰذَا ذِكْرٌ وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ لَحُسْنَ مَّآبٍ

۵۰

جَنَّتِ عَدْنٍ مُّفْتَحَةً لَهُمُ الْأَبْوَابُ

۵۱

مُتَكِّئِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفَكَهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ

۵۲ حزب ۱۸۳

وَعِنْدَهُمْ قَصِيرَاتُ الْظُّرْفِ أَثَرَابٌ

۵۳

هَٰذَا مَا تُوْعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ

۵۴

إِنَّ هَٰذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِن نَّفَادٍ

۵۵

هَٰذَا وَإِنَّ لِلظَّالِمِينَ لَشَرَّ مَآبٍ

۵۶

جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَيَبْسُ الْمِهَادُ

۵۷

هَٰذَا فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ

۵۸

وَعَاخِرُ مِن شَكْلِهِٗ أَزْوَاجٌ

۵۹

هَٰذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ لَا مَرْحَبًا بِهِمْ ۖ إِنَّهُمْ صَالُوا النَّارِ

۶۰

قَالُوا بَلْ أَنْتُمْ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ ۖ أَنْتُمْ قَدَّمْتُمُوهُ لَنَا فَيَبْسُ الْقَرَارُ

۶۱

قَالُوا رَبَّنَا مَن قَدَّمَ لَنَا هَٰذَا فَرِذَّةُ عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ

و خانواده‌اش را به او بخشیدیم و نیز همچندشان را با ایشان، تا بخشایشی باشد از ما و یادکرد و پندی برای خردمندان.

و به دست خود دسته‌ای گیاه برگیر پس با آن بزَن و سوگند مشکن. ما او را شکِبا یافتیم، نیک بنده‌ای بود، همانا بسیار بازگردنده [به ما] بود.

و بندگان ما ابراهیم و اسحاق و یعقوب خداوندان دستها– کنایه از نیرو و قدرت برای طاعت و عبادت– و دیدگان– کنایه از بینش و بصیرت در دین و حقیقت– را یاد کن.

ما ایشان را ویژه– پاک و خالص– ساختیم به آن ویژگی که یادکرد آن جهان است.

و هر آینه ایشان نزد ما از برگزیدگان و نیکان‌اند.

و اسماعیل و یسع و ذو الکفل را یاد کن، و همه از نیکان [و گزیدگان] بودند.

این [قرآن] یادکرد و پندی است، و هر آینه پرهیزگاران را بازگشتی نیکو– سرانجامی نیک– است،

بهشت‌های پاینده که درها [ی آن] برایشان گشاده باشد.

در حالی که در آنها تکیه زنند، در آنجا میوه‌های فراوان [و گوناگون] و نوشیدنی می‌خواهند.

و نزد ایشان زنان فروهشته چشم همسال‌اند.

[گویندشان:] این است آنچه برای روز حساب وعده داده می‌شدید.

هر آینه این روزی [و بخشش] ماست که پایانی ندارد.

این است [پاداش پرهیزگاران]، و هر آینه سرکشان را بدترین بازگشتی– سرانجامی بد– است،

دوزخ، که در آن در آیند– یا به آن بسوزند– پس بد بستری است.

این است آب جوشان و زرداب چرکین گندآلود، پس باید بچشند آن را،

و همسان آن عذاب‌های دیگری از انواع گوناگون.

[و چون سران کفار به دوزخ در آیند پیروانشان را نیز در آرند، و فرشتگان به آن سران گویند:] این گروهی است فراهم‌آمده که با شما [به دوزخ] در آیند، [گویند:] شادی و خوشامد بر آنان مباد، که آنها به آتش دوزخ در آیند.

[پیروان] گویند: بلکه شما را شادی و خوشامد مباد، شما آن – عذاب– را فراپیش ما نهاده‌اید، پس بد قرارگاهی است [دوزخ].

گویند: پروردگارا، هر که این [عذاب] را فراپیش ما نهاد، او را عذابی دوچندان در آتش دوزخ بیفزای.

وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَى رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِّنَ الْأَشْرَارِ

۶۳

أَتَخَذْنَاهُمْ سِحْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمْ الْأَبْصَارُ

۶۴

إِنَّ ذَلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ

۶۵

۳۹۵ر

قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ وَمَا مِنِّي إِلَهٌ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ

۶۶

رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ

۶۷

قُلْ هُوَ نَبَأٌ عَظِيمٌ

۶۸

أَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ

۶۹

مَا كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَأِ الْأَعْلَى إِذْ يَخْتَصِمُونَ

۷۰

إِنْ يُوحَىٰ إِلَىٰ إِلَّا أَنْتَمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ

۷۱

إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَأِكَةِ إِنِّي خَلِيقٌ بَشَرًا مِّنْ طِينٍ

۷۲

فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ وَ سَجِدِينَ

۷۳

فَسَجَدَ الْمَلَأِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ

۷۴

إِلَّا إِبْلِيسَ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ

۷۵

قَالَ يٰإِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِإِيدِيَّ  
اسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِينَ

۷۶

قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ

۷۷

قَالَ فَأَخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ

۷۸

وَإِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِي إِلَى يَوْمِ الدِّينِ

۷۹

قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ

۸۰

قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ

۸۱

إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ

۸۲

قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَأُغَوِّيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ

۸۳

إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُخْلِصِينَ

و گویند: چیست ما را که مردانی که آنان را از بدان می‌شمردیم نمی‌بینیم؟

آیا به مسخره گرفتیمشان [و به دوزخ درنیامده‌اند]، یا دیدگان [ما] از ایشان بگردیده است– یعنی در دوزخند و ما ایشان را نمی‌بینیم.–

هر آینه این ستیزه‌گری دوزخیان با یکدیگر است که راست و سزااست.

بگو: همانا من بیم‌کننده‌ای هستم و خدایی نیست جز خدای یگانه بر همه چیره.

خداوند آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست، آن توانای بی‌همتا و آمرزگار.

بگو: آن– رسالت من یا قرآن یا رستاخیز– خبری بزرگ است،

که شما از آن رویگردانید

مرا هیچ دانشی به آن گروه برین– فرشتگان– نبود آنگاه که با یکدیگر گفت‌وگو می‌کردند– در باره آفرینش آدم–.

به من وحی نمی‌شود مگر از آن رو که من آشکارا بیم‌کننده‌ام.

[یاد کن] آنگاه که پروردگار تو به فرشتگان گفت: من آدمیی از گل می‌آفرینم.

پس چون او را راست و تمام گردانیدم و در وی از روح خود دمیدم، او را سجده‌کنان درافتید.

پس فرشتگان همه با هم سجده کردند،

مگر ابلیس که گردنکشی و بزرگ‌منشی نمود و از کافران شد.

[خدای] گفت: ای ابلیس، تو را چه باز داشت از آنکه سجده کنی آن را که با دو دست [قدرت] خویش آفریدم؟ آیا خود را بزرگ دیدی یا از برتری‌جویان بودی؟

گفت: من از وی بهترم، مرا از آتش آفریدی و او را از گلِ.

گفت: پس، از آنجا بیرون شو، که همانا تو رانده‌شده‌ای

و همانا لعنت من تا روز رستاخیز و پاداش بر توست.

گفت: خداوندا، پس مرا تا روزی که [از نو زنده و] برانگیخته شوند مهلت ده.

گفت: همانا تو از مهلت‌یافتگانی،

تا روز هنگامی معلوم.

گفت: پس به عزت تو سوگند که البته همه آنان را گمراه کنم،

مگر بندگان ویژه و برگزیده‌ات از آنان– که مرا بر ایشان راهی نیست.–

قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقُّ أَقُولُ

گفت: راست است– و راست همی‌گویم–،

هر آینه دوزخ را از تو و از همه کسانی از آنان که تو را پیروی کنند پر می‌کنم.

لَا مَلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ

۸۵

قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ

۸۶

إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ

۸۷

وَلَتَعْلَمَنَّ نَبَأُهُ بَعْدَ حِينٍ

۸۸

و هر آینه خبر آن را– یعنی آنچه در آن است از وعده و وعید– پس از چندی– پیروزی اسلام یا مرگتان یا روز رستاخیز– خواهید دانست.

۳۹. زمر	الرَّؤْمَر: گروه‌ها	مکی	۷۵ آیه	۱۰ صفحه
---------	---------------------	-----	--------	---------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱  
ر ۳۹۶

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ بِالْحَقِّ فَاْعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ

۲

أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ

۳

لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَأَصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ۚ سُبْحَانَهُ ۚ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ

۴

خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ يُكَوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ ۖ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ۖ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفَّورُ

۵

آسمانها و زمین را براستی و درستی آفرید. شب را به روز می‌پیچد و روز را بر شب– یا شب را در روز و روز را در شب درمی‌آرد، یعنی یکی را می‌برد و دیگری را می‌آورد– و خورشید و ماه را رام گردانید، هر یک تا سرآمدی نامبرده روان است، آگاه باشید که اوست توانای بی‌همتا و آمرزگار.

خَلَقَكُمْ مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَأَنزَلَ  
لَكُمْ مِّنَ الْأَنْعَامِ ثَمَنِيَّةً أَزْوَاجًا يَخْلُقُكُمْ فِي بُطُونِ  
أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِّن بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ ثَلَاثٍ ذَٰلِكُمْ  
اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ

شما را از یک تن- یعنی آدم

إِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ  
الْكُفْرَ وَإِن تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ  
أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ  
تَعْمَلُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

وَإِذَا مَسَّ الْإِنسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ  
نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِن قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ  
أُنْدَادًا لِّيُضِلَّ عَن سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ  
مِن أَصْحَابِ النَّارِ

أَمَّنْ هُوَ قَنِيتُ عَانَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ  
وَيَرْجُوا رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ  
لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ

قُلْ يٰعِبَادِ الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمْ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي  
هَٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ  
أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ

قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ

وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ

قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ

قُلِ اللَّهُ أَعْبُدْ مُخْلِصًا لَهُ دِينِي

فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ ۚ قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۚ أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ

لَهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ۚ ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ بِهِ عِبَادَهُ وَيَعْبَادِ فَاتَّقُونَ

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ

الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ ۚ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَٰئِكَ هُمْ أُولُوا الْأَلْبَابِ

أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَفَأَنْتَ تُنْقِذُ مَنْ فِي النَّارِ

لَكِنِ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِنْ فَوْقِهَا غُرَفٌ مَبْنِيَّةٌ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۖ وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ الْمِيعَادَ

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَلَكَهُ يَنْبِيعَ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُّخْتَلِفًا أَلْوَنُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهُ حُطَامًا ۚ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِأُولِي الْأَلْبَابِ

بگو: فرمان یافته‌ام که خدای را بپرستم در حالی که دین را ویژه او کنم،

و فرمان یافته‌ام که نخستین مسلمان باشم.

بگو: همانا من، اگر پروردگار خویش را نافرمانی کنم، از عذاب روزی بزرگ– روز رستاخیز– می‌ترسم.

بگو: تنها خدای را می‌پرستم در حالی که دینم را برای او ویژه کننده‌ام،

پس شما هم آنچه را خواهید جز او بپرستید– که شما را سودی نخواهد داشت–، بگو: همانا زیانکاران آن کسانی‌ند که خویشان و خانواده خود را به روز رستاخیز زیان کنند، آگاه باشید که این است آن زیانکاری آشکار.

آنان را از فرازشان سایبانهایی از آتش است و از زیرشان نیز سایبانهایی، این است [آن عذاب] که خدا بندگان خود را بدان می‌ترساند، پس ای بندگان من، از من پروا کنید.

و آنان که از پرستش طاغوت– بتها و سران گردنکش کفر– پرهیز کردند و به خدای بازگشتند، ایشان راست مژده، پس بندگان مرا مژده ده،

آنان که سخن را می‌شنوند و بهترین آن را پیروی می‌کنند، اینانند کسانی که خداوند راهشان نموده، و ایشانند خردمندان.

پس آیا کسی که سخن– وعده– عذاب بر او سزا گشته [می‌تواند از آن رهایی یابد]؟ آیا تو آن را که در آتش دوزخ است توانی رهانیدی؟!

لیکن آنان که از پروردگار خویش پروا کنند ایشان را غرفه‌هایی است بر فراز آنها غرفه‌هایی ساخته شده که از زیر آنها جویها روان است وعده خداست، خدا وعده را خلاف نکند.

آیا ندیده‌ای که خدا از آسمان آبی فرو آورد پس آن را به چشمه‌سارهایی در زمین روان ساخت، آنگاه بدان [آب] کشتهایی به رنگهای گوناگون بیرون می‌آورد سپس خشک گردد پس آن را زرد شده بینی، آنگاه آن را شکسته و خرد می‌سازد. هر آینه خردمندان را در آن یادکرد و پندی است.



أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِّن رَّبِّهِٗٓ  
فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُم مِّن ذِكْرِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ  
مُّبِينٍ

اللَّهُ نَزَلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُّتَشَبِّهًا مَّثَانِيَ تَقْشَعِرُّ  
مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ  
إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُدَىٰ اللَّهِ يَهْدِي بِهِٗ مَن يَشَاءُ وَمَن  
يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن هَادٍ

أَفَمَنْ يَتَّبِعِ بَوَجهَهُ سُوٓءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَقِيلَ  
لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ

كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَاَتَتْهُمْ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا  
يَشْعُرُونَ

فَاَذَاقَهُمُ اللَّهُ الْحَزْنَ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ  
اَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا الْقُرْءَانِ مِن كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ  
يَتَذَكَّرُونَ

قُرْءَانًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشٰكِسُونَ وَرَجُلًا  
سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا  
يَعْلَمُونَ

إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَّيِّتُونَ

ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عِندَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ

آیا کسی که خدا دل او را برای اسلام گشاده و او بر  
روشنائی از پروردگار خویش است [مانند کسی است که دل  
او از پذیرش اسلام تنگ است و در تاریکی کفر گرفتار]؟  
پس وای بر سخطدلانی که خدا را یاد نکنند. آنانند در  
گمراهی آشکار.

خدا نیکوترین سخن– قرآن– را فرو فرستاد کتابی ماننده  
به یکدیگر و دو دو– دوباره و مکرر–، که از [خواندن و  
شنیدن] آن پوست کسانی که از پروردگار خویش می‌ترسند  
از لرز منقبض– گرفته و فراهم– شود، و سپس پوستها و  
دلهاشان به یاد خدا آرام و نرم گردد. این است رهنمونی  
خدا که هر که را خواهد بدان راه می‌نماید، و هر که را خدا  
گمراه کند پس او را هیچ راهنمایی نیست.

آیا کسی که به روی خویش از عذاب بد و سخت روز  
رستاخیز می‌پرهیزد– زیرا دستهایش به گردن بسته است و  
به دست از روی دفاع نتواند کرد– [همانند کسی است که  
از عذاب ایمن باشد]؟ و ستمکاران را گویند: بچشید آنچه  
می‌کردید.

کسانی که پیش از آنان بودند [حق را] تکذیب کردند، پس  
عذاب از جایی که نمی‌دانستند– و انتظار نداشتند– بدیشان  
آمد.

پس خداوند خواری و رسوایی را در زندگانی این جهان  
بدانها چشانید و بی‌گمان عذاب آن جهان بزرگتر است، اگر  
می‌دانستند.

و هر آینه برای مردمان در این قرآن از هر گونه مثلی  
آوردیم شاید به یاد آرند و پند گیرند

قرآنی تازی– به زبان عرب– که هیچ کژی– انحراف و تناقض  
– در آن نیست، باشد که پرهیزگاری کنند.

خداوند مثلی زد؛ مردی که چند خواجه بدخو و ناسازگار در  
او شریک باشند، و مردی که از آن یک مرد باشد– این مثل  
مشرك و موحّد است– آیا این دو در مثل با هم برابرند؟  
سپاس و ستایش خدای راست، بلکه بیشترشان نمی‌دانند.

همانا تو می‌میری و آنان نیز خواهند مرد.

سپس شما در روز رستاخیز نزد پروردگارتان با یکدیگر  
ستیزه خواهید کرد.



فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَاءَهُۥٓ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ

۳۳

وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِۦٓ أُوْلَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ

۳۴

لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِندَ رَبِّهِمْ ۚ ذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ

۳۵

لِيُكَفِّرَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَمِلُوا وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ

۳۶

أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُۥ وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِۦٓ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ

۳۷

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُّضِلٍّ ۚ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ

۳۸

وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ ۚ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرِّيهِۦٓ أَوْ أَرَادَنِيَ بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَتُ رَحْمَتِهِۦٓ ۚ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ

۳۹

قُلْ يَتَقَوْمِ اْعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ اِنِّى عَمِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ

۴۰

مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ

پس چه کسی ستمکارتر است از آن که بر خدا دروغ بست و سخن راست- قرآن- را چون بدو آمد دروغ انگاشت؟ آیا کافران را جای در دوزخ نیست؟

و آن که سخن راست آورد و آن را راست شُمرد و باور داشت، ایشانند پرهیزگاران.

ایشان راست نزد پروردگارشان آنچه بخواهند این است پاداش نیکوکاران،

تا خدای بدترین آنچه کردند از ایشان بزدايد و مزدشان را بر پایه نیکوترین آنچه می کردند پاداش دهد.

آیا خداوند بنده خویش را کار گذاری بسنده نیست، و تو را از کسانی که جز اویند- خدایان دروغین- می ترسانند و هر که را خدا گمراه کند پس او را هیچ راهنمایی نیست.

و هر که را خدا راه نماید پس او را هیچ گمراه کننده ای نباشد. آیا خدا توانای بی همتا و کین ستان نیست؟

و اگر از آنان بپرسی: چه کسی آسمانها و زمین را آفریده است؟ هر آینه گویند: خدا. بگو: چه گویید در باره آنچه جز خدا می خوانند؟ اگر خدای خواهد که به من گزندى رسد آیا آنها بازبرنده گزند او هستند؟ یا [اگر] به من نیکویی و بخشایشی خواهد آیا آنها بازدارنده بخشایش او هستند؟ بگو: خدا مرا بس است توکل کنندگان تنها بر او توکل می کنند.

بگو: ای قوم من، بر جای- وضع و موقع- خود عمل کنید- آنچه توانید بکنید-، من نیز عمل می کنم- آنچه توانم می کنم-، پس بزودی خواهید دانست،

که کیست آن که عذابی بدو آید که رسوا و خوارش کند- عذاب دنیا- و عذابی پایدار که بر او فرود آید.

إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ

اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّتِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

أَمْ أُتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ شُفَعَاءَ قُلْ أُولَؤُكَانُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْئًا وَلَا يَعْقِلُونَ

قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ ۖ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ

قُلِ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ عَلِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَا فُتَدُوا بِهِ مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۖ وَبَدَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَمْ يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ

همانا ما این کتاب را براستی و درستی برای مردمان بر تو فرو فرستادیم پس هر که راه یافت به سود خود اوست، و هر که گمراه شد جز این نیست که به زیان خود گمراه می‌شود و تو بر آنها گماشته و نگهبان نیستی.

خداست که جانها را هنگام مرگشان می‌گیرد و آن را که نمرده باشد در خوابش [می‌گیرد]. پس آن [جان] را که حکم مرگ بر آن رفته است نگاه می‌دارد و آن دیگر را تا سرآمدی نامبرده باز می‌فرستد- کسی را که هنگام مرگ او نرسیده از خواب بیدار می‌کند-. هر آینه در این برای مردمی که می‌اندیشند نشانه‌هاست.

بلکه جز خدا شفیعانی- کارگزاران و میانجی‌ها- گرفته‌اند. بگو: آیا هر چند آنان به چیزی توانایی نداشته باشند و چیزی درنیابند [باز هم آنها را شفیع می‌گیرید]؟!

بگو: خدای راست همه شفاعت- یعنی اذن و فرمان شفاعت - او راست پادشاهی آسمانها و زمین، سپس به او بازگردانده می‌شوید.

و چون خداوند به یگانگی یاد شود دلهای کسانی که به آن جهان ایمان ندارند برمد، و چون آنان که جز او هستند- معبودهایشان- یاد کرده شوند ناگاه شادمان گردند.

بگو: بارخدایا، ای پدیدآورنده آسمانها و زمین، دانای نهان و آشکار، تویی که میان بندگان خود در آنچه اختلاف می‌کردند حکم می‌کنی.

و اگر برای آنان که ستم کردند- کافر شدند- همه آنچه در زمین است و همانندش با آن باشد، هر آینه آن را برای بازخريد خود از عذاب بد و سخت روز رستاخیز بدهند. و از جانب خدا برای آنان آنچه گمان نمی‌بردند پدیدار شود.

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِۦ  
يَسْتَهْزِءُونَ

فَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا خَوَّلْنَاهُ نِعْمَةً مِنَّا قَالَ  
إِنَّمَا أُوتِيتُهُۥ عَلَىٰ عِلْمٍۭ بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا  
يَعْلَمُونَ

قَدْ قَالَهَا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا  
يَكْسِبُونَ

فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ هَٰؤُلَاءِ  
سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ

أَوْ لَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ  
فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

قُلْ يَعِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ  
رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ  
الرَّحِيمُ

وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُۥ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ  
الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ

وَاتَّبِعُوا أَحْسَنَ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ  
يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَغْتَةً وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ

أَنْ تَقُولَ نَفْسٌ يٰحَسْرَتَىٰ عَلَىٰ مَا فَرَّطْتُ فِي جَنْبِ اللَّهِ  
وَإِنْ كُنْتُ لَمِنَ السَّخِرِينَ

و آنان را بدیهای– یعنی عقوبت‌های– آنچه به دست آوردند  
نمودار شود و آنچه مسخره‌اش می‌کردند بدیشان دررسد.

و چون آدمی را گزندى فرا رسد ما را بخواند سپس چون او  
را از نزد خویش نعمتى بدهیم، گوید: جز این نیست که آن

همانا این [سخن] را کسانی نیز که پیش از آنها بودند  
گفتند، ولی آنچه به دست می‌آوردند– از مال و کالای دنیا–  
آنان را سود نکرد و به کارشان نیامد.

پس بدیهای– عقوبت‌های– آنچه کرده‌اند بدیشان رسید و از  
اینان نیز کسانی که ستم کردند بدیهای– عقوبت‌های– آنچه  
کرده‌اند بدیشان خواهد رسید و ناتوان‌کننده [ما از  
عذاب‌کردنشان] نیستند.

آیا ندانسته‌اند که خدا روزی را برای هر که خواهد فراخ  
کند و تنگ گرداند؟ هر آینه در این برای مردمی که ایمان  
دارند نشانه‌ها و عبرتهاست.

بگو: ای بندگان من که بر خویشتن گزافکاری کرده‌اید– در  
گناهان از حد گذاشته‌اید و به خود ستم کرده‌اید– از  
بخشایش خدای نومید مباشید، که همانا خداوند همه  
گناهان را می‌آمرزد، که اوست آمرزگار و مهربان.

و به پروردگار خویش بازگردید و او را گردن نهید پیش از  
آنکه شما را عذاب آید آنگاه یاری نشوید.

و از نیکوترین آنچه از پروردگارتان به شما فرو فرستاده  
شده– یعنی قرآن– پیروی کنید پیش از آنکه شما را ناگهان  
عذاب آید و شما آگاه نباشید

[پیش از آن] که کسی گوید: دریغا بر آن کوتاهی که در باره  
خدا کردم، و هر آینه من از مسخره‌کنندگان بودم.

أَوْ تَقُولَ لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ

۵۸

أَوْ تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ مِنَ  
الْمُحْسِنِينَ

۵۹

بَلَىٰ قَدْ جَاءَتْكَ ءَايَاتِي فَكَذَّبْتَ بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ  
الْكَافِرِينَ

۶۰

وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ  
أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ

۶۱

وَيُنَجِّي اللَّهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوءُ وَلَا  
هُم يَحْزَنُونَ

۶۲

اللَّهُ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ

۶۳

لَهُۥ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ  
أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ

۶۴  
۴۰۲ر

قُلْ أَغَيَّرَ اللَّهُ تَأْمُرُونِي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ

۶۵

وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ  
لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

۶۶

بَلِ اللَّهُ فَاعْبُدْ وَكُن مِّنَ الشَّاكِرِينَ

۶۷

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ ۚ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ  
الْقِيَمَةِ ۚ وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِّيَمِينِهِ ۚ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ  
عَمَّا يُشْرِكُونَ

یا بگوید: اگر خدای مرا راه می‌نمود هر آینه از پرهیزگاران  
می‌بودم.

یا آنگاه که عذاب را ببند گوید: کاش مرا بازگشتی [به دنیا]  
می‌بود تا از نیکوکاران می‌شدم.

آری، تو را نشانه‌های من آمد پس آنها را دروغ انگاشتی و  
گردنکشی و بزرگ منشی کردی و از کافران بودی.

و روز رستاخیز آنان را که بر خدا دروغ بستند– یعنی خدای  
را به گرفتن شریک و فرزند وصف کردند– بینی که  
رویهاشان سیاه است. آیا گردنکشان را جای در دوزخ  
نیست؟

و خدای کسانی را که پرهیزگاری کردند با رستگاری و  
کامیابی‌شان برهاند، که نه بدی بدیشان رسد و نه  
اندوه‌گین شوند.

خداست آفریدگار هر چیزی، و او بر همه چیز کارساز و  
نگاهبان است.

او راست کلیدهای [گنجینه‌های] آسمانها و زمین و آنان که  
به نشانه‌های خدا کافر شدند همانان زیانکارانند.

بگو: آیا مرا می‌فرمایید که جز خدای را بپرستم، ای نادانان!؟

و هر آینه به تو وحی شده است، و نیز به آنان که پیش از  
تو بودند، که اگر شرک‌ورزی بی‌گمان کار تو تباه و نابود  
گردد و از زیانکاران باشی.

بلکه تنها خدای را بپرست و از سپاسداران باش.

و خدای را چنانکه شایسته اوست نشناختند، و روز رستاخیز  
زمین یکسره در قبضه [قدرت] اوست و آسمانها به دست  
راست– یعنی به قدرت– او پیچیده شوند پاک است او، و  
برتر است از آنکه با او انباز می‌گیرند.

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ

۶۹

وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجَاءَتْ بِالنَّبِيِّينَ وَالشُّهَدَاءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

۷۰

وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ

۷۱  
۴۰۳

وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا فَتَحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا قَالُوا بَلَىٰ وَلَٰكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ

۷۲

قِيلَ ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ

۷۳

وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَىٰ الْجَنَّةِ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ

۷۴

وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقَنَا وَعْدَهُ وَأَوْرَثَنَا الْأَرْضَ نَتَبَوَّأُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَاءُ ۖ فَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ

و در صور دمیده شود، پس هر که در آسمانها و هر که در زمین است بیهوش شود- بمیرد- مگر آنان که خدای خواهد، سپس بار دیگر در آن دمیده شود، پس ناگهان ایستادگانی باشند که می‌نگرند.

و [در آن روز] زمین به نور خداوند خود روشن شود و نامه [های اعمال] را پیش نهند و پیامبران و گواهان را بیاورند و میان ایشان- آدمیان- براستی و درستی داوری شود و بر آنان ستم نرود.

و هر کسی را آنچه کرده باشد تمام بدهند، و او دانتر است بدانچه می‌کنند.

و کسانی که کافر شدند گروه گروه به سوی دوزخ رانده شوند، تا چون بدانجا رسند درهای آن گشوده شود و نگهبانان آن گویندشان: آیا شما را پیامبرانی از خودتان نیامدند که آیات- سخنان و پیامهای- پروردگارتان را بر شما می‌خواندند و شما را از دیدار این روزتان می‌ترساندند؟ گویند: چرا- آمدند- و لیکن سخن- یعنی حکم- عذاب بر کافران سزا گشته است.

گفته شود: به دروازه‌های دوزخ در آیید، در آنجا جاویدان باشید، پس بد است جایگاه گردنکشان.

و آنان که از پروردگار خویش پروا کرده‌اند گروه گروه به بهشت برده شوند تا آنگاه که بدانجا

و گویند: سپاس و ستایش خدای راست که وعده خویش را با ما راست داشت، و زمین- یعنی زمین بهشت- را به ما میراث داد که از بهشت هر جا که خواهیم جای گیریم. پس نیکوست مزد عمل‌کنندگان.

وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ حَافِّينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

۴۰. غافر

غَافِر: آمرزنده

مکی

۸۵ آیه

۱۰ صفحه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
حَم

حامیم.

۲

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ

۳

غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ ذِي الطَّوْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ إِلَيْهِ الْمَصِيرُ

۴

مَا يُجَدِّلُ فِي آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَا يَغْرُرُكَ تَقَلُّبُهُمْ فِي الْبَلَدِ

۵

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ مِنْ بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ بِرُسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ وَجَدَلُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتَهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ

۶

وَكَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ أَصْحَابُ النَّارِ

۷

الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ

و فرشتگان را بینی که گرد عرش را فرا گرفته‌اند، پروردگارشان را همراه با سپاس و ستایش به پاکی یاد می‌کنند، و میانشان براستی و درستی داوری شود، و گفته شود: سپاس و ستایش خدای راست، پروردگار جهانیان.

فرو فرستادن این کتاب از سوی خدای توانمند بی‌همتا و داناست

آمرزنده گناه و پذیرنده توبه، سخت کیفر [و] خداوند بخشش پاینده. هیچ خدایی جز او نیست بازگشت همه به سوی اوست.

در باره آیات خدا جز کسانی که کافر باشند ستیزه نمی‌کنند، پس آمد شدشان در شهرها- و اینکه فرصت و مهلتی دارند و به تجارت و تصرف در کارها سرگرم‌اند- تو را نفریبند.

پیش از آنان قوم نوح و گروه‌های پس از آنها [پیامبران را] تکذیب کردند، و هر امتی آهنگ آن کردند تا پیامبرشان را بگیرند- و از گفتن حق بازدارند یا بکشند و یا تبعید کنند-، و به باطل- کژی و ناراستی- ستیزه کردند تا بدان وسیله حق- راستی- را پامال و تباه سازند. پس آنان را [به عذاب] بگرفتم، پس [بنگر که] کیفر من چگونه بود.

و بدین سان سزا گشته است سخن پروردگارت بر کافران که آنها دوزخیانند.

آنان که عرش را برمی‌دارند- حمل می‌کنند- و آنان که گرداگرد آنند، پروردگارشان را همراه با سپاس و ستایش به پاکی یاد می‌کنند و به او ایمان می‌آورند و برای کسانی که ایمان آورده‌اند آمرزش می‌خواهند [و گویند:] پروردگارا، به بخشایش و دانش همه چیز را فرا گرفته‌ای، پس کسانی را که توبه کردند و راه تو را پیروی نمودند بیامرز و ایشان را از عذاب دوزخ نگاه دار.



رَبَّنَا وَأَدْخِلْهُمْ جَنَّاتٍ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدْتَهُمْ وَمَنْ صَلَحَ مِنْ  
عِبَادِهِمْ وَأَرْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّتِهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

۹

وَقِهِمُ السَّيِّئَاتِ وَمَنْ تَقِ السَّيِّئَاتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُ وَ  
وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

۱۰  
۴۰۵۲

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنَادُونَ لَمَقْتُ اللَّهِ أَكْبَرُ مِنْ مَقْتِكُمْ  
أَنْفُسَكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى الْإِيمَانِ فَتَكْفُرُونَ

۱۱

قَالُوا رَبَّنَا آمَنَّا أَتُنْتِنَا وَأَحْيَيْتَنَا أَتُنْتِنَا فَأَعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا  
فَهَلْ إِلَى خُرُوجٍ مِّن سَبِيلٍ

۱۲

ذَٰلِكُمْ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرَكَ  
بِهِ تُؤْمِنُوا فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ

۱۳

هُوَ الَّذِي يُرِيكُمُ آيَاتِهِ وَيُنَزِّل لَكُم مِّنَ السَّمَاءِ رِزْقًا  
وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَنْ يُنِيبُ

۱۴

فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

۱۵

رَفِيعَ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ  
يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ

۱۶

يَوْمَ هُمْ بَارِزُونَ لَا يَخْفَىٰ عَلَى اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ لِّمَنِ الْمُلْكُ  
الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ

پروردگارا، و ایشان را به بهشت‌های پاینده که به آنان و هر  
شایسته‌کاری از پدران و همسران و فرزندان‌شان وعده  
داده‌ای در آر، که تویی توانای بی‌همتا و دانای با حکمت

و از بدیها- کیفر گناهان- نگاهشان دار، و هر که را در آن  
روز- روز رستاخیز- از بدیها نگاه داری پس همانا بر او  
رحمت آورده‌ای، و این است رستگاری و کامیابی بزرگ.

همانا کسانی را که کافر شدند، [در دوزخ] ندا دهند که هر  
آینه دشمنی خدا [با شما] از دشمنی شما با خودتان آنگاه که  
[در دنیا] به ایمان خوانده می‌شدید پس کفر می‌ورزیدید،  
بزرگتر است.

گویند: پروردگارا، ما را دو بار بمیراندی و دو بار زنده  
گرداندی- اکنون به زندگانی آخرت یقین کردیم-، اینک به  
گناهانمان اقرار داریم، پس آیا هیچ راهی به سوی بیرون  
شدن [از این دوزخ] هست؟

این [عذاب] برای آن است که چون خدا به یگانگی خوانده  
می‌شد شما کافر شدید، و اگر برای او انباز می‌آوردند باور  
می‌داشتید، پس فرمان خدای والا و بزرگ راست.

اوست که نشانه‌های خود را به شما می‌نماید و برای شما از  
آسمان روزی- باران- فرومی‌فرستد، و پند نگیرد مگر کسی  
که [به دل به خدا] باز می‌گردد.

پس خدای را بخوانید در حالی که دین را برای او ویژه کرده  
باشید گر چه کافران خوش ندارند.

بلندکننده پایه‌ها- یا دارای پایه‌های بلند- است، خداوند  
عرش که از فرمان خویش بر هر یک از بندگان‌ش که بخواهد  
روح- وحی یا فرشته وحی- را می‌افکند- القاء می‌کند- تا  
[مردم را] از روز دیدار- روز رستاخیز- بترساند

روزی که نمایان شوند، هیچ چیز از آنان بر خدا پوشیده  
نباشد، [و ندا آید که] امروز پادشاهی که راست؟ خدای  
راست، آن یگانه بر همه چیره.

الْيَوْمَ تُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللَّهَ  
سَرِيعُ الْحِسَابِ

۱۸

وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْأَزْفَةِ إِذِ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كَظْمِينَ  
مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعَ يُطَاعُ

۱۹

يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ

۲۰

وَاللَّهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ  
بِشَيْءٍ إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

۲۱

حزب  
۱۸۸  
۴۰۶۲

أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ  
كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَءَانَارًا فِي الْأَرْضِ  
فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ

۲۲

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَكَفَرُوا  
فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ

۲۳

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ

۲۴

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَقَارُونَ فَقَالُوا سَاحِرٌ كَذَّابٌ

۲۵

فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا أَبْنَاءَ الَّذِينَ  
ءَامَنُوا مَعَهُ وَاسْتَحْيُوا نِسَاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي  
ضَلَالٍ

امروز هر کسی بدانچه کرده است پاداش داده شود، امروز  
هیچ ستمی نیست، همانا خدا زود حساب است.

و ایشان را از آن روز نزدیک- روز قیامت- بیم ده، آنگاه که  
دلها به گلوها رسد در حالی که غمگین و پر از اندوه‌اند  
ستمکاران را هیچ دوست نزدیک و دلسوزی نیست و نه  
شفاعت‌کننده‌ای که سخنش [در باره آنها] پذیرفته شود.

خیانت چشمها- دزدیده نگریستن- و آنچه را سینه‌ها پنهان  
می‌دارند می‌داند.

و خدا به راستی و درستی حکم می‌کند، و کسانی که اینان  
به جای خدا می‌خوانند هیچ حکمی نمی‌کنند، همانا خداست  
شنا و بینا.

آیا در زمین گردش نکرده‌اند تا بنگرند که سرانجام کسانی  
که پیش از آنان بودند چگونه بود؟ آنان از اینها نیرومندتر و  
دارای آثار بازمانده بیشتری در زمین بودند، پس خداوند  
آنها را به سزای گناهانشان بگرفت و آنان را از [عذاب] خدا  
هیچ نگاهدارنده‌ای نبود.

این از آن روست که پیامبرانشان با نشانه‌های و دلایل  
روشن- معجزه و کتاب و حجت- بدیشان می‌آمدند ولی کفر  
ورزیدند، پس خدا بگرفتشان، که او نیرومند و سخت کیفر  
است.

و هر آینه موسی را با نشانه‌های خویش و حجت‌های روشن  
فرستادیم،

به سوی فرعون و هامان و قارون، پس گفتند: جادوگری  
است دروغگو.

پس چون [موسی] بر راستی و درستی از جانب ما بدیشان  
آمد، [فرعون و قوم او] گفتند: پسران کسانی را که با او  
ایمان آوردند بکشید و زنانشان را زنده بگذارید- زیرا از  
آنها کارزار نباید و نیز تا نسل بنی اسرائیل منقطع شود- و  
نیرنگ و ترفند کافران جز در گمراهی نیست.

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونِي أَقْتُلْ مُوسَى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ ۚ إِنِّي أَخَافُ  
أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ

۲۷

وَقَالَ مُوسَى إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا  
يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ

۲۸  
۴۰۷۲

وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَنَهُ أَتَقْتُلُونَ  
رَجُلًا أَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ  
رَبِّكُمْ ۚ وَإِنْ يَكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ ۚ وَإِنْ يَكُ صَادِقًا  
يُصِيبْكُمْ بَعْضُ الَّذِي يَعِدُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ  
مُسْرِفٌ كَذَّابٌ

۲۹

يَقَوْمَ لَكُمْ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ظَهَرِينَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا  
مِنْ بَاسِ اللَّهِ إِنْ جَاءَنَا قَالِ فِرْعَوْنُ مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا  
أَرَى وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ

۳۰

وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنَ يَقَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ  
الْأَحْزَابِ

۳۱

مِثْلَ دَابِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ ۚ وَمَا  
اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعِبَادِ

۳۲

وَيَقَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ

۳۳

يَوْمَ تُولَوْنَ مُدْبِرِينَ مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۚ وَمَنْ  
يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ

و فرعون گفت: مرا بگذارید تا موسی را بکشم و او خدای  
خویش را بخواند [تا به فریادش رسد] من می‌ترسم که  
کیش شما را دگرگون کند یا در این سرزمین تباهی پدید  
آورد.

و موسی گفت: من به پروردگار خویش و پروردگار شما پناه  
می‌برم از هر گردنکشی که به روز حساب ایمان ندارد.

و مردی مؤمن از آل فرعون که ایمان خویش پوشیده  
می‌داشت گفت: آیا مردی را می‌کشید که می‌گوید: پروردگار  
من خدای یکتاست و با نشانه‌های روشن– معجزات– از  
پروردگارتان نزد شما آمده است؟ و اگر دروغگو باشد پس  
دروغش بر اوست، و اگر راستگو باشد برخی از آنچه شما را  
وعده می‌کند به شما می‌رسد. همانا خدا آن را که گزافکار و  
دروغگوست راه ننماید

ای قوم من، امروز پادشاهی شما راست که در این سرزمین  
چیره‌اید، پس کیست که ما را از عذاب خدا اگر بر سر ما آید  
یاری کند؟ فرعون گفت: شما را جز آنچه [صواب] می‌بینم  
نمی‌نمایم، و جز به راه راست و درست رهنمونی نمی‌کنم.

و آن که ایمان آورده بود، گفت: ای قوم من، همانا من بر  
شما از [روزی] مانند روز [هلاک] آن گروه‌ها [که پیامبران  
را دروغگو شمردند] می‌ترسم

مانند روش [خداوند در باره] قوم نوح– به طوفان– و عاد–  
قوم هود، به باد صرصر– و ثمود– قوم صالح، به صاعقه– و  
کسانی که پس از آنها بودند، و خدا خواهان ستمی به  
بندگان نیست.

و ای قوم من، همانا من بر شما از روز آوازدادن یکدیگر  
می‌ترسم،

آن روز که پشت کرده روی بگردانید– از موقف حساب به  
سوی دوزخ– و شما را از [عذاب] خدا نگهدارنده‌ای نیست.  
و هر که خدا گمراهش کند او را هیچ راهنمایی نیست.

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي  
شَكٍّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ<sup>ط</sup> حَتَّىٰ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَن يَبْعَثَ  
اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ  
مُرْتَابٌ

۴۰  
غافر  
۳۴  
/۸۵

الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَتْهُمْ كَبُرَ  
مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى  
كُلِّ قَلْبٍ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ

۳۵

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَهْلِكُنِ ابْنُ لِي صَرَحًا لَعَلِّي أَتْلُجُ السَّبَبَ

۳۶

أَسْبَبَ السَّمَوَاتِ فَأَطَّلَعَ إِلَىٰ إِلَهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ  
كَذِبًا وَكَذَلِكَ زَيْنَ لِفِرْعَوْنَ سُوءَ عَمَلِهِ وَصَدَّ عَنِ  
السَّبِيلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِي تَبَابٍ

۳۷

وَقَالَ الَّذِي ءَامَنَ يَقَوْمِ اتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ

۳۸  
۴۰۸۸

يَقَوْمِ إِنَّمَا هَذِهِ الدُّنْيَا مَتَعٌ وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ  
الْقَرَارِ

۳۹

مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلَهَا وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا  
مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ  
يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ

۴۰

و هر آینه یوسف پیش از این با حجت‌های روشن نزد شما آمد، پس پیوسته از آنچه شما را آورده بود در شک بودید، تا چون درگذشت، گفتید که خدا پس از او هرگز پیامبری نخواهد فرستاد. اینچنین خدا هر گزافکار و شک‌دارنده‌ای را گمراه می‌کند،

آنان که در باره آیات خدا بی‌آنکه حجتی بدیشان آمده باشد ستیزه و جدل می‌کنند، [این] به نزد خدا و نزد کسانی که ایمان آورده‌اند دشمنی بزرگی است، و این گونه خدای بر دل هر گردنکش خودکام‌های مَهر می‌نهد.

و فرعون گفت: ای هامان، برای من کوشکی- برجی- افراشته بساز تا مگر به آن راه‌ها- یا درها- برسم،

راه‌های- یا درهای- آسمانها، تا به خدای موسی دیده‌ور شوم، و هر آینه او را دروغگو می‌پندارم. و بدین سان برای فرعون بدی کردارش آراسته گشت و از راه [راست] بازداشته و گردانیده شد و نیرنگ و ترفند فرعون جز در تباهی نبود.

و آن که ایمان آورده بود، گفت: ای قوم من، مرا پیروی کنید تا شما را راه راست و درست بنمایم.

ای قوم من، جز این نیست که زندگانی این جهان بر خورداری [اندک و زودگذر] است و همانا جهان‌پسین سرای پایدگی است.

هر که کار بدی کند جز مانند آن کیفر داده نشود، و هر کس از زن یا مرد کار نیک و شایسته‌ای کند و مؤمن باشد پس ایشانند که به بهشت در آیند و در آن بی‌حساب روزی داده شوند.

وَيَقُومَ مَا لِيَ أَدْعُوكُمْ إِلَى النَّجْوَةِ وَتَدْعُونِي إِلَى النَّارِ

۴۲

تَدْعُونِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأُشْرِكَ بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ  
وَأَنَا أَدْعُوكُمْ إِلَى الْعَزِيزِ الْغَفَّارِ

۴۳

لَا جَرَمَ أَنْتُمْ تَدْعُونَنِي إِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا  
فِي الْآخِرَةِ وَأَنْ مَرَدَّنَا إِلَى اللَّهِ وَأَنَّ الْمُسْرِفِينَ هُمْ أَصْحَابُ  
النَّارِ

۴۴

فَسَتَذْكُرُونَ مَا أَقُولُ لَكُمْ وَأُفَوِّضُ أُمُورِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ  
بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ

۴۵

فَوَقَّهَ اللَّهُ سَيِّئَاتٍ مَا مَكُرُوا وَحَاقَ بِآلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ  
الْعَذَابِ

۴۶

النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ  
أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ

۴۷

وَإِذْ يَتَحَاجُّونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا  
إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِنَ النَّارِ

۴۸

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ  
الْعِبَادِ

۴۹

وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخِزْنَةِ جَهَنَّمَ أَدْعُوا رَبَّكُمْ يُحْفَفُ  
عَنَّا يَوْمًا مِنَ الْعَذَابِ

و ای قوم من، چون است که من شما را به رهایی [از عذاب]  
میخوانم و شما مرا به آتش دوزخ میخوانید؟!

مرا میخوانید تا به خدا کافر شوم و چیزی را با وی انباز  
گردانم که دانشی بدان ندارم، و من شما را به آن [خدای]  
توانای بی‌همتا و آمرزگار میخوانم.

بی‌گمان آنچه مرا به [پرستش] آن میخوانید نه در این  
جهان و نه در آن جهان دعوتی ندارند– کسی را به سوی خود  
نمیخوانند– و بازگشت ما به خداست، و گزافکاران همان  
دوزخیانند.

پس زودا که آنچه شما را می‌گویم یاد کنید، و من کار خود  
به خدا وامی‌گذارم، که خدا به بندگان بیناست.

پس خدا او را از بدیها و سختیهای آن نیرنگها که ساختند  
نگاه داشت و عذاب بد و سخت فرعونیان را فرو گرفت

آتش دوزخ، که بامداد و شامگاه بر آن عرضه می‌شوند، و  
روزی که رستاخیز برپا شود [ندا آید: فرعونیان را به  
سخت‌ترین عذاب در آورید.

و [یاد کن] آنگاه که در آتش دوزخ ستیزه و پرخاش کنند،  
پس ناتوانان– زبونان قوم– به آنان که گردنکشی و  
بزرگ‌منشی کردند گویند: ما [در دنیا] پیروان شما بودیم،  
پس آیا می‌توانید بهری از آتش را از ما باز دارید؟

آنان که گردنکشی کردند گویند: ما همگی در آتشیم– اگر  
می‌توانستیم عذاب را اول از خود باز می‌داشتیم– همانا  
خدا میان بندگان حکم کرده است– حکمی در خورد هر یک–

و آنان که در آتشند به نگهبانان دوزخ گویند: پروردگارتان  
را بخوانید تا یک روز از عذاب ما سبک گرداند.

قَالُوا أَوْ لَمْ تُكُ تَأْتِيكُمْ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا بَلَىٰ قَالُوا فَادْعُوا وَمَا دُعَاؤُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ

إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعَذَرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْهُدَىٰ وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْكِتَابَ

هُدًى وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ

فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَرِ

إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي ءَايَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَتْهُمْ إِنْ فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَّا هُمْ بِبَالِغِيهِ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

لَخَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُسِيءُ قَلِيلًا مَّا تَتَذَكَّرُونَ

گویند: آیا پیامبران شما با نشانه‌ها و حجت‌های روشن نزد شما نمی‌آمدند؟ گویند: چرا. گویند: پس دعا کنید، و دعای کافران جز در گمراهی و تباهی نیست.

هر آینه ما فرستادگان خود و آنان را که ایمان آورده‌اند در زندگانی این جهان و در آن روز که گواهان برپا ایستند یاری می‌کنیم

روزی که ستمکاران را پوزش خواهی‌شان سود ندهد و آنان راست لعنت و آنان راست بدترین سرای- دوزخ-.

و هر آینه موسی را رهنمونی دادیم و به فرزندان اسرائیل کتاب- تورات- را به میراث دادیم،

که رهنمونی و یادکرد و پند است مر خردمندان را.

پس شکیبایی ورز، که وعده خدا راست است و برای گناهت آمرزش بخواه و پروردگارت را شبانگاه و بامداد همراه با سپاس و ستایش به پاکی یاد کن.

همانا کسانی که در آیت‌های خدا بی‌دلیل و حجتی که بدیشان آمده باشد ستیزه و جدل می‌کنند در سینه‌هاشان جز بزرگ‌منشی که بدان نرسند نیست پس به خدا پناه ببر، که اوست شنوا و بینا.

هر آینه آفرینش آسمانها و زمین از آفرینش مردم بزرگتر است ولی بیشتر مردم نمی‌دانند.

و نابینا و بینا برابر نیستند، و نه آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند و بدکاران اندک پند می‌پذیرید.



إِنَّ السَّاعَةَ لَأَتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ

ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَآئِنَّا تُوفَّكُونَ

كَذَٰلِكَ يُؤْفِكُ الَّذِينَ كَانُوا بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

هُوَ الْحَيُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَمَّا جَاءَنِيَ الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبِّي وَأُمِرْتُ أَنْ أُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ

هر آینه رستاخیز آمدنی است، هیچ شکی در آن نیست، ولی بیشتر مردم باور نمی‌دارند.

و پروردگارتان گفت: مرا بخوانید تا شما را پاسخ گویم همانا کسانی که از پرستش من سرکشی کنند زودا که خوار و سرافکنده به دوزخ در آیند.

خدا آن است که شب را برای شما پدید کرد تا در آن بیارامید و روز را روشن ساخت- تا در آن ببینید و روزی بجویند- همانا خدا خداوند فزون‌بخشی است بر مردم، ولی بیشتر مردم سپاس نمی‌گذارند.

این است خدای، پروردگار شما، که آفریننده هر چیزی است، خدایی جز او نیست، پس کجا و چگونه [از وی] گردانیده می‌شوید؟

اینچنین آنان که آیات خدا را انکار می‌کردند [از حق] گردانیده می‌شوند.

خدا آن است که زمین را برای شما آرامگاهی و آسمان را بنائی- سقفی- برافراشته ساخت، و شما را صورت نگاشت و نیکو صورت نگاشت، و از پاکیزه‌ها به شما روزی داد. این است خدای، پروردگار شما، پس بزرگ و بزرگوار است خدای، پروردگار جهانیان.

اوست زنده [جاوید]، خدایی جز او نیست، پس او را بخوانید در حالی که دین را ویژه او کرده باشید، سپاس و ستایش خدای راست، پروردگار جهانیان.

بگو: همانا من باز داشته شده‌ام از اینکه آنها را که شما به جای خدا می‌خوانید بپرستم آنگاه که مرا نشانه‌ها و دلایل روشن از پروردگارم آمد، و فرمان یافته‌ام که [تنها] پروردگار جهانیان را گردن نهم.

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِّنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِّنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِّنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِّتَبْلُغُوا أَشَدَّكُمْ ثُمَّ لِّتَكُونُوا شُيُوخًا وَمِنْكُمْ مَّنْ يُتَوَفَّىٰ مِن قَبْلٍ<sup>ط</sup> وَلِّتَبْلُغُوا أَجَلًا مُّسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

۶۸

هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ<sup>ط</sup> فَإِذَا قُضِيَ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ وُكُنْ فَيَكُونُ

۶۹  
را ۴۱۱

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ أَنِّي يُصْرَفُونَ

۷۰

الَّذِينَ كَذَّبُوا بِالْكِتَابِ وَبِمَا أَرْسَلْنَا بِهِ<sup>ط</sup> رُسُلَنَا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ

۷۱

إِذِ الْأَعْلَالُ فِي أَغْنَقِيهِمْ<sup>ط</sup> وَالسَّلْسِلُ يُسْحَبُونَ

۷۲

فِي الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ

۷۳

ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تُشْرِكُونَ

۷۴

مِن دُونِ اللَّهِ<sup>ط</sup> قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا بَلْ لَمْ نَكُنْ نَدْعُوا مِن قَبْلُ شَيْئًا كَذَلِكَ يَضِلُّ<sup>ط</sup> اللَّهُ الْكَافِرِينَ

۷۵

ذَٰلِكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَفْرَحُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَمْرَحُونَ

۷۶

ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا<sup>ط</sup> فَبئسَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ

۷۷

فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ<sup>ج</sup> فَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّعَنَّكَ<sup>ج</sup> فَالِإِنَّا يُرْجَعُونَ

اوست آن [خدای] که شما را از خاک آفرید، پس از آن از نطفه و سپس از خون بسته، آنگاه شما را کودکی خرد [از رحم مادر] بیرون آورد، سپس [امکان داد] تا به جوانی و نیرومندی خود برسید و سپس تا [هنگامی که] پیر شوید. و از شما کسانی از پیش– پیش از نیرومندی و پیری– جانشان گرفته شود و [امکان داد] تا به سرآمدی نامبرده– هنگام مرگ– برسید و باشد که خرد را کار بندید.

اوست آن که زنده کند و بمیراند، و چون کاری را [خواهد و] حکم کند، همانا آن را گوید: باش، پس می‌باشد.

آیا به آنان که در باره آیات خدا ستیزه می‌کنند ننگریستی که چگونه [از تصدیق و ایمان بدان] گردانیده می‌شوند؟

همانان که کتاب [الهی]– این کتاب یا هر کتاب آسمانی– و آنچه را– از احکام و مواعظ– که بدان پیامبران خود را فرستادیم دروغ شمردند، پس بزودی خواهند دانست.

آنگاه که غلها و زنجیرها در گردنهایشان باشد و بر روی کشیده شوند،

در آب جوشان، سپس در آتش سوخته و بریان شوند.

سپس به آنها گفته شود: کجایند آنچه شریک می‌گرفتید،

برای خدا؟ گویند: از ما گم و نابود شدند، بلکه پیش از این چیزی را نمی‌خواندیم– نمی پرستیدیم–. اینچنین خداوند کافران را گمراه می‌کند.

این [عذاب] بدان سبب است که در زمین به ناروا شادی همی‌کردید و شادمانه به ناز و سرمستی می‌خرامیدید.

به دروازه‌های دوزخ در آیید، که در آن جاودانه باشید، پس بد است جایگاه گردنکشان.

پس [بر آزار قوم] شکیبایی کن، همانا وعده خدا راست است، که اگر برخی از آن [عذاب] که آنان را وعده می‌کنیم به تو بنماییم یا جان تو را برگیریم– پیش از عذاب آنها–، آنها به سوی ما بازگردانیده می‌شوند– و عذابشان خواهیم کرد–.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ  
وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ  
بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ قُضِيَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ  
هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَنْعَمَ لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا  
تَأْكُلُونَ

وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ  
وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ

وَيُرِيكُمُ آيَاتِهِ فَأَيَّ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ  
مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَءَثَارًا فِي الْأَرْضِ  
فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِّنَ  
الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ

فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَحْدَهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا  
بِهِ مُشْرِكِينَ

فَلَمْ يَكُنْ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللَّهُ الَّتِي قَدْ  
خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ

و هر آینه پیش از تو پیامبرانی فرستادیم، بهری از ایشان  
آنانند که داستانشان را بر تو گفتیم و داستان برخی را بر  
تو نگفتیم و هیچ پیامبری را نرسد که جز به خواست و  
فرمان خدا آیه‌ای بیاورد پس آنگاه که فرمان خدا بیاید بحق  
حکم کرده شود، و در آنجا ناراستان و یاوه‌گویان- کافران-  
زیانکار گردند.

خداست آن که چارپایان را از بهر شما آفرید تا بر برخی از  
آنها سوار شوید و برخی از آنها را بخورید

و برای شما در آنها سودهاست- از پشم و پوست و شیر آنها  
- و تا [با سوار شدن] بر آنها به حاجتی که در دلهای خود  
دارید- از داد و ستد و معامله- برسید و بر آنها و بر  
کشتیها برداشته- سوار- شوید.

و نشانه‌های خویش را به شما می‌نماید، پس کدام یک از  
نشانه‌های خدای را انکار می‌کنید؟

آیا در زمین گردش نکرده‌اند تا بنگرند که سرانجام کسانی  
که پیش از آنان بودند چگونه بود؟ آنان که از ایشان  
نیرومندتر بودند و نشانه‌های بجامانده بیشتری در زمین  
داشتند پس آنچه فراهم می‌کردند به کارشان نیامد- و  
عذاب را از آنها دفع نکرد-.

پس چون پیامبرانشان با نشانه‌ها و دلایل روشن بدیشان  
آمدند آنان بدانچه از دانش- دانش معاش مانند پیشه‌ها و  
صناعات- نزدشان بود دل خوش کردند، و آنچه بدان  
استهزا می‌کردند آنها را فروگرفت.

پس چون عذاب سخت ما را دیدند گفتند: به خدای یگانه  
ایمان آوردیم و بدانچه شرک می‌آوردیم کافر شدیم.

پس ایمانشان آنگاه که عذاب ما را دیدند آنان را سود  
نبخشید. این- سود نبخشیدن ایمان در آن حال- نهاد و  
روش خداست که در باره بندگان گذشته است، و  
آنجاست- آنگاه که عذاب خدای دررسید- که کافران  
زیانکار شدند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حم

حامیم.

۱  
۴۱۳

تَنْزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۲

كُتِبَ فُصِّلَتْ ءَايَتُهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

۳

بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ

۴

وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِي أَكِنَّةٍ مِّمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ وَفِي ءَاذَانِنَا وَقْرٌ

۵

وَمِن بَيْنِنَا وَبَيْنَكَ حِجَابٌ فَاَعْمَلْ إِنَّا عَمِلُونَ

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهٌُ

۶

وَاحِدٌ فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ ۗ وَيَلُّ لِّلْمُشْرِكِينَ

الَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ

۷

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ

۸

قُلْ أَبِئِنَّكُمْ لتَكْفُرُونَ بِالَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ

۹  
حزب  
۱۹۱

وَتَجْعَلُونَ لَهُ ۖ أَنْدَادًا ۚ ذَٰلِكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ

۴۱۴

وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ مِّن فَوْقِهَا وَبَرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَا

۱۰

أَقْوَتَهَا فِى أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَاءً لِّلسَّائِلِينَ

ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ

۱۱

أَتَيْنَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ

[این] فرو فرستاده‌ای است از سوی آن بخشاینده مهربان.

کتابی است که آیات آن به روشنی بازگشاده و بیان شده است، قرآنی به زبان تازی، برای مردمی که بدانند

مژده‌دهنده و بیم‌کننده، ولی بیشترشان رویگردان شدند پس نمی‌شنوند [و نمی‌پذیرند].

و گفتند: دل‌های ما از آنچه ما را بدان می‌خوانی در پوشش‌هایی است و در گوش‌های ما سنگینی و گرانی است و میان ما و تو پرده‌ای است، پس [هر چه توانی] کار می‌کن که ما نیز [هر چه توانیم] کارکننده‌ایم.

بگو: جز این نیست که من آدمی‌ام مانند شما، به من وحی می‌شود که همانا خدای شما خدایی است یگانه، پس به سوی او روی آرید و راست باشید- به یکتا پرستی و طاعت و پایداری بر آن- و از او آمرزش بخواهید، و وای بر مشرکان،

آنان که زکات نمی‌دهند و به جهان واپسین کافرند.

همانا کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک و شایسته کرده‌اند مزدی بی‌پایان- قطع نشدنی یا ناکاسته یا بی‌منت- دارند.

بگو: آیا شما به آن [خدای] که زمین را در دو روز- دو دوران- بیافرید کافر می‌شوید و برای او همتیان می‌سازید؟ این است پروردگار جهانیان

و در آن کوه‌هایی استوار بر روی آن پدید آورد و در آن برکت نهاد و روزبهایش را در آن در چهار روز- چهار دوران - به اندازه مقرر کرد، یکسان و درست- بی‌زیادت و نقصان - برای خواهندگان.

سپس به آسمان پرداخت و آن دودی- گاز یا بخاری دودماند- بود، پس به آن و به زمین گفت: خواه یا ناخواه بیاپید، گفتند: فرمانبردار آمدیم.

فَقَضَلَهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ سَمَاءٍ أَمْرَهَا وَزَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصْبِيحٍ وَحِفْظًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ

فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثُمُودَ

إِذْ جَاءَتْهُمْ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً فَإِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ

فَأَمَّا عَادُ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَحْسَاتٍ لِنُذِيقَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَخْزَىٰ وَهُمْ لَا يُنصَرُونَ

وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَمَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ فَأَخَذَتْهُمْ صَاعِقَةُ الْعَذَابِ الْهُونِ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

وَنَجَّيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ

وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَاءُ اللَّهِ إِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ

حَتَّىٰ إِذَا مَا جَاءُوهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَأَبْصَرُهُمْ وَقُلُودُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

آنگاه آنها را- که به صورت دود بودند- در دو روز، هفت آسمان بساخت و در هر آسمانی فرمان- یا کار- آن را وحی کرد، و آسمان دنیا- نزدیکتر- را به چراغهایی- ستارگان- بیاراستیم و [آن را] نگاه داشتیم- از آسیب و خلل، یا از ورود شیاطین- این است [آفریدن و] اندازه‌نهادن آن بی‌همتا توانای دانا.

پس اگر روی برتافتند، بگو: شما را از عذابی مانند عذاب قوم عاد و ثمود- که به باد مرمر و بانگ کشنده آسمانی گرفتار شدند- بیم می‌کنم.

آنگاه که فرستادگان از پیش روی و از پشت سرشان- یعنی از هر سو و در هر زمان- بدیشان آمدند [و گفتند] که جز خدای یکتا را نپرستید، گفتند: اگر پروردگار ما می‌خواست [که فرستادگانی بفرستد] هر آینه فرشتگانی فرومی‌فرستاد، پس ما بدانچه شما به آن فرستاده شده‌اید کافریم.

اما عاد- قوم هود- در زمین به ناروا گردنکشی کردند و گفتند: کیست نیرومندتر از ما؟ آیا ندیدند- یعنی ندانستند - که آن خدای که آنان را آفریده، از ایشان نیرومندتر است؟ و آنها آیات ما را انکار می‌کردند.

پس بر آنان تندبادی سرد و سخت آواز در روزهایی شوم- یا پُر گرد و غبار- فرستادیم تا در زندگانی این جهان عذاب خواری و رسوایی را به آنان بچشانیم، و هر آینه عذاب آن جهان بدتر و رسواکننده‌تر است و آنها یاری نشوند.

و اما قوم ثمود- قوم صالح-، آنان را راه نمودیم ولی کوری- گمراهی- را بر رهیابی برگزیدند پس به سزای آنچه می‌کردند بانگ عذاب خوارکننده آنان را بگرفت.

و کسانی را که ایمان آورده بودند و پرهیزگاری می‌کردند رهانیدیم.

و روزی که دشمنان خدای [برای رفتن] به سوی آتش دوزخ برانگیخته و فراهم شوند پس آنها را باز دارند- تا پسینیان برسند و همگی یکجا گرد آیند-

تا چون به دوزخ رسند گوش و دیدگان و پوسته‌اشان- یعنی اندام‌هایشان- بدانچه می‌کردند گواهی دهند.

وَقَالُوا لَجُلُودِهِمْ لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُونَ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَا أَبْصَرُكُمْ وَلَا جُلُودُكُمْ وَلَكِنْ ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِمَّا تَعْمَلُونَ

وَذَلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَرَدْتُمْ أَنْ تُصَبِّحْتُمْ مِنَ الْخُسِرِينَ

فَإِنْ يَصْبِرُوا فَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ وَإِنْ يَسْتَعْتِبُوا فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَبِينَ

وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَاءَ فَزَيَّيْنُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمِّهِمْ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خُسِرِينَ

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَغْلِبُونَ

فَلَنَذِيقَنَ الَّذِينَ كَفَرُوا عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ

ذَٰلِكَ جَزَاءُ أَعْدَاءِ اللَّهِ النَّارُ لَهُمْ فِيهَا دَارُ الْخُلْدِ جَزَاءً بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّنَا أَرِنَا الَّذِينَ أَضَلَّانَا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ نَجْعَلُهُمَا تَحْتَ أَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ الْأَسْفَلِينَ

و به پوستهای خویش گویند: چرا بر ما گواهی دادید؟ گویند: خدایی که هر چیزی را گویا کرده است ما را به سخن آورد. و اوست که شما را نخستین بار بیافرید و به سوی او بازگردانده می‌شوید.

و شما [هنگام گناهکاری در دنیا] از اینکه گوش و دیدگان و پوستهاتان بر ضد شما گواهی دهند نمی‌توانستید پنهان شوید و لیکن [به سبب پنهانی گناه‌کردن] پنداشتید که خدا بسیاری از آنچه می‌کنید نمی‌داند.

و این بود پندارتان که به پروردگار خود گمان می‌بردید شما را هلاک کرد پس از زیانکاران گشتید.

اگر شکیبایی کنند جایشان آتش است و اگر عفو و خشنودی [خدا] جویند– به پوزش‌خواهی– درخواستشان پذیرفته نشود.

و برای آنان همگانی [از شیاطین] برانگیختیم پس آنچه را که پیش رویشان و پشت سرشان است– لذتهای حاضر و آنچه در آینده آرزو داشتند– برایشان آراسته نمودند و آن گفتار– کلمه عذاب– بر آنان سرا شد در حالی که همچون گروه‌هایی از پریان و آدمیان بودند که پیش از ایشان گذشتند همانا آنها زیانکار بودند.

و کسانی که کافر شدند گفتند: به این قرآن گوش فرا مدهید و [هنگام قرائت وی] سخن یاوه در آن افکنید تا شاید پیروز شوید.

پس بی‌گمان کسانی را که کافر شدند عذابی سخت بچشانیم و آنان را بر پایه بدترین آنچه می‌کردند کیفر دهیم.

این است کیفر دشمنان خدا، آتش دوزخ آنان را در آن خانه همیشگی است، به سزای آنکه آیات ما را انکار می‌کردند.

و کسانی که کافر شدند گویند: بار خدایا، آن دو کس از پریان و آدمیان که ما را گمراه کردند به ما بنمای که زیر گامهای خود بگذاریمشان تا از فروترینها باشند.



إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ  
الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ  
تُوعَدُونَ

نَحْنُ أَوْلِيَائُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا  
مَا تَشْتَهِي أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدَّعُونَ

نُزُلًا مِّنْ غَفُورٍ رَّحِيمٍ

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ  
إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ

وَلَا تَسْتَوِ الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ  
فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ

وَمَا يُلْقِيهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقِيهَا إِلَّا ذُو حِظٍّ  
عَظِيمٍ

وَأَمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ  
السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

وَمِنْ ءَايَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا  
لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنْتُمْ  
إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ

فَإِنْ أَسْتَكْبَرُوا فَالَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ  
وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْأَمُونَ ۝

همانا کسانی که گفتند: پروردگار ما خدای یکتاست آنگاه [بر  
آن] پایداری نمودند، فرشتگان بر آنان فرومی‌آیند [و  
گویند] که مترسید و اندوه مدارید و شما را مزده باد به آن  
بهشتی که نوید داده می‌شدید

ما در زندگانی این جهان و در آن جهان دوستان شماییم، و  
شما راست در آن جهان آنچه جانهای شما خواهش کند و شما  
راست در آن هر چه درخواست کنید

پیشکشی و پذیرایی [است] از سوی آمرزگار مهربان.

و کیست نیکوگفتارتر از آن که به خدای می‌خواند– یعنی  
پیامبر اکرم

و نیکی و بدی برابر نیست، [بدی دیگران را] به شیوه‌ای که  
نیکوتر است دور کن که [اگر چنین کنی] آنگاه آن که میان  
تو و او دشمنی است همچون دوستی نزدیک و مهربان گردد.

و از این [صفت]– که بدی را به نیکی پاسخ دهند–  
برخوردار نشوند مگر آنان که شکیبایی کنند و از این  
[خصلت] برخوردار نشود مگر آن که دارای بهره ای بزرگ  
[از خردمندی و کمال انسانی] است.

و اگر تو را وسوسه‌ای از شیطان برسد که بشوراندت، پس  
به خدای پناه ببر، که اوست شنوا و دانا.

و از نشانه‌های [قدرت] او شب و روز و خورشید و ماه است  
خورشید و ماه را سجده نکنید، و خدای را که آنها را آفریده  
سجده کنید اگر او را می‌پرستید و بس.

پس اگر گردنکشی و بزرگمنشی نمودند، آنان که نزد  
پروردگار تواند– فرشتگان مقرب و اولیای خدا– او را شب  
و روز به پاکی می‌ستایند و خسته و ملول نشوند.

وَمِنْ ءَايَاتِهِۦ أَنَّكَ تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ ۚ إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا لَمُحِي الْمَوْتِ ۚ إِنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي ءَايَاتِنَا لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْنَا أَفَمَن يُلْقَىٰ فِي النَّارِ خَيْرٌ أَمْ مَن يَأْتِي ءَامِنًا يَوْمَ الْقِيمَةِ ۚ أَعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ إِنَّهُۥ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ ۖ وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ

لَا يَأْتِيهِ الْبَطِلُ مِن بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِن خَلْفِهِ ۖ تَنْزِيلُ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ

مَا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِن قَبْلِكَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا أَعْجَمِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ ءَايَاتُهُ ۖ ءَأَعْجَمِيٌّ وَعَرَبِيٌّ ۚ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ ۚ وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي ءَاذَانِهِمْ وَقُرْ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى ۚ أُولَٰئِكَ يُنَادُونَ مِن مَّكَانٍ بَعِيدٍ

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ

مَّنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ

و از نشانه‌های [قدرت] او این است که زمین را پژمرده و فرسوده می‌بینی، پس چون آب بر آن فرستیم بجنبد و بردمد، همانا آن [خدای] که آن را زنده کرد زنده‌کننده مردگان است، که او بر هر چیزی تواناست.

همانا کسانی که در باره آیات ما کجروی می‌کنند- به سوی باطل می‌گردند- بر ما پوشیده نیستند. آیا کسی که در آتش [دوزخ] افکنده شود بهتر است یا کسی که روز رستاخیز ایمن می‌آید؟ هر چه خواهید بکنید، که او بدانچه می‌کنید بیناست.

همانا کسانی که به این ذکر- قرآن- هنگامی که بدیشان آمد کافر شدند [بدبخت و هلاک گشتند]، و هر آینه آن کتابی است بی‌همتا و ارجمند- که مانند آن نتوانند آورد-

باطل- کاهش و افزایش و نادرستی- از پیش آن و از پس آن- در حال و آینده- بدان راه نیابد، که فروفرستاده‌ای است از سوی [خدای] با حکمت و ستوده.

[این کافران] به تو نمی‌گویند مگر آنچه به فرستادگان پیش از تو گفته شد. هر آینه پروردگار تو خداوند آمرزش و خداوند کیفری دردناک است.

و اگر ما آن را قرآنی به زبان عجمی- غیر عربی- می‌ساختیم می‌گفتند: چرا آیات آن بروشنی بیان نشده است؟ آیا [کتابی] عجمی و [پیامبری] عربی؟! بگو: آن برای کسانی که ایمان آورده‌اند رهنمونی و بهبودبخش است. و آنان که ایمان نیاورند، در گوشه‌هایشان سنگینی و گرانی است و آن بر آنها [مایه] کوری است. اینان [گویی] از جایی دور خوانده می‌شوند- که نه می‌شنوند و نه می‌فهمند-.

و هر آینه موسی را کتاب دادیم، پس در آن اختلاف کردند و اگر نبود سخنی از پروردگارت که از پیش رفته است هر آینه میانشان [به عذاب] حکم می‌شد، و همانا آنان- کفار قوم تو- در باره آن- قرآن یا آنچه یاد کردیم- به شک و تردید اندرند.

هر که کاری نیک و شایسته کند به سوی خود اوست، و هر که کاری بد و ناشایست کند به زیان خود اوست، و پروردگار تو به بندگان ستمگر نیست.

إِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِّنْ أَكْثَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ أَيْنَ شُرَكَائِيَ قَالُوا ءَاذَنَّاكَ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيدٍ

وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوا يَدْعُونَ مِن قَبْلُ وَظَنُوا مَا لَهُمْ مِّن مَّحِصٍ

۴۸

لَا يَسْمَعُ الْإِنسَانُ مِن دُعَاءِ الْخَيْرِ وَإِن مَّسَّهُ الشَّرُّ فَيَئُوسٌ قَنُوطٌ

۴۹

وَلَيْنِ أَذْقَنَهُ رَحْمَةً مِنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ هَذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّ لِي عِنْدَهُو لِّلْحُسْنَىٰ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ

۵۰

وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَىٰ بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُو دُعَاءٍ عَرِيضٍ

۵۱

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِء مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ

۵۲

سَنُرِيهِمْ ءَايَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

۵۳

أَلَا إِنَّهُمْ فِي مِرْيَةٍ مِّن لِّقَاءِ رَبِّهِمْ ؕ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ

۵۴

دانش رستاخیز به او باز گردانیده می‌شود– تنها او می‌داند و بس–. و هیچ میوه‌ای از غلاف و شکوفه‌اش بیرون نیاید و هیچ ماده‌ای باردار نشود و بار ننهد مگر به دانش او. و آن روز که آنان– مشرکان– را خواند که کجایند آن انبازان من [که می‌پنداشتید] گویند: تو را گفتیم که از ما هیچ کس گواه نیست [بر اینکه تو را انباز بوده است]– یعنی از شرک بیزاری می‌نمایند–.

و آنچه پیش از این می‌خواندند– می‌پرستیدند– از آنها گم شود و باور کنند که آنان را هیچ گریزگاهی نیست.

آدمی از خواستن نیکی– نعمت و تندرستی و مانند اینها– خسته [و سیر] نشود و اگر او را بدی– سختی و تنگدستی و بیماری– برسد پس نومید و دلسرد گردد.

و اگر پس از گزندی که بدو رسیده وی را رحمتی بچشانیم هر آینه گوید: این مراست– از دانش و تدبیر خود من است و من سزاوار آنم– و نپندارم که رستاخیز برپا شود، و اگر به پروردگارم باز گردانده شوم مرا نزد او پاداشی نیکوتر خواهد بود. پس هر آینه کسانی را که کافر شدند بدانچه کردند آگاه سازیم، و بی‌گمان آنان را عذابی سخت بچشانیم.

و چون به آدمی نیکویی کنیم و نعمت ارزانی داریم، [از ما و طاعت ما] روی بگرداند و [با حال تکبر و استغنا] خود را [از ما] دور دارد، و چون بدی به او رسد پس دعائی دور و دراز خواهد داشت.

بگو: مرا خبر دهید که اگر [این قرآن] از نزد خدا باشد و شما بدان کافر شوید، کیست گمراه‌تر از آن که در مخالفتی دور [از حق و صواب] است؟

زودا که آنان را نشانه‌های خویش در کناره‌های جهان و در جانه‌ای خودشان بنماییم تا آنکه برایشان روشن و آشکار شود که همانا او– یا آن– حق است. آیا این بس نیست که پروردگار تو بر هر چیزی گواه و آگاه است؟

آگاه باش که آنان– کافران– از دیدار پروردگار خویش– روز رستاخیز– در شک‌اند، آگاه باش که همانا او همه چیز را [به علم و قدرت خود] فراگیرنده است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
حم

۱  
۴۱۹

حامیم.

عَسَق

۲

عین، سین، قاف.

كَذَلِكَ يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ  
الْحَكِيمُ

۳

خدای توانای بی‌همتا و دانای با حکمت اینچنین به تو و به آنان که پیش از تو بودند وحی می‌فرستد.

لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ

۴

او راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، و اوست والا مرتبه و بزرگ.

تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ وَالْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ  
بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَن فِي الْأَرْضِ ۗ أَلَا إِنَّ اللَّهَ هُوَ  
الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

۵

نزدیک است که آسمانها [از عظمت و هیبت او] از فراز یکدیگر– یعنی نخست آسمان بلندتر و پس از آن یکایک– بشکافند، و فرشتگان پروردگارشان را همراه با سپاس و ستایش به پاکی یاد می‌کنند و برای کسانی که در زمین‌اند آمرزش می‌خواهند. آگاه باشید که خداست آمرزگار و مهربان.

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۗ اللَّهُ حَفِیْظٌ عَلَيْهِمْ وَمَا  
أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ

۶

و کسانی که به جای خدا دوستان و کارسازانی گرفته‌اند، خداوند بر [گفتار و کردار] آنان نگاهبان است و تو بر آنها گماشته و نگاهبان نیستی.

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِّتُنْذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ  
حَوْلَهَا وَتُنْذِرَ يَوْمَ الْجُمُعِ لَا رَيْبَ فِيهِ ۚ فَرِیقٌ فِي الْجَنَّةِ  
وَفَرِیقٌ فِي السَّعِيرِ

۷

و اینچنین قرآنی به زبان تازی به تو وحی کردیم تا اهل مکه و هر که را که پیرامون آن است بیم کنی و [بویژه] از روز فراهم‌آمدن– روز قیامت– که هیچ شکی در آن نیست بترسانی که گروهی در بهشت‌اند و گروهی در آتش سوزان.

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِن يُدْخِلُ مَن يَشَاءُ  
فِي رَحْمَتِهِ ۚ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُم مِّن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

۸

و اگر خدا می‌خواست هر آینه آنان را یک امت می‌ساخت و لیکن هر که را خواهد در بخشایش خود در آورد، و ستمکاران را هیچ دوست و یآوری نیست.

أَمْ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۖ فَاللَّهُ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي  
الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

۹

بلکه جز او دوستان و سرپرستانی گرفته‌اند و حال آنکه خداست که دوست و سرپرست است، و همو مردگان را زنده می‌کند، و او بر هر چیزی تواناست.

وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِن شَيْءٍ ۖ فَحُكْمُهُ ۖ إِلَى اللَّهِ ۗ ذَلِكُمُ اللَّهُ  
رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ

۱۰  
۴۲۰

و آنچه در آن اختلاف کردید، هر چه باشد، پس حکمش با خداست، این است خدای، پروردگار من، تنها بر او توکل کردم و به او بازمی‌گردم– روی دل به او می‌کنم–.

فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُم مِّنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُّكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

شَرَعَ لَكُم مِّنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَن يُنِيبُ

وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيًا بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى لَّفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ

فَلِذَلِكَ فَادْعُ وَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَقُلْ ءَامَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمُ اللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ لَنَا أَعْمَلْنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ اللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ

پدیدآورنده آسمانها و زمین است برای شما از جنس خودتان همسرانی بیافرید، و از چارپایان نیز جفتها بیافرید، شما را در این [زناشویی و تناسل] بسیار و پراکنده می‌گرداند. چیزی همانند او نیست، و اوست شنوا و بینا.

او راست کلیدهای [خزائن] آسمانها و زمین روزی را برای هر که بخواهد فراخ می‌کند و تنگ می‌گرداند، همانا او به هر چیزی داناست.

برای شما از دین چیزی را مقرر کرد که نوح را بدان سفارش کرده بود و نیز آنچه را به تو وحی کردیم و آنچه ابراهیم و موسی و عیسی را به آن سفارش کردیم که این دین را برپا دارید و در آن پراکندگی و اختلاف نکنید آنچه بدان می‌خوانی بر مشرکان گران و دشوار است. خدا هر که را خواهد به سوی خود- یعنی برای رسالت خود- برمی‌گزیند و هر که را [به دل] به او بازگردد به سوی خود راه می‌نماید.

و پراکندگی و اختلاف نکردند مگر پس از آنکه دانش بدیشان رسید، آنهم از روی ستم و حسدی که میان خود داشتند و اگر نبود سخنی که از پروردگارت از پیش رفته است [به مهلت‌دادن ایشان] تا سرآمدی نامبرده، هر آینه میانشان حکم می‌شد- عذاب آنها را فرو می‌گرفت- و همانا کسانی که پس از آنان کتابشان داده‌اند در باره آن- کتاب یا دین- به شک و تردید اندرند.

پس برای این- برای وحدت دین و عدم پراکندگی در آن- [آنان را به برپا داشتن دین] بخوان و چنانکه فرمان یافته‌ای استوار و پایدار باش و از کامها و هوسهای آنان پیروی مکن، و بگو: به کتابی که خدای فروفرستاده است ایمان آوردم و فرمان یافته‌ام تا میان شما به عدل و داد رفتار کنم. خدای یکتا پروردگار ما و پروردگار شماست. ما را کارهای ما و شما را کارهای شما میان ما و شما هیچ ستیزه‌ای نیست. خدا میان ما گرد آرد- هنگام رستاخیز-، و بازگشت [همه] به سوی اوست.

وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا أُسْتُجِيبَ لَهُمْ حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةً عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ

اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَالْمِيزَانَ وَمَا يُدْرِيكُ لَعَلَّ السَّاعَةِ قَرِيبٌ

يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ أَلَا إِنَّ الَّذِينَ يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ

اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ

مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

تَرَى الظَّالِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُوَ وَاقِعٌ بِهِمْ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ

۱۷

۱۸

۱۹

۲۰  
۴۲۱

۲۱

۲۲

و آنان که در باره خدا- یا دین او- پس از آنکه دعوت او اجابت شده است- یعنی به فطرت خودشان- گفت‌وگو و ستیزه می‌کنند حجتشان نزد پروردگارشان تباه و ناچیز است و بر آنهاست خشمی [از خداوند] و آنان راست عذابی سخت.

خداست که کتاب را بدرستی فروفرستاد و نیز ترازو را- تا چون ترازو راست باشند و حق و عدل و انصاف را رعایت کنند- و تو چه می‌دانی؟ شاید که قیامت نزدیک باشد.

کسانی آن را به شتاب می‌خواهند که آن را باور ندارند، و کسانی که ایمان دارند از آن بیمناکند و می‌دانند که آن راست است. آگاه باش، کسانی که در [آمدن] قیامت ستیزه و جدل می‌کنند- اصرار بر انکار آن دارند- هر آینه در گمراهی دورند.

خدای به بندگان خویش مهربان و نیکوکار- یا در کارهایشان دقیق و باریکدان- است، هر که را خواهد روزی دهد، و اوست نیرومند و توانای بی‌همتا.

هر که کشت- ثواب- آن جهان خواهد برای او در کشتش می‌افزاییم، و هر که کشت این جهان خواهد به وی از آن می‌دهیم و در آن جهان هیچ بهره‌ای ندارد.

یا مگر آنان- مشرکان- را انبازانی است- بتان یا شیاطین که شریک خدا می‌پنداشتند- که از دین آنچه را که خدای بدان رخصت نداده است برایشان بنهاده اند؟ و اگر نبود آن سخن پایانی- فیصله‌دهنده- [در تأخیر کیفرشان]، هر آینه میانشان حکم کرده می‌شد- عذابشان می‌آمد- و همانا ستمکاران را عذابی است دردناک.

ستمکاران را بینی که از آنچه کرده‌اند ترسانند و حال آنکه آن- وبال آنچه کرده‌اند- به ایشان رسد. و کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک و شایسته کرده‌اند در باغهای بهشت باشند، آنان راست نزد پروردگارشان هر چه خواهند. این است آن فزون‌بخشی بزرگ.



ذَٰلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهَ عِبَادَهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ وَمَن يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَإِن يَشِإِ اللَّهُ يَخْتِمْ عَلَى قَلْبِكَ وَيَمْحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ إِنَّهُٗ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ

وَيَسْتَجِيبُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضْلِهِ ۗ وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ

وَلَوْ بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ وَلَٰكِن يُنَزِّل بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ إِنَّهُٗ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ

وَهُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ الْغَيْثَ مِّنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهُ ۗ وَهُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ

وَمِنْ ءَايَاتِهِ خَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَثَّ فِيهِمَا مِن دَابَّةٍ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ

وَمَا أَصَابَكُمْ مِّن مُُّصِيبَةٍ فِيمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ

وَمَا أَنتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ ۚ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

۲۴

۲۵

۲۶

۲۷  
حزب  
۱۹۵

۲۸

۲۹

۳۰  
۴۲۲۲

۳۱

این است آنچه خداوند به بندگان خود، آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند، نوید می‌دهد. بگو: بر این [رساندن پیام] هیچ مزدی از شما نمی‌خواهم مگر دوستی در باره خویشاوندان [نزدیکم] و هر که نیکویی ورزد او را در آن، نیکویی بیفزاییم همانا خدا آمرزنده و سپاسدار است.

بلکه گویند که بر خدا دروغ بافته است! پس اگر خدای خواهد بر دل تو مهر می‌نهد و خدا باطل را نابود کند و حق را با سخنان خود استوار و پایدار سازد همانا او بدانچه در سینه‌هاست داناست.

و اوست آن [خدای] که توبه را از بندگان خود می‌پذیرد و از بدیها– گناهانشان– درمی‌گذرد و آنچه می‌کنید می‌داند.

و آنان را که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند پاسخ می‌دهد و از فزون‌بخشی خویش می‌افزایدشان و کافران را عذابی سخت است.

و اگر خداوند روزی را بر بندگان خود فراخ می‌کرد هر آینه در زمین ستم و سرکشی می‌کردند و لیکن به اندازه‌ای که بخواهد فرو می‌آرد، که او به بندگان خویش آگاه و بیناست– که چگونه و چند فراخور حالشان روزی دهد–.

و اوست آن [خدای] که باران سودمند را پس از آنکه [از آمدنش] ناامید شدند فرو می‌فرستد و رحمت خویش را می‌گستراند– باران را می‌پراکند و انواع گیاهان و درختان و میوه‌ها را پدید می‌آورد–، و اوست دوست و کارساز [مؤمنان] و ستوده.

و از نشانه‌های او آفریدن آسمانها و زمین است و آنچه در آنها از جنبندگان پراکنده کرده است و او بر فراهم‌آوردن آنها هر گاه بخواهد تواناست.

و هر مصیبتی که به شما رسد به سبب کارهایی– خطاها و گناهانی– است که دستهایتان کرده، و از بسیاری [گناهان] درمی‌گذرد.

و شما در زمین عاجزکننده [خدا] نیستید– نمی‌توانید از فرو آمدن مصیبتها به سزای نافرمانی‌تان بگریزید–، و شما را جز خدا دوست کارساز و یآوری نیست.

وَمِنْ ءَايَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ

۳۳

إِنْ يَشَأْ يُسْكِنِ الرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَى ظَهْرِهِۦ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ

۳۴

أَوْ يُوقِظْهُنَّ بِمَا كَسَبُوۡا وَيَعْفُ عَنْ كَثِيرٍ

۳۵

وَيَعْلَمَ ٱلَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي ءَايَاتِنَا مَا لَهُمْ مِّن مَّحِيصٍ

۳۶

فَمَا أُوتِيتُمْ مِّن شَيْءٍ فَمَتَّعِ ٱلْحَيٰوةَ ٱلدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ ٱللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

۳۷

وَٱلَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ ٱلْإِثْمِ وَٱلْفَوَاحِشِ وَإِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ يَغْفِرُونَ

۳۸

وَٱلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

۳۹

وَٱلَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ ٱلْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ

۴۰

وَجَزَآءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى ٱللَّهِ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلظَّٰلِمِينَ

۴۱

وَلَمَنِ ٱنتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِۦ فَأُوْلَٰئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِّن سَبِيلٍ

۴۲

إِنَّمَا ٱلسَّبِيلُ عَلَى ٱلَّذِينَ يَظْلِمُونَ ٱلنَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ أُوْلَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

۴۳

وَلَمَن صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمِنْ عَزْمِ ٱلْأُمُورِ

۴۴

۴۲۳

وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُ مِن وَّالٍۭ مِّنۢ بَعْدِهِۦٓ وَتَرَى ٱلظَّٰلِمِينَ لَمَّا رَأَوْا ٱلْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِّن سَبِيلٍ

و از نشانه‌های [قدرت] او کشتیهایی است چون کوه‌ها که در دریا روانند

اگر خواهد باد را ساکن گرداند تا کشتیها بر روی آن– دریا– ایستاده بمانند. هر آینه در آن– روان‌شدن باد و کشتیها– برای هر شکیبای سپاسگزاری نشانه‌ها و عبرت‌هاست.

یا آنها را بدانچه آنان– کشتی‌نشینان– کرده‌اند هلاک کند– غرق گرداند– و [اگر خواهد] از بسیاری [گناهان] درمی‌گذرد،

[تا مؤمنان عبرت گیرند] و تا کسانی که در آیات ما ستیزه می‌کنند بدانند که آنان را هیچ گریزگاهی نیست.

پس هر چه– که تعلق به این جهان دارد از مال و فرزند– به شما داده‌اند، [اندک] بهره‌ای است از زندگانی [ناپیدار] دنیا و آنچه نزد خداوند است بهتر و پاینده‌تر است برای آنان که ایمان آورده‌اند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند

و آنان که از گناهان بزرگ و کارهای زشت دوری می‌جویند و چون به خشم آیند درمی‌گذرند

و آنان که [دعوت] پروردگار خویش را پاسخ داده‌اند و نماز را برپا داشته‌اند و کارشان با مشورت میان خودشان باشد و از آنچه ایشان را روزی کرده ایم انفاق می‌کنند

و آنان که چون ستمی بدیشان رسد دادخواهی کنند– و به یکدیگر یاری رسانند–.

و کیفر بدی بدیی باشد مانند آن– نه بیشتر–، پس هر که درگذرد و اصلاح کند– میان خود و ستمکار خود– پاداش او بر خداست. همانا او ستمکاران را دوست ندارد.

و هر آینه هر که کین ستاند پس از آنکه بر او ستم رفته باشد، پس هیچ راهی [از تعرض و سرزنش] بر آنان نیست.

همانا راه [تعرض و ملامت] تنها بر کسانی است که به مردم ستم می‌کنند و در زمین به ناروا ستم و سرکشی می‌کنند– یا از حد درمی‌گذرند و فزونی می‌جویند– اینان را عذاب است دردناک.

و هر که شکیبایی ورزد و درگذرد، هر آینه آن از کارهای ستوده و استوار است.

و هر که را خدا گمراه کند پس او را هیچ دوست و کارسازی پس از وی نیست و ستمکاران را بینی که چون عذاب را بینند گویند: آیا راهی به بازگشت هست؟

وَتَرَاهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَشِيعِينَ مِنَ الدَّلِّ يَنْظُرُونَ مِنْ  
طَرْفٍ خَفِيٍّ وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ الْخَسِرِينَ الَّذِينَ  
خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۖ أَلَا إِنَّ الظَّالِمِينَ فِي  
عَذَابٍ مُّقِيمٍ

و آنان را بینی که بر آن

وَمَا كَانَ لَهُمْ مِّنْ أَوْلِيَاءَ يَنْصُرُونَهُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ وَمَنْ  
يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ سَبِيلٍ

و آنان را جز خدا دوستان و کارسازانی که یاریشان کنند  
نیست و هر که را خدا گمراه کند او را هیچ راهی [به  
رستگاری] نیست.

أَسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِّنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنْ  
اللَّهِ مَا لَكُمْ مِّنْ مَّلْجَأٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُمْ مِّنْ نَّكِيرٍ

پروردگارتان را پاسخ دهید- به پذیرش فرمان او- پیش از  
آنکه روزی بیاید- روز رستاخیز- که آن را بازگشتی از سوی  
خدا نیست- زیرا به آن حکم کرده و آن حکم باطل‌نشدنی  
است- در آن روز هیچ پناهگاهی ندارید و شما را یارای  
هیچ انکاری نیست.

فَإِنْ أَعْرَضُوا فَمَا أَرْسَلْنَاكَ حَفِظًا ۖ إِنَّ عَلَيْكَ إِلَّا  
الْبَلْغَ وَإِنَّا إِذَا أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَرَحَ بِهَا وَان  
تُصِبَّهُمْ سَيِّئَةٌ ۖ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ

پس اگر روی گردانند، ما تو را بر آنها نگهبان نفرستاده‌ایم  
بر تو جز رساندن پیام نیست. و هر گاه آدمی را از جانب  
خویش رحمتی- نعمتی- بچشانیم بدان شادمان شود- و از  
ما غافل گردد- و اگر بدیی- گزندی- به آنان رسد بدانچه  
دستهایشان از پیش فرستاده- از کارهای ناشایسته- پس  
آنگاه آدمی ناسپاس است- نعمت را فراموش می‌کند-.

لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ۚ يَهَبُ لِمَنْ  
يَشَاءُ إِنثًا وَيَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذُّكُورَ

خدای راست پادشاهی آسمانها و زمین آنچه خواهد  
می‌آفریند به هر که خواهد دختران می‌بخشد و به هر که  
خواهد پسران می‌بخشد

أَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنثًا ۖ وَيَجْعَلُ مَنْ يَشَاءُ عَقِيمًا ۚ إِنَّهُ  
عَلِيمٌ قَدِيرٌ

یا آنان را پسران و دختران هر دو می‌دهد، و هر که را  
خواهد نازا و بی‌فرزند می‌گرداند، که او دانا و تواناست.

وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُكَلِّمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِنْ وَرَآئِ  
حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بِإِذْنِهِ ۚ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلِيٌّ  
حَكِيمٌ

و هیچ آدمی را نرسد که خدای با او سخن گوید مگر به وحی  
یا از پس پرده، یا فرستاده‌ای- فرشته‌ای- فرستد پس به  
فرمان او آنچه خواهد [به وی] وحی کند. همانا او والا مرتبه  
و با حکمت است.

وَكَذَٰلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا  
الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَنُ وَلَٰكِن جَعَلْنَاهُ نُورًا نَّهْدِي بِهِٓ مَن  
نَّشَاءُ مِّنْ عِبَادِنَا وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ أَلَا  
إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ

۴۳. زخرف	الرُّخْفُف: زینت	مکی	۸۹ آیه	۷ صفحه
----------	------------------	-----	--------	--------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حم

وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ

إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

وَإِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِّ حَكِيمٌ

أَفَنَضْرِبُ عَنْكُمُ الذِّكْرَ صَفْحًا أَن كُنْتُمْ قَوْمًا مُّسْرِفِينَ

وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِن نَّبِيِّ فِي الْأَوَّلِينَ

وَمَا يَأْتِيهِمْ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِٓ يَسْتَهْزِءُونَ

فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَمَضَىٰ مَثَلُ الْأَوَّلِينَ

وَلَيْن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ  
خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا  
لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

و همچنین از فرمان خویش روحی– قرآن– را به تو وحی کردیم. تو نمی‌دانستی که کتاب و ایمان چیست و لیکن ما آن را نوری ساختیم که بدان هر که را از بندگان خویش بخواهیم راه نماییم و هر آینه تو به راهی راست راه می‌نمایی

راه آن خدایی که او راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است. آگاه باشید که همه کارها به خدا باز می‌گردد.

حامیم.

سوگند به [این] کتاب روشن و روشن‌کننده،

که همانا ما آن را قرآنی به زبان تازی کردیم باشد که شما به خرد دریابید.

و هر آینه آن

آیا این ذکر– یادآوری و پند قرآن– را از شما از آن رو که مردمی گزافکارید از روی اعراض باز داریم؟– نه، بلکه شما را بدان پند می‌دهیم–.

و بسا پیامبران را در میان پیشینیان فرستادیم

و هیچ پیامبری بدیشان نیامد مگر آنکه بدو استهزا می‌کردند.

پس آنان را که از اینان– کفار قریش– نیرومندتر بودند هلاک کردیم، و داستان پیشینیان گذشت– که چه کردند و ما با آنها چه کردیم–.

و اگر از آنها بپرسی چه کسی آسمانها و زمین را آفریده است؟ هر آینه گویند آنها را آن بی‌همتا توانای دانا آفریده است

همان که زمین را آرامگاه شما کرد و برایتان در آن راه‌ها پدید آورد، باشد که راه یابید– به جاها و شهرهایی که خواهید، یا به شناخت حق تعالی–

وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيِّتًا ۚ  
كَذَلِكَ نُخْرِجُونَ

وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا جَعَلَ لَكُم مِّنَ الْفُلْكِ  
وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ

لِتَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ  
عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ  
مُقْرِنِينَ

وَإِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ

وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ

أَمْ أُتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ وَأَصْفَاكُمْ بِالْبَنِينَ

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ  
مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ

أَوْ مَنْ يُنْشَأُ فِي الْحُلِيِّةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ

وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبْدُ الرَّحْمَنِ إِنثًا أَشْهَدُوا  
خَلْقَهُمْ سَتُكْتَبُ شَهَادَتُهُمْ وَيُسْأَلُونَ

وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ ۗ مَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ  
عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ

أَمْ عَاتَيْنَهُم كِتَابًا مِّن قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ

بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ  
مُّهْتَدُونَ

و آن که از آسمان آبی به اندازه فروفرستاد پس با آن  
زمینی مرده را زنده کردیم، همچنین شما [از گور] بیرون  
آورده شوید

و آن که همه اصناف [آفریدگان]– یا جفتها– را آفرید و  
برای شما آنچه سوار می‌شوید از کشتیها و چارپایان پدید  
کرد،

تا بر پشت آنها قرار گیرید آنگاه نعمت پروردگارتان را چون  
بر آنها برنشینید یاد کنید و گویند: پاک و منزه است آن که  
این را رام ما کرد و ما خود بر آن توانا نبودیم،

و ما به سوی پروردگارمان بازمی‌گردیم.

و او

آیا از آفریدگان خود دختران را برگرفت و شما را به پسران  
ویژه ساخت؟!

و [حال آنکه] چون یکی از آنان را به آنچه برای خدای رحمان  
مثل آورد– یعنی به تولد دختر که برای خود نپسندید و  
برای خدا پسندید– مژده دهند رویش سیاه گردد در حالی  
که پُر از خشم و اندوه باشد.

آیا آن که در پیرایه و زیور پرورش می‌یابد و در مجادله و  
حجت‌آوردن بیان روشن و رسا ندارد– یعنی دختر–  
[شایسته فرزندی خداست]؟!

و فرشتگان را که بندگان خدای رحمان‌اند دختران نام  
نهادند. آیا به هنگام آفرینش ایشان حاضر و گواه بوده‌اند–  
تا بدانند که از کدام جنس‌اند–؟! زودا که گواهی‌شان نوشته  
شود و از آنان پرسش و بازخواست خواهد شد.

و گفتند: اگر خدای رحمان می‌خواست آنها را نمی‌پرستیدیم.  
آنان را بدان [سخن] هیچ دانشی نیست اینان جز دروغ و  
گزاف نمی‌گویند.

یا مگر [در این باره] آنان را پیش از این [قرآن] کتابی  
داده‌ایم که بدان چنگ زده‌اند– به آن احتجاج می‌کنند–؟!

[نه،] بلکه گفتند: ما پدرانمان را بر آیینی یافته‌ایم و ما بر  
پی ایشان رهیافته‌ایم.

وَكَذَٰلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا عِبَادَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ ءَاثِرِهِم مُّقْتَدُونَ

قَالَ أَوَلَوْ جِئْتُكُمْ بِأَهْدَىٰ مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ عِبَادًا كُفَّ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِءٍ كَافِرُونَ

فَأَتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ

إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ

وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

بَلْ مَتَّعْتُ هَؤُلَاءِ وَعَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُّبِينٌ

وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِءٍ كَافِرُونَ

وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَٰذَا الْقُرْآنُ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ

أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَّعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سُخْرِيًّا وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ

وَلَوْلَا أَن يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَّجَعَلْنَا لِمَن يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِّنْ فِصَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ

و همچنین پیش از تو در هیچ آبادی و شهری هیچ بیم‌کننده‌ای نفرستادیم مگر آنکه توانگران و کامرانانش گفتند که ما پدران خود را بر آیینی یافته‌ایم و همانا ما بر پی ایشان می‌رویم.

[آن بیم‌کننده] گفت: آیا هر چند شما را رهنمون‌تر از آنچه پدرانتان را بر آن یافته‌اید بیاورم [باز هم بر پیروی از آنها باقی می‌مانید]؟ گفتند: ما بدانچه شما به آن فرستاده شده‌اید کافریم.

پس، از آنها کین ستانديم، و بنگر که سرانجام تکذيب‌کنندگان چگونه بود!

و [یاد کن] آنگاه که ابراهیم به پدر و قوم خود گفت: من از آنچه می‌پرستید بیزارم،

مگر آن [خدای] که مرا آفریده که او مرا راهنمایی خواهد کرد.

و آن– یعنی کلمه توحید– را در فرزندان خود سخنی پاینده کرد تا شاید [قومش و دیگر مشرکان از شرک به دین توحید و خدا پرستی] باز گردند.

بلکه اینان– کفار مکه– و پدرانشان را برخوردار کردم تا حق– قرآن– و فرستاده‌ای آشکار و روشنگر– محمد

و آنگاه که حق بدیشان آمد گفتند: این جادوست و ما به آن کافریم.

و گفتند: چرا این قرآن بر مردی بزرگ– از جهت مال و جاه– از این دو شهر– مکه و طائف– فروفرستاده نشده است؟

آیا آنها رحمت پروردگار تو– نبوت– را بخش می‌کنند؟ ماییم که میان آنان مایه گذرانشان را در زندگانی دنیا بخش کرده‌ایم، و پایه‌های برخی را بر برخی برتر داشته‌ایم– در روزی و جاه– تا برخی برخ دیگر را به خدمت گیرند و بخشایش پروردگار تو از آنچه گرد می‌آورند بهتر است.

و اگر نه آن بود که مردمان همه یک امت می‌گشتند– همه دنیاچو می‌شدند یا به کفر می گراییدند– هر آینه کسانی را که به خدای رحمان کافر می‌شوند برای خانه‌هاشان سقفهایی از نقره می‌ساختیم و نیز نردبانهایی [از نقره] که بر آنها بالا روند.



وَلِيُؤْتِيَهُمْ أَبْوَابًا سُرُرًا عَلَيْهَا يَتَكَبَّرُونَ

۳۵

وَزُخْرَفًا وَإِنْ كُلُّ ذَلِكَ لَمَّا مَتَعَ الْحَيَوةَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ

۳۶

۴۲۷ر

وَمَنْ يَعِشْ عَنِ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقَيِّضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ

۳۷

وَأَنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ

۳۸

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَلَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بُعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ الْقَرِينُ

۳۹

وَلَنْ يَنْفَعَكُمُ الْيَوْمَ إِذ ظَلَمْتُمْ أَنَّكُمْ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ

۴۰

أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ أَوْ تَهْدِي الْعُمْى وَمَنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

۴۱

فَأِمَّا زُهَبُ بَك فَإِنَّا مِنْهُمْ مُنْتَقِمُونَ

۴۲

أَوْ نُرِيَّكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِم مُّقْتَدِرُونَ

۴۳

فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

۴۴

وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ تُسْأَلُونَ

۴۵

وَسْأَلُ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ ءَالِهَةً يُعْبَدُونَ

۴۶

۴۲۸ر

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيهِۦ فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ

۴۷

فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَضْحَكُونَ

و نیز برای خانه‌هاشان درها و تختهایی– از زر یا سیم– [می‌ساختیم] که بر آنها تکیه زنند،

و نیز زیورهایی [زرین]. و این همه نیست مگر کالا و برخورداری زندگانی این جهان، و آن جهان نزد پروردگار تو ویژه پرهیزگاران است.

و هر که از یادکرد خدای رحمان روی برتابد– یا: چشم بپوشد و بگردد–، شیطانی برای او برانگیزیم– برگماریم– که او را دمساز و همنشین باشد.

و هر آینه آنها

تا آنگاه که [یکی از آنان] نزد ما آید– در روز رستاخیز–، [به شیطان همدمش] گوید: ای کاش میان من و تو چندان دوری بود که میان خاور و باختر، و بد همنشینی هستی.

و امروز گردآمدنتان در عذاب، شما را سود ندهد چون [بر خود] ستم کردید.

پس مگر تو می‌توانی کران را بشنوانی یا کوران– کوردلان– و آن کس را که در گمراهی آشکار است راه بنمایی؟

پس اگر تو را ببریم– بمیرانیم–، همانا از آنان کین می‌ستانیم

یا آنچه را [از عذاب] به ایشان وعده کرده‌ایم به تو می‌نماییم، که ما بر آنان توانایییم.

پس بدانچه به تو وحی شده است چنگ زن، همانا تو بر راه راستی.

و هر آینه این [قرآن] برای تو و قوم تو یادی [از خداوند] است– یا: یادگاری از عزت و شرف است–، و زودا که پرسیده شوید– از قرآن و سپاسداری از این نعمت–.

و از پیامبران ما که پیش از تو فرستادیم بپرس: آیا جز خدای رحمان خدایانی قرار داده‌ایم که پرستیده شوند؟– یعنی همه پیامبران بر توحید متفق و همصدا بوده‌اند–.

و هر آینه موسی را با نشانه‌های خویش به سوی فرعون و مهران او فرستادیم گفت: همانا من فرستاده پروردگار جهانانم.

پس چون با نشانه‌های ما بدیشان آمد– یا نشانه‌های ما را بدیشان آورد– هماندم از آن نشانه‌ها خنده سردادند.

وَمَا نُزِيهِمْ مِّنْ ءَايَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا وَأَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

وَقَالُوا يَأَيُّهُ السَّاحِرُ أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ إِنَّنَا لَمُهْتَدُونَ

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ

وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ ۚ قَالَ يَبْقَوْمُ الْيَسَّ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي ۚ أَفَلَا تُبْصِرُونَ

أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَٰذَا الَّذِي هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ

فَلَوْلَا أُلْقِيَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ مِّنْ ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلٰٓئِكَةُ مُقَرَّرِينَ

فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ ۖ فَأَطَاعُوهُ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَٰسِقِينَ

فَلَمَّا ءَاسَفُونَا اُنْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ

فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ

وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ

وَقَالُوا ءَالِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ ۚ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ

إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ

وَلَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَّلٰٓئِكَةً فِي ٱلْأَرْضِ يَخْلُقُونَ

و آنان را هیچ نشانه‌ای– معجزه‌ای– ننمودیم مگر آنکه بزرگتر از نشانه دیگر بود. و به عذاب گرفتارشان کردیم تا شاید باز گردند.

و گفتند: ای جادوگر، پروردگار خویش را به آن عهدی که با تو کرده است برای ما بخوان [که این عذاب را از ما بردارد] که ما را رهایفته‌ایم.

و چون عذاب را از آنها برداشتیم هماندم پیمان شکستند.

و فرعون در میان قوم خود بانگ برآورد و گفت: ای قوم من، آیا پادشاهی مصر و این جویها که از زیر [کوشک] من روانند از آن من نیستند؟ آیا [عظمت و حشمت مرا] نمی‌بینید؟

بلکه من بهترم از این [مرد] که خوار و زبون است و نمی‌تواند سخن را روشن بیان کند.

[اگر حق است و شایسته ریاست] پس چرا دستبندهای زرین بر او افکنده نشده؟ یا چرا فرشتگان همراه وی [برای تصدیق رسالتش] نیامده‌اند؟

پس قوم خود را [بدین نیرنگ] به نابخردی گرفت، و آنان هم از او فرمان بردند، زیرا که مردمی بدکار و بیرون از فرمان خدای بودند.

پس چون ما را به خشم آوردند از آنان کین ستانیدیم و همگی را غرق کردیم.

پس آنان را گذشتگانی– پیشروانی برای کافران آینده– و پندی و عبرتی برای پسینیان کردیم.

و چون پسر مریم مثل آورده شد– که تولد او مانند آدم

و گفتند: خدایان ما بهترند یا او؟ این [مثل] را برای تو نزدند مگر از روی ستیزه و جدل، بلکه آنان مردمی ستیزه گرند.

او

و اگر می‌خواستیم هر آینه به جای شما فرشتگانی پدید می‌کردیم که در زمین جانشین [شما] باشند.

وَإِنَّهُ لَعِلْمٌ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَاتَّبِعُونِ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ

و هر آینه او

۶۲

وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ الشَّيْطَانُ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ

۶۳

وَلَمَّا جَاءَ عِيسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ ۖ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

۶۴

إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ ۚ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ

۶۵

فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ ۖ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمِ أَلِيمٍ

۶۶

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَن تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

۶۷

الْأَخِلَاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ

۶۸  
رہ ۴۳

يَعْبَادِ لَا خَوْفَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ

۶۹

الَّذِينَ ءَامَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ

۷۰

أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ تُحْبَرُونَ

۷۱

يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصِحَافٍ مِّنْ ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ ۖ وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ ۖ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

۷۲

وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

۷۳

لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِّنْهَا تَأْكُلُونَ

و شیطان شما را [از راه راست] باز ندارد و مگرداند، که او دشمن آشکار شماست.

و چون عیسی با نشانه‌ها و دلایل روشن آمد، گفت: همانا برای شما حکمت– سخن درست و استوار در عقاید و اخلاق– آورده‌ام [تا بدان راه یابید] و تا برخی از آنچه را که در باره آن اختلاف می‌کنید برایتان بیان کنم. پس، از خدای پروا کنید و مرا فرمان برید.

همانا خدای یکتا پروردگار من و پروردگار شماست، پس او را بپرستید، این است راه راست.

اما آن گروه‌ها– ترسایان– میان خود [در باره او] اختلاف کردند، پس وای بر ستمکاران از عذاب روزی دردناک.

آیا جز رستاخیز را چشم براه‌اند که ناگهان بدیشان آید در حالی که آگاه نباشند؟

دوستان– که دوستیشان در راه کفر و گناه است– در آن روز برخی دشمن برخ دیگرند، مگر پرهیزگاران– که دوستی ایشان برای خدا و در راه خداست–.

ای بندگان من، امروز نه بیمی بر شماست و نه اندوهگین می‌شوید

آنان که به آیات ما ایمان آوردند و مسلمان بودند

[به آنان گفته شود:] شما و همسرانتان به بهشت در آیید شادان و خرم‌ان– گرامی‌داشتگان–.

کاسه‌هایی از زر– پُر از طعام– و کوزه‌هایی– از شراب– بر آنان بگردانند، و در آن

و این است بهشتی که به پاداش آنچه می‌کردید به میراث می‌برید.

شما را در آنجا میوه بسیار هست که از آن می‌خورید.

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ

۷۵ لَا يُفْتَرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ

۷۶ وَمَا ظَلَمْنَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ

۷۷ وَنَادَوْا يَمْلِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ ۖ قَالَ إِنَّكُمْ مَكِثُونَ

۷۸ لَقَدْ جِئْنَاكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ

۷۹ أَمْ أَبْرَمُوا أَمْرًا فَإِنَّا مُبْرِمُونَ

۸۰ أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ ۚ بَلَىٰ وَرُسُلْنَا لَدَيْهِمْ يَكْتَئِبُونَ

۸۱ قُلْ إِنْ كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَبِيدِينَ

۸۲ سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ

۸۳ فَذَرَهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوْعَدُونَ

۸۴ وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌُ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌُ ۚ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ

۸۵ وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

۸۶ وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

۸۷ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ ۖ فَأَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ

۸۸ وَقِيلَ لَهُ يَرْبِّ إِنَّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ لَا يُؤْمِنُونَ

۸۹ فَأَصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلِّمْ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ

همانا بزهکاران در عذاب دوزخ جاویدانند

[عذاب] از آنان سبک نشود و آنها در آن نومید باشند– از بیرون‌شدن از آتش–

و ما به آنان ستم نکردیم و لیکن آنان خود ستمکار بودند

و [چون امید رهایی ندارند] آواز دهند که ای مالک– نگهبان آتش دوزخ–، باید که پروردگارت ما را بمیراند گوید: همانا شما درنگ‌کننده و ماندنی هستید

[و خدا فرماید:] هر آینه حق را برای شما آوردیم و لیکن بیشترتان حق را ناخوش می‌داشتید.

بلکه [کافران] کاری استوار– در ردّ حق– ساختند، پس ما هم [برای کیفر آنها] کاری استوار می‌سازیم.

یا مگر می‌پندارند که ما اندیشه نهانی و رازگویی آنان با یکدیگر را نمی‌شنویم؟ چرا، [می‌شنویم]، و فرستادگان ما– فرشتگان نویسنده اعمال– در نزد آنها می‌نویسند.

بگو: اگر خدای رحمان را فرزندی می‌بود، پس من نخستین پرستنده [وی] بودم.

پاک است پروردگار آسمانها و زمین، پروردگار عرش، از آنچه [او را به ناشایست] وصف می‌کنند.

پس واگذارشان تا بیهوده گفت‌وگو کنند و به بازی سرگرم باشند تا آن روزشان را که وعده داده می‌شوند دیدار کنند.

و اوست آن که در آسمان خداست و در زمین خداست و اوست با حکمت و دانا.

و بزرگ و بزرگوار است آن [خدای] که او راست پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست، و دانش هنگام رستاخیز نزد اوست و به سوی او بازگردانده می‌شوید.

و آنان که جز خدای را می‌خوانند– می‌پرستند– یارای شفاعت‌کردن ندارند مگر کسانی که به حق– توحید– گواهی داده باشند و بدانند– که از چه کسی شفاعت کنند، و شفاعت نخواهند کرد مگر از مؤمنان گناهکار–.

و اگر از آنان بپرسی چه کسی آنان را آفریده است هر آینه گویند: خدا. پس کجا و چگونه [از پرستش خدا به پرستش غیر او] گردانیده می‌شوند؟

و [نزد اوست علم به] گفتار او– پیامبر

پس، از آنان روی بگردان و سلام گو زودا که بدانند.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	حامیم.
۲	وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ	سوگند به این کتاب روشن و روشنگر.
۳	إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُبَرَّكََةٍ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ	همانا آن را در شبی با برکت فرو فرستادیم که ما [هماره] بیم‌کننده بوده‌ایم.
۴	فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ	در آن شب هر کار استواری جدا کرده و بازنموده شود– از اجمال به تفصیل درمی‌آید–،
۵	أَمْرًا مِّنْ عِنْدِنَا إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ	فرمانی از نزد ماست که ما [هماره] فرستنده [پیامبران] بوده‌ایم
۶	رَحْمَةً مِّنْ رَبِّكَ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ	از روی بخشایشی از پروردگارت، که اوست شنوا و دانا
۷	رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِن كُنْتُمْ مُوقِنِينَ	همان پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست، اگر بی‌گمان باور دارید.
۸	لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ عَابَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ	هیچ خدایی جز او نیست، زنده می‌کند و می‌میراند، پروردگار شما و پروردگار پدران پیشین شماست.
۹	بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ يَلْعَبُونَ	[کافران این را باور ندارند]، بلکه آنها در شک و تردید سرگرم بازی‌اند.
۱۰	فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ	پس روزی را چشم می‌دار که آسمان دودی آشکار بیاورد،
۱۱	يَغْشى النَّاسُ هَذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ	که مردم را فروگیرد [گویند:] این است عذاب دردناک
۱۲	رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ	پروردگارا، این عذاب را از ما بردار که ما ایمان آورنده‌ایم.
۱۳	أَنَّى لَهُمُ الذِّكْرَى وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ	کجا و چگونه آنان را پندگرفتن باشد؟ و حال آنکه ایشان را پیامبری آشکار و روشنگر آمد،
۱۴	ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَّجْنُونٌ	آنگاه از او روی گرداندند و گفتند: آموخته‌ای است دیوانه.
۱۵	إِنَّا كَاشِفُو الْعَذَابِ قَلِيلًا إِنَّكُمْ عَائِدُونَ	[اینک] ما عذاب را اندکی– زمانی اندک– برمی‌داریم، [ولی] شما [به کفر] بازمی‌گردید.
۱۶	يَوْمَ نَبِطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَى إِنَّا مُنتَقِمُونَ	روزی که [کافران را] سخت فروگیریم، که ما کین‌ستانیم.
۱۷	وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ	و هر آینه پیش از آنان قوم فرعون را آزمودیم، و ایشان را پیامبری بزرگوار آمد،
۱۸	أَنْ أَدُّوا إِلَيَّ عِبَادَ اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ	[به این] که بندگان خدا– بنی اسرائیل– را به من سپارید، که من شما را پیامبری امینم،

وَأَن لَّا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ إِنِّي ءَاتِيكُمْ بِسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ

وَإِنِّي عَذْتُ رَبِّي وَرَبِّكُمْ أَن تَرْجُمُونِ

وَإِن لَّمْ تُوْمِنُوا لِي فَاَعْتٰزِلُونِ

فَدَعَا رَبَّهُ أَنَّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ مُّجْرِمُونَ

فَإَسْرِ بِعِبَادِي لَيْلًا إِنَّكُمْ مُّتَّبِعُونَ

وَأَتْرٰكُ الْبَحْرَ رَهَوًّا إِنَّهُمْ جُنْدٌ مُّغْرَقُونَ

كَمْ تَرَكُوا مِن جَنَّٰتٍ وَعُيُونٍ

وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ

وَنَعْمَةً كَانُوا فِيهَا فَكٰهِنِينَ

كَذٰلِكَ ؕ وَأَوْرَثْنٰهَا قَوْمًا ءَاخِرِينَ

فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنظَرِينَ

وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ

مِّن فِرْعَوْنَ إِنَّهُ كَانَ عَالِيًا مِّنَ الْمُسْرِفِينَ

وَلَقَدْ أَخْتَرْنَاهُم عَلَىٰ عِلْمٍ عَلَى الْعٰلَمِينَ

وَعَاثَيْنَاهُم مِّنَ الْآيٰتِ مَا فِيهِ بَلَءٌ مُّبِينٌ

إِنَّ هَؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ

إِنْ هِيَ إِلَّا مَوْتَتُنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُنشَرِينَ

فَأْتُوا بِآبَائِنَا إِن كُنْتُمْ صٰدِقِينَ

أَهُمْ خَيْرٌ أَمْ قَوْمُ تُبَّعٍ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا مُّجْرِمِينَ

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوٰتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعِبٰدِينَ

مَا خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

و بر خدا سرکشی و گردنفرازی مکنید، که من شما را حجتی روشن– همچون عما و ید بیضا– آورده‌ام.

و همانا به پروردگار خود و پروردگار شما پناه می‌برم از اینکه سنگسارم کنید– یا دشنامم دهید–.

و اگر به من نمی‌گروید، از من کناره گیرید– مرا میازارید یا مانع گرویدن مردم مشوید–.

آنگاه پروردگار خویش را بخواند که اینها قومی بزهکارند.

پس [به او گفتیم:] بندگان من– یعنی بنی اسرائیل– را شب هنگام بیرون بر همانا [فرعون و پیروان او] از پی شما خواهند آمد.

و دریا را آرام– ساکن و راهی خشک– پشت سر بگذار همانا آنها– قوم فرعون– لشکری غرق‌شدنی‌اند.

چه بسیار باغها و چشمه‌ها که بگذاشتند،

و کشتزارها و جایهای نیکو و آراسته،

و نعمتها و آسایشی که در آن برخوردار بودند.

اینچنین [بود سرگذشتشان]، و آنها را به قومی دیگر– بنی اسرائیل– میراث دادیم.

پس آسمان و زمین بر آنان نگریست، و مهلت هم نیافتند.

و هر آینه فرزندان اسرائیل را از عذاب خوارکننده رهانیدیم،

از فرعون، که او برتری‌جوی و سرکشی از گزافکاران بود.

و هر آینه آنان را از روی دانش بر جهانیان– مردم زمانه– برگزیدیم.

و ایشان را از نشانه‌ها آنچه در آن آزمایشی هویدا بود، بدادیم.

هر آینه اینان– کافران مکه– می‌گویند:

آن– سرانجام کار– جز همین مرگ نخستین ما نیست و ما [از گور] برانگیخته نمی‌شویم

پس اگر راست می‌گویید پدران ما را بازآرید.

آیا اینها بهترند یا قوم تُبَّع و کسانی که پیش از آنان بودند– مانند قوم عاد و ثمود و فرعونیان–؟ همه را هلاک کردیم، زیرا که آنها بزهکار بودند.

و ما آسمانها و زمین و آنچه را میان آنهاست به بازی نیافریدیم

آن دو را جز بحق نیافریدیم، ولی بیشترشان نمی‌دانند.



إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيقَتُهُمْ أَجْمَعِينَ

يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلَى عَنْ مَوْلَى شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ

إِلَّا مَنْ رَحِمَ اللَّهُ إِنََّّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

إِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّومِ

۴۳  
۴۳۳۳

طَعَامُ الْأَثِيمِ

كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ

كَغَلِي الْحَمِيمِ

خُذُوهُ فَاعْتِلُوهُ إِلَى سَوَاءِ الْجَحِيمِ

ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيمِ

ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ

إِنَّ هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ

فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ

يَلْبَسُونَ مِنْ سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَابِلِينَ

كَذَلِكَ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ

يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ ءَامِنِينَ

لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ وَوَقَلَهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ

فَضْلًا مِّن رَّبِّكَ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

فَأَرْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُّرْتَقِبُونَ

همانا روز جدایی– جدایی میان حق و باطل و مؤمن و کافر و نیکوکار و بدکار، یا روز داوری قیامت– وعده گاه همه آنان است.

روزی که هیچ دوستی برای دوست خود سودی ندارد و به کار نیاید– و عذاب را از او دفع نکند–، و نه آنها یاری شوند،

مگر کسی که خدای بر او رحمت آرد، که اوست توانای بی‌همتا و مهربان.

همانا درخت زقوم،

خوردنی بزه‌مند است،

مانند مس و روی گداخته است که در شکمها می‌جوشد،

همچون جوشیدن آب جوشان.

[فرشتگان را ندا آید:] بگیریدش و به سختی و خواری به میان دوزخش بکشید،

سپس بر فراز سرش از عذاب آب جوشان فرو ریزید،

بچش، که تو همان توانمند بزرگواری

این همان است که به آن شک می‌کردید.

همانا پرهیزگاران در جایگاهی امن و بی‌بیم باشند،

در بوستانها و چشمه سارها،

از جامه‌های پرنیان نازک و ستبر می‌پوشند، رویاروی هم [می‌نشینند].

اینچنین [است حالشان]، و ایشان را حوران فراخ چشم به همسری دهیم.

در آنجا هر میوه‌ای بخواهند فراخوانند، در ایمنی [از زیان و آواال آن].

آنجا مرگ را نچشد مگر همان مرگ نخستین– که در دنیا چشیده‌اند– و [خداوند] ایشان را از عذاب دوزخ نگاه داشته است،

از روی بخششی از پروردگار تو، این است پیروزی و کامیابی بزرگ.

پس جز این نیست که ما آن قرآن را به زبان تو آسان ساختیم، باشد که یاد کنند و پند گیرند.

پس منتظر باش که آنان نیز منتظرند.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	حامیم.
۲	تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ	فرو فرستادن این کتاب از نزد خدای توانای بی‌همتا و دانای با حکمت است.
۳	إِنَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِلْمُؤْمِنِينَ	هر آینه در آسمانها و زمین برای مؤمنان نشانه‌هاست— برای استدلال بر حکمت خداوند—.
۴	وَفِي خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُتُّ مِنْ دَابَّةٍ آيَاتٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ	و در آفرینش شما و آنچه از جنبندگان [در زمین] می‌پراکند برای مردمی که بی گمان باور دارند نشانه هاست.
۵	وَاخْتَلَفَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَمَا أَنزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ آيَاتٌ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ	و در آمد و شد شب و روز— و افزونی و کاستی آنها— و روزی— یعنی بارانی— که خدای از آسمان— ابر— فروآورده و زمین را به آن پس از مردگی‌اش زنده کرده و در وزیدن و گردانیدن باده‌ها نشانه هاست برای مردمی که خرد را کار بندند.
۶	تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ اللَّهِ وَءَايَاتِهِ يُؤْمِنُونَ	اینها آیات خداست که بر تو به راستی و درستی می‌خوانیم، پس به کدام سخن پس از [سخن] خدای و آیات او ایمان می‌آورند؟
۷	وَيْلٌ لِّكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ	وای بر هر دروغزن گنه پیشه‌ای
۸	يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ	که آیات خدای را که بر او خوانده می‌شود می شنود، آنگاه به گردنکشی و بزرگ منشی [بر کفر و عناد] اصرار می‌ورزد، گویی که هرگز آن را نشنیده است، پس او را به عذابی دردناک مژده ده.
۹	وَإِذَا عَلِمَ مِنْ ءَايَاتِنَا شَيْئًا اتَّخَذَهَا هُزُوًا أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ	و چون چیزی از آیات ما بداند به ریشخندش می‌گیرد، اینانند که عذابی خوار کننده دارند.
۱۰	مِّنْ وَرَائِهِم جَهَنَّمُ وَلَا يُغْنِي عَنْهُمْ مَا كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ	فرا روی ایشان دوزخ است، و آنچه به دست آورده‌اند— از اموال— و آنچه به جای خدا دوستان گرفته‌اند آنان را هیچ سودی ندارد و به کار نیاید و ایشان را عذابی است بزرگ.
۱۱	هَٰذَا هُدًىٰ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجْزٍ أَلِيمٌ	این [قرآن] رهنمونی است، و کسانی که به آیات پروردگارشان کفر ورزیده‌اند آنان را عذابی است از گونه عذابی سخت دردناک.
۱۲	اللَّهُ الَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لَتَجْرِيَ أَلْفُلُكُ فِيهِ بِأَمْرِهِ ۖ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ ۖ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ	خداست آن که دریا را برای شما رام کرد تا کشتیها در آن به فرمان او روان شوند و تا از بخشش او— روزی— بجوید و باشد که سپاس گزایید،
۱۳	وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِّنْهُ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ	و آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است همه را که از سوی اوست برای شما رام ساخت. هر آینه در این [کارها] نشانه هاست برای مردمی که می اندیشند.

قُلْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا يَغْفِرُوا لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ أَيَّامَ اللَّهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

۱۵

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ

۱۶

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَىٰ الْعَالَمِينَ

۱۷

وَعَآتَيْنَاهُم بَيْنَاتٍ مِّنَ الْأَمْرِ ۖ فَمَا اخْتَلَفُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۚ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

۱۸

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

۱۹

إِنَّهُمْ لَن يَغْنُوا عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ۚ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۖ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ

۲۰

هَٰذَا بَصَرٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ

۲۱

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ اجْتَرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَن نَّجْعَلَهُمْ كَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءً مَّحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ

۲۲  
۴۳۶۰

وَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَلِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

به کسانی که ایمان آورده‌اند، بگو: از کسانی که روزهای [سخت و ناگوار] خدای را باور و امید ندارند در گذرند تا [خدا خود] گروهی را بدآنچه می‌کردند سزا دهد.

هر که کاری نیک و شایسته کند به سود خود اوست، و هر که کار بد و ناشایست کند به زیان اوست، سپس به سوی پروردگارتان باز گردانده می‌شوید.

و هر آینه فرزندان اسرائیل را کتاب– تورات– و حکم– حکمت یا فرمانروایی– و پیامبری دادیم و ایشان را از چیزهای پاکیزه روزی کردیم، و آنان را بر جهانیان– مردم زمانه– برتری نهادیم.

و ایشان را نشانه‌ها و دلایل روشن از کار [دین خود و رسالت محمد ص] بدادیم، پس اختلاف نکردند– در احکام تورات یا در باره پیامبر [ص]– مگر پس از آنکه دانش بدیشان رسید، از روی ستم و بدخواهی میان خود، همانا پروردگار تو میان آنان در روز رستاخیز در باره آنچه در آن اختلاف می‌کردند داوری خواهد کرد.

سپس تو را بر راه و روشی از کار [دین و شریعت] نهادیم، پس آن را پیروی کن و از هوسها و خواهشهای دل کسانی که نمی‌دانند پیروی مکن.

همانا آنان تو را از خدا– در برابر خدا– هیچ سودی ندارند و به کار نیابند، و ستمکاران برخی دوستان برخی دیگرند و خدا دوست و کارساز پرهیزگاران است.

این– دین یا قرآن– بینش هایی است برای مردم، و رهنمونی و بخشایشی است برای گروهی که بی‌گمان باور دارند.

یا مگر کسانی که به کارهای بد دست یازیدند می‌پندارند که آنان را همانند کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند قرار می‌دهیم که زندگانی و مرگشان یکسان و برابر باشد؟ بد داوری می‌کنند.

و خدا آسمانها و زمین را به راستی و درستی آفرید [تا نشانه‌های قدرت و خدایی او آشکار شود] و تا هر کسی بدانچه کرده است پاداش یابد و به آنان ستم نمی‌شود.

أَفَرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَى عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَى سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَى بَصَرِهِ غِشَاوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَأُتُوا بِآبَائِنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُومِدِ الْيَحْسِرُ الْمُبْطِلُونَ

وَتَرَىٰ كُلَّ أُمَّةٍ جَائِيَةً كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَىٰ إِلَىٰ كِتَابِهَا الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

هَذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِي رَحْمَتِهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَمْ تَكُنْ ءَايَتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنْتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِينَ

وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُمْ مَا نَدْرِي مَا السَّاعَةُ إِنْ نَظُنُّ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُسْتَيفِينَ

آیا دیدی کسی را که خدای خود را خواهش و هوس دل خویش گرفت و خدا از روی دانش گمراهش کرد و بر گوش و دلش مهر نهاد و بر چشمش پرده افکند؟ پس کیست که او را پس از [فرو گذاشتن] خدا راه نماید؟ آیا پند نمی‌گیرید؟

و [کافران] گفتند: این- یعنی زندگی- نیست مگر زندگی ما در این جهان، می‌میریم و زنده می‌شویم و ما را جز دهر- روزگار و زمانه- هلاک نکند، و آنان را هیچ دانشی به آن نیست، آنان جز در گمان و پندار نیستند.

و چون آیات روشن ما- در باره زنده شدن مردگان به هنگام رستاخیز- بر آنان خوانده شود حجت ایشان جز این نباشد که گویند: پدران ما را بیارید- زنده کنید- اگر راستگویید.

بگو: خدا شما را زنده می‌کند و باز می‌میراند و سپس شما را به روز رستاخیز که شکی در آن نیست فراهم می‌آورد، ولی بیشتر مردم نمی‌دانند.

و خدای راست پادشاهی آسمانها و زمین، و روزی که رستاخیز بر پا شود در آن روز باطل گرایان- حق نابوران و کجروان- زیان می‌کنند.

و هر گروهی را به زانو در آمده- نیم خیز آماده برخاستن از هول آن روز- بینی. هر گروهی را به نامه [کردار] ش فراخوانند. امروز شما را پاداش آنچه می‌کردید بدهند.

این است نامه ما که بر شما- به زیان و بر ضد شما- به راستی سخن می‌گوید. همانا ما از کارهایی که می‌کردید رو نوشت بر می‌داشتیم.

اما کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند، پس پروردگارشان ایشان را در رحمت خود- در بهشت- درآرد. این است کامیابی و پیروزی بزرگ.

و اما کسانی که کافر شدند [به آنها گویند:] آیا نه این بود که آیات من بر شما خوانده می‌شد پس شما گردنکشی کردید و مردمی‌بزهکار بودید؟

و هنگامی که گفته می‌شد: همانا وعده خدا راست است و رستاخیز شکی در آن نیست، می‌گفتید: ما نمی‌دانیم رستاخیز چیست. ما جز پنداری گمان نبریم، و ما [بدان] باور بی‌گمان نداریم.

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُوا بِهِۦ  
يَسْتَهْزِءُونَ

وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنْسِلُكُمْ كَمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا  
وَمَأْوٰنَكُمْ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن تَّصْرِيۦنَ

ذَٰلِكُمْ بِأَنكُمۡ أَخَذْتُمۡ ءَايٰتِ اللّٰهِ هُزُوًا وَغَرَّتْكُمُ  
الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ

فَلِلّٰهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَرَبِّ الْاَرْضِ رَبِّ الْعٰلَمِیۡنَ

وَلَهُ الْكِبَرِیَآءُ فِی السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ وَهُوَ الْعَزِیْزُ الْحَكِیۡمُ

۴۶. احقاف	الأَحْقَاف: سرزمین احقاف	مکی	۳۵ آیه	۵ صفحه
-----------	--------------------------	-----	--------	--------

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیۡمِ  
حَم

حامیم.

تَنْزِیۡلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِیۡزِ الْحَكِیۡمِ

مَا خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَیۡنَهُمَا اِلَّا بِالْحَقِّ وَاَجَلٍ  
مُّسَمًّی ۚ وَالَّذِیۡنَ كَفَرُوْا عَمَّاۤ اُنۡذِرُوْا مُعْرِضُوۡنَ

قُلْ اَرۡءَیۡتُمۡ مَا تَدْعُوۡنَ مِنْ دُوۡنِ اللّٰهِ اُرُوۡنِیۡ مَاذَا خَلَقُوۡا مِنْ  
الْاَرْضِ اَمْ لَهُمْ شِرۡكٌۭ فِی السَّمٰوٰتِ ۚ اَتُتَوٰی بِكِتٰبٍ مِّنۡ  
قَبْلِ هَٰذَا اَوْ اَثَرٌۭ مِّنۡ عِلۡمٍ اِنۡ كُنۡتُمۡ صٰدِقِیۡنَ

وَمَنۡ اَضَلُّ مِمَّنۡ یَدْعُوۡا مِنْ دُوۡنِ اللّٰهِ مَنۡ لَا یَسۡتَجِیۡبُ لَهُۥ وَّ  
اِلٰی یَوْمِ الْقِیَمَةِ وَهُمۡ عَنۡ دُعَآئِهِمۡ غٰفِلُوۡنَ

و آنان را [در آن روز] کارهای بدی که می‌کردند پدیدار  
شود و آنچه بدان استهزا می‌کردند آنان را فروگیرد.

و گفته شود: امروز شما را فراموش می‌کنیم– فرو  
می‌گذاریم– چنانکه شما دیدار این روزتان را فراموش  
کردید، و جای شما دوزخ است و شما را یاری کننده‌ای  
نیست.

این [عذاب] به سبب آن است که شما آیات خدا را به  
مسخره گرفتید و زندگی دنیا شما را بفریفت، پس امروز از  
آن

پس سپاس و ستایش خدای راست، خداوند آسمانها و  
زمین، پروردگار جهانیان.

و او راست بزرگی در آسمانها و زمین و اوست توانای  
بی‌همتا و دانای با حکمت.

فروفرستادن این کتاب از سوی خدای توانای بی‌همتا و  
دانای با حکمت است.

ما آسمانها و زمین و آنچه را میان آنهاست نیافریدیم مگر  
بحق و [تا] سرآمدی نامبرده، و کسانی که کافر شدند از  
آنچه بیم‌داده شدند رویگردانند.

بگو: مرا گویند که آنچه جز خدا می‌خوانید به من بنمایید که  
چه چیز از این زمین– یا کدام بخش زمین– را آفریده‌اند یا  
مگر در [آفرینش] آسمانها شرکت داشته‌اند؟! اگر  
راستگویید، برای من [دلیلی از] کتابی که پیش از این  
[قرآن] آمده باشد یا بازمانده‌ای از دانش [پیشینیان]  
بیارید.

و کیست گمراه‌تر از کسی که به جای خدا کسی– یا چیزی–  
را می‌خواند که تا روز رستاخیز او را پاسخ نمی‌دهد و آنها از  
خواندن اینان بی‌خبرند؟

وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءَ وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ ۚ قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُهُ ۖ فَلَا تَمْلِكُونَ لِي مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ۚ هُوَ أَعْلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِ ۚ كَفَىٰ بِهِ ۚ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۚ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

قُلْ مَا كُنْتُ بِدْعًا مِّنَ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرَىٰ مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ ۚ إِنِ اتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِندِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ بِهِ ۚ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ ۚ فَقَامَنَ وَاسْتَكْبَرْتُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا لَوْ كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَا إِلَيْهِ ۚ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ ۚ فَسَيَقُولُونَ هَذَا إِفْكٌ قَدِيمٌ

وَمِن قَبْلِهِ ۚ كَتَبُ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً ۚ وَهَذَا كِتَابٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا عَرَبِيًّا لِّيُنذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَبُشْرَىٰ لِّلْمُحْسِنِينَ

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَلُّوا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۖ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ جَزَاءُ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

و چون مردم [در رستاخیز] برانگیخته و فراهم شوند، [پرستیدگان] دشمن آنان– پرستندگان– باشند و پرستش ایشان را انکار کنند.

و چون آیات روشن ما بر آنان خوانده شود، کافران [سخن] حق– قرآن– را آنگاه که بدیشان آید، گویند: این جادویی است آشکار.

بلکه می‌گویند که آن

بگو: من نوآمده‌ای از پیامبران نیستم– نخستین پیامبری نیستم که مبعوث شده‌ام پیش از من پیامبران بوده‌اند– و نمی‌دانم که با من و با شما چه خواهند کرد. پیروی نمی‌کنم مگر آنچه را که به من وحی می‌شود، و من جز بیم‌دهنده‌ای آشکار نیستم.

بگو: مرا گویید که اگر آن

و کافران در باره مؤمنان گفتند: اگر [دین مسلمانی] بهتر بود [اینان] به سوی آن بر ما پیشی نمی‌گرفتند– بلکه ما پیشی می‌گرفتیم– و چون به آن راه نیافته‌اند خواهند گفت که این دروغی است کهن.

و حال آنکه پیش از آن، کتاب موسی راهنما و رحمت بود، و این کتاب است باوردارنده [آن] به زبان تازی تا کسانی را که ستم کردند بیم دهد و نیکوکاران را نوید باشد.

همانا کسانی که گفتند: پروردگار ما خدای یکتاست و سپس [بر آن] استوار و پایدار ماندند پس نه بیمی بر آنهاست و نه اندوهگین شوند.

اینان اهل بهشت‌اند که در آن جاودانه‌اند، به پاداش آنچه می‌کردند.



وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا  
وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَحَمَلُهُ وَفَصْلُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّىٰ إِذَا  
بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ  
نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا  
تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي ۚ إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ  
الْمُسْلِمِينَ

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَتَقَبَّلُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَنَتَجَاوَزُ  
عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ فِي أَصْحَابِ الْجَنَّةِ وَعَدَ الصَّادِقُ الَّذِي كَانُوا  
يُوعِدُونَ

وَالَّذِي قَالَ لِيَوْلَدَيْهِ أُفٍّ لَّكُمْ أَتَعِدَانِنِي أَنْ أُخْرَجَ وَقَدْ  
خَلَتِ الْقُرُونُ مِنْ قَبْلِي وَهُمَا يَسْتَغِيثَانِ اللَّهَ وَيْلَكَ ءَامِنُ  
إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَيَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأُولِينَ

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أَمْرِ قَدْ خَلَتْ مِنْ  
قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ

وَلِكُلِّ دَرَجَتٍ مِّمَّا عَمِلُوا وَلِيُوفِّيَهُمْ أَعْمَالَهُمْ وَهُمْ لَا  
يُظْلَمُونَ

وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَذَهَبْتُمْ طِيبَتِكُمْ  
فِي حَيَاتِكُمْ الدُّنْيَا وَأَسْتَمْتَعْتُمْ بِهَا فَالْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ  
الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا  
كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ

و آدمی را به نیکوکاری با پدر و مادر خویش سفارش کردیم  
[بویژه مادر، زیرا که] مادرش او را به دشواری بار برداشت  
و به دشواری بنهاد، و بار برداشتن و از شیر گرفتن او  
سی‌ماه شد. تا آنگاه که به نیروی جوانی خود رسید و به  
چهل سالگی رسید، گفت: پروردگارا، بر دلم افکن- مرا  
الهام کن و توفیق ده- تا نعمت تو را که بر من و بر پدر و  
مادرم ارزانی داشتی سپاس گزارم و تا کاری نیک و شایسته  
کنم که بپسندی، و برای من در فرزندانم شایستگی پدید  
آر، همانا من سوی تو بازگشتم و همانا من از مسلمانانم- از  
گردن‌نهادگان و فرمانبردارانم-.

اینانند که از ایشان نیکوترین آنچه را کرده‌اند می‌پذیریم و  
از بدیهایشان درمی‌گذریم، در زمره بهشتیان، وعده راستی  
است که به آنها داده می‌شد.

و آن که به پدر و مادرش [آنگاه که او را به ایمان به آخرت  
می‌خواندند] گفت: اف بر شما، آیا به من وعده می‌دهید که  
[از گور] بیرون آورده شوم و حال آنکه پیش از من مردمان  
بسیار بگذشته‌اند [و کسی باز نیامده است]؟! و آن دو از  
خدا فریاد می‌خواستند [و به فرزند کافر خود می‌گفتند:]  
وای بر تو، ایمان بیار، همانا وعده خدا- روز رستاخیز-  
راست است و او می‌گفت: این [وعده] جز افسانه‌های  
پیشینیان نیست

اینانند که آن گفتار- وعده عذاب- بر آنان در زمره  
گروه‌هایی از پریان و آدمیان که پیش از آنها بگذشتند سزا  
گشت، همانا ایشان زیانکار بودند.

و هر کدام [از دو گروه مؤمن و کافر] را پایه‌هایی است از  
آنچه کرده‌اند [تا عدل خدا در باره آنها آشکار شود] و تا به  
آنان [پاداش] کارهایشان را تمام بدهد و به ایشان ستم  
نخواهد شد.

و روزی که کافران را بر آتش عرضه کنند، [به آنان گفته  
شود:] خوشبها و لذتهای خود را در زندگی دنیاتان بردید و  
بدانها بهره‌مند شدید، پس امروز عذاب خواری پاداش داده  
می‌شوید به سزای آنکه در زمین به ناروا گردنکشی  
می‌نمودید و به کیفر آنکه از فرمان [حق] بیرون می‌شدید.

وَأَذْكُرُ أَخَا عَادٍ إِذْ أَنْذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَتْ  
الْثُّدُورُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي  
أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَأْفِكَنَّ عَنْ ءَالِهَتِنَا فَاتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ  
مِنَ الصَّادِقِينَ

قَالَ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَأُبَلِّغُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ  
وَلَكِنِّي أَرِكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ

فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُسْتَقْبِلَ أَوْدِيَّتِهِمْ قَالُوا هَذَا عَارِضٌ  
مُّطَرِّنًا بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ

تُدَمِّرُ كُلَّ شَيْءٍ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا لَا يُرَى إِلَّا مَسَكِنُهُمْ  
كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ

وَلَقَدْ مَكَنَّاهُمْ فِيْمَا إِنْ مَكَنَّاكُمْ فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا  
وَأَبْصَرًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَا أَبْصَرُهُمْ  
وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ  
وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِّنَ الْقُرَىٰ وَصَرَّفْنَا الْآيَاتِ  
لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

فَلَوْلَا نَصْرُهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا ءَالِهَةً بَلْ  
ضَلُّوا عَنْهُمْ وَذَلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ

۲۲

۲۳

۲۴

۲۵

۲۶

۲۷

ج ۴۴۱

۲۸

و یاد کن برادر قوم عاد- هود- را آنگاه که قوم خود را در  
سرزمین احقاف بیم می‌داد- و پیش از او و پس از او  
بیم‌کنندگان بگذشتند- که جز خدای را نپرستید، که من بر  
شما از عذاب روزی بزرگ می‌ترسم.

گفتند: آیا نزد ما آمده‌ای تا ما را از خدایانمان بگردانی؟ پس  
آنچه را به ما وعده می‌دهی بیار اگر راستگویی.

گفت: همانا دانش [این که عذاب کی خواهد بود] نزد  
خداست، و من آنچه را بدان فرستاده شده‌ام به شما  
میرسانم، و لیکن شما را مردمی می‌بینم که نادانی می‌کنید.

پس چون آن [ابر عذاب] را دیدند که روی به وادیهای آنها  
نهاده، گفتند: این برای ما ابری باران‌زاست. [نه،] بلکه این  
همان [عذابی] است که به شتاب می‌خواستید، بادی است  
که در آن عذابی دردناک است

که به فرمان پروردگارش هر چیز را [که بر آن بگذرد]  
هلاک می‌کند پس چنان گشتند که بجز خانه‌هایشان دیده  
نمی‌شد. اینچنین مردم بزهکار را کیفر می‌دهیم.

و هر آینه آنان

و هر آینه [مردم] آبادیهایی را که پیرامون شما- اهل مکه-  
بودند هلاک ساختیم، و آیات را گونه‌گون بیان کردیم شاید  
که بازگردند.

پس چرا آنهایی- خدایانی- که به جای خدا برای تقرب [به  
خدا] به خدایی گرفتند آنان را یاری نکردند؟ بلکه از آنان  
گم شدند، و این بود [سرانجام] دروغ و بافته‌های آنان.

وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنصِتُوا فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ مُّنْذِرِينَ

قَالُوا يَتَقَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنزِلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَىٰ الْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ

يَتَقَوْمَنَا أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَآمِنُوا بِهِ ۚ يَعْفِرْ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُمْ مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ

وَمَنْ لَا يُجِبْ دَاعِيَ اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءُ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَعْ يَخْلُقْهُنَّ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ

فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ ۚ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنْ نَّهَارٍ بَلَاغٌ فَبَلَّغْ يَوْمَ يَهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الْفَاسِقُونَ

و [یاد کن] آنگاه که گروهی از پریان را به سوی تو روانه کردیم که قرآن را می‌شنیدند، و چون نزدش حاضر آمدند گفتند: خاموش باشید و گوش فرادارید، و چون [خواندن قرآن] به پایان رسید، برای بیم‌دادن به سوی قوم خود بازگشتند.

گفتند: ای قوم ما، همانا ما کتابی را شنیدیم که پس از موسی فرو فرستاده شده، باوردارنده کتابهایی است که در پیش آن است، به حق و به راه راست راه می‌نماید

ای قوم ما، خواننده [به سوی] خدا- پیامبر- را اجابت کنید و به او ایمان آورید تا [خدا] برخی از گناهانتان را ببامزد و شما را از عذابی دردناک پناه دهد

و هر که خواننده خدای را اجابت نکند، پس [بداند که] در زمین ناتوان‌کننده [خدای از عذاب‌کردن] نیست، و او را جز او

آیا ندیده‌اید- ندانسته‌اند- که آن خدای که آسمانها و زمین را آفرید و در آفریدن آنها ناتوان و وامانده نشد توانست بر اینکه مردگان را زنده کند؟ آری، او بر هر چیزی تواناست.

و روزی که کافران را بر آتش دوزخ عرضه کنند [به آنها گویند]: آیا این حق نیست- که شما آن را انکار می‌کردید-؟ گویند: آری، به پروردگارمان سوگند [که حق است خدای] گوید: پس بچشید عذاب را به سزای آنکه کفر می‌ورزیدید.

پس شکیبایی کن، همچنان که پیامبران اولو العزم- خداوندان آهنگ استوار و جد و پایداری، یا صاحبان شریعت و کتاب- شکیبایی کردند و برای آنها [عذاب را] به شتاب مخواه. آن روز که آنچه را وعده داده می‌شوند ببینند چنان است که گویی جز ساعتی از یک روز- در دنیا- درنگ نکرده‌اند. [این قرآن] رسانیدن پیام [خدا] است، پس آیا جز مردم بدکار نافرمان هلاک می‌شوند؟

کسانی که کافر شدند و [مردم را] از راه خدا باز داشتند [خدا] کردارشان را گم و تباه گردانید.

و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته کردند و به آنچه بر محمد

این از آن روست که کسانی که کافر شدند باطل را پیروی کردند و کسانی که ایمان آوردند حق را که از پروردگارشان است پیروی کردند. بدین سان خداوند برای مردم حالهاشان را بیان می‌کند.

پس چون با کافران [در کارزار] روبرو شدید، گردنها [شان] را بزنید تا آنگاه که [با کشتنشان] بر آنها چیره شوید پس [اسیر بگیرید و] بند را استوار کنید– تا نگریزند– آنگاه یا منت نهید [و آرزایشان کنید] و یا [آنها را] بازفروشید– به مال یا معاوضه اسیران– تا جنگ بارهای خود را بنهد– به پایان رسد–. این است [فرمان خدا]، و اگر خدا می‌خواست از آنان کین می‌ستاند– بی‌آنکه شما را فرمان جنگ دهد– و لیکن خواست تا برخی‌تان را به برخی بیازماید. و کسانی که در راه خدا کشته شدند، کردارهاشان را هرگز گم و تباه نمی‌کند

زود باشد که ایشان را راه نماید و حال و کارشان را به سامان آورد

و به بهشتی درآوردشان که آن را بدیشان شناسانده است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، اگر خدای را یاری کنید– با یاری‌کردن دینش–، شما را یاری کند و گامهای شما را استوار بدارد.

و کسانی که کفر ورزیدند پس نگوئساری و هلاکت باد بر آنان و [خدا] کارهاشان را گم و تباه گردانید.

این [هلاکت و نگوئساری] از آن روست که آنچه را خدا فروفرستاده است ناخوش داشتند، پس کردارهاشان را تباه و ناچیز ساخت.

آیا در زمین گردش نکردند تا بنگرند سرانجام کسانی که پیش از آنان بودند چگونه بود؟ خدا آنها را نابود کرد و برای این کافران نیز همانند آن است.

این از آن روست که خدا یار و یاور مؤمنان است و کافران را یار و یآوری نیست.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَلَهُمْ

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَءَامَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَهُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ

ذَلِكَ بِأَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ وَأَنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبَعُوا الْحَقَّ مِنْ رَبِّهِمْ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَلَهُمْ

فَإِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّى إِذَا أَتَخْتَمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَتَاقَ فَإِمَّا مَنًّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ذَلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَانتَصَرَ مِنْهُمْ وَلَكِن لِّيَبْلُوَ بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَلَهُمْ

سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ

وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَفَهَا لَهُمْ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ

وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَلَهُمْ

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أُنْزِلَ اللَّهُ فَاحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَلُهَا

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ

۱  
۴۴۲

۲

۳

۴

۵

۶

۷

۸

۹

۱۰  
حزب  
۲۰۳

۱۱

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ  
تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَتَّعُونَ  
وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ

۱۳

وَكَايْنٍ مِنَ قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةَ مِنَ قَرْيَتِكَ الَّتِي أَخْرَجَتْكَ  
أَهْلَكْنَاهُمْ فَلَا نَاصِرَ لَهُمْ

۱۴

أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ كَمَن زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ  
وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ

۱۵

مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعدَ الْمُتَّقُونَ فِيهَا أَنْهَارٌ مِّن مَّاءٍ غَيْرِ  
ءَاسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِّن لَّبَنٍ لَّمْ يَتَغَيَّرْ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِّنْ خَمْرٍ لَّذَّةٍ  
لِّلشَّرِبِينَ وَأَنْهَارٌ مِّنْ عَسَلٍ مُّصَفًّى وَلَهُمْ فِيهَا مِن كُلِّ  
الشَّمْرَاتِ وَمَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ كَمَنْ هُوَ خَالِدٌ فِي النَّارِ وَسُقُوا  
مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ

۱۶

وَمِنْهُمْ مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ حَتَّىٰ إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِندِكَ قَالُوا  
لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مَاذَا قَالَ ءَانِفًا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ  
عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ

۱۷

وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى وَءَاتَاهُمْ تَقْوَاهُمْ

۱۸

فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَن تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً ۖ فَقَدْ جَاءَ  
أَشْرَاطُهَا فَأَنَّىٰ لَهُمْ إِذَا جَاءَتْهُمْ ذِكْرُهُمْ

۱۹

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ  
وَالْمُؤْمِنَاتِ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلِّبَكُمُ وَمَثَوْنَكُمْ

همانا خدا کسانی را که ایمان آوردند و کارهای نیک و  
شایسته کردند به بهشتهایی درآرد که از زیر آنها جویها  
روان است. و کسانی که کافر شدند [از دنیا] کام و بهره  
میگیرند و همانند چارپایان میخورند و آتش دوزخ  
جایگاهشان است.

و بسا شهرها که [مردمش] از [مردم] شهر تو که بیرون  
کردند نیرومندتر بودند، هلاکشان کردیم و هیچ یآوری  
نداشتند.

آیا کسی که بر حجتی روشن از پروردگار خویش است مانند  
کسی است که کردار بدش در نظرش آراسته شده، و  
آرزوها و خواهشهای دل خویش را پیروی کرده‌اند؟

وصف آن بهشتی که پرهیزگاران را وعده داده‌اند این است  
که در آن جویهایی است از آبی دگرگون‌نشدنی– نگندد و  
بوی و مزه آن بر نگردد– و جویهایی از شیری که مزه‌اش بر  
نگردد و جویهایی از باده‌ای که لذت‌بخش آشامندگان است و  
جویهایی از عسل ناب و ایشان را در آن

و از آنان– منافقان– کسانی‌اند که به [گفتار] تو گوش فرا  
می‌دارند تا چون از نزد تو بیرون آیند به کسانی [از یارانت]  
که دانش داده شده‌اند گویند: اکنون چه گفت؟– به  
ریشخند می‌گفتند: ما نفهمیدیم چه گفت– اینانند که خدا بر  
دلهاشان مهر نهاده، و هواهای خویش را پیروی کرده‌اند.

و کسانی که راه یافته‌اند، [خدا] ایشان را رهیابی بیفزاید و  
[مایه دوام و پاداش] پرهیزگاریشان را به آنان بدهد.

پس آیا جز رستاخیز را که ناگهان بدیشان آید انتظار  
می‌برند؟ همانا نشانه‌های آن آمده است. پس کجا و چگونه  
ایشان را یادکرد و پندگرفت‌نشان باشد آنگاه که رستاخیز  
بدیشان آید؟

پس بدان که هیچ خدایی جز خدای یکتا نیست، و برای گناه  
خود و برای مردان و زنان مؤمن آمرزش بخواه و خداوند  
رفت و آمد و آرمیدن شما را می‌داند– به تمام حالات شما  
آگاه است.–



وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ فَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأُولَٰئِكَ لَهُم

طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَّعْرُوفٌ فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ

فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ أَنْ تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتَقَطَّعُوا أَرْحَامَكُمْ

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فَأَصَمَّهُمْ وَأَعَمَّى أَبْصَرَهُمْ

أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْءَانَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا

إِنَّ الَّذِينَ أُرْتَدُوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمْلَىٰ لَهُمْ

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ

فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَرَهُمْ

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا أَصْحَطَ اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ وَفَاحَبَطَ أَعْمَلَهُمْ

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَنْ لَّنْ يُخْرِجَ اللَّهُ أَضْغَنَهُمْ

و کسانی که ایمان آورده‌اند گویند چرا سوره‌ای [برای جهاد] فروفرستاده نمی‌شود؟ پس چون سوره‌ای محکم– یعنی از محکmat که معنای آن روشن است– فرستاده شود و در آن از کارزار سخن رفته باشد، کسانی را که در دلهایشان بیماری – شک و نفاق– است بینی که به تو می‌نگرند همچون نگریستن کسی که بیهوشی مرگ به او رسیده باشد پس ایشان را همان [مرگ] سزاوارتر است– یا: پس وای بر آنان –.

[کارشان به ظاهر] فرمانبرداری و گفتار نیکوست، پس چون کار [جنگ] استوار شود اگر با خدا راست گویند– در وفای به کارزار– هر آینده برایشان بهتر است.

پس [ای منافقان] آیا [جز این] انتظار می‌دارید که اگر سرپرست امور مردم شدید– به قدرت و حکومت رسیدید– در زمین تباهی کنید و از خویشاوندانتان ببرید؟

اینانند که خدا لعنتشان کرده، پس آنان را کر ساخته و دیدگانشان را کور کرده است.

آیا در قرآن نمی‌اندیشند یا بر دِلها [شان] قفلهاست؟

کسانی که پس از آنکه راه راست برایشان روشن و آشکار شد، پشت کرده بازگشتند– مرتد و کافر شدند–، شیطان [باطل را] برای آنها بیاراست و آنان را در آرزوهای دراز نهاد

این همه از آن روست که آنان به کسانی که آنچه را خدای فرو فرستاده ناخوش داشتند گفتند: ما در برخی از کارها شما را فرمان خواهیم برد، و خدا نهان‌داشتن آنها– پنهان سخن‌گفتن و رازهای آنان– را می‌داند.

پس چون‌اند [آن منافقان] آنگاه که فرشتگان جانشان را می‌گیرند بر رویها و پشت‌هایشان می‌زنند؟!

این [عذاب] از آن روست که آنان از آنچه خدای را به خشم آورد پیروی کردند و خشنودی او را خوش نداشتند، پس کارهایشان را تباه و بی‌اثر ساخت.

بلکه کسانی که در دلهایشان بیماری– شک و نفاق– است می‌پندارند که خدا کینه‌هایشان را آشکار نخواهد ساخت.



وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ بِسِيمَاهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي  
لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ

وَلِتَبْلُوتَنَّهُمْ حَتَّى نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ  
وَنَبْلُؤَ أَخْبَارَكُمْ

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ  
مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا  
وَسَيَحْبِطُ أَعْمَالُهُمْ

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا  
تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا وَهُمْ  
كُفَّارٌ فَلَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ

فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلَامِ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ  
وَلَن يَتْرُكُمُ أَعْمَالَكُمْ

إِنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌّ وَلَهُوَ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا يُؤْتِكُمْ  
أُجُورَكُمْ وَلَا يَسْأَلَكُمْ أَمْوَالَكُمْ

إِنْ يَسْأَلْكُمُوهَا فَيُحْفِكُمْ تَبَخَّلُوا وَيُخْرِجْ أَصْغَنَكُمْ

هَآأَنْتُمْ هَآؤُلَآءِ تُدْعَوْنَ لِتُنفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَمِنْكُمْ مَنْ  
يَبْخُلُ ۚ وَمَنْ يَبْخُلْ فَإِنَّمَا يَبْخُلْ عَنِ نَفْسِهِ ۗ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ  
وَأَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ ۚ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبَدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا  
يَكُونُوا أَمْثَلَكُمْ

و اگر خواهیم آنان را به تو می‌نماییم پس آنها را به  
سیمایشان بازشناسی و هر آینه ایشان را از شیوه سخنشان  
خواهی شناخت، و خدا کارهای شما را می‌داند.

و هر آینه شما را بیازماییم تا مجاهدان و شکیبایان–  
پایداران– شما را معلوم کنیم و خبرهای شما– اعمالتان– را  
بیازماییم.

همانا کسانی که کافر شدند و [مردم را] از راه خدا  
بازداشتند– یا؛ و از راه خدا بگردیدند– و پس از آنکه راه  
راست برایشان روشن و هویدا شد با پیامبر مخالفت کردند  
هرگز به خدا هیچ گزندی نرسانند و زودا که کارهاشان را  
بی‌اثر و نابود سازد.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، خدای را فرمان برید و پیامبر  
را فرمان برید و کارهاتان را [به شک و نفاق و ریا و عجب]  
بیهوده و تباه مکنید.

همانا کسانی که کافر شدند و از راه خدا بگردیدند– یا  
مردم را از راه خدا بازداشتند– سپس در حالی که کافر  
بودند مردند، هرگز خداوند آنان را نخواهد آمرزید.

پس سستی مکنید و [کافران را] به آشتی مخوانید و حال  
آنکه شما برترید، و خدا با شماست و هرگز از [پاداش]  
کردار شما نخواهد کاست.

همانا زندگانی این جهان بازیچه و سرگرمی است، و اگر  
ایمان داشته باشید و پرهیزگاری کنید مزدتان را خواهد  
داد و مالهاتان را نخواهد خواست

اگر آن را از شما بخواهد و در خواستن پافشاری نماید،  
آنگاه بخل می‌ورزید و [به سبب مالدوستی‌تان] کینه‌های  
شما را آشکار می‌سازد.

هان شماييد که خوانده می‌شوید تا در راه خدا اتفاق کنید،  
ولی از شما کس هست که بخل می‌ورزد، و هر که بخل ورزد  
جز این نیست که با خویشتن بخل می‌ورزد، و خدا بی‌نیاز  
است و شما نیازمندید، و اگر روی بگردانید گروهی دیگر جز  
شما را به جای شما آرد که همچون شما– سست ایمان و  
بخیل– نباشند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا

ما برای تو گشایش و پیروزی نمایانی را بگشودیم.

لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ  
وَعَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا

تا خدا گناه تو- کارهای ناروایی که مشرکان و دشمنان  
درباره تو روا داشتند- را، آنچه در گذشته بوده و آنچه  
اکنون و سپس‌تر باشد، ببامرزد- بپوشاند و بزدايد- و  
نعمت خود را بر تو تمام کند و تو را راه راست بنماید،

وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيزًا

و خدای تو را یاری کند یاری‌کردنی توانمندانه- که در آن  
عزت و پیروزی باشد-.

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا  
مَعَ إِيْمَانِهِمْ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ  
عَلِيمًا حَكِيمًا

اوست آن که آرامش را در دلهای مؤمنان فرو آورد تا ایمانی  
بر ایمان خویش بیفزایند. و خدای راست لشکرهای آسمانها  
و زمین، و خدا دانا و با حکمت است.

لِيَدْخُلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا  
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرُ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَكَانَ ذَلِكَ  
عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا

تا مردان و زنان مؤمن را به بهشتهایی درآرد که از زیر  
[درختان] آنها جویها روان است، در آنجا جاویدانند، و  
بدیهاشان را از ایشان بزدايد. و این در نزد خدا رستگاری  
کامیابی بزرگی است.

وَيُعَذِّبُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ  
الظَّالِمِينَ بِاللَّهِ ظَنُّ السَّوْءِ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ وَغَضِبَ  
اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

و مردان و زنان منافق و مردان و زنان مشرک را که به  
خدای گمان بد می‌برند عذاب کند. گردنده بد- پیشامد بد-  
بر آنان باد، و خدای بر آنان خشم گرفت و لعنتشان کرد و  
برایشان دوزخ را آماده ساخته است، و بد بازگشتگاهی  
است.

وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا

و خدای راست لشکرهای آسمانها و زمین، و خدا توانای  
بی‌همتا و دانای استوارکار است.

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا

همانا تو را گواه- بر اعمال مردمان- و مژده‌دهنده و  
بیم‌کننده فرستادیم،

لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً  
وَأَصِيلًا

تا [شما مردم] به خدا و پیامبرش ایمان بیاورید و او  
را صبح و عصر

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ  
أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَوْفَىٰ  
بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا

همانا کسانی که با تو بیعت می‌کنند جز این نیست که با  
خدای بیعت می‌کنند دست خدای بالای دستهایشان است.  
پس هر که پیمان بشکند جز این نیست که به زیان خویش  
می‌شکند، و هر که بدانچه بر آن با خدای پیمان بسته است  
وفا کند پس او را مزدی بزرگ خواهد داد.

سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَا أَمْوَالُنَا  
وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا يَقُولُونَ بِالسِّنْتِهِمْ مَا لَيْسَ فِي  
قُلُوبِهِمْ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ  
بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا بَلْ كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ  
خَبِيرًا

بلکه پنداشتید که پیامبر و مؤمنان هرگز به نزد کسان  
خویش باز نخواهند گشت و این پندار در دلهاشان آراسته  
شد- به آن دلخوش شدید- و گمان بد بردید- که پیامبر و  
یاران او هلاک شوند و دین اسلام برافتد- و مردمی  
هلاک‌شده گشتید.

بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَّنْ يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ  
أَبَدًا وَرُئِينَ ذَٰلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَنْتُمْ ظَنًّا سَوْءًا وَكُنْتُمْ  
قَوْمًا بُورًا

و هر که به خدا و پیامبر او ایمان نیاورده باشد، پس [بداند  
که] ما برای کافران آتشی افروخته آماده کرده ایم.

وَمَنْ لَّمْ يُؤْمِنِ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ  
سَعِيرًا

و خدای راست پادشاهی آسمانها و زمین هر که را خواهد-  
شایسته بیند- بیامزد و هر که را خواهد- سزاوار بیند-  
عذاب کند. و خدا آمرزگار و مهربان است.

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَعْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ  
يَشَاءُ ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا

واپس‌ماندگان، چون به سوی غنیمتها بروید تا آنها را بگیرید  
- در جنگ خیبر-، خواهند گفت: بگذارید تا از پی شما  
بیاییم. می‌خواهند سخن خدای را دگرگون سازند. بگو:  
هرگز از پی ما نخواهید آمد، خدا از پیش [درباره شما]  
چنین فرموده است. پس خواهند گفت: بلکه بر ما حسد  
می‌برید. [نه،] بلکه جز اندکی نمی‌فهمند.

سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انْطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَانِمَ لِتَأْخُذُوهَا ذَرُونَا  
نَتَّبِعْكُمْ ۖ يُرِيدُونَ أَنْ يُبَدِّلُوا كَلِمَ اللَّهِ قُلْ لَّنْ تَتَّبِعُونَا  
كَذَٰلِكُمْ قَالَ اللَّهُ مِنْ قَبْلُ ۖ فَسَيَقُولُونَ بَلْ تَحْسُدُونَنَا ۚ بَلْ  
كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا قَلِيلًا

قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سُدُّعُونَ إِلَىٰ قَوْمٍ أُولَىٰ بِأُسِّ شَدِيدٍ تَقْتُلُونَهُمْ أَوْ يُسْلِمُونَ ۖ فَإِنْ تُطِيعُوا يُؤْتِكُمُ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا وَإِنْ تَتَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَىٰ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرْجٌ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَنْ يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِيمًا

لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا

وَمَغَانِمَ كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا

وَعَدَكُمْ اللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَلَ لَكُمْ هَذِهِ ۚ وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ عَنْكُمْ وَلِتَكُونَ ءَايَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيمًا

وَأُخْرَىٰ لَمْ تَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا

وَلَوْ قَتَلَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوَلَّوْا الْأَدْبَرَ ثُمَّ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا

سُنَّةَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ ۖ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا

واپس‌ماندگان، از بادیه‌نشینان، را بگو: بزودی به جنگ با مردمی سخت زورمند جنگاور فرا خوانده می‌شوید که با آنها کارزار کنید یا آنکه مسلمان شوند. پس اگر فرمان برید خدا شما را مزدی نیک بدهد، و اگر رویگردان شوید چنانکه پیش از این رویگردان شدید شما را به عذابی دردناک عذاب کند.

بر نابینا تنگی و گناهی نیست و بر لنگ تنگی و گناهی نیست و بر بیمار تنگی و گناهی نیست [اگر به کارزار نروند]، و هر که خدای و پیامبرش را فرمان برد او را به بهشتی در آورد که از زیر آنها جویها روان است، و هر که روی بگرداند به عذابی دردناک عذابش کند.

هر آینه خدای از مؤمنان خشنود شد آنگاه که با تو در زیر آن درخت- در حدیبیه- بیعت می‌کردند، آنچه را در دلهاشان بود- از راستی و پاکی نیت و وفا- دانست، پس آرامش را بر آنان فرو آورد و ایشان را پیروزی نزدیک- فتح خیبر- پاداش داد،

و نیز غنیمتهای بسیار که می‌گیرند، و خدا توانای بی‌همتا و دانای با حکمت است.

خدا به شما غنیمتهای بسیار را وعده داده است که می‌گیرید، و این را زود به شما ارزانی داشت و دستهای مردم را از شما باز داشت [تا همپیمانان یهود ترسیده به جنگ بیرون نیایند]، و تا نشانه‌ای برای مؤمنان باشد و شما را به راهی راست رهبری کند.

و غنیمتهای دیگری [هست] که هنوز بر آنها دست نیافته‌اید. همانا خداوند به آنها احاطه دارد- از آنها آگاه است- و خدا بر هر چیزی تواناست.

و اگر کسانی که کافر شدند با شما کارزار کنند هر آینه پشت کرده بگریزند و آنگاه هیچ کارساز و یآوری نیابند.

نهاد خداست که پیش از این گذشته است، و هرگز برای نهاد خدای دگرگونی نخواهی یافت.

وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا

۲۵

هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيِ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ مَحَلَّهُمْ وَلَوْلَا رِجَالُ مُؤْمِنُونَ وَنِسَاءُ مُؤْمِنَاتٌ لَمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوَّهُمْ فِتْصِبَكُمْ مِنْهُمْ مَعَرَّةٌ بِغَيْرِ عِلْمٍ لِيَدْخُلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوْ تَزَيَّلُوا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

۲۶

إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ الْحَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةَ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا

۲۷  
۴۴۹

لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّءْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا

۲۸

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا

و اوست که دستهای آنان را از شما و دستهای شما را از آنان در وادی مکه- زمین نزدیک مکه در حدیبیه- باز داشت پس از آنکه شما را بر آنها پیروزی داد- و توانستید بی جنگ و خونریزی به سرزمین آنها در آیید- و خدا بدانچه می‌کنید بیناست.

ایشانند که کافر شدند و شما را از مسجد الحرام- نمازگاه شکوهمند- بازداشتند و قربانی- شترانی که برای قربانی آورده بودید- را باز داشتند و نگذاشتند که به قربانگاهش - منی- برسد، و اگر [در مکه] مردان و زنان مؤمنی نبودند که شما ایشان را نمی‌شناختید و بی‌آگاهی در زیر پای می گرفتید- می‌کشتید- پس، از آنان گزندى ناخوشایند- اندوهی به سبب قتل مؤمنان و پرداخت دیه که کفارہ کشتن مؤمن به خطاست- به شما می‌رسید، [خداوند دست شما را از آنان باز نمی‌داشت، لیکن شما را از کشتن اهل مکه باز داشت] تا خدای هر که را خواهد به مهر و بخشایش خویش در آرد. اگر از هم جدا می‌بودند هر آینه کافرانشان را عذاب می‌کردیم عذابی دردناک.

[به یاد آرید] آنگاه که کافران [مکه] در دلهای خویش تعصب جاهلیت- خشم و کین و تکبر ناروا- را پروردند پس خداوند آرامش خود را بر پیامبرش و بر مؤمنان فروآورد- تا جنگ نکردند و به صلح تن دادند و به مدینه بازگشتند- و سخن پرهیزگاری- توحید، وفاداری، روح ایمان- را با آنان همراه داشت و ایشان سزاوارتر به آن و اهل آن بودند، و خدا به هر چیزی داناست.

همانا خدا خواب پیامبرش را بحق راست آورد- تحقق بخشید- که اگر خدای خواهد هر آینه به مسجد الحرام درخواهید آمد، در ایمنی و سر تراشیده و کوتاه موی، بی آنکه بیمی داشته باشید. پس می‌دانست آنچه شما نمی‌دانستید- از صلاح کارتان در صلح حدیبیه- و جز این [برای شما] فتحی نزدیک- فتح خیبر- قرار داد- تا دل مؤمنان به آن فتح شاد شد و اندوه تأخیر عمره از میان بردفت-.

اوست که پیامبرش را با رهنمونی [به راه راست] و دین حق فرستاد تا آن را بر همه دینها چیره گرداند، و خدا گواهی بسنده است- بر صدق پیامبرش-.

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ  
بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا  
سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِّنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي  
التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ  
فَاسْتَعْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ  
الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ  
مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

محمد

۴۸:  
فتح  
۲۹  
/۲۹

۴۹. حجرات

الحجرات: حجره‌ها

مدنی

۱۸ آیه

۳ صفحه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْدِمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ  
وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

۱  
حزب  
۲۰۶  
۴۵۰ ر

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ  
النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن  
تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ

۲

إِنَّ الَّذِينَ يَغُضُّونَ أَصْوَاتَهُمْ عِندَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ  
أُمْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَىٰ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ

۳

إِنَّ الَّذِينَ يُنَادُونَكَ مِنَ وَرَاءِ الْحُجُرَاتِ أَكْثَرُهُمْ لَا  
يَعْقِلُونَ

۴

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، [در هیچ کاری] فراییش خدا  
و پیامبرش نروید، و از خدای پروا کنید، که خدا شنوا و  
دانا است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، آوازهای خود را از آواز پیامبر  
بلندتر مکنید، و با او بلند سخن مگویید مانند بلند  
سخن‌گفتن برخی از شما با برخی دیگر، که کردارهای شما تباہ  
و بیهوده می‌شود و خود آگاه نیستید.

کسانی که در نزد پیامبر خدا آوازهای خود را فرومی‌دارند  
آنانند که خداوند دل‌هاشان را برای پرهیزگاری بیازموده  
است- تا پاک و صافی شوند- ایشان را آمرزش و مزدی  
بزرگ است.

کسانی که از فراسوی حجره‌ها- اطاقها یا خانه‌های خرد- تو  
را آواز می‌دهند، بیشترشان نابخردند- زیرا انسانیت و ادب  
نگاه نمی‌دارند-.



وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّى تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

۶

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَن تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهْلَةٍ فَتُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ

۷

وَأَعْلَمُوا أَن فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِّنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُّمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ

۸

فَضَلًا مِّنَ اللَّهِ وَنِعْمَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

۹

وَإِن طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا فَإِن بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ فَإِن فَاءَتْ فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ

۱۰

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلَحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

۱۱

۴۵۱

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَسْخَرُ قَوْمٌ مِّن قَوْمٍ عَسَىٰ أَن يَكُونُوا خَيْرًا مِّنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِّن نِّسَاءٍ عَسَىٰ أَن يَكُنَّ خَيْرًا مِّنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوا أَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِاللُّغَابِ بِئْسَ الْأَسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَن لَّمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

و اگر صبر کنند تا به نزد آنان بیرون شوی هر آینه برایشان بهتر است، و خدا آمرزگار و مهربان است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، اگر دروغگویی برون شده از فرمان خدای به شما خبری آورد نیک بررسی کنید تا مبادا نادانسته به مردمی آسیب رسانید، و آنگاه بر آنچه کردید پشیمان گردید.

و بدانید که پیامبر خدا در میان شماست— و شما باید از او فرمان برید نه او از شما—، که اگر در بسیاری از کارها شما را فرمان برد هر آینه به رنج افتید و هلاک شوید، و لیکن خداوند ایمان را در نزد شما دوست‌داشتنی ساخت و آن را در دل‌های شما بیاراست، و کفر و بدکرداری و نافرمانی را ناخوشایندتان داشت. ایشانند راه‌یافتگان.

[و این] از روی بخشش و نعمتی است از خدای، و خدا دانا و با حکمت است.

و اگر دو گروه از مؤمنان با هم کارزار کنند، میانشان آشتی دهید. پس اگر یکی از آن دو بر دیگری ستم و تجاوز کند، با آن که ستم و تجاوز می‌کند بجنگید تا به فرمان خدای بازگردد. پس اگر باز گشت میانشان به عدل و داد آشتی دهید، و دادگری کنید، که خدا دادگران را دوست می‌دارد.

همانا مؤمنان برادران [یکدیگر] اند، پس میان [آن دو گروه] برادران آشتی افکنید و از خدای پروا کنید، باشد که درخور رحمت گردید.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، گروهی [از مردان] گروه دیگر را مسخره نکنند، شاید آنان— که مسخره شده‌اند— از اینان— که مسخره کرده‌اند— بهتر باشند و نه زنانی زنان دیگر را، شاید آنان از اینان بهتر باشند. و از خودتان— از یکدیگر— عیبجویی مکنید و یکدیگر را به لقبها [ی بد و ناخوش] بخوانید. بد نامی است نام‌کردن [مردم] به بدکرداری پس از ایمان آوردن [آنها]. و هر که توبه نکرد پس اینانند ستمکاران.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ  
الظَّنِّ إِثْمٌ ۖ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَب بَّعْضُكُم بَعْضًا  
أُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَن يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ  
وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّن ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ  
شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ اللَّهِ  
أَتْقَىٰكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ

قَالَتِ الْأَعْرَابُ ءَامَنَّا قُل لَّمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِن قُولُوا أَسْلَمْنَا  
وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ  
وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِّنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ  
رَّحِيمٌ

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا  
وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ  
الصَّادِقُونَ

قُلْ أَتَعْلَمُونَ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ  
وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

يَمُنُّونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا قُل لَّا تَمُنُّوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُم بَلِ  
اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ  
صَادِقِينَ

إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا  
تَعْمَلُونَ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از بسیاری از گمانها- گمانهای  
بد- دور باشید، زیرا برخی از گمانها گناه است. و [در احوال  
و عیب‌های پنهان مردم] کاوش نکنید، و از پس یکدیگر  
بدگویی- غیبت- نکنید. آیا یکی از شما دوست دارد که  
گوشت برادر مرده خود را بخورد؟ بی‌گمان آن را ناخوش و  
ناپسند می‌دارید. و از خدای پروا کنید، که خدا توبه‌پذیر و  
مهربان است.

ای مردم، ما شما را از یک مرد و زن بیافریدیم، و شما را  
شاخه‌ها و تیره‌ها کردیم تا یکدیگر را باز شناسید. هر آینه  
گرامی‌ترین شما نزد خدا پرهیزگارترین شماست. همانا خدا  
دانا و آگاه است.

بادیه‌نشینان گفتند: ایمان آوردیم. بگو: ایمان نیاورده‌اید،  
بلکه بگویید: اسلام آوردیم- به زبان تسلیم شدیم-، و  
هنوز ایمان در دل‌هاتان درنیامده است. و اگر خدا و  
پیامبرش را فرمان برید، از [پاداش] کردارهای شما چیزی  
نکاهد، همانا خدا آمرزگار و مهربان است.

جز این نیست که مؤمنان کسانی‌اند که به خدا و پیامبر او  
ایمان آورده‌اند و سپس شک نکرده‌اند، و با مالها و جانهای  
خویش در راه خدا جهاد کرده‌اند. ایشانند راستگویان.

بگو: آیا می‌خواهید خدای را به دین خودتان آگاه کنید؟ و  
حال آنکه خدا آنچه را در آسمانها و آنچه را در زمین است  
می‌داند، و خدا به همه چیز داناست.

بر تو منت می‌نهند که اسلام آورده‌اند بگو: به اسلام خود بر  
من منت م نهید، بلکه خدای بر شما منت می‌نهد که شما را به  
ایمان راه نموده است اگر [در ایمان خود] راستگویید.

همانا خدا نهان آسمانها و زمین را می‌داند، و خدا بدانچه  
می‌کنید بیناست.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
ق وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ

۱  
۴۵۲  
منزل  
۷

بَلْ عَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ فَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ

۲

أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ذَلِكَ رَجْعٌ بَعِيدٌ

۳

قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ وَعِنْدَنَا كِتَابٌ حَفِيظٌ

۴

بَلْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ فِي أَمْرٍ مَرِيجٍ

۵

أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ

۶

وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ

۷

تَبَصَّرَ وَذِكْرَىٰ لِكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيبٍ

۸

وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مُّبْرَكًا فَأَنْبَتْنَا بِهِ جَنَّاتٍ وَحَبَّ الْحَصِيدِ

۹

وَالَّتِخْلَ بَاسِقَاتٍ لَهَا طَلْعٌ نَّضِيدٌ

۱۰

رِزْقًا لِلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيْتًا كَذَلِكَ الْخُرُوجُ

۱۱

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ الرَّسِّ وَثَمُودُ

۱۲

وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ

۱۳

وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ كُلٌّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ

۱۴

أَفَعَيَيْنَا بِالْخَلْقِ الْأَوَّلِ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ

۱۵

قاف. سوگند به این قرآن ارجمند [که این پیامبر راستگوست و رستاخیز حق است].

بلکه شگفتی نمودند از اینکه از میان خودشان بیم‌دهنده‌ای بدیشان آمد از این رو کافران گفتند: این چیزی شگفت است.

آیا هنگامی که مُردیم و خاک شدیم [باز زنده می‌شویم]؟ این بازگشتی است دور [از عقل و عادت].

همانا ما می‌دانیم که زمین چه چیز از ایشان می‌کاهد. و نزد ما کتابی است نگاهدارنده– لوح محفوظ–.

بلکه سخن حق را چون بدیشان آمد دروغ انگاشتند. پس آنها در کاری شوریده و آشفته‌اند.

آیا به آسمان بالای سرشان ننگریستند که چگونه آن را برافراشتیم و [با ستارگان] بیاراستیم و آن را هیچ شکافی – نقص و خلل و ناموزونی– نیست؟

و زمین را بگستردیم و در آن کوه‌های بلند و استوار نهادیم و از هر گونه گیاه زیبا و بهجت‌انگیز در آن رویانیدیم

تا بینشی باشد و پندی برای هر بنده‌ای که [با روی دل به خدا] بازمی‌گردد.

و از آسمان آبی با برکت فرو آوردیم پس بدان بوستانها و دانه‌های دروکردنی– مانند گندم و جو و ارزن– رویانیدیم

و نیز خرمابنهای بلند را که میوه‌های بر هم نشانده دارند

تا روزی بندگان باشد و بدان [آب] سرزمین مرده را زنده کردیم. همچنین است بیرون‌آمدن [از گور].

پیش از اینان– اهل مکه– قوم نوح و اصحاب رس و ثمود– قوم صالح– تکذیب کردند،

و نیز عاد– قوم هود– و فرعون و قوم لوط،

و اهل ایکه– قوم شعیب– و قوم تَبَع همگی پیامبران را دروغو شمردند پس وعده من به عذاب بر آنها سزا گشت.

مگر در آفرینش نخستین درمانده شدیم– تا از بازآفریدن درمانده باشیم–؟ نه، بلکه آنهایند که از آفرینش نو در شک‌اند.

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ

إِذْ يَتَلَقَّى الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ

مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ

وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذَلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ تَحِيدُ

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ذَلِكَ يَوْمُ الْوَعِيدِ

وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ

لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ حَدِيدٌ

وَقَالَ قَرِينُهُ هَذَا مَا لَدَىٰ عَتِيدٌ

أَلْقِيَا فِي جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ

مَنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُّرِيبٍ

أَلَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ فَأَلْقِيَاهُ فِي الْعَذَابِ الشَّدِيدِ

قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا أَطْعَيْتُهُ وَلَٰكِنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ

قَالَ لَا تَخْتَصِمُوا لَدَيَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُم بِالْوَعِيدِ

مَا يُبَدَّلُ الْقَوْلُ لَدَيَّ وَمَا أَنَا بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ

يَوْمَ نَقُولُ لِحِجَّتَمْ هَلِ أُمْتَلَأَتْ وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَّزِيدٍ

وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِّلْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ

هَذَا مَا تُوْعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ

مَنْ خَشِيَ الرَّحْمَنَ بِالْغَيْبِ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُّنِيبٍ

أَدْخُلُوهَا بِسَلَامٍ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ

لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ

و همانا ما آدمی را آفریده‌ایم و آنچه را نفس او وسوسه می‌کند می‌دانیم، و ما به او از رگ گردن نزدیک‌تریم– به احاطه علمی–.

آنگاه که آن دو [فرشته] فراگیرنده از جانب راست و از جانب چپ [آدمی] نشستہ [اعمال او را] فرامی‌گیرند.

هیچ سخنی بر زبان نیارد مگر آنکه در نزد او نگهبانی آماده است.

و بیهوشی مرگ براستی فرارسد، این است آنچه از آن می‌گریختی.

و در صور دمیده شود، این است روز وعده عذاب– روز رستاخیز–.

و هر کسی می‌آید در حالی که با او [فرشته] راننده‌ای و [فرشته] گواهی‌دهنده‌ای هست.

[خدای فرماید:] هر آینه از این غافل بودی، پس ما پوشش تو از [دیدہ] تو برداشتیم– تا آنچه به خبر می‌شنیدی خود ببینی– از این رو امروز چشمت تیزبین است– یعنی در آنچه می‌بینی شک نمی‌کنی–.

و همنشین او– فرشته نگهبان او– گوید: این است آنچه نزد من آماده است– نامه اعمال–.

[و به آن دو فرشته ندا آید:] هر کافر سستیهنده سرکش را در دوزخ افکنید

هر بازدارنده از نیکی [و] تجاوزگر شکدار را

آن که با خدای یکتا خدایی دیگر گرفت، پس او را در عذاب سخت بیفکنید.

[شیطان] همنشین او گوید: پروردگارا، من او را به سرکشی و نافرمانی وانداشتم و لیکن او خود در گمراهی دوری بود.

[خدای] گوید: نزد من ستیزه مکنید که همانا وعده عذاب را پیش از این به شما داده بودم.

سخن نزد من– وعده و وعید من– دگرگون نشود و من بر بندگان هیچ ستم نکنم.

روزی که دوزخ را گوییم: آیا پُر شدی؟ و گوید: آیا بیش از این هم هست؟

و بهشت را برای پرهیزگاران نزدیک آرند و دور نباشد.

این است آنچه نوید داده می‌شدید، به هر بازگردنده– به خدا– نگاهدار [فرمان خدا]

آن کسی که در نهان از خدای رحمان بترسد و با دلی بازگردنده آید.

به سلامت در آن

ایشان راست در آن هر چه خواهند و نزد ما افزونی است– افزون بر آنچه خواهند–.

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّن قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ هَلْ مِن مَّحِيصٍ

۳۷

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَذِكْرَىٰ لِمَن كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ

۳۸

وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِن لُّغُوبٍ

۳۹

فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ

۴۰

وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَرَ السُّجُودِ

۴۱

وَأَسْمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مِن مَّكَانٍ قَرِيبٍ

۴۲

يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذَٰلِكَ يَوْمُ الْخُرُوجِ

۴۳

إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَإِلَيْنَا الْمَصِيرُ

۴۴

يَوْمَ تَشْقَى الْأَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذَٰلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرُ

۴۵

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكَرْ بِالْقُرْآنِ مَن يَخَافُ وَعِيدِ

#### ۵۱. ذاریات

الدَّارِیَات: بادهای ذره افشان

مکی

۶۰ آیه

۴ صفحه

۱

۴۵۵ر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَالذَّرِیَّتِ ذُرَّوَا

۲

فَالْحَمِلَتِ وِقْرًا

۳

فَالْجَرِیَّتِ یُسْرًا

۴

فَالْمُقْسِمَتِ أَمْرًا

۵

إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ

۶

وَإِنَّ الدِّینَ لَوَاقِعٌ

و چه بسیار مردمانی را پیش از آنها نابود کردیم که از اینها – این کافران– زورمندتر بودند، پس در شهرها گردش و کاوش کردند آیا [آنان را] هیچ پناه و گریزگاهی هست– از عذاب و هلاک و مرگ؟

هر آینه در این [سخن که گفته شد] یادکردی است برای آن که او را دل باشد– عقل بیدار دارد و غافل نباشد– یا گوش فرادارد و حاضر باشد.

و هر آینه آسمانها و زمین و آنچه را میان آنهاست در شش روز– شش دوران– آفریدیم، و هیچ رنج و ماندگی به ما نرسید.

پس بر آنچه می‌گویند شکبیا باش و پیش از برآمدن آفتاب – یعنی نماز بامداد– و پیش از فروشدن آن– نماز پیشین

و در پاسی از شب– نماز شام

و گوش فرادار– منتظر باش– روزی را که آوازدهنده– اسرافیل– از جایی نزدیک آواز دهد

آن روز که آن بانگ حق– دمیدن دوم– را بشنوند، آن است روز بیرون‌شدن [از گور].

همانا ما زنده می‌کنیم و می‌میرانیم و بازگشت به سوی ماست.

روزی که زمین از آنان بشکافد شتابنده باشند– شتابان بیرون آیند– این برانگیختنی است که بر ما آسان است.

ما بدانچه می‌گویند داناتریم، و تو بر آنها [گماشته‌ای] چیره نیستی، پس آن را که از وعده عذاب من می‌ترسد بدین قرآن پند ده.

سوگند به بادهای‌دمنده که پراکنده می‌کنند– خاک و جز آن را– پراکندنی

و سوگند به ابرهای باردار– به باران–

و سوگند به کشتیها که به آسانی روانند

و سوگند به بخش‌کنندگان کار– فرشتگانی که تقسیم‌کننده کارهای مربوط به خودند–

که هر آینه آنچه وعده داده می‌شوید راست است.

و همانا کیفر و پاداش– حساب و جزا– فرارسیدنی و بودنی است.



وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ

إِنَّكُمْ لَفِي قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ

يُؤْفَكُ عَنْهُ مَنْ أُفِكَ

قُتِلَ الْخَرَّصُونَ

الَّذِينَ هُمْ فِي غَمْرَةٍ سَاهُونَ

يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمِ الدِّينِ

يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُقْتَنُونَ

ذُوقُوا فِتْنَتَكُمْ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ

ءَاخِذِينَ مَا ءَاتَاهُمْ رَبُّهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ

كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ

وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ

وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ

وَفِي الْأَرْضِ ءَايَاتٌ لِّلْمُوقِنِينَ

وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ

وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ

قَوْرَبِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِّثْلَ مَا أَنَّكُمْ تَنطِقُونَ

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِينَ

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُّنْكَرُونَ

فَرَاغَ إِلَىٰ أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعِجْلٍ سَمِينٍ

فَقَرَّبَهُوَ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ

فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ وَبَشَّرُوهُ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ

فَأَقْبَلَتِ امْرَأَتُهُ فِي صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ

قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ

و سوگند به آسمان دارای راه‌ها- یا آراسته به ستارگان-.

هر آینه شما در گفتاری گونه‌گونه‌اید.

از آن- حق- گردانیده می‌شود آن کس که گردانیده شده است.

مرگ بر آن دروغ‌زان- که سخن به گمان و تخمین می‌گویند -.

آنان که در گرداب [نادانی و گمراهی] فرورفته [و از حق] غافل و بی‌خبرند.

می‌پرسند روز پاداش کی خواهد بود؟

روزی [است] که در آتش دوزخ به عذاب سوخته شوند.

عذاب سوختن خود را بپشید، این همان است که به شتاب می‌خواستید.

همانا پرهیزگاران در بوستانها و چشمه‌های آب باشند.

گیرنده‌اند آنچه را خدای بدیشان دهد- از نعمتها، زیرا پیش از این نیکوکار بودند.

اندکی از شب را می‌خفتند- و بیشتر آن را به نماز و عبادت برمی‌خاستند-.

و سحرگاهان آمرزش می‌خواستند.

در مالهاشان برای خواهنده نیازمند و تنگ‌روزی بی‌بهره حقی بود- زکات و صدقه-.

و در زمین اهل یقین را نشانه‌هاست.

و نیز در خودتان، آیا نمی‌نگرید؟

و روزی شما- یعنی اسباب روزی شما که باران است- و آنچه وعده داده می‌شوید- ثواب الهی و بهشت- در آسمان است.

سوگند به پروردگار آسمان و زمین که این سخن راست است همچنانکه شما سخن می‌گویید.

آیا داستان مهمانان گرامی ابراهیم به تو رسیده است؟

آنگاه که بر او در آمدند و سلام گفتند، گفت: سلام، گروهی ناشناخته‌اید.

پس پنهانی به نزد خانواده خود رفت و گوساله فربهی- بریان شده- بیاورد.

پس آن را نزد آنان گذاشت و گفت: آیا نمی‌خورید؟- و نخوردند-.

پس، از آنان بیمی به دل گرفت. گفتند: مترس [ما فرشتگانیم]. و او را به پسری دانا مژده دادند.

پس زنش- ساره- فریادکنان پیش آمد و بر روی خود زد و گفت: پیرزنی نازا [چگونه بزاید و پسری آورد]؟!

گفتند: پروردگار تو چنین گفته است، که اوست با حکمت و دانا.



قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ

قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ

لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن طِينٍ

مُسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ

فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِّنَ الْمُسْلِمِينَ

وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ

وَفِي مُوسَىٰ إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ

فَتَوَلَّىٰ بُرْكُنَيْهِ ۚ وَقَالَ سَجَرٌ أَوْ مَجْنُونٌ

فَأَخَذْنَاهُ وَجُودَهُ ۖ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ

وَفِي عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ

مَا تَذَرُ مِن شَيْءٍ أَتَتْ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلَتْهُ كَالرِّمِيمِ

وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُم تَمَتَّعُوا حَتَّىٰ حِينٍ

فَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّعِقَةُ وَهُمْ يَنْظُرُونَ

فَمَا اسْتَطَعُوا مِن قِيَامٍ وَمَا كَانُوا مُتَّصِرِينَ

وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَسِيقِينَ

وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ

وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ الْمَاهِدُونَ

وَمِن كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

فَعِرُّوْا إِلَى اللَّهِ ۖ إِنَّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ

وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ ۖ إِنَّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ

گفت: اکنون کار شما ای فرستادگان، چیست؟

گفتند: ما به سوی مردمی بزهکار فرستاده شده‌ایم،

تا بر آنها سنگی از گل– کلوخ– بفرستیم– فرو ریزیم–،

که نزد پروردگارت برای گزافکاران نشان‌کرده شده.

پس هر که را از مؤمنان در آن [شهر] بود بیرون بردیم.

اما از مسلمانان جز یک خانه– یعنی خانواده لوط– در آنجا نیافتیم.

و در آنجا برای کسانی که از عذاب دردناک می‌ترسند نشانه و عبرتی گذاشتیم.

و در [داستان] موسی [نیز نشانه و عبرتی است] آنگاه که او را با حجتی روشن و آشکار به نزد فرعون فرستادیم.

پس با نیروی– سپاه– خود روی برتافت و گفت: [این موسی] جادوگر است یا دیوانه.

پس او و لشکرش را بگرفتیم و در دریا افکندیم، و او سزاوار سرزنش بود.

و نیز در [داستان] عاد– قوم هود– آنگاه که بر آنها باد نازا فرستادیم.

هیچ چیزی را [از عادیان] که بر آن بگذشت فرو نگذاشت مگر آنکه آن را خرد و تباه کرد.

و نیز در [داستان] ثمود– قوم صالح– آنگاه که به آنها گفته شد تا هنگامی– سه روز پس از کشتن آن شتر– برخورداری گیرید– مهلت دارید–.

آنان از فرمان پروردگارشان سرپیچی کردند پس صاعقه– آتش آسمانی– بگرفتشان در حالی که خود می‌نگریستند– یا انتظار می‌بردند–.

پس برخاستن نتوانستند و یارای دفاع از خود نداشتند.

و قوم نوح را پیش از این– پیش از عاد و ثمود– [هلاک کردیم]، زیرا مردمی بدکار و نافرمان بودند.

و آسمان را به نیرو برافراشتیم و هر آینه ما تواناییم– یا گسترش‌دهنده‌ایم–.

و زمین را گسترانیدیم و چه نیکو گسترانیده‌ایم.

و از هر چیزی دو گونه– که یکی جفت دیگری است– آفریدیم، باشد که یاد کنید و پند گیرید.

پس به سوی خدای بگریزید– به خدای باز گردید– همانا من از سوی او شما را بیم‌دهنده‌ای آشکارم.

و با خدای یکتا خدایی دیگر مگیرید، همانا من از سوی او شما را بیم‌دهنده‌ای آشکارم.

كَذَٰلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجُنُّونٌ

۵۳ أَتَوَاصَوْا بِهِۦٓ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ

۵۴ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَمَا أَنْتَ بِمَلُومٍ

۵۵ وَذَكَرْ فَإِنَّ الدِّكْرَىٰ تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ

۵۶ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

۵۷ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعِمُونِ

۵۸ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ

۵۹ فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ

۶۰ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوْعَدُونَ

۵۲. طور	الطُّور: کوه طور	مکی	۴۹ آیه	۳ صفحه
---------	------------------	-----	--------	--------

۱ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
وَالطُّورِ

۴۵۸ ر

۲ وَكِتَابٍ مَسْطُورٍ

۳ فِي رَقٍ مَّنْشُورٍ

۴ وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ

۵ وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ

۶ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ

۷ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ

۸ مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ

۹ يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مَوْرًا

۱۰ وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا

۱۱ فَوَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

۱۲ الَّذِينَ هُمْ فِي حَوْضٍ يَلْعَبُونَ

۱۳ يَوْمَ يُدْعَوْنَ إِلَىٰ نَارٍ جَهَنَّمَ دَعَاً

۱۴ هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ

همچنین بدان کسان نیز که پیش از اینان– کفار مکّه– بودند هیچ پیامبری نیامد مگر آنکه گفتند: جادوگر است یا دیوانه.

آیا یکدیگر را بدین [سخن] سفارش کرده بودند؟ [نه،] بلکه آنها مردمی سرکش بودند.

پس، از آنان روی گردان، که در خور سرزنش نیستی– زیرا تکلیف خود را انجام داده‌ای–.

و یادآوری کن و پند ده، که یادآوری و پند، مؤمنان را سود دارد.

و پریان و آدمیان را نیافریدم مگر تا مرا [به یگانگی] بپرستند.

از آنان روزی نمی‌خواهم و نمی‌خواهم که مرا طعام دهند

زیرا خداست روزی‌دهنده و با نیرو و توانمند.

همانا کسانی را که [با کفر ورزیدن به خود] ستم کردند بهره‌ای است از عذاب همانند بهره یاران [گذشته] آنها. پس [آن را] به شتاب از من نخواهند.

پس وای بر کافران از آن روزشان که وعده داده می‌شوند– روز رستاخیز–.

سوگند به کوه طور– کوهی که در آنجا خدا با موسی سخن گفت–

و سوگند به کتابی نوشته شده– تورات، یا قرآن، یا هر کتاب آسمانی یا لوح محفوظ یا نامه اعمال–

در صفحه‌ای– یا پوستی– گشوده و گسترده

و سوگند به آن خانه آباد– کعبه که به زیارت حاجیان آباد است–

و سوگند به آن سقف برافراشته– آسمان–

و سوگند به آن دریای آکنده و افروخته [از آتش]

که عذاب پروردگارت هر آینه روی‌دادنی و فرودآمدنی است.

آن را بازدارنده‌ای نیست.

روزی که آسمان سخت بجنبد.

و کوه‌ها با شتاب روان گردند.

پس در آن روز، وای بر دروغ‌انگاران

آنان که به بیهوده‌گویی و یاوه‌سرایی– درباره آیات الهی– بازی همی کنند

روزی که آنان را بسختی به سوی آتش دوزخ برانند.

این است آن آتشی که دروغش می‌پنداشتید.

أَفْسِحْرُ هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ

۱۶

أَصْلَوْهَا فَأَصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

۱۷

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَعِيمٍ

۱۸

فَكَهِنِينَ بِمَا عَاتَبَهُمُ رَبُّهُمْ وَوَقَّاهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ

۱۹

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

۲۰

مُتَّكِعِينَ عَلَى سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ

۲۱

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلَتْنَاهُمْ مِّنْ عَمَلِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ رَهِينٌ

۲۲

وَأَمَدَدْنَاهُمْ بِفَكَهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ

۲۳

يَتَنَزَّعُونَ فِيهَا كَأَسَا لَا لَعْنُ فِيهَا وَلَا تَأْثِيمٌ

۲۴  
حزب  
۲۱۰

وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَّهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُونٌ

۲۵

وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ

۲۶

قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ

۲۷

فَمَنْ أَلَّهِ عَلَيْنَا وَوَقَلْنَا عَذَابَ السَّمُومِ

۲۸

إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ

۲۹  
۴۵۹ر

فَذَكِّرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ

۳۰

أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهِۦ رَيْبَ الْمُنُونِ

۳۱

قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُرَبِّصِينَ

آیا این جادوست یا شما نمی‌بینید؟

به آن در آیید– یا به آن بسوزید– و شکیبایی کنید یا نکنید، بر شما یکسان است. جز این نیست که آنچه می‌کردید پاداش داده می‌شوید.

همانا پرهیزگاران در بوستانها و نعمتها باشند.

به آنچه پروردگارشان به ایشان داده است شادمانند، و پروردگارشان آنان را از عذاب دوزخ نگاه داشته است.

بخورید و بیاشامید نوش و گوارا، به پاداش آنچه می‌کردید.

تکیه‌زدگان بر تخت‌های به صف نهاده، و حوران فراخ‌چشم را به همسریشان دهیم.

و کسانی که ایمان آوردند و فرزندانشان در ایمان از آنان پیروی کردند، فرزندانشان را بدیشان بیوندیم و از [پاداش] عملشان چیزی نکاهیم. هر کسی در گرو کاری است که کرده.

و ایشان را پی در پی میوه و گوشتی که بخواهند همی دهیم.

در آنجا جامی گیرند و دست به دست دهند که در [نوشیدن شراب] آن نه بیهوده‌گویی باشد و نه گناهکاری.

و پسرانی که آنان راست بر گردشان می‌گردند– برای خدمت– که [در صفا و لطافت] گویی مرواریدی پوشیده [در صدف] اند.

برخی‌شان پرسش‌کنان بر برخی روی فرا کنند

گویند: ما پیش از این– در دنیا– در میان کسان خود ترسان بودیم– از عذاب خدا–.

پس خدای بر ما منت نهاد و ما را از عذاب سوزنده و نفوذکننده نگاه داشت.

زیرا ما پیش از این او را می‌خواندیم، که اوست نیکوکار و مهربان.

پس یادآوری کن و پند ده که تو به نعمت پروردگارت– به لطف او یا به برکت نعمت نبوت و عصمت– نه کاهنی و نه دیوانه.

بلکه گویند: شاعری است که ما رویداد مرگ را درباره وی چشم می‌داریم.

بگو: چشم بدارید– مرگ مرا– که من هم چشم می‌دارم– پیروزی اسلام و نابودی شما را–.

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَمُهُمْ بِهَذَا أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ

۳۳  
أَمْ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُۥ بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ

۳۴  
فَلْيَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِّثْلِهِۦٓ إِن كَانُوا صَادِقِينَ

۳۵  
أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ

۳۶  
أَمْ خَلَقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ

۳۷  
أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمُصَيِّطُونَ

۳۸  
أَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَسْتَمِعُونَ فِيهِۦ فَلْيَأْتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ

۳۹  
أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمُ الْبَنُونَ

۴۰  
أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِّن مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُونَ

۴۱  
أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُمُونَ

۴۲  
أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ

۴۳  
أَمْ لَهُمْ إِلٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحٰنَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ

۴۴  
وَإِن يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ السَّمَآءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَّرْكُومٌ

۴۵  
فَذَرَهُمْ حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ

۴۶  
يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ

۴۷  
وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَلِكَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

۴۸  
وَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ

۴۹  
وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَرَ الْجُومِ

یا مگر خردشان این را به آنها فرمان می‌دهد، یا خود مردمی سرکش‌اند؟

بلکه گویند این

پس سخنی مانند این بیارند، اگر راستگویند.

یا مگر از هیچ آفریده شده‌اند– بی‌آفریدگاری– یا خود آفریننده [خویش] اند؟!

یا مگر آسمانها و زمین را آفریده‌اند؟! [نه،] بلکه به یقین نرسیده‌اند.

یا مگر گنجینه‌های پروردگارت نزد آنهاست؟!– که نبوت را به هر که خواهند بدهند– یا خود چیره‌دست‌اند– که نبوت را از هر که خواهند بازدارند–؟!

یا مگر آنان را نردبانی است که با آن [به آسمان برشده خبرهای وحی را] می‌شنوند؟! پس باید که شنونده‌شان حتی روشن و هویدا بیارد.

یا مگر او

یا مگر از آنان مزدی می‌خواهی که از تاوان آن گرانبارند؟!

یا مگر دانش نهان نزدشان است که [از آنجا] می‌نویسند؟!

یا مگر نیرنگی– درباره تو– می‌خواهند؟! ولی کافران خود گرفتار نیرنگ‌اند.

یا مگر آنان را خدایی جز خدای یگانه است؟! پاک است خدای از آنچه [با او] انباز می‌گیرند.

و اگر ببینند که پاره‌ای از آسمان فرو می‌افتد [باز هم ایمان نیارند و] گویند: ابری است توده شده.

پس واگذارشان تا آن روزشان را ببینند که در آن به بیهوشی مرگ افتند.

روزی که نیرنگ و ترفندشان آنان را هیچ سود نکند و یاری نشوند.

و همانا کسانی را که ستم کردند عذابی است غیر از این– یا: پیش از این، در دنیا یا در برزخ– ولی بیشترشان نمی‌دانند.

و برای فرمان پروردگارت شکیبایی ورز، که تو در دید– رعایت و حفظ– مایی و پروردگارت را آنگاه که برخیزی همراه سپاس و ستایش به پاکی یاد کن.

و او را در پاسی از شب و به هنگام رفتن و ناپیدایی ستارگان به پاکی یاد کن.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	سوگند به ستاره چون فرو شود.
۴۶۰ ر	وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ	
۲	مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ	که بار شما- رسول خدا
۳	وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ	و از هوای نفس سخن نمی‌گوید.
۴	إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ	نیست این
۵	عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ	او را آن [فرشته] بس نیرومند- جبرئیل- آموخته است.
۶	ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ	توانمندی که راست بایستاد- با صورت اصلی و تمام هیأت خود یا با جمال و صورت نیکوی خود-.
۷	وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ	و او در افق برین- یا به کناره بلند آسمان- بود.
۸	ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ	سپس نزدیک شد و نزدیکتر شد،
۹	فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ	تا به اندازه دو کمان یا نزدیکتر.
۱۰	فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ	پس به بنده‌اش وحی کرد آنچه را وحی کرد.
۱۱	مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ	دل [محمد ص] آنچه را دید دروغ نگفت- دروغ داخل آن نکرد، یا به خطا ندید-.
۱۲	أَفَتُمَارُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ	آیا در آنچه می‌بیند با وی ستیزه می‌کنید؟
۱۳	وَلَقَدْ رَآهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ	و هر آینه او
۱۴	عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ	نزد سدرهٔ المنتهی
۱۵	عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ	که نزدیک آن، بهشت جای آرامش است.
۱۶	إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ	آنگاه که [آن فرشته را دید] آن درخت سدره را می‌پوشاند آنچه می‌پوشاند.
۱۷	مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ	چشم [پیامبر] نه کژ دید و نه از حد در گذشت- نه آنچه را حقیقت نداشت بدید-.
۱۸	لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ ءَايَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ	هر آینه از نشانه‌های بزرگتر پروردگار خویش بدید.
۱۹	أَفَرَأَيْتُمُ اللَّتَ وَالْعُرَىٰ	آیا لات و عزی را دیده‌اید؟
۲۰	وَمَنْوَةَ الثَّالِثَةِ الْآخِرَىٰ	و دیگر، منات را که سومین آنهاست [آیا اینها را که انبازان خدای گرفته‌اید شایسته خدایی‌اند]؟!
۲۱	أَلَكُمُ الذَّكْرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ	آیا شما را پسر باشد و او
۲۲	تِلْكَ إِذَا قِسْمَةُ ضِيزَىٰ	آنگاه این بخش‌کردنی است ناروا- کژ و ستمکارانه-.
۲۳	إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمِيَّتُوهَا أَنْتُمْ وَعَابَاؤُكُمْ مَّا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدَىٰ	اینها نیستند مگر نامهایی که شما و پدرانتان نهاده‌اید. خدا هیچ حجتی به [خدایی] آنها فرو نفرستاده است. [اینان] جز پندار و آنچه را که نفس‌هایشان خوش دارد پیروی نمی‌کنند، و حال آنکه از سوی پروردگارشان رهنمونی بدیشان آمده است.
۲۴	أَمْ لِلْإِنْسَنِ مَا تَمَنَّىٰ	مگر برای آدمی هر چه آرزو کند فراهم است؟ [هرگز!]
۲۵	فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَىٰ	پس خدای راست آن جهان و این جهان- هر چه خواهد به هر که خواهد می‌دهد-.
۲۶	وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَىٰ	و بسا فرشتگانی در آسمانها که شفاعتشان هیچ سود نکند مگر پس از آنکه خدای برای هر- شفیع یا برای هر انسانی- که بخواهد و پسندد، اجازه دهد.



إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيَسْمُوعَنَّ الْمَلَكِةَ تَسْمِيَةً  
الْأُنثَى

۲۸

وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا  
يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا

۲۹

فَاعْرِضْ عَنْ مَنْ تَوَلَّى عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ  
الدُّنْيَا

۳۰

ذَٰلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِّنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ  
سَبِيلِهِ ۖ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدَىٰ

۳۱

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسَاءُوا  
بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَىٰ

۳۲

الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ إِنَّ  
رَبَّكَ وَاسِعٌ الْمَغْفِرَةِ ۖ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِّنَ  
الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجِنَّةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ ۖ فَلَا تُزَكُّوْا  
أَنْفُسَكُمْ ۖ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَىٰ

۳۳  
ر۴۶۲

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّىٰ

۳۴

وَأَعْطَىٰ قَلِيلًا وَأَكْثَىٰ

۳۵

أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهوَ يَرَىٰ

۳۶

أَمْ لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ

۳۷

وَأِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّىٰ

۳۸

أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ

۳۹

وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَنِ إِلَّا مَا سَعَىٰ

۴۰

وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرَىٰ

۴۱

ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءُ الْأَوْفَىٰ

۴۲

وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنتَهَىٰ

۴۳

وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَىٰ

۴۴

وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتٌ وَأَحْيَا

هر آینه کسانی که به جهان پسین ایمان ندارند فرشتگان را  
به نام دختران می‌نامند.

و آنان را هیچ دانشی بدان نیست. جز گمان را پیروی  
نمی‌کنند، و همانا گمان برای [شناخت] حقیقت هیچ سودی  
ندارد– کفایت نکند–.

پس روی بگردان از هر که از یادکرد ما– یا قرآن– روی  
می‌گرداند و جز زندگی این جهان را نمی‌خواهد.

این است منتهای دستیابی آنها به دانش. همانا پروردگار تو  
داناتر است به آن که از راه او گمراه شده و هم او داناتر  
است به آن که راه‌یافته است

و خدای راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است تا  
آنان را که بدی کردند بدانچه کردند کیفر دهد و نیکوکاران  
را به پاداش نیکو پاداش دهد

آنان که از گناهان بزرگ و زشتکاریها دوری کنند، مگر  
گناهان خرد و اندک همانا پروردگار تو فراخ‌آمزش است.  
او به شما داناتر است آنگاه که شما را از زمین بیافرید و  
آنگاه که جنین‌هایی بودید در شکمهای مادرانتان. پس خود  
را مستایید، که او داناتر است به آن که پرهیزگاری کرده  
است.

آیا دیدی آن کس را که [از پذیرفتن حق] رویگردان شد؟

و اندکی [از مال] بداد و دست باز داشت– در انفاق بخل  
ورزید–؟

آیا نزد او علم غیب است که خود می‌بیند– که تا کی خواهد  
زیست، که انفاق نمی‌کند–!؟

یا مگر او را خبر نداده‌اند بدانچه در صحیفه‌های موسی–  
یعنی تورات– است؟

و [بدانچه در صحیفه‌های] ابراهیم [است] که وفا کرد– به  
پیمانهای الهی–؟:

که هیچ بار برداری– از گناه– بار [گناه] دیگری را بر ندارد

و اینکه برای آدمی جز آنچه به کوشش خود کرده است  
نیست

و بزودی کوشش او را به وی بنمایند

سپس پاداش تمام آن را به او بدهند.

و پایان و بازگشت [همگان] به سوی پروردگار توست.

و اوست که بخنداند و بگریاند.

و اوست که بمیراند و زنده کند.



وَأَنَّهُ ۖ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ

مِنْ نُّطْفَةٍ إِذَا تُمْنَىٰ

وَأَنَّ عَلَيْهِ النِّشَاءَ الْأُخْرَىٰ

وَأَنَّهُ ۖ هُوَ أَغْنَىٰ وَأَقْنَىٰ

وَأَنَّهُ ۖ هُوَ رَبُّ الشِّعْرَىٰ

وَأَنَّهُ ۚ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَىٰ

وَتَمُودًا فَمَا أَبْقَىٰ

وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْعَىٰ

وَالْمُوتِفَكَّةَ أَهْوَىٰ

فَغَشَّاهَا مَا عَشَىٰ

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكَ تَتَمَارَىٰ

هَذَا نَذِيرٌ مِّنَ النُّذُرِ الْأُولَىٰ

أَزِفَتِ الْأَازِفَةُ

لَيْسَ لَهَا مِن دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ

أَقْمِنِ ۖ هَذَا الْحَدِيثُ تَعَجُّبُونَ

وَتَضَحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ

وَأَنْتُمْ سَمِيدُونَ

فَاسْجُدُوا لِلَّهِ ۖ وَأَعْبُدُوا اللَّهَ

۶۲  
سجده  
واجب

۵۴. قمر	القَمَرُ: ماه	مکی	۵۵ آیه	۴ صفحه
---------	---------------	-----	--------	--------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ ۖ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ

۱  
۴۶۳۲

وَإِنْ يَرَوْا ءَايَةً يُعْرِضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ

۲

وَكَذَّبُوا ۖ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ۖ وَكُلُّ أَمْرٍ مُّسْتَقَرٌّ

۳

وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِّنَ الْأَنْبَاءِ مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ

۴

حِكْمَةٌ بَالِغَةٌ ۖ فَمَا تُغْنِ النُّذُرُ

۵

فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ إِلَىٰ شَيْءٍ نُكْرٍ

۶

و اوست که دو گونه: نر و ماده بیافرید،

از نطفه‌ای، آنگاه که در رحم ریخته شود.

و بر اوست آفرینش دیگر– آفرینش نو هنگام رستاخیز–.

و اوست که توانگری دهد و مال بخشد– یا خرسندی و خشنودی دهد–.

و اوست خداوند شعری.

و اوست که عاد نخستین– قوم هود– را هلاک کرد

و ثمود– قوم صالح– را که [از کافران] هیچ کس را باز نگذاشت

و قوم نوح را پیش از آن، که ستمکارتر و سرکش‌تر بودند.

و مؤتفکه– شهرهای قوم لوط– را واژگون ساخت.

پس آنها را فرو پوشانید آنچه فرو پوشانید– سنگهایی که بر آنها بارانید–.

پس [ای آدمی] به کدام یک از نعمتهای پروردگارت شک می‌آری و ستیزه می‌کنی؟

این بیم‌کننده‌ای است از همان بیم‌کنندگان پیشین.

رستاخیز نزدیک شد.

آن را جز خدای، آشکار کننده‌ای نیست.

آیا از این سخن شگفتی می‌نمایید؟

و می‌خندید و نمی‌گریید؟

و شما [از این سخن] غافل و سرگرم باطلید.

پس خدای را سجده کنید و [او را] بپرستید.

رستاخیز نزدیک شد و ماه بشکافت.

و اگر نشانه‌ای– معجزه‌ای– ببینند روی بگردانند و گویند:

این جادویی است نیرومند.

و دروغ انگاشتند و پیرو خواهشهای [دل] خویش شدند و هر کاری [به جای خود] قرار می‌گیرد– نیکی به نیکان و بدی به بدان–.

و هر آینه از خبرها آنچه در آن، مایه [پندگرفتن و] بازایستادن است بدیشان آمده است.

[آن پندها] حکمتی است رسا، ولی بیم‌کنندگان [چون امتهاشان نشنوند و کار نبندند] چه سودی توانند رسانید؟

پس، از آنان روی بگردان [و چشم می‌دار] روزی را که آن خواننده [آنان را] به چیزی سخت ناخوش– دوزخ– فرامی‌خواند،

خُشْعًا أَبْصَرُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ

۸

مُّهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ يَقُولُ الْكَافِرُونَ هَذَا يَوْمٌ عَسِرٌ

۹

حزب  
 ۲۱۲

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدُجِرَ

۱۰

فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَأَنْتَصِرْ

۱۱

فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُّنْهَمِرٍ

۱۲

وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَى أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ

۱۳

وَحَمَلْنَاهُ عَلَى ذَاتِ أَلْوَاحٍ وَدُسُرٍ

۱۴

تَجَرَّى بِأَعْيُنِنَا جَزَاءَ لِّمَن كَانَ كُفِرَ

۱۵

وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ

۱۶

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرٍ

۱۷

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ

۱۸

كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرٍ

۱۹

إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمٍ نَّحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ

۲۰

تَنْزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مُّنْقَعِرٍ

۲۱

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرٍ

۲۲

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ

۲۳  
 ۴۶۴

كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِالنُّذُرِ

۲۴

فَقَالُوا أَبَشَرًا مِنَّا وَاحِدًا نَّتَّبِعُهُ إِنَّا إِدَّا لَفِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ

۲۵

أَأُلْقِيَ الذِّكْرُ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرُّ

۲۶

سَيَعْلَمُونَ غَدًا مِّنَ الْكَذَّابِ الْأَشِرِّ

۲۷

إِنَّا مُرْسِلُوا النَّاقَةِ فِتْنَةً لَهُمْ فَأَرْتَقِبْهُمْ وَاصْطَبِرْ

چشمه‌اشان [از هول] فرو شده، از گورها بیرون آیند گویی ملخهایی پراکنده‌اند

به سوی آن خواننده شتابانند. کافران گویند: این روزی است دشوار.

پیش از اینان قوم نوح تکذیب کردند بنده ما را دروغگو شمردند و گفتند: دیوانه است. و [او از دعوت به حق] باز داشته شد– به سبب آزار و سنگ‌زدن و تهدید–.

پس پروردگار خویش را بخواند که من شکست یافته‌ام، پس انتقام گیر.

پس درهای آسمان را به آبی ریزان بگشادیم.

و زمین را به چشمه‌های روان بشکافتیم پس آب [آسمان و زمین] بر کاری مقدر فراهم آمد.

و او را بر [کشتی] دارای تخته‌ها و میخها سوار کردیم

که به دیدار ما– زیر نظر ما– می‌رفت، تا پاداش کسی باشد که به او کافر شدند– یعنی نوح

و هر آینه آن

پس [بنگر که] عذاب و بیم‌دادن من چگونه بود؟

و هر آینه قرآن را برای یادآوری و پندگرفتن آسان ساختیم، پس آیا یادآورنده و پندگیرنده‌ای هست؟

قوم عاد [هود را] دروغگو انگاشتند پس [بنگر که] عذاب و بیم‌دادن من چگونه بود؟

ما بر آنها باد سرد و سخت را در روزی پیوسته شوم فرستادیم.

مردمان را برمی‌کند، گویی که آنها خرمابنهایی بودند از بیخ برکنده شده.

پس [بنگر که] عذاب و بیم‌دادن من چگونه بود؟

و هر آینه قرآن را برای یادآوری و پندگرفتن آسان ساختیم، پس آیا یادآورنده و پندگیرنده‌ای هست؟

قوم ثمود نیز بیم‌کنندگان را دروغگو انگاشتند.

و گفتند: آیا یک نفر آدمی از میان خود– صالح– را پیروی کنیم؟! ما آنگاه در گمراهی و دیوانگی باشیم.

آیا از میان همه ما یاد و پند– سخن و وحی خدا– بر او افکنده شده؟! بلکه او دروغ پردازی خودپسند و برتری‌جوست.

فردا خواهند دانست که دروغ‌پرداز خودپسند کیست.

ما ماده‌شتری برای آزمون آنان می‌فرستیم پس [سرانجام] آنها را چشم می‌دار و شکبیا باش.

وَنَبِّئُهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ بَيْنَهُمْ كُلُّ شِرْبٍ مُحْتَضَرٌّ

۲۹

فَنَادَوْا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَى فَعَقَرَ

۳۰

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذِرِ

۳۱

إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَاحِدَةً فَكَانُوا كَهَشِيمِ الْمُحْتَظِرِ

۳۲

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ

۳۳

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِاللُّذْرِ

۳۴

إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا عَالَ لُوطٍ نَجَّيْنَاهُمْ بِسَحَرٍ

۳۵

نِعْمَةٌ مِّنْ عِنْدِنَا كَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ

۳۶

وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِاللُّذْرِ

۳۷

وَلَقَدْ رَاودُوهُ عَنْ صَيْفِهِ ۖ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذِرِ

۳۸

وَلَقَدْ صَبَّحَهُم بُكْرَةً عَذَابٌ مُّسْتَقِرٌّ

۳۹

فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذِرِ

۴۰

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ

۴۱

وَلَقَدْ جَاءَ عَالَ فِرْعَوْنَ النُّذُرُ

۴۶۵

۴۲

كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاهُمْ أَخْذَ عَزِيزٍ مُّقْتَدِرٍ

۴۳

أَكْفَارُكُمْ خَيْرٌ مِّنْ أُولَئِكُمْ أَمْ لَكُمْ بَرَاءَةٌ فِي الزُّبُرِ

۴۴

أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُّنتَصِرُونَ

۴۵

سَيَهْزِمُ الْجَمْعُ وَيُولُونَ الدُّبُرَ

۴۶

بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ أَدْهَىٰ وَأَمَرُّ

۴۷

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ

۴۸

يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا مَسَّ سَقَرَ

۴۹

إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ

و آنان را آگاه کن که آب میانشان [و میان ماده‌شتر] بخش‌بندی شده، هر نوبت آبشخور [صاحبش] حاضر آید– یک روز برای آنها و یک روز برای شتر–.

پس یار خود را آواز دادند تا [سلاح] برگرفت و [ماده‌شتر را] پی کرد– کشت–.

پس [بنگر که] عذاب و بیم‌دادن من چگونه بود؟

بر آنها تنها یک بانگ سخت فرستادیم، پس همچون کاهی که صاحب آغل برای گوسفندان آماده می‌کند– خرد و در هم شکسته– شدند.

و هر آینه قرآن را برای یادآوری و پندگرفتن آسان ساختیم، پس آیا یادآورنده و پندگیرنده‌ای هست؟

قوم لوط بیم‌کنندگان را دروغگو شمردند.

ما بر آنها بادی سنگبار فرستادیم مگر خاندان لوط را که ایشان را سحرگاهان رهانیدیم

تا نعمتی باشد از نزد ما اینگونه هر که را سپاسدار است پاداش می‌دهیم.

و همانا [لوط] آنها را از عذاب سخت ما بیم داد، ولی با آن هشدارها– یا با بیم‌دهندگان– به ستیزه برخاستند.

و مهمانانش را از او خواستند– تا به آنان دست‌درازی کنند –، پس چشمانشان را کور کردیم، [و گفتیم:] اینک بچشید عذاب و هشدارهای مرا.

و همانا بامداد عذابی پایدار بدیشان رسید.

پس بچشید عذاب و هشدارهای مرا.

و همانا قرآن را برای یادآوری و پندگرفتن آسان ساختیم، پس آیا یادآورنده و پندگیرنده‌ای هست؟

و هر آینه فرعونیان را هشدارهای من رسید.

[ولی] همه نشانه‌های– سخنان و معجزه‌های– ما را دروغ انگاشتند، پس بگرفتیمشان گرفتن بی‌همتا توانای نیرومند.

آیا کافران شما– اهل مکه– از آنان بهترند یا برای شما در نبشته‌های آسمانی امان‌نامه‌ای [از عذاب] هست؟!

بلکه می‌گویند: ما گروهی هستیم همیار– یا انتقام گیرنده–.

بزودی آن جمع شکست می‌خورند و پشت‌کرده می‌گریزند.

بلکه وعدگاهشان رستاخیز است و رستاخیز سخت‌تر و تلخ‌تر است.

بزهکاران در گمراهی و آتش سوزانند.

روزی که آنان را بر رویه‌اشان در آتش می‌کشند، [و گویندشان:] بچشید عذاب سودن دوزخ را

همانا ما هر چیزی را به اندازه آفریدیم.

وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا أَشْيَاءَكُمْ فَهَلْ مِنْ مُدْكِرٍ

وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي الزُّبُرِ

وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُسْتَطَرٌّ

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ

فِي مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ

۵۵. رحمن	الرَّحْمَنُ: بخشاینده	مدنی	۷۸ آیه	۴ صفحه
----------	-----------------------	------	--------	--------

۱  
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الرَّحْمَنُ  
حزب  
۲۱۳  
ر ۴۶۶

خدای رحمان،

۲  
عَلَّمَ الْقُرْآنَ

قرآن را آموخت- به پیامبر

۳  
خَلَقَ الْإِنْسَانَ

انسان را بیافرید

۴  
عَلَّمَهُ الْبَيَانَ

او را سخن گفتن آموخت.

۵  
الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ مُحْسَبَانِ

خورشید و ماه به حساب [معینی] در کارند.

۶  
وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ

و گیاه- گیاه بی‌ساقه- و درخت سجده می‌آرند.

۷  
وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ

و آسمان را برافراشت و ترازو را- در میان بندگان- بنهاد،

۸  
أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ

که در ترازو از حد مگذرید- تجاوز و خیانت مکنید-.

۹  
وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ

و سنجش را به داد و انصاف برپا دارید- ترازو را راست دارید- و ترازو را مکاهید- در سنجیدن و وزن کردن با کم‌دادن خیانت مکنید-.

۱۰  
وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ

و زمین را برای آدمیان بنهاد.

۱۱  
فِيهَا فَكِيهَةٌ وَالنَّحْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ

در آن میوه‌هاست و خرمابنهای غلاف‌دار- که میوه‌اش در غلاف است-.

۱۲  
وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ

و دانه‌های با برگ و کاه، و گیاهان خوشبو.

۱۳  
فَبِأَيِّ آيَاتٍ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را [ای پریان و آدمیان،] دروغ می‌انگارید؟

۱۴  
خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ كَالْفَخَّارِ

آدمی را از گِلی خشک مانند سفال- گِلِ پخته کوزه‌گران- بیافرید.

۱۵  
وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ مِّنْ نَّارٍ

و پریان را از زبانه آتشی بی‌دود آفرید.

۱۶  
فَبِأَيِّ آيَاتٍ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ

خداوند دواخور و خداوند دو باختر.

۱۸ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

۱۹ مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ

آن دو دریا- آب شیرین و آب شور- را راه داد که به هم رسند.

۲۰ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ

میان آن دو حائل است تا از حد نگذرند- به هم نیامیزند-.

۲۱ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

۲۲ يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ

از آن دو [دریا] مروارید درشت و خرد بیرون می‌آید.

۲۳ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌پندارید؟

۲۴ وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ

و او راست کشتیهای روان‌شده- یا بادبان برافراشته- در دریا همچون کوه‌ها- در بزرگی-.

۲۵ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

۲۶ كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ

هر که بر روی آن

۲۷ وَيَبْقَىٰ وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ

و ذات پروردگار تو، آن خداوند شکوه و ارجمندی، بماند.

۲۸ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟

۲۹ يَسْأَلُهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ

هر که در آسمانها و زمین است از او [حاجت] می‌خواهند هر روز وی در کاری است.

۳۰ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

۳۱ سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيَّهَ الثَّقَلَانِ

ای پریان و آدمیان، زودا که به [حساب] شما پردازیم.

۳۲ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌پندارید؟

۳۳ يَمْعَشَرَ الْجَنِّ وَالْإِنسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَن تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَنِ

ای گروه پریان و آدمیان، اگر توانید از مرزهای آسمانها و زمین بگذرید- تا از حکم و قضای من بگریزید- پس بگذرید، نتوانید گذشت مگر به توان و نیرویی- که آن را ندارید-.

۳۴ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

۳۵ يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شَوَاظٌ مِّن نَّارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ

بر شما پاره‌ای از آتش و دودی- یا مسی گداخته- فرستاده شود پس دفاع از یکدیگر نتوانید.

۳۶ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟

۳۷ فَإِذَا أَنْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ

پس آنگاه که آسمان شکافته شود، و همچون ادیم سرخ‌فام گردد

۳۸ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

۳۹ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ

پس در آن روز هیچ آدمی و پری را از گناهش نپرسند- زیرا رخساره هر کس نماینده حال اوست-.

۴۰ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟



يُعْرِفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَصِي وَالْأَقْدَامِ

۴۲ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۴۳ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ

۴۴ يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ ءَانِ

۴۵ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۴۶ وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ

۴۶۸ر

۴۷ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۴۸ ذَوَاتَا أَفْنَانٍ

۴۹ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۵۰ فِيهِمَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ

۵۱ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۵۲ فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ

۵۳ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

مُتَّكِينَ عَلَى فُرُشٍ بَطَآئِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ

۵۴

دَانِ

۵۵ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۵۶ فِيهِنَّ قَلَصِرَاتُ الْظُرْفِ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ

۵۷ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۵۸ كَانَهُنَّ أَلْيَافُوتٌ وَالْمَرْجَانُ

۵۹ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۶۰ هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَنِ إِلَّا الْإِحْسَنُ

۶۱ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۶۲ وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَّتَانِ

۶۳ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۶۴ مُدْهَامَّتَانِ

۶۵ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۶۶ فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّخَتَانِ

۶۷ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

بزهکاران به نشان رویشان– سیاه رویی– شناخته شوند، پس به موهای پیشانی و پاهاشان گرفته شوند.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

این است دوزخی که بزهکاران دروغش می‌پنداشتند

میان دوزخ و میان آب جوشان سوزان می‌گردند.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟

و برای کسی که از ایستادن در پیشگاه پروردگار خویش– جایگاه حساب– بترسد دو بهشت است.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

که پُر از شاخسارهایند– یا: دارای میوه‌های گوناگون‌اند.–

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌پندارید؟

در آنها، دو چشمه روان است.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

در آنها، از هر میوه‌ای دو گونه است.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟

بر بالشها و بسترهایی تکیه زنند که آستر آنها از دیبای ستبر است، و میوه‌های آن دو بهشت نزدیک و در دسترس است.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

در آنها زنان فروهشته چشم باشند که پیش از ایشان– بهشتیان– هیچ آدمی و پری آنان را نسوده باشد.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌پندارید؟

گویی که ایشان بسان یاقوت و مرجان‌اند– در سرخی و روشنی و سپیدی و درخشش–.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

آیا پاداش نیکوکاری جز نیکی‌کردن است؟

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟

و فروتر از آنها– نزدیک آن دو بهشت– دو بهشت دیگر هست.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

آنچنان سبز که به سیاهی زند– چنان پُردرخت است که سبز سیر می‌نماید.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌پندارید؟

در آنها دو چشمه جوشنده هست.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟



فِيهِمَا فَكَيْهَةٌ وَنَحْلٌ وَرُمَانٌ

۶۹ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۷۰ فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ

۷۱ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۷۲ حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ

۷۳ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۷۴ لَمْ يَطْمِئْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ

۷۵ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۷۶ مُتَّكِئِينَ عَلَى رَفْرَفٍ خُضِرٍ وَعَبَقَرِيٍّ حِسَانِ

۷۷ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

۷۸ تَبَرَّكَ أَصْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ

<b>۵۶. واقعه</b>	الْوَاقِعَةُ: پیشامد	مکی	۹۶ آیه	۴ صفحه
------------------	----------------------	-----	--------	--------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ

۲ لَيْسَ لَوْقَعَتِهَا كَاذِبَةٌ

۳ خَافِضَةٌ رَّافِعَةٌ

۴ إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا

۵ وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًا

۶ فَكَانَتْ هَبَاءً مُثْبَتًا

۷ وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً

۸ فَأَصْحَبُ الْمِئْمَنَةِ مَا أَصْحَبُ الْمِئْمَنَةِ

۹ وَأَصْحَبُ الْمُشْئَمَةِ مَا أَصْحَبُ الْمُشْئَمَةِ

۱۰ وَالسَّيِّقُونَ السَّيِّقُونَ

۱۱ أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ

۱۲ فِي جَنَّةٍ النَّعِيمِ

۱۳ ثَلَاثَةٌ مِّنَ الْأَوَّلِينَ

۱۴ وَقَلِيلٌ مِّنَ الْآخِرِينَ

۱۵ عَلَى سُرُرٍ مَّوْضُونَةٍ

۱۶ مُتَّكِئِينَ عَلَيْهَا مُتَقَابِلِينَ

در آنها [درختان] میوه و خرمابن و [درخت] انار هست.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟

در آنها زنان گزیده نیکو و زیبا هستند.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

حورانی– سیاه چشمانی– دور از چشم بیگانگان در سراپرده‌ها هستند.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌پندارید؟

که پیش از ایشان هیچ آدمی و پری آنان را نسوده است.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟

بر بالشهای سبز و فرشها و بسترهای گرانبایه و نیکو تکیه زنند.

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟

بزرگ و والاست نام پروردگار تو، خداوند شکوه و ارجمندی.

آنگاه که آن رخداد– رستاخیز– رخ دهد

که در رخدادش دروغی نیست

فرونده است و بردارنده.

آنگاه که زمین سخت جنبانده شود

و کوه‌ها خرد و ریز ریز شوند

پس چون گرد و غبار پراکنده گردند.

و شما سه گروه باشید:

خجستگان و سعادتمندان، خجستگان چه باشند؟

و شومان و بدبختان، شومان و بدبختان چه باشند؟

و پیشی‌گیرندگان– به ایمان و جهاد و طاعت–، آن پیشی‌گیرندگان

ایشانند نزدیک‌داشتگان

در بهشتهای پُر نعمت

بسیاری از پیشینیان‌اند– از امت‌های پیامبران پیشین–

و اندکی از پسینیان– امت رسول الله

بر تختهای بافته– به زر و گوهر و مروارید–،

رویاریوی هم بر آنها تکیه زده‌اند.

يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وَلَدَانٌ مُّخَلَّدُونَ

۵۶:  
واقعه  
۱۷  
/۹۶

بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقٍ وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ

لَّا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُنْزِفُونَ

وَفَكَهَةَ مِمَّا يَتَخَيَّرُونَ

وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ

وَحُورٌ عِينٌ

كَأَمْثَلِ اللَّوْلُؤِ الْمَكْنُونِ

جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْثِيمًا

إِلَّا قِيلًا سَلَامًا سَلَامًا

وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ

فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ

وَطَلْحٍ مَّنْضُودٍ

وَضَلٍّ مَّمدُودٍ

وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ

وَفَكَهَةَ كَثِيرَةٍ

لَّا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ

وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ

إِنَّا أَنشَأْنَهُنَّ إِنِشَاءً

فَجَعَلْنَهُنَّ أَبْكَارًا

عُرْبًا أُنْثَرَابًا

لِلْأَصْحَابِ الْيَمِينِ

ثُلَّةٌ مِّنَ الْأَوَّلِينَ

وَتِلْكَ مِّنَ الْآخِرِينَ

وَأَصْحَابُ الشِّمَالِ مَا أَصْحَابُ الشِّمَالِ

فِي سَمُومٍ وَحَمِيمٍ

وَضَلٍّ مِّن يَحْمُومٍ

لَّا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ

إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُتْرَفِينَ

وَكَانُوا يُصْرُونَ عَلَى الْهِنِّ الْعَظِيمِ

وَكَانُوا يَقُولُونَ إِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَعْنَا لَمَبْعُوثُونَ

أَوْ ءَابَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ

قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ

لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتٍ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ

۵۰

پسرانی هماره نوجوان [به خدمت] پیرامون ایشان می‌گردند،

با صراحی‌ها و کوزه‌ها و جامه‌ایی از میٔ صافی گوارا،

که از [نوشیدن] آن سر درد بگیرند و مست و بی‌خرد نشوند.

و از هر میوه‌ای که برگزینند.

و از گوشت مرغانی که بخواهند.

و دوشیزگانی با چشمهای سیاه و درشت،

همچون مروارید پوشیده در صدف— که هوا در آن اثر نکند و صفا و روشنی‌اش بر جای باشد—

به پاداش آنچه می‌کردند.

در آنجا سخن بیهوده و گنه‌آلود نشنوند.

مگر گفتاری: سلام، سلام.

و یاران دست راست— خجستان و سعادت‌مدان—، دست راستیان چه باشند؟

در [زیر] کنارهایی بی‌خار،

و درخت موزی که میوه‌اش بر هم چیده باشد،

و سایه‌ای کشیده و پیوسته،

و آبی هماره روان،

و میوه‌ای بسیار،

نه بریده— قطع نشود— و نه بازداشته— از خوردن—.

و فرشهایی برافراشته— بر تختهای بلند افکنده‌شده، یا گرانبها—.

ما ایشان را آفریده‌ایم، آفرینشی نو— یا: آفرینشی ویژه که هرگز دگرگونی نیابد، پیر نشوند و زیبایی خود را از دست ندهند—.

و آنان را دوشیزگانی ساخته‌ایم.

شوی‌دوستانی همسال— با یکدیگر و با شوهران—،

برای یاران دست راست— خجستان و سعادت‌مدان—.

که گروهی از پیشینیانند،

و گروهی از پسینیان.

و یاران دست چپ— شومان و بدبختان—، دست چپیان چه باشند؟

در آتشین بادی سوزان و آبی جوشان،

و سایه‌ای از دودی سخت سیاه،

نه سرد— زیرا از دود دوزخ است— و نه خوش.

زیرا که اینان پیش از این— عذاب— سرمست از کامرانی بودند.

و بر گناه بزرگ— شرک، یا پیمان‌شکنی، یا سوگند بزرگ بر انکار بعث— پای می‌فشردند،

و می‌گفتند: آیا چون بمیریم و خاک و استخوان شویم باز زنده و برانگیخته می‌شویم؟

و آیا پدران پیشین ما نیز [زنده و برانگیخته می‌شوند]؟

بگو: هر آینه پیشینان و پسینیان،

[همگان] به هنگام آن روز دانسته شده گردآوری و فراهم می‌شوند.

ثُمَّ إِنَّكُمْ أَتَيْهَا الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ

و آنگاه شما ای گمراهان دروغ‌انگار،

۵۲ لَا كَلُونَ مِنْ شَجَرٍ مِّنْ زُقُومٍ

هر آینه از درخت زَقُوم می‌خورید،

۵۳ فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ

و شکمها را از آن پُر می‌کنید،

۵۴ فَشَرِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ

آنگاه روی آن، از آب جوشان می‌آشامید،

۵۵ فَشَرِبُونَ شُرْبَ الْهَلِيمِ

و چنان آشامنده‌اید که شتران تشنه می‌آشامند.

۵۶ هَذَا نُزْلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ

این است پذیرائی آنها در روز حساب و پاداش.

۵۷ نَحْنُ خَلَقْنَكُمْ فَلَوْلَا تَصَدِّقُونَ

ما شما را آفریده‌ایم- و از آینده شما باخبریم-، پس چرا باور نمی‌دارید؟

۵۸ أَفَرَعَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ

آیا آب منی را که می‌ریزید- نطفه‌ای را که در رحم زنان می‌افکنید- دیده‌اید؟

۵۹ ءَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُۥٓ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ

آیا شما آن را می‌آفرینید- نقشبندی می‌کنید- یا ما آفریننده‌ایم؟

۶۰ نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ

ما مرگ را میان شما مقَدَر کردیم، و کسی بر ما پیشی نگرفته و ناتوان نیستیم،

۶۱ عَلَىٰ أَن تُبَدِّلَ أَمْثَلَكُمْ وَنُنشِئْكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ

از آنکه به جای شما دیگرانی همچون شما آوریم. و شما را در آنچه- در صورت و هیتی یا در عالمی که- نمی‌دانید از نو بیافرینیم.

۶۲ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ

و هر آینه شما آفرینش نخست- زندگی دنیوی- را دانسته‌اید، پس چرا یاد نمی‌کنید و پند نمی‌گیرید؟

۶۳ أَفَرَعَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ

آیا آنچه می‌کارید دیده‌اید؟

۶۴ ءَأَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُۥٓ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ

آیا شما آن را می‌رویانید یا ما رویاننده‌ایم؟

۶۵ لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ

اگر بخواهیم آن را گیاهی در هم شکسته- یا کاهی بی‌دانه - می‌گردانیم پس سراسیمه و در شگفت بمانید،

۶۶ إِنَّا لَمُعْرِضُونَ

[و گوئید:] راستی که ما زیان کرده و تاوان زده‌ایم.

۶۷ بَلْ نَحْنُ مُحَرِّمُونَ

بلکه ما بی‌بهره مانده‌ایم.

۶۸ أَفَرَعَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ

آیا آبی را که می‌آشامید دیده‌اید؟

۶۹ ءَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ الْمُنْزِلُونَ

آیا شما آن را از ابر فرو آورده‌اید یا ما فروآورنده‌ایم؟

۷۰ لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ

اگر بخواهیم آن را تلخ و شور می‌گردانیم پس چرا سپاس نمی‌گزارید؟

۷۱ أَفَرَعَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ

آیا آتشی را که می‌افروزید دیده‌اید؟

۷۲ ءَأَنْتُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ نَحْنُ الْمُنْشِئُونَ

آیا درخت آن را شما پدید آورده‌اید یا ما پدیدآورنده‌ایم؟

۷۳ نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذَكُّرًا وَمَتَعًا لِلْمُقْوِينَ

ما آن را یادکردی ساختیم- که چون آن را ببینند آتش دوزخ را یاد کنند- و کالایی برای صحرانشینان.

۷۴ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ

پس نام پروردگار بزرگ خود را به پاکی یاد کن.

۷۵ فَلَا أُقْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ

پس سوگند به فروشدنگاه- یا جایگاه- ستارگان

۷۶ وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ

و همانا این سوگندی است بزرگ، اگر بدانید

إِنَّهُ لَقُرْءَانٌ كَرِيمٌ

که هر آینه این قرآنی است گرامی و ارجمند،

فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ

در کتابی پوشیده و نگاهداشته– لوح محفوظ–

لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ

که جز پاک‌شدگان و پاکیزگان به آن دست نمی‌رسانند،

تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ

فروفرستاده‌ای است از پروردگار جهانیان.

أَفَبِهَذَا الْحَدِيثِ أَنْتُمْ مُذْهِبُونَ

پس آیا به این سخن بی‌اعتنایی و سهل‌انگاری می‌کنید؟!

وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْكُمْ تُكَذِّبُونَ

و روزی– بهره– خود را [ از آن] این می‌سازید که [آن را] دروغ انگارید؟!

فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ

پس چرا چون [جان] به گلوگاه رسد– هنگام مرگ–،

وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ

و شما آن هنگام می‌نگرید– به آن که در حال جان‌دادن است–

وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا تُبْصِرُونَ

در حالی‌که ما به او از شما نزدیک‌تریم، ولی شما نمی‌بینید

فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ

پس چرا اگر شما [برانگیختنی و] جزادادنی نیستید– یعنی اگر رستاخیز را باور ندارید–،

تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

او را باز نمی‌گردانید، اگر راست می‌گویید؟!

فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ

و اما اگر از نزدیک‌داشتگان– مقربان– باشد،

فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتْ نَعِيمٍ

پس آسانی– هنگام مرگ و پس از آن در برزخ و رستاخیز– و روزی جاودانی– یا گیاه خوشبو– و بهشت پُر نعمت [فراروی اوست].

وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ

و اما اگر از یاران دست راست– اهل سعادت– باشد،

فَسَلَّمَ لَكَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ

پس تو را از یاران دست راست سلام است.

وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكَذِّبِينَ الضَّالِّينَ

و اما اگر از دروغ‌انگاران گمراه باشد،

فَنَزُلُ مِنْ حَمِيمٍ

پس پذیرایی [او] از آبی جوشان است.

وَتَصْلِيَةُ جَحِيمٍ

و به دوزخ در آمدن و سوختن.

إِنَّ هَذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ

هر آینه این، آن سخن راست بی‌گمان و درست است.

فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ

پس نام پروردگار بزرگت را به پاکی یاد کن.

## ۵۷. حدید

الحَدِيد: آهن

مدنی

۲۹ آیه

۵ صفحه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ يُحْيِي ۖ وَيُمِيتُ ۖ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

هر چه در آسمانها و زمین است خدای را به پاکی می‌ستاید، و اوست توانای بی‌همتا و دانای با حکمت.

او راست پادشاهی آسمانها و زمین، زنده کند و بمیراند، و او بر هر چیزی تواناست.

اوست اول و آخر– پیش از هر چیز بوده و پس از هر چیز هم باشد– و پیدا– به هستی– و نهان– به چگونگی–، و او به همه چیز داناست.

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ  
عَلَى الْعَرْشِ ۚ يَعْلَمُ مَا يَلْجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا  
يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا ۚ وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا  
كُنْتُمْ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ

يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ ۚ وَهُوَ عَلِيمٌ  
بِذَاتِ الصُّدُورِ

ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۚ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلَفِينَ  
فِيهِ ۚ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ

وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا  
بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِ ءَايَاتٍ بَيِّنَاتٍ لِّيُخْرِجَكُمْ مِّنَ  
الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ۚ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَوَاتِ  
وَالْأَرْضِ ۚ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَّنْ أَنْفَقَ مِن قَبْلِ الْفَتْحِ  
وَقَتْلِ أَوْلِيكَ أَعْظَمَ دَرَجَةً مِّنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِن بَعْدِ  
وَقَتْلُوا وَكَلَّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

مَّن ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ ۚ وَلَهُ وَ  
أَجْرٌ كَرِيمٌ

اوست که آسمانها و زمین را در شش روز- شش دوره-  
بیافرید، سپس بر عرش- مقام فرمانروایی و تدبیر امور-  
برآمد. آنچه در زمین فرو رود و آنچه از آن بیرون آید، و هر  
چه از آسمان فرود آید و هر چه در آن بالا رود، همه را  
می‌داند، و او هر جا که باشید با شماست، و خدا بدانچه  
می‌کنید بیناست.

او راست پادشاهی آسمانها و زمین، و کارها همه به خدای  
باز می‌گردد.

شب را در روز درمی‌آورد و روز را در شب- اشاره به  
کاهش و افزایش شب و روز- و او بدانچه در سینه‌هاست-  
از نیثها و قصدها- داناست.

به خدا و پیامبرش ایمان آرید، و از آنچه شما را در آن  
جانشین [گذشتگان] گردانیده- اموالتان- انفاق کنید، پس  
کسانی از شما که ایمان آورده و انفاق کرده‌اند مزدی بزرگ  
دارند.

و شما را چیست که به خدای ایمان نمی‌آورید- ایمانی که  
آثار آن، از جمله انفاق مال، نمودار باشد- و حال آنکه پیامبر  
شما را می‌خواند تا به پروردگارتان ایمان بیاورید؟! و هر  
آینه [خداوند] از شما پیمان گرفته است- بر اقرار بر  
ربوبیت و وحدانیت خود-، اگر باوردارنده‌اید.

اوست آن که بر بنده خود آیات روشن و هویدا  
فرومی‌فرستد تا شما را از تاریکیها به روشنایی در آورد، و  
هر آینه خداوند به شما رؤوف و مهربان است.

و شما را چیست- چه عذر دارید- که در راه خدا- هنگام  
جهاد- هزینه نمی‌کنید و حال آنکه خدای راست میراث  
آسمانها و زمین؟! کسانی از شما که پیش از فتح- فتح مکه  
یا صلح حدیبیه- انفاق و کارزار کرده‌اند [با دیگران] برابر  
نیستند، پایه ایشان بزرگتر است از آنان که پس از آن

کیست که خدای را وام دهد وامی نیکو تا او را دوچندان-  
یا چند برابر- باز دهد و او را مزدی گرانمایه باشد



يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَى نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ  
وَبِأَيْمَانِهِمْ بُشْرُكُمُ الْيَوْمَ جَنَّتُ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ  
خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

يَوْمَ يَقُولُ الْمُنْفِقُونَ وَالْمُنْفِقَاتُ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا انْظُرُونَا  
نَقْتَبِسْ مِنْ نُورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا  
فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَهُو بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ  
مِنْ قَبْلِهِ الْعَذَابُ

يُنَادُونَهُمْ أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ  
أَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّىٰ جَاءَ  
أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُمْ بِاللَّهِ الْغُرُورُ

فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا  
مَأْوَاكُمْ النَّارُ هِيَ مَوْلَاكُمْ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ  
مِنْ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ  
فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ

أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ  
الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

إِنَّ الْمَصَدِّقِينَ وَالْمَصَدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا  
يُضَعْفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ

در روزی که مردان و زنان مؤمن را ببینی که نورشان در  
پیش ایشان و از راست ایشان شتابان می‌رود- می‌درخشد  
تا به آسانی بگذرند- امروز شما را مزدگان بهشتهایی است  
که از زیر [درختان] آنها جویها روان است در حالی که در  
آنجا جاویدان باشید این است کامیابی و رستگاری بزرگ.

روزی که مردان و زنان منافق به کسانی که ایمان آورده‌اند  
گویند: به ما بنگرید- یا درنگ کنید- تا از نور شما  
[روشنایی] فرا گیریم. گفته شود- مؤمنان یا فرشتگان  
گویند:- به پشت سر خویش- یعنی به دنیا- بازگردید و [از  
آنجا] روشنایی بجوید- یعنی روشنایی را باید از دنیا با خود  
آورد- پس میانشان دیواری برآرند که آن را دری باشد در  
اندرون آن رحمت- بهشت- است و بیرون آن از پیشش  
عذاب- دوزخ- است.

[منافقان] ایشان

پس امروز از شما و نه از کسانی که کافر شدند بازخریدی  
نستانند. جایگاهتان آتش دوزخ است. آن به شما سزاوارتر  
و نزدیکتر است، و بد بازگشتگاهی است.

آیا کسانی را که ایمان آورده‌اند هنگام آن نرسیده است که  
دلهای ایشان از یاد خدا و آنچه از سخن راست- وحی الهی-  
فروآمده نرم و ترسان شود؟ و مانند کسانی نباشند که  
پیش از این به آنها کتاب- تورات- داده شد، پس زمان بر  
آنان دراز گشت- مدتی گذشت- آنگاه دلهاشان سخت [و  
تاریک] شد، و بسیاریشان نافرمان شدند.

بدانید که خدا زمین را پس از مردگی‌اش زنده می‌کند-  
همچنان دلهای مرده و سخت را زنده و نرم می‌گرداند- ما  
نشانه‌ها [ی قدرت خود] را برای شما روشن کردیم شاید  
خرد را کار بندید.

همانا مردان و زنان صدقه‌دهنده و آنان که خدای را وام  
دادند وامی نیکو، به آنان دوچندان- افزون- باز داده شود  
و ایشان مزدی گرانمایه دارند.



وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهِۦٓ اُولٰٓئِكَ هُمُ الصّٰدِقُۙوْنَ  
وَالشُّهَدَآءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ اَجْرُهُمْ وَنُوْرُهُمْ ۗ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا  
وَكَذَّبُوْا بِآيٰتِنَا اُولٰٓئِكَ اَصْحَابُ الْجَحِيْمِ

و کسانی که به خدا و پیامبرانش ایمان آورده‌اند، ایشانند راستی‌پیشگان و شهیدان- یا گواهان بر امتها- نزد پروردگارشان آنان راست پاداش و نورشان. و کسانی که کافر شدند و آیات ما را دروغ انگاشتند اینان دوزخیانند.

اَعْلَمُوْا اَنَّهَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهُمْ وِزِيْنَةٌ وَتَفَاخُرٌۭ  
بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌۭ فِی الْاَمْوَالِ وَالْاَوْلَادِ كَمَثَلِ غَيْثٍ  
اَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُ ثُمَّ يَهِیْجُ فَتَرٰهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُوْنُ  
حُطَمًا ۚ وَفِی الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيْدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللّٰهِ  
وَرِضْوَانٌ ۚ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا اِلَّا مَتَعُ الْعُرُوْرِ

بدانید که زندگانی دنیا بازی و بیهودگی و آرایش و فخرکردن با یکدیگر و نازیدن- یا افزون‌جویی- در مالها و فرزندان است- همچون بارانی که گیاه رویانیدنش کشاورزان را خوش آید و به شگفت آرد، سپس پژمرده شود و آن را زرد بینی و آنگاه خشک و شکسته و خرد گردد - و در آن جهان عذابی سخت و نیز آمرزشی از سوی خدا و خشنودی اوست. و زندگانی این جهان جز کالای فریبندگی نیست.

سَابِقُوْا اِلٰی مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ  
السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اُعِدَّتْ لِلَّذِيْنَ ءَامَنُوا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهِۦٓ ذٰلِكَ  
فَضْلُ اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ مَن يَّشَآءُ ۗ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ

به سوی آمرزشی از پروردگارتان و بهشتی که پهنای آن- یعنی وسعت و فراخی آن- همچون پهنای آسمان و زمین است [و] برای کسانی که به خدای و پیامبرانش ایمان آورده‌اند آماده شده، [بر یکدیگر] پیشی گیرید. این فزون‌بخشی خداست که آن را به هر که خواهد می‌دهد، و خدا دارای فزون‌بخشی بزرگ است.

مَا اَصَابَ مِنْ مُّصِيْبَةٍ فِی الْاَرْضِ وَلَا فِیْ اَنْفُسِكُمْ اِلَّا فِی  
كِتٰبٍ مِّن قَبْلِ اَنْ تَبْرَآهَا ۗ اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ

هیچ مصیبتی در زمین- چون تنگدستی و سختی و قحطی- و نه در جانها- چون بیماری و اندوه- نرسد مگر پیش از آنکه بیافرینمش در نبشته‌ای است این بر خدا آسان است

لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوْا بِمَاۤ اٰتٰكُمْ ۗ  
وَاللّٰهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُوْرٍ

تا بر آنچه از دست شما رفت اندوه مخورید و بدانچه شما را داد شادمان نشوید، و خدا هیچ گردنکش خودستا را دوست ندارد،

الَّذِيْنَ يَبْخُلُوْنَ وَيَاْمُرُوْنَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ ۗ وَمَنْ يَتَوَلَّ فَإِنَّ  
اللّٰهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيْدُ

آنان که بخل می‌ورزند و مردم را به بخل فرمان می‌دهند. و هر که روی بگرداند- از ایمان و انفاق-، پس [بداند که] خداست بی‌نیاز و ستوده.

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَسِقُونَ

ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰ عَائِثِهِمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَعَاتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا فَآتَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَسِقُونَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَعَامِنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

لَيْلًا يَعْلَمُ أَهْلُ الْكِتَابِ أَلَّا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّنْ فَضْلِ اللَّهِ وَأَنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ

هر آینه پیامبرانمان را با حجت‌های روشن و هویدا فرستادیم و با ایشان کتاب- که وسیله تمییز حق از باطل است- و ترازو فرو فرستادیم تا مردم به داد و انصاف برخیزند و آهن را فرو آوردیم که در آن نیرویی سخت- سلاح و وسایل کارزار و مانند آن- و سودهایی [دیگر] برای مردم است، و تا خدا کسی را که او و پیامبرانش را به نادیده یاری می‌کند بازشناسد. همانا خدا نیرومند و توانای بی‌همتا است.

و هر آینه نوح و ابراهیم را فرستادیم و در میان فرزندان‌شان پیامبری و کتاب نهادیم. پس برخی‌شان رهیافته بودند و بسیاری‌شان از فرمان [حق] بیرون شدند.

سپس از پی ایشان- پیامبرانی که یاد کردیم- پیامبران خود را فرستادیم، و عیسی پسر مریم را از پی درآوردیم و به او انجیل دادیم، و در دلهای کسانی که از او پیروی کردند مهربانی و نرمی نهادیم و رهبانیتی- گوشه‌گیری- که از خود ساختند، ما آن را بر آنان ننوشتیم- مقرر نکردیم- جز [آنکه آن را] برای جستن خشنودی خدای [اختراع کردند]، ولی آن را آنسان که سزاوار است نگاه نداشتند، پس مزد کسانی از آنان را که ایمان آوردند دادیم، و بسیاری از آنها نافرمان بودند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از خدای پروا کنید و به پیامبر او ایمان آورید تا شما را از بخشایش خود دو بهره دهد، و برای شما نوری قرار دهد که بدان راه [راست] روید و شما را بیامرزد، و خدا آمرزگار و مهربان است.

تا اهل کتاب- جهودان و ترسایان- بدانند که بر هیچ چیز از فضل خدا- مانند پیامبری- توانایی ندارند، و افزونی و بخشش به دست خداست، به هر که خواهد می‌دهد. و خدا، دارای فزون‌بخشی بزرگ است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ

۲

الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْكُمْ مَنْ نِسَائِهِمْ مَا هُنَّ أُمَّهَاتُهُمْ إِنَّ أُمَّهَاتُهُمْ إِلَّا اللَّائِي وَلَدْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنْكَرًا مِّنَ الْقَوْلِ وَزُورًا وَإِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ

۳

وَالَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِّن قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسًا ذَٰلِكُمْ تُوعَظُونَ بِهِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

۴

فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِن قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسًا فَمَنْ لَّمْ يَسْتَطِعْ فَاِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِينًا ذَٰلِكَ لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ

۵

إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ كُبِتُوا كَمَا كُبِتَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ

۶

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا أَحْصَاهُ اللَّهُ وَنُسُوهُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

هر آینه خدا سخن آن زن را که در باره شوی خود با تو گفت‌وگو و چون و چرا می‌کرد و به خدای ناله و شکایت می‌نمود شنید، و خداوند گفت و شنود شما را می‌شنید. همانا خدا شنوا و بیناست.

کسانی از شما که آنان خویش را ظاهر کنند آن زنان مادرانشان نیستند. مادرانشان جز زنانی که آنان را زاده‌اند نباشند و هر آینه آنان سخنی ناشایست و دروغ می‌گویند، و خدا درگذرنده و آمرزگار است.

و کسانی که زنان خویش را ظاهر می‌کنند و سپس از آنچه گفته‌اند برمی‌گردند- تا آن را بشکنند و به همسر خود بازگردند- پیش از آنکه به هم رسند آزادکردن برده‌ای باید. این است که بدان پند داده می‌شوید، و خدای بدانچه می‌کنید آگاه است.

و هر که [برده] نیابد- یا نتواند-، پس روزه‌داشتن دو ماه پیاپی باید، پیش از آنکه به هم رسند و هر که نتواند، پس طعام‌دادن شصت مستمند بپاید. این برای آن است که به خدا و پیامبرش ایمان آورید- و دست از احکام جاهلیت بردارید- و این مرزهای- احکام- خداست، و کافران را عذابی است دردناک.

همانا کسانی که با خدای و پیامبر او دشمنی و مخالفت می‌کنند خوار و نگونسار شوند چنانکه کسانی که پیش از آنان بودند خوار و نگونسار شدند. و ما آیاتی روشن و هویدا فروفرستادیم و کافران را عذابی است خوارکننده

در روزی که خداوند همه آنان را بر انگیزد آنگاه بدانچه کرده‌اند آگاهشان سازد، که خدا آن

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ط مَا  
يَكُونُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ  
سَادِسُهُمْ وَلَا أَذْنَى مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ  
مَا كَانُوا ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ  
شَيْءٍ عَلِيمٌ

۸

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا عَنِ النَّجْوَى ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا  
عَنْهُ وَيَتَنَجَّوْنَ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَةِ الرَّسُولِ ط وَإِذَا  
جَاءُوكَ حَيَّوكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللَّهُ وَيَقُولُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ  
لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا نَقُولُ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا ط  
فَبِئْسَ الْمَصِيرُ

۹

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَنَجَّيْتُمْ فَلَا تَتَنَجَّوْا بِالْإِثْمِ  
وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَةِ الرَّسُولِ وَتَنَجَّوْا بِالْبِرِّ وَالتَّقْوَى ط  
وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ

۱۰

إِنَّمَا النَّجْوَى مِنَ الشَّيْطَانِ لِيَحْزَنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيْسَ  
بضَّارِهِمْ شَيْءٌ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

۱۱

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجَالِسِ  
فَأَفْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ وَإِذَا قِيلَ أَنْشُرُوا فَأَنْشُرُوا  
يَرْفَعِ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ  
دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

آیا ندیده‌ای- ندانسته‌ای- که خدا آنچه را در آسمانها و  
آنچه را در زمین است می‌داند؟ راز گفتن هیچ سه تنی  
نیست مگر آنکه او چهارم ایشان است، و نه هیچ پنج تنی  
مگر آنکه او ششم ایشان باشد و نه کمتر از آن و نه بیشتر  
از آن مگر آنکه او با آنهاست هر جا که باشند، سپس در روز  
رستاخیز آنان را بدانچه کرده‌اند آگاه می‌کند، که خدا به  
همه چیز داناست.

آیا به کسانی- جهودان و منافقان- ننگریستی که از  
رازگفتن بازداشته شدند و سپس بدانچه بازداشته شدند  
بازمی‌گردند و در باره گناه و ستم و نافرمانی پیامبر با  
یکدیگر راز می‌گویند، و چون نزد تو آیند تو را درود گویند  
نه بدان گونه که خدای درود گفته است، و در دل خود  
می‌گویند: چرا خدا ما را بدانچه می‌گوییم عذاب نمی‌کند؟!  
بس است آنها را دوزخ که بدان در آیند، و بد بازگشتگاهی  
است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، چون با یکدیگر راز گویند  
رازی مگویند که در آن گناه و ستم و نافرمانی پیامبر باشد،  
و با یکدیگر به نیکوکاری و پرهیزگاری راز گویند. و از  
خدایی که به سوی او برانگیخته و فراهم می‌شوید پروا  
کنید.

جز این نیست که راز گفتن- راز بد و بیهوده- از شیطان  
است تا کسانی را که ایمان آورده‌اند اندوهگین کند و حال  
آنکه جز به اذن- علم و خواست- خدا هیچ زبانی به ایشان  
نمی‌رساند. و مؤمنان باید بر خدا توکل کنند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، چون شما را گویند که در  
مجلسها- مجالسی که با پیامبر

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِمُوا بَيْنَ يَدَيْ  
نَجْوٰكُمۡ صَدَقَۃٌۭ ذٰلِكَ خَيْرٌۭ لَّكُمْ وَأَظْهَرُۭ فَإِن لَّمۡ تَجِدُوا  
فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌۭ رَّحِيمٌۭ

ءَأَشْفَقْتُمْ أَن تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰكُمۡ صَدَقْتِۦ فَإِذْ لَّمۡ  
تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيَّكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلٰوةَ وَءَاتُوا الزَّكٰوةَ  
وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ وَاللَّهُ خَبِيرٌۭ بِمَا تَعْمَلُونَ

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِم مَّا هُمْ  
مِّنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ عَلَى الْكَذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

أَتَّخِذُوا أَيْمَنَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ  
مُّهِينٌ

لَن تَغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُم مِّنَ اللَّهِ شَيْئًا  
أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُٓ كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ  
وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ شَيْءٍٓ ؕ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَٰذِبُونَ

أَسْتَحْوِذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطٰنُ فَأَنسَلَهُمُ ذِكْرَ اللَّهِ ؕ أُولَٰئِكَ  
حِزْبُ الشَّيْطٰنِ ؕ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطٰنِ هُمُ الْخٰسِرُونَ

إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُٓ ؕ أُولَٰئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ

كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلَبَنَ أَنَا وَرُسُلِيٓ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّۭ عَزِيزٌ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، چون [خواهید که] با پیامبر  
راز گوئید، پیش از رازگفتن خود صدقه‌ای بدهید. این برای  
شما بهتر و پاکتر است. پس اگر [صدقه‌ای] نیافتید، همانا  
خدا آمرزگار و مهربان است– می‌توانید بی‌صدقه راز گوئید  
.–

آیا ترسیدید که پیش از رازگفتن خود صدقه‌ها بدهید؟!  
پس چون نکردید– یعنی نتوانستید کرد و از دل و دستتان  
برنیامد– و خدا هم [به بخشایش خویش] بر شما بازگشت–  
این حکم را برداشت–، پس نماز را برپا دارید و زکات  
بدهید و خدا و پیامبر او را فرمان برید و خدا بدانچه  
می‌کنید آگاه است.

آیا به کسانی ننگریستی که با مردمی که خدا بر آنها خشم  
گرفته است– یعنی جهودان– دوستی داشتند؟ اینان–  
منافقان– نه از شمايند و نه از آنها، و به دروغ سوگند  
می‌خورند [که ما با شماييم] و خود می‌دانند [که دروغ  
می‌گویند]،

خداى برايشان عذابى سخت آماده ساخته است، زيرا كه بد  
است آنچه مى‌کردند.

سوگندهاىشان را سپر گرفته‌اند و [مردم را] از راه خدا  
بگردانیده‌اند، پس آنان راست عذابى خوارکننده.

مالها و فرزندانشان آنان را در برابر [عذاب] خدا هيچ سود  
ندارد– عذاب خدا را از آنها باز ندارد–، اينان دوزخيانند،  
در آن جاودانه‌اند

روزی که خدا همه آنان– منافقان– را برانگیزد، پس برای  
خدا سوگند می‌خورند چنانکه [امروز] برای شما سوگند  
می‌خورند، و می‌پندارند که بر چیزی دست دارند– یعنی از  
سوگند خود سودی می‌برند– آگاه باشید که آنها  
دروغگویند.

شیطان بر آنان دست یافته است، پس یادکرد خدای را از  
یادشان برده است. اینان گروه شیطانند آگاه باشید که گروه  
شیطان زیانکارند.

همانا کسانی که با خدای و پیامبرش دشمنی و مخالفت  
می‌کنند آنان در میان خوارترین [مردمان] اند.

خدای نوشته– حکم کرده– است که من و فرستادگانم البته  
پیروز خواهیم شد همانا خدا نیرومند و توانای بی‌همتاست.

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ  
اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ  
عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُمْ  
بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ  
خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ  
اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

۵۸  
مجادله  
۲۲  
/۲۲

۴ صفحه

۲۴ آیه

مدنی

الحشر: گردآمدن

۵۹. حشر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ  
الْحَكِيمُ

۱  
۴۷۹

هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ  
دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُمْ  
مَّنَعْتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ فَأَتَتْهُمْ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ  
يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ  
بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يٰأُولِيَ الْأَبْصَارِ

۲

وَلَوْلَا أَنْ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَاءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ  
فِي الْآخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ

۳



ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۚ وَمَن يُشَاقِّ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ  
شَدِيدُ الْعِقَابِ

۵

مَا قَطَعْتُمْ مِّن لِّينَةٍ أَوْ تَرَكْتُمُوهَا قَائِمَةً عَلَىٰ أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ  
اللَّهِ وَلِيُخْرِجَ الْفَاسِقِينَ

۶

وَمَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ  
خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلَكِنَّ اللَّهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ  
وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

۷

مَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ  
وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ كَىٰ لَا  
يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ  
فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ  
شَدِيدُ الْعِقَابِ

۸

لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ  
يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۚ  
أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ

۹

وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِن قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَن هَاجَرَ  
إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ  
عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ ۚ وَمَن يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ  
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

این [عذاب] به کیفر آنست که با خدای و پیامبرش دشمنی و مخالفت ورزیدند، و هر که با خدای دشمنی و مخالفت ورزد پس [بداند که] خدا سخت کیفر است.

آنچه از درختان خرما بریدید یا آنها را ایستاده بر پای خود وا گذاشتید همه به خواست و فرمان خدا بود [تا شما را یاری دهد و پیروز گرداند] و تا بدکاران نافرمان- جهودان- را خوار و رسوا کند.

و آنچه خدای از [مال و زمین] آنها- جهودان- به پیامبر خود باز گردانید- یعنی به غنیمت به وی ارزانی داشت- شما هیچ اسبی و شتری بر آن نتاخته بودید- از این رو حق در آن ندارید- و لیکن خداست که پیامبران خود را بر هر که خواهد چیره می‌گرداند، و خدا بر هر چیزی تواناست.

آنچه خدا از [مال و زمین] مردم آبادیها به پیامبرش باز گردانید از آن خدا و پیامبر و خویشاوندان و یتیمان و مستمندان و در راه‌ماندگان- همه از ذریه پیامبر- است تا میان توانگراتان دست‌گردان نباشد. و آنچه را پیامبر به شما داد بگیرید و از آنچه شما را بازداشت باز ایستید و از خدا پروا کنید، که خدا سخت کیفر است.

[و نیز آن غنیمت] برای نیازمندان هجرت‌کننده است که از خانه‌ها و مالهای خود بیرون رانده شدند در حالی که فضل- روزی- خدای و خشنودی او را می‌جویند و [دین] خدای و پیامبر او را یاری می‌کنند، ایشانند راستگویان

و نیز کسانی راست که در سرای هجرت و ایمان- یعنی مدینه- پیش از ایشان جای گرفته‌اند- یعنی انصار که در دیار خود ایمان آوردند-، هر که را که به سوی آنان هجرت کرده است دوست می‌دارند و در سینه‌های خویش از آنچه به آنان

وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا  
الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ  
ءَامَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ

أَلَمْ تَر إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا  
مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا  
نُطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ  
يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ

لَئِنْ أُخْرِجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ  
وَلَئِنْ نَصَرُوهُمْ لَيُولَّيْنَّ الْأَدْبَرَ ثُمَّ لَا يُصَرُّونَ

لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهَبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا  
يَفْقَهُونَ

لَا يَقْتُلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرَى مُحَصَّنَةٍ أَوْ مِنْ وَرَاءِ  
جُدُرٍ بَأْسُهُمْ بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتَّى  
ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ

كَمَثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا ذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ  
عَذَابٌ أَلِيمٌ

كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ  
إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ

و نیز کسانی راست که پس از آنان آمدند- پس از فتح مکه  
مهاجرت کردند- می‌گویند: پروردگارا، ما و آن برادران ما را  
که به ایمان بر ما پیشی گرفته اند بیامرز، و در دلهای ما  
بدخواهی کسانی را که ایمان آورده‌اند منه پروردگارا، همانا  
تو رؤوف و مهربانی.

آیا به کسانی که نفاق ورزیدند ننگریستی که به برادران  
کافرشان از اهل کتاب- جهودان- می‌گفتند: اگر شما را  
بیرون کردند هر آینه با شما بیرون می‌آییم و در باره شما  
هیچ کس را فرمان نمی‌بریم و اگر با شما جنگ کردند  
بی‌گمان شما را یاری می‌کنیم و خدا گواهی می‌دهد که آنان  
دروغگویند.

اگر بیرونشان کنند، با آنان بیرون نشوند و اگر با آنها کارزار  
کنند یاریشان ندهند و اگر هم به یاریشان بیایند هر آینه  
پشت کرده برگردند- بگریزند- و آنگاه یاری نشوند- یعنی  
آن جهودان-.

هر آینه بیمی که از شما در دل دارند از ترس از خدا بیشتر  
است. این از آن‌روست که گروهی نافهمند.

همه آنها- منافقان و جهودان- با شما کارزار نمی‌کنند مگر  
در آبادیهای استوارشده- به خندق و برج و بارو- یا از پس  
دیوارها- به سنگ و تیر-. زورمندی آنها در میان خودشان  
سخت است- ولی در برابر مسلمانان سست است و یاری  
رویاریی دارند-. آنان را با هم و به هم ساخته می‌پنداری  
ولی دلهایشان پراکنده است. این بدان سبب است که  
مردمی بیخردند.

[داستان آنها]- جهودان- همچون داستان کسانی است که  
اندک زمانی پیش از آنها بودند- جهودان بنی قینقاع یا  
کافران مکه- که فرجام بد کار خود را چشیدند، و آنان را  
عذابی است دردناک.

[داستان منافقان با جهودان] همانند داستان شیطان است  
آنگاه که به آدمی گفت: کافر شو، و چون کافر شد، گفت: من  
از تو بیزارم من از خدای، پروردگار جهانیان، می‌ترسم.

فَكَانَ عَاقِبَتُهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدَيْنِ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ  
الظَّالِمِينَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ  
لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنسَاهُمْ أَنفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ  
هُمْ الْفَاسِقُونَ

لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ  
هُمْ الْفَائِزُونَ

لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْءَانَ عَلَىٰ جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا  
مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ  
يَتَفَكَّرُونَ

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ  
الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ  
الْمُؤْمِنُ الْمُهِيمُنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَنَ اللَّهِ عَمَّا  
يُشْرِكُونَ

هُوَ اللَّهُ الْخَلِيقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ  
يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

پس سرانجام آن دو این شد که هر دو جاودانه در آتش  
باشند و این است کیفر ستمکاران.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از خدا پروا کنید، و هر کسی  
باید بنگرد که برای فردا- روز رستاخیز- چه پیش فرستاده  
است و از خدا پروا داشته باشید، که خدا بدانچه می‌کنید  
آگاه است.

و مانند کسانی باشید که خدای را فراموش کردند و خدا  
خودشان- یعنی تدبیر حال خویشتن- را فراموششان  
ساخت. اینانند بدکاران نافرمان.

دوزخیان و بهشتیان برابر نیستند بهشتیان همان  
رستگارانند.

اگر این قرآن را بر کوهی فرو می‌فرستادیم هر آینه آن را  
از بیم خدا ترسان و شکافته می‌دید. و این مثلها را برای  
مردم می‌آوریم شاید بیندیشند.

اوست خدای یکتا که جز او خدایی نیست دانای نهان و  
آشکارا اوست بخشاینده و مهربان.

اوست خدای یکتا که جز او خدایی نیست پادشاه [بسزا و  
راستین]، پاک از هر عیب- و وصفی که در خور نباشد-،  
ایمنی‌بخش، نگاهبان [بر همه چیز]، توانای بی‌همتا، بر همه  
چیره، در خور کبریا و بزرگی، پاک و منزّه است خدای از آنچه  
[با او] انباز می‌گیرند.

اوست خدای آفریدگار، هستی‌بخش، نگارنده صورتها، او  
راست نامهای بهین آنچه در آسمانها و زمین است او را به  
پاکی می‌ستایند، و اوست توانای بی‌همتا و دانای با حکمت.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ  
تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ  
يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ  
كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَدًا فِي سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي تُسِرُّونَ  
إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ وَمَنْ  
يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ

۱  
۴۸۲

إِنْ يَثْقَفُوكُمْ يَكُونُوا لَكُمْ أَعْدَاءَ وَيَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ  
أَيْدِيَهُمْ وَأَلْسِنَتَهُم بِالسُّوءِ وَوَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ

۲

لَنْ تَنْفَعَكُمْ أَرْحَامُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ  
يَفْصِلُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

۳

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ  
قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءُؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ  
اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ  
أَبَدًا حَتَّى تُوْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ إِلَّا قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ  
لَا اسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا  
عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ

۴

رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَاعْفِرْ لَنَا رَبَّنَا إِنَّكَ  
أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

۵

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، دشمنان من و دشمنان خود را  
دوست مگیرید اگر [از خانمان و وطن خویش] برای جهاد در  
راه من و جستن خشنودی من بیرون آمده‌اید با آنها طرح  
دوستی می‌افکنید و حال آنکه آنان به سخن راستی که به  
شما آمده است- یعنی قرآن- کافر شدند، پیامبر و شما را  
از آن رو که به خدای، پروردگارتان، ایمان آورده‌اید بیرون  
می‌کنند به پنهانی با آنان دوستی می‌کنید و حال آنکه من به  
آنچه پنهان می‌دارید و آنچه آشکار می‌کنید داناتریم. و از  
شما هر که چنین کند همانا راه راست را گم کرده است.

اگر شما را بیابند دشمنان شما باشند و دستها و زبانهای خود  
را به بدی- آزار و گزند- به سوی شما می‌کشایند و دوست  
دارند که کاش شما هم کافر شوید.

خویشان و فرزندان- که به خاطر آنها خدا و پیامبرش را  
نافرمانی می‌کنید- در روز رستاخیز هرگز شما را سودی  
ندارند، [خدا] میان شما جدایی می‌افکند، و خدا بدانچه  
می‌کنید بیناست.

همانا برای شما در [روش] ابراهیم و کسانی که با او بودند  
پیروی نیکوست، آنگاه که به قوم خود گفتند: ما از شما و از  
آنچه جز خدا می‌پرستید بیزاریم، به [آیین و پرستیده] شما  
کافر و ناباوریم، و میان ما و شما برای همیشه دشمنی و کین  
پدید آمده تا به خدای یگانه ایمان آورید، مگر گفتار  
ابراهیم به پدر خود- سرپرست خود آزر- که برای تو  
آمرزش خواهم خواست و برای تو از خدای هیچ چیز در  
توان ندارم- که عذاب را از تو باز دارم- پروردگارا، بر تو  
توکل کردیم و به سوی تو بازگشتیم، و بازگشت [همه] به  
سوی توست.

پروردگارا، ما را مایه آزمون کافران مکن و ما را، بارخدایا،  
پیامرز، که همانا تویی توانای بی‌همتا و دانای با حکمت.

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ  
وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

عَسَى اللَّهُ أَن يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُم مِّنْهُمْ  
مُّوَدَّةً وَاللَّهُ قَدِيرٌ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

لَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ  
يُخْرِجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ  
يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ

إِنَّمَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ  
وَأَخْرَجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَن  
تَوَلَّوهُمْ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا جَاءَكُمُ الْمُؤْمِنَاتُ مُهَاجِرَاتٍ  
فَأَمْتَحِنُوهُنَّ ۚ اللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ ۚ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ  
مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا  
هُم يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَعَاقِبَتُهُنَّ أَجُورُهُنَّ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن  
تَنْكِحُوهُنَّ إِذَا ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ وَلَا تُمْسِكُوا بِعِصَمِ  
الْكُوفَرِ وَسْأَلُوا مَا أَنْفَقْتُمْ وَلْيَسْأَلُوا مَا أَنْفَقُوا ۚ ذَٰلِكُمْ  
حُكْمُ اللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ ۚ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

وَإِن فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِّنْ أَزْوَاجِكُمْ إِلَى الْكُفَّارِ فَعَاقِبْتُمْ  
فَءَاتُوا الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَزْوَاجُهُمْ مِّثْلَ مَا أَنْفَقُوا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ  
الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ ءُمُومُونَ

هر آینه شما را در [روش] آنها پیروی نیکوست، برای کسی  
که به [پاداش] خدای و روز واپسین امید می‌دارد و هر که  
روی بگرداند پس [بداند که] خداست بی‌نیاز و ستوده.

امید است که خدا میان شما و کسانی از آنان که با آنها  
دشمنی دارید دوستی پدید آرد- با اسلام آوردن آنها- و  
خدا تواناست- که دشمنی را به دوستی بدل کند-، و خدا  
آمرزگار و مهربان است.

خداوند شما را از نیکی‌کردن و دادگری نمودن با کسانی که  
در دین با شما کارزار نکردند و شما را از خانماتان بیرون  
نراندند، باز نمی‌دارد. همانا خدا دادگران را دوست دارد.

جز این نیست که خدا شما را از دوستی‌کردن با آنان که در  
دین با شما کارزار کردند و از خانماتان بیرون راندند و بر  
بیرون‌کردنتان همپشتی نمودند باز می‌دارد و هر که با آنان  
دوستی بدارد، پس ایانند ستمکاران.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، هر گان زنان با ایمان  
هجرت‌کنان به نزد شما آیند پس آنان را بیازمایید خدای به  
ایمانشان داناتر است پس اگر آنان را با ایمان دانستید، به  
سوی کافران بازشان مگردانید. نه اینان برای آنان حلالند و  
نه آنان برای اینان حلال باشند، و آنچه هزینه کرده‌اند-  
کابینی که به این آنان داده‌اند- بازشان دهید. و باکی بر  
شما نیست که اینان را به زنی گیرید چنانچه کابینشان را به  
آنان بدهید. و به عصمت‌های- نکاح- آنان کافر شده- و به  
ارتداد به مکه بازگشته- چنگ مزنید- یعنی آنان کافر را  
نگاه مدارید و به همسری آنها ادامه مدهید- و آنچه هزینه  
کرده‌اید [از آن مردان کافر] بخواهید و آنها نیز آنچه هزینه  
کرده‌اند [از شما] بخواهند. این حکم خداست که میان شما  
حکم می‌کند و خدا دانا و با حکمت است.

و اگر کسی از زنان شما سوی کافران رفت- به کفار پیوست  
و هزینه شما به دستتان نیامد- سپس غنیمتی [از کافران]  
به دست آوردید، پس به کسانی که زنانشان رفته‌اند مانند  
آنچه هزینه کرده‌اند بدهید، و از خدای که به او ایمان  
دارید پروا کنید.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعْنَكَ عَلَى أَنْ لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ  
أَوْلَدَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ يَفْتَرِينَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ  
وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعَصِينَكَ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعْهُنَّ وَأَسْتَغْفِرْ  
لَهُنَّ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ  
يَسُؤُوا مِنَ الْآخِرَةِ كَمَا يَبْسُ الْكُفَّارُ مِنْ أَصْحَابِ الْقُبُورِ

ای پیامبر، هر گاه زنان مؤمن نزد تو آیند که با تو بیعت کنند  
بر این شرط که چیزی را با خدای انباز نگیرند و دزدی و زنا  
نکنند و فرزندان خود را نکشند و دروغی را که در میان  
دستها و پاهایشان فرابافته باشند پیش نیارند- یعنی به  
شوهرانشان جز فرزندان خود ایشان را نسبت ندهند- و  
در هیچ کار نیکو و پسندیده‌ای- که ایشان را فرمایی-  
نافرمانی تو نکنند، پس با آنها بیعت کن و برایشان از خدای  
آمرزش بخواه، که خدا آمرزگار و مهربان است.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، گروهی را که خداوند بر آنها  
خشم گرفته است- یعنی جهودان را- به دوستی مگیرید،  
همانا آنان از [پاداش] آن جهان نومیدند چنانکه کافران از  
اهل گورها- از بازآمدن مردگان خود- نومیدند- زیرا  
رستاخیز را باور ندارند-.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ  
الْحَكِيمُ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ

كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَأَنَّهُمْ بُنِينَ  
مَرْصُوعُونَ

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَقَوْمِ لِمَ تُؤْذُونِي وَقَدْ تَعْلَمُونَ أَنِّي  
رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ وَاللَّهُ لَا  
يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

هر چه در آسمانها و هر چه در زمین است خدای را به پاکی  
ستایند، و اوست توانای بی‌همتا و دانای با حکمت.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، چرا می‌گویید آنچه نمی‌کنید؟

بزرگ دشمنی و خشمی است به نزد خدای که بگویید آنچه  
نمی‌کنید.

همانا خدا دوست می‌دارد کسانی را که در راه او صف‌زده  
کارزار می‌کنند که گویی بنائی به هم پیوسته و استوارند.

و [یاد کنید] آنگاه که موسی به قوم خود گفت: ای قوم من،  
چرا مرا می‌آزارید و حال آنکه می‌دانید که من فرستاده خدا  
به سوی شمایم؟! پس چون [از حق] بگشتند و کجروی  
کردند خدا هم دل‌هایشان را بگردانید و کج ساخت. و خدا  
مردم بدکار نافرمان را راه ننماید.



وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَبْنِي إِسْرَءِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اُسْمُهُ اأَحْمَدُ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَى إِلَى الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا هَلْ أَذُكُّكُمْ عَلَىٰ تَجَرَّةٍ تُنَجِّيْكُمْ مِنْ عَذَابِ اأَلِيمِ

تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَٰلِكَ اأَفْوَزُ الْعَظِيمُ

وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِيرِ الْمُؤْمِنِينَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِّلْحَوَارِيِّنَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ اأَحْوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ فَءَامَنْتَ طَآئِفَةٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَكَفَرْتَ طَآئِفَةٌ فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ

۷

۸

۹

۱۰  
۴۸۵ر

۱۱

۱۲

۱۳

۱۴

و [یاد کن] آنگاه که عیسی پسر مریم گفت: ای فرزندان اسرائیل، من فرستاده خدا به سوی شمایم، باوردارنده آنچه در پیش من است که تورات است، و مژده‌دهنده‌ام به پیامبری که پس از من می‌آید، نام او احمد است پس چون با نشانه‌های روشن بدیشان آمد، گفتند: این جادویی است هویدا.

و کیست ستمکارتر از آن کس که بر خدا دروغ بافت– یعنی پیامبر او را دروغگو انگاشت و آیات او را سحر خواند– در حالی که به اسلام خوانده می‌شود؟ و خدا مردم ستمکار را راه نمی‌نماید.

می‌خواهند که نور خدا را با دهانهایشان خاموش کنند، و حال آنکه خدا تمام‌کننده نور– یعنی دین– خویش است هر چند که کافران خوش ندارند.

اوست آن که پیامبر خویش را با رهنمونی [به راه راست] و دین حق فرستاد تا آن را بر همه دینها چیره سازد، گر چه مشرکان خوش ندارند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، آیا شما را بر آن بازرگانی راه نمایم که شما را از عذاب دردناک برهاند؟،

به خدا و پیامبر او ایمان آورید– بر ایمان به خدا و پیامبر او استوار باشید– و در راه خدا با مالها و جانهای خویش جهاد کنید، این برای شما بهتر است اگر می‌دانستید

تا گناهاتتان را ببامرزد و شما را به بهشتهایی که از زیر آنها جویها روان است و خانه‌هایی خوش در بهشتهایی پاینده درآرد این است رستگاری و کامیابی بزرگ.

و [نعمت] دیگری که آن را دوست می‌دارید: یاریی از خدای و پیروزیی نزدیک و مؤمنان را مژده ده.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، یاران [دین] خدای باشید چنانکه عیسی پسر مریم به حواریان– پیروان ویژه خود– گفت: یاران من به سوی خدا– برای خدا و در راه خدا– کیانند؟ حواریان گفتند: ماایم یاران خدای. پس گروهی از فرزندان اسرائیل ایمان آوردند و گروهی کافر شدند پس کسانی را که ایمان آوردند بر دشمنانشان یاری و نیرو دادیم تا چیره و پیروز شدند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ  
الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ  
آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا  
مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

وَعَاخِرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ

مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ  
يَحْمِلُ أَسْفَارًا بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ  
وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

قُلْ يَٰأَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِنْ زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ  
دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

وَلَا يَتَمَنَّوْنَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ  
بِالظَّالِمِينَ

قُلْ إِنْ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلَاقِيكُمْ ثُمَّ  
تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَلِيمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ  
تَعْمَلُونَ

هر چه در آسمانها و هر چه در زمین است خدای، آن پادشاه  
پاک توانای بی‌همتا و دانای با حکمت، را به پاکی می‌ستاید.

اوست آن که در میان مردم درس‌ناخوانده- عرب- پیامبری  
از خودشان برانگیخت که آیات او را بر آنان می‌خواند و  
پاکشان می‌سازد- از آلودگی کفر و اخلاق زشت- و کتاب-  
قرآن- و حکمت- اندیشه و گفتار و کردار درست- به آنان  
می‌آموزد، و هر آینه پیش از این در گمراهی آشکار بودند.

و [نیز آن پیامبر را برانگیخت به] دیگران از ایشان-  
مؤمنان- که هنوز بدیشان نپیوسته‌اند و اوست توانای  
بی‌همتا و دانای با حکمت.

این [پیامبری] فزون‌بخشی خداست که به آن کس که  
خواهد می‌دهد، و خدا خداوند فزون‌بخشی بزرگ است.

داستان کسانی که تورات بر آنها نهاده شد- یعنی مکلف  
شدند که آن را کار بندند- و آنگاه آن را برنداشتند- یعنی  
آن را کار نبستند- همچون داستان خری است که کتابهایی  
را بردارد بد [داستانی] است داستان گروهی که آیات  
خدای را دروغ شمردند، و خدا گروه ستمکار را راه ننماید.

بگو ای کسانی که یهودی شدید، اگر پندارید که شما  
دوستان خدایید نه دیگر مردمان، پس آرزوی مرگ کنید- تا  
شما را به او برساند- اگر راستگویید.

و هرگز آن را آرزو نخواهند کرد به سبب آنچه دست‌هایشان  
پیش فرستاده است- یعنی کارهایی که کرده‌اند- و خدا به  
ستمکاران داناست.

بگو: همانا مرگی که از آن می‌گریزید شما را دیدار می‌کند،  
سپس به سوی دانای نمان و آشکارا بازگردانیده می‌شوید  
آنگاه شما را بدانچه می‌کردید آگاه می‌کند.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

۱۰

فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

۱۱

وَإِذَا رَأَوْا تِجْرَةً أَوْ لَهْوًا أَنْفَضُوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهِوِ وَمِنَ التِّجْرَةِ وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، چون برای نماز روز آدینه آواز دهند، به ذکر خدا- یعنی نماز جمعه- بشتابید، و خرید و فروش را رها کنید. این برای شما بهتر است اگر دانسته باشید.

پس چون نماز گزارده شد، [می‌توانید] در زمین پراکنده شوید و از فضل خدا بجویید- یعنی با کسب و کار روزی بجویید- و خدای را بسیار یاد کنید، شاید که رستگار شوید.

و چون بازرگانی- یعنی کاروان بازرگانی- یا سرگرمی را ببینند به سوی آن پراکنده می‌شوند و تو را ایستاده- در حال خواندن خطبه- رها می‌کنند! بگو: آنچه نزد خداست از سرگرمی و از بازرگانی بهتر است و خدا بهترین روزی‌دهندگان است.

۶۳. منافقون	الْمُنافِقُونَ: منافقان	مدنی	۱۱ آیه	۲ صفحه
-------------	-------------------------	------	--------	--------

چون منافقان- آنها که دل و زبانشان یکی نیست- نزد تو آیند، گویند: گواهی می‌دهیم که هر آینه تو فرستاده خدایی. و خدا می‌داند که تو فرستاده اویی، و خدا گواهی می‌دهد که همانا منافقان دروغ‌گویند.

سوگندهای [دروغ] خود را سپری گرفته‌اند، پس از راه خدا روی گردانده‌اند- یا مردم را از راه خدا بازداشته‌اند- همانا بد است آنچه می‌کردند- نفاق ورزی-.

این [نفاق و بدکاریشان] بدان سبب است که ایمان آوردند - به ظاهر- سپس کافر شدند- در نهان-، پس بر دلهایشان مهر نهاده شد از این رو [حق را] در نمی‌یابند.

و چون آنان را ببینی پیکرهاشان تو را به شگفت آرد، و اگر سخن گویند گفتارشان را بشنوی- از بس چرب‌زبانند-، [و حال آنکه] گویی چوبهایی‌اند به دیوار تکیه نهاده- بی‌ایمان و مردگانی بی‌روح‌اند-. هر بانگی را بر [زیان و هلاک] خود پندارند. اینان دشمن‌اند پس از آنها بر حذر باش. خدا بکشدشان- یا لعنت بر آنها باد- به کجا و چگونه [از حق] گردانیده می‌شوند؟!

۱  
۴۸۸ ر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ

۲

اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

۳

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا فَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ

۴  
حزب  
۲۲۲

وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ وَإِنْ يَقُولُوا تَسْمَعُ لِقَوْلِهِمْ ۗ كَانَتْهُمْ حُشْبٌ مِّنْ سَنَدَةٍ ۗ يَحْسَبُونَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ هُمُ الْعَدُوُّ فَاحْذَرْهُمْ قَتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّأْ  
رُءُوسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ

۶

سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ  
اللَّهُ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

۷

هُمْ الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُنْفِقُوا عَلَى مَنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ  
حَتَّى يَنْفَضُوا<sup>ط</sup> وَلِلَّهِ خَزَائِنُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَكِنَّ  
الْمُنْفِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ

۸

يَقُولُونَ لِنِ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجَنَا الْأَعَزُّ مِنْهَا  
الْأَذَلُّ<sup>ج</sup> وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ  
الْمُنْفِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ

۹

۴۸۹ ج

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ  
عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ

۱۰

وَأَنْفِقُوا مِنْ مَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ  
الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ  
وَأَكُنْ مِنَ الصَّالِحِينَ

۱۱

وَلَنْ يُؤَخِّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا  
تَعْمَلُونَ

و چون به آنها گفته شود؛ بیاپید تا پیامبر خدا برایتان  
آمزش بخواهد، سرهای خویش را بیچانند و آنان را بینی  
که [از حق] روی می‌گردانند در حالی که گردنکش‌اند.

بر آنها یکسان است چه برایشان آمزش بخواهی یا آمزش  
نخواهی هرگز خدا نیامرزده‌شان. همانا خدا مردم بدکار را راه  
ننماید.

اینان همان کسانی که می‌گویند: بر آنان که نزد پیامبر  
خداوند هزینه مکنید- به آنها چیزی ندهید- تا [از نزد وی]  
پراکنده شوند و حال آنکه خدای راست گنجینه‌های آسمانها  
و زمین، و لیکن منافقان در نمی‌یابند.

گویند: چون به مدینه بازگردیم، آن که عزیزتر است آن را  
که خوارتر است از آنجا بیرون می‌کند، و حال آنکه خدای  
راست عزّت- بزرگی و ارجمندی- و پیامبر او و مؤمنان  
راست، و لیکن منافقان نمی‌دانند.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، مالها و فرزندان شما را از  
یادکرد خدا سرگرم نکنند و هر که چنان کند- به سبب مال  
و فرزندان از طاعت خدا بازماند- ایشانند زیانکاران.

و از آنچه شما را روزی کرده‌ایم انفاق کنید پیش از آنکه  
یکی از شما را مرگ فرا رسد پس گوید: پروردگارا، چرا مرا  
تا سرآمدی نزدیک بازپس نداشتی- مرگ مرا اندکی به  
تأخیر نیفکندی- تا صدقه دهم و از نیکان و شایستگان  
باشم؟

و هرگز خدا کسی را چون سرآمدش رسیده باشد بازپس  
ندارد، و خدا بدانچه می‌کنید آگاه است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱  
۴۹۰

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ  
الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

۲

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٌ وَاللَّهُ  
بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

۳

خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ  
صُورَكُمْ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ

۴

يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا  
تُعْلِنُونَ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

۵

أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ فَذَاقُوا وَبَالَ  
أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

۶

ذَلِكَ بِأَنَّهُ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشَرٌ  
يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا وَتَوَلَّوْا وَاسْتَغْنَى اللَّهُ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ

۷

زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ  
لَتُنَبَّيُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ وَذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ

۸

فَكَاَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْثُورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا وَاللَّهُ بِمَا  
تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

۹

يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذَلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ وَمَنْ يُؤْمِنُ  
بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُدْخِلْهُ  
جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ  
الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است خدای را به پاکی  
می‌ستایند، او راست پادشاهی- پادشاهی حقیقی و مطلق- و  
او راست سپاس و ستایش، و او بر هر چیزی تواناست.

اوست که شما را آفرید پس برخی از شما کافر و برخی از  
شما مؤمن‌اید و خدا بدانچه می‌کنید بیناست.

آسمانها و زمین را بحق آفرید و شما را صورت نگاشت پس  
صورت‌های شما را نیکو نگاشت، و بازگشت [همه] به سوی  
اوست.

آنچه را در آسمانها و زمین است می‌داند، و آنچه را پنهان  
می‌کنید و آنچه را آشکار می‌کنید می‌داند، و خدا به آنچه در  
سینه‌هاست- نیت‌ها و رازها- داناست.

آیا خبر کسانی که پیش از این کافر شدند به شما نیامده  
است؟ که سرانجام بد کار خویش چشیدند و آنان را عذابی  
است دردناک.

آن [عذاب] از این روست که پیامبران‌شان با حجت‌های روشن  
بدیشان می‌آمدند، ولی آنها می‌گفتند: آیا آدمیان ما را راه  
می‌نمایند؟! پس کافر شدند و [از حق] برگشتند و خدای [از  
ایمان‌شان] بی‌نیازی نمود، و خدا بی‌نیاز است و ستوده.

کسانی که کافر شدند پنداشتند که هرگز زنده و برانگیخته  
نمی‌شوند. بگو: چرا، به پروردگارم سوگند که هر آینده  
زنده و برانگیخته می‌شوید، سپس بدانچه کرده‌اید خبر  
داده شوید و این بر خدا آسان است.

پس به خدا و پیامبرش و نوری که فرو فرستاده‌ایم- قرآن  
- ایمان بیاورید. و خدا بدانچه می‌کنید آگاه است.

[زنده و برانگیخته می‌شوید در] روزی که شما را در «روز  
فراهم آوردن»- روز رستاخیز- فراهم آورد. آن روز، روز  
زیان [و حسرت و افسوس]- زیان کافران و سود مؤمنان-  
است و هر که به خدا ایمان آرد و کار نیک و شایسته کند  
بدیهایش را از او بزداید و او را به بهشتی درآرد که  
جویها از زیر آنها روان است، همیشه و جاودانه در آنجا  
خواهند بود، این است رستگاری و کامیابی بزرگ.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ  
خَالِدِينَ فِيهَا ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

مَا أَصَابَ مِنْ مُّصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۗ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ  
قَلْبَهُ ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ ۚ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَإِنَّمَا عَلَى  
رَسُولِنَا الْمُبَالِغُ الْمُبِينُ

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۚ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا  
لَكُمْ فَأَحْذَرُوهُمْ ۚ وَإِنْ تَعَفَّوْا وَتَصَفَّحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنَّ اللَّهَ  
غَفُورٌ رَّحِيمٌ

إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ ۗ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ

فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمَعُوا وَأَطِيعُوا وَأَنْفِقُوا خَيْرًا  
لِّأَنْفُسِكُمْ ۚ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ  
الْمُفْلِحُونَ

إِنْ تُقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُّضَاعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۗ  
وَاللَّهُ شَكُورٌ حَلِيمٌ

عَلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

و کسانی که کافر شدند و آیات ما را دروغ انگاشتند، اینانند  
دوزخیان که در آن جاودانه‌اند، و بد بازگشتگاهی است.

هیچ مصیبتی جز به خواست و فرمان خدا نرسد. و هر که به  
خدا ایمان آورد [خدا] دلش را راه نماید- به خشنودی و  
شکیبایی-، و خدا به هر چیزی داناست.

و خدای را فرمان برید و پیامبر را فرمان برید پس اگر روی  
بگردانید [بدانید که] بر پیامبر ما رساندن آشکار پیام است  
و بس.

خدای یکتا جز او خدایی نیست، پس مؤمنان باید بر او توکل  
کنند و بس.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، همانا برخی از همسران و  
فرزندانتان دشمن شمايند، پس از آنها حذر کنید و اگر  
درگذرید و چشم بپوشید و ببخشایید، همانا خدا آمرزگار و  
مهربان است.

جز این نیست که مالها و فرزندانتان [برای شما] آزمون‌اند،  
و مزد بزرگ نزد خداوند است.

پس هر چه توانید از خدا پروا کنید و بشنوید و فرمان برید  
و انفاق کنید که برای خودتان بهتر است، و هر که از بخل و  
آز خویش نگاه داشته شود پس ایشانند رستگاران.

اگر خدای را وام دهید وامی نیکو- در راه خدا هزینه کنید  
- آن را برای شما افزون- یا دو چندان- کند و شما را  
بیمارزد، و خدا سپاسدار و بردبار است

داننده نهان و آشکارا، توانای بی‌همتا و دانای با حکمت  
است.



بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا الْعِدَّةَ وَاتَّقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ لَا تَخْرِجُوهُنَّ مِنْ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا

۱  
حزب  
۲۳  
۴۹۲

فَإِذَا بَلَغَنَّ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا ذَوَى عَدْلٍ مِّنكُمْ وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَلِكَ يُوَعِّظُ بِهِ مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا

۲

وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ إِنَّ اللَّهَ بَلِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا

۳

وَاللَّيِّ يَسِّنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ ارْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَاللَّيِّ لَمْ يَحْضَنْ وَأُولَتْ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا

۴

ذَلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ إِلَيْكُمْ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا

۵

ای پیامبر، چون خواهید زنان را طلاق دهید پس آنان را به هنگام عده ایشان طلاق دهید و شمار عده را نگاه دارید، و از خدای، پروردگارتان، پروا کنید و آنان را از خانه هاشان بیرون مکنید و [آنها هم] بیرون نروند مگر آنکه کار زشت آشکاری کرده باشند. و این مرزهای- احکام- خداست و هر که از مرزهای خدا درگذرد برآستی به خود ستم کرده است. تو- ای طلاق‌دهنده- چه دانی، شاید خداوند پس از این کاری پدید آرد.

پس چون به سرآمد خویش نزدیک شدند، یا به شیوه‌ای نیکو و پسندیده نگاهشان دارید یا از آنان بخوبی جدا شوید، و دو تن عادل از خودتان را گواه گیرید، و گواهی را برای خدا برپا دارید- ادا کنید-، این است که به آن پند داده می‌شود هر که به خدا و روز بازپسین ایمان دارد، و هر که از خدا پروا کند برای او راه بیرون شدن [از هر دشواری و اندوهی] پدید آرد،

و او را از جایی که گمان ندارد روزی می‌دهد. و هر که بر خدا توکل کند خدا او را بسنده است. همانا خدا کار خود را رساننده است [به آنجا که خواهد]. برآستی که خداوند برای هر چیزی اندازه‌ای نهاده است.

و آن زنانی از شما که از حیض- قاعدگی- ناامید شده باشند، اگر شک داشتید- علت آن ندانستید- پس عده [طلاق] ایشان سه ماه است و نیز زنانی که حیض ندیده‌اند- با آنکه در سنین حیض‌دیدن هستند-، و زنان باردار سرآمدشان این است که بار خود را بنهند. و هر که از خدای پروا کند- به طاعت او- او را در کارش آسانی پدید آرد.

این فرمان خداست که آن را به سوی شما فرو فرستاد، و هر که از خدای پروا کند بدیهایش را از او بزداید و مزدش را بزرگ سازد.

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِّنْ وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَارُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُوا عَلَيْهِنَّ وَإِنْ كُنَّ أُولَٰئِكَ حَمَلٍ فَأَنْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ وَأَتَمِّرُوا بَيْنَكُمْ بِمَعْرُوفٍ ۚ وَإِن تَعَاسَرْتُمْ فَسَرِّضُوهُ لَهَا وَآخَرَىٰ

لِيُنْفِقَ ذُو سَعَةٍ مِّن سَعَتِهِ ۚ وَمَن قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُنْفِقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا آتَاهَا ۚ سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا

وَكَايْنٍ مِّن قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِ ۚ فَحَاسَبْنَاهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَذَّبْنَاهَا عَذَابًا نُّكَرًا

فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ الَّذِينَ ءَامَنُوا قَدْ أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا

رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْكُمْ ءَايَاتِ اللَّهِ مُبَيِّنَاتٍ لِّيُخْرِجَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ۚ وَمَن يُؤْمِن بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۖ قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا

آنان- زنان طلاق‌داده- را [تا سر آمد عده‌شان] آنجا سکونت دهید که خود سکونت می‌کنید از همان توانایی که دارید و به ایشان گزند مرسانید- در نفقه و مسکن- تا بر آنها تنگ گیرید- که از آنجا بیرون روند- و اگر بار دارند بر آنها هزینه کنید تا بار خویش بنهند. پس اگر کودکان شما را شیر دادند، مزدشان را بدهید و با یکدیگر به شایستگی و خوبی مشورت و سازش کنید- در شیردادن مادر و پرداخت اجرت از سوی پدر- و اگر دشواری کنید- به توافق نرسیدید- زنی دیگر باید او را شیر دهد- پدر دایه بگیرد -.

فراخداست از فراخدستی خود هزینه کند، و هر که روزی‌اش بر او تنگ شده باشد از آنچه خداوند به او داده است هزینه کند- یعنی به اندازه توان خود- خدا هیچکس را تکلیف نمی‌کند مگر [به اندازه] آنچه به او داده است. خداوند پس از سختی و دشواری آسانی و فراخی پدید خواهد آورد.

و بسا [مردم] دیه و شهر که از فرمان پروردگارشان و فرستادگان او سر باززدند پس سخت به حساب آنها رسیدیم و عذابشان کردیم عذابی دشوار و ناشناخته.

پس سرانجام بد کار خود را چشیدند و عاقبت کارشان زیانکاری بود.

خداوند برای آنان- مشرکان و کافران- عذابی سخت- عذاب دوزخ- آماده کرده است پس ای خردمندان که ایمان آورده‌اید از خدای پروا کنید، همانا خدا به سوی شما یاد و پندی- قرآن- فروفرستاده است

[و نیز بفرستاد] پیامبری که آیات روشن و روشنگر خدا را بر شما می‌خواند تا کسانی را که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند از تاریکیها به روشنایی بیرون آرد. و هر که به خدا ایمان آورد و کار شایسته کند او را به بهشتیایی درآرد که از زیر آنها جویها روان است، همیشه در آنجا جاودانه اند. همانا خدا روزی او را نیکو ساخته است.

خدای همان است که هفت آسمان و از زمین همانند آن- هفت زمین- بیافرید فرمان [او] میان آنها فرو می‌آید- جاری است- تا بدانید که خدای بر هر چیزی تواناست و دانش خدا همه چیز را فراگرفته است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ  
أَزْوَاجِكَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

قَدْ فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَانِكُمْ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ  
الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

وَإِذْ أَسَرَّ النَّبِيُّ إِلَى بَعْضِ أَزْوَاجِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِ  
وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَفَ بَعْضُهُ وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ  
فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ أَتْبَاكَ هَذَا قَالَ نَبَّأَنِي الْعَلِيمُ  
الْخَبِيرُ

إِنْ تَتُوبَا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَا وَإِنْ تَظَاهَرَا عَلَيْهِ  
فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيلُ وَصَلِحُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةُ  
بَعْدَ ذَلِكَ ظَهِيرٌ

عَسَى رَبُّهُوَ إِنْ طَلَّقَكُنَّ أَنْ يُبَدِّلَهُ أَزْوَاجًا خَيْرًا مِنْكُنَّ  
مُسْلِمَاتٍ مُؤْمِنَاتٍ قَانِتَاتٍ تَتَّبِعْنَ عِبَادَاتٍ سَابِحَاتٍ  
تَحِبُّنَّ وَأَبْكَارًا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا  
النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ  
اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَذِرُوا الْيَوْمَ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا  
كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

ای پیامبر، چرا آنچه را خدا برای تو حلال کرده [بر خود] حرام می‌کنی؟ [با این کار] خشنودی همسران خود را می‌خواهی، و خدا آمرزگار و مهربان است.

همانا خدا برای شما گشودن سوگندهاتان را [به کفاره] مقرر کرد و خدا سرپرست و کارساز شماست، و اوست دانای با حکمت.

و [یاد کنید] آنگاه که پیامبر با یکی از زنان خویش سخنی به راز گفت، پس چون آن زن- حفصه- آن راز را فاش کرد- به عایشه باز گفت- و خدا او

اگر [شما دو زن] به خدای بازگردید- توبه کنید- [بجاست]، زیرا که دلهای شما به کژی و گناه- فاش کردن سرّ پیامبر

اگر شما را طلاق دهد شاید پروردگارش همسرانی بهتر از شما به او عوض دهد: مسلمان، مؤمن، فرمانبر، توبه‌کننده، خدایرست، روزه‌دار، شوهرکرده و دوشیزه.

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، خود و خانواده خود را از آتشی که همیشه آن مردم و سنگ- کافران و بتها- باشند نگاه دارید که بر آن فرشتگانی درشت خو و سختگیر نگهبانند که خدای را در آنچه به آنان فرماید نافرمانی نکنند و هر چه فرمایندشان همان کنند.

ای کسانی که کافر شدید امروز- روز رستاخیز- عذرخواهید، جز این نیست که آنچه می‌کرده‌اید کیفر داده می‌شوید.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُم جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتِمِّمْ لَنَا نُورَنَا وَاعْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَا لَهُمْ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ كَفَرُوا امْرَأَتَ نُوحٍ وَامْرَأَتَ لُوطٍ كَانَتَا تَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدَّٰخِلِينَ

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا امْرَأَتَ فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِنَ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِن رُّوحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُتِبَ عَلَيْهَا مِنَ الْقَنَاتَيْنِ

۹

۱۰

۱۱

۱۲

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، به خدای بازگردید- توبه کنید- بازگشتی به صدق و اخلاص- که از روی پشیمانی بر گناه و ترک آن و استغفار باشد- امید است پروردگارتان بدیهاتان را از شما بزداید و شما را به بهشتی درآرد که از زیر آنها جویها روان است، روزی که خدا پیامبر و کسانی را که با او ایمان آورده‌اند خوار نسازد- بلکه با واردکردنشان به بهشت گرمی‌شان دارد-، نورشان پیشاپیش ایشان و از سوی راستشان می‌رود، می‌گویند: پروردگارا، نور ما را برای ما کامل ساز و ما را بیمارز، که تو بر هر چیزی توانایی.

ای پیامبر، با کافران و منافقان کارزار کن و بر آنها درشتی و سختگیری نما، و جایشان دوزخ است، و بد بازگشتگاهی است.

خدا برای کسانی که کافر شدند مثلی آورده است: زن نوح و زن لوط را، که این دو زیر [فرمان] دو بنده از بندگان شایسته ما بودند، پس به آن دو خیانت کردند، و آن دو [پیامبر] در برابر خدا هیچ سودی برای آن دو [زن] نداشتند- عذاب را از آنها دور نکردند- و [به آنان] گفته شد: به آتش در آید با در آیندگان.

و خدا برای کسانی که ایمان آورده‌اند مثلی آورده است: زن فرعون را، آنگاه که گفت: پروردگارا، برای من نزد خویش در بهشت خانه‌ای بساز و مرا از فرعون و کردار او برهان، و مرا از گروه ستمکاران برهان

و مریم دختر عمران را که دامن خویش [از حرام] نگاه داشت، پس ما از روح خود در آن دمیدیم. و او کلمات پروردگار خویش و کتابهایش را باور داشت و از فرمانبرداران بود.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَبْرَكَ الَّذِي يَدِيَهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

بزرگ و بزرگوار است آن که پادشاهی به دست اوست و او  
بر هر چیزی تواناست

۲

الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا  
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ

آن که مرگ و زندگی را بیافرید تا شما را بیازماید که کدام  
یک از شما نیکوکارتر است، و اوست توانای بی‌همتا و  
آمرزگار.

۳

الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَّا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ  
مِن تَفَوتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ

آن که هفت آسمان را مطابق— یا بر— یکدیگر بیافرید. در  
آفرینش خدای رحمان هیچ تفاوت— اختلاف و خلل و بی‌نظمی  
— نمی‌بینی پس دیگر بار دیده را بگردان و بنگر، آیا هیچ  
شکافی— خلل و نقصی— می‌بینی؟

۴

ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ  
حَسِيرٌ

سپس بار دیگر نیز دیده بگردان و بنگر تا دیده‌ات خوار و  
فرومانده به سویت بازگردد— بی‌آنکه عیب و نقصی در  
آسمانها بیابد—.

۵

وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصْبِيحٍ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا  
لِّلشَّيَاطِينِ ۖ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيرِ

و هر آینه آسمان دنیا— نزدیکتر به زمین— را به چراغهایی—  
ستارگان— بیاراستیم و آنها

۶

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

و کسانی را که به پروردگارشان کافر شدند عذاب دوزخ  
است، و بد بازگشتگاهی است

۷

إِذَا أُلْقُوا فِيهَا سَمِعُوا لَهَا شَهِيقًا وَهِيَ تَفُورُ

چون در آن افکنده شوند، در حالی که می‌جوشد— و آنها را  
فرو می‌برد— آوازی دلخراش مانند آواز خران از آن بشنوند

۸

تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ ۖ كُلَّمَا أُلْقِيَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ  
خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ

نزدیک است که از خشم پاره پاره شود. هر گاه گروهی— از  
دوزخیان— در آن افکنده شوند، نگهبانانش [به نکوهش و  
سرزنش] از آنها پرسند: مگر شما را بیم‌کننده‌ای نیامد؟

۹

قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِنْ  
شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ

گویند: چرا، همانا ما را بیم‌کننده آمد، ولی تکذیب کردیم و  
گفتیم: خدا هیچ چیز فرونفرستاده است، شما جز در  
گمراهی بزرگ نیستید.

۱۰

وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ

و گویند: اگر ما می‌شنیدیم و خرد را کار می‌بستیم در زمره  
دوزخیان نبودیم.

۱۱

فَاعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحْقًا لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ

پس به گناه خویش اقرار کنند، پس نابودی باد اهل آتش  
افروخته را!!

۱۲

إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ

همانا کسانی که از پروردگارشان در نهان می‌ترسند، آمرزش  
و مزد بزرگ دارند.

وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ ۖ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

۱۴

أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ

۱۵  
۴۹۷۲

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلُولًا فَأَمْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا  
وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ ۚ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ

۱۶

ءَأَمِنْتُمْ مَّنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمُ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ  
تَمُورُ

۱۷

أَمْ أَمِنْتُمْ مَّنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ۖ  
فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ

۱۸

وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَكَيفَ كَانَ نَكِيرِ

۱۹

أَوْ لَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَفَّتٍ وَيقْبِضْنَ ۚ مَا  
يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَنُ ۚ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ

۲۰

أَمَّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَّكُمْ يَنْصُرُكُم مِّنْ دُونِ  
الرَّحْمَنِ ۚ إِنَّ الْكَافِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ

۲۱

أَمَّنْ هَذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ ۚ بَلْ لَّجُّوا فِي  
عُتُوٍّ وَنُفُورٍ

۲۲

أَفَمَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِ ۖ أَهْدَىٰ أَمَّنْ يَمْشِي سَوِيًّا  
عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

۲۳

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ  
وَالْأَفْئِدَةَ ۚ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ

۲۴

قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ

۲۵

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

۲۶

قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ

و گفتارتان را چه پنهان دارید یا آن را آشکار کنید، همانا او بدانچه در سینه‌هاست داناست.

آیا کسی که آفریده است نمی‌داند– آیا آفریدگار از آفریده خود با خبر نیست–، و حال آنکه باریکدان و آگاه است؟!

اوست که زمین را برای شما رام کرد پس در اطراف و کنارهای آن راه روید و از روزی او بخورید و [بدانید که] برانگیختن– در روز رستاخیز– به سوی اوست.

آیا از آن که در آسمان است ایمن شده‌اید از اینکه شما را به زمین فروبرد و آنگاه آن

یا از آن که در آسمان است ایمن شده‌اید از اینکه بر شما بادی سنگبار فرستد؟ پس بزودی خواهید دانست که بیم‌دادن من چگونه است.

و هر آینه کسانی که پیش از آنان بودند تکذیب کردند، پس انکار [و کیفر] من چگونه بود؟

و آیا به مرغان بر فراز سرشان ننگریسته‌اند که بالها گشایند و به هم آرند؟ [تا ببینند که] هیچ کس آنها را [در هوا] جز خدای رحمان نگاه نمی‌دارد همانا او به هر چیزی بیناست.

یا کیست آن که سپاه شما باشد که شما را در برابر خدای رحمان یاری کند؟ کافران جز در فریفتگی– فریب‌خورده شیطان– نیستند.

یا کیست آن که شما را روزی دهد، اگر او روزی خویش بازگیرد؟ بلکه اینان در سرکشی و رمیدن [خویش] فرورفته‌اند.

آیا کسی که نگوینار بر روی خود می‌رود راه‌یافته‌تر است یا آن که راست ایستاده بر راه راست می‌رود؟

بگو: اوست که شما را آفرید و برای شما گوش و دیدگان و دلها پدید آورد. [ولی] اندک سپاس می‌گزارید.

بگو: اوست که شما را در زمین بیافرید و به سوی او برانگیخته و فراهم می‌شوید.

و می‌گویند: این وعده کی خواهد بود، اگر راست‌گویید؟

بگو: همانا دانش [آن] نزد خداست و من بیم‌کننده‌ای آشکارم و بس.



فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سَيِّئَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهٖء تَدْعُونَ

۲۸

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنِ أَهْلَكَنِیَ اللَّهُ وَمَنْ مَعِيَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَنْ يُجِيرُ الْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ

۲۹

قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ عَامِنًا بِهِء وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

۳۰

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنِ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَأْتِيكُمْ بِمَآءٍ مَّعِينٍ

۶۸. قلم	القَلَمُ: قلم	مکی	۵۲ آیه	۳ صفحه
---------	---------------	-----	--------	--------

۱
حزب
۲۲۶
۴۹۸ر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
ن وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ

۲

مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ

۳

وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ

۴

وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ

۵

فَسَتُبْصِرُ وَيُبْصِرُونَ

۶

بِأَيِّكُمْ أَلْمَفُتُونَ

۷

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ

۸

فَلَا تُطِعِ الْمُكَذِّبِينَ

۹

وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ

۱۰

وَلَا تُطِعْ كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِينٍ

۱۱

هَمَّا زِ مَّشَاءٍ بِنَمِيمٍ

۱۲

مَنَاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ

۱۳

عُتِلَ بَعْدَ ذَلِكَ زَنِيمٍ

۱۴

أَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ

۱۵

إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَتُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ

پس چون آن [وعده] را نزدیک‌شده بینند، روی آنان که کافر شدند بد– زشت و تاریک و ناخوش– گردد و گفته شود: این است آنچه می‌خواستید– می طلبیدید–.

بگو: مرا گویید که اگر خدای مرا و کسانی را که با من‌اند هلاک کند یا بر ما مهر و بخشایش آرد، چه کسی [شما] کافران را از عذاب دردناک پناه می‌دهد؟

بگو: او خدای رحمان است، به او ایمان آوردیم و بر او توکل کردیم. پس بزودی خواهید دانست چه کسی در گمراهی آشکار است.

بگو: مرا گویید که اگر آب شما [به زمین] فرو شود، چه کسی شما را آب روان می‌آورد؟

نون، سوگند به قلم و آنچه می‌نویسند،

که تو به نعمت پروردگارت– نبوت و رسالت– دیوانه نیستی.

و هر آینه تو راست مزد بی‌پایان.

و هر آینه تویی بر خویی بس بزرگ.

پس زودا که بینی و آنها نیز ببینند،

که کدامین شما دیوانه و شوریده است.

همانا پروردگارت داناتر است به کسی که از راه او گم گشته و داناتر است به ره‌یافتگان.

پس دروغ‌انگاران را فرمان مبر.

دوست دارند که نرمی کنی تا نرمی کنند.

و هر بسیار سوگند خورنده خوار و بی‌ارزشی را فرمان مبر،

که عیبجو، بدگو، رونده به سخن‌چینی،

بازدارنده نیکی، از حد درگذرنده، گنه‌پیشه،

[و] پس از این همه، سختدل و درشت‌خو و بی‌تبار است

از آن رو که دارای مال و پسران است

چون آیات ما بر او خوانده شود گوید: افسانه‌های پیشینیان است.

سَنَسِمُهُ عَلَى الْخُرُطُومِ

بر خرطوم– بینی– او داغ خواهیم نهاد.

إِنَّا بَلَوْنَهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ

۱۷

وَلَا يَسْتَتْنُونَ

۱۸

فَطَافَ عَلَيْهَا طَآئِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ

۱۹

فَأَصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ

۲۰

فَتَنَادَوْا مُصْبِحِينَ

۲۱

أَنِ اغْدُوا عَلَىٰ حَرْثِكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰرِمِينَ

۲۲

فَانْطَلَقُوا وَهُمْ يَتَخَلَّفُونَ

۲۳

أَن لَّا يَدْخُلَنَّهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُم مِّسْكِينٌ

۲۴

وَعَدُوا عَلَىٰ حَرْدٍ قَدِيرِينَ

۲۵

فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوا إِنَّا لَضَالُّونَ

۲۶

بَلْ نَحْنُ مُحْرَمُونَ

۲۷

قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُلْ لَّكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُونَ

۲۸

قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ

۲۹

فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَلَوْمُونَ

۳۰

قَالُوا يَٰوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِعِينَ

۳۱

عَسَىٰ رَبُّنَا أَن يُبَدِّلَنَا خَيْرًا مِّنْهَا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا رَاغِبُونَ

۳۲

كَذَٰلِكَ الْعَذَابُ ۚ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

۳۳

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٍ النَّعِيمِ

۳۴ ر ۴۹۹

أَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ

۳۵

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ

۳۶

أَمْ لَكُمْ كِتَابٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ

۳۷

إِنَّ لَكُمْ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ

۳۸

أَمْ لَكُمْ أَيْمَنُ عَلَيْنَا بَلِغْتُهُ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ إِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُونَ

۳۹

سَلَهُمْ أَيُّهُمْ بِذَٰلِكَ زَعِيمٌ

۴۰

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ فَلْيَأْتُوا بِشُرَكَائِهِمْ إِن كَانُوا صَادِقِينَ

۴۱

يَوْمَ يُكْشَفُ عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ

۴۲

ما آنها– اهل مکه– را بیازمودیم– به آنها نعمت دادیم ولی کفر ورزیدند– چنانکه خداوندان آن بوستان را آزمودیم آنگاه که سوگند خوردند که هر آینه بامداد پگاه– پنهان از مستمندان– میوه آن را خواهیم چید

و استثنا نکردند– نگفتند اگر خدای خواهد–

پس شبانگاه که خفته بودند آفتی از سوی پروردگارت بر گرد آن

پس مانند باغی شد که میوه آن چیده و بریده باشند– درختانش سوخته و سیاه شد–.

پس بامدادان یکدیگر را ندا دادند:

اگر میوه‌چین هستید پگاه به کشتزار خود در آیید.

پس به راه افتادند و با هم آهسته می‌گفتند:

امروز مبادا درویشی در آن

و پگاه برفتند بدین آهنگ که بر [چیدن و] منع درویشان توانایند.

پس چون آن را دیدند– خشک و سوخته– گفتند: هر آینه ما گمراهیم– این باغ ما نیست–.

[نه،] بلکه ما ناکام شده‌ایم.

بهترینشان– به خرد و میانه‌روی– گفت: آیا شما را نگفتم: چرا خدای را به پاکی یاد نمی‌کنید؟

گفتند: پاک است پروردگار ما، همانا ما ستمکار بوده‌ایم.

پس برخی از ایشان بر برخ دیگر سرزنش‌کنان روی آورده،

گفتند: وای بر ما، همانا ما سرکش بوده‌ایم.

امید است پروردگار ما بهتر از آن را به ما باز دهد، ما به پروردگارمان گراینده‌ایم.

چنین است عذاب [این جهانی،] و هر آینه عذاب آن جهان بزرگتر است، اگر می‌دانستند.

همانا پرهیزگاران را نزد پروردگارشان بهشت‌های پر نعمت است.

پس آیا مسلمانان– گردن‌نهادگان– را همچون بزهکاران می‌سازیم– یکسان و برابر؟!

شما را چیست؟! چگونه داوری می‌کنید؟!

یا مگر شما را کتابی است که در آن می‌خوانید،

که شما راست در آن [جهان] هر چه گزینید؟!

یا مگر شما را بر ما پیمانهایی است رسا و پیوسته تا روز رستاخیز، که هر چه حکم کنید شما را باشد؟!

از آنها پپرس که کدامشان ضامن این [دعوی] اند

یا مگر ایشان را انبازانی است– بتها و معبودانی جز خدا که پشتیبان آنها باشند–؟! پس اگر راستگویند انبازان خویش بیارند،

در روزی که کار [بر کافران] سخت و دشوار شود، و آنان به سجود خوانده شوند ولی نتوانند

خَشِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ۖ وَقَدْ كَانُوا يُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ وَهُمْ سَلِيمُونَ

فَذَرْنِي وَمَنْ يُكَذِّبْ بِهَذَا الْحَدِيثِ ۖ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ

وَأُمْلِي لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ

أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِّنْ مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُونَ

أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُمُونَ

فَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْأُخُوتِ إِذْ نَادَىٰ وَهُوَ مَكْظُومٌ

لَوْلَا أَن تَدَارَكَهُ نِعْمَةٌ مِّن رَّبِّهِ ۚ لَنُبِذَ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ مَذْمُومٌ

فَاجْتَبَاهُ رَبُّهُ وَفَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ

وَإِن يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَرِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ

وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ

در حالی که دیدگانشان از ترس فروشده، خواری و زبونی آنها را فرو گرفته است و همانا به سجود خوانده می‌شدند و حال آنکه تندرست بودند– می توانستند سجده کنند ولی اجابت نمی‌کردند–.

پس مرا با کسانی که این سخن– قرآن– را دروغ می‌انگارند واگذار آنها را اندک اندک و پایه پایه از آنجا که ندانند فرو گیریم– به هلاکت و نابودی کشانیم–.

و آنان را مهلت دهم، که تدبیر من استوار است.

یا مگر از آنان مزدی می‌خواهی که از تاوان گرانبارند؟!

یا مگر نزدشان علم غیب است که [آن را] می‌نویسند– و به دیگران می‌دهند–؟!

پس بر حکم پروردگار خود شکیبایی کن و مانند صاحب ماهی– یونس– مباش آنگاه که با دلی پراندوه [در شکم ماهی] ندا داد.

اگر نه آن بود که نعمتی– بخشایش و نیکو داشتی– از پروردگارش او را دریافت هر آینه به صحرایی بی‌گیاه افکنده می‌شد و نکوهیده می‌بود.

پس پروردگارش او را برگزید و از نیکان و شایستگانش ساخت.

و هر آینه نزدیک است آنان که کافر شدند– چون قرآن را شنیدند– که می‌خواندی– تو را با چشمهای خود بلغزانند و بیفکنند و می‌گویند: همانا او دیوانه است–.

و نیست این [قرآن] مگر یاد و پندی برای جهانیان.

<b>۶۹. حاقه</b>	الحَاقَّةُ: حتمی	مکی	۵۲ آیه	۳ صفحه
-----------------	------------------	-----	--------	--------

آن روز راست– روز رستاخیز که وقوعش راست است–.

چیست آن روز راست؟

و چه آگاه کرد تو را که آن روز راست چیست؟

ثمود– قوم صالح– و عاد– قوم هود– روز کوبنده و درهم‌شکننده را دروغ شمردند.

اما ثمود، پس به سبب سرکشی– یا به عذاب صیحه سرکش – هلاک شدند.

و اما عاد، به بادی سرد و سخت و از حد گذشته هلاک شدند

که آن را هفت شب و هشت روز پیایی بر آنان گماشت، پس آن قوم را در آن

پس آیا هیچ برجای‌مانده‌ای از آنان می‌بینی؟

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحَاقَّةُ

مَا الْحَاقَّةُ

وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ

كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ

فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ

وَأَمَّا عَادٌ فَأُهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ

سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَنِيَةً أَيَّامٍ حُسُومًا ۖ فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعِجَازُ ۖ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ

فَهَلْ تَرَى لَهُم مِّنْ بَاقِيَةٍ

وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكَتُ بِالْخَاطِئَةِ

فَعَصَوْا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخَذَةً رَّابِيَةً

إِنَّا لَمَّا طَغَا الْمَاءُ حَمَلْنَاكُمْ فِي الْجَارِيَةِ

لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيَهَا أذُنٌ وَعِيَةٌ

فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ نَفَخَةٌ وَاحِدَةٌ

وَحُمِلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَاحِدَةً

فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ

وَانْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَاهِيَةٌ

وَالْمَلَكُ عَلَى أَرْجَائِهَا وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمَنِيَّةٌ

يَوْمَئِذٍ تُعَرِّضُونَ لَا تَخْفَى مِنْكُمْ خَافِيَةٌ

فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِۦ ۖ فَيَقُولُ هَآؤُمُ اقْرَءُوا كِتَابِيَهٗ

إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلْكٌ حِسَابِيَهٗ

فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ

فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ

قُطُوفُهَا دَانِيَةٌ

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ

وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِۦ ۖ فَيَقُولُ يَلَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَابِيَهٗ

وَلَمْ أَدرِ مَا حِسَابِيَهٗ

يَلَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ

مَا أَغْنَىٰ عَنِّي مَالِيَهٗ

هَلَكَ عَنِّي سُلْطَانِيَهٗ

خُذُوهُ فَغُلُّوهُ

ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلُّوهُ

ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ

إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ

وَلَا يَحْضُ عَلَىٰ طَعَامِ الْمِسْكِينِ

و فرعون و کسانی که پیش از وی بودند و [مردم] آبادیهای زیر و رو شده– شهرهای قوم لوط– همگی با بدکاری و گناه آمدند– یا بدکاری و گناه آوردند–

فرستاده پروردگار خود را نافرمانی کردند پس [خدای هم] آنها را به کیفری سخت بگرفت.

همانا ما هنگامی که آب از حد درگذشت شما را در آن کشتی – کشتی نوح– سوار کردیم،

تا آن را برای شما یاد کرد و پندی سازیم و گوشهای فراگیرنده آن را فرا گیرد.

و چون یک بار در صور دمیده شود،

و زمین و کوه‌ها [از جای] برداشته شوند و یکباره درهم شکنند،

پس آن روز آن واقعه– رستاخیز– رخ نماید.

و آسمان بشکافد پس در آن روز سست و پراکنده باشد

و فرشتگان بر کناره‌های آن

و آن روز شما را پیش آرند بگونه‌ای که هیچ [کار] پوشیده‌ای از شما، پنهان نماند.

پس آن که کارنامه او به دست راستش داده شود [با خوشحالی] گوید: ببایید و کارنامه مرا بگیرید و بخوانید– زیرا در آن عملی نیست که از آشکار شدنش شرم داشته باشم–.

من می‌دانستم که حساب خویش را خواهم دید.

پس او در زندگانیی پسندیده باشد،

در بهشتی برین،

که میوه‌های آن نزدیک و در دسترس است.

بخورید و بیاشامید، نوش و گوارا، به پاداش آنچه در روزگار گذشته پیش فرستادید.

و اما آن که کارنامه او به دست چپش داده شود پس [با بد حالی] گوید: ای کاش کارنامه‌ام به من داده نمی‌شد.

و نمی‌دانستم حسابم چیست.

ای کاش مرگ پایان‌دهنده کار بود.

مالم مرا سود نبخشید– عذاب را از من بازداشت–.

حجت– یا نیروی– من از دستم برفت.

[ندا آید:] او را بگیرید و دربندش کنید.

سپس به دوزخش در آرید– یا بسوزانید–.

سپس در زنجیری که درازای آن هفتاد گز باشد در آریدش.

زیرا که او به خدای بزرگ ایمان نمی‌داشت،

و بر طعام دادن بینوایان بر نمی‌انگیخت– ترغیب نمی‌کرد–.

فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هَاهُنَا حَمِيمٌ

۳۶ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غِسْلِينٍ

۳۷ لَا يَأْكُلُهُوَ إِلَّا الْخَطِئُونَ

۳۸ فَلَا أَقْسَمُ بِمَا تُبْصِرُونَ

۳۹ وَمَا لَا تُبْصِرُونَ

۴۰ إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ

۴۱ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَّا تُوْمِنُونَ

۴۲ وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيلًا مَّا تَذْكُرُونَ

۴۳ تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ

۴۴ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضُ الْأَقَاوِيلِ

۴۵ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ

۴۶ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ

۴۷ فَمَا مِنْكُمْ مِّنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ

۴۸ وَإِنَّهُ لَتَذِكْرَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ

۴۹ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنْكُمْ مُّكَذِّبِينَ

۵۰ وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ

۵۱ وَإِنَّهُ لَحَقُّ الْيَقِينِ

۵۲ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ

۷۰. معارج      المَعَارِج: درجات      مکی      ۴۴ آیه      ۳ صفحه

۱ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
۵۰۲۲ سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ

۲ لِلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ وَدَافِعٌ

۳ مِّنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ

۴ تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ  
أَلْفَ سَنَةٍ

۵ فَأَصْبَرَ صَبْرًا جَمِيلًا

۶ إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ وَبَعِيدًا

۷ وَنَرَاهُ قَرِيبًا

۸ يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْمُهْلِ

۹ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ

۱۰ وَلَا يَسْأَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا

پس امروز او را در آنجا هیچ دوستی نباشد،

و نه طعامی مگر از زردابه– چرک و خونی که از تن دوزخیان می‌آید–،

که آن را جز بدکاران نمی‌خورند.

پس سوگند به آنچه می‌بینید،

و آنچه نمی‌بینید،

که این [قرآن] گفتار فرستاده‌ای است بزرگوار– رسول اکرم

و این سخن شاعری نیست، چه اندک ایمان می‌آورید

و سخن کاهنی– پیشگو یا اخترگو– هم نیست، چه اندک پند می‌گیرید.

فروفرستاده‌ای است از پروردگار جهانیان.

و اگر وی برخی سخنان را بر ما برمی‌بافت،

هر آینه او را به دست راست– کنایه از قوت و توانایی یا سختی و شدت– می‌گرفتیم،

سپس رگ جان– دل– او را می‌بریدیم

پس هیچ یک از شما بازدارنده [عذاب] از او نیست.

و هر آینه این [قرآن] یاد و پندی است برای پرهیزگاران.

و هر آینه ما می‌دانیم که از شما تکذیب‌کنانی هستند.

و هر آینه آن

و همانا آن حق‌الیقین است.

پس به نام پروردگار بزرگت تسبیح گوی.



يُبْصِرُونَهُمْ يَوَدُّ الْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍ  
بِبَنِيهِ

۱۲ وَصَلَحِبَّتِهِ وَأَخِيهِ

۱۳ وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُتَوِيهِ

۱۴ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ

۱۵ كَلَّا إِنَّهَا لَظَىٰ

۱۶ نَزَاعَةً لِلشَّوَىٰ

۱۷ تَدْعُوا مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّىٰ

۱۸ وَجَمَعَ فَأَوْعَىٰ

۱۹ إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا

حزب  
۲۲۸

۲۰ إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا

۲۱ وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا

۲۲ إِلَّا الْمُصَلِّينَ

۲۳ الَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ

۲۴ وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ

۲۵ لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ

۲۶ وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بَيِّمَ الَّذِينَ

۲۷ وَالَّذِينَ هُمْ مِّنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ

۲۸ إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَا مُونِ

۲۹ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ

۳۰ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ  
مَلُومِينَ

۳۱ فَمَنِ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ

۳۲ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْنَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ

۳۳ وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَتِهِمْ قَائِمُونَ

۳۴ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ

۳۵ أُولَٰئِكَ فِي جَنَّتٍ مُّكْرَمُونَ

۳۶ فَمَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا قِبَلَكَ مُهْطِعِينَ

رج  
۵۰۳

۳۷ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِينَ

۳۸ أَيَطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ أَنْ يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ

۳۹ كَلَّا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِّمَّا يَعْلَمُونَ

آنان– یعنی خویشانشان– را بدیشان بنمایند– ولی کاری از آنها ساخته نیست–. بزهکار آرزو کند که کاش می‌توانست [برای فرار] از عذاب آن روز فرزندان خود را عوض دهد،

و زن و برادر خود را،

و خویشانی را که او را جای می‌دادند– و به خود نزدیک می‌ساختند–،

و هر که را در زمین است، همه را یکجا، تا او را [از عذاب] برهاند،

هرگز، که آن آتشی است زبانه‌کشنده،

برکننده پوست سر– یا همه تن–،

می خواند هر که را [به ایمان و طاعت] پشت کرد و روی بگردانید.

و [مال را] گرد کرد و بیندوخت.

همانا آدمی ناشکیبا– یا حریص– آفریده شده

چون بدی [و رنجی] بدو رسد بیتاب است

و چون نعمتی [و رفاهی] بدو رسد بازدارنده است– بخل ورزد–

مگر نمازگزاران

آنان که بر نماز خویش پیوسته و پاینده‌اند

و آنان که در مالهاشان حق است معلوم– مانند زکات و صدقات–،

برای نیازمند خواهنده و بینوای درمانده

و آنان که روز پاداش را باور دارند

و آنان که از عذاب پروردگار خود ترسانند

همانا از عذاب پروردگارشان ایمنی نیست

و آنان که شرمگاه خویش نگاه می‌دارند،

مگر از همسران خود یا کنیزانی که آنها را مالکند، که [در باره آنها] سرزنش نشوند.

پس هر که فراتر از این جوید اینانند از حدگذشتگان

و آنان که امانتها و پیمانهای خود را رعایت می‌کنند

و آنان که به گواهیهای خویش ایستاده‌اند– متعهد و پایدارند–

و آنان که بر نماز خود نگاهدار و پاسدارند– به نیکوترین و کاملترین وجه نماز می‌گذارند–.

ایشانند که در بهشتها گرامی داشتگانند.

پس کافران را چیست که به تو چشم دوخته و به سویت شتابانند،

از راست و از چپ گروه گروه

آیا هر مردی از آنها طمع دارد که به بهشت پر نعمت در آید؟!

هرگز، همانا ما آنان را از آنچه می‌دانند– نطفه– آفریده‌ایم



فَلَا أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ إِنَّا لَقَدِرُونَ

عَلَىٰ أَنْ تُبَدِّلَ خَيْرًا مِّنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ

فَذَرَهُمْ يُخْضَوْنَ وَيَلْعَبُونَ حَتَّىٰ يَلْقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ

يَوْمَ يُخْرِجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَىٰ نُصُبٍ يُوفِضُونَ

خَشِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهِقُهُمْ ذَلَّةٌ ذَلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ

۰۷۱. نوح	نُوح: نوح	مکی	۲۸ آیه	۲ صفحه
----------	-----------	-----	--------	--------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِۦ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

قَالَ يَقُومُ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ

أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ وَأَطِيعُوا

يَغْفِرْ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُخْرِجْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا

فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا

وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصْوِعَهُمْ فِي عَازَانِهِمْ وَأَسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَأَصْرُوا وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا

ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا

ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا

فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا

پس سوگند به خداوند خاورها و باخترها که هر آینه ما تواناییم،

بر آنکه بهتر از ایشان را به جایشان آریم، و ما واپس مانده – ناتوان و درمانده– نیستیم.

پس واگذارشان تا بیهوده گفتوگو و بازی کنند تا آن روزشان را که وعده داده می‌شوند ببینند.

روزی که از گورها شتابان بیرون آیند گویی که به سوی نشانه‌ای [که برپا شده] می‌شتابند

در حالی که دیدگانشان از ترس فروشده، خواری و زبونی آنها را فروگرفته است این است آن روزی که وعده داده می‌شدند.

همانا نوح را به سوی قومش فرستادیم که قوم خود را بیم ده پیش از آنکه عذابی دردناک بدیشان آید.

گفت: ای قوم من، همانا من شما را بیم‌کننده‌ای آشکارم،

که خدای یکتا را بپرستید و از او پروا کنید و مرا فرمان برید،

تا گناهانتان را ببامزد و شما را تا سرآمدی نامبرده واپس دارد، که سرآمد خدای چون فرا رسد واپس نیفتد، اگر می‌دانستید.

گفت: پروردگارا، همانا من قوم خود را شب و روز خواندم،

پس خواندن من آنان را جز رمیدن و گریختن نیفزود

و هر گاه که ایشان را بخواندم تا آنها را ببامرزی انگشتان خویش در گوشه‌اشان کردند– تا نشوند– و جامه‌های خود را بر سر کشیدند– تا مرا نبینند– و [بر کفر خویش] پای فشردند و بسی سرکشی و بزرگ‌منشی نمودند.

و آنگاه آنان را آشکارا به آواز بلند بخواندم،

باز آنها را آشکارا بگفتم و در نهان بگفتم.

پس گفتم: از پروردگارتان آمرزش بخواهید که او آمرزگار است،

يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا

وَيُمِدُّكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَّكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَّكُمْ أَنْهَارًا

مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا

وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا

أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَوَاتٍ طِبَاقًا

وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ الشَّمْسُ سِرَاجًا

وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا

ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ بِسَاطًا

لِتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا

قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا مَنْ لَّمْ يَزِدْهُ مَالُهُ وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا

وَمَكَرُوا مَكْرًا كُبَّارًا

وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ ءَالِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا

وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا

مِمَّا خَطِيئَتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأُدْخِلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا

وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا

إِنَّكَ إِنْ تَذَرَهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا

رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَلَدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِيَ مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا

تا آسمان– ابر– را بر شما بارنده فرستد.

و شما را به مالها و پسران یاری کند و به شما بوستانها دهد و برایتان جویها پدید آرد.

چیست شما را که خدای را به بزرگی باور ندارید– یا از عظمت خدا نمی‌ترسید–؟

و حال آنکه شما را گوناگون– به مراحل یا از حالی پس از حالی– آفریده است.

آیا ندیده‌اید که خدا هفت آسمان را چگونه مطابق– یا بر– یکدیگر آفرید،

و ماه را در آنها تابان ساخت و خورشید را چراغ درخشان کرد؟

و خدا شما را از زمین برویانید روییدنی– چون گیاه–.

سپس شما را به آن بازگرداند و باز شما را بیرون آرد بیرون آوردنی– به هنگام رستاخیز–.

و خدا زمین را برای شما بستری گسترده کرد،

تا از آن به راه‌های فراخ– گشاده یا مختلف– بروید.

نوح گفت: پروردگارا، اینان مرا نافرمانی کردند و از کسی پیروی کردند که وی را مال و فرزندانش جز زیانکاری نیفزود.

و نیرنگ ساختند نیرنگی بزرگ– در دین خدا، یا در هلاکت من–.

و گفتند: خدایاتان را وامگذارید، و ودّ و سُوَاع و یَعُوث و یَعُوق و نَسْر را رها مکنید.

و براستی که بسیاری را گمراه کردند، و [بار خدایا،] ستمکاران– یعنی کافران– را جز گمراهی میفزای.

به سزای گناهانشان غرق شدند– به طوفان– و به آتشی– آتش دوزخ– درآورده شدند، پس به جای خدا برای خود هیچ یاورانی نیافتند.

و نوح گفت: پروردگارا، بر روی زمین از این کافران هیچ کسی را مگذار،

که اگر بگذاریشان، بندگان تو را گمراه می‌کنند و جز بدکار و کافر نمی‌زایند.

پروردگارا، مرا و پدر و مادرم را و هر که را که با ایمان به خانه من در آمده باشد و همه مردان و زنان مؤمن را بیامرز و ستمکاران را جز هلاکت و نابودی میفزای.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْءَانًا عَجَبًا

۲

يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ ۚ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا

۳

وَأَنَّهُ تَعَالَىٰ جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا

۴

وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا

۵

وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّنْ تَقُولَ الْإِنسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا

۶

وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا

۷

وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَن لَّنْ يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا

۸

وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَهَا مِلْكَتٌ حَرِسًا شَدِيدًا وَشُهَبًا

۹

وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقْعِدَ اللَّسَمِ ۖ فَمَنْ يَسْتَمِعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شِهَابًا رَّصَدًا

۱۰

وَأَنَّا لَا نَدْرِي أَشَرُّ أُرِيدَ يَمَنَ فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا

۱۱

وَأَنَّا مِنَّا الصَّالِحُونَ وَمِنَّا دُونَ ذَلِكَ ۖ كُنَّا طَرَائِقَ قِدَدًا

۱۲

وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّنْ نُعْجِزَ اللَّهَ فِي الْأَرْضِ وَلَنْ نُعْجِزَهُ ۚ هَرَبًا

۱۳

وَأَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَىٰ ءَامَنَّا بِهِ ۚ فَمَنْ يُؤْمِنُ بِرَبِّهِ ۚ فَلَا يَخَافُ بَحْصًا وَلَا رَهَقًا

بگو: به من وحی شده است که گروهی از پریان [به این قرآن] گوش فرا داشتند، پس گفتند که ما قرآنی شگفت– بسیار فصیح که مانند سخن بشر نیست– شنیدیم

که به راه راست [و کمال] راه می‌نماید، پس به آن ایمان آوردیم و هرگز کسی را به پروردگاران انباز نگیریم

و همانا برتر است بزرگی و شکوه پروردگاران که نه همسری گرفته و نه فرزندی

و همانا نابخرد از ما بر خدا دروغ و ناروا گفت– نسبت زن و فرزند به او داد–

و ما می‌پنداشتیم که هرگز آدمی و پری بر خدا سخن دروغ نگویند

و همانا مردانی از آدمیان به مردانی از پریان پناه می‌بردند پس بر سرکشی و گناهکاری آنان

و چنانکه شما پنداشتید آنها نیز پنداشتند که خداوند هرگز کسی را برنینگیزد– به پیامبری یا به زندگی دیگر–

و ما آسمان را بسودیم– کنایه از اینکه به آسمان بالا رفتیم – پس آن را پر از نگهبانان نیرومند– یعنی فرشتگان– و شهابها– درخشا یا تیرهای آتشین– یافتیم

و ما در آنجا

و ما نمی‌دانیم که آیا در باره کسانی که در زمین‌اند– آدمیان – بدی خواسته شده، یا پروردگارشان برای آنها رهیابی [به نیکی و راه راست] خواسته است

و همانا از ما برخی نیک و شایسته‌اند و برخی جز این. ما گروه‌هایی به راه‌های گوناگون بودیم

و ما می‌دانستیم که هرگز خدای را در زمین ناتوان نتوانیم ساخت و با گریختن– از عذاب او– ناتوانش نتوانیم کرد

و چون رهنمونی [به راه راست]– قرآن– را شنیدیم به آن ایمان آوردیم، که هر که به پروردگار خویش ایمان آورد نه از کاستی– در پاداش– ترسد و نه از ستم– در کیفر–

وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا الْقَاسِطُونَ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَٰئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا

۱۵ وَأَمَّا الْقَاسِطُونَ فَكَانُوا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا

۱۶ وَالْوَلَوِ اسْتَقَمُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَهُمْ مَّاءً غَدَقًا

۱۷ لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا

۱۸ وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا

۱۹ وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا

۲۰ قُلْ إِنَّمَا أَدْعُوا رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا

۲۱ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا

۲۲ قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا

۲۳ إِلَّا بَلَاغًا مِّنَ اللَّهِ وَرِسَالَةً وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا

۲۴ حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ أَضَعُفٌ نَّاصِرًا وَأَقَلُّ عَدَدًا

۲۵ قُلْ إِنْ أَدْرَىٰ أَقْرَبُ مَا تُوعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُ رَبِّي أَمَدًا

۲۶ عَلِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا

۲۷ إِلَّا مَنْ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا

۲۸ لَيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رَسُولَ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا

و همانا از ما برخی مسلمانند و برخی بیدادگر. پس هر که [فرمان خدای را] گردن نهاد اینانند که راه راست را جسته و یافته‌اند.

و اما بیدادگران، پس دوزخ را هیمه باشند.

و [به من وحی شده که] اگر [آدمیان و پریان] بر راه راست پایداری کنند، هر آینه از آبی فراوان– کنایه از روزی فراوان– سیرابشان کنیم،

تا در باره آن بیازماییمشان، و هر که از یاد و پند پروردگارش روی بگرداند او را به عذابی سخت درآرد.

و همانا مسجدها– یا اندامهای سجده– برای خداست، پس با خدای یکتا کسی را مخوانید– نپرستید–.

و چون بنده خدا– پیامبر

بگو: همانا من تنها پروردگارم را می‌خوانم– می‌پرستم– و هیچ کس را با وی انباز نمی‌گیرم.

بگو: من برای شما نه هیچ زیانی را در توان دارم و نه هیچ رهنمونی به خیر و صلاح و کمالی را [بی‌هدایت خدا].

بگو: همانا مرا هیچ کس از [عذاب] خدای پناه و زنهار ندهد – اگر در باره من عذابی خواسته باشد– و هرگز جز او پناهگاهی نیابم،

جز تبلیغی از جانب خدای و رساندن پیامهای او– که تنها پناه من است–. و آنان که خدای و پیامبرش را نافرمانی کنند، ایشان راست آتش دوزخ که برای همیشه در آن جاویدان باشند.

تا آنگاه که آنچه به آنها وعده داده شده ببینند خواهند دانست که چه کسی را یارانی ناتوان‌تر و به شمار کمتر است.

بگو: نمی‌دانم که آیا آنچه وعده داده می‌شوید– عذاب– نزدیک است یا پروردگارم برای آن مدتی می‌نهد

دانای نهان و ناپیداست، پس کسی را بر غیب خود آگاه نسازد،

مگر آن را که به پیامبری پسندد و برگزیند، زیرا که از پیش روی و از پشت سرش نگهبانانی گسیل می‌دارد

تا معلوم کند که پیامهای پروردگارشان را رسانده‌اند، و [خدای] آنچه را نزد ایشان

۱ ۵۰۸ر	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ يَا أَيُّهَا الْمَزْمِلُ	ای جامه به خود پیچیده
۲	قُمْ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا	شب را [به نماز] برخیز مگر اندکی
۳	نِصْفَهُ أَوْ انْقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا	نیمی از آن را، یا اندکی از نیمه بکاه— تا به ثلث رسد—
۴	أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا	یا بر آن بیفزای— تا به دو ثلث رسد— و قرآن را شمرده و آرام— واضح و با درنگ— بخوان.
۵	إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا	ما بر تو سخنی سنگین و دشوار— یا گرانمایه— خواهیم افکند— یعنی این قرآن را بر تو فروخواهیم آورد—.
۶	إِنَّ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْأً وَأَقْوَمُ قِيلًا	همانا ساعت‌های شب— یا قیام و عبادت در شب— استوارتر و پابرجاتر و به گفتار درست‌تر است— از عبادت روز—.
۷	إِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا	زیرا تو را در روز آمد و شد— کار و شغل— دراز و بسیار است— پس شب را ویژه عبادت و خلوت و مناجات کن—.
۸	وَأَذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا	و نام پروردگارت را یاد کن و از همه بریده شو و یکسره روی دل بدو آر،
۹	رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا	خداوند خاور و باختر، هیچ خدایی جز او نیست، پس او را کارساز خویش گیر.
۱۰	وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَأَهْجِرْهُمْ هَجْرًا جَمِيلًا	و بر آنچه می‌گویند شکبیا باش و به شیوه‌ای نیکو از آنان کناره بگیر.
۱۱	وَذَرْنِي وَالْمُكَذِّبِينَ أُولِيَ النَّعْمَةِ وَمَهْلَهُمْ قَلِيلًا	و مرا با آن دروغ انکاران کامران و توانگر— منادید قریش— واگذار، و اندکی مهلتشان ده.
۱۲	إِنَّ لَدَيْنَا أَنْكَالًا وَجَحِيمًا	هر آینه نزد ما بندهای گران و آتش افروخته است،
۱۳	وَطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَعَذَابًا أَلِيمًا	و خوراکی گلوگیر و عذابی دردناک،
۱۴	يَوْمَ تَرْجُفُ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيرًا مَّهِيلًا	به روزی که زمین و کوه‌ها به لرزه در آید، و کوه‌ها توده‌ای ریگ روان گردد.
۱۵	إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ رَسُولًا	همانا به سوی شما پیامبری فرستادیم که بر [اعمال] شما گواه است همچنانکه به سوی فرعون پیامبری فرستادیم.
۱۶	فَعَصَىٰ فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ فَأَخَذْنَاهُ أَخْذًا وَبِيلًا	اما فرعون آن پیامبر را نافرمانی کرد، پس او را بگرفتیم گرفتنی سخت.
۱۷	فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِن كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيبًا	اگر [امروز] کافر باشید، پس چگونه پروا می‌کنید از [عذاب] روزی که کودکان را سپید موی— پیر— می‌گرداند؟!
۱۸	السَّمَاءُ مُنْفَطِرٌ بِهِ ۚ كَانَ وَعْدُهُ مَفْعُولًا	آسمان در آن روز شکافته شود وعده او شدنی است.
۱۹	إِنَّ هَذِهِ تَذْكِرَةٌ ۖ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا	همانا این آیتها یادآوری و پندی است، پس هر که خواهد راهی به سوی پروردگار خویش فرا گیرد.

<p> هَمَانَا پروردگارت می‌داند که تو نزدیک دو ثلث شب و نیم آن و ثلث آن را به نماز برمی‌خیزی و گروهی از آنان که با تواند نیز [چنین می‌کنند]، و خدا شب و روز را اندازه می‌کند– به اندازه آن داناست و می‌داند که شما چه اندازه از شب را به نماز می‌ایستید– می‌داند که شمار آن نتوانید داشت پس [به مهر و بخشایش خود] بر شما بازگشت– آن را بر شما سبک ساخت– پس هر چه میسر شود از قرآن بخوانید، می‌داند که برخی از شما بیمار و برخی دیگر به جست‌وجوی فضل خدا– روزی– در سفرند و گروهی دیگر در راه خدا کارزار می‌کنند، پس هر چه میسر شود از آن بخوانید، و نماز را برپا دارید و زکات بدهید و خدای را وام دهید وامی نیکو– در راه خدا انفاق کنید– و هر کار نیکی که برای خویشتن پیش فرستید آن را نزد خدای بازباید– به پاداش آن می‌رسید– که آن بهتر و مزدش بزرگتر است، و از خدای آمرزش بخواهید، که خدا آمرزگار و مهربان است.</p>					
<p> ۷۴. <b>مدثر</b> المُذْثِّرُ: جامهٔ خواب به‌خود پیچیده مکی ۵۶ آیه ۳ صفحه</p>					

<p> بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ </p>	<p> ۱ ۵۱۰ ر </p>	<p> ای جامه به خود پیچیده– یا ای جامه بسرکشیده– </p>
<p> فُمْ فَأَنْذِرْ </p>	<p> ۲ </p>	<p> برخیز و بیم کن </p>
<p> وَرَبِّكَ فَكَبِّرْ </p>	<p> ۳ </p>	<p> و پروردگارت را به بزرگی یاد کن </p>
<p> وَتِيَابَكَ فَطَهِّرْ </p>	<p> ۴ </p>	<p> و جامه خویش را پاک ساز </p>
<p> وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ </p>	<p> ۵ </p>	<p> و از عذاب دوری گزین </p>
<p> وَلَا تَمْنُنْ تَسْتَكْثِرُ </p>	<p> ۶ </p>	<p> و چیزی به کسی مده که بیشتر بستانی– یا مَنّت مَنه که کارت را بزرگ شماری یا فزونی جویی– </p>
<p> وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ </p>	<p> ۷ </p>	<p> و برای پروردگارت شکیبایی ورز. </p>
<p> فَإِذَا نُقِرَ فِي النَّاقُورِ </p>	<p> ۸ </p>	<p> پس چون در صور دمیده شود– برای زنده‌شدن مردگان–، </p>
<p> فَذَلِكَ يَوْمَئِذٍ يَوْمٌ عَسِيرٌ </p>	<p> ۹ </p>	<p> آن روز روزی سخت و دشوار است، </p>
<p> عَلَى الْكَافِرِينَ غَيْرُ يَسِيرٍ </p>	<p> ۱۰ </p>	<p> بر کافران آسان نیست. </p>
<p> ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا </p>	<p> ۱۱ </p>	<p> مرا با آن که به تنهایی آفریدمش واگذار. </p>
<p> وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَمْدُودًا </p>	<p> ۱۲ </p>	<p> و او را مال فراوان دادم، </p>
<p> وَبَنِينَ شُهودًا </p>	<p> ۱۳ </p>	<p> و پسرانی حاضر [در نزد وی]، </p>
<p> وَمَهْدَتُ لَهُو تَمْهِيدًا </p>	<p> ۱۴ </p>	<p> و برای او [نعمت دنیا را] بتمامی آماده و فراهم ساختم. </p>
<p> ثُمَّ يَطْمَعُ أَنْ أَزِيدَ </p>	<p> ۱۵ </p>	<p> و باز طمع دارد که [مال و فرزندان او را] بیفزایم. </p>
<p> كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عَنِيدًا </p>	<p> ۱۶ </p>	<p> هرگز، زیرا که او با آیات ما– سخنان و نشانه‌های ما– ستیهنده بود. </p>
<p> سَأَرْهُقُهُ صُعُودًا </p>	<p> ۱۷ </p>	<p> زودا که او را به سختی و دشواری– عذاب– افکنم. </p>



إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ

وی اندیشید و اندازه کرد.

فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ

پس مرگ بر او باد، چگونه اندازه کرد؟!

ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ

باز هم مرگ بر او باد، چگونه اندازه کرد؟!

ثُمَّ نَظَرَ

آنگاه اندیشه کرد.

ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ

سپس روی ترش نمود و چهره در هم کشید.

ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ

سپس روی بگردانید- از حق یا از ایمان یا از رسول- و گردنکشی کرد.

فَقَالَ إِنَّ هَذَا إِِلَّا سِحْرٌ يُؤْثَرُ

پس گفت: نیست این [قرآن] مگر جادویی که [از تعلیم ساحران] باز گفته می‌شود

إِنْ هَذَا إِِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ

این نیست مگر گفتار آدمی.

سَأُصْلِيهِ سَقَرَ

زودا که او را به سَقَر درآرم.

وَمَا أَدْرَاكَ مَا سَقَرُ

و تو را چه آگاه کرد که سَقَر چیست؟!

لَا تُبْقِي وَلَا تَذَرُ

[آتشى است که] نه باقى گذارد و نه رها کند.

لَوَاحِةٌ لِلْبَشَرِ

سوزاننده و سیاه کننده پوست [کافران] است.

عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ

بر آن نوزده [فرشته] گماشته است.

وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمُ

إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيْقِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ

وَيَزِدَّادَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ

وَالْمُؤْمِنُونَ وَلَيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْكَافِرُونَ

مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن يَشَاءُ

وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ إِِلَّا

ذِكْرَى لِلْبَشَرِ

كَلَّا وَالْقَمَرِ

نه چنان است [که کافران و منکران گویند] سوگند به ماه،

۵۱۱ ر

وَاللَّيْلِ إِذَا أَدْبَرَ

و سوگند به شب چون پشت کند و برود،

وَالصُّبْحِ إِذَا أَسْفَرَ

و سوگند به صبح چون رخ نماید و روشن شود،

إِنَّهَا لِأَحَدَى الْكُوبِ

که آن- سَقَر- یکی از پدیده‌های بزرگ است

نَذِيرًا لِلْبَشَرِ

که بیم‌کننده آدمیان است.

لِمَن شَاءَ مِنْكُمُ أَن يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ

برای هر کس از شما که بخواهد پیشی گیرد- در کار نیک و طاعت- یا باز ایستد و واپس ماند- از کار نیک و طاعت-.

كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ

هر کسی در گرو کاری است که کرده است.

إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ

مگر یاران دست راست- اهل سعادت-

فِي جَنَّتٍ يَتَسَاءَلُونَ

که در بهشتها باشند، می‌پرسند،

عَنِ الْمُجْرِمِينَ

از بزهکاران:

مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ

چه چیز شما را به دوزخ در آورد؟

قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمَصْلِينَ

گویند: ما از نمازگزاران نبودیم

وَلَمْ نَكُ نَطْعُمُ الْمَسْكِينِ

و بینوا را طعام نمی‌دادیم

وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ الْخَاطِئِينَ

و با یاهوه‌گویان یاهوه می‌گفتیم

وَكُنَّا نَكْذِبُ يَوْمَ الدِّينِ

و روز پاداش را دروغ می‌انگاشتیم.

حَتَّىٰ أَتَيْنَا الْيَقِينَ

تا ما را مرگ فرا رسید.

فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفْعَةُ الشَّلَفِيعِينَ

۴۹

فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكَرَةِ مُعْرِضِينَ

۵۰

كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ

۵۱

فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ

۵۲

بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ أَنْ يُوتَىٰ صُحُفًا مُّنْشَرَةً

۵۳

كَلَّا بَلْ لَا يَخَافُونَ الْآخِرَةَ

۵۴

كَلَّا إِنَّهُ تَذَكُّرٌ

۵۵

فَمَنْ شَاءَ ذَكَّرْهُ

۵۶

وَمَا يَذْكُرُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ هُوَ أَهْلُ التَّقْوَىٰ وَأَهْلُ الْمَغْفِرَةِ

۷۵. قیامت	الْقِيَامَةِ: قیامت	مکی	۴۰ آیه	۲ صفحه
-----------	---------------------	-----	--------	--------

۱

حزب

۲۳۱

۵۱۲ر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا أُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَمَةِ

۲

وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ

۳

أَيَحْسَبُ الْإِنْسَنُ أَنْ نَجْمَعَ عِظَامَهُ

۴

بَلَىٰ قَدِيرِينَ عَلَىٰ أَنْ نُسَوِيَ بَنَانَهُ

۵

بَلْ يُرِيدُ الْإِنْسَنُ لِيَفْجُرَ أَمَامَهُ

۶

يَسْأَلُ أَيَّانَ يَوْمُ الْقِيَمَةِ

۷

فَإِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ

۸

وَحَسَفَ الْقَمَرُ

۹

وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ

۱۰

يَقُولُ الْإِنْسَنُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ الْمَفَرُّ

۱۱

كَلَّا لَا وَزَرَ

۱۲

إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ

۱۳

يُنَبِّئُ الْإِنْسَنُ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ

۱۴

بَلِ الْإِنْسَنُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ

۱۵

وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُ

۱۶

لَا تُحَرِّكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ

۱۷

إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ

۱۸

فَإِذَا قَرَأْنَاهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ

۱۹

ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ

پس شفاعت شفیعان به آنها سود ندهد.

پس چیست آنها را که از این پند رویگردانند؟

گویی که گورخرانی رمیده‌اند،

که از شیر– یا شکارچی– گریخته‌اند.

بلکه هر مردی از ایشان می‌خواهد که او را نامه‌هایی گشاده بدهند.

نه چنین است [که می‌پندارند]، بلکه از [عذاب] آن جهان نمی‌ترسند.

نه چنین است [که می‌گویند]، همانا این قرآن یادآوری و پند است.

پس هر که خواهد آن را یاد کند و پند گیرد.

و یاد نکنند و پند نگیرند مگر آنکه خدا خواهد اوست سزاوار پروا کردن– از وی– و سزاوار آمرزیدن.

سوگند می‌خورم به روز رستاخیز.

و سوگند می‌خورم به نفس سرزنشگر [که هر آینه آدمی را به روز رستاخیز برخواهم انگيخت].

آیا آدمی پندارد که استخوانهایش را فراهم نخواهیم آورد؟

چرا، ما قادریم بر اینکه سرانگشتان او را هم راست و درست کنیم.

بلکه آدمی می‌خواهد فراپیش خود– یعنی در آینده– نیز بدکاری کند.

می‌پرسد: روز رستاخیز کی خواهد بود؟

پس آنگاه که چشم [از ترس] خیره شود

و ماه تیره گردد

و خورشید و ماه جمع شوند– به گونه‌ای که نورشان برود و هر دو تیره گردند–.

آن روز آدمی گوید: گریزگاه کجاست؟

هرگز پناهگاهی نیست.

آن روز [بازگشت و] قرارگاه به سوی پروردگار توست.

آن روز آدمی را بدانچه پیش فرستاده و واپس نهاده آگاه کنند.

بلکه آدمی بر نفس خویش بیناست– که چه کرده و چه می‌کند–

هر چند که عذرهای خود را [بر گناه] در میان آرد.

زبان خود را به این [قرآن] مجنban تا بدان– خواندن و حفظ آن– شتاب کنی

همانا فراهم آوردن و خواندن آن بر ماست.

پس چون آن را بخوانیم– به زبان جبرئیل– خواندنش را پیروی کن.

آنگاه بیان آن بر ماست.

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ

وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ

وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاصِرَةٌ

إِلَىٰ رَبِّهَا نَاطِرَةٌ

وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ بَاسِرَةٌ

تَظُنُّ أَنْ يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ

كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ

وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ

وَضَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ

وَالْتَفَتِ السَّاقُ بِالسَّاقِ

إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ

فَلَا صَدَقَ وَلَا صَلَّىٰ

وَلَكِنْ كَذَبَ وَتَوَلَّىٰ

ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِۦ يَتَمَطَّىٰ

أَوَّلَىٰ لَكَ فَأَوَّلَىٰ

ثُمَّ أَوَّلَىٰ لَكَ فَأَوَّلَىٰ

أَيَحْسَبُ الْإِنْسَنُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى

أَلَمْ يَكْ نُطْفَعَةً مِّن مَّنِيَّ يُمْنَىٰ

ثُمَّ كَانَ عِلْقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ

فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ

أَلَيْسَ ذَٰلِكَ بِقَدْرِ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هَلْ أَتَىٰ عَلَى الْإِنْسَنِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُن شَيْئًا

مَذْكُورًا

إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِّن نُّطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ

سَمِيعًا بَصِيرًا

إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا

إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَلَآ وَسْعِيرًا

إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِّنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا

[کافران را بگو:] نه چنان است [که می‌گویید،] بلکه شما

این جهان شتابان و زودگذر را دوست می‌دارید

و آن جهان را فرو می‌گذارید.

آن روز چهره‌هایی تازه و خرم است،

که [پاداش] پروردگار خویش را چشم می‌دارند

و چهره‌هایی تیره و ترش است

گمان دارند که با آنها رفتاری کمرشکن می‌کنند.

آری، آنگاه که جان به چنبر گردن– گلوگاه– رسد،

گفته شود– فرشتگان یا کسان محتضر گویند–: کیست

افسون‌کننده– شفا دهنده؟!

و بداند که گاه جدایی– از دنیا– است،

و ساقهای پا به هم پیچد.

آن روز، روانه شدن به سوی پروردگار توست.

نه باور داشت و نه نماز گزارد

و لیکن دروغ انگاشت و روی گرداند

سپس خرامان به سوی کسانش رفت

وای بر تو پس وای بر تو

باز هم وای بر تو پس وای بر تو.

آیا آدمی می‌پندارد که او را بیهوده و رها فرو گذارند– که

در دنیا مکلف نباشد و در آخرت برانگیخته و حسابرسی

نشود و پاداش و کیفر نبیند–؟!

آیا او نطفه‌ای از منی که [در رحم] ریخته می‌شد، نبود؟

سپس خون بسته بود، پس [خدایش] بیافرید و درست

اندام کرد؟

پس، از آن دو گونه: مرد و زن، ساخت.

آیا آن [خدای] قادری نیست که مردگان را زنده کند؟

<b>۷۶. انسان</b>	الْإِنْسَانُ: انسان	مدنی	۳۱ آیه	۳ صفحه
------------------	---------------------	------	--------	--------

آیا بر آدمی روزگاری بر آمد که چیزی یادکردنی نبود؟

ما آدمی را از نطفه‌ای آمیخته– نطفه مرد و زن– بیافریدیم،

او را می‌آزماییم و از این رو شنوا و بینایش ساختیم

ما راه را به او بنمودیم، یا سپاسگزار باشد و یا ناسپاس.

ما برای کافران زنجیرها و بندها و آتش سوزان آماده

ساخته‌ایم.

همانا نیکوکاران از جامی می‌نوشند که آمیزه آن کافور است

– سرد و خوشبوست–.

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا

يُوفُونَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا

وَيُطْعَمُونَ اَلطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِۭۤ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا

إِنَّمَا نُنْطِمْكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكْرًا

إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبَّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا

فَوَقَّهُمْ اللَّهُ شَرَّ ذَٰلِكَ اَلْيَوْمِ وَلَقَّهُمْ نَصْرَةً وَسُرُورًا

وَجَزَلْنَهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا

مُتَّكِنِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرْابِكِۖ لَا يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمَهْرِيرًا

وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلُّهَا وَذُلِّلَتْ قُطُوفُهَا تَذْلِيلًا

وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ بِآنِيَةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا

قَوَارِيرًا مِّنْ فِضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا

وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا

عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّى سَلْسَبِيلًا

وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَنٌ مُّخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنْثُورًا

وَإِذَا رَأَيْتَ ثَمَّ رَأَيْتَ نَعِيمًا وَمُلَكًا كَبِيرًا

عَلَيْهِمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٌ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌۭ وَحُلُوعٌۭ أَصَاوِرَۭ مِّنْ فِضَّةٍ وَسَقْلَهُمُ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا

إِنَّ هَٰذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ سَعْيُكُم مَّشْكُورًا

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْءَانَ تَنْزِيلًا

فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ ءَائِمًا أَوْ كَفُورًا

وَاذْكُرِ اِسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا

چشمه‌ای که بندگان خدا از آن می‌آشامند هر گونه و به هر جا که بخواهند روانش می‌سازند.

به نذر [خود] وفا می‌کنند و از روزی که بدی و سختی آن فراگیر است می‌ترسند.

و طعام را با دوستی آن– با آنکه خود به آن مایل‌تر و نیازمندترند– به بینوا و یتیم و اسیر می‌خورانند

[زبان حالشان این است که] همانا شما را برای خشنودی خدای می‌خورانیم از شما پاداش و سپاسی نمی‌خواهیم

ما از پروردگارمان در روزی که گرفته و دژم و سخت و سهمگین است می‌ترسیم.

پس خدای ایشان را از بدی و سختی آن روز نگاه دارد و ایشان را تازگی و شادمانی پیش آرد.

و ایشان را به سبب آنکه شکیبایی کردند بهشت و پرنیان پاداش دهد.

در آنجا بر تختها [ی آراسته] تکیه زنند، در آنجا نه [گرمی] آفتابی بینند و نه سرمایی.

و سایه‌های [درختان] آن بر آنان نزدیک باشد و میوه‌هایش به آسانی رام گشته– در دسترس– است.

و جامهایی از نقره و سبوهایی از آبگینه بر ایشان می‌گردانند

آبگینه‌هایی از سیم– سفید و شفاف به صفای آبگینه– که [فراخور نوشندگان] به اندازه کرده باشند.

و در آنجا جامی بنوشانندشان که آمیزه آن زنجبیل است.

[از] چشمه‌ای در آنجا که سلسبیل– روان و گوارا– نامند.

و پسرانی جاودانی و پاینده بر گردش‌شان می‌گردند– به خدمت– که چون آنان را ببینی پنداری که مروارید پراکنده‌اند.

و چون به آنجا بنگری نعمتها بینی– که در وصف نگنجد– و پادشاهی بزرگ.

بر بالایشان جامه‌های سبز از دیبای نازک و ستبر است، و با دستواره‌های سیمین زیور شده‌اند، و پروردگارشان شرابی پاکیزه بنوشانندشان.

همانا این برای شما پاداشی است و کوشش شما پذیرفته و سپاس داشته است.

همانا ما قرآن را بر تو فرو فرستادیم، فرستادنی– به تدریج، سوره سوره و آیه آیه–.

پس بر فرمان پروردگارت شکیبایی کن و از آنان هیچ گنه‌پیشه یا ناسپاسی را فرمان مبر.

و نام پروردگارت را بامداد و شبانگاه یاد کن– در نماز و بیرون نماز–.

وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا

۲۷ إِنَّ هَؤُلَاءِ يُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَيَذْرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا

۲۸ نَحْنُ خَلَقْنَاهُمْ وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ وَإِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَا أَمْثَلَهُمْ تَبْدِيلًا

۲۹ إِنَّ هَذِهِ تَذْكِرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا

۳۰ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا

۳۱ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

۷۷. مرسلات	المُرْسَلَات: فرستادگان	مکی	۵۰ آیه	۲ صفحه
------------	-------------------------	-----	--------	--------

۱ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
وَالْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا

سوگند به آن فرستاده‌شدگان پیاپی

۲ فَالْعَصِيفَتِ عَصْفًا

پس به آن بادهای سخت وزنده

۳ وَالنَّشِيرَاتِ نَشْرًا

و سوگند به آن پراکنده کنندگان پراکندنی

۴ فَالْفَرِيقَتِ فَرَقًا

پس به آن جداکنندگان جداکردنی- میان حق و باطل-.

۵ فَالْمُلْقِيَتِ ذِكْرًا

پس به آن القاکنندگان ذکر- یادها و پندها-

۶ عُدْرًا أَوْ نُذْرًا

برای باز نمودن عذر و برای بیم‌کردن

۷ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَاقِعٌ

که همانا آنچه وعده داده می‌شوید- رستاخیز- شدنی و بودنی است.

۸ فَإِذَا التَّجُومُ طُمِسَتْ

پس آنگاه که ستارگان تاریک و ناپدید شوند

۹ وَإِذَا السَّمَاءُ فُرِجَتْ

و آنگاه که آسمان شکافته شود

۱۰ وَإِذَا الْجِبَالُ نُسِفَتْ

و آنگاه که کوه‌ها از بیخ برکنده شوند

۱۱ وَإِذَا الرُّسُلُ أُقِيتَتْ

و آنگاه که پیامبران را میعادگاهی نهند- تا بر امتهای خود گواهی دهند-.

۱۲ لِأَيِّ يَوْمٍ أُجِّلَتْ

برای کدام روز اینها واپس داشته شده؟

۱۳ لِيَوْمِ الْفَصْلِ

برای روز جدایی.

۱۴ وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الْفَصْلِ

و چه دانی که روز جدایی- یا داوری- چیست؟

۱۵ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

در آن روز وای بر دروغ‌انگاران.

۱۶ أَلَمْ نُهْلِكِ الْأَوَّلِينَ

آیا پیشینیان را هلاک نکردیم؟

۱۷ ثُمَّ نُنْبِئُهُمُ الْآخِرِينَ

سپس پسینیان- مانند کفار مکه- را از پی آنها در آریم- هلاک سازیم-.

۱۸ كَذَلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ

با بزهکاران چنین می‌کنیم.

۱۹ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

در آن روز وای بر دروغ‌انگاران.

و در پاسی از شب او را سجده آر- نماز بگذار- و شبی دراز او را به پاکی بستای.

همانا اینان این [دنیای] شتابان و زودگذر را دوست می‌دارند و روزی گران- یعنی رستاخیز- را پشت سرشان می‌افکنند- فراموش می‌کنند-.

ما ایشان را آفریدیم و آفرینش- یا بندهای اندامهای- آنان را استوار ساختیم، و هر گاه بخواهیم به جای آنها مانندشان را بیاوریم آوردنی- که از آن ناتوان نیستیم-.

همانا این- آیات قرآن یا این سوره- یادآوری و پند است، پس هر که خواهد به سوی پروردگار خویش راهی فرا گیرد.

و شما نمی‌خواهید مگر آنکه خدای بخواهد. همانا خداوند دانا و با حکمت است.

هر که را خواهد در مهر و بخشایش خویش درآرد و ستمکاران را عذابی دردناک آماده ساخته است.



أَلَمْ تَخْلُقْهُمْ مِّن مَّاءٍ مَّهِينٍ

آیا شما را از آبی پست و بی‌ارج نیافریدیم؟

فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ

پس آن را در جایگاهی استوار نهادیم،

إِلَى قَدَرٍ مَّعْلُومٍ

تا اندازه‌ای دانسته— دوران بارداری—.

فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقَدِرُونَ

پس توانا بودیم و نیکو توانا بودیم— یا: پس سرنوشت شما را تقدیر کردیم و نیکو تقدیر کردیم—.

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

در آن روز وای بر دروغ‌انگاران.

أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ كِفَاتًا

آیا زمین را فراهم‌آورنده نساختیم،

أَحْيَاءَ وَأَمْوَاتًا

مر زندگان و مردگان را— که زندگان و مردگان را در خود جای دهد—؟

وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوْسِيَ شَيْخَتٍ وَاسْقَيْنَكُمْ مَّاءً فُرَاتًا

و در آن کوه‌های سخت استوار و بلند پدید کردیم و شما را آبی خوشگوار نوشاندیم.

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

در آن روز وای بر دروغ‌انگاران.

أَنْظِلُّوْا إِلَى مَا كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ

بروید به سوی آنچه دروغش می‌انگاشتید— دوزخ—.

أَنْظِلُّوْا إِلَى ظِلِّ ذِي ثُلُثِ شُعْبٍ

بروید به سوی سایه‌ای سه شاخه— از دود—،

لَا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ اللَّهَبِ

که نه سایه گستر است و نه از آتش بازدارد.

إِنَّهَا تَرْمِي بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ

[آتشی] که شراره‌ها می‌افکند همچون کوشکها— از بزرگی—

كَأَنَّهُ جُمِلَتْ صُفْرٌ

تو گویی شترانی زرد رنگ است.

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

در آن روز وای بر دروغ‌انگاران.

هَذَا يَوْمٌ لَا يَنْطِقُونَ

این است روزی که سخن نیارند گفت

وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ

و آنان را اجازه ندهند تا عذر بخواهند.

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

در آن روز وای بر دروغ‌انگاران.

هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْنَاكُمْ وَالْأُولَىٰ

این است روز داوری، که شما— ای منکران این امت— و پیشینیان را فراهم آوردیم—.

فَإِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُونِ

پس اگر نیرنگ و ترفندی دارید، در باره [عذاب] من به کار برید.

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

در آن روز وای بر دروغ‌انگاران.

إِنَّ الْمَتَّقِينَ فِي ظِلَالٍ وَعُيُونٍ

همانا پرهیزگاران در سایه‌ها و [کنار] چشمه‌ها باشند.

وَفَوْكَهَ مِمَّا يَشْتَهُونَ

و میوه‌هایی از آنچه بخواهند.

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

بخورید و بیاشامید، نوش و گوارا، به پاداش آنچه می‌کردید.

إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

همانا نیکوکاران را چنین پاداش می‌دهیم.

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

در آن روز وای بر دروغ‌انگاران.

كُلُوا وَتَمَتَّعُوا قَلِيلًا إِنَّكُمْ تُجْرِمُونَ

بخورید و اندکی [در این جهان] برخوردار شوید، که شما بزهکارانید.

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

در آن روز وای بر دروغ‌انگاران.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ارْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ

و چون به آنان گفته شود رکوع کنید— نماز گزارید— رکوع نکنند.

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

در آن روز وای بر دروغ‌انگاران.

فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ

پس به کدام سخن بعد از آن



۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	جزء ۳۰، حزب ۲۳۳ ر ۵۱۸	[کافران] از چه می‌پرسند- از تو یا از یکدیگر-؟
۲	عَنِ النَّبِیِّ الْعَظِیْمِ		از آن خبر بزرگ- رستاخیز-.
۳	الَّذِی هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ		همان که در باره آن اختلاف دارند.
۴	كَلَّا سَيَعْلَمُونَ		نه چنان است [که می‌پندارند]، بزودی بدانند.
۵	ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ		باز هم نه چنان است [که می‌پندارند]، بزودی بدانند.
۶	أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهْدًا		آیا زمین را بستر و قرارگاه [شما] نگردانیدیم؟
۷	وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا		و کوه‌ها را میخهایی- تا زمین بدان استوار باشد و نجنبد-؟
۸	وَخَلَقْنٰكُمْ أَزْوَاجًا		و شما را جفت جفت- نر و ماده- آفریدیم.
۹	وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا		و خوابتان را مایه آسایش و را حتی ساختیم.
۱۰	وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا		و شب را پوششی قرار دادیم.
۱۱	وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا		و روز را هنگام جستن مایه و اسباب زندگانی- وقت کار و کوشش شما- کردیم.
۱۲	وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا		و بر فرازتان هفت آسمان استوار بساختیم.
۱۳	وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا		و چراغی درخشان- خورشید- پدید کردیم.
۱۴	وَأَنزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً ثَجَّاجًا		و از ابرهای باردار آبی سخت روان و ریزان فرو فرستادیم،
۱۵	لِّنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَنَبَاتًا		تا بدان دانه و گیاه بیرون آریم.
۱۶	وَجَنَّاتٍ أَلْفَافًا		و بوستانهایی از درختان انبوه.
۱۷	إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيقَاتًا		همانا روز جدایی- یادآوری- وعده‌گاه است
۱۸	يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا		روزی که در صور دمیده شود، پس شما گروه گروه بیایید
۱۹	وَفُتِحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا		و آسمان شکافته و گشوده شود پس درهایی گردد- برای نزول فرشتگان یا برای راه‌یافتن انسان به عالم فرشتگان-.
۲۰	وَسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا		و کوه‌ها به گردش آید پس سرابی شود- یعنی حقیقت خود را از دست بدهد و ریگی روان گردد-.
۲۱	إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا		همانا دوزخ کمینگاه است،
۲۲	لِّلظَّالِمِينَ مَاءً بَارِبًا		سرکشان- کافران لجوج و معاند- را بازگشتگاه است.
۲۳	لَّيْسَ فِيهَا مِنْ حَرٍّ قَدِيمٍ		روزگاری دراز- یعنی همیشه- در آن درنگ کنند.
۲۴	لَا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا		در آنجا نه هیچ خنکی- نسیمی- چشند و نه هیچ آشامیدنی،
۲۵	إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَّاقًا		مگر آب جوشان و خونابه دوزخیان،
۲۶	جَزَاءً وَفَاقًا		پاداشی فراخور [کارهای آنان].
۲۷	إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا		همانا آنان حساب [قیامت] را امید- باور- نمی‌داشتند،
۲۸	وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا		و آیات ما را همی‌دروغ انگاشتند.
۲۹	وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا		و ما همه چیز را در نوشته‌ای به شمار آورده‌ایم- و مطابق همان پاداش و کیفر می‌دهیم-.
۳۰	فَذُوقُوا فَلَنْ نَزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا		پس بچشید که نیفزاییم شما را مگر عذاب.

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا

باغها و تاکها

حَدَاقٍ وَأَعْنَبًا

و زنانی نار پستان همسال.

وَكَوَاعِبِ أَثْرَابًا

و جامهای لبریز از شراب،

وَكَاَسًا دِهَاقًا

لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَّابًا

جَزَاءَ مِّن رَّبِّكَ عَطَاءٌ حِسَابًا

رَّبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَنُ لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا

يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا

ذَٰلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ فَمَن شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِۦ مَعَابًا

إِنَّا أَنْذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَلَيْتَنِي كُنْتُ تُرَابًا

<b>۷۹. نازعات</b>	النَّازِعَات: به قدرت کشندگان	مکی	۴۶ آیه	۲ صفحه
-------------------	-------------------------------	-----	--------	--------

سوگند به آن کشندگان– یا برکنندگان– به نیرو و به سختی – فرشتگانی که جانهای کافران را به قوت و شدت گیرند–

و سوگند به آن بازگیرندگان بازگرفتنی به نرمی و آسانی– فرشتگانی که جانهای مؤمنان و نیکان را به نرمی از تن بازگیرند و بیرون برند–

و سوگند به آن شناکنندگان شناکردنی– فرشتگانی که آمد و شد می‌کنند، یا شناوران آسمانی مانند ستارگان و ماه و خورشید–

و سوگند به آن تدبیرکنندگان کارها– فرشتگانی که تدبیر امور خلق می‌کنند– [که هر آینه برانگیخته می‌شوید]،

پس به آن پیشی‌گیرندگان پیشی‌گرفتنی– در فرمانبرداری –

پس به آن تدبیرکنندگان کارها– فرشتگانی که تدبیر امور خلق می‌کنند– [که هر آینه برانگیخته می‌شوید]،

در روزی که آن لرزاننده– دمیدن نخست– همه آفریدگان را بلرزاند،

پس به آن تدبیرکنندگان کارها– فرشتگانی که تدبیر امور خلق می‌کنند– [که هر آینه برانگیخته می‌شوید]،

در روزی که آن لرزاننده دیگری در پی آن در آید– دمیدن دوم که برانگیختن با آن است–.

پس به آن تدبیرکنندگان کارها– فرشتگانی که تدبیر امور خلق می‌کنند– [که هر آینه برانگیخته می‌شوید]،

در روزی که آن لرزاننده– دمیدن نخست– همه آفریدگان را بلرزاند،

پس به آن تدبیرکنندگان کارها– فرشتگانی که تدبیر امور خلق می‌کنند– [که هر آینه برانگیخته می‌شوید]،

در روزی که آن لرزاننده دیگری در پی آن در آید– دمیدن دوم که برانگیختن با آن است–.

پس به آن تدبیرکنندگان کارها– فرشتگانی که تدبیر امور خلق می‌کنند– [که هر آینه برانگیخته می‌شوید]،

در روزی که آن لرزاننده– دمیدن نخست– همه آفریدگان را بلرزاند،

پس به آن تدبیرکنندگان کارها– فرشتگانی که تدبیر امور خلق می‌کنند– [که هر آینه برانگیخته می‌شوید]،

در روزی که آن لرزاننده دیگری در پی آن در آید– دمیدن دوم که برانگیختن با آن است–.

پس به آن تدبیرکنندگان کارها– فرشتگانی که تدبیر امور خلق می‌کنند– [که هر آینه برانگیخته می‌شوید]،

در روزی که آن لرزاننده– دمیدن نخست– همه آفریدگان را بلرزاند،

پس به آن تدبیرکنندگان کارها– فرشتگانی که تدبیر امور خلق می‌کنند– [که هر آینه برانگیخته می‌شوید]،

در روزی که آن لرزاننده دیگری در پی آن در آید– دمیدن دوم که برانگیختن با آن است–.

پس به آن تدبیرکنندگان کارها– فرشتگانی که تدبیر امور خلق می‌کنند– [که هر آینه برانگیخته می‌شوید]،

در روزی که آن لرزاننده– دمیدن نخست– همه آفریدگان را بلرزاند،

پس به آن تدبیرکنندگان کارها– فرشتگانی که تدبیر امور خلق می‌کنند– [که هر آینه برانگیخته می‌شوید]،

إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِاللَّوَادِ الْمُقَدَّسِ طَوًى

۱۷ أَذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ

۱۸ فَقُلْ هَلْ لَّكَ إِلَىٰ أَنْ تَزَكَّىٰ

۱۹ وَأَهْدِيكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ

۲۰ فَأَرَاهُ الْآيَةَ الْكُبْرَىٰ

۲۱ فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ

۲۲ ثُمَّ أَذْبَرَ يَسْعَىٰ

۲۳ فَحَشَرَ فَنَادَىٰ

۲۴ فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَىٰ

۲۵ فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَىٰ

۲۶ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَنِ يَخْشَىٰ

۲۷ ءَأَنْتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ السَّمَاءُ بَنَاهَا

۵۲۱ر

۲۸ رَفَعَ سَمُكَهَا فَسَوَّاهَا

۲۹ وَأَعْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا

۳۰ وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَٰلِكَ دَحَاهَا

۳۱ أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا

۳۲ وَالْجِبَالَ أَرْسَلَهَا

۳۳ مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِأَنْعَمِيكُمْ

۳۴ فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَةُ الْكُبْرَىٰ

۳۵ يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسُنُ مَا سَعَىٰ

۳۶ وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِمَن يَرَىٰ

۳۷ فَأَمَّا مَن طَغَىٰ

۳۸ وَعَاثَرَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا

۳۹ فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ

۴۰ وَأَمَّا مَن خَافَ مَقَامَ رَبِّهٖ ۖ وَنَهَىٰ النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ

۴۱ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ

۴۲ يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَلُهَا

۴۳ فِيمَ أَنْتَ مِن ذِكْرِهَا

۴۴ إِلَىٰ رَبِّكَ مُنتَهَاهَا

۴۵ إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ مَّن يَخْشَاهَا

۴۶ كَانَتْهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا

آنگاه که پروردگارش او را در وادی مقدس طوی بخواند

که به سوی فرعون برو که او سرکشی کرده است.

پس بگو: آیا تو را هیچ میل و رغبتی هست که به پاکی گراییی؟

و تو را به سوی پروردگارت راه نمایم تا بترسی– و سرکشی نکنی–؟

پس آن نشانه بزرگتر– عصا و ید بیضا– را به او بنمود.

پس تکذیب کرد و نافرمانی نمود.

سپس پشت کرده می‌کوشید– در هلاکت موسی–.

پس [همه را] گرد آورد آنگاه آواز داد

گفت: منم خدای برتر شما.

پس خداوند او را به کیفر آن جهان– دوزخ– و این جهان– غرق‌شدن– بگرفت.

هر آینه در این عبرتی است برای هر که بترسد– از خدا یا از عذاب–.

آیا شما به آفرینش سخت‌ترید یا آسمان که آن را برافراشت

سقفش را فراداشت و آن را راست و بسامان کرد.

و شبش را تاریک ساخت و روزش را بیرون آورد.

و زمین را پس از آن بگسترانید.

[و] از آن آبش و گیاهانش– یا چراگاهش– را بیرون آورد.

و کوه‌ها را [بر آن] استوار و پابرجا گردانید.

تا شما و چارپایانتان را بهره‌مندی و کالایی باشد.

پس چون آن بلای سخت بزرگ– روز رستاخیز– بیاید،

روزی که آدمی آنچه کوشیده است به یاد آرد

و دوزخ برای هر که ببیند– او را بینایی باشد– آشکار شود [و مردم در آن روز دو گروه شوند]

و اما هر که سرکشی کرده از حد درگذشت،

و زندگی این جهان را برگزید،

پس همانا دوزخ جایگاه اوست.

و اما هر کس که از مقام پروردگار خود– یا از ایستادن در پیشگاه پروردگارش– ترسید و خویشتن را از آرزو و کام دل بازداشت،

پس همانا بهشت جایگاه اوست.

و اما هر کس که از مقام پروردگار خود– یا از ایستادن در پیشگاه پروردگارش– ترسید و خویشتن را از آرزو و کام دل بازداشت،

پس همانا بهشت جایگاه اوست.

تو را از روز رستاخیز می‌پرسند که هنگام آمدن آن کی خواهد بود؟

تو از یاد آن در چه چیزی؟– از هنگام آمدن آن چه خبر داری –؟

[دانش] پایانه و سرانجام آن با پروردگار توست.

تو تنها هر کس را که از آن می‌ترسد بیم‌دهنده‌ای و بس– آنچه به تو مربوط است همین است–.

گویی که آنان روزی که آن را ببینند درنگ نکرده‌اند– در دنیا یا در گور– مگر شامگاهی یا چاشتگاهی.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	روی در هم کشید و رخ برتافت
حزب ۲۳۴ ر ۵۲۲	عَبَسَ وَتَوَلَّى	
۲	أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَى	چون آن نابینا به سویی‌ش آمد.
۳	وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهُ يَزَكِّي	و تو چه دانی شاید او به پاکی گراید- به سبب آنچه شنود-
۴	أَوْ يَذْكُرُ فِتْنَعَهُ الذِّكْرَى	یا پند گیرد و آن پند سودش دهد.
۵	أَمَّا مَنْ أَسْتَعْتَى	اما آن که بی‌نیاز است- به مال و جاه-
۶	فَأَنْتَ لَهُ وَتَصَدَّى	پس تو بدو روی می‌آری و به او می‌پردازی!
۷	وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا يَزَكِّي	و چیست بر تو- تو را چه زیان دارد- که [آن کافر] پاکی نوززد؟- یا: و تو را باکی نیست که او پاکی نمی‌ورزد-.
۸	وَأَمَّا مَنْ جَاءَكَ يَسْعَى	و اما آن که با کوشش و شتاب نزد تو آمده،
۹	وَهُوَ يَخْتَصِي	در حالی که [از خدای] می‌ترسد،
۱۰	فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَّى	پس تو از او [به دیگری] می‌پردازی.
۱۱	كَلَّا إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ	همانا این [آیات قرآن] یادآوری و پندی است- برای آدمیان -
۱۲	فَمَنْ شَاءَ ذَكُرْهُ	پس هر که خواهد، آن را یاد کند و پند گیرد.
۱۳	فِي صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ	[آنها] در دفترهایی است گرامی‌داشته،
۱۴	مَرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ	بلندپایه و پاکیزه- از عیب و بیهوده و دروغ و از دستهای شیاطین-
۱۵	بِأَيْدِي سَفَرَةٍ	در دست سفیرانی
۱۶	كِرَامٍ بَرَرَةٍ	بزرگوار و نیکوکار.
۱۷	قُتِلَ الْإِنْسُ مَا أَكْفَرُهُ	مردم‌باد آدمی، چه کافر و ناسپاس است!
۱۸	مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ	او را از چه چیز آفرید؟
۱۹	مِنْ نُّطْفَةٍ خَلَقَهُ فَقَدَرَهُ	از نطفه‌ای آفریدش پس به اندازه‌اش نهاد.
۲۰	ثُمَّ السَّبِيلَ يَسْرَهُ	سپس راه [به ایمان و طاعت] را برایش آسان ساخت.
۲۱	ثُمَّ أَمَاتَهُ فَأَقْبَرَهُ	سپس او را بمیرانید و در گور کرد.
۲۲	ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنشَرَهُ	سپس آنگاه که بخواهد او را برانگیزد- باز زنده گرداند-.
۲۳	كَلَّا لَمَّا يَقْضِ مَا أَمَرُهُ	نه چنین است که هنوز آنچه را [خدا] به او فرمان داده نگزارده و بجای نیاورده است.
۲۴	فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسُ إِلَى طَعَامِهِ	پس آدمی باید به خوراک خود بنگرد- تا عبرت گیرد-.
۲۵	أَنَا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا	همانا ما آب [باران] را فرو ریختیم فروریختنی
۲۶	ثُمَّ شَفَقْنَا الْأَرْضَ شَفًّا	سپس زمین را [با سر برآوردن گیاهان] بشکافتیم شکافتنی.
۲۷	فَأَنْبَتْنَا فِيهَا حَبًّا	پس در آن دانه‌ها رویانیدیم
۲۸	وَعِنَبًا وَقَضْبًا	و انگور و سبزی،
۲۹	وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا	و درخت زیتون و خرما،
۳۰	وَحَدَائِقَ غُلْبًا	و بوستانهای پر درخت،
۳۱	وَفَكْهَةً وَابًّا	و میوه و علف،
۳۲	مَتَعًا لَّكُمْ وَلِأَنْعِمِكُمْ	تا برخورداری باشد برای شما و چارپایان شما.
۳۳	فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاحَةُ	پس چون آن بانگ هول‌انگیز [رستاخیز] بیاید
۳۴	يَوْمَ يَعْرِى الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ	روزی که آدمی از برادر خود می‌گریزد
۳۵	وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ	و از مادر و پدر خویش
۳۶	وَصَلْبَتِهِ وَبَنِيهِ	و از همسر و فرزندان‌ش
۳۷	لِكُلِّ أُمْرٍ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ	هر مردی از آنان را در آن روز کاری است که بدان می‌پردازد- کسی به دیگری نپردازد-.
۳۸	وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ	رویهایی در آن روز تابان و درخشان است
۳۹	ضَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ	خندان و شادمان.
۴۰	وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ	و رویهایی در آن روز بر آنها گرد نشسته است
۴۱	تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ	تیرگی و سیاهی آنها را فرو پوشد
۴۲	أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرَةُ الْفَجَرَةُ	اینانند کافران بدکار گنه‌پیشه.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ	آنگاه که خورشید در هم پیچیده و بی‌نور شود.
۲	وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ	و آنگاه که ستارگان تیره گردند و فروریزند.
۳	وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ	و آنگاه که کوه‌ها از جای رانده شوند– و چون ریگ روان گردند–.
۴	وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ	و آنگاه که شتران آبستن رهاگذاشته شوند– بی‌صاحب بمانند–.
۵	وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ	و آنگاه که جانوران وحشی گردآورده شوند.
۶	وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ	و آنگاه که دریاها به جوش آیند– یا با اتصال به یکدیگر پر شوند–.
۷	وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ	و آنگاه که کسان [با یکدیگر] جفت و قرین شوند– نیکان با نیکان و بدان با بدان–.
۸	وَإِذَا الْمَوْءِدَةُ سُيِّلَتْ	و آنگاه که از دختر زنده به گور شده پرسند:
۹	بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ	به کدام گناه کشته شده است؟
۱۰	وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ	و آنگاه که نامه‌ها– نامه‌های اعمال– گشوده شود.
۱۱	وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ	و آنگاه که آسمان برکنده و درنور دیده شود.
۱۲	وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِّرَتْ	و آنگاه که دوزخ افروخته و شعله‌ور گردد.
۱۳	وَإِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ	و آنگاه که بهشت نزدیک گردانیده شود– برای اهلش–.
۱۴	عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا أَحْضَرَتْ	[در آن روز] هر کسی بداند آنچه را فراآورده باشد.
۱۵	فَلَا أَقْسِمُ بِالْخُنُوسِ	پس سوگند به ستارگان بازگردنده
۱۶	الْجَوَارِ الْكُنُوسِ	آن روندگان پنهان‌شونده– در روز–
۱۷	وَاللَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ	و سوگند به شب چون پشت کند و برود– یا در آید–.
۱۸	وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ	و سوگند به بامداد چون بردمد
۱۹	إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ	که هر آینه این [قرآن] گفتار فرستاده‌ای بزرگوار– جبرئیل
۲۰	ذِي قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ	نیرومندی که نزد خداوند عرش، گرامی و دارای مکانت و منزلت است
۲۱	مُطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ	در آنجا– در میان فرشتگان– فرمانروا و [در پیشگاه خدا] امین است– در رساندن وحی–.
۲۲	وَمَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُونٍ	و یار شما– پیامبر
۲۳	وَلَقَدْ رَءَاهُ بِالْأَفْقِ الْمُبِينِ	و هر آینه او– یعنی جبرئیل– را در افق روشن– کناره جهان برین– دیده است.
۲۴	وَمَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ بِضَنِينٍ	و او بر غیب– وحی– بخیل نیست– که چیزی از آن بکاهد و ناگفته بگذارد–.
۲۵	وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ	و آن سخن شیطان رانده‌شده نیست.
۲۶	فَأَيْنَ تَذْهَبُونَ	پس کجا می‌روید؟!
۲۷	إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ	آن جز یادآوری و پندی برای جهانیان نیست
۲۸	لِمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَن يَسْتَقِيمَ	برای هر کس از شما که بخواهد به راه راست رود.
۲۹	وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ	و نمی‌خواهید مگر آنکه خدای، پروردگار جهانیان، بخواهد.



۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ	حزب ۲۳۵ ۵۲۴ر	آنگاه که آسمان بشکافد،
۲	وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ		و آنگاه که ستارگان پراکنده شوند– فروریزند–،
۳	وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ		و آنگاه که دریاها شکافته و در هم روان شوند،
۴	وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ		و آنگاه که گورها زیر و زیر گردند– تا مردگان زنده بیرون آیند–،
۵	عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ		هر کسی بداند آنچه پیش فرستاده و آنچه واپس انداخته است– سستهایی که از خود بجا گذاشته و با دیگران در پاداش عمل به آنها شریک است–.
۶	يَا أَيُّهَا الْإِنْسَنُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ		ای آدمی، چه چیز تو را به پروردگار بزرگوارت– بخشنده و نیکوکار– بفریفت؟!
۷	الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّلَكَ فَعَدَلَكَ		آن که تو را آفرید پس راست و بسامان کرد و [اندامهایت را] معتدل و هماهنگ گردانید.
۸	فِي أَيِّ صُورَةٍ مَّا شَاءَ رَكَّبَكَ		به هر صورتی که خود خواست– زن و مرد، زیبا و زشت، بلند و کوتاه و ...– ترکیبت کرد.
۹	كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُونَ بِالَّذِينَ		نه چنان است [که می‌پندارید]، بلکه رستاخیز– روز پاداش – را دروغ می‌انگارید.
۱۰	وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ		و هر آینه بر شما نگهبانانی باشد،
۱۱	كِرَامًا كَتِيبِينَ		بزرگوارانی نویسنده
۱۲	يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ		که می‌دانند آنچه می‌کنید.
۱۳	إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ		هر آینه نیکان در بهشت پر نعمت‌اند.
۱۴	وَإِنَّ الْفَجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ		و همانا بدکاران و گنه‌پیشگان در دوزخ‌اند
۱۵	يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ الدِّينِ		که در روز حساب و پاداش بدان در آیند– یا به آتش آن بسوزند–.
۱۶	وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ		و از آن ناپیدا و ناپدید نیستند– یعنی بیرون نیایند–.
۱۷	وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ		و تو چه دانی که روز حساب و پاداش چیست؟
۱۸	ثُمَّ مَّا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ		باز چه دانی تو که روز حساب و پاداش چیست؟
۱۹	يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِّنَفْسٍ شَيْئًا <sup>ط</sup> وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ		[به یاد آر] روزی که هیچ کس برای هیچ کس چیزی– بازداشتن عذابی یا رساندن سودی– در توان ندارد، و فرمان در آن روز همه خدای راست.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ	۵۲۵ر	وای بر کم‌فروشان
۲	الَّذِينَ إِذَا أَكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ		آنان که چون از مردم پیمانه ستانند تمام می‌ستانند
۳	وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ		و چون خود برای آنها بپیمایند یا بسنجند– با ترازو وزن کنند– کم می‌دهند.
۴	أَلَا يَظُنُّ أُولَئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ		آیا اینان گمان نمی‌برند که برانگیخته خواهند شد،
۵	لِيَوْمٍ عَظِيمٍ		به روزی بزرگ،
۶	يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ		روزی که همه مردم در برابر پروردگار جهانیان بایستند– برای حساب–؟



كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفَجَارِ لَفِي سِجِّينَ

۸ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سِجِّينٌ

۹ كِتَابٌ مَرْقُومٌ

۱۰ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

۱۱ الَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بَيِّومَ الدِّينِ

۱۲ وَمَا يُكَذِّبُ بِهِ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ

۱۳ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَتُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ

۱۴ كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ

۱۵ كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَمَحْجُوبُونَ

۱۶ ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا الْجَحِيمِ

۱۷ ثُمَّ يُقَالُ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِءُ تُكَذِّبُونَ

۱۸ كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي عِلِّيِّينَ

۱۹ وَمَا أَدْرَاكَ مَا عِلِّيُّونَ

۲۰ كِتَابٌ مَرْقُومٌ

۲۱ يَشْهَدُهُ الْمُقَرَّبُونَ

۲۲ إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ

۲۳ عَلَى الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ

۲۴ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيمِ

۲۵ يُسْقَوْنَ مِنْ رَحِيقٍ مَّخْتُومٍ

۲۶ خِتَمُهُمْ مِسْكٌ وَفِي ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُونَ

۲۷ وَمِمَّا رَزَقَهُ مِنْ تَسْنِيمٍ

۲۸ عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُونَ

۲۹ إِنَّ الَّذِينَ أَجْرَمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يَضْحَكُونَ

۳۰ وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامَزُونَ

۳۱ وَإِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ انْقَلَبُوا فَكِهِينَ

۳۲ وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَضَالُّونَ

۳۳ وَمَا أُرْسِلُوا عَلَيْهِمْ حَافِظِينَ

۳۴ فَالْيَوْمَ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ

حقا که کارنامه بدکاران در سجین است.

و چه دانی تو که سجین چیست؟

نامه‌ای است نوشته– و نشاندار و خوانا–.

در آن روز وای بر دروغ‌انگاران.

آنان که روز حساب و پاداش را دروغ می‌شمرند.

و آن را دروغ نینگارد مگر هر تجاوزگر گنه‌پیشه‌ای

که هر گاه آیات ما بر او خوانده شود، گوید: افسانه‌های پیشینیان است.

نه چنان است [که می‌گویند] بلکه آنچه می‌کردند– گناهانشان– بر دل‌هاشان چیره شده و آنها را پوشانده– یا زنگار بسته– است.

حقا که آنان در آن روز از [رحمت] پروردگارشان در پرده‌اند – محروم‌اند–.

پس هر آینه آنان به دوزخ در آیند– به آتش آن بسوزند–.

سپس به آنها گفته شود: این است آنچه دروغش می‌شمردید.

حقا که کارنامه نیکوکاران در علّیین است.

و چه دانی تو که علّیین چیست؟

نامه‌ای است نوشته– و نشاندار و خوانا–.

آن نامه را مقرّبان– فرشتگان مقرّب– حاضر و گواهند– آن را نگاه می‌دارند و در رستاخیز بدان گواهی خواهند داد–.

هر آینه نیکوکاران در نعمتهایی فراوانند.

بر تختها [تکیه زده] می‌نگرند– به هر چه بخواهند–.

در روی‌هاشان خرمی و تازگی نعمتها [ی بهشت] را می‌شناسی.

از شرابی سر به مُهر سیراب شوند،

که مُهر آن از مُشک است و در آن– شراب یا نعمتهای بهشتی– راغبان و کوشندگان باید بکوشند و بدان پیشی گیرند.

و آمیزه‌اش از [چشمه] تسنیم– بهترین نوشیدنی بهشت– است.

چشمه‌ای که مقرّبان از آن می‌نوشند.

همانا بزهکاران– یعنی کافران– به کسانی که ایمان آورده‌اند می‌خندیدند

و چون بر آنان می‌گذشتند به یکدیگر چشمک می‌زدند– با چشم و ابرو به طعنه و مسخره اشاره می‌کردند

و چون به سوی کسان خویش باز می‌گشتند شادان و نازان– از ریشخندی که کرده‌اند– باز می‌گشتند

و چون آنان را می‌دیدند می‌گفتند: هر آینه اینها گمراه‌اند

و حال آنکه آنها

پس امروز– روز رستاخیز– کسانی که ایمان آورده‌اند به کافران می‌خندند

عَلَىٰ الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ

۳۶ هَلْ تُؤِيبُ الْكَفَّارُ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

۸۴. انشقاق	الْإِنْشِقَاقُ: شکافتن	مکی	۲۵ آیه
------------	------------------------	-----	--------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
إِذَا السَّمَاءُ أَنْشَقَّتْ

۲ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ

۳ وَإِذَا الْأَرْضُ مُدَّتْ

۴ وَالْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ

۵ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ

۶ يَتَأْتِيهَا الْإِنْسَنُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلَاقِيهِ

۷ فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ وَبِمِينِهِ

۸ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا

۹ وَيَنْقَلِبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ مَسْرُورًا

۱۰ وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ

۱۱ فَسَوْفَ يَدْعُوا ثُبُورًا

۱۲ وَيَصْلَىٰ سَعِيرًا

۱۳ إِنَّهُ كَانَ فِي أَهْلِهِ مَسْرُورًا

۱۴ إِنَّهُ ظَنَّ أَن لَّنْ يُجُورَ

۱۵ بَلَىٰ إِنَّ رَبَّهُ كَانَ بِهِ بَصِيرًا

۱۶ فَلَا أَقْسِمُ بِالْشَّفَقِ

۱۷ وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ

۱۸ وَالْقَمَرِ إِذَا اتَّسَقَ

۱۹ لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَن طَبَقٍ

۲۰ فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

۲۱ وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْآنُ لَا يَسْجُدُونَ ۝

۲۲ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُكْذِبُونَ

۲۳ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ

۲۴ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

۲۵ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ

در حالی که بر تختها [ی آراسته تکیه زده‌اند] می‌نگرند– به دوزخیان که به انواع عذاب گرفتارند–.

آیا کافران بدانچه می‌کردند پاداش داده شدند؟

آنگاه که آسمان شکافته شود.

و به پروردگار خود گوش سپارد و فرمان برد و این سزاوار اوست.

و آنگاه که زمین کشیده و گسترده شود– به اینکه کوه‌ها از میان برداشته و زمین هموار گردد–.

و آنچه را درون خود دارد– مُردگان– بیرون افکند و تهی گردد.

و به پروردگار خود گوش سپارد و فرمان برد و این سزاوار اوست.

ای آدمی، همانا تو به سوی پروردگارت سخت کوشنده و رونده‌ای، پس او را دیدار خواهی کرد.

پس آن که کارنامه‌اش به دست راستش داده شود،

زودا که با او حساب کنند حسابی آسان.

و شادان به سوی کسان خویش– از مؤمنان و بهشتیان– باز گردد.

و اما آن که کارنامه‌اش از پشت سرش داده شود،

پس زودا که به هلاکت و نابودی– و گفتن وای بر من– فریاد برآرد

و به آتش افروخته و سوزان در آید.

همانا وی در میان کسان خود [به ناروا] شادان بود.

همانا او می‌پنداشت که هرگز باز نخواهد گشت،

آری، همانا خدایش به وی– و کردارش– بینا بود.

پس سوگند می‌خورم به شفق– سرخی بعد از غروب آفتاب که در مغرب دیده می‌شود–.

و سوگند به شب و آنچه فراهم آرد و فرو پوشد– شبانگاه که چارپایان و جانوران در آرامگاه خود گرد آیند–.

و سوگند به ماه آنگاه که [فروغش] کامل گردد– شب چهاردهم–،

که هر آینه شما حالی را از پس حالی– از مرگ و بعث و حساب و .... پشت سر می‌گذارید.

پس آنان را چیست که ایمان نمی‌آورند؟!

و چون بر آنان قرآن خوانده شود به سجده در نمی‌آیند– خضوع نمی‌کنند–؟!

بلکه آنان که کافر شدند تکذیب می‌کنند– قرآن یا رستاخیز را–.

و خدا بدانچه در دل نهان می‌دارند دانتر است.

پس آنها را به عذابی دردناک مژده ده!

مگر آنان که ایمان آورده و کارهای نیک و شایسته کرده‌اند که ایشان را مزد بی‌پایان– یا بی‌منت– است.

۱۵۲۷	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ	سوگند به آسمان دارای برجها
۲	وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ	و به روز وعده داده شده– روز رستاخیز–
۳	وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ	و به گواه و گواهی‌شده [که پاداش اعمال راست است].
۴	قُتِلَ أَصْحَابُ الْأُخْدُودِ	مرگ بر صاحبان آن خندق،
۵	النَّارِ ذَاتِ الْوُوقُودِ	آن آتش دارای هیمه بسیار.
۶	إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ	آنگاه که بر [کنار] آن نشسته بودند– تا شکنجه آن آتش افکنده‌شدگان را تماشا کنند–.
۷	وَهُمْ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ	و آنان بر آنچه با مؤمنان می‌کردند حاضر و تماشاگر بودند.
۸	وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَن يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ	و از آنها چیزی را ناپسند نشمردند– یا از آنها کینه نداشتند – جز اینکه به خدای توانای بی‌همتا و ستوده ایمان آورده بودند
۹	الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ	آن که او راست پادشاهی آسمانها و زمین، و خدا بر هر چیزی گواه است.
۱۰	إِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيقِ	همانا کسانی که مردان و زنان مؤمن را آزار و شکنجه کردند – یاران اخدود و مشرکان مکه–، سپس توبه نکردند، آنان راست عذاب دوزخ– مانند زَقُوم و گرزهای آهنین– و آنان راست عذاب سوزان.
۱۱	إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّتٌ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ	همانا کسانی که ایمان آورده و کارهای نیک و شایسته کردند ایشان راست بهشتهایی که از زیر آنها جویها روان است، این است کامیابی و رستگاری بزرگ.
۱۲	إِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ	هر آینه گرفتن پروردگار تو بسی سخت است.
۱۳	إِنَّهُ هُوَ يُبْدِي وَيُعِيدُ	همانا اوست که [آفرینش آفریدگان را] آغاز می‌کند و باز می‌گرداند– به هنگام رستاخیز–.
۱۴	وَهُوَ الْغَفُورُ الْودُودُ	و اوست آمرزگار و دوستدار [مؤمنان]
۱۵	ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ	خداوند بزرگوار عرش.
۱۶	فَعَالٌ لِّمَا يُرِيدُ	هر چه را بخواهد کننده است.
۱۷	هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْجُنُودِ	آیا خبر آن لشکرها به تو رسیده است؟
۱۸	فِرْعَوْنُ وَثَمُودَ	[لشکرهای] فرعون و ثمود– قوم صالح–.
۱۹	بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ	بلکه آنها که کافر شدند در تکذیب و باور نداشتن به سر می‌برند.
۲۰	وَاللَّهُ مِنْ وَرَائِهِم مَّحِيطٌ	و خداوند از همه سو ایشان را فراگیرنده است– به دانش و قدرت بر آنها احاطه دارد–.
۲۱	بَلْ هُوَ قُرْءَانٌ مَّجِيدٌ	بلکه آن [سخن]، قرآنی ارجمند است،
۲۲	فِي لَوْحٍ مَّحْفُوظٍ	در لوحی محفوظ– که تغییر و تحریف به آن راه ندارد–.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ	سوگند به آسمان و آینده در شب،
۲	وَمَا أَدْرَاكَ مَا الطَّارِقُ	و تو چه دانی که آینده در شب چیست؟
۳	النَّجْمُ الثَّاقِبُ	ستاره درخشان است،
۴	إِنْ كُلُّ نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ	که هیچ کس نیست مگر آنکه بر او نگهبانی هست.
۵	فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ	پس آدمی باید بنگرد که از چه آفریده شده؟
۶	خُلِقَ مِنْ مَّاءٍ دَافِقٍ	از آبی جهنده آفریده شده،
۷	يَخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَائِبِ	که از پشت [پدر] و استخوانهای سینه مادر بیرون می‌آید.
۸	إِنَّهُ عَلَى رَجْعِهِ لَقَادِرٌ	هر آینه او
۹	يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ	در روزی که نهانها– نیتها و رازها– آشکار شود.
۱۰	فَمَا لَهُ مِنْ قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ	پس او را نه نیرویی است و نه یاورى.
۱۱	وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ	سوگند به آسمان بازگردنده،
۱۲	وَالْأَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ	و به زمین شکافدارنده– شکافنده به گیاهان–.
۱۳	إِنَّهُ لَقَوْلُ فَصْلٍ	که هر آینه آن
۱۴	وَمَا هُوَ بِالْهَزْلِ	و سخنی بیهوده و شوخی نیست.
۱۵	إِنَّهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا	همانا آنان نیرنگ و ترفند می‌اندیشند.
۱۶	وَأَكِيدُ كَيْدًا	و من نیز تدبیر نهانی می‌کنم.
۱۷	فَمَهْلِ الْكَافِرِينَ أَمَهُلُهُمْ رُويِدًا	پس کافران را مهلت ده، اندکی فروگذارشان و درنگشان ده – تا عذاب ما بدیشان فرا رسد–.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى	نام پروردگار والاتر را– که برتر از همه چیزهاست– به پاکی بستای.
۲	الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى	آن که آفرید– آفریدگان را– و راست و هموار ساخت– سامان بخشید–.
۳	وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَى	و آن که اندازه کرد پس راه نمود.
۴	وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى	و آن که [گیاه] چراگاه را بیرون آورد– برویانید–.
۵	فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَى	پس آن را خاشاکی خشک و سیاه گردانید.
۶	سَنُقَرِّبُكَ فَلَا تَنْسَى	زودا که تو را [به قرآن] خوانا گردانیم پس فراموش نمی‌کنی
۷	إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجُحْرَ وَمَا يَخْفَى	مگر آنچه خدای خواهد همانا او آشکار را می‌داند و نیز آنچه را پنهان و پوشیده است.
۸	وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرَى	و تو را برای آسانترین راه آماده می‌سازیم– تو را توفیق پیمودن راه آسان در تبلیغ اسلام می‌دهیم یا به شریعت آسان راه می‌نماییم–.
۹	فَذَكِّرْ إِنْ نَفَعَتِ الذِّكْرَى	پس پند ده و یادآوری کن اگر پنددادن و یادآوری سود داشته باشد.
۱۰	سَيَذَكِّرُ مَنْ يَخْشَى	زودا که پند گیرد آن که [از خدای] می‌ترسد.
۱۱	وَيَتَجَنَّبُهَا الْأَشْقَى	و بدبخت‌ترین [مردم] از آن
۱۲	الَّذِي يَصِلَى النَّارَ الْكُبْرَى	آن که به آن آتش بزرگ– دوزخ– درمی‌آید
۱۳	ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى	آنگاه در آن آتش نه می‌میرد و نه زنده می‌ماند.
۱۴	قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى	براستی رستگار شد هر که پاکی ورزید– از کفر و شرک و گناهان–
۱۵	وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى	و نام پروردگارش را یاد کرد– به توحید و تکبیر– پس نماز گزارد.

بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا

وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ

إِنَّ هَٰذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ

صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ

۸۸. غاشیہ	الْغَاشِيَةُ: غاشیہ	مکی	۲۶ آیہ
-----------	---------------------	-----	--------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱
روہ ۵۳

هَلْ أَتٰكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ

وَجُوهٌ يُّوَمِّدُ خَلِشَعَةً

عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ

تَصَلَّىٰ نَارًا حَامِيَةً

تُسْقَىٰ مِنْ عَيْنٍ عَٰنِيَةٍ

لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِنْ ضَرِيعٍ

لَّا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِي مِنْ جُوعٍ

وَجُوهٌ يُّوَمِّدُ نَاعِمَةً

لِّسَعْيِهَا رَاضِيَةً

فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ

لَّا تَسْمَعُ فِيهَا لَغِيَةً

فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ

فِيهَا سُرُرٌ مَّرْفُوعَةٌ

وَأَكْوَابُ مَوْضُوعَةٌ

وَنَمَارِقُ مَصْفُوفَةٌ

وَزَرَائِبُ مَبْثُوثَةٌ

أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِلٰهِ كَيْفَ خُلِقَتْ

وَالِى السَّمَآءِ كَيْفَ رُفِعَتْ

وَالِى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ

وَالِى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ

فَذَكِّرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ

لَسْتُ عَلَيْهِمْ بِمُصَيْطِرٍ

إِلَّا مَنْ تَوَلَّىٰ وَكَفَرَ

فَيَعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ

إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ

ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ

بلکہ شما زندگی این جهان را برمی‌گزینید

و حال آنکہ آن جهان بہتر و پایندہ‌تر است.

ہر آینہ این– کہ یاد شد– در کتابہای پیشینیان ہست

[در] کتابہای ابراہیم و موسیٰ.

آیا خبر آن پوشندہ فراگیر– یعنی رستاخیز– بہ تو رسیدہ است؟

رویہایی در آن روز فروشکستہ‌اند– ترسناک و خوارند–.

کوشندہ‌اند– در این جهان– و رنج کشندہ– در آن جهان–.

در آتشی سخت سوزندہ در آیند– یا بہ آتشی سخت سوزندہ بسوزند–.

از چشمہای بسیار گرم آبشان دہند.

آنها را هیچ خوردنی نیست مگر خار درشت تلخ– کہ هیچ چارپایی نمی‌خورد–،

کہ نہ فربہ می‌کند و نہ از گرسنگی سودی دہد– گرسنگی را از میان نمی‌برد–.

رویہایی در آن روز تازہ و نازندہ– بہ نعمت– باشند

از کردار خود خشنود

در بہشتی برین.

در آنجا سخن بیہودہ و یاوہ نشنوند.

در آنجا چشمہای روان باشد.

در آنجا تختہایی است بلند.

و سبوہایی نہادہ– سرشار از می–،

و بالشہایی بہ ردیف چیدہ،

و فرشہایی گستردہ.

پس آیا بہ شتر نمی‌نگرند کہ چگونه آفریدہ شدہ؟

و بہ آسمان کہ چگونه برافراشتہ شدہ؟

و بہ کوہ‌ها کہ چگونه نہادہ شدہ و استوار گشتہ؟

و بہ زمین کہ چگونه گسترانیدہ شدہ؟

پس یادآوری کن و پند دہ کہ تو یادآور و پنددہندہای و بس.

بر آنان گماشتہ و چیرہ نیستی.

مگر آن کس را کہ پشت کرد و کفر ورزید– کہ او را سود نکند–.

پس خدا او را عذاب کند بزرگترین عذاب.

ہمانا باز گشتشان بہ سوی ماست.

آنگاہ حسابشان بر ماست.



۱ ۵۳۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَالْفَجْرِ	سوگند به سپیده‌دم– هر بامداد یا بامداد دهم ذو الحجه–
۲	وَلَيَالٍ عَشْرٍ	و به شبهای ده‌گانه
۳	وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ	و به جفت و طاق
۴	وَاللَّيْلِ إِذَا يَسْرِ	و به شب چون برود.
۵	هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِذِي حِجْرِ	آیا در آن– که یاد شد– برای خردمند سوگندی [بسندۀ] هست؟
۶	أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ	آیا ندیده‌ای که پروردگارت با عاد– قوم هود– چه کرد؟
۷	إِرمَ ذَاتِ الْعِمَادِ	[با] ارم که دارای ستونها– یا کاخهای بلند– بود؟
۸	الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبِلَادِ	که مانند آن در شهرها آفریده نشده بود.
۹	وَتَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ	و [با] ثمود– قوم صالح–، آنان که در آن وادی– میان عمان و حَضْرَمُوت– سنگ می‌بریدند– برای ساختمان‌هایشان–.
۱۰	وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ	و [با] فرعون دارای میخها– که به چهار میخ می‌کشید و شکنجه می‌کرد–.
۱۱	الَّذِينَ طَغَوْا فِي الْبِلَادِ	آنان که در شهرها سرکشی کردند و از حد درگذشتند.
۱۲	فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفَسَادَ	و در آنها بسی تباهی کردند.
۱۳	فَصَبَّ عَلَيْهِمُ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ	پس پروردگار تو تازیانه عذاب را بر آنها فرو ریخت.
۱۴	إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ	هر آینه پروردگارت در کمینگاه است.
۱۵	فَأَمَّا الْإِنْسَنُ إِذَا مَا أُنْتَلَهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ	اما آدمی را چون پروردگارش بیازماید و او را گرامی دارد و نعمتش دهد، گوید: پروردگارم مرا گرامی داشت– چون شایسته این گرامیداشت بودم–.
۱۶	وَأَمَّا إِذَا مَا أُنْتَلَهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهْنَنِ	و اما چون او را بیازماید و روزی‌اش را بر او تنگ سازد، گوید: پروردگارم مرا خوار و زیون کرد– به سبب این ابتلا–.
۱۷	كَلَّا بَلْ لَا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ	نه چنان است– نه آن کرامت است و نه این اهانت–، بلکه یتیم را گرامی نمی‌دارید– او را از ارشش محروم می‌کنید و مالش را می‌خورید–
۱۸	وَلَا تَحْضُونَ عَلَى طَعَامِ الْمِسْكِينِ	و یکدیگر را بر طعام‌دادن بینوا برنمی‌انگیزید.
۱۹	وَتَأْكُلُونَ التُّرَاثَ أَكْلًا لَّمًّا	و میراث– میراث خود و یتیم– را می‌خورید خوردنی پُر و یکجا– بتمامی یا حلال و حرام را با هم–.
۲۰	وَمُحِبُّونَ الْأَمَالَ حُبًّا جَمًّا	و مال را دوست می‌دارید دوست‌داشتنی تمام و بسیار.
۲۱	كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا	حقا که چون زمین سخت در هم شکسته و کوبیده شود
۲۲	وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا	و [فرمان] پروردگارت بیاید، و فرشتگان صف به صف بیایند
۲۳	وَجِئَاءَ يَوْمَيْدِ بِجَهَنَّمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَنُ وَأَنَّى لَهُ الذِّكْرَى	و در آن روز دوزخ آورده شود– هویدا گردد– در آن روز آدمی به یاد آرد– و به خود آید–، و به یادآوردن کجا او را سود دهد؟



يَقُولُ يَلَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي

فَيَوْمَئِذٍ لَا يُعَذِّبُ عَذَابُهُ أَحَدٌ

وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُ أَحَدٌ

يَأْتِيهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ

أَرْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً

فَادْخُلِي فِي عِبَادِي

وَادْخُلِي جَنَّتِي

<b>۹۰. بلد</b>	اَلْبَلَد: شهر	مکی	۲۰ آیه
----------------	----------------	-----	--------

۱ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ  
لَا اُقْسِمُ بِهٰذَا الْبَلَدِ

۲ وَاَنْتَ حِلٌّ بِهٰذَا الْبَلَدِ

۳ وَوَالِدٍ وَّمَا وَلَدٌ

۴ لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِيْ كَبَدٍ

۵ اَيَحْسَبُ اَنْ لَّنْ يَفْعِدَ عَلَيْهِ اَحَدٌ

۶ يَقُولُ اَهْلَكْتُ مَا لَا لُبًّا

۷ اَيَحْسَبُ اَنْ لَّمْ يَرَهُ اَحَدٌ

۸ اَلَمْ نَجْعَلْ لَهُ عَيْنَيْنِ

۹ وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ

۱۰ وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ

۱۱ فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ

۱۲ وَمَا اَدْرَاكَ مَا الْعَقَبَةُ

۱۳ فَكَ رَقَبَةٍ

۱۴ اَوْ اطْعَمْتُ فِيْ يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ

۱۵ يَتِيْمًا ذَا مَقْرَبَةٍ

۱۶ اَوْ مِسْكِيْنًا ذَا مَتْرَبَةٍ

وانگهی از کسانی باشد که ایمان آورده‌اند و یکدیگر را به شکیبایی- پایداری بر ایمان- اندرز می‌دهند و به مهربانی و بخشایش سفارش می‌کنند.

۱۸ اُولٰٓئِكَ اَصْحَابُ الْمَيْمَةِ

۱۹ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا هُمْ اَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ

۲۰ عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤَصَّدَةٌ

گوید: ای کاش برای زندگانی‌ام [کار نیک] پیش می‌فرستادم.

پس در آن روز، هیچ کس به [مانند] عذاب او

و هیچ کس به [مانند] بندکشیدن او به بند نکشد

ای جان آرام- آرامش و اطمینان یافته-،

به سوی پروردگارت بازگرد، تو از او خشنود و او از تو خشنود.

پس در میان بندگان [ویژه] من در آی

و در بهشت [ویژه] من در آی.

سوگند یاد می‌کنم به این شهر- مکه-.

در حالی که تو به این شهر فرود آمده‌ای- تو در آن اقامت داری و زیست می‌کنی-.

و سوگند به پدری [بزرگ]- ابراهیم

هر آینه آدمی را در سختی و رنج آفریده‌ایم.

آیا می‌پندارد که هرگز هیچ کس بر او توانا نیست- که سرکشی و نافرمانی می‌کند-؟

گوید: مالی فراوان را نابود کردم- در دشمنی با پیامبر

آیا می‌پندارد که هیچ کس او را نمی‌بیند؟!

آیا برای او دو چشم نساخته‌ایم- که بدان می‌بیند-؟

و زبانی- که بدان سخن می‌گوید- و دو لب- که دهان او را می‌پوشاند و در سخن گفتن و خوردن و آشامیدن بدو کمک می‌کند-؟

و او را دو راه- خیر و شر- ننمودیم؟

پس به آن گریوه- گردنه یا راه سخت و دشوار در کوه مراد راه خیر است که برخی از مصادیق مهمّ آن در آیات بعد می‌آید- در نیامد.

و تو چه دانی که آن گریوه چیست؟

آزادکردن گردنی- یعنی بنده‌ای-

یا طعام‌دادن در روز گرسنگی- کمبود غذا-،

به یتیمی خویشاوند،

یا به بینوایی خاکنشین

<b>۹۱. شمس</b>	الشَّمْسُ: خورشید	مکی	۱۵ آیه
----------------	-------------------	-----	--------

<b>۱</b>	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا	سوگند به خورشید و روشنایی آن
<b>۲</b>	وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا	و به ماه چون از پی آن برآید– که بعد از غروب آفتاب با جلوه بیشتر پدیدار می‌شود–.
<b>۳</b>	وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّلَهَا	و به روز چون آن را آشکار و پدیدار کند.
<b>۴</b>	وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا	و به شب آنگاه که آن را فروپوشد.
<b>۵</b>	وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا	و به آسمان و آن که برافراشتش.
<b>۶</b>	وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا	و به زمین و آن که گسترانیدش.
<b>۷</b>	وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا	و به نفس– جان، روان– و آن که آن را راست و درست ساخت– یا سامان بخشید–.
<b>۸</b>	فَالْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا	پس بدکاری و پرهیزگاری‌اش را به وی الهام کرد.
<b>۹</b>	قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا	براستی رستگار شد هر که آن را پاک گردانید و پاکیزه داشت– از کفر و گناهان–.
<b>۱۰</b>	وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا	و نومید و بی بهره گشت هر که آن را بیالود– به کفر و گناهان–.
<b>۱۱</b>	كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا	ثمود از روی سرکشی خود، [صالح و دین حق را] تکذیب کردند.
<b>۱۲</b>	إِذِ انْتَبَعَتْ أَشْقَاهَا	آنگاه که بدبخت‌ترینشان انگیخته شد و برخاست.
<b>۱۳</b>	فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا	پس پیامبر خدا– صالح– به آنان گفت: ماده‌شتر خدای را با آبشخورش واگذارید– آزارش مکنید و از آب خوردن بازش مدارید–.
<b>۱۴</b>	فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ رَبُّهُمْ بِذَنبِهِمْ فَسَوَّاهَا	پس او را دروغگو شمردند و آن را پی کردند– کشتند– پس خدایشان به سزای گناهشان آنان را هلاک و نابود کرد و [با خاک] یکسانشان ساخت.
<b>۱۵</b>	وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا	و از سرانجام آن بیم نمی‌داشت.

<b>۹۲. لیل</b>	الَّيْلُ: شب	مکی	۲۱ آیه	۲ صفحه
----------------	--------------	-----	--------	--------

<b>۱</b>	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَالَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ	سوگند به شب آنگاه که فرو پوشد– روز یا زمین یا خورشید را–.
<b>۲</b>	وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ	و به روز آنگاه که روشن و پدیدار شود.
<b>۳</b>	وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ	و به آن که نر و ماده را آفرید.
<b>۴</b>	إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَىٰ	که هر آینه کوشش شما بسی پراکنده است– مختلف است نه یکسان–.
<b>۵</b>	فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ	پس هر که بخشید– مال خود را– و پرهیزگاری کرد
<b>۶</b>	وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ	و آن [وعده] نیکو– پاداش اخروی– را باور داشت و راست انگاشت
<b>۷</b>	فَسَنِّيْسِرُّهُ لِّلْیُسْرِیٰ	پس زودا که او را برای راه آسان– خیر یا راه راست و شریعت آسان یا بهشت یا همه اینها– آماده سازیم.
<b>۸</b>	وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَىٰ	و اما هر که بخل ورزید– حق خدا را در مال ادا نکرد– و بی‌نیازی نمود– از دین حق و ثواب الهی–
<b>۹</b>	وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ	و آن [وعده] نیکو را انکار کرد و دروغ انگاشت
<b>۱۰</b>	فَسَنِّيْسِرُّهُ لِّلْعُسْرِیٰ	پس زودا که او را برای راه دشوار– شرّ که گمراهی و کفر و آتش دوزخ است– آماده سازیم.
<b>۱۱</b>	وَمَا يُغْنِي عَنْهُ مَالُهُ إِذَا تَرَدَّىٰ	و چه سود دارد او را مالش آنگاه که به هلاکت درافتد.
<b>۱۲</b>	إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَىٰ	هر آینه رهنمونی بر ماست.
<b>۱۳</b>	وَإِنَّ لَنَا لَلْآخِرَةِ وَالْأُولَىٰ	و هر آینه ما راست آن جهان و این جهان.
<b>۱۴</b>	فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّىٰ	پس شما را از آتشی که زبانه می‌کشد بیم می‌دهم.

لَا يَصْلَحُهَا إِلَّا الْأَشَقَى

الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّى

وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَى

الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّى

وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَى

إِلَّا أَتْبَعَاءَ وَجْهِ رَبِّهِ الْأَعْلَى

وَلَسَوْفَ يَرْضَى

۹۳. ضحی	الضُّحَى: روشنایی روز	مکی	۱۱ آیه
---------	-----------------------	-----	--------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
وَالضُّحَى

۱  
ره۳۵

وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَى

۲

مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَى

۳

وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَى

۴

وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى

۵

أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَى

۶

وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَى

۷

وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَى

۸

فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ

۹

وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ

۱۰

وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ

۱۱

۹۴. انشراح	الشَّرْح: گشایش	مکی	۸ آیه
------------	-----------------	-----	-------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ

۱  
حزب ۲۳۹  
ره۳۶

وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ

۲

الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ

۳

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

۴

فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

۵

إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

۶

فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ

۷

وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَبْ

۸

در آن درنیاید و بدان نسوزد مگر آن بدبخت‌تر

آن که تکذیب کرد و [از حق] برگشت.

و زودا که آن پرهیزگارتر، از آن

آن که مال خود را می‌دهد تا پاک و پیراسته شود– از پلیدی بخل و امساک–.

و هیچ کس را نزد او نعمتی نیست که بایست پاداش داده شود– انفاق او به تلافی یا به پس‌دادن حقوق دیگران نیست–.

جز آنکه برای جستن خشنودی پروردگار والای خویش [انفاق می‌کند].

و هر آینه خشنود خواهد شد– آنگاه که به ثواب و پاداش خود برسد–.

سوگند به روشنایی و برآمدن روز.

و سوگند به شب چون در آید و آرام گیرد– تاریکی آن همه را فرو پوشد–.

که پروردگارت نه تو را فرو گذاشته و نه دشمن داشته است.

و هر آینه آن جهان برای تو بهتر است از این جهان.

و هر آینه پروردگارت تو را بخشی خواهد کرد که خشنود شوی.

آیا تو را یتیمی نیافت پس جای و پناه داد– به وسیله عمومیت ابو طالب–؟

و راه گم‌کرده‌ات یافت پس راه نمود.

و نیازمندت یافت پس بی‌نیاز و توانگر ساخت– به مال خدیجه، یا به قناعت–.

پس، یتیم را خوار مدار و مران.

و خواهنده– سائل نیازمند– را بانگ مزن و مران.

و به نعمت پروردگارت– نبوت و قرآن و هدایت و ...– سخن گوی– که شکر آن است–.

آیا ما سینه تو را برایت گشاده نکردیم؟

و بار گرانت را از تو فرونهادیم؟

آن [بار گرانی] که پشتت را بشکسته بود.

و نام و آوازه‌ات را بلند نکردیم؟

پس، همانا با دشواری آسانی است.

همانا با دشواری آسانی است.

پس چون [از کار] فارغ شدی به عبادت کوش و رنج آن را بر خود هموار کن.

و به سوی پروردگارت روی آر– آهنگ او کن و هر چه خواهی از او بخواه–.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَالتَّيْنِ وَالزَّيْتُونِ	سوگند به انجیر و زیتون.
۲	وْطُورِ سِينِينَ	و سوگند به کوه سینا.
۳	وَهَذَا الْبَدِ الْأَمِينِ	و سوگند به این شهر ایمن و ایمنی‌بخش– یعنی مکه–.
۴	لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ	که هر آینه ما آدمی را در نیکوترین نگاشت– صورت و ترکیب و اعتدالی که بتواند به پایه‌های بلند دست یابد– بیافریدیم.
۵	ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ	سپس– آنگاه که ناسپاسی کرده و کفر ورزید و برای آنچه آفریدیمش قیام نکرد– او را فروتر از همه فروتران گردانیدیم.
۶	إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ	مگر کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند، پس ایشان راست مزدی بی‌پایان– یا بی‌منت–.
۷	فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالذِّينِ	پس با این حال– بعد از ظهور دلایل– چه چیز تو را– ای آدمی– به دروغ‌انگاشتن حساب و پاداش وا می‌دارد؟
۸	أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمَ الْحَاكِمِينَ	آیا خدا داورترین همه داوران نیست؟

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ أَقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ	بخوان به نام پروردگارت که بیافرید– همه آفریدگان را–.
۲	خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ	آدمی را از خونی بسته آفرید.
۳	أَقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ	بخوان، و پروردگار تو بزرگوارترین [بخشندگان] است،
۴	الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ	آن که [نوشتن] با قلم بیاموخت.
۵	عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ	آدمی را آنچه نمی‌دانست بیاموخت.
۶	كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَيَطْغَىٰ	آری، هر آینه آدمی سرکشی می‌کند و از حد می‌گذرد،
۷	أَن رَّءَاهُ اسْتَغْنَىٰ	از آن رو که خود را بی‌نیاز و توانگر ببند.
۸	إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الرُّجْعَىٰ	همانا بازگشت [همه] به سوی پروردگار توست.
۹	أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَىٰ	مرا بگو که آیا آن [کافر سرکش] که باز می‌دارد،
۱۰	عَبْدًا إِذَا صَلَّىٰ	بنده‌ای [کزین و بهین] را آنگاه که نماز گزارد [آیا نمی‌داند که خدا او را می‌بیند]؟
۱۱	أَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ عَلَى الْهُدَىٰ	مرا بگو که اگر [آن بنده] بر راه راست باشد،
۱۲	أَوْ أَمَرَ بِالتَّقْوَىٰ	یا به پرهیزگاری فرمان دهد [حال آن کافر چه خواهد بود]؟
۱۳	أَرَأَيْتَ إِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ	مرا بگو [از حال آن کافر] اگر [حق را] تکذیب کند و [از ایمان و کار نیک] روی گرداند [سزاوار چه کیفری است]؟
۱۴	أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَىٰ	آیا ندانسته است که خدا می‌بیند [و او را کیفر می‌دهد]؟
۱۵	كَلَّا لَئِنْ لَّمْ يَنْتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ	نه، اگر باز نایستد هر آینه موی پیشانی او را بگیریم و بکشیمش [به دوزخ].
۱۶	نَاصِيَةٍ كَذِبَةٍ خَاطِئَةٍ	موی پیشانی دروغزنی بزهکار را.
۱۷	فَلْيَدْعُ نَادِيَهُ	پس او انجمنش را بخواند.
۱۸	سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ	ما نیز آن دوزخبانان را خواهیم خواند.
۱۹	كَلَّا لَا تُطِعْهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ۝	نه، او را فرمان مبر، و سجده کن و [به پروردگار خویش] نزدیکی جوی.

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ	همانا آن
۲	وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ	و تو چه دانی که شب قدر چیست؟
۳	لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ	شب قدر بهتر از هزار ماه است— که در آن شب قدر نباشد —.
۴	تَنْزِيلُ الْمَلَكِ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِم مِّن كُلِّ أَمْرٍ	فرشتگان و روح— جبرئیل یا فرشته همراه وحی— در آن شب به فرمان پروردگارشان از برای هر کاری— که خدای حکم کرده باشد— فرومی‌آیند.
۵	سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ	سلامت است آن

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِينَ حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ	کسانی از اهل کتاب— یهودان و ترسایان— و مشرکان که [اکنون به اسلام] کافر شدند، [از آیین خود] جدا نمی‌شدند — باز نمی‌ایستادند— تا آن حجت روشن— پیامبر
۲	رَسُولٌ مِّنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُّطَهَّرَةً	فرستاده‌ای از خدای که نامه‌هایی پاک— پاره‌هایی از قرآن— را بر آنان می‌خواند،
۳	فِيهَا كُتِبَ قِيمَةٌ	که در آنها نوشته‌هایی است راست و درست.
۴	وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَةُ	و کسانی که به آنها کتاب داده شده— یهودان و ترسایان— پراکنده نشدند— اختلاف نکردند— مگر پس از آنکه ایشان را حجت روشن— پیامبر و قرآن— آمد.
۵	وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقِيَمَةِ	و آنان را جز این نفرموده بودند که خدای را بپرستند در حالی که دین را ویژه او کنند و حق‌گرای باشند و نماز را برپا دارند و زکات بدهند، و این است آیین [آن نوشته‌های] راست و استوار— یا: این است دین راست و استوار—.
۶	إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَٰئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ	همانا کافران اهل کتاب و مشرکان در آتش دوزخ جاویدانند، اینانند بدترین آفریدگان.
۷	إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ	همانا کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند، ایشانند بهترین آفریدگان.

جَزَاؤُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّتْ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ  
خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ  
خَشِيَ رَبَّهُ وَ

۹۹. زلزال	الزَّلْزَلَةُ: زلزله	مدنی	۸ آیه
-----------	----------------------	------	-------

آنگاه که زمین جنبانده شود جنباندنش را– یعنی جنبشی سخت که برای برپایی رستاخیز نوشته شده–.

و زمین بارهای گرانش– مردگان– را بیرون آرد.

و آدمی گوید که آن را چه شده– که اینگونه سخت می‌جنبد –؟

در آن روز زمین خبرهایش را باز گوید،

بدان سبب که پروردگارت به او وحی کرده است.

آن روز مردمان از گورها گروه گروه باز گردند تا کردارهایشان را بدیشان بنمایند.

پس هر که همسنگ ذره‌ای– یا مورچه‌ای خرد– نیکی کند آن را ببیند.

و هر که همسنگ ذره‌ای بدی کند آن را ببیند.

۱۰۰. عادیات	الْعَادِيَات: دوندگان	مکی	۱۱ آیه	۲ صفحه
-------------	-----------------------	-----	--------	--------

سوگند به اسبان دونده که گاه دویدن نفس نفس زنند،

پس سوگند به اسبانی که با سم خود از سنگ آتش می‌جهانند.

پس سوگند به یورش‌برندگان بامدادی،

که بدان گردی برانگیزند،

و بدان– در همان بامداد، یا به سبب دوانیدن اسب و پراکندن غبار– در میان شوند– در میان دشمن در آیند–،

که هر آینه آدمی پروردگار خویش را ناسپاس است

و همانا خود بر آن [ناسپاسی] گواه است.

و هر آینه وی به سبب دوستی خیر– مال بسیار– سخت بخیل است– یا: هر آینه وی سخت مال‌دوست است–.

پس آیا [سرانجام را] نمی‌داند آنگاه که آنچه را در گورهاست زیر و رو کنند و برآرند

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا

۱  
را ۵۴۱

وَأُخْرِجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا

۲

وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا

۳

يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا

۴

بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَىٰ لَهَا

۵

يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ النَّاسُ أَشْتَاتًا لِّيُرَوْا أَعْمَلَهُمْ

۶

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ

۷

وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

۸

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
وَالْعَدِيَّتِ صُبْحًا

۱  
را ۵۴۲

فَالْمُورِيَّتِ قَدْحًا

۲

فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا

۳

فَأَثَرُنَ بِهِ نَقْعًا

۴

فَوْسَطْنَ بِهِ جَمْعًا

۵

إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ

۶

وَإِنَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ

۷

وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ

۸

أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي الْقُبُورِ

۹  
حزب ۲۴۰



وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ

و آنچه در سینه‌هاست— از ایمان و کفر و خیر و شری که ورزیده‌اند— فرادید آرند

إِنَّ رَبَّهُمْ بِهِمْ يَوْمَئِذٍ خَبِيرٌ

هر آینه پروردگارشان در آن روز بدیشان— به اعمال و پاداش آنان— آگاه است.

۱۰۱ . قارعه	القَارِعَةُ: کوبنده	مکی	۱۱ آیه
-------------	---------------------	-----	--------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
القَارِعَةُ

آن کوبنده— یا آن روز کوبنده—،

مَا الْقَارِعَةُ

چیست آن کوبنده؟

وَمَا أَذْرَنكَ مَا الْقَارِعَةُ

و چه دانی تو که چیست آن کوبنده؟

يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ

روزی که مردمان همچون پروانگان پراکنده باشند

وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ

و کوه‌ها مانند پشم رنگین زده‌شده.

فَأَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ

پس هر که ترازوی کردارش سنگین باشد— کارهای با ارزش داشته باشد—،

فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ

پس او در زندگانی پسندیده و خوشایندی است.

وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ

و اما هر که ترازوی کردارش سبک باشد— کار شایسته نداشته باشد—،

فَأُمُّهُ هَاوِيَةٌ

پس جایگاه او دوزخ است— که در آن سرنگون شود—.

وَمَا أَذْرَنكَ مَا هِيَهٗ

و تو چه دانی که آن چیست؟

نَارٌ حَامِيَةٌ

آتشی است سخت سوزنده.

۱۰۲ . تکاثر	التَّكَاثُرُ: افتخار به زیادی ثروت	مکی	۸ آیه
-------------	------------------------------------	-----	-------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ  
الْهَيْكُمُ التَّكَاثُرُ

شما را افتخار بر یکدیگر به افزونی— در مال و افراد— سرگرم کرد،

حَتَّى زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ

تا گورستانها را دیدار کردید— تا آنگاه که بمردید، یا تا آنجا که برای فخرفروشی و برتری‌جویی به گورستانها رفتید و مردگان را نیز به حساب آوردید.

كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ

چنین نیست [که می‌پندارید]، بزودی خواهید دانست.

ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ

باز چنین نیست [که می‌پندارید]، بزودی خواهید دانست.

كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ

هرگز! اگر می‌دانستید، دانستن بی‌گمان، [از فزون‌خواهی و برتری‌جویی باز می‌ایستادید].

لَتَرَوُنَّ الْجَحِيمَ

سوگند که دوزخ را خواهید دید.

ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِينِ

باز هر آینه آن را به دیده یقین خواهید دید.

ثُمَّ لَتَسْأَلَنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ

سپس هر آینه در آن روز از نعمتها پرسیده خواهید شد— که آیا سپاس گزاردید یا ناسپاسی کردید—.

۱۰۳ . عصر	الْعَصْرُ: روزگار	مکی	۳ آیه
-----------	-------------------	-----	-------

۱ ر۵۴۵	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَالْعَصْرِ	سوگند به عصر– روزگار یا هر عصری یا وقت نماز عصر یا عصر نبوت یا عصر مهدی
۲	إِنَّ الْإِنْسَانَ لِفِي خُسْرٍ	که هر آینه آدمی در زیانکاری است
۳	إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَّصَوْا بِالصَّبْرِ	مگر کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک و شایسته کردند و یکدیگر را به راستی و درستی اندرز دادند و یکدیگر را به شکیبایی– و پایداری– سفارش کردند.

۱۰۴ . همزه	الْهُمَزَةُ: عیب‌جو	مکی	۹ آیه
------------	---------------------	-----	-------

۱ ر۵۴۶	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ	وای بر هر بدگوی طعنه‌زننده [در پشت‌سر و پیش‌روی]
۲	الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُ	آن که مالی را فراهم ساخته و آن را پی در پی می‌شمرد– به سبب دوست‌داشتنش و لذت‌بردن از شمردنش–.
۳	يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ	می‌پندارد که مالش وی را جاوید و پاینده می‌دارد.
۴	كَلَّا لَيُنْبَذَنَّ فِي الْحُطَمَةِ	چنین نیست [که می‌پندارد]، هر آینه در آن شکننده خردکننده– دوزخ– افکنده شود.
۵	وَمَا أَدرُكَ مَا الْحُطَمَةُ	و تو چه دانی که آن شکننده خردکننده چیست؟
۶	نَارُ اللَّهِ الْمُوقَدَةُ	آتش افروخته خداست.
۷	الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْأَفْئِدَةِ	آتشی که بر دلها برآید و چیره شود– دلها را فرا گیرد–.
۸	إِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُّوَصَدَةٌ	همانا آن آتش بر آنها فروبسته شده است– درهای آن را بسته‌اند و گریزی از آن نیست–
۹	فِي عَمَدٍ مُمَدَّدَةٍ	در ستونهایی دراز و کشیده.

۱۰۵ . فیل	الْفِيلُ: فیل	مکی	۵ آیه
-----------	---------------	-----	-------

۱ ر۵۴۷	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ	آیا ندیدی– دانستی– که پروردگارت با پیلداران– ابرهه و لشکرش– چه کرد؟
۲	أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ	آیا نیرنگ و ترفندشان را– برای ویران‌کردن کعبه– تباه و بیهوده نساخت؟
۳	وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ	و بر آنان پرندگانی گروه گروه فرستاد،
۴	تَرْمِيهِم بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ	که آنان را سنگ‌گل– کلخی که در آن سنگ‌ریزه است– می‌انداختند.
۵	فَجَعَلَهُم كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ	پس آنها را مانند کاهبرگهای ریز و خورده‌شده گردانید.

۱۰۶ . قريش	قُرَيْشٌ: قريش	مکی	۴ آیه
------------	----------------	-----	-------

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ لَا يَلْفُ قُرَيْشٌ	برای [سپاس] الفت و پیوستن قريش [به یکدیگر]
۲	إِلَيْهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ	افت و پیوندشان در سفر زمستان و تابستان
۳	فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ	پس باید خداوند این خانه را پرستش کنند
۴	الَّذِي أَطْعَمَهُم مِّنْ جُوعٍ وَآمَنَهُم مِّنْ خَوْفٍ	آن که ایشان را از گرسنگی [رهانید و] طعام داد، و از بیم ایمنشان ساخت.

۱۰۷ . ماعون	الْمَاعُونُ: ظرف غذا	مکی	۷ آیه
-------------	----------------------	-----	-------

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالْإِيمَانِ	آیا دیدی آن کس را که دین- دین خدای یا روز حساب و جزا- را دروغ می‌انگارد؟
۲	فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ	پس آن، کسی است که یتیم را به سختی- با ستم و بی‌مهری- می‌راند
۳	وَلَا يُخْضِ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ	و بر طعام‌دادن بینوا [خود و دیگران را] بر نمی‌انگیزد.
۴	فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ	پس وای بر نمازگزاران،
۵	الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ	آنان که از نمازشان غافلند
۶	الَّذِينَ هُمْ يُرَآءُونَ	همانان که به دیگران می‌نمایانند- در عبادت ریا می‌کنند-،
۷	وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ	و نیازمندیها- یا زکات- را [از نیازمندان] دریغ می‌دارند.

۱۰۸ . کوثر	الْكُوثَرُ: خیر فراوان	مکی	۳ آیه
------------	------------------------	-----	-------

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ إِنَّا أَعْطَيْنَكَ الْكَوْثَرَ	همانا تو را کوثر- خیر بسیار- دادیم.
۲	فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَحْزَرْ	پس برای پروردگارت نماز بگزار و شتر قربانی کن.
۳	إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ	همانا دشمن تو، همو دنبال بریده- بی‌نسل و بی‌دنباله- است.

۱۰۹ . کافرون	الْكَافِرُونَ: کافران	مکی	۶ آیه
<p>۱</p> <p>۵۵۱ر</p> <p>بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ</p> <p>قُلْ يٰٓأَيُّهَا الْكٰفِرُونَ</p>	<p>بگو: ای کافران،</p>		
<p>۲</p> <p>لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ</p>	<p>نمی‌پرستم آنچه را که شما می‌پرستید.</p>		
<p>۳</p> <p>وَلَا أَنْتُمْ عٰبِدُونَ مَا أَعْبُدُ</p>	<p>و نه شما پرستنده‌اید آنچه را که من می‌پرستم</p>		
<p>۴</p> <p>وَلَا أَنَا عٰبِدُ مَا عَبَدْتُمْ</p>	<p>و نه من پرستنده‌ام آنچه را که شما پرستیده‌اید</p>		
<p>۵</p> <p>وَلَا أَنْتُمْ عٰبِدُونَ مَا أَعْبُدُ</p>	<p>و نه شما پرستنده‌اید آنچه را که من می‌پرستم.</p>		
<p>۶</p> <p>لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ</p>	<p>شما راست دین شما و مراست دین من– یعنی نه من در عبادت بتها و خدایان‌ساختگی با شما هماهنگ خواهم شد و نه شما توفیق پرستش خدای یکتای سزاوار پرستش را خواهید داشت–.</p>		
۱۱۰ . نصر	النَّصْر: یاری	مدنی	۳ آیه

<p>۱</p> <p>۵۵۲ر</p> <p>بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ</p> <p>إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ</p>	<p>آنگاه که یاری خدا و آن فتح– فتح مکه– فرا رسد</p>		
<p>۲</p> <p>وَرَأَيْتِ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا</p>	<p>و مردمان را ببینی که گروه گروه در دین خدا در آیند [بدان که رفتن تو به جهان پاینده نزدیک است]</p>		
<p>۳</p> <p>فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَأَسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا</p>	<p>پس پروردگارت را با سپاس و ستایش و به پاکی یاد کن– حمد و تسبیح گوی– و از او آمرزش خواه، که او توبه‌پذیر است.</p>		

۱۱۱ . مسد	المَسَد: لیف خرما	مکی	۵ آیه
<p>۱</p> <p>۵۵۳ر</p> <p>بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ</p> <p>تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ</p>	<p>زیانکار– یا بریده– باد دو دست ابو لهب– یعنی کردارش– و نابود باد خود او.</p>		
<p>۲</p> <p>مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ</p>	<p>مالش و آنچه به دست آورده او را سود ندهد– عذاب را از او دفع نکند–.</p>		
<p>۳</p> <p>سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ</p>	<p>زودا که بر آتشی زبانه‌دار در آید و بسوزد</p>		
<p>۴</p> <p>وَأَمْرَأَتُهُ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ</p>	<p>و زنش نیز که هیمه‌کش و آتش‌افروز باشد</p>		
<p>۵</p> <p>فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ</p>	<p>در گردنش ریسمانی است تابیده از لیف [خرما]– یا زنجیر آتشین دوزخ–.</p>		

۱۱۲ . اخلاص		الإِخْلَاصُ: خالص کردن		مکی	۴ آیه
۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	بگو: حق این است که خدا یکتا و یگانه است،	۵۵۴ج		
	قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ				
۲	اللَّهُ الصَّمَدُ			خدا تنها بی‌نیازی است که نیازها بدو برند.	
۳	لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ	نزاده و زاده نشده است.			
۴	وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ	و هیچ کس مر او را همتا و همانند نبوده و نباشد.			
۱۱۳ . فلق		الْفَلَقُ: سپیده صبح		مکی	۵ آیه

۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	۵۵۵ج
۲	قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ	
۳	وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ	
۴	وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ	
۵	وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ	
بگو: پناه می‌برم به خداوند سپیده‌دم،		
از شر آنچه آفریده است		
و از شر شب تاریک آنگاه که در آید		
و از شر زنان دمنده در گره‌ها- زنان جادوگر-		
و از شر هر بدخواه- حسود- آنگاه که بدخواهی کند.		

ناس . ۱۱۴		النَّاسُ: مردم	مکی	۶ آیه
۱	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	بگو: پناه می‌برم به پروردگار مردمان،		
۵۵۶ج	قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ			
۲	مَلِكِ النَّاسِ	پادشاه مردمان،		
۳	إِلَهِ النَّاسِ	خدای مردمان،		
۴	مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ	از شر وسوسه‌گر نهانی- شیطان، که به گناه وسوسه می‌کند و پنهان می‌گردد-		
۵	الَّذِي يُوسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ	آن که در سینه‌های- دلهای- مردمان وسوسه می‌کند،		
۶	مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ	از پریان و آدمیان- شیطانهای انس و جن-		